

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரப்ந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி மூலமும்

அதன் வ்யாக்யானங்கள்

ஆரூபிரப்படி, ஒன்பதனாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி. இருபத்து
நாலாயிரப்படி, ௪௦ முப்பத்தாருயிரப்படிகளும், ஈட்டிற்கு
அடையவளேந்தான் — ஜீயர் அருமபதவுரைகளும்

ப்ரமாணத்திரட்டும், த்ரமிடேஃபநிஷத் ஸங்கதி, (வ்யாக்யானத்துடன்
கூடிய) த்ரமிடேஃபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும் த்ரமிடேஃபநிஷத்
ஸாரமும், (வ்யாக்யானத்துடன் கூடிய) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி,
தனியன் வ்யாக்யானங்கள் ஆகியவையும் அடங்கிய

பகவத் விஷயம்

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

[இரண்டாம் பாகம்]

முதற்பத்து (3—10) திருவாய்மொழிகள்

சே. கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி பதிப்பு

முதலான பல பதிப்புகளைத் துணைகொண்டு பதிப்பித்தவர் :—

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி (ஸுதர்சனர்)

(ஆசிரியர், "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்")

மகனேஜ்ஜிங் டிரஸ்டி, ஸ்ரீஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

- (i) Published with financial assistance from the government of india. Dept.
of Education, Vide sanction no, 8—10/93—LG cell dated 2—5—94.
(ii) Copyright Vests with Sri Sudarsanar Trust, Tiruchirapalli.

PRICE Rs. 145

விலை ரூ. 145

PRINTED BY LIBRA OFFSET PRINTERS.

88, Dwaraka Nagar, THANJAVUR-813 001.

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

திருவாய்மொழி முழுவதையும் விளக்குவதற்காகவே ஏற்பட்டது அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருத்யம் என்னும் அதுபுத்தகந்தம். அதில் நாலாம் ப்ரகரணத்தில் முதல் பத்து சூர்ணைகள் முறையே பத்து பத்துக்களின் ஸாரத்தை அற்புதமாக விளக்குமவை. திருவாய்மொழிக்கு வக்த்ருவைலக்ஷணம், விஷயவைலக்ஷணம், ப்ரபந்தவைலக்ஷணம் ஆகிய முப்பெருமைகளும் பரிபூர்ணமாக உண்டு என விளக்கும் முதல் மூன்று ப்ரகரணங்களும் அப்பத்து சூர்ணைகளுக்கு முகவுரையாகவும், நாலாம் ப்ரகரணத்தின் மேல்சூர்ணைகள் முடிவுரையாகவும் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பத்தும் நிறைவுறும்போது முகவுரையில் அந்தந்தச் சூர்ணைகளை அளித்து, மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைப் பின்பற்றி அவற்றின் கருத்தைச் சுருக்கமாக விளக்க விழைகின்றேன். அம்முறையில், இப்பத்து சூர்ணைகளுக்கும் பூர்வபீடி, கையாக முன்னுவது ப்ரகரணத்தின் இறுதியில் அமைந்துள்ள இரு சூர்ணைகளையும், முதற்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்கும் (4-1) சூர்ணையையும் விளக்குகிறேனங்கு.

“பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து”

என்பது மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில் 216-வது சூர்ணையாகும். இதன் கருத்து பின்வருமாறு:— ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் (வெளிப்படையாகவோ, மறைந்தோ நிற்கும்) க்ரியாபதமான (வினைமுற்றான) பதம் முக்கியமாயிருக்கும்; வினைமுற்று இல்லாவிடில் வாக்யம் நிறைவடையாதன்றே. அதுபோலே, ஒவ்வொரு பதிகத்திலும், அப்பதிகத்தின் கருத்தைத் தெளிவாகக் காட்டும் பாட்டு முக்கியமானதாயிருக்கும். உதாஹரணமாக முதற்பத்தில் ஐந்தாவது பதிகமான “வளவேழல்” கின் கருத்தான அபராதஸஹத்வத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டும் “என் பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்னும் தொடரைக் கொண்ட ஏழாவது பாசுரம் முக்கியமாயிருக்கும். (ஒவ்வொரு பதிகத்தின் வியாக்கியானங்களில் அப்பதிகத்தின் கருத்தை விளக்கும் உயிர்ப்பாட்டு எது என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது.) அதுபோலே நூறு பாசுரங்கொண்ட ஒவ்வொரு பத்துக்கும், ஆழ்வார் பரோபதேஸம் செய்வதாயமைந்த ஒரு பதிகம் முக்கியமாயிருக்கும்—என்பது இச்சூர்ணையின் கருத்து.

முதற்பத்தில்— வீடுமின் முற்றவும்
இரண்டாம்பத்தில்— கிளரொளியிளமை
மூன்றாம்பத்தில்— சொன்னால்விரோதம்
நாலாம்பத்தில்— ஒன்றுந்தேவு
அஞ்சாம்பத்தில்— பொலிக பொலிக

ஆறாம்பத்தில்— நல்குரவுஞ்செல்வும்
ஏழாம்பத்தில்— இன்பம்பயக்க
எட்டாம்பத்தில்— எல்லியுங்காலையும்
ஒன்பதாம்பத்தில்— மாலைநண்ணி
பத்தாம்பத்தில்— கண்ணன் கழலினை

ஆகிய பதிகங்கள் பிறர்க்கு உபதேஸம் செய்வையாகையாலே, அந்தந்தப் பத்துக்களுக்கு அவை முக்கியமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, ஒவ்வொரு பத்திலும் எம்பெருமானுக்கு இன்ன இன்ன குணம் விளக்கப்படுகிறது என்பதையும், அந்த

குணத்தோடு கூடிய எம்பெருமான் ஒவ்வொரு பத்திலும் ஆழ்வாருக்கு இன்ன இன்ன பேற்றை உண்டாக்கினான் என்பதையும் விளக்குகின்றதாய், மூன்றாம் ப்ரகரணத்தின் இறுதிச் சூர்ணையாயிருப்பதான 218-வது சூர்ணை பின்வருமாறு:—

பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ ஸரண்யத்வ ஸக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸக்தத்வ ஆர்த்திஹரத்வ விஸிஷ்டன் மயர்வை யறுக்க. தத்த்வ வேதநமறப்பற்று, ஜ்ஞப்தி பூல முக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபூல வருத்திசெய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்தபூலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபூலராக்யம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபூலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதநபூலோபகாரக் கைம்மாறின்றி. க்ருதஜ்ஞதாபூலப்ரதிக்ருதமானத்தை உணர்ந்து, ஆத்மதர்ஸநபூலப்ராப்தி மரணவதி, யாகப்பெற்று, காலாஸத்திபூலகதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறாறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

இச்சூர்ணையிலிருந்து—

முதற்பத்தில்—பரத்வம்

இரண்டாம்பத்தில்—காரணத்வம்

மூன்றாம்பத்தில்—வ்யாபகத்வம்

நாலாம்பத்தில்—நியந்த்ருத்வம்

ஐந்தாம்பத்தில்—காருணிகத்வம்

ஆறாம்பத்தில்—ஸரண்யத்வம்

ஏழாம்பத்தில்—ஸக்தத்வம்

எட்டாம்பத்தில்—ஸத்யகாமத்வம்

ஒன்பதாம்பத்தில்—ஆபத்ஸக்தத்வம்

பத்தாம்பத்தில்—ஆர்த்திஹரத்வம்

ஆகிய குணங்கள் விளக்கப்படுகின்றன என்றும், “கஸ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:” [கீதை 7-3] [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.] என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட தத்வவேதனமாகிற. தன்னைப்பற்றிய உண்மை யறிவை—“மயர்வற மதிநலமருளி” [திருவாய் 1-1-1] என்கிறீதியில் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருளியதும், “மறப்பனே இனி யான் என்மணியையே” [திருவாய் 1-10-10] என்கிறபடியே அவ்வறிவைத் தமக்கு மறப்பில்லாதபடி செய்ததுமாகிற பேற்றைத் தாம் பெற்றபடியை முதற்பத்தில் பேசுகிறார் என்றும் விளங்குகிறது. [மற்ற பத்துக்களில் பெற்ற பேறுகளை அந்தந்தப் பத்துக்கள் நிறைவடையும் பாகுத்தின் முகவுரையில் காட்டுவோம்.] இனி, முதற்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதான நாலாம் ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணை பின்வருமாறு—

பரபரனாய்நின்ற லளவேழ வைப்பாம் அவையுள் உம்பர்வானவரதிபதி, மயர்வற மன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கி விடாதே மன்ன. அயர்ப்பிலன் அறுத்தேன் என்கொல்லி மறப்பனே என்னுற்படி தத்த்வஜ்ஞரானவர்—சுடரடியெம் பிராணை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருத்யாநுபவம் ஸம்ஸாரி களுக்குமாம்படிவீடுமினென்று தயாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலபநமந்த்ரமாக உபதேஸித்து, எளிதாக அவதரித்து, பிழைகளை ஸஹித்து, புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய், அம்ருதமே ஓளஷதமாக்கி, நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து, பேராகுத்தை ஸாத்மிப்பித்து, புக்தி க்ஷணநைகளுக்கு ஓக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையுமுண்டு. தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும். உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும். அவனுரைத்த மார்க் கத்தே நின்று இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது என்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

இந்தச் சூர்ணை மூன்று பகுதியாயுள்ளது:— I இப்பத்தில் ஆழ்வார் முக்கியமாக வெளியிட்ட புகுவத்குணம் இன்னது என்பது. II எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரம் இன்னது என்பது. III ஆழ்வார் தாம் அநுபவித்ததோடு நிற்கமாட்டாமல் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்து அவர்களையும் திருத்தித் தனக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொள்ள விருப்பி உபதேசித்தவை இன்ன இன்ன விஷயங்கள் என்பது.

I இப்பத்தில் ஆழ்வார் முக்கியமாகப் பேசிய புகுவத்குணம் பரத்வம். (பரபரன் ஆய்நின்ற வளவேழ வைப்பாம் அவையுள் உம்பர் வானவரதிபதி) என்னும் சூர்ணைப் பகுதி இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறது. (பரபரன்) “வரன் முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன்” [திருவாய் 1-1-11] (ஆய்நின்ற) “கரவிகம் பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை, வரனவில் திறல்வலி அளிபொறையாய் நின்றபரன்” [1-1-11] (வளவேழ) “வளவேழமலகின் முதலாய வாணோரிறையை” [1-5-1] (வைப்பாம்) “வைப்பாம் மருந்தாம்..... நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்” [1-7-2] (அவையுள்) “அவையுள் தனிமுதலெம்மான்” [1-9-1] (உம்பர் வானவர்) “உம்பர் வானவர் ஆதியஞ்சோதி” [1-10-9] (அதிபதி) “அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி” [1-1-1] ஆக இந்த ஏழுசந்தைகளினால் விளக்கப்பட்ட பரத்வ குணத்தையுடைய எம்பெருமான் என்றபடி. இச்சொல் அடுத்த பகுதியிலுள்ள “நல்கி விடாதே மன்ன” என்கிறதோடு அந்வயிக்கும்.

II (1. மயர்வற 2. மன்னி 3. மனம்வைக்கத் திருத்தி 4. மறக்குமென்று 5. நல்கி விடாதே 6. மன்ன) 1. “மயர்வற மதிநலமருளினன்” [1-1-1] என்கிற படியே அஜ்ஞானத்தை இவருக்கு அடியோடு போக்கி, புக்திருபமான ஜ்ஞானத்தைக்கொடுத்து, 2. “மயர்வற என் மனத்தே மன்னினுன்தனை” [1-7-4] என்கிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து, 3. “சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி” [1-5-10] என்கிறபடியே, இவரோடு பொருந்திக் கிடக்கிற புண்யபாபங்களாகிற கர்மங்களையும் ஸப்தாதி: விஷயருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, “நான் அயோக்யன்” என்று இவர் அகன்றபோதும் தன் ஸீலகுணத்தைக் காட்டி மீட்டுத் தன் பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டு திருத்தி, 4. “மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணெனும்” [1-10-10] 5. “நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே” [1-10-8] 6. “மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினுன்” [1-10-10] என்கிறபடியே, இவர் எப்போதும் நம்மை மறக்கக்கூடா தென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவரைவிடாமல் அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, ஒருநாளும் மறக்க வொண்ணாதபடி இவரது திருவுள்ளத்திலே நிலையாயிருக்க; இப்படி எம்பெருமான் அருள்புரிந்த பிறகு ஆழ்வார் எப்படி ஆராதனை என்பதை விளக்குகிறது மேலே— (1. அயர்ப்பிலன் 2. அறுத்தேன் 3. என்சொல்லி மறப்பனே என்னும்படி தத்தவ ஜ்ஞானவர்.) 1. “பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்” [1-3-10] 2. “தூயவமுதைப் பருகி பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே” [1-7-3]

3. “எம்பிரானே என்சொல்லி மறப்பனே” [1-10-9] என்று தாமே பேசும்படி “தத்தவதோ ஜ்ஞாத்வா” [கீதை 18-55] என்று சொல்லப்படும் உண்மையறிவை யுடையவரானார் ஆழ்வார். இத்துடன் எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை விவரிக்கும் இரண்டாம் பகுதி நிறைவடைகிறது.

III இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார், தாம் திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்த அநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆகவேணுமென்று விரும்பினார் என்கிறார் இனி— (1. கூடரடி 2. எம்பிரானே 3 விடாது 4. கண்டாய் 5 நீயும்நானும் என்கிற ஸஹரு த்யாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆம்படி) 1. “கூடரடி தொழுதெழென் மனனே” [1-1-1] 2. “எம்பிரானேத் தொழாய் மடநெஞ்சமே” [1-10-3] 3 “நெஞ்சமே நல்லேநல்லே ..மலரான் மணவானனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்” [1-10-4] 4. “கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று” [1-10-5] 5. “நீயும்நானும் இந் நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்” [1-10-6] என்னும் பாசுரங்களில் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசரித்து, திருவுள்ளமும் தாமும் கூடி அநுபவித்த புகுவதஃநுபவம் தனியே அநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ‘இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆகவேணும்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றினார் ஆழ்வார். இனி ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசரித்தபடியை விரிவாகக் கூறுகிறார்— (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரி த்யாகஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்புன மந்த்ரமாக உபதேசரித்து) 1 கைவிடத் தக்கதான த்யாஜ்யம் இன்னது. 2 அதினுடைய தோஷம் 3 அதைக் கைவிட வேண்டிய வழி. 4 கைக்கொள்ளத் தக்கதான உபாதேயம் இன்னது, 5 அதினுடைய குணம், 6 அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் முறை, 7 அந்த ஸமர்ப்பண ரூபமான பஃஜனத்துக்கு ஆலம்புனமான (கரணமந்த்ரமான) திருமந்த்ரம் ஆகிய இவற்றை “வீடுமின்” [1-2] என்னும் உபதேசப்பத்தான முதற்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே உபதேசரித்து என்றபடி. அதாவது;— 1. “வீடுமின் முற்றவும்” [1-2-1] என் கையாலே மற்ற விஷயங்களில் பற்றுகள் வாஸனையோடுகூட விடத்தக்கதான த்யாஜ்யம் என்று காட்டினார். 2. “மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” [1-2-2] என் கையாலே— விடத்தக்க அவ்விஷயங்கள் அற்பமாயிருக்கை நிலையற்றதாயிருக்கை முதலான தோஷங்கடையுடையவை என்றார். 3. “நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து” [1-2-3] என் கையாலே, அவ்விஷயங்களில் அஹங்காரமமகாரங்களை விடுவதே அவற் றைக் கைவிடவேண்டிய முறை என்றார். 4. “வீடுடையான்” [1-2-1] என்று கைக் கொள்ளத்தக்க (உபாதேய) புகுவதஃஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். 5. “எல்லையில் அந்நலம்” [1-2-4] என்று அந்த புகுவதஃஸ்வரூபத்தினுடைய ஆநந்தஃகுணத்தைச் சொன்னார். 6. “வீடுசெய்மினே” [1-2-1] “இறைசேர்மின்” [1-2-3] “இறை பற்றே” [1-2-5] “திண்கழல் சேர்” [1-2-10] என்று அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் முறையைச் சொன்னார். 7. “வண்புகழ் நாரணன்” [1-2-10] என்று அந்த ஸமர்ப்பண ரூபமான பஃஜனத்துக்கு ஆலம்புனமான திருமந்த்ரத்தைச் சொன்னார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரவத்தைச் சொல்லி இரண்டாவது திருவாய்மொழியில் மற்றவிஷயங்களை விட்டு

அந்த எம்பெருமானிடம் புக்திசெலுத்தும்படி ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினார் என்றதாயிற்று. இனி மூன்றுந்திருவாய்மொழி முதலாக ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் சொல்லப்படும் விஷயத்தைக் காட்டுகிறார்:— (எளிதாக அவதரித்து) “எளிவரு மியல்வினன் திலைவரம்பில பலபிறப்பாய்” [1-3-2] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக் கொண்ட மூன்றும் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய அவதார ஸௌலப்யம் (அவதரித்து எளியனாக) என்ற குணத்தை வெளியிட்டார். (பிழைகளை ஸஹித்து) “என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” [1-4-7] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக்கொண்ட நான்காம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய அபராதஸஹயத்வமாகிற (அடியார்பிழை பொறுக்கும் தன்மையாகிற) குணத்தை வெளியிட்டார். (புரையறக்கலந்து) “திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்—தானோருருவனே” [1-5-3] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக்கொண்ட ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் ‘நான் அயோக்யன்’ என்று அகல்கின்றவர்களையும் தன் சீலகுணத்தைக்காட்டி அணுகச்செய்து புரையறக் கலக்கையாகிற ஸௌசீல்யகுணத்தை வெளியிட்டார். (அல்பஸந்துஷ்டனாய்) “புரிவதுவும் புகை பூவே” [1-6-1] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக்கொண்ட ஆறாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாராதத்வம் (ஆராதனைக்கெளியனாயிருக்கை) என்னும் குணமுண்டென்று காட்டினார். (அம்ருதமே ஓளஷதமாக்கி) “தூயவமுதைப்பருகிப் பருகி என்மாயப்பிறனி மயர்வறுத்தேனே” [1-7-3] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக் கொண்ட ஏழாம் திருவாய்மொழியில் ஆஸ்ரயண ஸாரஸ்யம் (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இனியனாயிருக்கை) என்னும் குணத்தைப் பிறனி நோய்க்கு மருந்தான அமுதமாகக் காட்டினார். (நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து) “நீர்புரைவண்ணன்” [1-8-11] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக்கொண்ட எட்டாம் திருவாய்மொழியில் நீரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் போனவழியே தனக்கு வழியாம்படி எம்பெருமானை ஆக்கும் ஆர்ஜவம் (நேர்மை) என்னும் குணத்தை வெளியிட்டார். (பேரகூத்தை ஸாத்மிப்பித்து) “என்னுடைச் சூழலுளானே” [1-9-1] என்று தொடங்கி “உச்சி டளானே” [1-9-10] என்பதீராக உள்ள உயிர்ப்பாசரப்பகுதிகளைக்கொண்ட ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் ஸாத்ம்யபேரகூப்ரதத்வம் (பொறுக்கப் பொறுக்க அநுபவத்தைக்கொடுக்கை) எனும் குணத்தை வெளியிட்டார். (புக்திகுணனைகளுக்கு ஓக்க வருமவனுடைய) “கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும் வரும்” [1-10-2] என்பதை உயிர்ப்பாசரமாகக்கொண்ட பத்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாகிற மஹாகுணத்தை வெளியிட்டார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான புக்தியின் பெருமையையும், அவனைப் பற்றுவதால் ஏற்படும் பயன்களையும் சொல்லி, அவனிடம் புக்தி செலுத்தும்படி உபதேசிக்கிறார் என்கிறார் மேலே—(ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையும் உண்டு) “பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்” [1-3-1] “அமுதிலுமாற்ற இனியன்” [1-6-6] என்கிறபடியே அவன் எளியவனும், இனியவனுமாகையாலே, அவனைப்பற்றிய புக்திக்கும் எளிமையும், இனிமையும் உண்டு என்று உபதேசிக்கிறார். (தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும்) “அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்” [1-6-8] “தரும் அவ்வரும் பயனாய்” [1-6-9] என்கிறபடியே

அவனிடம் புக்திசெய்தால், தடைகளையும் போக்கி, அழிவற்ற பெரும்பயன் களைத் தருவான் என்கிறார். (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) "நாளும் நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும்" [1-3-8] என்கிறபடியே, அநாதிகாலமாக நம்மை இடைவிடாது நலியும் கொடிய பாபங்களனைத்தும், நாம் புக்தி செய்யத் தொடங்கியவுடன் அழிந்துவிடும் என்கிறார். அப்படியானால் அவனிடம் எப்படி புக்தி செலுத்துவது? எனில்: (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது என்று) "பிணக்கற" என்று தொடங்கி, "அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று" [1-3-5] என்கிறபடியே, கீதையிலே கண்ணன் அருளிய புக்திமார்க்கத்தின் படியிலே நின்று, "நும் இருபசை அறுத்து" [1-3-7] "மன்னகமலமறக் கழுவி" [1-3-8] என்கிறபடியே மற்ற தெய்வங்களிடம் பற்றை விட்டு, பரம்பொருள் யார் என்பதில் ஐயத்தையும் நீக்கி, "அவனுடையுணர்வுகொண்டு" [1-3-5] என்கிற படியே அவன் விஷயமான அறிவைக்கொண்டு நன்றென நலம் செய்வது" [1-3-7] என்கிறபடியே வேறு பயனைக் கருதாத புக்தியைச் செய்யுங்கள் என்கிறார். (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஹுதத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) எம்பெருமான் தமக்கு மயர்வற மதிநலமருள் னாற்போலே, தாம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மயர்வற மதிநலமருளி புக்தியிலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தில் - என்றபடி.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

மாளேஜிங் டிரஸ்டி, ஸுதர்சனம் டிரஸ்டி.

ஆசிரியர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

திருச்சிராப்பள்ளி.

10-2-1995

88 புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-620017

SRI SUDARSANAR TRUST

(Regd. Under the Indian Trust Act)

3 B, Puthur Agraharam, Tiruchirapalli-620 017.

BOARD OF TRUSTEES

Shri S. Krishnaswamy Iyengar,
President and Managing Trustee,
No. 3-B, Puthur Agraharam,
Trichy-620 017.

Shri R. Doraiswamy, L. T. M. (Hons)
Vice-President,
Sri Ramakrishna Nilayam,
6, Nethaji Road,
Pappa Naickanpalayam,
Coimbatore-641 037.

Shri Ammal,
S. Thiruvengkatachariarswamy,
[Thiruvellarai Keezhathirumaligai]
Secretary & Treasurer,
43, West Chittirai Street, Srirangam, Trichy-620 006

Smt. Janaki Satakopan, Auditor
E-7, Suresh Nagar Main Road,
Janaki Nagar, Valasaravakkam,
Madras-600 087.

Shri V. Ramamoorthy, Advocate,
14, South Tank Street,
Thuraiyur-621 010.

Shri S. Murali,
10, Thyagarajapuram,
Mylapore,
Madras-600 004.

பகவத்விஷயம் - விஷயஸூசிகை ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூசிகை

பக்கம்

விஷயம்

445. பத்துடையடியவர் ப்ரவேசம் 9, 12. அநுகூலர்க்கும் ப்ரதிகூலர்க்கும் புகுவதுவதாரமிருக்கும்படி. அவதார ரஹஸ்ய நிருபணம் (9). கீதாசதுர்த் தாத்யாயமும் பத்துடைபதிகமும். நாராயண ஸப்ஹார்த்தமும் நாராயண ஸப்ஹார்த்தமும் (12)
446. தத்வ ஹிதங்கள் நாராயணனே (12). பத்துடை த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12). பத்துடையவதாரிகை (24) (36). பத்துடை பதிகம் ஸௌலப்யபரம்.
447. இருகை முடவன் ஸப்ஹார்த்தம். புகுவதுவிஷயே ஆநுகூல்யப்ரதி கூல்யஹேது நிருபணம். ஸங்காஸமாத்நங்கள் (ஜீ. அ.).
448. எம்பார் உடையவர் ஐதிஹ்யம். விளக்கும் தடாகமும். மூன்று விளக்கு.
449. விரோதிவர்க்கு விபாகுகதந தாத்பர்யம் (அ. அ.). ஸம்ப்ரத்யாய விரோத பரிஹாரம் (அ. அ.).
450. அந்யோந்யாஸ்ரய தோஷ பரிஹாரம். ஸாதந புக்தி விசாரம் (ஜீ. அ.).
451. “பித்யதே” ஸ்ருத்யர்த்தம். “புக்த்யா மாம்” கீதார்த்தம்.
452. நித்யர்களின் பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்தி நிருபணம். பரபுக்த்யாதி நிருபணம். பஹுநி ஸ்லோகார்த்தம்.
453. ஜந்ம ஸப்ஹார்த்தத்தில் வருத்தி த்வய ப்ரஸங்க்யாபாதநம்.
454. ஜந்ம கர்ம ஸப்ஹார்த்த ஏகவசந தாத்பர்யம். புகஸ்ஸப்ஹார்த்தம். அந்வய ஸோதநம்.
455. பத்துடை அவதாரிகையும், வ்யாக்யாநமும் (6). பரத்வ ஸௌலப்யாநு ஸந்த்நாநங்களின் வாசி (36). ஸங்காஸமாத்நங்கள்.
456. அத்வேஷ மாத்ரமும் பெரிது என்ற புகுவதுபிப்ராயம் (24). அடியவர் என்றது புகுவதுபிப்ராயத்தாலே (24). உரவிடை ஸப்ஹார்த்தம் (9) (12)
457. எளிமையாவது என் (24). ஸர்வாதிகத்வலக்ஷணம் (24). பிள்ளான் நிர்வாஹம் (24). வேதம் மீண்ட பரத்வாத் ஸௌலப்யம் மோஹஜநகம் (24).
458. “பத்துடை” என்ற புக்தி ஸ்வரூபம். தத்ர நித்யாந நிருபணம். எட்டி னோடிரண்டு நிருபணம். ஏகதேஸ விகார ந்யாயம். லக்ஷிதலக்ஷணை.

459. ஸத்ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தம். யுக்தியும் உக்தியும்.
460. புகுவத்பிப்ராயம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ நிருபணம்.
461. எம்பார். ஸ்லோகம். ஸூரிகளும் ஸம்ஸாரிகளும்.
462. எளிமை உபபாத்யம். உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு.
463. “புக்த்யாத்வநந்யயா” புக்தி அத்வேஷம். ஸ்வரஸ்வபாவம். ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மஸ்லோகம்.
464. அர்ஜுனனும் துர்யோதனனும். ஸத் ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தம்.
465. இளையபெருமாளும் ராவணனும், ராவணனும் திருவடியும்.
466. பரத்வஸௌலப்ய ஹேது. அலர்மேல்மங்கை விஷயக ஸ்லோகம்.
467. ஸர்வாதிக வஸ்து லக்ஷணம். ஸமுத்ரமத்யுமம் உலூகலபந்த்யுமம்.
468. பிள்ளான் நிர்வாஹம்.
469. உரவிடை விசேஷார்த்தம் (36). இடைக்குறைத்தல்.
470. “த்யாம்நா சைவ” ஸ்லோகார்த்தம். சார்த்தே ஏவகாரம். ஆழ்வான் ஸ்லோகம். “ஸ விஸ்வக்ருத்” ஸ்ருத்யார்த்தம்.
471. ப்ரஹ்மாவும் யசோதையும். ஸ்வரலப்யார்த்தம். பராமர்ஸபர: ஏவகார: குணீ ஸப்யுத்யார்த்தம்.
472. பெரியவன் தாழ்ச்சி. நீர்மையின் ஏற்றம். குந்தீ வசநம். ருத்ரன் அடியும் கண்ணன் அடியும். அர்ஜுனனும் யசோதையும்.
473. “எளிவரும்” பாசுரார்த்தம் (6) (9) (12). அப்ரக்ருதிங்குதர் ஆழ்வார் (6). விவஸர் ஆழ்வார் (9). அவதார வைலக்ஷணயம் (12).
474. ஆறுமாஸம் மோஹம் (24). அத்தேஸமும் இத்தேஸமும்.
475. “எளிவரும்” பாசுரம் அஜஹத் ஸ்வபாவ ப்ரதிபாத்யகம். பெரியோர் வ்யாபாரங்கள் புக்தி வர்த்தகங்கள்.
476. த்ருஷ்டாந்த த்வய கத்யுத தாத்பர்யம். வாசக ப்ரமாணமும் ஸூசகப்ரமாணமும். திநவிசாரம். பசியருக்குத் தந்தாம் ஜீவநத்தைப் பகிர்ந்திடுவது.
477. உத்தரார்த்த உபலக்ஷணம். விரோத பரிஹாரம்.
478. நல்லார் ஸப்யுத்யார்த்தம். படுகாடு ஸப்யுத்யார்த்தம். வானமாமலை ஜீயரும் பெரிய ஜீயரும். பதிகத்தில் பாசுர விபாகம்.
479. ஸௌலப்யத்தின் ஸோபாதிகத்வ நிருபாதிகத்வ விசாரம். “தப்பச் சொன்னோம்” இதுபற்றி விசாரம். பட்டர் நிர்வாஹம்.
480. வரம்பில்லாமை நிருபணம். வேத வேத்ய வைதிக வசநம்.

481. ஜீவ பர ஜன்மங்களின் வாசி. “யுவா ஸுவாஸா” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
482. மாறனும் மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரும். ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும்.
483. லீலாவிபூதியும் நித்யவிபூதியும். வ்யதிரேகவ்யாப்தி. “அளி” ஸப்ஸ்தார்த்தம். வ்யாப்தஸ்யைவ ஸாதநத்வம். மோக்ஷப்ரதத்வமும் ஈஸ்வரத்வமும்.
484. “அளிவரும் அருள்” - நிர்ஹேதுக க்ருபை. அந்வய ப்ரதூர்ஸநம். அமைவுடை வ்யாக்யாநம் (6).
485. அமைவுடை வ்யாக்யாநம் (9) (12) (24).
486. “மாயா” ஸப்ஸ்தார்த்தம். அவதார ரஹஸ்ய அஜ்ஞாநே ஹேது நிருபணம். கர்ம கர்த்ரு ஸாதந வைகல்யம். ஸர்வகர்ம பூஹிஷ்க்ருதன்.
487. தூர்ம த்ரைவித்யம். “மஹாதேவ: ஸர்வமேதே” ஸ்லோகார்த்தம். “ஒடி விடை” ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விவேசநம்.
488. நாராயண ஸப்ஸ்தா ஸமாஸத்துவய லப்யார்த்தம். லோக ந்யாய ப்ரதூர்ஸநம்.
489. “அறிபவர் யாரே” விலக்ஷணார்த்தம் (36). “யாரும்” பாசுரார்த்தம் (6) (9).
490. எம்பெருமான் என்று பலகால் சொல்ல ஹேது. பொய்கையாரும் நம்மாழ்வாரும்.
491. ஆளவந்தாரும் ஆழ்வாரும். பிற ஸப்ஸ்தார்த்தம். உபநிஷச்சூயை. “யஸ்ச ராமம்” ஸ்லோகார்த்தம்.
492. அநாமூர்த ஸப்ஸ்தார்த்தம் விசாரம். எளிமை உபபாதநம். ஆமூர்த அநாமூர்த ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸ்வயத்நபரர்களறியார் என்கைக்கு ப்ரமாளோபந்யாஸம்.
493. ஆயிரம் என்றது அனந்தமென்றபடி. புராணமும் உபநிஷத்தும் அருளிச் செயலும்.
494. ஸ்தூலப்ரதிபத்த்யபூவம். “பிணக்கே” ஏகார விசாரம்.
495. “பிணக்கற” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). கீதாப்ரமேயம் (6). கீதோக்த புக்தி மார்க்கம். புகுவானுடைய ஆப்ததமத்வம். “தவநெறி” புகுவ த்பிப்ராயத்தாலே. நிர்வாஹத்துவம். ஸமயாந்தர அப்ராமாண்ய ஹேது.
496. பிணக்கு எப்படி (12). தபஸ்ஸப்ஸ்தாவாச்யபுக்தி. புக்திஸ்ச ஜ்ஞாந விசேஷ: ஸ்ருதிச்சூயை. புகுவத்பிப்ராயம். ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயம்.
497. ஷண்மத நிருபணம்.
498. “நலம்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஜ்ஞாநஸங்கோச நிதூநம். கம்பர் பாட்டு உதாஹரணம். புகுவச்சப்ஸ்தா முக்யார்த்தம்.
499. புக்தி ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம். “தத்ர பூஜ்ய பதூர்த்தேரக்தி” ஸ்லோகார்த்தம். புகுவச் சப்ஸ்தார்த்தம்.

500. புக்தி ப்ரபத்தி விஷயக நிர்வாஹங்கள். தூது நிருபணம். ஸாத்ய புக்தி ஸாத்ய புக்தி விசாரம். ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தில் வணக்கம் ஸப்ஸ்தார்த்தம் (அ. அ). ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தில் வணக்கம் ஸப்ஸ்தார்த்தம் (ஜீ. அ.)
501. ஆழ்வாரும் கண்ணனும். வேதாந்தங்களும் சரமஸ்லோகமும். ஸரண் யாபிப்ராயம். ஸ்ரீகீதா தாத்பர்யம் ப்ரபத்தியிலே. கேட்புலீவர்த்த ந்யாயம்.
502. புக்தி ப்ரபத்திபர நிர்வாஹபேதம். நிர்வாஹ பேதாநுகுணம் பாசுர வ்யாக்யாயம். ஸாத்யபுக்தி உபதேஸ விசாரம். வாதிகேஸரி நிர்வாஹம். உபக்ரம உபஸம்ஹார் விசாரம். “சார்வே தவநெறி” விரோதபரிஹாரம். “மாலை நண்ணி” ப்ரவேஸ விசாரம். ஆசார்ய ஹ்ருத்ய வாக்ய விசாரம்.
503. “உணர்ந்து” பாசுரார்த்தம் (6)(9)(12). ஜீவனுக்கு ஸர்வகூதத்வ நிருபணம். த்ரிமூர்த்தி ஸாம்ய ப்ராமககூதா. ப்ரதமாவதார நிருபணம் (9) (12).
504. ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆகந்துகமன்று. வீப்ஸா தாத்பர்யம். மதாந்தர நிராஸம். “உருவியந்த” பத்ய விபூக்ய விசாரம். தேஹ வைலக்ஷண்ய ஹேது நிருபணம்.
505. “த்ரயோ தேவா:” ஸ்லோகார்த்தம்; “தத்யந்த” ஸப்ஸ்தார்த்தபேதம்.
506. ஜ்ஞாந தெஸர்லப்ய நிருபணம். யோகாசார மத நிராஸம்.
507. நையாயிக வைஸேஷிக மத நிராஸம். மாயாவாதிக நிராஸம். க்ரியாவாதிக மதம். தாத்வர்த்தம் க்ரியை. ஸ்ரீபூஷ்ய நிருபணம்.
508. தேஹாத்ம விவேக த்வைவித்யம்.
509. ஹரி ஸப்ஸ்தார்த்தம். அஜ ஸப்ஸ்தார்த்தம். த்ரிமூர்த்தி வைஷம்யம்.
510. அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். பக்ஷபாதி ப்ரமாமோஹபந்யாஸம்.
511. “ஒன்றென” பாசுரார்த்தம் (6) (9) (12). நன்றெழில் விஸேஷார்த்தம். ஏகாதிஷ்டித அநேகாதிஷ்டிதபேதம்.
512. எழில் ஸப்ஸ்தார்த்தபேதம்.
513. கீழ்ப்பாட்டுக்குச் சேஷம் இப்பாட்டு (36). இப்பாட்டுக்கு விஸேஷம்.
514. “அபஹதபாப்மா” ஸ்ருத்யார்த்தம். ஸம்ஜைகௌ பராவர விபூஜகங்கள். திவ்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
515. நாராயண ஸப்ஸ்த ஸ்வாரஸ்யம். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ஸ்லோகார்த்தம். கண்ட ப்ரகாரம் - ஸௌந்தர்யம். ரூபம் - மஹிமஜ்ஞாபகம்.
516. “நான்முகன்” ஸப்ஸ்த ஸ்வாரஸ்யம். “அரன்” ஸப்ஸ்த ஸ்வாரஸ்யம். தேவ தாந்தரங்களுக்கு ஜ்ஞாநம் மானாதீநம். நாராயண ஸப்ஸ்தத்தாலே புக்யவா னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வம். விஷ்ணுஸப்ஸ்த ஜநார்த்தந ஸப்ஸ்தங்கள்.

517. ஆயுஸ்ஸின் அநித்யத்வே ப்ரமாணம். ஸம்ஸார க்ரௌர்யே ப்ரமாணம். மும்மூர்த்திகளின் வாசி.
518. “நந்தூந்தி” ஸ்லோகார்த்தம். “வ்யாக்ரீவ திஷ்டுதி” ஸ்லோக உத்யா ஹரணம்.
519. “நாளுநின்றடும்” பாசுரார்த்தம் (6) (9) (12). மனனக மலம் (6) (9) (12).
520. “வணங்கில்” பாட்பேதம் (12). ஓர் குறைவில்லை அர்த்தபேதம் (6) (9).
521. வினையெச்சம். ஸ்ரீதேவீ க்ருத்ய த்வயம். ஸ்ரீய:பதி ஸமாஸ்ரயண வைபவம். பெளருக்த்யஸங்காபரிஹாரம்.
522. நித்யமும் நித்யபரதந்த்ரமும். ஊன்றி ஊன்றி வீபஸாதாத்தபர்யம். விரோத பரிஹாரம். பாரிமாண்டூல்யம். த்ருஷ்டாந்த த்வயகதந தாத்தபர்யம்.
523. “அபூத பூர்வம்” ஸ்லோகார்த்தம். பாபத்துக்கு அழகு. சூரந்தேஜாக்ய மும் திருவாய்மொழியும்.
524. “ஓர் குறைவில்லை” விசேஷார்த்தம் (24) (36). “இஷீகதூலம்” ஸ்ருத் யார்த்தம். பூர்வோத்தரபாபவிசாரம். ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மஸ்லோகோத்யா ஹரணம்.
525. “துராசாரோ஽பி” ஸ்லோகார்த்தம். உத்தராக்ரஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாண த்ரயம். “ஹி” ஹேதௌ. “வாஸுதேவாஸ்ரய” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “வாஸுதேவ பராயண” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “புரா” ஸப்ஸ்தம் அநாதி - த்வாபிப்ராயம். ஆதிஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம்.
526. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம்.
527. பட்டர் நஞ்ஜீயர் ஐதிஹ்யம். ப்ரமாண உபபத்தி நிருபணம். அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது - ப்ரமாணம். மதுப்ப்ரத்யயார்த்தம்.
528. நமஸ்கார வைபவம். “சீரைப்பாயைக் கவ்வி” - விவரணம். “வரம்” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
529. “வலத்தனன்” பாசுரார்த்தம் (6). கைமுதிக ந்யாயம். கீதா ஸ்லோ கார்த்தம்.
530. “வயிற்றுள” விசேஷார்த்தம்.
531. நல்லுலகம் - நன்மை நிருபணம். “ஸ்வபார்ஸ்வே தூக்ஷிணே” ப்ரமா னோபந்யாஸம் (24). “நாகாரணாத்” ப்ரமாணோபந்யாஸம் (24).
532. அவதார ப்ரயோஜநம். ஸாதுபரித்ராண தர்மஸம்ஸ்தாபந நிருபணம். முக்யா஽முக்யபல நிருபணம்.

533. அநுபூஷணம். சகார விசாரம். துஷ்டநிராஸத்தினுடைய அப்ராதாந்யம். வாக்க்யாந்தர பர்யாலோசகம்.
534. “கமலாஸநஸ்து” ஸப்ஸ்தார்த்தம். அந்வயப்ரதூர்ஸகம். கீதாஸ்லோகார்த்தம்.
535. உந்தி - துந்தி - ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸர்வாபாஸ்யம் திருமேனி. சாரியைச் சொல் - நிரர்த்தக ஸப்ஸ்தம்.
536. ஸ்ரீரங்க சரித்ரம். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் திருமேனியிலே இடம்பற்றிய விசாரம். அடையவனெந்தான் - ஸப்தப்ராகாரம்.
537. மாயா ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். அவதார ப்ரயோஜகம். அவதார ஹேது. மறையாத சுடர்ச்சோதி.
538. புகுவானுடைய ஸௌலப்யம். ஸம்ஸாரிகள் மோஹம். லோகஸப்ஸ்தம் ஜநபரம்.
539. “துயக்கறு” பாசுரார்த்தம் (6). பிள்ளான் நிர்வாஹம். ஈஸ்வரனுடைய அநுமதி. ஈஸ்வரனுடைய உதாஸீநத்வம்.
540. நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹம்.
541. அமரர்கள் விசேஷார்த்தம் (24) (36).
542. பாரிஜாதாபஹரண சரிதம்.
543. ஆயர்ப்பிலன் ஸப்ஸ்தார்த்தம் பேதம். நல்லடி - நன்மை.
544. “வணக்கம்” விசேஷார்த்தம்.
545. அமரர்கள் பாசுரார்த்தம் (8) (9) (12). அண்டமத்யே அவதாரம் (6). தமிழிலக்கணம்.
546. சடகோபன் குற்றேவல். நித்யஸூரிகளும் ஆழ்வாரும். அறவைச் சிறை ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
547. உப்புச்சாறு - அம்ருதம். எழுத்துவாங்குகை. “பத்யமங்குளிவிச்சேத்யு:” ஸ்லோகம். குற்றேவல் நெட்டேவல் பேதம்.
548. அம்சிறை - சிறையின் அழகு. “தத்விப்ராஸ:” ஸ்ருத்யார்த்தம். ஸங்கா பரிஹாரம்.
549. கீதையும் திருவாய்மொழியும். த்ருஷ்டாந்த ப்ரதூர்ஸகம். தரம் - வரிசை.
550. துஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம். த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி.
551. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்னாவளி ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். பத்துடை பதிகம் ஸௌலப்யபரம்.
552. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

553. அஞ்சிறைய அவதாரிகை (6) (9). புக்த்யாரோக்யம். பேராஜநிரோத்யநம். ஸ்ரீதேவீஸாம்யம் ஆழ்வார்க்கு.
554. பெருமானும் பிராட்டியும் (9). துஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12). நாயிகா பாவ நிருபணம் (12). தமிழர் மரபு - கைக்கிளை.
555. ஸ்ரீதேவீஸாம்ய நிருபணம் (24). முற்றுவமை. பட்டர் திருவாக்கு. யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷம் ஸப்தார்த்தம். விஸ்லேஷம் ஸப்தார்த்தம்.
556. வ்யாகரணவிசாரம். அல்பம் விவக்ஷிதன் சரித்ரம். வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு. ஹர்ஷமும் ஸோகமும். ஆண்மையும் பெண்மையும்.
557. பிள்ளான் நிர்வாஹ ஸமர்த்தநம். நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹ ஸமர்த்தநம். குடஜிஹ்விகாந்யாயம். “நிதித்யாஸிதவ்ய:” ஸ்ருத்யர்த்தம். சேர்ந்த நிர்வாஹமும் போரச்சேர்ந்த நிர்வாஹமும்.
558. ஷஷ்டிவிசாரம்.
559. மருத்துவன் ஸப்தார்த்தம். கலக்கம் ஸப்தார்த்தம். ஸங்காஸமாத்யாநங்கள்.
560. விரோதபரிஹாரம். ஆழ்வாரும் ஸீதையும். புகுவத்வைலக்ஷணயம்.
561. பிராட்டியும் பெருமானும். கைமுதிகந்யாயம். ஆழ்வாருக்கு ஸ்ரீதேவீஸாம்யே ப்ரமாணோபந்யாஸம்.
562. குணஷட்க நிருபணம். ஆகாரஷட்கம் அஷ்டாக்ஷரீ ப்ரதிபாத்யம். விஸ்வாமித்ர சரிதம்.
563. விஸ்வாமித்ரனும் ஆழ்வாரும். கைமுதிகந்யாயம். ஐம்பால் நிருபணம். பழந்தமிழ்ச்செய்யுள்.
564. அஷ்டவிதவிவாஹ நிருபணம். க்ராந்தர்வவிவாஹ ஸ்வாபதேஸம்.
565. தன்னேராயிரம் ஸப்தார்த்தம். பக்ஷபாத ஸப்தார்த்தம்.
566. ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷ நிருபணம். அஞ்சிறைய பதிகம் அபராத, ஸஹத்வபரம்.
567. “அஞ்சிறைய” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஸங்காஸமாத்யாநங்கள். தமிழ் ப்ரமாணோபந்யாஸம். வன்சிறை (6).
568. வன்சிறை (9) (12). நாரை, சிறகு முதலானவற்றுக்கு ஸ்வாபதேஸம்.
569. “அஞ்சிறைய மடநாரை” ஸ்வாபதேஸம் (24).
570. ஆழ்வாரும் ஸீதையும். ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தம்.
571. நாரை ஸ்வாபதேஸம். நாரீலக்ஷணம். ஜ்ஞானியும் நாரையும். ஸ்ரீபூஷயமும் ஈடும். தாய்க்கேயுள்ளதொன்று. ஸ்வரலப்யார்த்தம்.

572. வழிபறிப்பார் ஸப்ஹார்த்தம். பெருமானும் பிராட்டியும். ஸர்வத்ர புருஷகார புரஸ்ஸரணம்.
573. ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும். தயாஸ்வரூபம்.
574. உபயபூர்த்தி. ஸ்வாபதேஹம். ஆசார்யனுக்கு உபகாரம் செய்ய இயலாது. இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். துர்மோபஸேவந ஸப்ஹார்த்தம். "விக்ராந்த ஸ்த்வம்" ஸ்லோகார்த்தம்.
575. புகுவானுடைய நித்யஸூரி வைலக்ஷண்யம். உத்தராநுகுணஸங்கா. ஸங்காத்வய ஸமாதாநம். "வெஞ்சிறைப்புள்" அர்த்தத்வயம்.
576. "புள்ளுயர்த்தார்" அர்த்தத்வயம். க்ருஷ்ணன் தூது. அக்ருரயாநம். திருவேங்கடயாத்ரை.
577. வன்சிறை நிருபணம். ஸ்வரலப்யார்த்தம். சிங்கவிளக்கெரிக்கை.
578. "என்செய்ய தாமரைக்கண்" பாசுரார்த்தம் (6). "விதியினம்" பாட, விசாரம். ஸ்வரஸூசிதார்த்தம். "ஸுந்தரீ ரகுநாதஸ்ய" ஸ்லோகம்.
579. "என்செய்ய" வ்யாக்யாநம் (9) (12) (24). கடகருடைய உக்திமாதூர்யம். புண்டரீகாக்ஷன் பக்கல் தூது.
580. பட்டர் ஐதிஹ்யம் (24). திருக்கண்களின் சிவப்புநிறக் காரணம். செம்மை காரணம் மூன்று திருவாய்மொழிகளில்.
581. கலியனும் ஆழ்வாரும். புகுவத்வைலக்ஷண்யமும் ஆழ்வார் கலக்கமும்.
582. ஸ்ரீதேவீ த்ருக்வைபவம்.
583. பரிஷ்கார நிர்வாஹம். ஒடுக்குமாட்டாவது.
584. ஸ்வரலப்யார்த்தம்.
585. திருக்கோட்டியூர் தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வான் ஐதிஹ்யம். ஆழ்வாரும் இராவணனும். தெற்காழ்வார் - பெருமாள்.
586. பிள்ளை திருநறையூரறையர் நிர்வாஹம். அந்வயத்வயம்.
587. ஸத்ஸம்ப்ரத்யார்த்தம். ஸங்கா ஸமாதாநம். புகுவதேகோபாயத்வே ப்ரமாணம். கோஷ்டிபேதம். வாழும் சோம்பர் ஸப்ஹார்த்தம்.
588. வசநவிசாரம். மனங்களுழறிவரும். நிர்வாஹபேதம். ஜீவநநைராஸ்யம். பஹுவசந உபபத்தி.
589. "விதியினால்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நிர்வாஹபேத, ப்ரயோஜநம்.
590. கடகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யம் (12). விதி - பேராகுஸாஸ்த்ர மர்யாதை (12).
591. தாரையினுடைய புறப்பாடு (24). தீர்க்குகிந்தயந்தீ.

592. “விதி,” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (அ. அ.). விதி, ஸப்ஸ்தார்த்தம் (ஜீ. அ.)
593. விதி, ஸப்ஸ்தார்த்தம் (அ. அ.). புண்யபாபபுலம். பெருமாள் ஸ்வபாவம். ‘பெடை மணக்கும்’ விசேஷார்த்தம்.
594. “ஸா ப்ரஸ்குலந்தீ” ஸ்லோகார்த்தம்.
595. “ஸலக்ஷண” ஸப்ஸ்தவிசேஷார்த்தம். “புத்ர ப்ராதரி” ந்யாயம். சால தூரதர்ஸீ.
596. திருமாலையாண்டான் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம். ஸ்ம்ருதி மதி புத்தி, ப்ரஜ்ஞா நிருபணம்.
597. புஷ்யகார யோஜனையில் தூரதர்ஸநம். எல்லோருக்கும் ஈடுபாடு ஸ்ரீவாமனாவதாரத்தில்.
598. ‘எல்லைச் சதிரி’ ஸப்ஸ்தார்த்தம். சிந்தயந்தீ சரித்ரம்.
599. ஸ்ரீபராங்குஸ வைபவம்.
600. ஜ்ஞாந விஸ்த்ருதி நிருபணம். விதி, தாத்பர்யம்.
601. “என் நீர்மை” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12).
602. க்டகருடைய ரூபவைலக்ஷணம். ப்ருஹ்மானோக்தி தாத்பர்யம். குறுங் தொகை, திருக்குறள் உதாஹரணம். மகன்றில் ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
603. மகன்றில் - சக்ரவாகம் (அ. அ.). மகன்றிலின் நன்மை.
604. புட்டர் தமிழன் ஐதிஹ்யம். தமிழ் ப்ரமானோதாஹரணம். குறுந்தொகை திருக்குறள் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்தம். நீர்மை ஸப்ஸ்தார்த்தம். கண்டிரங்கி கேட்டிரங்கி விசாரம்.
605. சங்கத்தார் குறள். திருமுகம் ஸப்ஸ்தார்த்தம். புட்டர் நிர்வாஹ விவரணம். நீர்மை ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
606. தன் துஸை தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமன்று. கைமுதிக ந்யாயம். நீர்மை ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
607. குணமும் விக்ரஹமும். மனம் கல்லிறே. கைமுதிக ந்யாயம்.
608. “கடையீடு” ஸப்ஸ்தார்த்தம். கோபிமாரும் ஆழ்வாரும். ஸ்வரஸூசி தார்த்தம். “ப்ரலாப” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
609. “ந சாஸ்ய மாதா” ஸ்லோகார்த்தம். “உண்ணாது” பாசுரார்த்தம். பாலிபாய்கை ஸப்ஸ்தார்த்தம். “ஒருமடை செய்கை” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
610. விரோத, பரிஹாரம். புகுவானும் பக்ஷியும். வித்து, வ்யாக்யாத்ரு வாக்யம்.
611. “நல்கித்தான்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). “நாராயண” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (6). ஸர்வரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தம்.

612. நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தத்வம் (12). க்ஷடகவிக்ரஹம் ஸக்ரஹம். குணங்களில் முக்யம், ஸப்ஸ்தங்களில் முக்யம். ஸம்பரத்யாய ஸாரம்.
613. “காத்து அளிக்கும்” விஸேஷார்த்தம்.
614. ஸப்தத்வீபநிருபணம். ஸ்வரஸூசிதார்த்தம். தமிழ் நிக்ஷணடு. ஸப்த லோககுணநாவிசாரம்.
615. ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை. புருக்தி தேஷ பரிஹாரம்.
616. நாதம் அந்த:புரமும். நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸமாஸத்வய லப்யார்த்தம்.
617. பாஞ்சராத்திரோக்த க்ரமேண நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம். நாராயண ஸப்ஸ்தோக்தம் பக்யவத: உபாத்யாநத்வம் ஸாப்ஸ்தம். தத்வதீப உத்யா. ஹரணம். ப்ரகார ப்ரகாரி பூவம். யோக்யூடி. கலியனும் ஆழ்வாரும்.
618. திருவடியும் குருகும். ப்ருஷதம்ஸ ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
619. “ஓர் வாசகம்” விஸேஷார்த்தம். ஆழ்வார்க்கு நிருபகம் கண்ணீர். ஆந்த்யாஸ்ருவும் அஸஹ்யம்.
620. ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும். நம்பி ஏறு திருவுடையான் தாஸர் பட்டர் ஐதிஹ்யம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படி. நாச்சியார்திருமொழி (13-9) பாசுரார்த்தம்.
621. “அருளாத” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). “யாமுமென் பிழைத்தோமே” விஸேஷார்த்தம் (6).
622. க்ஷடகருடைய ஸார க்ரஹித்வமும் ரூபஸோபையும். அருளாழி - க்ருபா ஸமுத்ஸ்ரம்.
623. “அருளாத நீர்”—அபஸ்மார விஸேஷம் பிள்ளான் நிர்வாஹம். ஜீயர் நிர்வாஹம். ஸீதையும் ஆழ்வாரும். க்ஷடகரும் பிராட்டியும். க்ஷடக வைபவம். ப்ரணயினிக்குக் குற்றமாவது. “ஆழிவரிவண்டு” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (24). ஆழியின் அருளும் அம்மான் அருளும்.
624. “குமரிருந்து” ஸப்ஸ்தார்த்தம். த்யா ஸதக ஸ்லோகோத்யாஹரணம்.
625. பூர்வோத்தர பத்ய பராமர்ஸம். தமிழ் நிக்ஷணடு.
626. அசித்வத் பாரதந்தர்யம். பெரியபிராட்டியும் பெரியதிருவடியும். பெரிய திருவடியும் திருவாழியாழ்வானும்.
627. லௌகிக பரிபூரணை. “கைக்குறியாப்பை வாங்குவது” ஸப்ஸ்தார்த்தம். க்ஷடகருடைய ஆத்மகுணமும் ரூபகுணமும்.
628. “என் பிழை கோப்பது” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). ஸ்வாபதேஸம். அத்தலையித்தலை.

629. நித்யானப்பாட்டு (9). “அஞ்சிறைய” பதிகத்தில் ஸாரார்த்தம் அபராத, ஸஹத்வம் (9). பாட்டுக்கு அந்வயவிசேஷம்.
630. “என் பிழைத்தாள்” விசேஷார்த்தம் (12). பாட்பேத, விசாரம். கட்டக வைபவம் (12). கூமைக்கு அடி தயை. ப்ராப்தியும் கூமையும்.
631. அநப்யுபக்யம் அப்யுபக்யம் பக்யங்கள். கீழ்ப்பாட்டும் மேல்பாட்டும். தேஷத்வயம் - பூர்வோத்தராகங்கள். பெருமானும் பிராட்டியும்.
632. “பத்மஸௌகந்திக வஹம்” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். “ஸோகவிநாஸநம்” ஸப்தவிசேஷார்த்தம். “ஸௌகந்திக” ஸப்தஸ்வாரஸ்யம். “அரிமிதி” ஸப்தார்த்தம்.
633. அந்தரஜாதி ஸப்தார்த்தம். பெருமானும் பிராட்டியும். “கீழாண்டைச் சிகை” ஸப்தார்த்தம்.
634. பிள்ளான் நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹபேதம். உறவுள்ளவிடத்தேயிறே வெறுப்பு. “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஸு:” ஸப்தார்த்தம். நிர்வாஹத்வயா பிப்ராயவர்ணநம்.
635. “என் பிழைத்தாள்” விசேஷார்த்தம் (38). ஸம்ப்ரத்யாய ஸாரார்த்தம். பார்யாத்யண்டம். அஸஸ்த்ரவதம். ஜீவனுடைய அளவும் பரனுடைய அளவும். “பிழை” ஸப்தார்த்தபேதம். ப்ரத்யக்ஷிண நமஸ்கார வைபவ ப்ரமாண நிருபணம்.
636. “கிம் கோபமூலம்” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம்.
637. “என் பிழைக்கும்” ஸப்தார்த்தத்வயம்.
638. “நீயலையே” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). விரோத, பரிஹாரம்.
639. “இருந்தொழிந்தாய்” விசேஷார்த்தம் (9) (12). ஸ்வாபதேஸம் (12). கட்டக கிஞ்சித்காரமில்லையேல் இழவு.
640. ஸ்ரீ ப்ரதாழ்வானும் ஆழ்வாரும். பெரியதிருமலைநம்பி ஐதிஹ்யம். ஸமபி, வ்யாஹார தாத்பர்யம். “பூவை” ஸப்தார்த்தம்.
641. ஆசார்ய வைபவம். ஸம்ப்ரத்யாயார்த்தம். ஸம்பந்த, ஜ்ஞாந வைபவம். “லௌகிகம் வைதிகம் வா஽பி” ஸ்லோகார்த்தம்.
642. “ஜடிலம்” ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். வழக்குச்சொல். ஆழ்வார் கோய்.
643. ஸப்தத்ரைவித்யம். “கதே ஜலே ஸேதுபந்தம்”. பெரியதிருமலைநம்பி திருவாராத, னப்பெருமாள் வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை.
644. “நாடாத” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). விஸ்வலேஷ வ்யஸந மூர்த்த்யபி, ஷேகம்.
645. கட்டக வைபவம். ஸேஷஸேஷி ஸ்வரூபம். வால்மீகியும் ஆழ்வாரும்.

646. அபிப்ராய வர்ணனம். தாரையும் ஆழ்வாரும்.
647. “வேற்காரர்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். வேற்காரரும் பனிவாடையும். “நாடாத மலர்” ஸப்ஸ்தார்த்தம் - ஆத்மபுஷ்பம்.
648. ஸ்வரூபலாபமும் ஸ்வரூபஹானியும். ஆத்ம் ஸமர்ப்பணத்தில் புகுவா னுடைய உகப்பு. நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
649. ஸமாஸத்வயலப்யார்த்தம்.
650. “ஊடாடு” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
651. “உடலாழி” பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12). “இது” ஸப்ஸ்தார்த்தம். “விடல்” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
652. “விடல்” விசேஷார்த்தம் (12). “இது” விசேஷார்த்தம் (12). காரணத்வ கதந தாத்பர்யம் (24).
653. “ஒன்றாமளவு” விசேஷார்த்தம் (24). ஆழ்வார் வசனமும் ஸாஸ்த்ர வசனமும். நெஞ்சுவிடுதூது (36). மன:கதந ப்ரயோஜனத்வயம்.
654. “உடலாழி” இத்யாதிக்கு அர்த்தத்வயம். உபய வேத்யாந்தம். வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. “கடலாழி” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (24) (36).
655. “மஹார்ணவே ஸயான:” ஸ்லோகார்த்தம். க்ஷீரஸாக்ரத்திலே அநிருத்த மூர்த்தி ஸயனம். ஸ்வரஸூசிதார்த்தம்.
656. பஹுவசனம் ஆத்மநி. “விடல்” அர்த்தத்வய நிர்வாஹ ஸமர்த்தநம். “விடல்” என்று மேலே அந்வயம்.
657. “அளவியன்ற” பாசுர வ்யாக்யானம் (6)(9). “கண்டக்கால்” ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
658. “அளவியன்ற” அந்வயம் (12). தமிழிலக்கணம். அயோத்தியும் திருக் குருகூரும்.
659. பிதாவும் புத்திரனும். “அளவியன்ற” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (36). தமிழ் விசாரம். தகரத்துக்கு றகரம். நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
660. விரோத பரிஹாரம். ‘கண்ணன்’ ஸப்ஸ்தார்த்தம். விசேஷணந்வயம். பூர்வாபரபர்யாலோசனம். பூரத்வாஜவரமும் ராமாக்ஷமனமும்.
661. த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம். அந்தாதி வைபவம். ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்வரூபம்.
662. த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம். த்ஸகஸ்வாபதேஸார்த்தம். ஆசார்யனும் பக்ஷிகளும்.
663. ஸ்வாபதேஸம். கும்பீர ஸ்வபாவத்வ நிரூபணம். க்ஷாதா ப்ரதிபாத்ய விசாரம்.

664. சிரோபாஸித ஸத்வ்ருத்வத்ஸேவ்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஆசார்ய ஸிஷ்ய லக்ஷணங்கள். பேடிகா பேதம். ஆசார்ய லக்ஷண பேதம். ஸிஷ்யோத் தாரணமும் ஸிஷ்யவிஷயீகாரமும்.
665. த்ரமிடேஹாபநிஷத் ஸங்க்ஸிதி. த்ரமிடேஹாபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. “நேமியும் சங்கும்” பாசுரார்த்தம்.
666. அஞ்சிறைய ஸ்வாபதேஹம் (தேசிகன்).
667. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் திரிவிக்ரமனும்.
668. முதல் தூதுக்கு விஷயம் வ்யூஹம். ஆழ்வார் பக்திவளம்.
669. “வளவேழுலகு” ப்ரவேஸம் (6) (9). இளையபெருமானும் நம்மாழ்வாரும். அர்ஜுனனும் ஆழ்வாரும். பூர்வவ்ருத்தாந்தகூர்ஹை (6).
670. த்ரஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12). ஸௌஸீல்ய உபபாதக குணங்கள் (12). ஹேயப்ரதிபுடத்வமும் ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹமும் (12). “வளவேழுலகு” அவதாரிகை (24). உபகாரகத்வமும் பாரிப்பும.
671. முதல் ஐந்து பதிகங்களின் அர்த்தம்.
672. நம்பிள்ளை ஈடுபாடு. மதிநல கார்யங்கள்.
673. ஸேஷஸேஷி ஸ்வரூபம். ஸீதையும் ஆழ்வாரும். “ந கல்வத்யைவ” ஸ்லோகார்த்தம்.
674. ஸீதையும் இளையபெருமானும்.
675. த்ரஸகார்த்தம்.
676. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும் ஆழ்வாரும். வ்யாகரண விசாரம். ஒன்பதும் ஒன்றும் (36).
677. பாபலக்ஷணம்-ஆழ்வாருடைய து:க்கம். ஸ்நேஹமே பாபம். கரணத்ரயத் தாலே புகுவத்யூஷணம் (9). “வளவேழுலகு” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9).
678. ஜகத்காரணத்வம் நித்யஸூரிகளுக்கு (24). பாட்யேதம் (12). நித்யர்க்கு காரணத்வம்; தத்விஷயக விசாரம்.
679. குறுக்கல் நீட்டல் விசாரம். யஸோதா வைபவம். “என்பன்” காலத்ரய வாசீ. “என்பன்” ஸப்ஸ்த விவக்ஷிதம். யஸோதையும் நித்யரும். பின்னைக்காய்-சதுர்த்த்யார்த்தம். ஆயர் வலிமை. அபிஜாதனுக்கே பெண்கொடுப்பது (24).
680. உபயவிபூதியோகம். உலகுக்கு வளம். ஈஸ்வரனுக்கு வளம். நித்யர்க்கு வளம்.
681. அஸ்த்ரபூஷணத்யாயம். ப்ரஹ்ம ஸூத்ர விரோத பரிஹாரம். நாயன ராசார்யர் ஸ்லோகம். அதின் அர்த்தம்.

682. “முதல்” “இறை” ஸப்ஹுதேய நியாமகம். பஸ்சாத்தபம்.
683. தமிழ் நிக்ஷுண்டு. “என்பன்” என்ற ஸப்ஹுதேயத்துக்கு ப்ரயோகப் ப்ரஸித்தார்த்தம்.
684. கவய ந்யாயம். ஸ்ரீஸுந்தரபாஹுஸ்தவ ஸ்லோக உதாஹரணம்.
685. ‘ஆனாயர் வலிய தலைவன்’ விஸேஷார்த்தம் (36). ஆழ்வான் ஸ்லோகம் (36). கார்த்திகைக் குளியல். கண்ணனுடைய கேடாபாலாசாரத்வே நித்யநம்.
686. ஆழ்வார் புகுவாண தூஷித்த ப்ரகார நிருபணம். வானோரிறை, கள்வா இத்யாதிக்கு நோக்கு. ஏகவாக்யத்வ பிந்ந வாக்யத்வங்கள்.
687. “நினைந்து” பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). கைமுதிகந்யாயபரம் நினைந்து பாசுரம் (6). “ஹே ஸுந்தர” ஸ்லோகார்த்தம் (ஜீ. அ.).
688. பாட்யேத்யம் (12). நித்யர்க்கும் தேவர்க்கும் வாசி (12). “புனைந்த” விஸேஷார்த்தம் (24). தேவர்களின் அநந்ய ப்ரயோஜனஸமாதி..
689. உபயபாவநா. ஸங்காதிக்களும் ப்ரஹ்மாதிகளும். ஸங்கல்ப ப்ராத்யாயம். காரணத்வ விசாரம். புகுவத்யவைலக்ஷணயம். ‘தப்பச் செய்தேன்’ என் கையே தப்பு.
690. ஆழ்வாரும் பட்டரும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்லோகார்த்தம். பூர்வார்த்த பிண்டிதார்த்தம். அக்ரூரனும் ப்ரஹ்மாதிகளும். அக்ரூரயாநம்.
691. ப்ரஹ்மாதிகளின் துர்மாமும் குஹ்ருபுவமும். திருவிருத்தம் (21) பாசுரார்த்தம். நித்யர்ப்பி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு. புகுவத்யபிப்ராயம்.
692. “நினைந்த” விஸேஷார்த்தம். நிர்வாஹ த்வயம். பூர்வ நிர்வாஹ ஸ்ரைஷ்ட்யம். ப்ரஹுபவந ஸங்கல்பம். தத்வத்ரய விகார விசாரம். நினைத்தல் - கலத்தலும் கூடலும்.
693. ஸங்கல்பஸ்ய காரணத்வம். அவிகாரித்வம். விரோத பரிஹாரம்.
694. உபாத்யாதவே ஸங்கல்ப நிரபேக்ஷத்வம். ஸங்கல்பகாரணத்வம் உபாத்யாதத்வ விரோதியன்று. விரோதபரிஹாரம். விஸேஷ்யத்யர்மத்துக்கு விஸேஷணத்திலாரோபம். ஸங்கல்பத்துக்கு ப்ராத்யாயமாவது.
695. “மாயோனிகளாய்” பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). ஸௌஸீல்யகுஹ்ரு விஷ்காரம் (6). ஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்யாவிஷ்காரம் (9).
696. உத்கர்ஷமும் நீர்மையும். அஸேஷஜந ஸம்ஸ்லேஷம் லோக விக்ரமணத் திலே. வானோர் கணக்கு (24).
697. எல்லா எவ்வுயிர் அர்த்த்யேத்யம் (24). அனாவாய்த்து ஸப்ஹுதார்த்தம். பெரியதிருவந்தாதி (86) பாசுரார்த்தம்.
698. ஸப்தர்ஷி நாம நிர்தேஸம். த்ஸப்ரஜாபதி நாம நிர்தேஸம்.

699. ஏகாத்ஸ ருத்ர நாம நிர்தேஸம். த்வாத்ஸாதித்ய நாம நிர்தேஸம். அஷ்டவஸு நாம நிர்தேஸம். நான்முகனுடைய நிறைவு. துப்புரவு - ஸாமர்த்த்யம்.
700. நாச்சிமார் ஸௌகுமார்யம். பெருமாள் ஸௌகுமார்யம். ஏகாரம் விஸ்மயே. ஆழ்வார் விஸ்மயம். ஆழ்வார் கால்தாழ்ந்தவிடம்.
701. “தானோருருவே” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). ஸௌஸீல்யஸித்தி, ப்ரகாரம் (6). த்ரிவித காரணத்வம் (9). உபயவிபூதியோகம் (6). ஸம்பந்தாநுமதி (12).
702. த்ரிவித காரணத்வபர ஸப்தங்கள் (24). ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடேப நிஷத்துக்கள் (24). விஷ்ணவவதாரம் (24). ஸ்ருதிச்சூயை (24).
703. தன் பேருகச் செய்தான் ஸ்வாமி (24). கட்டபடாதிகளும் ஜகத்தும். த்ரிவிதகாரண நிருபணம். காரணத்ரய பேதம் லௌகிகம். காரணத்ரய ஜக்யம். வேதாந்த ஸித்தம். ஏதத் ஸமர்த்தநம்.
704. வேதாந்த வாக்ய ஸித்தமான மூன்று பதங்கள். வடமொழியும் தென் மொழியும். ஸ்ரீ பூஷ்ய விரோத பரிஹாரம்.
705. “தன்னில்” ஸப்தார்த்த பேதம். ஆழ்வான் ஸ்லோகோதாஹரணம். “மூவர்” ஸப்தார்த்தபேதம்.
706. ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம்.
707. “மானேய் நோக்கி” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). மாதவ ஸப்த விஸேஷார்த்தம் (6). கேவலிந்த ஸப்தார்த்தம் (6). கேவலிந்தநாம விஸேஷார்த்தம் (9).
708. “மானேய் நோக்கி” பாட்டினுடைய பொழிப்புரை (12). கேவலிந்தநாம விஸேஷார்த்தம் (12).
709. ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடேபநிஷத்துக்கள். விரோதபரிஹாரம். ஸப்தஸ்வார ஸ்யாநுகுண அவதாரிகை.
710. “வினை”. ஸப்தார்த்தத்வம். ஸ்த்ரீகளுக்கு நாயகன்பால் ஸாக்ஷ விக்ஷணமும் குணம். ‘மானேய் நோக்கி மடவாள்’ - விஸேஷார்த்தம். மடப்பமாவது.
711. ஸ்ரீ குணரத்னகோஸ ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். “மாம்பழ உண்ணி” ஸப்தார்த்தம். “சரகுண்ணி” “மாம்பழ உண்ணி”. ஸ்ரீமான் ஒருவனே.
712. பிள்ளைசாகக் கூன் நிமிரும். திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும்.
713. அமணன் கதை. பாவம் ஓரிடத்தில், பழி மற்றோரிடத்திலே.

714. கண்ணன் வில் விசாரம். தந்தையும் மகனும். ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும். குப்பியில் மாணிக்கம்.
715. “மதுகுத” ஸப்தார்த்தம். “மத்வ உத்ஸ:” விஸேஷார்த்தம். நலந் திகழ் நாராயணச்சீயர் வ்யாக்யாநம். திரிவிக்கிரம ப்ரஸ்தாவகாரணம்.
716. “ஸ்ரேய: கிரந்து” ஸ்லோகார்த்தம். “தத்ஸ்ய ப்ரியம்” ஸ்ருத்யார்த்தம். “தேவயவ:” ஸப்தார்த்தவிசாரம்.
717. “வினையேன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). வினையேன் பாட்டும் குணாஷ்டகமும். குணசேஷத்தங்களை நினைந்த ஸைத்திலயம். கேஸவ மாத்வ ஸ்ரீதர ஸப்தார்த்தங்கள் (6) (9).
718. புராணமும் திருவாய்மொழியும். காதா ப்ரமேய நிர்த்தாரணம் (12). மூவர் அனுபவம் (24). ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகத்வே ப்ரமாணம்.
718. கலியனும் ஆழ்வாரும். எளிமைக்கு நித்யாநம். பிராட்டியை உகப்பிக்கை. கீழிற் பாட்டுக்கு ஸேஷம் மேல்பாட்டு.
720. கேஸவ சப்தார்த்தம் (36). ப்ரஹ்ம ருத்ரோத்பாதகன் ப்ரத்யும்நன். கேஸவன் கூராப்திஸாயீ.
721. “மனைசேர்” ஸப்தார்த்த த்ரயம். “குலம்” ஸப்தார்த்த த்வயம்.
722. அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி. ஸ்வஸ்வாதந்தர்யநிவ்ருத்தி.
723. “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). கைவல் யார்த்தி ஸ்துதி (6). அடியார் - கேவலர் (9). அடியார் ஸப்தவிஸே ஷார்த்தம் (12).
724. அடியேன் ஸப்தவிஸேஷார்த்தம் (24). மநுஷ்யத்வே பரத்வம். கேவலரை அடியார் என்கைக்கு ஹேது நிருபணம். கைவல்யார்த்திக்கும் புருஷார்த்த ப்ரதன் ஸ்ரீய:பதி. அடிமை நிருபணம். ஆழ்வாரும் கேவலரும்.
725. அஜ்ஞாநத்வயம். இவனழிவும் அவனழிவும். குணாதிக்க நிருபணம். சிறுமையின் சரமாவதி. அடியேன் என்கிறது வாஸனையாலே.
726. கண்ணன் ஸப்தார்த்தம். ஆழ்வாரும் கண்ணனும். ஆழ்வார்சிறுமை யும் பரன்பெருமையும். பாபம் - நோய்.
727. அதிகாரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம். ஐகார விசாரம்.
728. “உண்டாய்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). புகுவத்ஸ்வரூபம் (6). மாயையால் உண்டாய் (6) (9). ஆஸ்ரீத வ்யாமோஹம் (12).
729. மாயையால் புக்கு (12) (24) (36). வெண்ணெயும் நெய்யும் பர்யாயம் (12). உண்டதும் உமிழ்ந்ததும் விஸேஷார்த்தம் (24). மண்ணும் வெண்ணெயும் (24).

730. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ரீ பராங்குஸ ஸம்வாதம். ஆழ்வாருடைய பொய். அதன் காரணம்.
731. மாயா ஸப்ஸ்தார்த்தம். வேத நிகண்டு. இராமனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும். ஆழ்வார் புகுவானுக்கு தாரகர்.
732. கேடாபால வேஷம். ஸங்கா ஸமாதாநம். “கறையினார்” பாசுரார்த்தம். புகுவதுவதார விசாரம். மாந்தாதா யுவநாஸ்வன் சரித்ரம். “பஞ்சம்யா மாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ புவந்தி” ஸ்ருதி தாத்பர்யம்.
733. கைமுதிகந்யாயம். “பீர்” ஸப்ஸ்தார்த்தம். வீபஸா ப்ரயோகம்.
734. “மாயோம்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). பூர்வாபரபூவி அந்வயம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ரீ பராங்குஸ ஸம்வாதம் (9).
735. மாயோம் ஸப்ஸ்தவிலேஷார்த்தம் (9) (12) (24). பர்யாயம்.
736. ஸமபிவ்யாஹாரலப்யார்த்தம். நித்யஸூரி ஜீவநம். அவதாரிகா த்வய நித்யாநம் (36). வாதஸல்ய ஹேது.
737. பூதநா ஸம்ஹார கதந தாத்பர்ய த்வயம். மாயோம் ஸப்ஸ்தார்த்த த்ரயம் (36). மீமிசைச் சொல் தாத்பர்யம்.
738. கண்ணன் பிறந்த முகூர்த்தத்தின் பெருமை. தேவீஸூரி ஸம்பந்த வர்ணந தாத்பர்யம் (36). மைந்தன் ஸப்ஸ்தவிலேஷார்த்தம். “தேவிமா ராவார்” பாசுரார்த்தம்.
739. “சார்ந்த” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). “அம்மாமூர்த்தி”—தச்சப்ஸ்த விலேஷார்த்தம். புகுவத் கல்யாண குணங்கள்.
740. ஆழ்வார்க்காகத் திருநாட்டைப் புதுப்பித்தான் (9) (12) (24) (36). வ்யாப்தி பூலம் (9). உபயவ்யாப்தியும் ஆழ்வார்க்காக (12).
741. வ்யாப்தி கதந தாத்பர்யம். மாறனும் மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரும்.
742. ஆகாஸாத் வ்யாவ்ருத்தி புகுவானுக்கு. வ்யாக்யாத்ரு தாத்பர்யம். கார்ய காரண தத்வ வ்யாப்தி. அந்த: பூஹி: வ்யாப்தி. ‘நேர்ந்த’ ஸப்ஸ்தார்த்தம். விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுவது.
743. விதியும் அநுவாதமும். ‘நெடுமால்’ ஸப்ஸ்த விலேஷார்த்தம்.
744. ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தி. புகுவானுடைய விளம்பும் ஆழ்வாருடைய பதற்றமும். மனம் திருந்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தியது.
745. “மாலே” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). “பரிவது” ஸப்ஸ்தார்த்தம். பால் - தமிழ் நூல் (9).
746. தமிழிலக்கணம் (12). ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

747. அர்ஜுநன் ஆத்மஹத்தி சரித்ரம். அர்ஜுநனும் ஆழ்வாரும். பத்யத்ரயார்த்தம். விபாகம்.
748. ஆழ்வாரும் பகவத்க்ருபையும். ஆழ்வாரும் அரசகுமாரரும். ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்.
749. துஸகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம். லோகபரிக்ரஹம். பரிக்ரஹ ஸப்தார்த்தம். "பட்ட" ஸப்தம் விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார் அகல உலகமில்லை.
750. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்ரஹம். த்ரிவிக்ரம ஸௌஸீல்யம். த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. பகவதஸௌஸீல்யம்.
751. திருவார்யமொழி நூற்றந்தாதி. ஸௌஸீல்யமும் செல்லாமையும். மாயனும் ஆயனும்.
752. "பரிவதில்" ப்ரவேஸம் (9). பகவத்கீதாமத்யம ஷட்கப்ரதிபாத்யம் (9). வெண்ணெயும் ஆழ்வாரும்.
753. துஸகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம் (12). ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யே ப்ரமாணம் (24).
754. பரிவதில் பதிகம் ஸ்வாராததாபரம். ஸங்கா ஸமாதாநம். ப்ரபத்தே: ஸர்வாதிகாரத்வம்.
755. பகவதாஸ்ரயண துஷ்கரத்வ ஹேதுக்கள். பகவதாஸ்ரயண ஸுகரத்வ ஹேதுக்கள். பரிபூர்ணத்வம் - நிரபேக்ஷத்வம். பகவானுக்கு ஸந்யாஸிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. பகவானுக்கு அரசர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ பூர்ணத்வயோ: பேதம்.
756. துஸகார்த்தம் ஸங்க்ரஹம் (36). "விநா ஹேயை:" விசேஷார்த்தம். த்ரவ்ய அதிகாரி கால நியதியில்லாமைக்குப் பாசுரங்கள்.
757. பகவதாஸ்ரயண ஸௌகர்யே ப்ரமாணங்கள். "த்வதங்க்ரிமுத்திஸ்ய" ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். கர்மாதிகார விசாரம். ஸமுச்சயவிகல்ப நியமதத்ய பாவங்கள்.
758. தீர்க்க ஸத்ர ஸப்தார்த்தம். தாது நிர்தேஸம். 'சும்மெனாதே' பாசுரார்த்தம். அர்ப்பகாபத்ய பரிஹரண ந்யாயம்.
759. "ந ஜாது ஹீயதே" விசேஷார்த்தம். "பத்ரம் புஷ்பம்" ஸ்லோகார்த்தம். தாது நிர்தேஸம்.
760. தாது நிர்தேஸம். "அந்யத் பூர்ணத்" ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். "யா: க்ரியா:" ஸ்லோகார்த்தம்.
761. "பரிவதில்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). மஹிஷீஸ்வேத்யத்துக்கு ஆளிட வொண்ணாது (36).

762. உபயலிங்க வையிஷ்ட்யம் (12). உபலக்ஷணம் (9). 'பிரிவகை' விசேஷார்த்தம் (12). பாடபேதம் (12). ஹேயோபபாதம் (24). வாக்யத்வயஸ்து நாராயண ஸப்ஸ்தார்த்தம் (24).
763. ஜீவனம் பரனம். பட்டர் ஐதிஹ்யம். பரமபதத்திலிருக்கும் இருப்பு முதற்பாட்டில்.
764. பாட்டுக்கு யோஜநாபேதம். ப்ராப்யப்ராபக வேஷங்கள். ப்ராப்யபரத்வே து:க்காபாவம். ப்ராபக பரத்வே து:க்காபாவம்.
765. ப்ராப்யபர நிர்வாஹ ஸமர்த்தம். ப்ராபகபர நிர்வாஹ ஸமர்த்தம். "காமாநீ காமரூபீ" ஸ்ருத்யர்த்தம்.
766. பட்டர் நஞ்ஜீயர் ஐதிஹ்யம். மேவல் - பிரிவகை ஸப்ஸ்தார்த்தம். விரோத பரிஹாரம். ஆழ்வாரும், கலியனும். "கள்ளார்" பாட்டுக்கு அர்த்தம்.
767. "கொள்ளோம்" பன்மைக்கு அர்த்தம். "மதுவார்" பாசர வ்யாக்யாநம் (6). அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு. முத்தக்காச - கோரைக்கிழங்கு. ஆழ்வார் பதின்மரும் ஏககண்டூர்கள்.
768. பாடபேதம் (12). அந்தாதி விசாரம் (24).
769. இயலிசையந்தாதி பொருளிசையந்தாதி. திருவிருத்தம் அந்தாதி விசாரம். வதுவை - மணம்.
770. கடைக்குறைத்தல். "சினையாறு படுகை" ஸப்ஸ்தார்த்தம். பகுவத் ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களில் சேதநாசேதநங்கள் படும் பாடு.
771. "ஸாஸத்ர யோநித்வாத்" ஸூத்ரார்த்தம். "பாசி பூத்த வேதம்" ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸங்காஸமாதாநம். ஸாஸத்ர யோநித்வாதிகரணார்த்தம். காரக ஜ்ஞாபக ஹேது பேதம். பரத்வ லக்ஷணம்.
772. "வக்ஷஸ்த்யல்யாம்" ஸ்லோகார்த்தம். த்ராது நிர்தேஸம். நிர்வாஹ பேதம். நிர்வாஹபேத தாத்தர்யம்.
773. "ஈடும்" பாசர வ்யாக்யாநம் (6) (9). கரணத்ரயாநுபவம்.
774. ஏகார விசாரம் (12). தனித்தனியே "என்" "என்" "என்" என்றதின் தாத்தர்யம் (12) (24). ஆழ்வார் தாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறந்தார் (24)(36).
775. ஆழ்வார் அதிகரித்த கார்யம் பரோபதேஸம். ஆழ்வார் வாக்கும் ஜிதந்தே வசநமும். ஏகாரம் ஈற்றசை.
776. "அணங்கென" பாசர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஆழ்வாருடைய ஹஸ்த முத்ரையே அமையும் (36). அணங்கு - தெய்வப்பெண்.
777. ஸரஸவிவாத கோலாஹலம். "கொள்கை" ஸப்ஸ்தார்த்தபேதம். பாட்டுக்குத் தாத்தர்ய வர்ணநம் (12)(24). கீழ்ப் பாட்டுக்கு விவரணம் மேல்பாட்டு (24).

778. “பிதற்றும்” ஸப்ஸ்துவிஸேஷார்த்தம் (36). த்ருஷ்டாந்தமாக நித்யரைச் சொல்லுமது. பெயரெச்சம். முற்றுவினை. தமிழ் நிகுண்டு.
779. “கொள்கை” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நிர்ஹேதுகத்வோக்தி (6). த்ருஷ்டாந்திகே அதிதேஸம்.
780. மூன்றும் பாட்டுக்கும் ஜந்தாம் பாட்டுக்கும் அர்த்தபேதம் (6). எல் லோருக்கும் தன்னை புகுவான் கொடாமைக்கு ஹேது (6). ப்ரயோஜநாந்தர பரம்ப்ரயோஜந ப்ரத்யாநம் (6). அந்யப்ரயோஜநர்க்கு புகுவான் பரம பேதாக்யன்.
781. பெளருக்த்ய பரிஹாரம். ஸ்வீகாரமும் பரிமாற்றமும். புகுவானுடைய ஆராய்ச்சி.
782. “அமுதம்” பாசுர வ்யாக்யாநம். அம்புரீஷன் கதை. “அமுதம் அமரர்கட் கீந்த” விஸேஷார்த்தம் (6). “நெடுமால்” ஸப்ஸ்துார்த்தம் (6).
783. கடைந்த அமுதமும், கிடந்த அமுதமும் (12). ஆழ்வாரமுது.
784. கல்பக வருஷத்தினிடத்தில் கௌபீந ப்ரார்த்தநா. ஷட்ஸ்வர கதா. தேவராயன் கதை.
785. “அம்ருத” ஸப்ஸ்துார்த்தம். “நெடுமால்” ஸப்ஸ்துவிஸேஷார்த்தம்.
786. நம்பி திருவமுதி வளநாடு தாஸர் ஐதிஹ்யம். “தாமரையார்க்கும்” இத்யாதி, தமிழர் பாட்டு. “மரை” ஸப்ஸ்துார்த்தம். “மாலுங்கருங்கடலே” பாட்டுக்கு அர்த்தம்.
787. “நீள்கடல்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). தலை-ஒருமை ஜாதிபரம் (12). “தலையில் வணங்கி” வேற்றுமை விசாரம். ஸ்வாபதேஸார்த்தம் (12). “நாள்கடலை” விஸேஷார்த்தம் (9). நாழ் - நாள் - ஸப்ஸ்துபேதம்.
788. “தோள்கள்” “தலை” என்ற க்ரமகதந தாத்பர்யம். திருவடியும் ஆழ்வாரும். மனத்துக்கினியான் இராமன் (36).
789. தலையில் - த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமீ. ஆழ்வான் ஸ்லோக உதாஹரணம். ஆழ்வான் ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம். “கழிமின்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6).
790. “தொண்டிர்” ஸப்ஸ்துார்த்தம் பேதம் (12) (24). “கழித்து” அநுபூஷண தாத்பர்யம். “ஆக்கம்” ஸப்ஸ்துார்த்தம். ஏகார விசாரம் (12) (24).
791. “கழித்து” விதி, (36). கரும்பு தின்னக் கூலியா? சரமஸ்லோகமும் ஆழ்வார் திருவாக்கும்.
792. “தருமவரும் பயனாய்” பாசுர வ்யாக்யாநம். “தருமவரும் பயனாய்” பதூச் சேதூ பேதம். “திருமகளார்” இதற்கு அன்வயம் (9)
793. பதூச்சேதூ அன்வய க்ரமகதநம் (12).

794. முதற்பாதத்திற்கு அர்த்த த்ரயம். ஸ்ரீய:பதித்வத்தால் வந்த ஏற்றம். கேள்வன் - வல்லபன்.
795. "கடிவார்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). புண்யமும் பாபமே. வரதூராஜ பஞ்சாஸத் ஸ்லோகோதூஹரணம். புண்யபாபலக்ஷணம். ஆக்ஷேப பரிஹாரங்கள்.
796. பக்ஷிராஜ கதூந தாத்பர்யம். விரோதி, நிரஸந கதூந த்ரய தாத்பர்யம்.
797. "வடிவார் மா" என்று ஈட்டிலே உக்தம்.
798. "மாதவன்பால்" பாசுர வ்யாக்யாநம். புருஷகார க்ருத்ய நிருபணம். ஸம்ஸார க்ரௌர்யம் (9).
799. செய்யுளிலக்கண விசாரம். தீது அவம் இவற்றின் பேதம்.
800. பட்டர் நிர்வாஹம்.
801. துஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம். ஸஹஜ கைங்கர்யம்.
802. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸங்கதி. த்ரமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி வ்யாக்யாநம்.
803. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம். ஆராதனைக்கு அரியனலன். ஆழ்வாச் பெருமை.
804. "பிறவித்துயரற" ப்ரவேஸம் (9) (12) (24). புக்தியே நிரதிஸயபேக்யம்(9). ஆஸ்ரயண ஸாரஸ்யம் (12). துஸகார்த்த ஸங்க்ஷேபம் (12).
805. ஆஸ்ரயண ரஸ்யதாஹேது. புகுவத் பேக்யதை. வடதுளஸாயி விசாரம். விஷயஸாரஸ்யம் விஷயிஸாரஸ்ய ஹேது. புகுவானுக்கும் பேக்யம்.
806. "அஸ்ரத்தூதாநா:" ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். விரோதி, நிருபணம். "நிவர்த்தந்தே" ஸப்ஸ்தார்த்தம். உக்தபராமர்ஸம். வக்ஷ்யமாண பராமர்ஸம். கார்யகாரணபேதம்.
807. "ப்ரத்யக்ஷாவக்யம்" ஸ்லோக வ்யாக்யாநம். ஷஷ்டிவிசாரம். வ்யாகரண விசாரம். கீதா ப்ராஷ்ய ஸ்வாரஸ்யம். கைமுதிக ந்யாயம். "நிவர்த்தந்தே" ஸப்ஸ்தார்த்த விசாரம்.
808. துஸகார்த்தபர அவதாரிசை. ஸ்ரீய:பதித்வோபலக்ஷணம். ஸங்கா பரிஹாரம்.
809. "பிறவித்துயரற" பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9). ஆஸ்ரயணபேக்யத்வே ப்ரமாணம். எம்பெருமானுடைய பரமதூர்மிகத்வம்.
810. திருவாழியின் பெருமை (12). "பிறவித்துயரற" பாட்டு கேவலவிஷயமா? என்ற விசாரம். உபாஸந பூல வாசி ஸப்ஸ்துங்கள்.

811. “மறவியையின்றி” அர்த்தபேதம் (12) (24). கைவல்யார்த்தியின் பரமாபத்து.
812. புக்ததரயத்துக்கும் ஸாதாரணம் (36). ப்ரதிபத்தி விசேஷம் (36). ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். பெரியாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும்.
813. ஸுக்ருத ருசி உபாஸந பூலங்கள். கற்பகத்தினிடம் கௌபீநப்ரார்த்தநா- “ஸுக்ருதிந: சதுர்விதா:” விசேஷார்த்தம். ஷட்பூவவிகாரங்கள்.
814. ஜ்ஞாநிக்கும் கேவலனுக்கும் வாசி. தமிழர் நிக்ஷுண்டு.
815. ஜ்ஞாத்ருத்வம் - ப்ரத்யக்த்வம். ‘சுடர் விளக்கம்’ ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
816. புகுவானுடைய தார்மிகத்வம். விசேஷண ப்ரயோஜநம். வித்த- வ்யாக்யாத்ருவாக்யம்.
817. ஸ்வாபிப்ராயமும் பராபிப்ராயமும். ஆழ்வார்களீடுபாடு திருவாழியும் கையுமான அழகிலே. “மறவியையின்றி” இதற்கு அந்வயம். மறவியை யின்றி - எதினுடைய மறதியில்லாமை.
818. கேவலபர புகுவத்ப்ராப்திபர உபயபரயோஜநா. அந்வயப்ரத்யுர்ஸநம் (36). ஸுத்தி, ஹேதுபூதம் சக்ரம். ஸங்கா பரிஹாரங்கள்.
819. “வைப்பாம்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). நலம் - ஆநந்தம். ப்ராப்யப்ராபகைக்யம்.
820. “மருந்து” ஸப்ஸ்தார்த்தம் (24). அநந்யப்ரயோஜநபரமான பாசுரம். ஆநந்தவல்லீ ப்ரமேயம். “கொழுந்து” விசேஷார்த்தம். திருவாய் மொழியும் ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயமும்.
821. அரைப்பையாக்குவது. மருந்து ஸப்ஸ்தஸ்வாரஸ்யம். ஸங்கா ஸமாதாநங்கள். மருந்து இரண்டுவிதம்.
822. ஸ்ருதியிலே ப்ராப்ய ப்ராபகத்வகதநம். அடியர் ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம். விபுக்தி வ்யத்யய: ஸேஷி ஹ்ருத்யாநுகுண வ்யாக்யாநம். அதிகாரி ஸ்வரூபஸிக்ஷாநுகுண வ்யாக்யாநம். அடியர் ஸப்ஸ்தார்த்த த்வயம்.
823. த்ருஷ்டாந்தகதநம். பால் - இடம்.
824. ஆழ்வார் இடையாரிலே அந்வயிக்கிறார். பூவ வர்ணநம்.
825. அவதாரம் ஆபுரிதார்த்தம். ஸப்ஸ்தஸம்பந்தகதநம். இந்த்ரியஜயம். தொடக்கமாக உபாயபூலம்.
826. “ஆயர்கொழுந்து” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). குணசதுஷ்டயம் (6). ஆபுரிதபவ்யத்வம் அத்யந்த ஸரஸம் (12). “மாணிக்கம்” ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம் (12). தூயவமுது - தூய்மை விளக்கம் (9). தூய்மை விளக்கம் (12).

827. ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய ஸாரார்த்தம் (24). அம்ருதங்களின் வாசி. ஈடு அவதாரிகையில் விசேஷம்.
828. பெளருக்த்ய பரிஹாரம். ஆயர்கொழுந்து ஸப்தங்களுக்கு அர்த்தப் பேதம். ஏகதேயஸஸ்த்து ஸப்தார்த்தம். இரண்டு பாட்டுக்களுக்கு பாவம். பட்டர் நிர்வாஹம். மாயப்பிரான் - மாயம் விளக்கம்.
829. ஸாமான்யன் சோழியன் கதை. கைமுதிக ந்யாயம்.
830. “மயர்வற” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஜம்மத்துக்கு ஆஸ்சர்யத்வம். விரோதபரிஹாரம். பூலாநுபவம் தம்மது(36). பூலாநுபவம்-பூலாஸ்சர்யத்வம்.
831. ஷட்ரஸங்கள் (12). உயர்வு விவரணம். ஒண்சுடர் விசேஷார்த்தம்.
832. ஸப்தஸ்வரங்கள் (24). அவதாரணார்த்தம். செடி சீய்த்து ஸப்தார்த்தம்.
833. உயர்வு விவரணம். ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப, புக்திகளும் திருமந்த்ரமும். அழகாலே ஆழ்வாரைத் திருத்தினபடி. பூர்வபூவித்வேந பரபூவித்வேந ச வ்யாக்யாநம்.
834. ப்ராக்யபாவம் - அத்யந்தாபாவம். ஆதிஸப்தார்த்தம். அயர்வில்லாமை யாலே அமரர்கள்.
835. மாமனார் மாப்பிள்ளை கதை. அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்தபடி. பரகை விடாமைக்கு ஹேதுக்கள் ஏழு.
836. “விடுவேனோ” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9). “என்னாவி” ஸப்தார்த்தம் (8). நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் (6) (9).
837. “விளக்கு” ஸப்தார்த்தப்பேதம். ‘நடுவே வந்து’ விசேஷார்த்தம் (12) (24). ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய ஸாரார்த்தம். “ஆவி” ஸப்தவிலக்ஷணார்த்தம் (24). இளவாய்ச்சியர் விசேஷார்த்தம்.
838. ஸ்நேஹமில்லையானால் விளக்கில்லை (36). அர்த்தபஞ்சக விளக்கு. உபலக்ஷணம்.
839. ஏகார தாத்பர்யம். கண்ணனுடைய ஆராய்ச்சி.
840. “பிரான்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). பஞ்சமயர்த்தே ஷஷ்டி. தூர்த்த வ்யாபார நிருபணம். சேஷ்டிதங்களும் அழகும் (6).
841. மாயவன் ஸப்த விசேஷார்த்தம் (12). பிரான் - ஸங்க்ரஹம், மேலே விவரணம் (24). புகுவானுடைய பாரார்த்த்யம் (24). பாடப்பேதம். ஒப்பனை யோடே ப்ரளய ஸமுத்ரத்திலே முழுகிற்று.
842. ஆச்சான் நிர்வாஹம். ஸாமான்யரக்ஷணமும் விசேஷரக்ஷணமும். பிரான் என்றே விஸிஷ்ய நாமம். ஆக்ஷேப பரிஹாரம்.

843. நீட்டல் விகாரம். மழுவேந்திக் கொடுக்கை. கர்ம பாரதந்தர்யமும் ஆழித பாரதந்தர்யமும்.
844. “யானொட்டி” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). பிள்ளான் நிர்வாஹம் (36). கர்மபாரதந்தர்யம் விலகும். ஆழிதபாரதந்தர்யம் விலகாது.
845. ‘நெகிழ்க்க’ விசேஷார்த்தம் (12). ஸத்ஸம்ப்ரத்யாய ஸாரார்த்தம் (24). பூர்வாபரத்யஸைகள்.
846. பூர்வோத்தர க்யாதைகளும் கீதையும்.
847. லுப்த, ப்ராஹ்மணன் கதை. “நின்று” ல்யப்யர்த்த, ஸ்வாரஸ்யம். நிர்வாஹத்வயம். பிள்ளான் ஜீயர் நிர்வாஹங்கள்.
848. “என்னை நெகிழ்க்கிலும்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9).
849. “தானும் கில்லான்” விசேஷார்த்தம் (12). “பணைத்தோள்” அர்த்தத்வயம். ஸர்வஸக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வங்கள் வ்யவஸ்திதங்கள். ஆழ்வாரும் பிராட்டியும். நித்யஸூரிகளும் வானர வீரர்களும்.
850. “பின்னை நெடும் பணைத்தோள்” விசேஷார்த்தம் (24). தமிழ் மறையும் வடமொழி மறையும். ஸர்வஸக்திக்கும் ஓர் அஸக்தி.
851. “யத்ரர்ஷய:” ஸ்ருத்யர்த்தம்.
852. “அமரர்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). உபயவிபூதிகாரணத்வம் (9).
853. உபயவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரனுக்குண்டான பரிமாற்றத்தில் வாசி (12). ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தி ஸம்ஸாரிகளுக்கு. விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்த்யாந்த ஸாரார்த்தம்.
854. ஜகத்ப்ராஹ்மணோ: ப்ரகார ப்ரகாரி பாவம். உபயவிபூதி நிர்வஹணம். தேவர்களினுடைய நீசத்வம். ஸ்வரூபைய ப்ராந்தி பரிஹாரம்.
855. “அகலில்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9). அப்ருதக்ஸித்த, விசேஷணத்வ நிருபணம்.
856. “பொருவல்லன்” விசேஷார்த்தம் (12). முதலும் முடிவும் (24). அகலும் ஸப்த்யார்த்தம் (24). இஞ்சிப்பயிரில் தழைகூறு கொள்ளுவாரைப்போலே.
857. ஸஞ்ஜய பாக்யம். ஸ்ரீராம சாபல்ய நிருபணம் (அ. அ.)
858. யதேதாபக்ரமம் நிக்மநம். இனையபெருமாளும் ஸ்ரீ விபீஷணஸ்வரூபமும். ஸ்ரீ விபீஷணன் திறத்தில் பெருமாள் திருவுள்ளம்.
859. புண்யாபுண்ய ஸ்வபாவங்கள்.
860. கழுக்காணிக் கண்ணன் - லக்ஷித லக்ஷணை.
861. “குடைந்து” பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9) (12) (24). “நோய்” ஸப்த்யார்த்தப்ரேதம்.

862. வண்டுகளும் ஆழ்வாரும். காரணே கார்யோபசாரம். ப்ரயோஜநாந்தர ருசிஹேது பாபம்.
863. த்ஸகார்த்தஸங்க்ரஹம் (36). வல்லொற்று மெல்லொற்று. விரோத பரிஹாரம்.
864. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸங்க்ரஹம். த்ரமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி. ப்ரஜநம் ஸுக்ரூபம்.
865. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஆஸ்ரயணரஸ்யதை. பற்றுமவர்க்குத் திருமால் அறவினியன்.
866. “ஓடும்புள்” ப்ரவேஸம் (6) (9) (12) (24). திவ்யைஸ்வர்யம் (6). ஆர்ஜவம் (12) (24). த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12).
867. ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்ய ஆர்ஜவகுண நிருபணம். “பத் துடை” ஸௌலப்ய பரம். “வளவேழுலகு” ஸௌஸீல்யபரம். “ஓடும்புள்” ஆர்ஜவபரம்.
868. ஸௌஸீல்யபிந்நம் ஆர்ஜவம். “வஸீ வதூந்ய:” ஸ்லோகார்த்தம். “குணவாந்” ஸப்ரதூர்த்தம். குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வம்.
869. “ஓடும்புள்” பதிகத்தின் அர்த்தநிர்வாஹபேதம். உத்தம நிர்வாஹம். பட்டரும் தூப்பிற்பிள்ளையும். “ஓடும்புள்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6).
870. க்ருடவாஹநத்வே ஹேதுத்வம். ஸங்காஸமாதூநங்கள். நித்யருக்குள்ள திர்யக்ஸ்தூவரஸரீர பரிக்ரஹம். திர்யக்ஸ்தூவர ஜநம் உத்கர்ஷாபகர்ஷ விசாரம். கர்மநிபுந்தநமும் ஈஸ்வரேச்சூநிபுந்தநமும்.
871. நித்யரும் ப்ரகவானும். ஆர்ஜவநிருபணம். புள்ளின் பேராகம்.
872. பெரிய திருவடியின் தழும்பு. ஸங்காஸமாதூநங்கள். கர்ஸீவிப்லோஷந்யாயம். சந்தேஹமயனுடைய சந்தூநுவ்ருத்தி.
873. பெளஷ்கர ஸம்ஹிதா. உபலக்ஷணம். த்யாஜ்யோபாதேய விபாகம்.
874. ஸங்காஸமாதூநங்கள். கரணத்ரயபாபபுலம். விபக்ஷபாதக ஸ்வபக்ஷ ஸாதகயுக்தி ப்ரதூர்ஸநம். கூனர் குறளர் ஸப்ரதூர்த்தம்.
875. “அம்மான்” ஸப்ரதூவிலேஷார்த்தம். நித்யர் ஸம்ஸ்லேஷ நித்யத்வே ஹேதுத்ரயம். ஸ்ரீபூஷ்ய வாக்யோதூஹரணம்.
876. “அம்மானாய்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). “மாண்பு” ஸப்ரதூ விலேஷார்த்தம் (12). அன்றும் இன்றும் ஒன்று (24).
877. தேவர்களும் தேவதேவனும். தமிழ் நிகுண்டு. நாரதரும் நம்மாழ்வாரும். தத்ருணஸார ந்யாயம். ஸாமான்ய வாசகத்துக்கு விலேஷ பரத்வம்.

878. “கண்ணாவான்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). புக்துத்தமுக்தகோடி த்வயத்தோடு பரிமாற்றம். திருமலை ஏற்றம். உபயவிபூதி ஸாதாரண த்வம். மநுஷ்யத்வே பரத்வம். ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்கள்.
879. இரட்டைப் பிள்ளை பெற்ற தாயார். நித்யரும் ஸம்ஸாரிகளும். ஜவனும் பரனும். திருமலை ஆருடையது என்ற விசாரம். ஈஸ்வராபிப்ராயம். நித்யஸூரிகளபிப்ராயம்.
880. ஆகேஷபஸமாதாநங்கள்.
881. ஸங்காஸமாதாநங்கள். புகுவானுடைய பாரார்த்த்யம். நித்யரீடுபாடு. “கானமும் வானரமும்” பாட்டுக்கு அர்த்தம்.
882. “வெற்பை” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). கீழும் மேலும் (24). நின்ற மலையும் எடுத்த மலையும். தாயும் சேயும் (24).
883. வெற்பெடுத்ததில் இளைப்பில்லாமைக்கு ஹேது. ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் தாய்க்கு இளைப்பில்லையிறே. ஆழ்வார் திறத்தில் அவன் காட்டிய ஆர்ஜவம். மலையை யெடுத்துக் காக்கக் காரணம்.
884. “வைகலும்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). வெண்ணெயனைந்த திருவுடம் போடே ஆழ்வார் மெய்கலந்தான் (6). நித்யரும் ஆழ்வாரும். “தாச் சீல்யே உப்ரத்யயம்”.
885. ஜ்ஞாநியும் பரனும். அந்தாதி விஸேஷம் (24). பட்டர் கதை.
886. ஸங்காஸமாதாநங்கள்.
887. “கலந்து” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). வாமந சரித்ரகதூந தாத்பர்யம் (6) (9). த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம்.
888. உபலக்ஷணம். ஆழ்வார் தேஹமும் ஆவியும்.
889. “கொண்டான்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). மஹாபூலியும் ஆழ்வாரும். அகவாயும் புறவாயும். கலியனும் காரி மாறனும்.
890. ஆழ்வாரும் அரங்கனும்.
891. “கொண்டான்” பத்யஸ்வாரஸ்யம். ஸ்நேஹிகளும் விலக்காதாரும்.
892. ஆழ்வார் மனோரதமும் புகுவந் மனோரதமும்.
893. “ஆனான்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). “என்னில்” வேற்றுமை விசாரம் (12).
894. ஏககாலத்தில் இரண்டவதாரம் சொல்லக்காரணம். ஏகாவிசாரம். வத்ஸரக்ஷண ட், காரம். “தடம் பருகு கருமுகிலை” விஸேஷார்த்தம் (அ. அ. உரை).

895. வித்யாவதாரங்கள். ஆழ்வான் ஸ்லோகோத்யாஹரணம். மதஸ்யவராஹ வதாரங்களில் ஸிஷ்யர்கள். அவதாரத்ரய ஸாம்யம்.
896. “சங்குசக்கரம்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). சிற்றிலக்கமும் பேரிலக்கமும். ப்ரீக்ருஷ்ணனும் ஆழ்வாரும்.
897. “எங்கும் தானாய” ஸப்ஜாதார்த்தம் (12). ஸங்காஸமாத்யாநங்கள். ‘எங்கும் தானாய’—வ்யாப்திபரம் (8) (24).
898. “நாதன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). த்யாது பாடம்.
899. முதலும் முடிவும் (24). “நாதன் - ஞாலங்கொள்பாதன்” சேர்த்தியழகு (12).
900. “நீர்புரை வண்ணன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்த வேதம். முதலில் ஈஸ்வரத்வம் முடிவில் வாத்ஸல்யம் (6).
901. ஸம்ஸாரிகள் அநார்ஜவமும் பெருமான் ஆர்ஜவமும்.
902. த்யூகார்த்த்யூஸங்க்யூரஹம் (36).
903. த்யூமிட்யூபநிஷத் ஸங்க்யூதி. த்யூமிட்யூபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி “ஓடும்புள்” பதிகம் ஆர்ஜவபரம் (தேசிகன்).
904. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. த்யூமிட்யூபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி ஸ்லோக வ்யாக்யாநம்.
905. “இவையும” பதிக அவதாரிகை (6) (9). நித்யரோடும் ஸம்ஸாரிகளோடும் அவன்செய்யும் பரிமாற்றத்துக்கு ப்ரமாணங்கள்.
906. த்யூகார்த்த்யூஸங்க்யூரஹம் (12). அர்ஜுநனும் ஆழ்வாரும். வருத்தவர்த் திஷ்யமாண த்யூக ஸங்க்யூதி.
907. ஸாத்மயபேடாக்ய ப்ரத்யாநஹேது நிருபணம் (36).
908. பக்யவானுடைய பரிமாற்றம் ஓரோவிடத்திலேயிருக்கும்படி. ஆழ்வாரோடு பக்யவானுடைய ஸகலவிதமான பரிமாற்றம்.
909. “இவையும” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9)(12)(24). பாசுரத்தில் நவகுணங்கள். ஸர்வகாரணத்வம். ஸர்வாந்தராத்மத்வம். ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம். ஸர்வஸுலபு த்வம். ஸ்ரீய;பதித்வம் — பஞ்சாம்ருதம் (12). ‘திருவின் மணாளன்’ விஸேஷார்த்தம் (12). ஏகார விஸேஷார்த்தம் (24).
910. ஸங்க்யூரஹ விஸ்தரங்கள் (24). ‘திருவின் மணாளன்’ விஸேஷார்த்தம் (24).
911. குணநுபுவமும் விபூத்யநுபுவமும்—ஸங்காஸமாத்யாநங்கள். குணநவகமும் விபூதியும். ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகை (அ. அ. உரை).
912. உபயவேத்யாந்தம். ஸங்காபரிஹாரங்கள். அநுப்ரவேஸ த்வைவித்யம்.

913. விஸிஷ்டாத்வைத ஸாரார்த்தம். ஸர்வத்யா சித்சித்வைஸிஷ்ட்யம். பாடக்ரம அர்த்தக்ரமங்கள். 'அநுப்ரவிஸ்ய' ஸப்ஸ்தார்த்தம்.
914. த்வயார்த்த நிஷ்கர்ஷம். ஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.
915. இச்சுதி ஸப்ஸ்த விஸேஷார்த்தம். ஏவகாரார்த்தம். பர்த்வஸௌலப்யங்கள்.
916. "சூழல் பலபல வல்லான்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). நான்காம் பாதம் முதற்பாதமாக வைத்து வ்யாக்யாநம் (9). 'அருகலில்' வேற்றுமை விசாரம்.
917. 'சூழல்' ஸப்ஸ்தார்த்தம். 'என்னுடையம்மான்' விஸேஷார்த்தம் (24). ஆழமும் நெடுமையும். தேவரும் ஆழ்வாரும்.
918. கர்மமும் க்ருபையும். நிர்வேத த்ஸையும் ஹர்ஷ த்ஸையும். பகவத்வதார வைபவம். வீப்ஸா தாத்பர்யம்.
919. ஜாதிசூனம். வ்யாகரண விசாரம். கேஸவஸப்ஸ்த நிஷ்பத்தி. 'அழிவுக் கிட்ட வடிவு' ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸ்வார்த்தமும் புறச்செலவும்.
920. உபயத்ராந்வயம். ஓர் ஆனையும் ஐந்து ஆனையும்.
921. "அருகலிலாய" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9)(12). ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷம். உபயலிங்குவைஸிஷ்ட்யம். விபூதிவைஸிஷ்ட்யம். விக்ரஹவைஸிஷ்ட்யம்.
922. ஷட்ரஸங்கள் (12). நித்யரும் ஆழ்வாரும் (24) (36). 'என்னோடுடனே' விஸேஷார்த்தம் (24) (36).
923. ஆதிஸப்ஸ்தார்த்தம். உபலக்ஷணம். குணத்துக்குக் குறையாவது. ஸத்தா நிர்வாஹமும் பேராக்நிர்வாஹமும்.
924. குணங்களும் திருக்கண்களும். புள்ளும் புள்ளரையனும். கார்யத்தில் காரண குணங்கள். அவன் உகப்பும் இவன் உகப்பும்.
925. "உடனமர்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நித்யவிபூதியும், நித்யவிபூதியி லுள்ளாரும், ஆழ்வாரும். த்ரைலோக்யஸப்ஸ்தார்த்தம் (6)
926. த்ரைலோக்ய ஸப்ஸ்தார்த்தம் (9) (12). கடல்—கஹீரார்ணவம் (12)(24)(36). கடலில் — விபுக்தி ப்ரத்யய விசாரம்.
927. பிராட்டிமார் மூவரின் விஸேஷம் (24). பட்டர் நிர்வாஹம். ஸங்காஸமா த்யாநங்கள். 'எம்மான்' விஸேஷார்த்தம் (24). பத்ராலம்பநம்பண்ணி என்னை எழுதிக்கொண்டது. நஸ்வரன் தன்பேருகச் செய்தான்.
928. மஹிஷீத்ரயபர ஸ்லோகத்ரயம். மஹிஷீ ஸப்ஸ்தார்த்தம். பிராட்டிமார் விஸேஷம்.
929. லோகஸப்ஸ்தம் ஜீவபரம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் த்ரைலோக்ய நிரூபணம்.

930. ஸ்ருதப்ரகாஸிகா வ்யாக்யாநம். வேதாந்தமும், ஆழ்வார் திருவாக்கும்.
931. “ஒக்கலைவத்து” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). பாட்டிற்கு அந்வயம் (6). திருக்குறுந்தாண்டகமும் திருவாய்மொழியும்.
932. ‘தந்திட’ விசேஷார்த்தம் (24). ‘செக்கம்செக’ விசேஷார்த்தங்கள் (24).
933. ‘பிரான்’ விசேஷார்த்தம் (24). இந்த்ரகதந தாத்பர்யம் (24). ஸுக்ரீவனும் ஆழ்வாரும் (36).
934. பௌநருக்த்யபரிஹாரம். அபிசார ஸ்வபாவம். பூதனையும் கண்ணனும்.
935. அவள் பால் - பால் ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஜகத்குரு ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்லோக விசேஷார்த்தம்.
936. “மாயன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). அத்திக்காயில் அறுமான். ‘நெஞ்சு’ ஸப்ஸ்தார்த்தம். ‘மாயன்’ ஸப்ஸ்தார்த்தம் (36). ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள்.
937. “தூயன் துயக்கன் மயக்கன்” விசேஷார்த்தம் (6). உபலக்ஷணம். ‘தூயன்’ இத்யாதிக்கு விசேஷார்த்தம் (9). அந்வயப்ரதர்ஸநம் (12). ‘துயக்கு மயக்கு’ ஸப்ஸ்தார்த்தம் (12).
938. தோளிணையானே - விசேஷார்த்தம் (24). அநுவாத தாத்பர்யம். பூர்வோத்தர ஸம்பந்தம்.
939. ‘தூயன்’ ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம்.
940. பட்டர் - சதுஸ்ஸாஸ்த்ர வித்வான் கதை.
941. பட்டர் ஐதிஹ்யம்.
942. “தோளிணை” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). அந்வயப்ரதர்ஸநம் (6) அலங்கார ஹேது நிருபணம் (6). ‘நாவினுளான்’ விசேஷார்த்தம் (6) (9).
943. ‘கேள் இணை’ விசேஷார்த்தம் (12). ‘தோளிணைமேல்’ இத்யாதிக்கு பாவ வர்ணநம் (24). ஸர்வாதிகத்வ லக்ஷணம். கேள்-இணை விசேஷார்த்தம் (24). பட்டர் நிர்வாஹம். ‘நாவினுளான்’ விசேஷார்த்தம் (24).
944. இவர் உகப்பதும் அவன் கொடுப்பதும். புகுவதுபிமதவிஷய: ஸ்ரீபராங் குஸார்ய: இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்.
945. விரோதபரிஹாரம். க்ரமநியாமகம்.
946. பட்டர் விசேஷ வ்யாக்யாநம். ஆழ்வான் ஸ்லோகோதூஹரணம். போக்யமும் ப்ராப்தமுமான திருவடிகள். லக்ஷமீ லலித க்ருஹம்.
947. ஸாம்யத்வவித்யம். உபயவேதாந்தம். நாவினுளான் விசேஷார்த்தம்.
948. “நாவினுள் நின்று” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ‘பூவியல்’ ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம் (6) (9).

949. 'கண்ணினுள்ளானே' விசேஷார்த்தம்.
950. ஸாமாநாதிகரணய நிபந்தனம். ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவம். ஸப்தார்த்த ஸம்பந்த நிர்வாஹகத்வம்.
951. 'பூவியல்' ஸப்தவிசேஷார்த்தம் (36). ஆயுதங்களின் ஆகாரத்வயம். த்ருஷ்டாந்தகத்வம் ஸங்கீதம். காவி - நெய்தல்; நீலோத்பலம்.
952. 'கண்வட்டக்கள்ளன்' ஸப்தவிசேஷார்த்தம். ராம ஸப்தார்த்தம்.
953. "கமலக்கண்ணன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). 'கண்ணினுள்ளான் - காண்பன்' விசேஷார்த்தம் (6). "ஐம்புலனுமவன் மூர்த்தி" விசேஷார்த்தம் (6). உலகமாக்கி - ஸம்பந்தம் (12). த்ருதீயா தாத்பர்யம் (12).
954. ஸாஸ்த்ரமர்யாதாஹாநி. நஞர்த்தங்கள்.
955. அஜஸப்தார்த்தம். ஸௌந்தர்யம் படுத்தும் பாடு.
956. "நெற்றியுள்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). 'ஆக்கி' ஸப்தார்த்தம். ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும் ஆழ்வாரை விஷயீகரித்ததும். நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். 'நம்பி' விசேஷார்த்தம்.
957. 'நிரைமலர்' விசேஷார்த்தம் (12).
958. கேசவன் கேசமஹிமா.
959. "உச்சியுள்ளே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நெற்றியும் உச்சியும் தேவரும். அந்வயப்ரதர்ஸநம். க்ரியாத்வயஸ்ய ஏககாலீநத்வம்.
960. பத்ய்வயார்த்தம் பரத்வஸௌலப்யங்கள். தமிழிலக்கணம் (12). "நீள் கழல்" ஸப்தவிசேஷார்த்தம் (24).
961. பூர்வாபரபாவி வ்யாக்யாநம். உபகாரத்வயம். பெளநருக்த்யபரிஹாரம்.
962. நிச்சலும் ஸப்தாந்வயம். ஆசார்யாபிமாநாதிக்யம்.
963. த்ஸகார்த்த ஸங்கீரஹம். த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கீதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.
964. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.
965. "பொருமானீள்படை" அவதாரிகை (6) (9). 'அணையும் சுவை' நிருபணம்.
966. த்ஸகார்த்த ஸங்கீரஹம் (12). மஹோபகாரகத்வம் த்ஸகார்த்தம் (12). ஸகலம் புகுவதீநம் (24). பட்டர் வைபவம் காட்டும் திருவாய்மொழி. பரிக்ஷணையும் பரமபுக்தியும்.
967. பட்டர் நிர்வாஹ ஹேது நிருபணம். அப்யுபக்யமவாதம். முன்புள்ள முதலிகளும் பட்டரும்.

968. ஸத்ஸம்ப்ரத்யா ஸாரார்த்தம். அநப்யுபக்யமவாதம். நிர்ஹேதுகத்வ ஸமர்த்தம்.
969. ஸர்வேஸ்வரனுடைய காரணத்வம். கீதாஸ்லோக வ்யாக்யாநம். (புத்திர் ஜ்ஞாநம்) ஸ்லோகம்.
970. “பொருமானீஸ்படை” பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). நிர்ஹேதுகத்வே ப்ரமாணங்கள். கீழ்த்திருவாய்மொழியும் இத்திருவாய்மொழியும். அநு ப்யாஷணம் (9).
971. ‘என்கண்’ விசேஷார்த்தம் (12). அஹிணை நிர்தேஸஹேது (12). துஸகார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு. “பொரு” ஸப்ஸ்தவிசேஷார்த்தம் (24). உப்யப்யாஷா ப்ரமாணங்கள் (24).
972. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். மஹாபுலியும் ஆழ்வாரும்(36). ‘அக்கருமாணிக்கம்’ விசேஷார்த்தம் (24).
973. “இடங்கை வலம்புரி” பாசுர வ்யாக்யாநம். நேர்முக வர்ணனம். கைமுதிக ந்யாயம். “ஆங்காரவாரம்” பாசுர வ்யாக்யாநம். ஆழியும் சங்கும் அரவும். கபோல தாடும்.
974. அஸ்த்தானே ப்யஸங்கா. ஆழியும் சங்கும் இளையபெருமானும். மா ஸப்ஸ்த விசேஷார்த்தம்.
975. ஆயிரம் காதம் பறப்பதின் குட்டி. புகுவானும் அடியார்களும். ஆழியும் அஸ்த்ரமும். துர்வாஸாவும் காகமும். கைமுதிக ந்யாயம். லக்ஷ்மண வைபவம். “ஆயிரம் காதம்” வாக்யார்த்தம்.
976. “வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா” என்ற ப்ரமாணம். தேனுவும் புகுவானும். குஹஸப்யா த்ருஷ்டாந்தம்.
977. கருமாணிக்கம் கண்ணுள் - சாடு. உயர்திணையும் அஹிணையும்.
978. “கண்ணுள்ளே நிற்கும்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). ஸர்வாத்மக ப்ரஜநமும் ஸத்ஸபாவ அபிஸந்தியும்(12). ஸுகர துஷ்கர உபாயங்கள் (12). உப்யோபாய ஸாதாரணம் காரணத்வம் (12). ப்ரபதந ஸௌகர்யம் (12). ‘எண்ணிலும்’ விசேஷார்த்தம் (6,12).
979. ‘எண்ணிலும்’ ஸப்ஸ்தார்த்தங்கள் (24). வேல்வெட்டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம் (24). ப்ரதமார்த்தே த்விதீயா (24). ஸாத்யஸாதந புக்திகள் (அ. அ.).
980. வாத்ப்ரக்ரியை - வேதாந்தி ப்ரக்ரியை - லௌகிகப்ரக்ரியை. ‘எண்ணிலும்’ விசேஷார்த்தம் (36).
981. ஸத்ஸம்ப்ரத்யா ஸாரார்த்தம்(36). “ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி”ஸ்ருத்யார்த்தம். வேல்வெட்டி நம்பியார் நம்பிள்ளை ஐதிஹ்யம். யோக்யதையும் அயோக்ய தையும்.

982. வேல்வெட்டிநம்பியார் பாஞ்சராத்ர நிஷ்ணாதர் (அ. ஜீ. உரை). 'எருது கெடுத்தாற்கும் ஏழே கடுக்காய்' கதை. ஸ்ரீராகவ ஸரணாக்ஷதி விசாரம். பிள்ளையும் ஜீயரும் வேல்வெட்டியிலே எழுந்தருள்வது. ஸங்காத்ரயம். புகுவத் ப்ரபாவ ஜ்ஞாநமுடையவன் பெருமை. "ந ஜாதிபேதம்" ஸ்லோகார்த்தம் (அ. ஜீ. உரை).
983. புக்திப்ரபத்திகள். உபலக்ஷணம்.
984. "எம்பிராணை" பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9) (12).
985. ஸ்ரீய:பதித்வம் நாதத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளுக்கு மூலம். "அராவ" ஸப்்த விஸேஷார்த்தம் (12). நீட்டல் விகாரம். ப்ரணம்போலே நிதம்பு ப்ரதேஸம். ஆழ்வார் தொழும் வஸ்து மிதுநம். என் குடிநாயன்.
986. ஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம் (36). புகுவத் கடாக்ஷேஹது.
987. "நெஞ்சமே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). துஞ்சம்போது-அர்த்தபேதம் (6) (9). பத்யஸங்க்ஷதி தாத்பர்யம்.
988. துஞ்சுதல் ஸப்்தார்த்தம். தப்பச்சொன்னோம் (24). நெஞ்சம் புகுவானும். நிரபேக்ஷாபாயத்வம்.
989. விஸ்லேஷம் விநாஸபர்யாயம். வேப்பங்குடிநீர். வீப்ஸா தாத்பர்யம்.
990. மீமிசைச்சொல். உபாஸகப்ரபந்வாக்யம்.
991. 'மைந்து' ஸப்்தார்த்தம். வேப்பங்குடிநீர் - நிம்புரஸம். ப்ரஸ்நமன்று-க்ஷேபம். பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு.
992. "கண்டாயே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9) (12) (24). 'இயலுதல்' ஸப்்தார்த்தம். த்ருஷ்டாந்தம். அபேக்ஷாநிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம்.
993. மத்யமணி ந்யாயம் (24). ப்ரளயமும் ஸம்ஸாரமும். கீழும் மேலும். ஸங்க்ஷதி.
994. "பூதார்த்தே கதமா ஸ்துதி: ". விலக்குகைக்குப் பரிகரம். ப ரி க ர ஸப்்தார்த்தம்.
995. "நீயும் நானும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (8) (9) (12). ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத் தியே வேண்டுவது (9).
996. "நோர்" ஸப்்தார்த்தம் (12) (24). நோய் ஸப்்தார்த்தம் (12) (24). நம்மாழ்வாரும் கீதாசார்யனும் திருக்கோட்டிபூர் நம்பியும் (24).
997. மூலமந்த்ர பத்யத்ரயார்த்த விரோதி.
998. ப்ரஹ்மஸூத்ரார்த்தம். "இதம் தே நாதபஸ்காய" ஸ்லோகார்த்தம். "ப்ரக்ஷாலநாத்வி பங்கஸ்ய" ந்யாயம்.
999. கீதாசார்யன் திருவுள்ளத்துடிப்பு. ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் மாதா புகுவான். பூர்வாபரபாவி வ்யாக்யாநம்.

1000. "எந்தையே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). ஸ்ரீமாண த்ரீதிராளுக்கு வது (6). நைச்யாநுஸந்த்யாநம். ஆத்மக்யாநஹ (6). வானவர்-நித்யர்கள். பரன் உத்கர்ஷமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்.
1001. 'பாவியேன்' விசேஷார்த்தம் (24). பாபஸப்தார்த்தம். புரோட்யாஸத்தை நாய் தீண்டிஹற்போலே.
1002. "கூர்ப்புஜநம்" ஸ்லோகார்த்தம். ஷடூர்மிகள். ஜீவனும் பரனும். ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரார்த்தம்.
1003. "செல்வநாரணன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). பாட்யேத்யம். "செல்வநாரணன்" பாட்டின் ப்ரமேயம் (6) (9) (12).
1004. ஆழ்வார் பரிஸர வைபவம். 'அல்லேன்' என்பதும் 'ஆவன்' என்பதும். ஸ்வரலப்யார்த்தம். ஆழ்வான் நிர்வாஹம். ஆழ்வார் சரித்ரம் (36). குட்டிச்சுவர் ஸ்வாபதேஸம். முட்டாக்கு ஸ்வாபதேஸம். சுமை ஸ்வாப தேஸம்.
1005. பூஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும். வழிப்போவார் வாயிலும் மிதுநவாசகம். கர்த்ருத்வோபசாரம்.
1006. திவாராத்ரங்களுக்கு நன்மை. உத்தரார்த்த பூர்வகாந்வயம். பூர்வார்த்த பூர்வகாந்வயம்.
1007. "நம்பியை" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). "உம்பர் வானவர் ஆதி" விசேஷார்த்தம் (6). த்ரஷ்டவ்ய நியமம் (அ. அ.). ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி வைபவம்.
1008. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம் (12). 'குறுங்குடி நின்ற' விசேஷார்த்தம் (24).
1009. கலவிருக்கை - ஸபை. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம் (24). குண பூர்த்தியுள்ளவிடம்.
1010. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம் (36).
1011. "மறப்பும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). 'செந்தாமரைக்கண்' விசேஷார்த்தம் (6). மறவாமைக்கு க்ருஷி பண்ணிஹன் பக்யவான் (24).
1012. நிகைக்க விரகில்லாமையும் மறக்க விரகில்லாமையும். "ஸா வித்யா" இதி ந்யாயம்.
1013. ஸங்காஸமா த்யாநங்கள். ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் - ஸ்ம்ருதிவிஸ்ம்ருதிகள். கர்ஷகன் பக்யவானே.
1014. மணிக்கு ஸ்லாக்யதையும் ஸௌலப்யமும்.

1015. “மணியை” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). ‘சொல்பணி செய்’ விசேஷார்த்தம் (6) (9) (12). கலிவிருத்தம் (12).
1016. ஸௌலப்யமும் மதிப்பும் அழகும் கூடின பசங்கூட்டு புகுவத்தத்வம் (24). ஸதகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (24). “தொழுதெழு” முதற்பத்துக்கே க்ரியை.
1017. பசங்கூட்டு - கர்ப்பூர சந்தந குங்குமங்கள். பசங்கூட்டு - மாஷபிஷ்ட குடூஸதலமிஸ்ரம் வா.
1018. ஜ்ஞாநம் புகுவதேகவிஷயம். த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (36). ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷலாபம்.
1019. ஸதகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (36). அந்தாதி ஆயிரம் நிருபணம் (36).
1020. திருவாய்மொழி ப்ரமேய நிருபணம் (36).
1021. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸங்க்ரஹம். த்ரமிடேஹபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. த்ஸகார்த்த ஸங்க்ரஹக ஸ்லோகம். ஸதகார்த்த ஸங்க்ரஹக ஸ்லோகம்.
1022. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. தாத்பர்ய ரத்நாவளி வ்யாக்யாநம்.
1023. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம்.
1024. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸார வ்யாக்யாநம். த்ரிம்ஸத்துவாரம் ஸ்ராவித ஸாரீரக பூஷ்யர் தேஹிகன். தேஹிக வைபவம். மாணிக்கச்செப்பு. ஸதக குணங்களும் த்ஸககுணங்களும்.
1025. த்ரமிடேஹபநிஷத் ஸார வ்யாக்யாநம். பத்துப்பத்துக்களின் பத்து அர்த்தங்கள். உபாயோபேயத்வ விக்ரஹவத்த்வ நிருபணம். திருவாய் மொழியில் பேடிகாபேதம்.
1026. முதற்பத்தில் த்ஸகங்களுக்கு ப்ரமேய நிருபணம்.
1027. ஸாரீரகமீமாம்ஸையும் த்ராவிடஹக்யமாத்ய த்ஸகத்வயமும். ஏதந் நிருபணம்.
1028. தேவப்பெருமாள் வைபவம். உடையவர் நிர்வாஹம்.
1029. காஞ்சியில் பேரருளாளன் ஸந்நிதி ஆழ்வார் ஹஸ்தமுத்ர விசேஷம். கலியன் ஆழ்வார் திருமேனியைக் காஞ்சியில் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். கலியன் ஐதிஹ்யம். தேவப்பெருமானும் ஆழ்வார் மங்குளாஸாஸநமும். திருவாய்மொழி முதற்பத்து தேவப்பெருமாள் விஷயம். உபக்ரம உப ஸம்ஹார ப்ராபுல்யம்.

முதற்பத்து திருவாய்மொழி ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூக்திகை முற்றிற்று.

ஸ்தூல விஷயஸூசிகை

(முதற்பத்து 3 முதல் 10 திருவாய்மொழி வரை)

I மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் (445-553)

ப்ரவேசங்கள் (445-455)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	445
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	445-446
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	446
4. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	446-455

1. முதல் பாசரம்—பத்துடையடியவர் (455-472)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	455
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	455-456
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	456
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	456-457
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	458-472

2. இரண்டாவது பாசரம்—எளியவருமியஸ்வினன் (472-484)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	473
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	473
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	473-474
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	474-475
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	475-484

3. மூன்றாவது பாசரம்—அமைவுடையறநெறி (484-489)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	484
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	485
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	485
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	485-486
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	486-489

4. நாலாவது பாசரம்—யாருமோர் (489-494)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	489
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	489-490
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	490

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

490-491
491-494

5. ஐந்தாவது பாசரம்—பிணக்கற (495-502)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

495
495
495-496
496-497
497-502

6. ஆறாவது பாசரம்—உணர்ந்துணர்ந்து (503-511)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

503
503
503-504
504-505
505-511

7. ஏழாவது பாசரம்—ஒன்றென (511-518)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

511
511
511-512
512-513
513-518

8. எட்டாவது பாசரம்—நாளுநின்றும் (519-529)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

519
519
519-520
520-521
521-529

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—வலத்தனன் (529-539)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

529
530
530
531
532-539

10. பத்தாவது பாசரம்—துயக்கறு (539-544)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	539
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	540
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	540
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	540-541
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	541-544

11. பதினேராவது பாசரம்—அமரர்கள் (544-550)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	545
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	545
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	545
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	546
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	546-550
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்குதி—பத்துடை	550
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பத்துடை (வ்யாக்யாநத்துடன்)	551
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பத்துடையோர்க்கு (வ்யாக்யாநத்துடன்)	552-553

II. நாலாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (553-668)

ப்ரவேசங்கள் (553-566)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேசம்	553
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	553-554
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	554
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	554-555
5. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	556-566

1. முதல் பாசரம்—அஞ்சிறைய (567-578)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	567
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	567-568
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	568
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	569-570
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	570-578

2. இரண்டாவது பாசரம்—என்செய்ய (578-589)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	578
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	579
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	579

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	579-581
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	581-589

3. முன்ருவது பாகரம்—விதியினால் (589-600)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	589
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	590
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	590
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	591
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	592-600

4. நாலாவது பாகரம்—என்றீர்மை (601-610)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	601
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	601
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	601-602
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	602
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	603-610

5. ஐந்தாவது பாகரம்—நல்கித்தான் (611-621)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	611
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	611
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	611-612
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	612
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	613-621

6. ஆறுவது பாகரம்—அருளாதநீர் (621-628)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	621
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	621-622
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	622
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	622-623
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	623-628

7. ஏழாவது பாகரம்—என்பிழை (628-638)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	628
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	629
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	629-630
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	630
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	631-638

8. எட்டாவது பாசரம்—நீயலையே (638-644)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	638
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	639
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	639
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	639-640
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	640-644

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—நாடாத (644-650)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	644
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	645
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	645-646
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	646-650

10. பத்தாவது பாசரம்—உடலாழி (651-657)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	651
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	651
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	651-652
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	652-653
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	653-657

11. பதினேராவது பாசரம்—அளவியன்ற (657-665)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	657
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	657
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	657-658
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	658-659
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	659-665
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்யதி—அஞ்சிறைய	665
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—அஞ்சிறைய(வ்யாக்யாநத்துடன்)	665-667
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—அஞ்சிறைய (வ்யாக்யாநத்துடன்)	667-668

III ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (669-752)

ப்ரவேசங்கள் (669-576)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேசம்	669
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	669
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	670

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)

670-671
671-676

1. முதல் பாகரம்—வளவேழலகு (677-687)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

677
677-678
678
678-680
680-687

2. இரண்டாவது பாகரம்—நினைந்து (687-695)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

687
687
688
688-689
689-695

3. மூன்றாவது பாகரம்—மாயோனிகளாய் (695-701)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

695
695-696
696
696-697
697-701

4. நாலாவது பாகரம்—தானோருருவே (701-706)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

701
701
701-702
702-703
703-706

5. ஐந்தாவது பாகரம்—மானேய் (706-716)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

707
707
708
708-709
709-716

6. ஆறுவது பாகரம்—வினையேன் (717-722)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	717
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	717
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	717-718
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	718-719
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	719-722

7. ஏழாவது பாகரம்—அடியேன் (722-727)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	723
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	723
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	723-724
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	724-725
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	725-727

8. எட்டாவது பாகரம்—உண்டாய் (728-734)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	728
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	728
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	728-729
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	729-730
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	730-734

9. ஒன்பதாவது பாகரம்—மாயோம் திய (734-739)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	734
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	734-735
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	735
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	735-736
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	736-739

10. பத்தாவது பாகரம்—சார்ந்த (739-744)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	739
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	739-740
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	740
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	740-741
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	741-744

11. பதினேராவது பாசரம்—மாலே ! (744-749)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	745
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	745
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	745-746
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	746
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	747-749
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி—வளவேமூலகு	750
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—
வளவேமூலகு (வ்யாக்யாநத்துடன்)	750-751
14. திருவாய்மொழி நூற்றுந்தாதி—வளமிக்க (வ்யாக்யாநத்துடன்)	752

IV ஆறாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (752-804)
ப்ரவேசங்கள் (752-761)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	752
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	753
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	753
4. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	753-761

1. முதல் பாசரம்—பரிவதில் (761-767)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	761
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	762
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	762
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	762-763
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	763-767

2. இரண்டாவது பாசரம்—மதுவார் (767-773)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	767
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	768
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	768
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	768-769
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	769-773

3. மூன்றாவது பாசரம்—ஈடுமெடுப்பும் (773-776)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	773
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	773
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	774

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

774

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

775-776

4. நாலாவது பாகரம்—அணங்கென (776-779)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

776

2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

776-777

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

777

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

777

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

778-779

5. ஐந்தாவது பாகரம்—கொள்கை (779-782)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

779-780

2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

780

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

780

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

780-781

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

781-782

6. ஆரூவது பாகரம்—அமுதம் (782-787)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

782

2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

783

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

783

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

783-784

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

784-787

7. ஏழாவது பாகரம்—நீள்கடல் (787-789)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

787

2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

787

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

787

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

788

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

788-789

8. எட்டாவது பாகரம்—கழிமின் (789-792)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

789

2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

790

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

790

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்

790

5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)

791-792

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—தருமவரும் (792-795)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	792
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	792-793
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	793
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	793
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	793-795

10. பத்தாவது பாசரம்—கடிவார் (795-798)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	795
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	795
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	796
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	796
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	796-798

11. பதினேராவது பாசரம்—மாதவன் (798-801)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	798
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	798-799
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	799
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	799
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	800-801
12. த்ரமிடே,பநிஷத் ஸங்குதி—பரிவதில்	802
13. த்ரமிடே,பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பரிவதில் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	802
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பரிவதிலீசன் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	803-804

V ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (804-865)

ப்ரவேசங்கள் (804-809)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம்	804
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம்	804
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம்	804-805
4. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	805-809

1. முதல் பாசரம்—பிறனித்துயர் (809-818)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	809
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	809-810
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	810
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	810-811
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	811-818

2. இரண்டாவது பாகரம்—வைப்பாம் (819-825)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	819
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	819
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	819
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	820
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	820-825

3. மூன்றாவது பாகரம்—ஆயர் (826-830)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	826
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	826
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	826
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	827
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	827-830

4. நாலாவது பாகரம்—மயர்வறு (830-836)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	830
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	830-831
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	831
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	831-832
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	832-836

5. ஐந்தாவது பாகரம்—விடுவேனோ (836-840)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	836
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	836
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	837
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	837
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	838-840

6. ஆறாவது பாகரம்—பிரான் (840—844)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	840
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	841
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	841
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	841-842
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	842-844

7. ஏழாவது பாசரம்—யானொட்டி (844-848)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	844
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	844
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	845
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	845
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	846-848

8. எட்டாவது பாசரம்—என்னை (848-852)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	848
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	848
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	849
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	849-850
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	850-852

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—அமரர் (852-855)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	852
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	852
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	852-853
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	853
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	853-855

10. பத்தாவது பாசரம்—அகலில் (855-860)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	855
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	855-856
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	856
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	856-857
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	857-860

11. பதினேராவது பாசரம்—குடைந்து (860-863)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	861
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	861
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	861
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	861
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	862-863
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்க்ரஹி—பிறவித்துயர்	864
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பிறவித்துயர் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	864
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பிறவியற்று (வ்யாக்யாநத்துடன்)	865

VI எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (866-905)
ப்ரவேஸங்கள் (866-869)

1. ஆருயிரப்படி ப்ரவேஸம்	866
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	866
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	866
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	866
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	867-869

1. முதல் பாசுரம்—ஓடும்புள் (869-875)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	869
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	870
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	870
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	870-871
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	871-875

2. இரண்டாவது பாசுரம்—அம்மானாய் (876-878)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	876
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	876
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	876
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	876
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	877-878

3. மூன்றாவது பாசுரம்—கண்ணாவான் (878-881)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	878
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	878
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	878-879
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	879
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	879-881

4. நாலாவது பாசுரம்—வெற்பை (881-884)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	882
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	882
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	882
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	882
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	883-884

5. ஐந்தாவது பாசரம்—வைகலும் (884-887)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	884
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	884
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	885
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	885
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	885-887

6. ஆறுவது பாசரம்—கலந்தென் (887-889)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	887
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	887-888
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	888
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	888
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	888-889

7. ஏழாவது பாசரம்—கொண்டான் (889-893)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	889
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	890
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	890
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	890
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	891-893

8. எட்டாவது பாசரம்—ஆனன் (893-896)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	893
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	893
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	893
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	894
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	894-896

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—சங்கு சக்கரம் (896-898)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	896
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	896
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	897
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	897
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	897-898

10. பத்தாவது பாசரம்—நாதன் (898-900)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	898
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	899

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	899
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	899
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	899-900

11. பதினேராவது பாசரம்—தீர்புரை (900-903)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	900
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	901
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	901
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	901
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	902-903
12. த்ரமிடேபநிஷத் ஸங்குதி—ஓடும்புள்	903
13. த்ரமிடேபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—ஓடும்புள் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	903-904
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—ஓடமனம் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	904-905

VII ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (905-965)

ப்ரவேஸங்கள் (905-908)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம்	905
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	905-906
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	906
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	906
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	906-908

1. முதல் பாசரம்—இவையும் (909-915)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	909
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	909
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	909
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	909-910
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	910-915

2. இரண்டாவது பாசரம்—சூழல் (915-920)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	916
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	916
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	916
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	917
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	917-920

3. மூன்றுவது பாகரம்—அருகலில் (921-925)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	921
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	921
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	921-922
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	922
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	923-925

4. நாலாவது பாகரம்—உட்னமர் (925-931)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	925
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	926
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	926
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	926-927
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	927-931

5. ஐந்தாவது பாகரம்—ஒக்கலை (931-936)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	931
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	931
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	932
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	932-933
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	938-936

6. ஆறுவது பாகரம்—மாயன் (936-942)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	936-937
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	937
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	937
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	938
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	938-942

7. ஏழாவது பாகரம்—தோளிணை (942-948)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	942
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	942
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	942-943
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	943
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	944-948

8. எட்டாவது பாகரம்—நாவினுள் (948-952)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	948
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	948

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	949
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	949
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	950-952

9. ஒன்பதாவது பாசரம்—கமலக்கண்ணன் (952-956)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	953
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	953
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	953
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	954
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	954-956

10. பத்தாவது பாசரம்—நெற்றியுள் (956-959)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	956
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	957
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	957
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	957-958
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	958-959

11. பதினேராவது பாசரம்—உச்சியுள் (959-963)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	959
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	959-960
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	960
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	960
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	961-963
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி—இவையும்	963
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—இவையும் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	963-964
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—இவையறிந்தோர் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	964-965

VIII பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (965-1023)

ப்ரவேஸங்கள் (965-970)

1. ஆரூயிரப்படி ப்ரவேஸம்	965
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	965
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஸம்	966
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஸம்	966
5. ஈடு ப்ரவேஸம் (அரும்பதவுரைகளுடன்)	966-970

1. முதல் பாகரம்—பொருமாநீள் (970-977)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	970
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	970-971
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	971
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	971-972
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	972-977

2. இரண்டாவது பாகரம்—கண்ணுள்ளே (977-984)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	978
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	978
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	978
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	978-979
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	979-984

3. மூன்றாவது பாகரம்—எம்பிராணே (984-987)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	984
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	984
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	984-985
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	985
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	985-987

4. நாலாவது பாகரம்—நெஞ்சமே (987-991)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	987
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	987-988
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	988
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	988-989
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	989-991

5. ஐந்தாவது பாகரம்—கண்டாயே (991-995)

1. ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	992
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	992
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	992
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	992-993
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	993-995

6. ஆறுவது பாசுரம்—நீயும் (995-999)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995-996
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	996-997
	997-999

7. ஏழாவது பாசுரம்—எந்தையே (1000-1002)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1000-1001
	1001-1002

8. எட்டாவது பாசுரம்—செல்வன் (1003-1007)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1004
	1004-1007

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—நம்பியை (1007-1010)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1007
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1007-1008
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1008
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1008-1009
	1009-1010

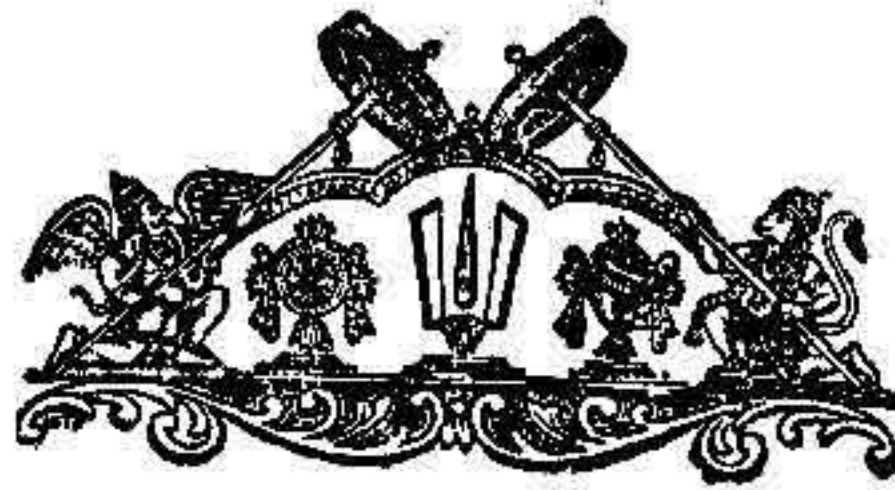
10. பத்தாவது பாசுரம்—மறப்பும் (1011-1014)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1011-1012
	1012-1014

11. பதினேராவது பாசரம்—மணியை (1014-1020)

1.	ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1015
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1015
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1015
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1015-1016
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1016-1020
12.	த்யுமிடோபநிஷத் ஸங்குதி—பொருமானீள்	1021
13.	த்யுமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி— பொருமானீள் (வ்யாக்யாநத்துடன்)	1021-1022
14.	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பொருமாழி (வ்யாக்யாநத்துடன்)	1022-1023
IX	த்யுமிடோபநிஷத் ஸாரம்—(வ்யாக்யானத்துடன்)	1024-1029

முதற்பத்து ஸ்தூல விஷயஸூசைக முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம:

பகவத் விஷயம்

திருவாய்மொழி முதற்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி
பத்துடையடியவர் ப்ரவேசம்

ஒ—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில்—‘லோகத்தில் கண்ணாலே கண்டு கையாலேயாயிற்று பூஜிக்கலாவது; இரண்டுபெடியுமன்றிக்கே அதிந்த்ரியான ஸர்வேஸ்வரனை அதிகுந்த்ரான நாங்கள் பூஜிக்கும்படி எங்ஙனே?’ என்னில்; ‘எம்பெருமான் நிரதிசய பேராக்யனென்று கேட்ட மாத்ரத்திலே அவனைக் காணவேணுமென்று அபிநிவேசம் பிறந்தால், அவர்களுக்குக் காணலாம்படி—தன்னுடைய ஸௌஸீல்யாதி, குணபூலாத் க்ருதனாய்க் கொண்டும், அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தோடும் ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாகவும் தத்விரோதி, நிரஸநார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே நிஹீநமான மநுஷ்யாதிகளோடு ஸஜாதியனாய், ராமக்ருஷ்ணாதி, ருபேண யுகந்தோறும் திருவவதாரம் பண்ணியருளாநிற்கும்; பரத்வதுஸைகளிற்காட்டில் திருவவதாரங்களிலே தன்னுடைய கல்யாண குணங்கள் நிறம்பெறும்; இவ்வவதாரஹஸ்யத்தினுடைய சீர்மை ஒரு வர்க்கும் அறியவரிது; சில தார்மிகர் ஏரியைக் கல்லினால் சிலர்க்கு ஜீவநஹேதுவாய்ச் சிலர்க்கு அநர்த்தஹேதுவாமாபோலே இத்திருவவதாரங்கள் அநுகூலர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு எதிரிட்டு அழிகைக்கு ஹேதுவாய்’ என்று தொடங்கி ஸ்ரீ கீதையில் சதூர்த்தாத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸௌலப்யத்தைப் பேசி, ‘இப்படி ஸுலப்யனாகையாலே ஆஸ்ரயணம் கூடும், ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்கிறார்.

ப—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் — முதல் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டிலே “நீர்தொறும் பரந்துளன்” என்று - நாராயண ஸப்ரதூர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டில் “வண்புகழ் நாரணன்” என்று நாராயணஸப்ரதூ வர்சயதையைச் சொல்லுகையாலும், 1. “तत्त्वं नारायणः परः”

ப—(தத்வம் நாராயண: பர:) என்றும், 1. “**येवो नारायणसदा**” (த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா) என்றும் ஸகல ஸாஸ்த்ர நிஷ்க்ருஷ்டமான க்ரமத்திலே தத்வஹிதங்கள் நாராயணனே என்றதாயிற்று; இப்படி பரஞான நாராயணன் பஜநீயனுமிடத்தில் பஜந ஸௌகர்யாவஹமான ஸுபாஸ்யத்துக்கு ஏகாந்தமான அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்காக, ததுப்பாத்யகமான நவரீத செளர்யா பத்யாநத்தையும், அவதாரக்ருத ஸௌலப்யத்தினுடைய ஒளஜ்ஜ்வல்யகரத்வத்தையும், அவதாராஸ்சர்யத்தினுடைய துர்வபேதத்வத்தையும், அவதாரக்ருத ரூபமங்கலினுடைய அபரிச்சேத்யதையையும், ஸுலபஞானவனுடைய பஜநத்துக் குண்டான ப்ராமாணிகத்வத்தையும், அவதாரத்திலும் த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் விவேகிக்கை அரிதென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய விவேக ப்ரகாரத்தையும், விவேகித்து பஜித்தவனுடைய விரோதிநிவ்ருத்தியையும், பஜநீயனுடைய ஸாஜாத்யநிபுந்தந மந:க்ஷேபகரத்வத்தையும், அவதாராஸ்சர்யம் அதிகுஹநமென்னுமிடத்தையும் உபதேஸித்து, ஏவம்விதஞான ஈஸ்வரனை நானநுபவிக்கப் பெறுவதே! என்று ப்ரீதராய் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

இ—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் — ‘சக்ஷுர்விஷயத்தையாதல் அத்தோடு ஸத்ய ரூபத்தையாதலாயிற்று பஜிக்கலாவது; அதீந்த்ரியஞான ஸர்வேஸ்வரனை அதி க்ஷுத்ரரான எங்களுக்கு பஜிக்கப்போமோ?’ என்னில்; ‘ஸாஸ்த்ரங்களிலே ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன், ஸர்வாதிகன், பரமபேத்யன், பரமோத்யாரன் என்று கேட்ட மாத்ரத்திலே ரூசிபிறந்தவர்களுக்குக் கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி க்ருபாத்ய குணங்களே ப்ரேரிக்க, அஜஹத்ஸ்வப்னாவனாய்க் கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராக்ருதத்யவ்ய தேஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு, ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருத்விநாஸார்த்தமாக ராமக்ருஷ்ணாதிருபத்தாலே அவதரித்து ஸுலபனும்; ஆகையாலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ஒரு தட்டில்லை, ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்கிறார்.

ஈ—a ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில். b பரஞானையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில். c “பஜியுங்கோள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; d இருகைமுடவனை ‘ஆனேயேறு’ என்றால் அவனாலே ஏறப்

அ—அரு:—பத்துடையடியவர் ப்ரவேஸம். a...t (ஸர்வஸ்மாத்பரன்) என்று தொடங்கி (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பது) என்னுமளவும்-ஸங்க்யாஹம்; u... “பலகாலும், அவனை பஜியுங்கோளென்னுநின்றீர்” என்று தொடங்கி மேல்

ஜீ—அரு:—பத்துடை ப்ரவேஸம். a...t உபாஸநா ப்ரதிபாத்யநாநந்தரம் இத்திருவாய்மொழி யிலே ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்க்யதியேதென்ன, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்க்யாஹஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றிரியாதிய, அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பதென்னுமளவாக) u... “பலகாலும் அவனை பஜியுங்கோளென்னுநின்றீர்” என்றது-மேல் விஸ்தர ஸங்க்யதி; முந்தின ஸங்க்யதி

ஈ-போமோ? அப்படியே ஸர்வேஸ்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற அவனை இந்தக்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரிசேதநனாலே பற்றப்போமோ?" என்ன; 'அவ்வாளை தானே அவ்விருகைமுடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்துகொடுக்குமன்று ஏறத்தட்டில்லையே; அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பூஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொடுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபுனாமாகில் இவனுக்கு பூஜிக்கத்தட்டில்லையே!' என்கிறார்.

e அவதாரந்தன்னில் வந்தால், பூக்யஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்திபண்ணி அநர்த்தப்பட்டுப் போகவுமாய், பூக்யாதிதர்க்கு "அரியனெளரியனாகப் பெற்றோமே!"

அ-விஸ்தரம். a, b, c அதில், வருத்தாநுவாதபூர்வகமாக A "பல பிறப்பாய் ஒளிவருமியல்லினன்" என்றத்தைக் கடைசித்து இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்யதியருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார் இத்யாதி; வாக்யத்ரயத்தாலே) d (இருகை முடவன்) என்றது - இரு கையாலே முடவன் என்றும், எழுந்திருக்கவும் மாட்டாதவன் என்றபடி.

e எல்லாரும் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்துத் தாழநின்றானாகில், 1. "அவஜாநந்தி மாம் முடா மாநுஷீம் தநுமாஸ்ரிதம் | பரம் பூவமஜாநந்த:" என்று சிலர் அவமதிபண்ணிக்கொண்டு போகைக்கும், 2. "மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்து தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: | பூஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம் ||" என்று சிலர் அது கூலித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடியேதென்கிற ஸங்கையிலே, 3. "ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ முடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: | மாயயா஽பஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பூவமாஸ்ரிதா: ||" என்கிறபடியே அவர்கள் பூக்யஹாநியும், 4. "யேஷாம் தவந்தக்யதம் பாபம் நரானாம் புண்ண

ஜி-A "பலபிறப்பாயொளிவரும்" என்றத்தைக் கடைசித்து, "ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார் முதல்திருவாய்மொழியில்; பரனாகையாலே பூஜீயனென்றார் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்; இப்படி 'பூஜியுங்கோன்' என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாதின்றார்; இது கூடாது; எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத மொண்டியை யானையேறென்றால் அவனாலே ஏறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவனை இந்த அதிக்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரியாலே ஆஸ்ரயிக்கப் போமோ" என்கிற ஸங்கையிலே, "ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனான அவனை தாழ நின்று ஸுலபுனாமாகில் இவனுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கத்தட்டில்லை" என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழியிலென்று பூர்வோக்த பூஜீயத்வ வ்யவஸ்தாபகதயா ஸங்க்யதி: - என்றபடி. d (இருகை முடவன்) எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத மொண்டி. B "பற்றிலனீசனும்" என்கிற பாட்டிலே - ஆஸ்ரயித்தால் அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேஸ்வரன்; நமக்கு முகங்கொடுத்து நம்மோடு கலையிருக்குமோவென்கிற ஸங்கையிலே அவன் அப்படி இருக்குமென்றார்; இங்கே - ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கிறவனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கக்கூடாதென்கிற ஸங்கையிலே, அவன் ஸுலபுனென்று பரிஹரிக்கிறாரென்று பேதும்.

e இப்படி ஸுலபுனானால் எல்லாரும் அவனை பூஜித்து உஜ்ஜீவியாதே 1. "அவஜாநந்தி மாம் முடா:" என்று அவமதிபண்ணி அநர்த்தப்படுவானென்னென்ன (அவதாரந்தன்னில் இத்யாதி) 3. "ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ முடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:" 4. "யேஷாம் தவந்த

ஈ-என்று ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே யிருப்பது; i-ஸர்வேஸ்வரன் அரியனென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள் பற்றுகென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்தோம்; அதுதானே இவர்களுக்கு 'இத்தனையெளியனோ' என்று விடுகைக்கு உடலாயிற்று; அவ்வெளிமைதானே ஆத்மரிகைக்கு உடலாயிற்றது உமக் கொருவருக்குமேயிறே" என்று எம்பாரைப்பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தருளினாராம்.

g சில தூர்மிகர் g₂ ஏரிகல்லினால் சேற்றிலே தலையை g₃ நொழுந்திப் பட்டுப் போகாநிற்பர் சிலர். h விடாயர் அதிலே முழுவிடாய் தீர்ந்து போகாநிற்பார்கள்; i விளக்கை ஏற்றினால் அதிலே i₂ விட்டிலென்று சில பதூர்த்துங்கள் விழுந்து முடிந்து போம்; j சிலர் அதினொளியிலே ஜீவியாநிற்பார்கள். kA வேதநல் விளக்கிறே; l இவன்தான் l₂B ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கிறே. mC வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கிறே.

அ-கர்மனும் | தே த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா ப₂ஜந்தே மாம் த்ருட₂வ்ரதா: ||" என்கிறபடியே அவர்கள் ப₂க்யாதிஸயமும், இவ்விரண்டும் அடியென்கிறார் (அவதாரந்தன்னில் வந்தால் இத்யாதி) i இது ஸாஸ்த்ரத்திலே கேட்டறியவேணுமோ? அவதாரத்தில் பிற்பட்ட காலத்திலும் எம்பாரைப்பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தாரில்லையோ? என்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி).

g...] உஜ்ஜீவிக்கிறதும் கெடுகிறதும் அவனுக்குக் குறைபல்ல; இவர்களுடைய ப₂க்யஹாநியும், ப₂க்யாதிஸயமுமென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களாலே தூர்மிப்பிக்கிறார் (சில தூர்மிகர் என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) g₃ ஏரியென்றதுக்கு - D "வாசத்தடம்" என்றும், E "மரதகமணித்தடம்" என்றும் கண்டுகொள்வது. ஏரி - தடாகம். g₃ (நொழுந்தி) புகுத்து. l₂ (விட்டில்) தீபஸாமககீடம். k, l, m அயமபி தீப: கிம்? இதி ப₂க்ய ஸங்காம்—ஏதச்சுப்யதே₂ந கிம் பரஸ்வரூபம் பராம்ருஸ்யதே? உத க்ருஷ்ண: ? ஆஹோஸ் வித் ராம: ? இதி த்ரேத₂ா விகல்ப்ய த்ரயோப்யேதே தீபஸப்ய₂வாச்யா இத்யுபலாலயதி (வேதநல் விளக்கு இத்யாதி₂வாக்யத்ரயேண) k (வேதநல்விளக்கு) வேத₂ங்களுக்கு நிரதிஸய ப்ரகாஸகமான தீபம் என்றபடி. வேதநல்விளக்கு - ரஸோக்தி: இது E "மரதகமணித்தடம்" இத்யாதி₂க்கும் உபலக்ஷணம். வேதநல்விளக்கென்கிறது - திருவேங்கடமுடையானே என்றுமாம். l₂ திருப்பாவை (ஆயர் குலத்தினில் இத்யாதி₂) ஆயருடைய குலத்திலே ஆவிர்புவித்த மணிதீபம். பரம

ஜீ-க₂தம் பாபம் நரானும் புண்யகர்மனும்" இத்யாதி₂ப்படியே அவர்கள் ப₂க்யஹாநியும் ப₂க்யாதிஸயமுமே ப்ரதிகூலித்து முடிசைக்கும், ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடி என்றபடி. f ஸௌஸ்ப்யமே விநாஸோஜ்ஜீவநங்களுக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யமும் த்ருஷ்டாந்த த்வயமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₂) g₃ ஏரியென்றதுக்கு - D "வாசத்தடம்" E "மரதகமணித்தடம்" என்று கண்டுகொள்வது. l₂ விட்டில் - தீபஸாமககீடம்.

k (வேதநல் விளக்கு) வேத₂ங்களுக்கு ப்ரகாஸகமான விலக்ஷண விளக்கு. l₂ (ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு) இடையருடைய குலத்திலே ஆவிர்புவித்த மணிதீபம். m (வெங்கதிரோனித்யாதி₂) ஆதி₂த்யனுடைய குலத்துக்கு அத்₂விதீயமான விளக்கு

A பெரிய திருமொழி 4-3-8. B திருப்பாவை-5. C பெரு-திரு 10-1. D 8.5-1. E 10-1-8.

ஈ—n அவன்தான் oA அன்றிய வாணனாயிரந்தோளும் துணியவன்று p ஆழி தொட்டதும் இப்படி வந்து அவதரித்து ஸுலபுனா நில்லதன்னிலையிறே. q அப்படியே r ஸிஸுபாலாதிகள், பூதநா ஸகட s யமளார்ஜுநாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய், t அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயயிற்று அவதாரந்தானிருப்பது.

அ—பதத்திற்காட்டில் குணங்கள் இடைச்சேரியிலே அத்யுஜ்ஜ்வலமானபடி. அந்தகாரத்தில் தீபம் போலே ஸ்ரீ மதுரையிலே அவதரிக்கச்செய்தே திருவவதார ப்ரகாசம் திருவாய்ப்பாடியிலே என்றபடி. n பெருமான் திருமொழி (வெங்கதிரோனித்யாதி) ஜகத்தில் அந்தகாரங்கள் எல்லாம் தீர்க்கக்கடவ ஆதித்யன் வம்சத்திலே, அவனைப்போலே இரவு கலசாதே அதுவிய மான தேஜஸ்ஸாய் வந்து உதித்து.

n திஷ்டுது சேதநதேஷாஷ: நிருபாதிபு ப்ரந்துர் புகுவாத் வர நிகில சேதநோஜ்ஜி ஜீவயிஷயா ப்ரவ்ருத்தாவதாரத்யஸாயாம் யங்கஞ்சந துண்ட்யமத்யுண்ட்யத் கிம்? யங்கஞ்சந ராஷி கிம்? இத்யத்ராஹ (அவன்தானித்யாதி) p (ஆழிதொட்டதும்) வந்து அவதரித்தென்று அந்வயம். n (அவன்) திருவேங்கடமுடையான், o பெரியதிருமொழி (அன்றியவித்யாதி) தன் பேரனோடே பகைத்த ப்ராணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்ஸித்தவனை. q (அப்படியே) என்றது - ப்ராணனைப்போலே என்றபடி. r ஸிஸுபாலாதிகள் ஆதிஸப்ரதேஷந - கம்ஸாதிய: s யமளார்ஜுநாதிகள் ஆதிஸப்ரதேஷந - தேநுகாதியம்சோச்யந்தே. r, s "ஸிஸுபாலாதிகள்" என்று வர்க்குத்வயமாகச் சொன்னது அவஸ்தாபேத்ய நிபந்தநம்; ஆதிஸப்ரதேஷத்வயம் - ராவணாதி தாடகாதிப்ரஞ்ச: களவிலே தீமைசெய்வாரும் வெளிதின்று தீமைசெய்வாருமான இரண்டு வர்க்குத்தையும் விவக்ஷித்ததாகவுமாய்; இப்போது ஆதிபத்யத்வயம் - ராவணாதி மாரீசாதிப்ரம். t (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்) அக்ரூர மாலாகாராதிய: 1. "அக்ரூர மாலாகாராதீந் பரம புகுவாதாந் க்ருத்வா" இதி ஹ்யுச்ச்யதே. நநு - கிமித்யம் புகுவாதிபத்யத்வம் புகுய ஹ்நிதத்வஞ்ச? ந ஹ்யஸ்மத்பகோ புகுவந்திக்ரஹாநுக்ரஹ வ்யதிரேகேண அக்ருஷ்ட துரத்ருஷ்டே வித்யேதே; ஸோப்யபாரகாருண்யேந ஸர்வாநுஜ்ஜீவயிதுமாகுத இத்யுத்தம்; கிஞ்ச ஸர்வஸாதாரணஸ்ய நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ ச விஹித நிஷித்ததாநுஷ்டாநாநுஷ்டாந ஜந்யௌ; தத்யா ச ஸஹேதுகத்வஞ்ச ஸ்யாதிதி சேத்; உச்ச்யதே. மர்யாதாஸ்தித்யர்க்த்யம் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதலவம் வ்யாஜீக்ருத்ய அபார காருணிகோ புகுவாத் உஜ்ஜீவயிதுமிச்சதி; இத்யம் ஸத்கர்மேதி நாமகரண யோக்ய ஸுக்ருத லவஸ்ய ப்ராவி ப்ரலாபேக்யா புகுவத் ப்ரஸாத்ய வ்யதிரேகேண ஹேதுத்வா புகுவாத் அஹேதுகத்வஞ்சேதி.

ஜீ—n, q ப்ரதிகூலர் முடியவும் அநுகூலர் உஜ்ஜீவிக்கவும் கண்டவிடமுண்டோவென்ன அருளிச் செய்கிருர் (அவன்தான்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. q (அப்படியே) ப்ராணனைப்போலே, o (அன்றிய இத்யாதி) பகைத்த ப்ராணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்ஸித்து. r "ஸிஸுபாலாதிகள்" என்கிற ஆதிஸப்ரதேஷத்தாலே - கம்ஸாதிகளும், s "யமளார்ஜுநாதிகள்" இதிஆதிஸப்ரதேஷத்தாலே தேநுகாதிகளும் சொல்லப்படுகிறார்கள்; t (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்) 1. "அக்ரூர மாலாகாராதீந் பரமபுகுவாதாந் க்ருத்வா" என்கிறபடியே அக்ரூர மாலாகாராதிகள்.

A பெரிய திருமொழி 4-3-8.

ஈ—u பலகாலும் “அவனை u_2 புகழியுங்கோள்” என்றாநின்றீர்; v கண்ணாலே v_2 கண்டாலல்லது v_3 புகழிக்க விரகில்லை; w புகழித்தாலல்லது x காண விரகில்லை; ஆன பின்பு ஆஸ்ரயிக்கும்படி y எங்கனேயென்ன;

அ—u, z b புகழ்நீய விஷயத்தினுடைய தெளர்லப்யத்தை அநுஸந்தித்து புகழிக்க விரகில்லையென்று ஸங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரமுகேத உண்டான ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செய்து பரிஹரித்தார் கீழ்; இவனுடைய தெளர்லப்யந்தன்னைக் கொண்டே புகழ்நத்தினுடைய அத்யோந்யாஸ்ரய ஸங்கை பண்ணினவர்களுக்கு இவன் பக்கவிலே புக்த்யுபக்ரமமாத்ரமே உண்டாகவே அவதரித்து ஸுலப்யமென்று பரிஹரிக்கிருரென்கிருர் (பலகாலும் அவனை புகழியுங்கோள் என்று தொடங்கி மேல் மூன்றுவாக்யத்தாலே) நநு “புகழ்வதுபுகழ்நம் குருத்வம்” இதி புகழுவாவாமுச்யதே; புகழ்நம் துர்ஸநேந விதா ந ஸம்பவதி, நிர்விஷய புகழ்நாயோக்யாத்; ததூத்ர சோச்யதே “பத்துடையடியவர்க்கெனியவன்” இதி புக்திமதாம் ஸுலபே, புகழ்த்தி; ததஸ்சாந்யோந்யாஸ்ரய இதி ஸங்கிதூர் புகாவ:; u பலகாலுமென்றது - A “விடுடையானிடை விடு செய்ம்மினே” B “இறைசேர்மின்” C “அந்நலம் புல்கு” D “இறை பற்றே” இத்யாதி, களைப்பற்ற. v (கண்ணாலே) லோகத்ருஷ்ட்யா. y “எங்கனே யென்ன” என்ற அநந்தரம். புக்தர்க்கு ஸுலப்யமென்கிருரென்று வாக்யஸேஷம்.

ஈ—u கீழ். புகழ்நீய விஷய தெளர்லப்யத்தை அநுஸந்தித்து புகழிக்க விரகில்லை என்று ஸங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரமுகேத உண்டான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்து பரிஹரித்து, புகழ்நதெளர்லப்யத்தைப் பற்ற புகழ்நம் கூடாதென்றவர்களுக்கு “பத்துடையடியவர்க் கெனிய வன்” என்றதைப்பற்ற புகழ்நம் கூடுமென்று பரிஹரிக்கிருர் (பலகாலும்) இத்யாதி. பலகாலும் என்றது - A “விடுசெய்ம்மினே” B “இறைசேர்மின்” C “அந்நலம் புல்கு” D “இறை பற்றே” இத்யாதி, களைப்பற்ற. u_2 (புகழியுங்கோள் என்றாநின்றீர்) என்று கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன புகழ்நம் ஸாத, தபூத பரபுக்தியென்று ப்ரமித்துச் சொன்னபடி. v கண்ணாலே - மநஸ்ஸாலே. v_2 (கண்டாலல்லது) பரபுக்தி ரூப ஜ்ஞாநம் துர்ஸந ஸமாநாகாராபந்தமானாலல்லது. v_3 (புகழிக்க விரகில்லை) புகழ்நமாக விரகில்லை. உபாஸநமாக விரகில்லை; ஸாத, நத்வாபந்தமாக விரகில்லை என்றபடி. w (புகழித்தாலல்லது) ஸாத, நத்வாபந்தமானாலல்லது. x (காண விரகில்லை) மோகடி துஸாயில் புகழ்வதுபுகழ்நம் வர விரகில்லை. ஆனபின்பு ஆஸ்ரயிக்கும்படி எங்கனே? துர்ஸந ஸமாநாகாராபந்த பரபுக்தி தங்களுக்குண்டாவதரிது என்று தாத்பர்யம். $v_2 \dots x$ “கண்டா லல்லது புகழிக்க விரகில்லை; புகழித்தாலல்லது காண விரகில்லை” என்கிற வாக்யத்துக்கு - துர்ஸந ஸமாநாகாரமான புக்தியுண்டானாலல்லது இவன் புகழித்தானாக விரகில்லை; இப்படிப் பட்ட புகழ்நத்தைப் பண்ணினாலல்லது ப்ராப்யஸித்தி, உண்டாகாது - என்று தாத்பர்யம். அதாவது - புகழ்நம் துர்ஸந ஸமாநாகாரமாகவேணும்; தாத்ருஸ புகழ்நம் பண்ணினாலல்லது ப்ராப்யஸித்தி, யுண்டாகாது; ஆனபின்பு ஏதாத்ருஸ புகழ்நம் எங்களால் செய்து தலைக்கட்டப் போமோவென்று புகழிதார்த்தம். இந்த வாக்யத்துக்கு இப்படி அர்த்தமானாலல்லது “தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவசே” இத்யாதி, மேல்வாக்யம் ஸங்க்யதமாகாது. u... “பத்துடை யடியவர்க்கெனியவன்” என்றதைக் கடைசித்து “பலகாலுமவனை” இத்யாதி, ஸங்க்யத் யந்தரமாதல்.

ஈ— z 1. “तस्मिन् दृष्टे परावरे” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே) என்றும், a 2. “विशते तदनन्तरम्” (விஸதே ததநந்தரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டும் ஸாதநபுக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது; b காண வேனுமென்னும் b₂ ஆஸாலேஸ முடையார்க்கு அவன் எளியனும்படியையாயிற்று.

அ— z அந்த புக்திதான் 3. “ஐந்மாந்தர” இத்யாதிப்படியே துர்கடமன்றோவென்ன (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே) இத்யாதி. 1. “பித்த்யதே ஹ்ருத்ய க்ரந்திஸ் சித்த்யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா: | ஸ்ரீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ||” ஹ்ருத்யஸ்ய - மநஸோ க்ரந்தி: - ராக்ராத்ய: . யத்வா ஹ்ருத்ய ஸப்த: - மஞ்சா: க்ரோஸந்தீதி ந்யாயேந தத்ஸ்த ஜீவபர: . ஹ்ருத்ஸ்தாநமயதீதி வ்யுத்பத்தேர் வா ஹ்ருத்ய ஸப்த: ஜீவபர: . தஸ்ய க்ரந்தி: - ஸரீர ஸம்பந்த: . ஹ்ருத்ய ரூபோ வா க்ரந்தி: ஹ்ருத்ய க்ரந்தி: . ஹ்ருத்ய ஸப்த: - ஸரீரவாசீ: ஸம்ஸய ஸப்த: - விபர்யயஸ்யாபி ப்ரத்யர்ஸநார்த்த: தேஹாத்மாபிமாந ரூபா: வித்யேத்யர்த்த: . கர்மாணி - புண்யபாப ரூபாணி; அவித்யா ஸஞ்சித கர்மக்ருத ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி: தர்ஸந ஸமாநாகாரோபாஸதேந ஸித்த்யதீத்யர்த்த: . இந்ந வாக்யத்துக்கெல்லாம் இது பிண்டிதார்த்தம். பராவரே - அஸ்மத்யாதிகளைப் பற்ற பரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளைத் தனக்கு ஸேஷபூதர்களாக உடையவன்.

ஜீ— b₂ (ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு அவனெளியனும்படியையாயிற்று) என்ற அதந்தரம், “ஆன பின்பு ஆஸ்ரயணம் ஸுகரம், ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிருர்” என்று கூடடிக்கொள்வது. z (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே) இத்யாதி—1. “பித்த்யதே ஹ்ருத்ய க்ரந்திஸ் சித்த்யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா: | ஸ்ரீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ||” இதி முண்டுகோபநிஷதி: . a 2. “புக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யஸ்ய சாஸ்ய தத்வத: | ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே ததநந்தரம் ||” இதி கீதாஸ்வஷ்டாத்யஸே. ஹ்ருத்யஸ்ய - மநஸோ க்ரந்தி: - ராக்ராத்ய: . யத்வா, ஹ்ருத்ய ஸப்த: - ஹ்ருத்ஸ்தாநமயதீதி வ்யுத்பத்த்ய ஜீவபர: . தஸ்ய க்ரந்தி: - ஸரீர ஸம்பந்த: . ஸம்ஸய ஸப்த: - விபர்யயஸ்யாபி ப்ரத்யர்ஸநார்த்த: . தேஹாத்மாநரூபா: வித்யேத்யர்த்த: . கர்மாணி - புண்யபாப ரூபாணி. அவித்யா ஸஞ்சித கர்மக்ருத ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி: தர்ஸந ஸமாநாகாரோபாஸதேந ஸித்த்யதீத்யர்த்த: . இது இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தம். பராவரே - அஸ்மத்யாத்யபேஷ்யா பரான ப்ரஹ்மாதிகளைத் தனக்கு ஸேஷபூதர்களாக உடையவன்.

ப்ர-z1. (முண்டுகோபநிஷதி) (2-2) मिथते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे॥

a 2. भगवद्गीतासु अष्टादशे-“भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चासि तत्त्वतः।

ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्॥” (५५) अस्यायमर्थः-भक्त्येति परभक्तिरुच्यते।

“मङ्गक्तिं लभते परां” (५४) इति प्रकृतत्वात्। अभिजानातीति परज्ञानमुच्यते। “यावान्

यश्चासि” इति गुणतो यावान्, स्वरूपेण यश्चासि - इत्यर्थः। “ततः” इति परभक्तिरुच्यते।

साक्षात्कारलक्षणेन परज्ञानेन मां तत्त्वतो ज्ञात्वा, तदनन्तरं साक्षात्कारानन्तरं, तत एव-

परभक्तेरेव हेतोः, विशते-प्रविशति; मां मामोर्तीत्यर्थः-इति॥

ஈ— c ஸர்வாதிகன் தாமநிற்குமன்று நிவாரகரிஸலை. d 1. “बहुनि मे व्यतीतानि” (புஹுநி மே வ்யதிதானி) என்கையாலே அவதாரந்தன்னிஸ்புரையில்லை; f இச்சைத் தானேயுண்டே;

அ— a “விஸதே ததநந்தரம்” என்றதுக்குக் கீழ் “புக்த்யா மாமபிஜாநாதி” இத்யாதி. யாவாந் யம்சாஸ்யி + யாதொருபடி குணத்தையுடையனாய் இருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வ ரூபத்தை உடையனாயிருக்கிறேன். “ஏவம்விதம் மாம் புக்த்யா ய: தத்வத: அபிஜாநாதி, மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா ததநந்தரம் தத ஏவ ஹேதோ: விஸதே” என்று அந்வயம். பரபுக்தியாவது ஸாஸ்த்ராதி, முகேந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே பெறவேணும் என்கிற இச்சை. பரஜ்ஞாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபுவம். பரம புக்தியாவது - விஸ்வேஷாஸஹத்வம். 2. “பரபுக்திரத்ருஷ்டார்த்த ப்ரத்யக்ஷாபிநிவேஸநம் | பரஜ்ஞாநந்து தஸ்யைவ ஸாக்ஷாத்கார: பரிஸ்பூட: | புநர் விஸ்வேஷபீருத்வம் பரமா புக்தி ருச்யதே ||” என்னக் கடவதிறே. இனி நித்யஸூரிகளுடைய பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்தி களாவது: உத்தரோத்தரம் அநுபுவேச்சை-பரபுக்தி; அநுபுவம்-பரஜ்ஞாநம். A “அகலகில்லேன்” என்கிறபடியே விஸ்வேஷாஸஹத்வம் - பரமபுக்தி. இத்தனை ஸௌலப்யத்தை உடையனான பின்பு யத்யாதிகாரம் ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்று கருத்து. b (காணவேணும்) இதி பூர்வத்யஸக த்யவ்யோக்த ஸம்ஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வ ஸர்வாதிகத்வ பரம பேராக்யத்வ ஸ்வனாத் ஆஸாலேஸோ ஜாயத இதி பூவா:

c பரமபுக்தியுத்தர்க்கு லப்யனான ஸர்வேஸ்வரானுவன் ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு ஸுலப, னாகக் கூடுமோவென்ன (ஸர்வாதிகனித்யாதி) ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவதாரந்தான் கூடும் படி எங்குனையென்ன (ஸர்வாதிகனித்யாதி) என்றாமாம். d அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தஸ

ஜி— a யாவாந் யம்சாஸ்யி-யாதொருபடி குணத்தை உடையனாயிருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வரூபத்தை உடையனாயிருக்கிறேன். ஏவம்விதம் மாம்-என்னை, புக்த்யா-பரபுக்தியாலே, ய:-யாதொருத்தன், தத்வதோபிஜாநாதி - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். புக்தியப்யதேந பரபுக்தி ருச்யதே. அபிஜாநாதீதி பரஜ்ஞாநம். மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா - ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷண பரஜ்ஞாநேந மாம் தத்வதஸ் ஸாக்ஷாத்கருத்ய. ததநந்தரம்-ஸாக்ஷாத்காராதந்தரம், தத ஏவ-பரபுக்தேரேவ ஹேதோ: விஸதே-ப்ரஸிஸ்தி; மாம் ப்ராப்தோதீத்யர்த்த: பரபுக்தியாவது- ஸாஸ்த்ரமுகேந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே காணவேணுமென்னும் இச்சை. பரஜ்ஞாந மாவது-ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபுவம். பரமபுக்தியாவது-விஸ்வேஷாஸஹத்வம். 2. “பரபுக்திரத்ருஷ்டார்த்த ப்ரத்யக்ஷாபிநிவேஸநம் | பரஜ்ஞாநந்து தஸ்யைவ ஸாக்ஷாத்கார: பரிஸ்பூட: | புநர்விஸ்வேஷபீருத்வம் பரமா புக்திருச்யதே ||” என்னக்கடவதிறே.

c ஸர்வாதிகனானவன் ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு ஸுலப, னாகக் கூடுமோவென்ன (ஸர்வாதிகனித்யாதி) d ஆக்கரான தேவர்களும் சூர்திபண்ணும் நிலத்திலே ஸர்வாதிகன் வந்து அவதரித்தானென்றால் இது ஐந்தாம் ஜாலிகமன்றோவென்ன (புஹுநித்யாதி) 1. “पुहूनि मे

प्र— d 1. तत्रैव चतुर्थे “बहुनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन। तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ॥” (५) अनेन श्लोकेन परमपुरुषस्य जन्म किमैन्द्रजालादिवन्मिथ्या, उत्सत्यमिति विशये, जन्मनः पारमार्थिकत्वमुच्यते। तव चेति दृष्टान्तोपादानात्, संसारिचेतनस्य जन्मनः सत्यत्ववत् परमपुरुषजन्मनः सत्यत्वमित्यर्थः ॥

ஈ—இதுதன்னை அவதார ரஹஸ்யத்திலே h தானும் அருளிச்செய்தானிறே—h₁ 1. “जन्म कर्म च मे दिव्यम्” (ஐந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்) என்று. “i என்னுடைய ஐந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும்; j நாம் பிறவாநிற்கச்செய்தே j₂ பிறவாமைமடி கிடக்கும்; k தாழ நின்ற நிலையிலே மேன்மையும் கிடக்கும்; l அப்ராக்குத

அ—ஸர்வேஸ்வர: ஸ்வயம் ஸ்வஸ்ருஷ்ட தேவாதீதரமபி சூர்திஹேதுபூத ஸம்ஸாரே அவதாதி இத்யேதத் ஐந்தரஜாலிகவத்விநா கதும் ஸத்யம் ப்னிஷ்யதீத்யதாரஹ (பஹுநீதி) e “தவ ச” என்று ஸமபிவ்யாஹரித்தபடியாலே புரையில்லாமை ஸித்தம். இல்லையாகில் ஐந்மபதத்தில் வருத்தித்யவயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று திருவுள்ளம். f புரையிலையாகில் அப்படிப் பட்ட ஐந்மத்துக்கு கர்மம் ஜநிபூலம்; ஆனபின்பு அபஹதபாப்மாவான இவனுக்கு ஐந்மம் வர வழியில்லையென்ன (இச்சைதானே உண்டென்று) இச்சாஹேது:-க்ருபாத்ய: இச்சா ஸப்தத்தாலே 2. “இச்சாக்குஹிதாபிமதோருதேஹ:” இத்யாதிகளை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். g தத்ர மாநமாஹ (இதுதன்னை இதி) இதுதன்னை—புக்ருவத்யவதாரஸ்ய இச்சைவ ஹேதுரித்யேதத் திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே என்று அந்வயம். h (தானும் இதி) அபிநா குஷ்யாதி வாக்யாநி ஸங்க்ருஹ்யந்தே. i திவ்யஸப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இத்யாதி இருக்குமென்னுமளவாலே)

| இவ்வளவாலே அவதாரத்தைத் தாம் உபபாதித்தார்; இனி ஆழ்வாரும் இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டாயிற்று அவதாரத்தை அருளிச்

ஈ—வ்யதீதாநி ஐந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத்ய ஸர்வாணி ந தவம் வேத்த்ய ப்ரந்தப || இதி கீதாஸு சதுர்த்தே. e “தவ” என்று த்ருஷ்டாந்திக்கையாலே அவதாரத்தில் புரையில்லை, ஸத்யமென்று கருத்து. f இவனுக்கு ஐந்மஹேது - கர்மம்; அவனுக்கு ஹேது ஏதென்ன (இச்சைதானே இத்யாதி) “ஆத்மமாயயா” என்னக்கடவதிறே. g இதில் ப்ரமாணம் (இதுதன்னை இத்யாதி) இதுதன்னை - புக்ருவத்யவதாரத்துக்கு இச்சையே ஹேதுவென்னுமத்தை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே என்று அந்வயம். h தானும் என்ற சப்தத்தால் குஷிகளை ஸமுச்சயிக்கிறது. i திவ்யஸப்தார்த்தமாஹ (என்னுடைய இத்யாதி)

j “அஜோ஽பிஸந்” என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாம் பிறவாநிற்கச்செய்தே இத்யாதி) j₂ பிறவாமைமடி கிடக்குமென்றது - தந்நிபந்த்ய து:க்க்ய ஸுக்ல மோணித ராஹித்யத்தைப் பற்ற. n “ஏவம் யோ வேத்தி” இத்யாதிஸ்லோகரோஷார்த்தம் (இவற்றிலே இத்யாதி) n ஐந்மாநி கர்மாணி யென்னுதே “ஐந்ம கர்ம ச” என்கிற ஏகவசநத்

ப்ர—h₁ 1. “अजोपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्म-
मायया ॥ (६) यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं
सृजाम्यहम् ॥ (७) परित्याणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि
युगे युगे ॥ (८) जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः । त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैवि
मामेति सोऽर्जुन ॥ (९) ॥”

ஈ—ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கி வந்து பிறப்புதோம்; ம இவற்றிலே
 ம ஒன்றையறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஐந்மமில்லை; o நானும் பிறந்து அவர்களும்
 பிறக்கவேணுமோ? p ஈரிறையுண்டோ?" என்று அவன் q சதுர்த்தாத்யாயத்திலே
 அருளிச்செய்தபடிகளை r உபஜீவித்துக்கொண்டு "ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிக்
 கொண்டு ஸுலபுனம்; ஆனபின்பு ஆஸ்ரயணம் கூடும்; s ஆஸ்ரயியுங்கோள்" என்கிறார்.

t அவதாரங்களை u முன்னோட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லை
 யான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோடு ஒக்கச் சொல்ல
 லான நிலைகளைக் கழித்து, நவநீதசௌர்ய v நகரகேஷாபுத்திலே அகப்பட்டு w இள

அ—செய்கிறதென்கிறார் (நாம் பிறவாநிற்கச் செய்தே இத்யாதி) 1. "அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா
 பூதாநாமீஸ்வரோபி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்பாத்மமாயயா ||" அஜஸ்
 ஸம்பவாமி - பிறவாமையும் கிடக்கும். |₂ பிறவாமையும் கிடக்குமென்றது - தந்திபுத்த, த ஸுக்ல
 ஸோணிதாதி; ராஹித்யத்தைப் பற்ற. k (தாழ் தின்ற நிலையிலே இத்யாதி) "பூதாநாமீஸ்வர:"
 l (அப்ராக்ருதஸம்ஸ்தாநத்தை) "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய" m, n (இவற்றிலே) 2. "ஜந்ம
 கர்ம ச மே த்யவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத: | த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி
 ஸோர்ஜுந ||" என்கிற ஸ்லோகார்த்தம். 'த்யவ்யஸப்தே' வ்யாக்யாத: . n ஜந்மகர்மாணி
 என்னாமல் ஏகவசநமாக "ஜந்ம கர்ம ச" என்கையாலே (ஒன்றை) என்கிறது. o (நானும்
 பிறந்து) "த்யக்த்வா ஜந்ம நைதி" என்ன அமைந்திருக்க "புந:" என்கிறவிதுக்கு - இதுவே
 ஹ்ருத்யமென்று திருவுள்ளம். ஸ்வஜந்மத்தை அபேஷித்து - "புநர்ஜந்ம" என்கிறது. ஜந்ம
 த்வயம் ஸமாநாதி, கரணமாகிலன்றோ புந்ஸப்தம் கூடுவதென்னில்; அப்படியேயிறே
 "புநர்நைதி" என்று அந்வயமாகில்; புநர்ஜந்ம என்றிறே அந்வயம். ஜ்ஞாநியானவனுடைய
 ஸரீரவியோக்யாநந்தரம் தன்னுடைய ஜந்மமொழிய உண்டான ஜந்மத்தை அவன் அடையாளென்ற
 படி. அத்வா, அஸ்து "புநர்நைதி" இத்யேவ; ஸம்பவாமி இதி வர்த்தமாந நிர்தே
 ஸேந - அஹம் புந: புநமீத்யுத்த்வா அயம் புநர் நைதீத்யுத்தே ஸமபிவ்யாஹாரஸப்த
 யோத்யம் பாவ: . ஜந்மாந்வயேதபி பகுவஜ்ஜந்ம விவக்ஷாயாமப்யயம் பாவஸ்ஸுலப: . p (ஈரிறை
 யுண்டோ) இவனுக்காகவிறே தான் பிறந்ததாகையால் "இறை" என்கிறது. q (சதுர்த்தாத்
 யாயத்திலே இதி) அநேந பூர்வோக்தாவதார ரஹஸ்யார்த்தே' விவ்ருத: . r, s உபஜீவித்துக்
 கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார் என்று அந்வயம்.

t ஏவம் ஸங்க்யா?ஷப ஸமாதாநாநந்தரம் ஸ்ரோத்ருபுத்தி₃ ஸமாதாநார்த்தம் வர்த்
 திஷ்யமாண ப்ரமேயம் ஸங்க்யரஹேண துர்ஸயதி (அவதாரங்களை இத்யாதி) u முன்னோட்டுக்
 கொள்ளுகை-ஆராய்ந்து கொள்ளுகை. v நகரகேஷாபுஸப்தம் தத்யதி₃ நபுந்தபரம். w (இளமணற்

ஜீ-தைப்பற்ற (ஒன்றையறிந்தவர்களுக்கு என்றது) o (நானும் பிறந்து) என்றது - "த்யக்த்வா ஜந்ம
 நைதி" என்னவமைந்திருக்க, "புந:" என்றதின் தாத்தர்யம். q (சதுர்த்தாத்யாயத்திலே
 அருளிச்செய்தபடிகள்) என்றது - 1. "அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோபி ஸந் |
 ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்பாத்மமாயயா ||" 2. "ஜந்ம கர்ம ச மே த்யவ்யம் ஏவம்
 யோ வேத்தி தத்வத: | த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந ||" இத்யாதி;
 களைப்பற்ற. r, s உபஜீவித்துக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்று அந்வயம்.

t பரோபதேஸே ப்ரவ்ருத்தரான தாம் "எத்திறம்" என்று மோஹிப்பாளென்னென்ன
 1 அவதாரங்களை இத்யாதி) u (முன்னோட்டுக்கொண்டு) - ஆராய்ந்துகொண்டு. w (இளமணற்

1. பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய
வித்தகன் மலர்மகன் விரும்பும்நம் அரும்பெற லடிகள்
மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடை யாப்புண்டு
எத்திற முரலிவே டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே.

ஆ— 1. (பத்துடையடியவர்) “எவம்விதபுக்தியும், இதர விஷய வைராக்யமும் எம் பெருமானை சக்ஷராதி, கரணங்களாலே அநுபவித்தாலல்லது பிறவாது. தாதுருராநுபவங் தானும்—பூர்ணயேந்த்ரியங்களுக்கும் யோக்யாயாஸ பரிசுத்தமான மநஸ்ஸுக்கும் கேடாசரனல்லனென்று ‘மனனகம்’ என்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் பக்கல் கூடாது; ஆதலால், இனி எம்பெருமானே இழந்துபோமத்தனை யாகாதோ!” என்று அவஸந்நரானவர்களைக் குறித்து, “எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்ற அபேகையுடையராயிருப்பார்க்குக் காணலாம்படி எளியனாம். ப்ரதிகூலர்க்கு அவன் அரியனாம். அரியனாமிடத்து, ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனான இவ்வாகாரத்தாலே பிறர்களுக்கு அரியனாயிருப்பானொரு விஸ்மயநீயன்” என்கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரித ஸூலபுதையை அருளிச்செய்யத்தொடங்கி, மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு உரலிவேடிணைந்து, உள்ளும் மெய்யர் கட்டுண்டேங்கினபடியேயிருக்கிற எளிமையைக் கண்டு, இவ்வதிமாத்ராஸ்ரித ஸூல பத்வமஹாகுணத்திலே ஈடுபட்டு, “ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயனாயிருக்கைக்கு தத்ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளவமையாதோ? இங்ஙனே உரலிலே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியேயிருந்தருள வேணுமோ? பிரானே! இது என் செய்தருளினாய்? எதுக்காகச் செய்தருளினாய்?” என்கிறார். 1.

ஓ—அவ:—முதற்பாட்டில்—எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்துக்கு உதூஹரணத்தைப் பேசுகைக்காகத் திருவவதாரங்களை முன்னோட்டுக்கொண்டு ஆழ்வார் பரோபதேயஸா த்ருதராய், க்ருஷ்ணானுடைய நவநீதசௌர்யசாரிதரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

ஈ—மணற்பாய்ந்து, “எத்திறம்” என்று மோஹித்துக்கிடக்கிறார்; x பரத்வத்தை அநு ஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேயஸம் பண்ணினார்; y ஸௌலப்யத்தை அநு ஸந்தித்தார், “எத்திறம்” என்று மோஹித்துக் கிடக்கிறார்.

பரவேஸம் முற்றிற்று.

அ-பாய்ந்து) ஆர்த்ரீபூத்வா. x, y பரத்வமன்றோ ஈடுபாட்டுக்குடல்? ஸௌலப்யம் ஈடுபாட்டுக்குட லாமோவென்ன; பரத்வத்தைப்பற்ற ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்துமென்கிறார் (பரத்வத்தை அநு ஸந்தித்தார் இத்யாதி) அன்றிக்கே, பரோபதேயஸத்திலே தாம் மோஹிக்கிறதென்னென்ன (பரத் வத்தை இத்யாதி) என்னவுமாம். யத்வா, ப்ரதமத்யஸகேதபி புகுவந்தமேவாந்வபூத்; அநந்தரம் ஸ்வஸ்த் த்ருத்ய: பரோபதேயஸஞ்சகார: அஸ்மிந் த்யஸகேதபி தமேவாநுபபூதி; அத: கத்யம் மோஹோஜாயதேத்யத்ராஹ (பரத்வேத்யாதி) வித்த்யவ்யாக்யாத்ரு வாக்யம் வா. அத்வா, நவநீதசௌர்யத்தை அநுஸந்தித்து “எத்திறம்” என்று மோஹிப்பானென்? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பரத்வத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)

ஜீ-பாய்ந்து) ஆர்த்ரஹ்ருத்யராய் ஈடுபட்டு. x, y பரத்வத்தைப்பற்ற ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்துமோ என்ன (பரத்வத்தை இத்யாதி) பரத்வாபேஷயா ஸௌலப்யமே ஈடுபடுத்தும் என்றபடி.

ஒ— வ்யா:— (பத்து) என்கிறது - புக்தியை. (வித்தகன்) ஆஸ்ரிதபுவ்யனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஸத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்க முடியாதேயிருக்கும் விஸ்மயநீயன். (மலர் மகளென்று தொடங்கி) பெரியபிராட்டியாலும் ஆசைப்படப்படுவானாய், விலக்ஷணாக ப்ரஸித்தானுன பெறுதற்கு அரிய ஸ்வாமி, யஸோதைப் பிராட்டி ஆயாஸித்துக் கடையாநிற்க, சாபலாதிஸயத்தாலே அந்த வெண்ணெய் களவு காண்கிற துஸாயிலே உரஸ்ஸதூலத்திலே உரலோடு கட்டுண்டு, உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாதபடியிருந்து ஏங்கின ஸௌலப்யம் எத்திறம் என்றது - இதென்னபடியென்று தாம் ஈடுபடுகிறார். 1. உரத்தையுடைய விடை என்னவுமாம். பெருமீடுக்கு என்றவாறு.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில்— ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதார ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்க உபக்ரமித்து, ப்ரதூமத்திலே நவநீதசௌர்யா பதூநத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார்.

பத்துடை—புக்தியையுடைய, அடியவர்க்கு—அடியார்க்கு, எளியவன்— எளியனாய், பிறர்களுக்கு—அதில்லாத பிறர்க்கு, அரிய—கிட்ட அரியனாய், வித்தகன்— வித்தகனாய் (இவையிரண்டாலும் உகந்து); மலர்மகள்—தாமரைப்பூவைப் பிறப் பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மியானவள், விரும்பும்—விரும்பும்படியான, பெறல்—பெறு தற்கு, அரும்—அரிய, நம் அடிகள்—நம் ஸ்வாமியானவன், மத்து—மத்தாலே, உறு— உற்று-வருந்தி, கடை—கடைந்த, வெண்ணெய் களவினில்—வெண்ணெயினுடைய களவினில், உரவிடை—மார்வினிடையிலே, ஆப்புண்டு—கட்டுண்டு, உரலினோடு இணைந்திருந்து—உரலோடொக்கச் சலியாதேயிருந்து, ஏங்கிய—(அச்சத்தாலே) ஏங்கின (குரலிரங்கமாட்டாத), எளிவு—எளிமை, எத்திறம்—என்னபடியாயிருக்கிறது!

புக்தியை “பத்து” என்றது-கடைக்குறைத்தல். வித்தகன்-ஆஸ்சர்யபூதன். உர விடை-மார்பிடை. உரத்த ஏறு போலச் செருக்கன் என்னவுமாம். எளிவு-எளிமை. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கக்காக அவதாரங் களை அநுஸந்தித்தவர், தொடங்கின உபதேசத்தை மறந்து க்ருஷ்ணாவதாரத் தில் நவநீதசௌர்யசாரித்ரத்திலே தாமகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

வ்யா:— (பத்து) புக்தி. பத்தென்று - புக்தியைக் காட்டுமோவென்னில், A “எட்டினோடி ரண்டெனுங்கயிற்றினால் மனந்தனைக் கட்டி” என்னக்கடவதிறே. புக்திஸ்ப்யத்தால் - இங்கு பரபுக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறதன்று; புக்த்யுபக்ரம மான அத்வேஷமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கு மென்கிற குணப்ரகரணமாகையாலே. (உடை) இம்மாத்ரத்தைக் கனக்க உடைமை யாகச்சொல்லுகிறது-B “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்று இங்கே புகுவது நுபுவம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கும் புகுவது பிப்ராயத் தாலே. (அடியவர்) இதுவும் புகுவது பிப்ராயத்தாலே. ஆநுகூல்யலேஸம்

இ—குவாலாயிருக்கை; 1. “त्वयि किञ्चित्समापन्नं” (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே) என்று இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யாஸ்ரிதையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கையாலே. (எளியவன்) பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக்கொடுத்தல், தத்புலமான ஸ்வர்க்குராதிகளைக்கொடுத்தல், தன்னைக் கொடுத்தல் செய்யுமவனல்லன்; அவர்களுக்குத் தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும். 2. “भक्ति-नीति जनार्दनः” (பக்திகீர்தோ ஜநார்தந:) தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணுகையாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு இஷ்டவிநியோகூர்ஹனானிறே. இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ என்னுமத்தைப் பரிஹரிக்கிறது—(பிறர்களுக்கரிய) ராவனாதி-களுக்கு இளைக்கப்போகாதிருக்கை. 3. “हिमवान् मन्दरो मेरुः” (ஹிமவாந் மந்த்ரோ மேரு:) (வித்தகன்) விஸ்மயநீயன். யஸோதைக்கு புவ்யனாயிருக்கிற இருப்பிலே யமளார்ஜுநர்க்கு அநபிபுவநீயனாயிருக்கை. இப்படியிருக்கிறவன் தான் ஆரென்னில், (மலர்மகள் விரும்பும்) 4. “ईश्वरीं सर्वभूतानाम्” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்) என்கிற மேன்மையையுடையளாய், பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கிற பேரக்யதையை உடையளான பிராட்டி A “அகலகில்லேனிறையும்” என்று விரும்பும் தத்வம். (அரும்பெறலடிகள்) பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள். ஸ்ரிய:பதி என்கையிறே ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். “நம்” என்று-இந்த மேன்மையும, நீர்மையும் தமக்கு ப்ரகாஸித்திருக்கிறபடி. (மத்துறு) இப்படி மேன்மையை உபபாதித்து, ஸௌலப்ய காஷ்டையைச் சொல்லப்புக்கு அதிலே தாம் ஈடுபடுகிறார். (மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவீனில்) மத்தாலே உற்றுக் கடையா நிற்கிற வெண்ணெய் களவு காண்கிறவளவிலே; உற்றுக்கடைகையாகிறது-ஆயாஸித்துக் கடைகை. “கடைகிற பராக்கிலே ஒதுங்கி, சாபலாதிஸயத்தாலே அள்ளி அமுதுசெய்யும்போலே காண்” என்று பிள்ளான். அவாப்தஸமஸ்தகாமன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய், அது நேர்கொடு நேர் கிடையாமையாலே களவிலே யிழிந்து, அது தலைக்கட்டப்பெருதே வாயது கையதாக அகப்பட்டு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது—(உரவிடையாப்புண்டு) உரஸ்ஸ்தூலத்திலே கட்டுண்டு. மலர்மகள் விரும்பி அணைக்கும் மார்விலே கிடர் கயிற்றையிட்டுக் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது. தூமோதூரனென்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; அப்ரதேஸத்தை யெல்லாம் நினைக்கிறதாகலாமிறே. அன்றிக்கே, உரத்த விடையான தான் கட்டுண்டு - பெருமிடுக்கென்றபடி. (உரலிஞாடிணந்திருந்து) உரல் மூச்சுவிடிலும் தான் மூச்சுவிடாதே அசித்யுவாவுருத்தனாயிருந்தபடி. (ஏங்கியவெளிவு) இந்த ஸுத்தூனைக் கள்ளென்று கட்டினால் பொறுக்கமாட்டாதே அழத்தொடங்குமே! அவள் “வாய்வாய்” என்றால் ஏறிட்ட துவநி இழியவிடமாட்டாதே படியப்பட்டு நிற்கும். (எளிவு) ஸௌலப்யம். (எத்திறம்) இதென்னபடி! 5. “यतो वाचो निवर्तन्ते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று வேதும் மீண்ட பரத்வத்தை எல்லேகாணலாம்; இந்த ஸௌலப்யம் தரைகாணவொண்ணாதாயிருந்ததீ! என்கிறார். 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்— a எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கப் புகு அவனுடைய நவநீதசௌர்யசாரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

வ்யா:—(பத்து) புக்தி. பத்தென்று-புக்தியைக் காட்டுமோவென்னில், bA “எட்டி னேடிரண்டெனுங்கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி” என்னக்கடவதிறே; ஆகையாலே, பத்தென்று புக்தியைச் சொல்லுகிறதாய், அதுதன்னிலும் பரபுக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, c புக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை. உபக்ரமமாத்ரமென்று இத்தை நியமிப்பாரார்? அதினுடைய d சரமாவஸ்தையைக் காட்டினாலோ? என்னில்; அது ஒண்ணது; இப்போது இங்கு சொல்லிக்கொண்டு போருகிற இது e குணப்ரகரணமாகையாலும், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஒரு f உத்கர்ஷஞ்சொல்லுகை இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும், g தந்தாமையொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கும் உண்டாகை

அ— முதற்பாட்டு (பத்துடையித்யாதி) a “வெண்ணெய் களவின்னில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திறம்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (எம்பெருமானுடைய இத்யாதி)

b திருச்சந்தவிருத்தம் (எட்டினேடு இத்யாதி) “ஸ்ரீமத்யுஷ்டாஷாரம் த்யவயஞ்ச” இதிவத்யந்தி; “ஏததுப்யஜந்யம் ஜ்ஞாநம் - விஷய வைலக்ஷண்யாதீந ப்ராவண்யரூபமேவ ஹி புவதி” இத்யுபபாத்யந்தி ச. யத்யவா (எட்டினேடு இத்யாதி) எனுங்கயிறென்றது-ஏதத் ஸங்க்யாவாசகமான பத்தென்கிற ஸப்ரத்யுத்தோடே ஏகதேசுரனிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமான புக்திஸப்ரத்யுவாச்யமான புக்தியென்கிற கயிற்றாலே என்றபடி. இங்கு பத்தென்று - ஏகதேசுரனிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமான புக்திஸப்ரத்யுர்த்தத்துக்குப் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தாலே லக்ஷிதலக்ஷணை. c புக்த்யுபக்ரமமென்று அப்ரதிஷேதாத்யவேஷ மாத்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. d (சரமாவஸ்தையை) பரபுக்தியை என்றபடி. e (குணப்ரகரணமாகையாலும்) என்றது- ஸௌலப்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே. பரபுக்திலப்யனென்றால் ஸௌலப்யாதிரயத்துக்குச் சேராதென்றபடி. f உத்கர்ஷம்-பரத்வம். B “புன்புலவழியடைத்து” என்கிறபடியே உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகை முதல் திருவாய்மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதம் என்றபடி. g உத்கர்ஷை

ஜ— முதற்பாட்டு. (பத்துடையித்யாதி) a “வெண்ணெய் களவின்னில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திறம்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (எம்பெருமானுடைய இத்யாதி)

b (எட்டினேடு இத்யாதி) எட்டினேடிரண்டு - பத்து என்னும் கயிற்றினால். பத்தென்று - புக்தியாய் புக்தியென்கிற கயிற்றாலே மனந்தனைக்கட்டி - மநஸ்ஸை புக்யவக்ஷவிஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி. பத்தென்று புக்தியைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனெயென்னில்; பத்தியென்று - புக்தியாய் - அதில் இகாரம் குறைந்து பத்து என்றிருந்தாலும், ஏகதேசுரனிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமாய் புக்தியைச் சொல்லும் என்றபடி. c (புக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை) அப்ரதிஷேதாத்யவேஷமாத்ரங்களை.

d (சரமாவஸ்தையை) பரபுக்தியை. e (குணப்ரகரணமாகையாலும்) ஸௌலப்யகுணப்ரதிபாத்யந ப்ரகரணமாகையாலும். B “புன்புலவழியடைத்து” என்கிறபடியே உத்கர்ஷம் சொல்லுகை முதல்திருவாய்மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமென்றபடி. g உத்கர்ஷம் அபேக்ஷிதமான

ஈ-யாலும், h1. “मित्रभावेन संश्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन” (மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந) என்னுமவளுகையாலும், உபக்ரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றுகக்கடவது; i ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுப்பதாக j புகுவதுக்தியுமுண்டாயிருந்த திறே. kA “எதிர்குழல் புக்கு” என்றும், IB “என்னில் முன்னம் பாரித்து” என்றும் n விலக்காமை தேடித் திரிகிறவனிறே. (உடை) இந்த அப்ரதிஷேதாத்வேஷ மாத்ரத்தைக் n கனத்த உடைமையாகச் சொல்லுகிறது; oC “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்”

அ—அபேஷிதே ஸத்யபி புக்த்யுபக்ரமமாத்ரஸுலபுவ்வமேவ உத்கர்ஷ: இத்யபிப்ராயேணாஹ (தந்தாமையொழிய இதி) i அப்ரதிஷேதமாத்ரங்கொண்டு கார்யஞ்செய்யுமோவென்ன 2. “அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸ: | தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: ||” என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி “மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம்” (h) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஆஸாலேஸ மித்யாதி) என்னவாமாம். j புகுவதுக்தியாவது சரமஸ்லோகமாதல்; 3. “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்றதாதல். | உக்தியும் இதி அபிநா பூர்வோக்தோபபாத்யுக்தயஸ் ஸமுச்சயந்தே. யத்வா புகுவதுக்தி - புகுவதுக்திதை. 4. “புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:” இத்யாதி விவக்ஷிதம். k உக்தேர் ஹார்த்வப்ரத்யுநாய அநுஷ்டாநம் த்யுநயதி (எதிர்குழல் இதி) எனக்கு அபிமுகுணுகைக்கீடான குழ்ச்சியோடே அவதரித்து. l (என்னில் இத்யாதி) எனக்கு முன்னே நானுள்ளவன்றே தொடங்கிப் பாரித்து. n (விலக்காமை) அப்ரதிஷேதம்.

n (கனத்தவுடைமை) புக்தரான என்னவமைந்திருக்க “உடை” என்கையாலே - அதுவேயொரு மஹாஸம்பத்தென்று தோன்றுகிறதென்றபடி. லோகத்தில் தநமுடையவனை உடையவனென்றும், த்ரித்ரனை இல்லாதவனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே. o தாத்பர்யாந்தாம்

ஜ—லும். புக்த்யுபக்ரமமாத்ரஸுலபுவ்வமாத்ரமே உத்கர்ஷமென்கிறார் (தந்தாமையொழிய இத்யாதி) h 1. “மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந | தேனோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்யுக்ஷிதம் ||” இதி யுத்தகாண்டே அஷ்டாத்வே ராம: . i அப்ரதிஷேதமாத்ரங்கொண்டு கார்யம் செய்யுமோவென்ன (ஆஸாலேஸம் இத்யாதி) யத்வா, “மித்ரபூவேந” இத்யாதி விவரணம் (ஆஸாலேஸம் இத்யாதி) ஆதல். j (புகுவதுக்தி) சரமஸ்லோகமாதல். 3. “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்றதாதல். | உக்தியுமென்ற அபிஸப்தம் கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. k அநுஷ்டாநம் காட்டுகிறார் (எதிர்குழல் இத்யாதி) எதிரே திருவவதரித்து. l (என்னில் இத்யாதி) எனக்கு முன்னே பாரித்து. n (விலக்காமை) அப்ரதிஷேதம்.

n “உடை” என்ற மதுப்பு - பூமாவிலே. புக்தரான என்ன அமைந்திருக்க “உடை” என்கையாலே இதுவேயொரு மஹாஸம்பத்தென்று தோற்றுகிறது என்றபடி. லோகத்திலே தநமுடையவனை உடையவனென்றும், த்ரித்ரனை இல்லாதவனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே;

பா—h 1. युद्धकाण्डे अष्टादशे वायुसुतवचनश्रवणान्तरे रामः “ममापि तु विवक्षास्ति काचित्प्रति विभीषणम्। श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिश्च यसि स्थितैः॥ २॥ मित्रभावेन संश्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥”

¶—என்று - இங்கே புகுவதுநுபுவம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் கனக்க நினைத்திருக்கும் புகுவதுபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது. p “இவர்கள் பக்கலிலே இம்மாத்ரமுண்டானால், பின்னை இவர்களுடைய புகுத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்” என்றிருக்குமாயிற்று இவன்; q ராவணபுவநத்தை r விட்டு ஆகாஸத்திலே கிளம்பின போதே s ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி குடிகொண்டபடியிறே s 1. “அந்தரிஜாதசுமி”

அ—(விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி) யத்வா, இது கனத்த உடைமையாகக் கூடுமோவென்ன (விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி) நித்யாநுபுவம் பண்ணப்பெற்ற பரமபதவாஸிகளிலும் கனத்த வர்கள். * பூமாத்யயர்த்தமான மதுப்பர்யாயமிதே “உடை” என்கிறது. ஆகையாலே நித்யாஸூரிகளுடைய புகுத்தியிலும் குவாலாக நினைத்திருக்கிற புகுவதுபிப்ராயத்தாலே அப்ரதிஷேதா஽த்வேஷருபமான ஆஸாலேஸத்தைப் பரமபுகுத்தியாகச் சொல்லுகிறது “உடை” என்று என்றபடி. p அவன்தான் அப்படி நினைத்திருக்குமோ? என்ன, சரமஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் பக்கல் இத்யாதி) ஆஸாலேஸமுண்டான மாத்ரத்திலே தன்னைக்கொடுக்குமோ? ஆசார்யஸமார்யணம் தொடக்கமாக பரமபுகுத்தி பர்யந்தமாக உண்டான தெல்லாம் வேண்டாவோ? என்ன (இவர்கள் பக்கலிலே இத்யாதி) என்னவுமாம். யத்வா, இந்த அந்யத்யாக்யாதி புவமேதென்ன (இவர்களிட்யாதி) q புகுவதுபிப்ராயத்தாலன்றிக்கே வஸ்துகூத்யாவும் இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பத்தென்கிறார் (ராவணபுவநத்தை இத்யாதி) அன்றிக்கே ஐஸ்வர்யத்தையன்றே உடைமையாகச் சொல்லுகிறது. அத்வேஷாதிகளைக் கனத்த உடைமையாகச் சொன்னிடமுண்டோவென்ன (ராவண புவநத்தை இத்யாதி) யத்வா, ஸம்பத்துதேதுத்வாத் ஸம்பத்தவமித்யபிப்ராயேணாஹ (ராவணேத்யாதி) r “விடா” என்று பாடமானபோதும் விட்டென்றே பொருள். s ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி: - ஜ்ஞாநபுகுத்தி வைராக்யரூபா. t தநம் ஐஸ்வர்யமாமதொழிய, புகுத்தி ஐஸ்வர்யமாகக் கூடுமோவென்ன, கூடும் என்னுமத்தை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்த இத்யாதி) u லௌகிகைஸ்வர்ய வ்யதிரேகேண ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீரபி முக்யா புவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (இதிறே இதி)

ஜ்—o இது கனத்தவுடைமையாகக் கூடுமோவென்ன (விண்ணுளார் இத்யாதி) பரமபதவாஸிகளிலும் சீர்மையுடையவர்கள் என்றபடி. p அவன்தான் அப்படி நினைத்திருக்குமோவென்ன (இவர்கள் இத்யாதி) 2. “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்ய:” 3. “அநந்யார்சிந்தயந்த:” இத்யாதி அபிப்ரேதம். q புகுவதுபிப்ராய மாத்ரத்தாலன்றியே வஸ்துகூத்யாவும் ஆத்மாவுக்கு இதுவே ஸம்பத்தென்கிறார் (ராவணபுவநேத்யாதி) யத்வா, லோகத்திலே ஐஸ்வர்யத்தையன்றே உடைமையாகச் சொல்லுகிறது. அத்வேஷாதிகளைக் கனத்தவுடைமையாகச் சொன்னிடமுண்டோவென்ன (ராவணபுவநேத்யாதி) s ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி-ஜ்ஞாநபுகுத்திவைராக்யங்கள். t தநம் ஐஸ்வர்யமாமதொழிய, ஜ்ஞாநபுகுத்தியாதிகள் ஆகக் கூடுமோவென்ன, கூடுமென்னுமத்தை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்த இத்யாதி) s 1. “உத்பபாத க௃த்யாபாணிஸ்சதுர்பிஸ்சிவஸஸஹ | அப்யுரவீச்சதத்யா வாக்யம் ஜாதக்ரோதேய விபீஷண: | அந்தரிக்ஷகூதம்ஸ்ரீமாந் பூராதா வை ராக்ஷஸாதிபம ||” இதி யுத்தகாண்டேஷோடஸே. t 4. “ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஸரீரத: | லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்தேநா பூஹி: ப்ராண இவாபர: ||” இதி பூலகாண்டேஷ அஷ்டாத்யே.

ப்ர—s 1. तत्र षोडशे “इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः । उत्पपात गदापाणिः चतुर्भिस्सह राक्षसैः ॥ १६ ॥ अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधां विभीषणः । अन्तरिक्षगतः श्रीमान् आता वै राक्षसाधिपम् ॥ १७ ॥”

ஈ—(அந்தரிக்ஷக₃தஸ்ஸ்ரீமாந்) என்றது; t 1. “लक्ष्मणो लक्ष्मिर्पणः” (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:) என்றதினே இளையபெருமானே; u இதினே இவனுக்கு நிலைநின்ற ஸ்ரீவர்யம். இதைப்பற்ற (உடை) என்கிறது. (அடியவர்க்கு) v இதுவும் ப₄க₃வத₃ பி₃ப்ராயத்தாலே; w 2. “त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम” (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம) என்று - இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யாஸ்ரிதையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்தானினே. x ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானல்ல இவனுக்கு ஸேஷபூதராய் அதிஸயத்தைப் பண்ணுகிறவர்கள்; இவ்விலக்காமையுடைய வர்களாயிற்று; y உள்ள குணத்தை அநுபவித்திருக்குமித்தனையினே அவர்கள்; z குணம் நிறம்பெறுவது இவர்கள் பக்கலிலேயினே.

அ— v அத்₃வேஷம் கனத்தவுடைமையானவோபாதி இது உடையார் அடியாரென்கிற இதுவும் என்று சமப்₃த₃ார்த்தம். w இன்று ஆஸ்ரமித்தவனை யத₃ாவான அடியனாக நினைக்குமோவென்ன (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் இத்யாதி₃) x வஸ்துதோப்யேத ஏவ ஸேஷபூதா இதி ப₄வாந்த்ரமாஹ (ஒரு திருவடி இதி) அதிஸயகரா ஹி ஸேஷபூதா இதி ப₄வா: y அவர்களிற் காட்டில் இவர்கள் அதிஸயகரரம்படியென்னென்ன (உள்ள குணத்தை இத்யாதி₃) பராதி ஸயாத₃ாயகத்வ ரூப ஸேஷத்வம் இவர்களுக்கே உள்ளதென்றபடி. யத்₃வா, வஸ்துவ்ருத்தமும் அப்படியே என்கிறார் (உள்ள இத்யாதி₃) z (குணம் நிறம் பெறுவது இவர்கள் பக்கலிலே யினே) என்றவிடத்தில் — 2. “अवस्तुप्रसूता लक्ष्मणस्य मम पुत्रोऽयं यत्पुत्रोऽयं स एवाहम् सत्सु ब्यक्यन्निषि यतृष्यार वरकुण्डः। नमस्तस्मै रामावरजमुनये मह्यमत्₂வா மயா யஸ்மாத் தஸ்யாப்ரதி₃ஷுத த₃யாத்₃யா வரகு₃ண: ||” என்று எம்பார் அருளிச்செய்த ஸ்லோகத்தைப் ப்ரஸாதி₃ப்பர்.

ஜீ— v அத்₃வேஷமாத்ரங்கொண்டு “அடியவர்” என்னலாமோவென்ன (இதுவும் இத்யாதி₃) அத்₃வேஷம் கனத்தவுடைமையானவோபாதி இது உடையார் - அடியாரென்கிற இதுவுமென்று - சமப்₃த₃ார்த்தம். w (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி₃) “முற்றவும் நின்றனன்” இத்யத்ர (ப 409) லிகி₃தம். x தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே தத்வஸ்தி₃தியும் அப்படியே என்கிறார் (ஒரு திருவடி இத்யாதி₃) y அதுக்கு வேறு ஏதென்ன (உள்ள குணத்தை இத்யாதி₃) பராத்₃ஸயாத₃ாயகத்வரூப ஸேஷத்வம் இவர்களுக்கே உள்ளது என்றபடி.

ப்ர—t 1. बालकाण्डेऽष्टादशे “बाल्यात्प्रभृति सुखिग्नो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः॥ २७॥ रामस्य लोक-रामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः। सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः॥ २८॥ लक्ष्मणो लक्ष्मिसम्पन्नो बहिः प्राण इवापरः। न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः॥ २९॥ मृष्टमन्नमुपानीतमश्नाति नहि तं विना॥ २९॥

w 2. (அடியவரிதி) युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशे “इदानीं मा कथा वीर एवंविधमचिन्तितम्। त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम॥ ४॥

ஈ— (எளியவன்) a அவர்கள் பாபத்தைப் போக்குதல், b புண்யத்தைக்கொடுத்தல், b₂ தன்னைக் கிட்டலாம்படி இருத்தல் செய்கையன்றிக்கே தன்னை அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாக்கி வைக்கும்; c தன்னையொழிந்ததொன்றைக் கொடுத்தல், d தன்னை அழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான்; e 1. “इमौ स मुनिशार्दूल किङ्करी समुपस्थितौ” (இமௌ ஸ்ம முநிஸார்த்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ) என்கிறபடியே “நான் உங்களடியான்; என்னை வேண்டினபடி e₂ ஏவிக் கார்யம் கொள்ளுங்கோள்” என்று நிற்கும்.

அ— a எளியவனாகிற ப்ரகாரம் அநேகமுண்டாகிலும், அதில் காஷ்டாபூமி - தன்னை க்ரய விக்ரயார்ஹனாக்கிவைக்கை என்கிறார் (அவர்கள் பாபத்தை இத்யாதி₃) அதாவது - ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகழ்வத்ப்ராப்திகாமரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. b புண்யஸப்த₃:- ஸ்வர்க்காதி₃பர:.. c ஸௌலப்யத்தின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (தன்னையொழிந்தது இத்யாதி₃) d “தன்னைக் கிட்டலாம்படி” (b₂) என்றதுக்கு விவரணம் (தன்னை அழைத்துக் கொடுத்தல்) என்றது. அதாவது - தன்னைக் கொடுக்குமிடத்தில் ஆஸ்ரிதரை அழைத்துக்கொடான். தானே மேல்நீழும் என்றபடி. e இஷ்டவிநியோகாரஹமாக்க எங்கே கண்டோமென்ன (இமௌ ஸ்ம இத்யாதி₃) 1. “ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம்” என்கிற உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. 2. “அயமஸ்மி மஹாபூஹோ ப்ருஹி யத்தே விவக்ஷிதம் | கரிஷ்யாமி ச தத் ஸர்வம் யத் தவம் வக்ஷ்யஸி பூரத ||” இத்யாதி₃கம் அநுஸந்தேயம். e₂ (ஏவி) - நியமித்து.

f, g, h இப்படி புக்திமான்களுக்கு ஸுலப்யுயிருக்கை எடுத்தேற்றியல்ல, ஸஹஜமென்னு மதுக்கு த்யோதகமான ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு அதுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புக்த்யா த்வநந்யயா) என்று தொடங்கி (நிலைநின்ற ஸ்வபூவமென்று னிறே) என்னுமளவும். “புக்த்யா த்வநந்யயா” என்று அத்யவேஷமாத்ரபரமென்று இவ்விடத் தில் விவக்ஷிதம். g, g₂ “பரம் த்ராம என்று பீஷ்மாதி₃கள் சொல்ல” என்று அந்வயிப்பது. h “ஏவம்வித₃” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவன் இத்யாதி₃) i யத்யபி புக்திலப்ய:.. ததாபி

ஜீ— a எளிமையின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார். (அவர்கள் பாபத்தை இத்யாதி₃) இத்தால்- ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகழ்வத்ப்ராப்திகாமரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. c விவரணம் (தன்னையொழிந்தது இத்யாதி₃) d (அழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான்) தானே மேல்நீழும் என்றபடி. e அப்படி இஷ்ட விநியோகாரஹமாக்க எங்கே கண்டோமென்ன (இமௌ ஸ்மேத்யாதி₃) 1. “ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம்” இதுத்தரார்த்தம். இதும் பூலகாண்டே₃ வாம நாஸ்ரமே விஸ்வாமித்ரம் ப்ரதி சாமலக்ஷ்மணௌ.

f, g, h இப்படி புக்திமான்களுக்கு ஸுலப்யுயிருக்கை ஸஹஜமென்னுமதுக்கு த்யோதக ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (புக்த்யா

ப்ர-e1. (எளியவன்) बालकाण्डे वामनाश्रमे (३१) “अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम् । ऊचतुर्मधुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥ ३ ॥ इमौ स मुनिशार्दूल किङ्करी समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम् ॥ ४ ॥”

ஈ— f 1. “भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवविधोऽर्जुन” (புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம் விதோ:ஜ்ந) g பீஷ்மாதிசுக்ள் சொல்ல g 2. “परं ब्रह्म परं धाम” (பரம் ப்ரஹ்ம பரம் த்ராம)என்று, கனக்கக்கேட்டிருந்தபடியாலே “நீ ஒருவன் புக்திக்கு எளியவனாவதென்?” என்ன, h “ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கு இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்” என்றானிறே; i 3. “भक्तिक्रीतो जनार्दनः” (புக்தி க்ரீதோ ஜநார்த்ந:) j ஸார்வபௌமனான ராஜபுத்ரன் சுபாமகாலத்திலே அல்பத்ரவ்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால், பின்னை தன் k செல்வக்கிடப்புக் காட்டி மீட்க வொண்ணாதாப்போலே, ஸர்வேஸ்வரனும் புக்திநிஷ்டனுக்குத் தன்னை l அற விலை செய்துகொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான்; m கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டி “ தூது போ” என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கி வைக்கும்.

அ—ஸ்வதந்த்ரத்வாத் புந: கதாசித்ஸுத்ரல்பே: ப்ருஷ்யதி கிம் இத்யத்ராஹ (புக்திக்ரீத இத்யாதி:) j க்ரயஸப்:தே:பசார நிமித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸார்வபௌமனான இத்யாதி:) k (செல்வக்கிடப்பு) ஸம்பத்ஸம்ருத்தி: l (அறவிலை) - ஸுத்:த:க்ரயம். n கிந்து இதி ஹ்ருதி: தித்யாஹ (கழுத்திலே இதி)

ஜீ—த்வநந்யயேத்யாதி:—நிலைநின்ற ஸ்வபாவம் என்றானிறே என்னுமளவும்) f 1. “நாஹம் வேதே:ந த தபஸா ந த்ராதேந ந சேஜ்யயா | ஸக்ய ஏவம்விதோ: த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாதஸி மாம் யதா || புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதோ:ஜ்ந | ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப ||” இதி க்ரீதாஸ்வேகாத்ஸே. g 2. “பரம் ப்ரஹ்ம பரம் த்ராம பவித்ரம் பரமம் ப்ரவாந் | புருஷம் ஸார்வதம் திவ்யமாதி:தே:வமஜம் விபும் || ஆஹுஸ்த்வாம் ருஷயஸ் ஸர்வே தே:வரீஷிர் நாரத:ஸ்ததா | அஸிதோ தே:வலோ வ்யாஸஸ் ஸ்வயஞ்சைவ ப்ரவீஷி மே ||” இதி தத்ரைவ த்ராமே. i புக்த்யா த்வநந்யயா என்றது - அத்வேஷமாத்தரபரமென்று இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். g.g “பரம் த்ராம என்று - பீஷ்மாதிசுக்ள் சொல்ல” என்று அந்வயிப்பது. h “ஏவம் வித:” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவன் இத்யாதி:) | புக்திலப்யனானாலும் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே கதாசித்ஸுத்ரல்பனுமாயிருக்குமோவென்ன (புக்திக்ரீத இத்யாதி:) | 3. “ப்ராம்யதாமத்ர ஸம்ஸாரே நரானாம் கர்மதுர்க்ரமே | ஹஸ்தாவலம்ப்யநோ ஹ்யேகோ புக்திக்ரீதோ ஜநார்த்ந: ||” இதி வைஷ்ணவே த்ராமே. j “க்ரீத:” என்றதுக்கு வாஸனை (ஸார்வபௌமனான இத்யாதி:) k (செல்வக்கிடப்பு) ஸம்பத்ஸம்ருத்தி: l அறவிலை - ஸுத்:த:க்ரயம். n பின்னை என் செய்யும் என்னில் (கழுத்திலே இத்யாதி:)

பீ—g.2.भगवद्गीतासु दशमे “परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् । पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमहं विष्णुम् ॥ १२ ॥ आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा । असितो देवलो व्यासस्स्वयञ्चैव ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

f 1. तत्रैकादशे “नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया । शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा ॥ ५३ ॥ भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवविधोऽर्जुन । ज्ञातुं द्रष्टुञ्च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परन्तप ॥ ५४ ॥

i 3. वैष्णवे धर्मे तृतीये “आम्यतामत्र संसारे नराणां कर्मदुर्गमे । हस्तावलम्बनो ह्येको भक्तिक्रीतो जनार्दनः ॥”

ஈ— இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் n பொதுவாகிறதோ? என்னுமித்தைப் பரிஹரிக்
கிறது மேல் (பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்) o பிறர்களாகிறார் - “இவனைக் கொண்டு
கார்யம் கொள்ளோம்” என்றிருக்குமவர்கள். (வித்தகன்) விஸ்மயநீயன்.
p இங்கு விஸ்மயநீயமென்னென்னில், q யஸோதாதிசுகளுக்கு புவ்யஞான நிலை
தன்னிலே பூதநாஸகடயமளார்ஜுநாதிசுகளுக்கு அநபிபுவநீயனாயிருக்கை; r இன்ன
மும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச்செய்தே அர்ஜுநனும் துர்யோதநனும் கூட வர.
அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதநனுக்குப் r₂ பங்களத்தைக் கொடுத்து
விட்டானிறே; s நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுநிற்க அல்லா
தார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயிறே துர்யோதநன்னிலை; t ராமா
வதாரத்திலும் u 1. “हिमवान् मन्दरो मेरुः” (ஹிமவாத் மந்தரோ மேரு:) இத்யாதி.

அ— o நாராயணத்வ ப்ரயுக்த ஸம்பூந்த்யஸ்ய ஸர்வ ஸாதாரணயாத் வ்யதிரிக்தா: கீத்ருக்
பூதா இத்யத்ராஹ (பிறர்களாகிறார் இதி) பிறரென்றது - கீழ்ச்சொன்ன அத்வேஷ்யமில்லாத
ஸ்வயத்தபரரை. p, q விஸ்மயநீயனாகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனான நிலைதன்னிலே ப்ரதி
கூலர்க்கு அநபிபுவநீயனாயிருக்கை என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார்
(இங்கு இத்யாதி: வாக்யத்வயத்தாலே) r துர்யோதநனும் அர்ஜுநனும் படைவேண்டி வந்த
போது இவ்வாகாரத்வயமும் காணலாம் என்கிறார் (இன்னமும் இத்யாதி:) துர்யோதந
னுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்து விடுகைக்கடி - அவனபேஷாநுகுணமாகையாலே துர்யோதந
னுடைய புத்திமாத்யம். ராவணதுர்யோதநரைச் சொன்னது உபலக்ஷணம். r இன்ன
மும் - கிஞ்ச. r₂ பங்களத்தை - பதரை. s உபாயாந்தரபரரோடே ஸமமாகச் சொல்லலாம்படி
யிருந்ததென்கிறார் (நம்முடையவர்கள் இத்யாதி:) யத்வா. க்ருஷ்ணம் விஹாய ஸேநாம்
கதம் ஜக்ராதேஹத்யத்ராஹ (நம்முடையவர்கள் இத்யாதி:) அஜ்ஞாநாதிதி பாவ:.
t இவ்வளவன்றிக்கே ராமாவதாரத்திலும் இளையபெருமான் ராவணனோடே பொருது
ராவணனுடைய ஸக்தியாலே. இடர்பட்டவிடத்திலும் இவ்வாகாரத்வயம் காணலாம் என்கிறார்
(ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி:) u. v (ஹிமவாத் மந்தரோ மேரு:) இத்யத்ர ராவணமாத்ரோத்-

ஜீ— n (பொதுவாகிறதோ) நாராயணத்வ ப்ரயுக்தஸம்பூந்த்யம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே
என்றபடி. P, q விஸ்மயநீயனாகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு
அநபிபுவநீயனாயிருக்கை என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு விஸ்
மயநீயன் இத்யாதி: வாக்யத்வயத்தாலே) r அர்ஜுநனும் ஸுயோதநனும் படைவேண்டி வந்த
போது இவ்வாகாரத்வயமும் காணலாம் என்கிறார் (இன்னமும் இத்யாதி:) r₂ பங்களத்தை - பதரை.
s துர்யோதநன்படி உபாயாந்தரபரரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்ததென்கிறார் (நம்முடையவர்கள்
இத்யாதி:) t இவ்வளவன்றிக்கே ராமாவதாரத்திலும் ராவணஸக்தியால் இடர்பட்ட இளையபெருமா
ளிடத்திலும் இவ்வாகாரம் காணலாம் என்கிறார் (ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி:) 1. “ஹிமவாத்
மந்தரோ மேருஸ் தரைலோக்யம் வா ஸதூராமரை: | ஸக்யம் புஜாப்யாமுத்தர்த்தம் ந ஸங்க்யே

u 1. (வித்தகன்) युद्धकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे “हिमवान् मन्दरो मेरुस्तैलोक्यं वा सहामरै: |

शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुज: || १११ ||

ஈ—1. “शत्रुणामप्रकम्प्योपि लघुत्वमगमत्कपेः” (ஸத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே:) ராவணன் y ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு எடுக்கப்புக்கவிடத்தில் w நெஞ்சில் ஸாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன்; திருவடி தனியனாயிருக்கச்செய்தேயும் x நெஞ்சில் செவ்வையாலே y கருமுனைமாலேபோலே எடுத்து ஏறிட்டுக்கொண்டுபோனான்; z இங்ஙனன்றாகில் “ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்” என்றும், “திருவடிக்கு நொய்தாக உ வேணும்” என்றும் அன்று; b வஸ்துஸ்வபூவமிருக்கும்படியாயிற்று இது.

அ—தாராபிதாரேபி ததநுவாததஸாயாம். “ஸத்ருணம்” இதி பஹுவசந ஸத்பூவாத் (ஸபரிகரனாய்) இத்யுக்தம். w (நெஞ்சில் ஸாத்ரவத்தாலே) என்றது-ஸத்ருஸப்த தாத்பர்யம். y “லகுத்வமகமத்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (கருமுனை இத்யாதி) x (நெஞ்சில் செவ்வையாலே) என்றது - “வாயுஸுநோஸ்ஸுஹ்ருத்தவேந” என்கிறதின் தாத்பர்யம். z (இங்ஙனன்றாகில் இத்யாதி) இவை ஹேதுவல்லவாகில், பதார்த்தங்களெல்லாம் ராவணனுக்குக் கனத்திருக்கு மென்கிற நியமமும், திருவடிக்கு நொய்தாயிருக்குமென்கிற நியமமும் ஹேதுக்களாகவேணும்; அப்படியன்று என்றபடி. உ யத்யவா, வேணுமென்றும்-நினைக்கையென்று கூட்டுவது. z இங்ஙனன்றாகில் என்றது - புக்திமான்ருக்கு எளியனாயிருக்கையும், புக்தியில்லாதார்க்கு அநபிபுவநீயனாயிருக்கையும் அன்றாகில் என்றபடி. b ஆனால் பின்னை அவைதான் ஹேதுவானபடி என்னென்ன (வஸ்துஸ்வபூவம் இத்யாதி) இந்த வஸ்துவின் ஸ்வபூவம் என்றபடி.

c ஸங்கதிமாஹ (இவ்விரண்டுக்கும் இதி) இரண்டுக்கும் என்றது-எளிமைக்கும் அருமைக்கும் என்றபடி. இவ்ளோட்டைச் சேர்த்தி அருமைக்கடி என்கிறது — 2. “அப்ரமேயம் ஹி தத்

ஜ்-புரதாநஜஃ||” இதி யுத்தகாண்டே ஏகோந ஷஷ்டிதமஸர்க்கே. u, v (ஹிமவாத் மந்தரோமேரு:) என்றவிடத்திலே - ராவணனொருவனே எடுத்தானென்று சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுவாதத்திலே “ஸத்ருணம்” என்று பஹுவசநமிருக்கையாலே (ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு எடுக்க) என்றது. 1. “ஹநுமாநபி தேஜஸ்வீ லக்ஷ்மணம் ராவணார்திதம் | அநயத்ராகவாப்யாஸம் பஹுப்யாம் பரிக்ருஹ்ய தம் || வாயுஸுநோஸ்ஸுஹ்ருத்தவேந புக்த்யா பரமயா ச ச: | ஸத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகுத்வமகமத் கபே: ||” இதி தத்ரைவ. w (நெஞ்சில் ஸாத்ரவத்தாலே) என்றது-“ஸத்ருணம்” என்றதின் தாத்பர்யம். y “லகுத்வமகமத்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (கருமுனை இத்யாதி) x (நெஞ்சில் செவ்வையாலே) என்றது-“வாயுஸுநோஸ்ஸுஹ்ருத்தவேந” என்றதின் தாத்பர்யம். z (இங்ஙனன்றாகில்) ஆபிபுக்ஷயமுண்டாகையும் இல்லாமையுமே ஹேதுவன்றாகில், b ஆனால் அவைதான் ஹேதுவானபடி எங்ஙனையென்ன (வஸ்து ஸ்வபூவம் இத்யாதி) இந்த வஸ்துவின் ஸ்வபூவமென்றபடி.

c ஸங்கதிமாஹ (இவ்விரண்டுக்கும் இத்யாதி) இரண்டுக்கும்-எளிமைக்கும் அருமைக்கும். இவ்ளோட்டைச் சேர்த்தி அருமைக்கடி என்கிறது — 2. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய

ப்ர—1. तत्रैव, “हनूमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणादितम् । अनयद्राघवाभ्यां बाहुभ्यां परिगृह्य तम् ॥ ११९ ॥ वायुसुनोस्सुहृत्वेन भक्त्या परमया च सः । शत्रुणामप्रकम्प्योपि लघुत्वमगमत्कपेः ॥ १२० ॥”

ஈ—(மலர்மகள் விரும்பும்) e இவ்விரண்டுக்கும் அடி-இவளுடைய சேர்த்தியிறே. d புஷ்பத் தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், e அதில் பரிமளந்தானொரு வடிவுகொண்டாப்போலே f இருப்பாளாய்; நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புவர்களாகில், பரிமளந்தான் g “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்னப் h பிறந்தவன். (நம்) iA “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்கிற ப்ரமான ப்ரஸித்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது j நாராயணநு வாகாதிசுளோடே சேர; k 1. “ஹிஷ் தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ” (ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ) என்னக்கடவதிறே; lA “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று m ஸ்ருதிவழியாலே அங்கே

அ—தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்கிறத்தை நினைத்து, d “மலர்மகள்” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (புஷ்பத்தில் பரிமளம் என்றது) இவ்விடத்திலே 2. “புஷ்யம் பத்மஸ்வரூபம் பரி மளமபி சாத்யாஸ்ருஷ்டேவ ம்ருதீ பத்மே த்வம் நித்யபேக்ய ப்ரியதமவபுருத்கர்ஷஜாதாதி ஸங்கா! விஸ்வேஷ்டும் ந க்ஷமாஹம் க்ஷணமபி த்யுதித த்வாமிதி வ்யாஹரந்தீ ஸ்விஷ்யந்தீ காந்தவக்ஷஸ்ஸுத்ருடமவிரதம் மோத்யஸே வேங்கடாத்யரௌ ||” என்கிற ஸ்லோகம் அதுஸந்தேயம். e மகளென்று - உத்பத்தி தோன்றுகையாலே, பரிமளத்தினுடைய பரிணாமம் போலே இருக்கிறுளென்று விவக்ஷிதம் என்கிறார் (அதில் பரிமளம்) என்று தொடங்கி. இருப்பாளாய்) இத்யந்தம்; “மலர்மகள்” என்ற ஸப்ரத்யத்தினர்த்தம். f (இருப்பாளாய்) என்றது இருக்கிறவளென்றபடி. g தண்ணீர் தண்ணீரென்னப் பிறந்தவளென்றது—“விரும்பும்” என்றதுக்கு அர்த்தம். இது பாங்கத்தமான பாடும். h “பிறந்தவன்” என்று அப்பு அருளிச்செய்வர். “பிறந்தவன்” என்றபோதைக்கு, பரிமளந்தானென்று - பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே 3. “தவ ஸ்பர்ஸாதீஸம்” இத்யாதிகமப்யநுஸந்தேயம். “பிறந்தவன்” என்றபோதைக்கு, ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது.

l (உளனித்யாதி) “நம்” என்று விஸிஷ்ட ப்ரஸித்திபரமென்று தாத்பர்யம். j மேல் வாக்யதாத்பர்ய ப்ரதிபாதகமான வாக்யாந்தரம் (நாராயணநுவாகேத்யாதி) k அதிலே ப்ரஸித்தியேதென்ன (ஹ்ரீஸ்ச தே இத்யாதி) ஹ்ரீயென்று - பூமிப்பிராட்டி. l இந்தப் பதத் துக்குப் ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (உளன் சுடரித்யாதி) m, n “உளன்” இத்யாதியாலே -

ஜீ-ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றத்தைப்பற்ற. d “மலர்மகள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புஷ்பத்தில் இத்யாதி) e மகளென்று - உத்பத்தி தோன்றுகையாலே, பரிமளத்தினுடைய பரிணாமம்போலே இருக்கிறுளென்று விவக்ஷிதமென்கிறார் (அதில் பரிமளம் இத்யாதி) g தண்ணீர் தண்ணீரென்னப் பிறந்தவளென்றது - “விரும்பும்” என்றதுக்கு அர்த்தம். “பிறந்தவன்” என்று திருத்தி நிர் வஹிப்பதுமொரு வகையுண்டு. “பிறந்தவன்” என்றபோது, பரிமளந்தானென்று பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. “பிறந்தவன்” என்றபோது, பரிமளமென்று - ஸர்வகூத்தான ஸர்வேஸ் வரனைச் சொல்லுகிறது.

l (உளனித்யாதி) “நம்” என்று-விஸிஷ்ட ப்ரஸித்திபரமென்று தாத்பர்யம். j அந்த ப்ரமானமேதென்ன (நாராயணநுவாகேத்யாதி) k அதிலே ப்ரஸித்தியேதென்ன (ஹ்ரீஸ்ச இத்யாதி) ஹ்ரீயென்று - பூமிப் பிராட்டி. l இந்தப் பதத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (உளன்

ஈ—கரித்த n லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை வெளியிடுகிறார். (அரும்பெறலடிகள்) பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள். (மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்) o பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படி இருக்கைபோலே காணும் ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். p 1. “அப்ரமேய் ஹி தத்ஜே” (அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்னக்கடவதுறே.

(மத்துறு) கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறார் மேல். q மந்த₃ரத்தைப் r பிடுங்கி, கடலில் s நடுநெஞ்சிலே t நட்டு, u நெருக்கிக் கடைந்து, v வெளிகொடு வெளியே

அ—ஸ்ருதி ப்ரதிபாத்த₃யனென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்தமான லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை அங்கீகரித்தாரென்று தோற்றுமிறே; அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதமான லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை வெளியிடுகிறாரென்றபடி. m (ஸ்ருதிவழியாலே அங்கீகரித்த) ஸ்ருதியை ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகையாலே அங்கீகருதமாய்த் தோற்றின என்றபடி. n (லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை) லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தால் வந்த ஏற்றத்தை. o உத்தரபதே₃ந ஸங்கம்ய நிருப்ய நிருபகப₄ராவ விவக்ஷயா ஸ்வாநுப₄வக₃ர்ப்ப₄ம் ப₄ரவமாஹ (பெரியபிராட்டியாரிதி) p லக்ஷ்மீ விரிஷ்ட ஏவ ஸர்வாதிக இத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (அப்ரமேயமிதி)

q (மந்த₃ரத்தை இத்யாதி₃) 2. “பர்யதாம் ஸர்வதே₃வாநாம் யயௌ வக்ஷ:ஸ்த₃லம் ஹரே:” என்கிற பர்யந்தமான அம்ருத மத₂ந வ்யாபாரத்தையெல்லாம் நினைத்து “மலர்மகள் விரும்பும்” என்கிறாரென்று திருவுள்ளம். “மலர்மகள் விரும்பும்” என்கையாலே— A அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்டு கோதைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தமையும் தோன்றுகிறது. “அன்றிக்கே, தயிர் கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடியாகவாதல். அங்ஙனுமன்றிக்கே, B ‘குன்றென்று மத்தா’ என்கிற பாட்டைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறாராதல்” என்றருளிச்செய்வார். r பிடுங்கி—உத்த₃ருத்ய. s (நடு நெஞ்சிலே) ஸர்வதோமத்யே. t நட்டு—ஸம்ஸ்த₂ரப்ய. u நெருக்கி—நன்குகவுறுத்தி. v (வெளிகொடு வெளியே) ஸமந்தாத்₃ப₃ஹி: w இடைச்சேரி—கே₄ரஷம். x கட்டுண்டு—ப₃த்த₄:

ஜீ—சுடரித்யாதி₃) m, n ஸ்ருதி ப்ரதிபாத்த₃யனென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்தமான லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை அங்கீகரித்தாரென்று தோற்றுமிறே; அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதமான லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄த்தை வெளியிடுகிறாரென்றபடி. o “மலர்மகள்” இத்யாதி₃ ஸமபி₃வ்யாஹார லப்யம் ஸ்வாநுப₄வக₃ர்ப்ப₄ம் ப₄ரவமாஹ (பெரிய பிராட்டியாரித்யாதி₃) p லக்ஷ்மீ விரிஷ்டனே ஸர்வாதிகனென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (அப்ரமேயமித்யாதி₃) 1. “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா | ந த்வம் ஸமர்த்த₃ஸ்தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாஸ்யாம் வநே ||” இத்யாரண்ய காண்டே₃ சாவணம் ப்ரதி மாரீச:.

q (மந்த₃ரத்தை இத்யாதி₃) அம்ருதமத₂ந வ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறது. “மலர்மகள் விரும்பும்” என்று லக்ஷ்மீ ஸம்புந்த₄ம் ப்ரஸக்தமாகையாலே தத₃வதாரஹேதுபூத வ்யாபார மும் ஸ்ம்ருதமாகையாலேயாதல்; தயிர் கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடித்தேந ப₃த்த₄ஸ்த₃மாகையாலேயாதல். s (நடு நெஞ்சிலே) ஸர்வதோ மத்யே. v (வெளிகொடு வெளியே) ஸமந்தாத்₃ப₃ஹி: z செறிவு—நைபி₃ட்யம். b (கடையப்பட்ட) கடையப்படாநின்ற.

புA-p1. आण्यकाण्डे (३७) रावणं प्रति मारीचः “अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा । न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामचापाश्रयां वने ॥ १०८ ॥”

A பெரிய திருமொழி 6-1-2. B பெரிய திருமொழி 10-6-2.

ஈ-தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாபூஹுகிடர் இப்போது w இடைச் சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணெய் களவுகாணப்படுக்கு, x கட்டுண்டு y அடியுண்டு நின்றனென்கிறார். (மத்துறு கடை வெண்ணெய்) தயிர்ச் z செறிவாலே a மத்தாலே நெருக்கிக் b கடையப்பட்ட வெண்ணெய். c “கடை வெண்ணெய்” என்றால் - d காலத்ரயத்திலுள்ளத்தையும் காட்டும். eA “முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்” என்னக்கடவதிறே; f இங்கு f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்யமுண்டாகையாலே, “கடையாநிற்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறு g சமையப் g₂ பற்றும்ல் h வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிடுமாபோலே, கடையப் பற்றும்ல் நடுவே i அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. (களவினில்) j கடைகிற பராக்கிலே k நிழலிலே ஒதுங்கி, சாபலத்தாலே l அள்ளி அமுதுசெய்தான்போலே காணும். (களவினில்) களவிடையாட்டத்தில். உபக்ரமஸமயத்திலேகிடர் அகப்பட்டது.

அ—y அடியுண்டு-தாடித: z செறிவு-ஸாந்த்ரதை. a மத்து-மந்த்ரதண்டம். b (கடையப்பட்ட) கடையப்படாநின்ற.

c (கடை வெண்ணெயென்றால்) வர்த்தமாந நிர்தேஸத்தாலென்றபடி. d (காலத்ரயத்திலுள்ளத்தையும் இதி) ஸர்வகாலபூனி க்ஷயஞ்ச ப்ரதூர்ஸயதீத்யர்த்த: e காலத்ரயத்திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தி உண்டோவென்ன (முப்போதுமித்யாதி) எப்போதும் கறப்பன கடைவன வாய்ச் செல்லுங்காணும் திருவாய்ப்பாடியிலே; சிறுகாலையும் உச்சியும் அந்தியுமாகிற மூன்று போதும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெய். f பக்ஷாந்தரம் (இங்கித்யாதி) f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஸௌகர்யமாவது - ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்திலே சாபலாதிஸயம் தோற்றுகிற ஸௌகர்யம் என்றபடி. g₂ (பற்றும்ல்) ஸஹியாமல். h (வெந்தது கொத்தையாக) பக்வமர்த்தம் அபக்வஞ்சார்த்தம் யதா புவதி ததா. யத்வா, (வெந்தது கொத்தையாக) பக்வமாகை தேஸாஷமாக. l அள்ளி - ஸம்பூந்தித்து.

j, k, l “கடைவெண்ணெய்” என்று - வர்த்தமாநத்திலே, களவு கூடும்படியென்னென்ன (கடைகிற பராக்கிலே இத்யாதி) அதாவது - பின்மாலே திருவிளக்கு வைத்துத் தயிர்கடைவர்கள், அவர்களும் / அலந்தையாயிருப்பார்கள். அவ்விளக்கு நிழலிலே ஒதுங்கித் தன் சாபலத்தாலே வெண்ணெயள்ளி வாயிலே இடும்போலே காணும் என்றபடி. யத்வா வர்த்தமாநத்தில்

ஜ— c (கடை வெண்ணெயென்றால்) வர்த்தமாந நிர்தேஸத்தாலே. e காலத்ரயத்திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (முப்போதுமித்யாதி) காலத்ரயத்திலும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெய். f “கடை” என்று-காலத்ரயத்தையும் காட்டினாலும், வர்த்தமாநமாக்கி நிர்வஹித்தால் அர்த்தாதிஸயமுண்டென்கிறார் (இங்கு இத்யாதி) f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்யம் - ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்திலே அவனுக்குண்டான சாபலாதிஸயம் தோற்றுகிற ஸௌகர்யம். g, g₂ (சமையப் பற்றும்ல்) சமையப்பொருமல். h (வெந்தது கொத்தையாக) வெந்ததும் வேகாததுமாக; கொத்தை - வேகாதது.

j, k, l கடையாநிற்க களவுகாணும்படி என்னென்ன (கடைகிற பராக்கிலே இத்யாதி) k (நிழலிலே ஒதுங்கி) பின்மாலேயே திருவிளக்கேற்றிவைத்துத் தயிர்கடைவர்களாகையால் விளக்கு

ஈ—m (உரவிடையாப்புண்டு) உரம் என்று - மார்வு. § (மார்விடையிலே என்றபடி.)
n A “பொன்பெயரோன்றனது உரம் பிளந்து” என்னக் கடவதினே. o பெரிய பிராட்டியார்
நெருக்கி அணைக்கும் மார்வைக் கிடர் கயிற்றுவே நெருக்கிக் கட்டக் கட்டுண்டது
p அன்றியே, மிடுக்கையுடைய ருஷபம்போலே இருக்கிறவன் கிடர் கட்டுண்டான்
q (உரவிடையாப்புண்டு) q₂ உதரவிடையாப்புண்டு. உதரம் என்கிற இத்தை “உரம்”
என்று r இடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. s தாமோதரன் என்று பிள்ளை பெற்றுப்
பேரிடும்படியினே கட்டுண்டது. t 1. “दाज्ञा चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबन्धादुल्लखले” (தாம்நா சைவோ
தரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாத்லாக்லே) என்றும், t 1. “यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चल
चेष्टित। इत्युक्त्वाथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी॥” (யதி, ஸக்தோஷி கச்சத்வமதிசஞ்சலசேஷித | இத்யுக்த்வாத் நிஜம் கர்ம ஸா சகா
ரகுடும்பிநீ ||) என்றும் சொல்லுகிறபடி

அ—ஸௌகர்யத்தை வெளியிடுகிறார் (கடைகிற இத்யாதி) m, p, q “உரவிடையாப்புண்டு” என்
கிறதுக்கு முன்று பொருள்கள் அருளிச்செய்கிறார் (உரவிடை இத்யாதி) n பெரியதிருமொழி (பொன்
பெயரோன் இத்யாதி) மிக்க மிடுக்கை உடையனாயிருக்கிற ஹிரண்யனுவன் நெஞ்சனையும்படி
அவன் மார்பை இரு கூரும்படி பிளந்து. o (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி) “மலர்மகள் விரும்
பும்” என்கிற ஸம்பித்யாஹாரதாத்தபர்யம். p த்ருதீயார்த்தத்துக்கு “உரம்” என்று-மிடுக்கு
q த்ருதீயார்த்தம் (உரவிடை இத்யாதி) r இடைக்குறைத்தல்-நடுவெழுத்துக் குறைகை. s உதரத்
திலே கட்டுண்டானேவென்ன (தாமோதரனென்று இத்யாதி)

t கட்டுண்டு ஸுலபனாயிருந்ததுக்கு ப்ரமாணம் (தாம்நா சேத்யாதி) u ப₃ந்த₄நஸ்ய ஹேது
பூர்வகம் ஸ்லோகஸ்யார்த்தமாஹ (தான் தாயான இதி) v “பரிவுதோற்ற” இத்யபித்யாநாத்

ஜீ—நிழலிலே ஒதுங்கி என்றபடி. m, p, q “உரவிடையாப்புண்டு” என்கிறதுக்கு முன்று அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார் (உரவிடை இத்யாதி) n (பொன்பெயரோன் இத்யாதி) ஹிரண்யனுடைய
மார்வைப் பிளந்து. o “மலர்மகள் விரும்பும்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அருளிச்செய்கிறார்
(பிராட்டியார் இத்யாதி) p த்ருதீயார்த்தத்துக்கு உரமென்று - மிடுக்கு. விடை - வருஷபம்.
q த்ருதீயார்த்தம் (உதர இத்யாதி) r (இடைக்குறைத்தலாய்) நடு அக்ஷரம் குறைந்து. s உதர
ரத்திலே கட்டுண்டானே என்ன (தாமோதரன் இத்யாதி)

t கட்டுண்டு ஸுலபனானதுக்கு ப்ரமாணம் (தாம்நா சைவேத்யாதி) 1. “தாம்நா
சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாத்லாக்லே | க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணமாஹ சேத
மமர்ஷிதா || யதி, ஸக்தோஷி கச்சத்வமதிசஞ்சலசேஷித | இத்யுக்த்வாத் நிஜம் கர்ம ஸா சகா
ரகுடும்பிநீ ||” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஸே ஷஷ்டே. u ப₃ந்த₄நஹேது கத₂நபூர்வகம்

பா—t 1. (உரவினேடு) पञ्चमांशे षष्ठे “बहिरावरणं नास्ति यस्य येनेदमावृतम्। तं कुणं पुण्डरी-
काक्षं दाज्ञा बद्धुं प्रचक्रमे। दाज्ञा चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबन्धादुल्लखले। कुणमक्लिष्टकर्माणमाह चेद-
ममर्षिता॥१४॥ यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित। इत्युक्त्वाथ निजं कर्म सा चकार
कुटुम्बिनी॥१५॥”

ஈ-யிறே எளியனாயிருக்கும்படி; u தான் தாயான v பரிவுதோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டு
பிடித்து, தாம்பாலே ஒருரலோடே w அடுத்துக்கட்டி, x மறுகண்ணியும் பொத்தி y “துரு
துருக்கைத்தனமடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணும்!” என்று z உறுக்கி உ விட்
டால் போகமாட்டாதேயிருக்கும்; b1. “पराय शक्तिर्विविधैश्च श्रूयते” (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதை, வ
ஸுருயதே) என்று ஒதப்படுகிற வஸ்து இவளுக்கு எளியதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்ல
லாகிறது; c 2. “संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतु” (ஸம்ஸாரபந்த, ஸ்திதி மோக்ஷ ஹேது)வான

அ-தூரவ்யலோபாந்நேதி பாவ: : “இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது” என்கிற பரிவு தோற்ற என்றபடி.
யத்யவா, “ஆப்புண்டு” என்கிறதற்கு பாவம். “தூரமோதூரன்” (s) “தான்” (u) இத்யாதிப்படியே
ஸாத்மியாது என்கிற பரிவு தோற்ற என்றபடி. w (அடுத்துக்கட்டி) கூட்டிக்கட்டி என்றபடி.
x “தூர்நா உதூரே உலாகுலே ச பூத்யத்வா ப்ரத்யபூத்யநாச்ச” இத்யந்வயம் ஹருதி, நித்யாஹ
(மறுகண்ணியும் பொத்தி இதி) y (துருதுருக்கைத்தனம் இத்யாதி)/ஏவகார தாத்பர்ய ஸித்த்யார்த
தம்; துருதுருக்கைத்தனம் - தூர்மார்க்கம். z (உறுக்கி) மிரட்டி. a (விட்டால் போகமாட்டாதே
யிருக்குமென்று) தூர்நா சைவ என்கிற இடத்தில் சார்த்தத்திலே ஏவகாரமாய், தூர்நா வாசா
ச பூத்யத்வா என்றிறே விவக்ஷிதம். இவ்விடத்திலே 3. “तल्लामन्यकरोप कुरुण्यक्यमुप
यसोऽप्युत्तमं குர்வீ த்வதீயமவமாநமம்ருஷ்யமாணா | ப்ரேம்ணாத் தூரம் பரிணாமஜுஷா பூபந்த
தாத்யருங்ந தே சரிதமார்யஜநாஸ்ஸஹந்தே ||” [குர்வீ - அபிமான பராக்ரந்தா. ஆர்யஜநா:-
ஸட்யகோபாத்ய: . பித்ராத்யோ பூநந்தவா வா.] என்கிற ஸ்லோகத்தைக் கண்டு
கொள்வது. b ஸர்வஸக்தியானவனை “யதி ஸக்தோஷி” என்று அவள் சொல்லுகைக்கு அடி
என்னென்ன (பராஸ்யேத்யாதி) யத்யவா, செளர்யேண பூத்யத்வம் கதம் ஸௌலப்ய
ப்ரகாஸகம் புவதீத்யத்ர “மலர்மகள்” இத்யாதிகம் பராமருதநாஹ (பராஸ்யேத்யாதி).
c “எத்திறம்” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிருர் (ஸம்ஸாரேத்யாதி) யத்யவா,
ஈடுபாடு (ஸம்ஸாரேத்யாதி) d ஏதத்விவரணம் (பூரஹ்மாதினை இத்யாதி) e ஸர்வஸக்தியான

ஜி-ஸ்லோகார்த்தமாஹ (தான் தாயான இத்யாதி) v (தாயான பரிவுதோற்ற) “இது பிள்ளைக்கு
ஜரியாது” என்கிற பரிவுதோற்ற. w (அடுத்துக்கட்டி) சேர்த்துக்கட்டி, x “தூர்நா உதூரே
உலாகுலே ச பூத்யத்வா ப்ரத்யபூத்யநாச்ச” இத்யந்வய விவக்ஷயா (மறு கண்ணியும் பொத்தி
என்றது) y (துருதுருக்கைத்தனம்) என்றது-/ஏவகாரதாத்பர்யஸித்த்யம். துருதுருக்கைத்தனமடித்து-
தூர்மார்க்கம் பண்ணி, z, a (உறுக்கிவிட்டால்) மிரட்டிவிட்டால். ஸர்வஸக்தியை b “யதி ஸக
நோஷி” என்கைக்கடியேதென்ன (பராஸ்யேத்யாதி) ஸ்வேதர்ஸ்வதரே 1. “ந தஸ்ய கார்யம்”
இத்யாதி. “மிகுநரையிலனே” இத்யத்ர (ப 267) லிகிதம். c “எத்திறம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்
(ஸம்ஸாரேத்யாதி) இயமபி ஸ்வேதாஸ்வதரே. 2. “ஸ விஸ்வக்ருத் விஸ்வக்ருதாத்மயோநி:
ஜ்ஞ: காலகாலோ குணீ ஸர்வவித்ய: | ப்ரதூநகேதரஜ்ஞபதிர் குணேஸஸ் ஸம்ஸாரபந்த
ஸ்திதிமோக்ஷஹேது: ||” - ஸ:- பரமபுருஷ: , விஸ்வக்ருத் - விஸ்வகர்த்தா; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி: .

ப்ர-b 1. इवेतद्वतरे (६) “न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते न तत्समव्याप्त्यधिकञ्च दृश्यते । परास्य
शक्तिर्विविधैश्च श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च॥”

c 2. तत्रैव (६) “प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः॥”

/ (துருதுருக்கைத்தனம்) “அதிசஞ்சலசேஷித” என்பதின் அர்த்தம். “போகமாட்டாதே
யிருக்கும்” என்றது ஏவகார ஸித்த்யம்.

ஈ—தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறான்; டி பூரஹ்மாதி,களைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது அபுலை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறான்; e 1. “**स्यत्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति**” (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி) என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை அவிழ்க்கவிறே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது. (உரலினோடு f இணைந்திருந்து)g “உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரகூலத்தை உண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வ்யாபாரகூலத்தை உள்ளது” என்று தோற்ற இருந்தபடி. (ஏங்கிய) h உரலிற காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையே காணும்! i அழப்புக்கவாறே “வாய் வாய்” என்னுமே; பின்னை அழமாட்டாதே j ஏங்கியிருக்குமித்தனை. எளிவுண்டு-j₂ எளிவந்தபடி. (எத்திறம்) பிரானே! இதென்ன ப்ரகாரம்! k இன்னம் மேன்மை l தரைகாணலாம்; நீர்மை l தரைகாணவொண்ணாதாய் இருந்ததீ! m A “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்கிற மேன்மையிலே போவேன் என்கிறார்; n நியாம்யனாயிருக்கிற இருப்பில் நியந்தா வாய் இருக்கிற இருப்புப் பேசலாய் இருந்ததீ! o பேசப்புக்க வேத்யங்களும் 2. “**यतो वाचो**

அ—வன் இப்போது இப்படி ஓரபுலை கையாலே கட்டுண்டைக்கு ஹேதுவேதென்ன (த்யக்த்வா என்று தொடங்கி) 1. “**जन्म कर्म स मे त्रिब्यम्**” என்றதிலே நோக்கு. f “இணைந்திருந்து” என்றது - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து என்றபடி. h பூர்வபதேஹ விரோதம் பரி ஹாதி (உரலில் இதி) i ஏங்குவானேன், அழுதாலோவென்ன (அழப்புக்கவாறே இத்யாதி) அழ-ருதிக்க. j ஏங்கி-விக்கி. k (இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம்) இத்யாதி, க்ரத்த: “எளிவு எத்திறம்” இதி ஸ்வரஸுசிதோ வா, பராமர்ஸபர ஏகாஸுசிதோ வா. l தரைகாண - தலஸ்பர்ஸம் பண்ண; ஸ்ப்ருஸிக்கவென்றபடி. m ஆகையாலே - “உயர்வற” என்று கூட்டிக் கொள்வது. n உக்தம் விவ்ருணோதி (நியாம்யனாயிதி) o 2. “**यतो वाचो निवर्ततन्ते**” என்ன

ஜீ—விஸ்வக்ருத்யாத்மயோதி:- விஸ்வக்ருத்துக்களான பூரஹ்மாத்யாத்மாக்களுக்குக் காரணபூதன். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி: ஜ்ஞ: என்றும், ஸர்வவித் என்றும் சொன்னது - ஸ்வரூபஸ்வபூவ ஜ்ஞாதத்தைப் பற்றவாதல்; ஸர்வவித் - “**विद्यु - लोपे**” என்கிற த்யாதுப்ரக்ரியயா அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுதல். காலகால: - காலதியந்தா. குண: - கல்யாணகுண விஸிஷ்ட: ப்ரத்யாநஷேத்ரஜ்ஞபதிரிதி - ப்ரத்யாந புருஷயோர் நியாம்யத்வம், பரமாத்மநோ நியந்த்ருத்வம் சோச்யதே. ஸேஷம் பூர்வமேவ (ப 114) மஹாப்ரவேஸே விகிதம். d ஏதத்யவிவரணம் (பூரஹ்மாதி,கள் இத்யாதி) e ஸர்வஸக்தியானவன் இப்படி அபுலை கையாலே கட்டுண்டைக்கு ஹேதுவேதென்ன (த்யக்தவேத்யாதி).

f இணைந்திருந்து - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து. g “இணைந்திருந்து” என்றதுக்கு பூவம் (உரலுக்குஇத்யாதி) i அழாதே ஏங்குவானென்னென்ன (அழப்புக்கவாறே இத்யாதி) j₂ எளிவந்தபடி - ஸௌலப்யம். k (இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம்) இத்யாதி, வாக்க்யம் - “எளிவு எத்திறம்” என்கிற ஸ்வரஸுசிதமாதல், ஏகாஸுசிதமாதல். m ஆகையாலே - “உயர்வற” என்று கூட்டிக்கொள்வது. n உக்தவிவரணம் (நியாம்யனாயித்யாதி) o பரத்வத்தைப் பேசப்புக்க வேத்யங்களும் “அபரிச்சிந்தம்” என்று மீண்டனவிலையோவென்ன (பேசப்புக்க இத்யாதி) மேன்மை நிலமாகையாலே சிறிது பேசி மீண்டதிறே என்றபடி.

2. எளிவரு மியல்வினன் நினைவாம் பிபை பிறப்பாய்
ஒளிவரு முமுநலம் முதலில கேடில வீடாம்
தெளிதரு நினைமைய தொழிவினன் முமுவது மிறையோன்
அளிவரு மருளிதோ டகத்தனன் புறத்தன னமைந்தே.

ஈ—நிஷ்ஸே” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்றதும் மேன்மையிலேயே; நிலமன்றென் கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை. p இத்தனை தாழ நிலலாமையாலே ஸம்ஸாரிகள் வக்கல் காணவொண்ணாது; q பரத்வத்தில் இந்நீர்மை இல்லை; இதென்ன ப்ரகாரம்! என்கிறார். r பெரியவன் தாழ்ச்சியாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலர். 1.

அ—நிற்க “பேசலாயிருந்தது” என்னலாமோவென்ன (பேசப்புக்க இத்யாதி) மேன்மை நில மாகையாலே சிறிது பேசி மீண்டதிறே என்கை.

p ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிபுக் பக்கலிலும் இந்த ஸௌலப்யமுண்டேயென்ன (இத்தனை இத்யாதி) அர்ஜுனன் ருத்ரனை வில்லாலே அடிக்க அடிபட்டானிறே; அது ஜந்மாதிபுக்ளால் உத்க்ருஷ்டவிஷய பாரதந்தர்யமாகையாலே விஸ்மய ஹேதுவன்று. அன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் மாத்ராதிவிஷயத்திலே ஸுலப்யராய் இருக்கவில்லையோவென்ன (இத்தனை இத்யாதி) ஆதல். அதாவது - ஸ்வதோ நிக்ருஷ்டரான ஸம்ஸாரிகள் தாழநிற்கை ஸ்வ ப்ரயோஜநார்த்தமாய் இருக்கும்; லோகநிலக்ஷணான இவன் தாழநிற்கை இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் இருக்குமென்கை. இங்கு 1. “கேராயாதே த்வயி க்ருதாக்ஸி த்யாம தாலத்யா தே த்யாந்ருகலிதாந்ருஜநஸம்ப்ருதாஷம் | வக்த்ரம் நிரீய ப்யப்யாவநயா ஸ்திதஸ்ய ஸாமாம் விமோஹயதி பீரபி யத்யிபேதி ||” என்கிற குந்தீவசநம் அநுஸந்தேயம். q தானும் பிராட்டியுமாய் இருக்கச்செய்தே ஸேநைமுதலியார் வந்து புகுந்தபோது, நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஒரு மூலையிலே ஒதுங்கித் தானும் ஸநிநயமாக இருந்து பரமபத்யநாதன் அவர்களுக்கு ஸுலப்யமானையுமுண்டேயென்ன (பரத்வத்திலித்யாதி) r லோகத்திலே களவு காண்பாரும் கட்டுண்பாரும் உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஈடுபடவேணுமோவென்ன (பெரியவன் இத்யாதி).

“பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன், பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன், மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள் மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு, உரலிதோடினைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவு எத்திறம்” என்று உரையினுடைய அந்வயம். 1.

ஜீ— p ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிபுக் பக்கலிலும் இந்த ஸௌலப்யமுண்டேயென்ன (இத்தனை இத்யாதி) அர்ஜுனன் ருத்ரனை வில்லாலே அடிக்க அடியுண்டானிறே. அது ஜந்மாதிபுக்ளால் உத்க்ருஷ்டவிஷயபாரதந்தர்யமாகையாலே விஸ்மயஹேதுவன்று என்றபடி. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் மாத்ராதிவிஷயத்தில் ஸுலப்யராயிருக்கவில்லையோவென்ன (இத்தனை இத்யாதி) r லோகத்தில் களவுகாண்பாரும் கட்டுண்பாரும் இல்லையோ, இதுக்கு ஈடுபடவேணுமோவென்ன (பெரியவன் இத்யாதி) “பத்துடை அடியவர்க்கு என்று தொடங்கி உரவிடையாப்புண்டு உரலிதோடினைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்” இத்யந்வய: 1.

ஆ— 2. அவ:—(எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனும்படியைச் சொல்லப்புகு, அந்த ஸுலபத்வ ப்ரஸங்கத்தாலே உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே இருக்கிற நிரதிரயஸுலபத்வத்தை அநுஸந்தித்து அப்ரக்ருதிங்கதரான ஆழ்வார், நெடும்போதுக்கு ப்ரக்ருதிங்கதராய், பின்னையும், ப்ரஸ்துதமான ஸுலபத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—ஸுலபநுமிடத்தில், ஜந்மசேஷ்டிதங்களினுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே ஆஸ்ரித ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அபர்யந்தமான பிறவிகளைப் பிறந்து வந்து ஸுலபனும். பிறந்தருளும்போது, நித்யஸித்த, கல்யாணகுண பரிபூர்ணநந்த, ஸ்வஸாக்ஷாத்காரருபமேக்ஷ ப்ரதத்வ ஸர்வேஸ்வரத்வாதி, ஸர்வகுணங்களையும் ஒன்றுமொழியாமே கொண்டு வந்து பிறந்தருளும். இப்படிப் பிறந்தருளி ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸஸ்நேஹமாக ஆத்மதூரம் பண்ணிக் கொண்டு எளியனும்; அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கும் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து விவஸரான ஆழ்வார் ப்ரக்ருதிஸ்தூராய் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:—(எளிவருமியல்வினன்) எல்லார்க்கும் ஒக்க எளியனும் ஸ்வபூவன். (நிலை வரம்பில் பல பிறப்பாய்) உத்க்ருஷ்டயோநி அபக்ருஷ்டயோநி என்றின் றிக்கே, உத்க்ருஷ்ட சேஷ்டிதம் அபக்ருஷ்ட சேஷ்டிதம் என்றின்றிக்கேயிருந்துள்ள பல ஜந்மங்களையும் உடையனும்; இவை இரண்டு பொருளையும் நிலையில்லாமைக்கு ஆக்கி, வரம்பில்லாமைக்குப் பொருளாக - திருவவதாரங்களிலே பரதவத்தை ஆவிஷ்கரிக்கவேண்டிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும் என்றுமாம். (ஒளிவரு முழுநலம்) திருவவதாரங்களிலே நிறம் பெறும்படியான பூர்ணமான கல்யாணகுணங்கள். (முதலில் கேடில) அக்குணங்கள்தான் - இன்னநாள் தொடங்கி உண்டாயிற்றென்றதல், இன்னநாள் முடியுமென்றதல் சொல்லவொண்ணாதே நித்யமாய் உள்ளன. (வீடாமென்று தொடங்கி) மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வபூவம் தொடக்கமான எல்லாவற்றோடுங்கூட. (அளிவருமென்று தொடங்கி) ஆஸ்ரிதபரித்ராணம் தன் பேறுகக் கொண்டு அவர்களிட்ட வழக்காய், அநாஸ்ரிதர்க்கு எட்டாதேயிருக்கும். (அமைந்தே) இங்ஙனே சமைந்து. 2.

ப— அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்தரம் ப்ரஸக்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கிறார்.

நிலை—(ஜந்ம வருத்தங்களிலே ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமையாலே) ஒரு நிலையும், வரம்பு—ஒரு நியதியும், இல—இல்லாத, பல—பலவகைப்பட்ட, பிறப்பாய்—பிறப்பையுடையனாய், முதலில் கேடில முழுநலம்—முதலுமின்றியே முடிவுமின்றியே யுள்ள முழுநலம், ஒளிவரும்—ஒளிவரும்படியான, எளிவரும் இயல்வினன்—எளிவருதலை இயல்பாக உடையனாய், (அவ்வளவிலும்) வீடாம்—வீடாகிற, தெளி தரும்—

ப—தெளிவைத்தரும், அது—அந்த, நிலைமை—நிலைமையை, முழுவதும்—அடங்க
லும், ஒழிவிலன்—ஒழிவிலான, இறையோன்—ஸ்வாமியானவன், அளிவரும்—உபகார
சீலமான, அருளிஞோடு—அருளோடே, அமைந்து—சமைந்து, அகத்தனன்—
அடியவர்க்கு அகத்தனனாய், புறத்தனன்—அல்லாதார்க்குப் புறத்தனனாயிருக்கும்.

நலம்—கல்யாணகுணங்கள். இத்தால் அவதார துஸையில் ஐஸ்வர்மான
ஸ்வபூவங்களுக்கு ஒளஜ்வலயம் மிகுந்திருக்கும் என்றதாயிற்று. 2.

இ—அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — இந்த ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து ஆறு
மாஸம் 'மோஹங்குதராய், 1. "चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य शैव विचिन्तयामास विशालनेना"
(சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விசிந்தயாமாஸ விஸாலநேத்ரா) என்கிறபடியே
காலமுணர்த்த ப்ரபுத்தரானவர் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகார
மாக உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:—(எளிவருமியல்வினன்) "பத்துடையடியவர்க்கு" என்று - ஸோபாதிக
மன்று இவன் எளிமை; ஜலத்துக்கு ஸைத்யம்போலே ஸ்வபூவஸித்தும்.
எளிமையே இயல்வாகவுடையவன். (நிலை வரம்பில்) நிலையில்லாமையாவது - ஜந்
மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷமில்லாமை. வரம்பில்லாமையாவது - சேஷ்டிதங்களில்
நியதியில்லாமை. இவையிரண்டும் நிலையில்லாமையிலேயாக்கி, வரம்பில்லாமைக்
குப் பொருள் - அவதரித்தவிடத்திலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிலும் ஆவிஷ்
கரிக்கும். அதாகிறது - க்ஷண்டாகர்ண மோக்ஷாதிகள். ஒன்றிலும் ஒரு நியதி
யில்லை; ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானவை ஏதேனுமாக அமையும். (பல பிறப்பாய்)
வேதுஞ்சொல்லிலும் 2. "बहुधा विजायते" (புஹுதா விஜாயதே) என்னுமத்தனை. தான்
சொல்லிலும் 3. "बहुनि मे" (புஹுநி மே) என்னுமத்தனை. உட்புக்க தம்போல்வார்
சொல்லிலும் A "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்னுமத்தனை. (பிறப்
பாய்) பரார்த்தமாகத் தாழ நின்றோம் என்று தன் பக்கலிலும் புரையின்றிக்கே
யிருக்கை. 4. "आत्मानं मातुं मन्ये" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) 5. "अहं वो बान्धवो जातः"
(அஹம் வோ பூந்தவோ ஜாத:) என்னக்கடவதிறே. (ஒளிவருமுமுநலம்) பிறக்கப்
பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் கட்டடங்க உஜ்வலமாகாநிற்கும். 6. "स उ श्यान्
भवति जायमानः" (ஸ உ ஸ்ரேயாந் புவதி ஜாயமாந:) (முதலில கேடில) இக்குணங்களுக்கு
உத்பத்தி விநாஸங்களில்லாமையாலே நித்யங்களாயுள்ளன. (வீடாம் தெளிதரு
நிலைமையது ஒழிவிலன்) மோக்ஷமாகிற தெளிவைத்தரும் ஸ்வபூவத்தை விடாதே
கூட வந்து அவதரிக்கும். இதுவும் கல்யாணகுணங்களிலே ஒன்றுயிருக்கப் பிரித்துச்
சொல்லுகிறது - அவதாரத்துக்கு மோக்ஷப்ரதூநத்திலே நோக்காகையாலே.
(வீடாம் தெளிதரும்) அவனே இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் ஸோகமோஹங்களைப்
பண்ணும். ஸம்ஸாரி அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பண்ணும் தேசம். 7. "परमं
साध्यमुपैति" (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) (முழுவதும்) ஒளிவரு முமுநலம் வீடாம் தெளிதரு

இ—நிலைமையது முழுவதுமொழிவிலன். (இறையோன்) 1. "अजोऽपि सन्नययात्मा
 भूतानामीश्वरोऽपि सन्" (அஜோ஽பி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஸ்வரோ஽பி ஸந்) என்கிற
 படியே நியாய்யர் நடுவே நியாமகத்வம் குலையாமல் வந்து பிறக்கும். (எளிவருமருளி
 னோடு) பக்வமான அருளோடே. அதாகிறது - ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் தன் பேருயிருக்கை.
 (அகத்தனன் புறத்தனன்) அகத்தனனாயிருக்கும் ஆஸ்ரிதர்க்கு. புறத்தனனாயிருக்கும்
 அநாஸ்ரிதர்க்கு. அதாகிறது - அர்ஜுநாதிகளுக்குக் கையாளாயிருக்கையும், துர்
 யோத்நாதிகளுக்கு ஆளிட்டு விடுகையும். (அமைந்தே) இங்ஙனே சமைந்திருக்கை.
 [இறையோன், முதலில் கேடிலவாம் ஒளிவருமுமுநலம், வீடான தெளிதருநிலைமை
 யது, முழுவது மொழிவிலனாய் அளிவரு மருளிநோடகத்தனன் புறத்தனனாய்க்
 கொண்டு சமைந்து நிலைவரம்பில் பலபிறப்பாயொளிவரு மியல்வினன்.] 2.

ஈ—அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. a "எத்திறம்" என்று ஆறு மாஸம் மோஹித்துக் கிடந்
 தார் என்று b ப்ரஸித்தமிறே; c இவர் மோஹித்துக் கிடக்க—பெருமானும் பிராட்டி
 யும் பள்ளிகொண்டருளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாப்
 போலே ஸ்ரீ மதுரகவி ப்ரபுருதி ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும், d புலிதமான வருஷத்தைப்
 பக்ஷிஜாதங்கள் e மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரைச் சூழ்ந்து கிடந்தார்கள்;

அ—இரண்டாம்பாட்டு. (எளிவருமியலாதி) a பெரியவர்களுடைய ஸ்திதி க்ருமந ஸயநாத்ய
 வஸ்தைகளெல்லாம் இவ்வாத்மாவுக்கு புகுவத்புகுதி வர்த்தகங்களாய்க் கொண்டு தஞ்சமா
 யிருக்கையாலும், காமிதிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகருக்கு அவர்களிடத்தில்
 அபிதிவேஸத்தாலே பேராக்யங்களாயிருக்குமாபோலே இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்குண்டான
 அபிதிவேஸத்தாலே அவருடைய மோஹாவஸ்தையும் தமக்கு பேராக்யமாயிருக்கை
 யாலும், அதில் தமக்குண்டான ஆதாராதிஸயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்தபோது
 ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்
 செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அதிஷ்டிகை அருளிச்செய்கிறார் (எத்திறமென்று இத்யாதி) b
 உத்தரஸங்க்யதில் வக்ஷ்யந் மத்யே வருத்தமர்த்தம் ப்ரஸங்க்யாதாஹ (எத்திறமென்று) இதி
 கேசித். c (ப்ரஸித்தமிறே) பூர்வே வதூந்தி கல்விதி பாவ: d இவர் இப்படி மோஹித்துக்
 கிடந்த ஆறு மாஸமும் எழும்புகள் கடியாதபடி ஜ்ஞாதாக்கள் நோக்கிக்கொண்டிருந்த ப்ர
 காரத்தை ஸ்தித்யூஸதமாக அருளிச்செய்யாதின்றுகொண்டு, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்
 செய்கிறார் (இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி) e (புலிதமான வருஷத்தைப் பக்ஷி ஜாதங்கள்

ஜி—இரண்டாம்பாட்டு (எளிவரும் இத்யாதி) a பெரியவர்களுடைய ஸ்திதி க்ருமந ஸயநாதிக
 ளெல்லாம் இவ்வாத்மாவுக்கு புகுவத்புகுதி வர்த்தகங்களாய்க் கொண்டு தஞ்சமாயிருக்கையா
 லும், காமிதிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் அபிதிவேஸத்
 தாலே பேராக்யங்களாயிருக்குமாபோலே இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்குண்டான அபிதிவேஸத்
 தாலே இவருடைய மோஹாவஸ்தையும் தமக்கு பேராக்யமாயிருக்கையாலும், அதில்
 தமக்குண்டான ஆதாராதிஸயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்தபோது ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம்
 அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்
 பற்றி அதிஷ்டிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி) d (புலிதமான

ஈ— f 1. “मन्ये साभरणा सुप्ता सीताऽस्मिन् शयनोत्तमे” (மந்யே ஸாபரணா ஸுப்தா ஸீதா: - ஸ்மிந் ஸயநோத்தமே) g வழி நடந்த h விடாயாலே ஆபரணங்கள் கழற்றுகையாயிற்றுப் பள்ளிகொண்டது. i 1. “तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकविन्दवः” (தத்ர தத்ர ஹி த்ருஷ்யந்தே ஸக்தா: கநகபிந்தவ:) j பசியருக்குத்தந்தாம் ஜீவநத்தைப் k பகுந்து இவ்வாரைப்போலே, அந்த ஸ்ரீபுரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த

அ—ஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே) என்றது ஸாபுராயம். பழுத்த மரத்தைப் பழத்தில் ஆசையாலே பசிகள் குழ்ந்து கிடக்குமாபோலே, புகுவத் ப்ரேமத்தாலே பரிபக்வமான இவர்பக்கல்நின்றும் நமக்கு ப்ரேமமுண்டாய் க்ருதார்த்தராகவேனுமென்று இவரை வளைத்துக்கொண்டு கிடந்தார்கள் என்கை. c, d ரக்ஷணபுருஷார்த்த லிபிஸைகளுக்காக இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம். “தூர்ஷ்டாந்திகே பூலாநி ஜ்ஞாநபுக்தி வைராக்யாணி” இதி ச வதந்தி. e (மொய்த்து) நிபிஷ்டமாய்.

f ராமஸீதாஸயநஸ்தலம் ஸ்ரீ குஹோ ராக்ஷேத்யத்ர ஸ்ரீராமாயணே வாசக ப்ரமாணம் நாஸ்தி க்ஷு இத்தயாஸங்க்ய, வாசக ப்ரமாணபுவே஽பி ஸூசகப்ரமாணமஸ்தீத்யாஹ (மந்யே ஸாபுரணேதி) குஹஸம்ரமாத்ராமநிர்க்மநஸ்ய, தத்ர புரதாக்மநஸ்ய ச மத்யே த்வாவிம் மதி த்வஸா க்ஷதா: ; அதந்தரஞ்ச தச்ச்யந சிஹநாந்யநுபுவதி சேத். ஸ்ரீகுஹோ ராக்ஷேதி ந ஸூச்யதே கிம்? இதி புவ: . g “ஸாபுரணா ஸுப்தா மந்யே” இத்தயஸ்ய ஹேதுபூர்வகம் புவமாஹ (வழிநடந்த இதி) h விடாயாலே - பிபாஸாத்யாலே வந்த ஆயாஸத்தால் என்றபடி. i “ஸாபுரணா ஸுப்தா” என்றதுக்கு நியாமகமென்னென்ன (தத்ர தத்ரேத்யாதி) | ஸ்ரீபுரதஸ்ய தச்ச்யந ஸ்தலதூர்ஸநஹேது: க: ? குஹப்ரதூர்ஸநே ச கோ ஹேதுரித்யத்ரஹ (பசியர்க்கு இதி) ஏதேந ரக்ஷாஹேதுர்ஸோக்தோ புவதி. k (பகுந்து) விபுஜ்ய.

ஜீ—வ்ருக்ஷத்தை இத்யாதி) பழுத்த மரத்தைப் பழத்தின் நசையாலே பசிகள் குழ்ந்து கிடக்குமாபோலே ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான அர்த்தவிசேஷ அநுஷ்டாநவிசேஷ ஜ்ஞாந புக்தி வைராக்யாதி: ஸித்த்யுயர்த்தமாக என்றபடி.

f ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டிருந்ததுக்கு நியாமகமென்னென்ன (மந்யே இத்யாதி) ஸ்ரீ குஹப்பெருமானுடைய ஆஸ்ரமத்தினின்றும் பெருமாள் புறப்பட்டு எழுந்தருளின துக்கும், அங்கே புரதாழ்வான் எழுந்தருளினதுக்கும் மத்யே இருபத்திரண்டு நான் வ்யவதூநமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தச்ச்யந சிஹநங்களை அநுபவித்தபோதே ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள் இவ்விடத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தமை ஸித்த்யுமென்று கருத்து. g “ஸாபுரணா ஸுப்தா மந்யே” என்னுமதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் புவமாஹ (வழி நடந்த இத்யாதி) h விடாயாலே - ஆயாஸத்தாலே. i “ஸாபுரணா ஸுப்தா” என்றதுக்கு நியாமகமென்னென்ன (தத்ர தத்ர இத்யாதி) இதும் ஸ்ருங்கியேபுரபுரே புரத வாக்யம். j தன் ஜீவநத்தை புரதாழ்வானுக்குக் காட்டுவானென்னென்ன (பசியர்க்கு இத்யாதி) k பகுந்து - புகித்து.

ப்ர-f,i 1. (இரண்டாய்மாட்டு) (எளிவரும் இத்யாதி) அயோக்யாகாண்டே (८८) ஸ்ரீகிவரேபுரே
भरतः “मन्ये साभरणा सुप्ता सीताऽस्मिन् शयनोत्तमे । तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकविन्दवः ॥ १४ ॥
उत्तरीयमिहासक्तं सुषक्तं सीतया तदा । तथा ह्येते प्रकाशन्ते सक्ताः कौशेयतन्तवः ॥ १५ ॥”

ஈ—இடத்தைக் காட்டுகிறோன்றே. 1 அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே, m 1. “शबुधोऽनन्तरस्थितः” (ஸத்ருக், நோடநந்தரஸ்தித:) என்னும்படி n அவ்விடத்தைக்காண, மோஹித்துக் கிடந்தானாயிற்று ஸ்ரீ பரதாழ்வான்; n₂ அப்படியே மோஹித்துக்கிடந்த இவர் 0 2. “चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य चैव विचिन्तयामास विशालनेत्रा” (சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய சைவ விசிந்தயா-

அ—1...ஸௌலப்ய காஷ்டா தர்ஸநேந மோஹகமநஸ்ய த்ருஷ்டாந்தமாஹ (அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே இதி) n (1. “ஸத்ருக், நோடநந்தரஸ்தித:” என்னும்படி) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம். இப்படி மோஹித்த அவஸ்தையிலே ஸத்ருக், நாழ்வான் கடக்க நின்றுபோகையொழிய இவரைத் தொட்டு ஆஸ்வஸிப்பித்தால் முடியும்படியான அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறது - என்று. 1. “பரிஷ்வஜ்ய” என்றது - மோஹம் தெளிந்த அவஸ்தையைப் பற்றவாகையால் விரோதமில்லை. யத்வா (ஸத்ருக், நோடநந்தரஸ்தித: என்னும்படி) அந்தரம்-அவகாஸ: ; அதில்லாதபடி திருமேனியிலே படுப்படியிருந்தான்காணும் அவருடைய துரவஸ்தையைக்கண்டு என்று ருஷி சொல்லும்படி என்றபடி. இது 1 “பரிஷ்வஜ்ய ருரோதேஜாச்சை: விஸம்ஜ்ஞ: ஸோககர்ஸித:” என்கிற உத்தரார்த்தத்துக்கும் உபலக்ஷணம். தாஸபூதனவன் ஸ்வாமியுடைய மதிப்பை அநுஸந்தித்து அணுகக்கூடியிறேயிருப்பது. n த்ருஷிகுத்திபரிஹாரார்த்தமாக (அவ்விடத்தைக்காண) என்றது-கண்ட அநந்தரக்ஷணத்திலே என்றபடி. 0 உணர்ந்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் இதி)

ஈ—1...நோக்கினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்காட்டி, அவர் மோஹித்ததுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் (அவ்விடத்தை இத்யாதி) n புநருக்தி பரிஹாரார்த்தமாக (அவ்விடத்தைக் காண) என்றது-கண்ட அநந்தரக்ஷணத்திலே என்று கண்டுகொள்வது. n (அநந்தரஸ்தித:) என்றது-தொட்டால் முடியுமென்னும்படியான அவஸ்தையைப் பார்த்துத் தொட அஞ்சி ஸமீபத்திலே நின்றொரன்றபடி. உத்தரார்த்தத்தில் “பரிஷ்வஜ்ய” என்றது-மோஹம் தெளிந்த அவஸ்தையைப்பற்ற. “மந்யே ஸாபரண” (f) இத்யாதிக்குப் பூர்வஸர்க்குத்திலே 1. “தத, உஸ்தம் து பரதம் ஸத்ருக், நோடநந்தரஸ்தித: | பரிஷ்வஜ்ய ருரோதேஜாச்சைர் விஸம்ஜ்ஞஸ்ஸோககர்ஸித: ||” n₂, 0 உணர்ந்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அப்படியே இத்யாதி) 0 (சிரேண இத்யாதி) ஸுந்தரகாண்டே த்வாத்ரிம்ஸே ஸர்க்கே, ஸாக்ஷாந்தர் லீநம் ஹநூமந்தம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா — 2. “ஸா வீக்ஷமாண ப்ருதுபூக், நவகந்தரம் ஸாக்ஷாம்ருகேந்த்ரஸ்ய யதேஜாக்தகாரம்” இத்யாதி; 2. “ஸா தம் ஸமீக்ஷயைவ ப்ருமம் விஸம்ஜ்ஞா க்ஷதாஸுகல்பேவ ப்ரபூவ ஸீதா |” இதி பூர்வார்த்தம்.

பா—m 1. एतत्पूर्वसर्गे “गुह्यं वचनं श्रुत्वा भरतो भृशमप्रियम्। ध्यानं जगाम तत्रैव यत्र तच्छ्रुत-
मप्रियम्॥१॥ सुकुमारो महासत्त्वः सिंहस्कन्धो महाभुजः। पुण्डरीकविशालाक्षस्तरुणः प्रिय-
दर्शनः॥२॥ प्रत्याश्रय्य मुहूर्तन्तु कालं परमदुर्मनाः। पपात सहसा तोत्रैर्क्षितिबद्ध इव द्विपः॥३॥
तदवस्थन्तु भरतं शबुधोऽनन्तरस्थितः। परिष्वज्य कुरोदोच्चैर्विसंज्ञशोककर्षितः॥४॥”

02. सुन्दरकाण्डे द्वात्रिंशसर्गे शाखान्तरे लीनं हनूमन्तं दृष्ट्वा सीता “सा वीक्षमाणा पृथु-
भुमवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम्। ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां
वरिष्ठम्॥७॥ सा तं समीक्ष्यैव भृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव नभूव सीता। चिरेण संज्ञां
प्रतिलभ्य चैव विचिन्तयामास विशालनेत्रा॥८॥

ஈ—மாஸ விஸாலநேத்ரா) என்கிறபடியே p அநுபுவிதாக்கள் பூக்யத்தாலே கால முணர்த்த உணர்ந்தார்.

qA நல்லார் q₂ நவில் குருகூரிநே; r ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் s படு காடு கிடந்தது; t உணர்ந்த அநந்தரம் “நான் இங்கு சொல்லிற்றென்” என்று கேட்டார்; “பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்” என்று u ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகச் u₂ சிலவற்றைச் சொல்லா, ‘எத்திறம்’ என்று மோஹித்துக் கிடந்தீர்” என்றார்கள்; “v தப்பச்சொன்னோம், w அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேணும்” என்கிறார் இரண்டாம் பாட்டில். x ஆவ தென்னென்னில்; y பரோபதேயம் பண்ணப்புக்குத் தாமநுபுவித்தார் முதற்பாட்டில். இப்பாட்டுத் தொடங்கி பரோபதேயம் பண்ணுகிறார்.

அ— q நநு பூர்வமபி “ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும்” (ப 475) இத்யுத்தம்; அத்ராபி “அநுபுவிதாக்கன்” (p) இத்யுச்சயதே. தத்யா தத்ர ஸத்தஸஸந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நல்லார்தனில் இதி) q நல்லா ராகிரார் - ஆசார்ய விஷயத்திலே ஸேஷித்வராகுதவாதிகளை ஏறிட்டு ஸ்வரண தத்ஸம்புத்த, த்யவாரா அநுபுவித்துப்போரும் ஸ்ரீமதுரகவிகள்போல்வார். q₂ அவர்களாலே நவிலப்பட்ட-ஸ்துதிக் கப்பட்ட திருக்குருகூரென்று திருநாமமான தகரியையுடையவர். நவிலுகை - ஸமுஹீபூவமென்று உப்பட்ட திருக்குருகூரென்று திருநாமமான தகரியையுடையவர். நவிலுகை - ஸமுஹீபூவமென்று மாம். r இதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்துக்கள் இத்யாதி)s “படுகாடாவது-8 இடையனெறிந்த மரம்” என்று வானமாமலைஜீயர்; C “வந்து குழ்த்து படுகாடுகிடப்ப” என்றதுக்கு “வெட்டிவிழுந்த காடு” என்று பெரியஜீயர் வ்யாக்யாதம் செய்தருளினார். t தர்ஹி உத்தரகூதேயாத்நம் கத்யமித்யத்ராஹ. (உணர்ந்தவதந்தரமிதி) u ப்ரஸக்தமென்றது - “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” (1) என்றது; அநுப்ரஸக்தமென்றது - அத்நை உபபாதிக்கைக்காக “மத்துறு” (1) இத்யாதி. ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக என்றது - அவ்வபத்யாதத்தைச்சொன்னால் திரும்பி மோஹம் விளையுமோ! என்னும் பூயத்தாலே. v (தப்பச்சொன்னோம்) என்றது - “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” (1) என்று - ஸோபாதிக்கமென்று தோன்றும்படி சொன்னோம் என்றபடி. w அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகை யாவது-நிருபாதிக்கவம் தோன்றும்படி சொல்லுகையை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேணுமென்கிறார். அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேணுமென்னும் தாத்பர்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாரென்றபடி. x இத்தத் தாத்பர்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறாரென்கிற அர்த்தத்தை விவரிக்கவேணுமென்று “ஆவ தென்னென்னில்” என்கிற ப்ரஸந்தார்த்தம். y ஸங்குதியைச் சொல்லவே விவ்ருதமாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஸங்குதியை அருளிச்செய்கிறார் (பரோபதேயமித்யாதி) அவாந்தர ஸங்குதி ப்ரத்யர்ஸநம் பேடிகாஸங்குதி ப்ரத்யர்ஸநாதத்தரபூனியாகவேண்டுகையாலே. பேடிகாஸங்குதியை

ஜீ— q அப்படி அநுபுவிதாக்கள் உண்டோவென்ன (நல்லாரித்யாதி) மதுரகவிப்ரபுருதி ஸஜ்ஜநங்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்ட திருநகரியையுடையவர். r இதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்துக்கள் இத்யாதி) s படுகாடு-வெட்டி விழுந்த காடு. q₂ நவிலுகை-சேருகை, ஸமுஹமாக தெருங்கி வர்த்திக்கை என்றமாம். t ஆனால் மேல் ப்ரபுத்தம் நடத்தபடி எங்ஙனையென்ன (உணர்ந்த அநந்தரம் இத்யாதி) u ப்ரஸக்தமென்றது - “பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்” (1) என்றது; அநுப்ரஸக்தமென்றது - அத்நை உபபாதிக்கைக்காக “மத்துறு” (1) இத்யாதி. u₂ (சில வற்றைச் சொல்லா) என்றது - பாட்டை முடியச்சொல்லில் மீளவும் மோஹிப்பரென்று நினைத்து. v (தப்பச்சொன்னோம்) என்றது - தப்பச்செய்தோமென்றபடியாய், அதாவது - பரோபதேயம் பண்ண இழிந்து. அத்நை விட்டு ஸ்வாநுபூவம் பண்ணினோம் என்றபடி. w அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை

ஈ— Z கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌஸ்ப்யத்தை Z₂ ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறிதில்.

வ்யா:-(எளிவருமியல்வினன்) எளிமையை இயல்வாக-ஸ்வபூவமாக உடையவன்; உ ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸ்நேஹியாயிருக்குமென்னுமிது குற்றமன்றே. b எல்லார்க்கும் காதூ சித்தமாக எளிமை கூடும்; இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூபமென்கிறார். (நிலைவரம்பில) c “இன்ன அவதாரம், இன்ன சேஷ்டிதமென்றில்லை” என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர் வாஹம். பூட்டர் இவ்விரண்டையும் நிலையில்லாமையிலே கொண்டு, “இனி வரம்

அ-அருளிச்செய்து, அநந்தரம் அவாந்தரஸங்குதியை அருளிச்செய்கிறார். அவாந்தர ஸங்குதி வாக் யம் ப்ரஸ்துதத்துக்கு உத்தரம். v ஆக தப்பச்சொல்லுகையாவது-“பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” என்று ஸோபாதி, கமென்று தோன்றும்படி சொல்லுகை. w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவது- “எளிவருமியல்வினன்” என்று நிருபாதி, கத்வம் தோன்றும்படி சொல்லுகை. “பத்துடையடிய வர்க்கெளியவன்—எளிவருமியல்வினன் - அகத்தனன் புறத்தனன்” - 1. “ஸர்வஜ்ஞோ஽பி ஹி ஸர்வேஸ்வர: ஸதூ காருணிகோ஽பி ஸந் | ஸம்ஸார தந்த்ர வா ஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதிஷேதே ||” என்றதாயிற்று. Z (ஸப்ரகாரமாக) என்றது - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய் ஸர்வேஸ்வரனா யிருக்குமவன் அவதரித்து சேதநகூதாப்ரதிஷேதாதிகமும் அபேக்ஷியாதே அபாரகாருண்யாதி ஸயத்தாலே எளிவருகையே ஸ்வபூவமாகவுடையனாகிற ப்ரகாரஸஹிதமாக என்றபடி; அன்றிக்கே v தப்பச்சொன்னேமென்றது - தப்பச்செய்தோம் என்றபடியாய், அதாவது - பரோபதேஸம் பண்ண இழிந்து, அதை விட்டு ஸ்வாநுபூவம் பண்ணினோம் என்றபடி; w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவது—பரோபதேஸம் பண்ணுகை. x “தப்பச்சொன்னோம்” என்று தொடங்கி ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஆவதென்னென்னில் இத் யாதி₃) Z இப்பாட்டுக்கு ஸங்குதியருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இத்யாதி₃) என்று இங்ஙனையாகவுமாம். இங்ஙனும்ன்றிக்கே, v (தப்பச்சொன்னோம்) தப்பச்செய்தோம் என்றும் கூட்டுவது. y அதில் ‘தப்பச்சொன்னோம்’ என்றத்தை “ஸ்நேஹிகளுக்கு” (a) என்கிற வாக்க்யத்தாலே உபபாதிப் பாராக, தப்பச்செய்தோம் என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (பரோபதேஸமித்யாதி) என்று இங்ஙனே யும் நிர்வஹித்தருளுவர்.

b எளிவரவையுடையான் இத்யநபித்யாய “இயல்வினன்” இத்யபித்யாதூர் வ்யாவர்த்தய பூர்வகம் பூவமாஹ (எல்லார்க்குமிதி) ஜலஸ்ய ஸைத்யவத் அக்ஷநே: ஒளஷண்யாதி₃வச்ச ஸ்வரூப நிருபகதூர்மோ஽யமிதி பூவா: ஸ்வரூபாநுபூந்தீதி யாவத். c 2. “ஜந்ம கர்ம ச” என்கிற பூகூத்தைப்பற்ற “நிலைவரம்பில” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இன்ன அவதாரமித்யாதி₃) d ப்ரதி

ஜீ-பண்ணுகை y பரோபதேஸம் பண்ணுகை. x ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோபபாதம் (ஆவதென்னென் னில் இத்யாதி₃) ஆவதென்னென்னிலென்றது-அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவதென்னென்னில் என்றபடி. Z இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை (கீழ் ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி₃) Z₂ ஸப்ரகாரமாக - ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ ஸர்வேஸ்வரத்வ விஸிஷ்டனவன் அவதரிக்கை யாகிற ப்ரகார ஸஹிதமாக.

a “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” (1) என்றத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ஸ்நேஹிகளுக்கு இத்யாதி₃) b “இயல்வினன்” என்றத்துக்கு பூவம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) ஸ்வரூபாநுபூந்தீதி என்றபடி. c 2. “ஜந்ம கர்ம ச” என்கிற விபூகூத்தைப்பற்ற “நிலை வரம்பில” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இன்ன அவதாரமித்யாதி₃) d உபபாதம் (ஸாரத்யவேஷத்தோடே இத்யாதி₃)

ஈ—பில்லாமையாலது-அவதரித்து எளியனாய் நீன்ற நிலைதன்னிலே பரத்வம் தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்” என்று. d ஸாரத்யவேஷத்தோடே தாழநிற்கச்செய்தே ஸ்ரீ விஸ்வ ரூபத்தைக் காட்டியும், தான் புத்ரார்த்தமாகப் போகாநிற்கச்செய்தே க,ண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருநக்ஷத்ரத்திலே கோவர்த,நக்ஷிரியை த,ரித்துக் கொண்டுநின்றும் செய்தவை. e இத்தாற்சொல்லிற்றாயிற்றது - ஒன்றிலும் ஒரு நியதி யில்லை; ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாமத்தனையே வேண்டுவது; ஏதேனுமாகவமையும் இவனுக்கு என்கை.

(பல பிறப்பாய்) f தெளிவுடைய தான் சொல்லும்போதும் f₁ 1. “बहुनि” (புஹுநி) என்னும். யத்யபூதவாதி,யான வேதும் f₃ 2. “बहुधा विजायते” (புஹுதா விஜாயதே) என்னும். g அவன் கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவார் “பல பிறப்பு” என்பார்கள். (பிறப்பாய்) h “परार्थமாகத் தாழநின்றோம்” என்று தன் பக்கலிலும்

அ—ஜ்ஞோபபாதம் (ஸாரத்யவேஷத்தோடே இத்யாதி₃) e அவ்யவஸ்தி,தத்வாத் அவிஸ்வஸநீயத்வ ஸங்காம் பரிஹரதி (இத்தால் இத்யாதி₃) இத்தால் என்றது-“வரம்பில” என்ற இத்தால் என்றபடி.

f “பல” இதி ஸாமாந்யேநாபி,தீ,யதே, இயந்தோ஽வதாரா இதி விஸிஷ்யாபி,த,த,தாம் த ஸக்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (தெளிவுடைய இத்யாதி₃) இத்தனையென்று ஸங்க்யையமிடாமல் “பல” என்கிறது - ஈஸ்வரனோடு வேதங்கனோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற முடிவுகாண வொண்ணாமையைப்பற்ற என்கிறார் என்றபடி. g (அவன் கொடுத்த அறிவு) A “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. h “ஆய்” இத்யஸ்ய ப,ாவமாஹ (பரார்த்தமாக இதி) பிறந்து என்னாமல் “பிறப்பாய்” என்கையாலே பிறப்பினுடைய அபி,மதத்வம் தோற்றுகிறது என்றபடி. i புரையின்றிக்கே ஸ்வஹ்ருத்யே஽பி பரத்வக,ந்தே,நா நாஸ்தீத்யர்த்த₂:. j, k அப்படி தாழநின்றநிலை

ஜீ—e அவ்யவஸ்தி,தத்வம் விருத்த,மன்றோவென்ன (இத்தாலித்யாதி₃) இத்தால்-“வரம்பில” என்றத்தால்.

f “பல” என்கிறதென்? இவ்வளவென்று ஸங்க்யையில்லையோ? என்ன (தெளிவுடைய இத்யாதி₃) அதாவது. ஈஸ்வரனோடு வேதங்கனோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற முடிவுகாண வொண்ணாமையைப்பற்ற “பல பிறப்பாய்” என்கிறது என்றபடி. g (அவன் கொடுத்த அறிவு) என்றது - A “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. f₁ 1. “पुण्डरी मे व्यतीतानि” இதி; பூர்வமேவ (ப 452) லிகி,தம். f₃ 2. “अजायमानो बहुधा विजायते” h “ஆய்” என்ற துக்கு ப,ாவம் (பரார்த்தமாக இத்யாதி₃) பிறந்து என்னுதே “பிறப்பாய்” என்கையாலே-பிறப்பினுடைய அபி,மதத்வம் தோற்றுகிறது என்றபடி. i புரையின்றிக்கேயிருக்கை - தன் ஹ்ருத்யத்திலும் பரத்வக,ந்த,யில்லாமை. j, k அப்படி தாழநின்ற நிலையிலே பரத்வம் தோற்றுமே நின்ற

ப்ர—f₂ 2. (பலபிறப்பாய்)[य. वे. अ. प्र. ३-८-१७] “अजायमानो बहुधा विजायते, तस्य बीराः परिजानन्ति योनिम्”

ஈ—i புரையின்றிக்கேயிருக்கை; j 1. “आत्मानं मानुषं मन्ये” (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே)
k 2. “अहं वो बान्धवो जातः” (அஹம் வோ பூந்தவோ ஜாத:)

(ஒளிவருமுமுநலம்) i அபஹதபாப்மத்வாதிசுள் ஜீவாத்மாவுக்குமுண்டிநே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிபுந்தநுமான திரோதநம் பிறவாநின்றதிநே i₂ ஸ்வ ரூபத்துக்கு. n அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதிசுளுண்டு; இவன் தன்னைத் தாழ்விட்டுப் பிறக்கப் பிறக்க, n கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்றுவாராநிற்கும்.

அ—யிலே பரத்வம் தோற்றுமே தின்றதுண்டோவென்ன (ஆத்மாநம் இத்யாதி₃) ஆத்மாநம் - தம்மை. துஸரதநாத்மஜம் மாநுஷம் ராமம் மந்யே; அஹம் ய: யஸ்ய - ஆருடையவன், அஹம் யத:-யாதோரிடத்திலவன், தத் ஸர்வம் புகுவாந் பூரவிது.

i “பல பிறப்பாயொளிவருமுமுநலம்” என்ற பதச்சேர்த்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் (அபஹத பாப்மேத்யாதி₃) i₂ ஸ்வரூபத்துக்கு - ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு. n துர்மபூத ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஹி விகார இத்யத்ராஹ (அவனுக்கு இதி) ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திஷு ஸுகித்வ து:க்கித்வாத்மயஸஸந்தீதி பூவ: n நலமென்று-ஜாத்யேகவசநம், கல்யாணகுண பரமென்று (கல்யாண குணங்கள்) என்கிறார். o ஜந்மநஸ்சேதநம் ப்ரதி திரோதநயகத்வே புகுவந்தம் ப்ரதி அதிசயாதநயகத்வே ச கிம் ப்ரமாணமித்யத்ராஹ (ஸ உ ஸ்ரேயாநிதி) யுவா - தருணனுமிருக்கும். ஸுவாஸா: - நல்ல புடைவையை உடையவனுமிருக்கும். ஜாய

ஜீ—துண்டோவென்ன (ஆத்மாநம் இத்யாதி₃ ப்ரமாணத்வயம்) j 1. “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் துஸரதநாத்மஜம் | யோ஽ஹம் யஸ்ய யதம்சாஹம் புகுவாம்ஸ்தத் பூரவிது மே ||” இதி யுத்தகாண்டே ராவணவதநந்தரே த்ரித்யுஸாந் ப்ரதி ராம: அஹம் ய: யஸ்ய - நான் எவன் எனனுடையவன், அஹம் யத:- யாதோரிடத்திலவன், தத் ஸர்வம் புகுவாந் பூரவிது.
k 2. “नाहं देवो न गन्धर्वो न यक्षो न च दानवः | अहं वो बान्धवो जातो नैतद्धिन्त्यमतोऽन्यथा ||” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஸே கோவார்த்த நோத்தராணநந்தரே.

i “பல பிறப்பாயொளிவருமுமுநலம்” என்ற பதச்சேர்த்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் (அபஹதபாப்மேத்யாதி₃) i₂ ஸ்வரூபத்துக்கு - ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு; n துர்மபூத ஜ்ஞாநத்துக்கும் விகாரமுண்டு என்கிறார் (அவனுக்கு இத்யாதி₃) அவனுக்கு - ஜீவாத்மாவுக்கு. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளிலே ஸுகித்வ து:க்கித்வாதிசுள் உண்டு என்றபடி. n “நலம்” என்று ஜாத்யேக வசநம், கல்யாணகுணபரமென்று (கல்யாணகுணங்கள்) என்கிறார். o அவன் அப்படி பிறக்கப் பிறக்க கல்யாணகுணங்கள் புகர்பெற்று வருமோவென்ன (ஸ உ ஸ்ரேயாந்

பா—j 1. युद्धकाण्डे (१२०) रावणब्रधानन्तरे विदशान् प्रति रामः “आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजं || (११) || योहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्ब्रवीतु मे || ११½ ||”

k 2. श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेशे (१३) “नाहं देवो न गन्धर्वो न यक्षो न च दानवः || १२ || अहं वो बान्धवो जातो नैतद्धिन्त्यमतोऽन्यथा || १२½ ||”

அக்குணங்கள்தானிருக்கும்படியென்னென்றால் (முதலில் கேடில்) r ஒருநாள் வரையிலே தோன்றி ஒருநாள் வரையிலே முடியுமவையன்றே; s ஸ்வரூபாந்தர்கூதமாயுள்ளன. (வீடாந்தெளி இத்யாதி.) t இக்குணம் “ஒளிவருமுழுநலம்” என்ற இதில் புகாதோவென்னில்; மோகசிப்ரத,த்வமும் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு குண

[illegible]

ர ஸஸ்வரகுணங்களுளானபோதே உத்பத்தி விநாயாஸறிதமாயிருக்க இப்படி விஸேஷிக்கிறது - காதாசித்தகோத்பத்திவிநாயாவத்தான லௌகிககுணவ்யாவ்ருத்தயர்த்தமாக என்கிறார் (ஒரு நான் வரையிலே இத்யாதி.) ௨ ஸ்வரூபாந்தர்கூதம் - ஸ்வரூபாநுபூந்தி. ௩ இக்குணம் - மோக்ஷப்ரத்யக்வம். மோக்ஷப்ரத்யக்வம் ப்ரத்யாத குணமாகையாலேயிறே ப்ரஷ்யகாரர் 2. "ஸ்தேம ப்ரங்கூதி" என்கிறவிடத்தில் ஆதிபூந்நாந்தர்கூதமாக்காதே 2. "விநத" இத்யாதி,யாலே

पा—०१. (ॐ नमो भगवते वासुदेवाय) यजुषि (अ. ३. प्र. ६. पं. ३) “युवा सुवासाः परिवीत आगात
स उ श्रेयान् भवति जायमानः। तं धीरासः कवय उन्नयन्ति स्वा धियो मनसा देवयन्तः॥”

ஈ—மாகையாலே சொல்லுகிறார்; u அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே. (வீடாமித்யாதி) v மோக்ஷமாகிற தெளிவு - பரமபதும். அதைத்தரும் v₂ ஸ்வபாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன்; w அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் x ஸோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம். y A “தெளிவிசம்பு” என்னக்கடவதிறே. (முழுவதுமொழிவிலன்) z கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறார்.

(இறையோன்) a மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈஸ்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே. b அவதரிக்கச்செய்தே ஈஸ்வரத்வத்தில் குறையாதேநிற்கை. (அளிவருமருளினை) c குளிர்ந்து

அ—வீடாகிற தெளிவு என்றது - பரமபதும். “தெளிவு” இதி கதாபுச்சயத இத்யத்ர. அகிலஹைய ப்ரத்யநீகஸ்யாபி ஹையபூத லீலாவிபூதி நிஷ்டாநாமபி ஸ்வஸம்பந்தேந ப்ரகாஸாவஹத்வாதித்யாஹ (அவன் இங்கே வந்து இத்யாதி) B “இருள்தருமாஞாலம்” இதி ஹ்யுச்சயதே. x ஸோகமோஹங்கள் என்கிறது - அபிநயபரம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். இவ்விடத்தில் அவ்விடத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றச்சொல்லுகிறது. y (தெளி விசம்பு இத்யாதி) தெளிவைத் தரும் பரமாகாஸம். z (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வஞ்ச.

a(மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி) ஈஸ்வரனாகையாலே மோக்ஷப்ரதகுணானென்றபடி. b தாத்பர்யாந்தரம் (அவதரிக்கச்செய்தே என்று) பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டதையாலும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈஸ்வரத்வத்தில் குறைவற்று நிற்கிருன் என்றபடி. a யத்யவா மோக்ஷப்ரதத்வாத் ஈஸ்வர இதி ஹ்ருதி, நித்யாய வ்யாப்தஸ்யைவ ஹி ஸாத்யநத்வம் இத்யாஸங்க்ய வ்யதிரேக வ்யாப்திம் துர்ஸயதி (மோக்ஷப்ரதத்வமிதி) யத்ர ஈஸ்வரத்வாபாவ: தத்ர மோக்ஷப்ரதத்வாபாவ: யத்ய ஜீவே; இதி வ்யதிரேக வ்யாப்திப்ரகார: b “நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய்” இத்யேதச்ச ஹ்ருதி, நித்யாஹ (அவதரிக்கச்செய்தே இதி) c அளி-ஸைத்யம், அதிகபாகஸ்ச; “போனகம் அளிந்தது” இத்யத்ர அதிகபாகே஽பி ஹி ப்ரயோகேந த்ருஸ்யதே; தஸ்மாத் அர்த்தத்வயம் ஸமுச்சித்யாஹ (குளிர்ந்து பக்வமான இதி) d உபயபுலிதமாஹ (நிர்

ஜீ-பிரித்து அருளிச்செய்தது. u ஹேத்வந்தரம் (அவதாரத்துக்கு இத்யாதி) v தெளிவை விளைக்கிற தாகையாலே, வீடாகிற தெளிவு என்றது - பரமபதும். v₂ “நிலைமை” என்றது - நிலை என்றபடி. w தெளிவை விளைக்கும் என்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (அவன் இங்கே இத்யாதி) x ஸோகமோஹங்களைப் பண்ணும் என்னுமது - அபிநயபரம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். z (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும்) ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் என்ற இரண்டையும்.

a “வீடாம் தெளிதரும்” இத்யாதியோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் (மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி) ஈஸ்வரனாகையாலே மோக்ஷப்ரதகுணான் என்றபடி. b “பிறப்பாய் இறையோன்” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (அவதரிக்கச்செய்தே இத்யாதி) பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டதையாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈஸ்வரத்வத்திற்குக் குறைவற்று நிற்கும் என்றபடி. c “அளி” என்று குளிர்த்தியும், பக்வதையுமாக்கி உபயந்தையும் தத்திரேண

3. அமைவுடை யறநெறி முழுவது முயர்வற வுயர்ந்து
அமைவுடை முதல்கெடல் ஓடிவிடை யறநிலை மதுவாம்
அமைவுடை யமரும் யாவையும் யாவருந் தானும்
அமைவுடை நாரணன் மாயையை யறிபவர் யாரே.

ஆ— 3. வ்யா:—(அமைவுடை) அனிகல ஸர்வநிரதிராய புண்யமார்க்குளரித்தமாய். இதர ஸர்வபுருஷார்த்தங்குளிற்காட்டில் உத்க்ருஷ்டமாய். நிரபேக்ஷமாயிருந்த ஜகத்ஸ்க்ருஷ்டி ஸம் ஹார அவாந்தரஸம்ஹார கர்த்தருத்வங்கள் கைவந்திருக்கையாகிற இவ்வைஸ்வர்யத்தை யுடையராய். நிரபேக்ஷராயிருந்த ப்ராஹ்மகுத்ராதி, தேவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாகிற நிரபேக்ஷஸ்வர்யத்தையுடையனாயிருந்த நாரா யணன் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு பிறந்தருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆச்சர்யமான குணம் ஒருவருக்கு நிலமோ? என்கிறார். 3.

நீ—பக்வமான அருளோடே. d நிர்ஹேதுகமான அருளோடே. (e அகத்தனன்) f ஆஸ்ரி தர்க்கு, கழுத்திலே ஓலைகட்டி “தூதுபோ” என்னலாம்படியிருக்கும். (புறத்தனன்) அநாஸ்ரிதர்க்கு, அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கும். (அமைந்தே) இப்படி சமைந்து.

g “இறையோன் அளிவருமருளினைக் கத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலில கேடிலவா மொளிவருமுமுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழிவிலனாய், நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய். எளிவருமியல்வினன்” என்று அந்வயம். 2.

அ—ஹேதுக இதி) யத்வா, “குளிர்ந்து” என்றத்தாலே பூலிதம் (நிர்ஹேதுகமான என்று) அருளுக்கு பக்வதையாவது - பூலபர்யவஸாயித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. d அத்வா அர்த்த நாதரம் (நிர்ஹேதுகமென்று) அளி - க்ருபை. அத்தாலே வரும் அருள் - க்ருபையாலே வந்த க்ருபை; நிர்ஹேதுகம் என்றபடி; 1. “ஆத்மேஸ்வரம்” என்னுமாபோலே. e அகத்தனன் - அந்தரங்கன். f (ஆஸ்ரிதர்க்கு இதி) 2. “அயமஸ்மி மஹாபூதஹா” இத்யாதி.

g ஸ்ரோத்ருபுத்திஸமா தநாதார்த்தம் அந்வயிக்கிறார் (இறையோனித்யாதி) ஏதத் தநாதார்த்த ஸம்வாதத்வேந 3. “அஜோபி ஸந்தவ்யயாத்மா பூதநாமீஸ்வரோபி ஸந் | ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயா ||” இதி ஸ்லோகோ஽நுஸந்தேய: . “நிலை வரம்பில பல பிறப்பாய் முதலில கேடில முமுநலம் ஒளிவருமியல்வினன் வீடாம் தெளி தருமது நிலைமையை முழுவதும் ஒழிவின் இறையோன் அளிவருமருளினைக் அமைத்தே அகத்தனன் புறத்தனன்” என்று உரையந்வயம். 2.

ஜீ—அருளிச்செய்கிறார் (குளிர்ந்து இத்யாதி) d “குளிர்த்தி” என்றத்தால் பூலிதம் (நிர்ஹேதுக மான என்று) அருளுக்குப் பக்வதை - பூலவ்யாப்தமாகை. யத்வா. [அளிவருமருளினைக்] க்ருபையாலே வரும் க்ருபையோடு என்று அர்த்தநாதரமாய். “நிர்ஹேதுகமான அருளோடே” என்கிறதாதல்; அளி - க்ருபை; 1. “ஆத்மேஸ்வரம்” என்னுமாபோலே. e அகத்தனன் - அந்த ரங்கன். g அந்வயங்காட்டுகிறார் (இறையோனித்யாதி) 2.

ஒ— அவ:—மூன்றாம் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனுடைய ம்லாக்யமான ஜந்மரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிட்களுக்கும் நிலமன்று என்கிறார்.

வ்யா:—(அமைவென்று தொடங்கி) இன்னபடி அநுஷ்டிக்க இன்ன பூலத்தைத் தரும் என்னும் வ்யவஸ்தையுடைய தூர்மமார்க்கும் எல்லாவற்றாலும் எல்லார்க்கும் மேற்படுவதுஞ்செய்து, 'இன்னபடி ஆக' என்றால் அப்படி உண்டாம் சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் அவாந்தர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய ப்ரஹ்மாதிட்களும் மற்றுமுண்டான அசேதநங்களெல்லாமும் சேதந ரெல்லாரும். (தானுமென்று தொடங்கி) இவையெல்லாம் தனக்கு விசேஷ(ண)மாகையாலே இவை தான் என்னலாம்படியான சமைவையுடைய நாராயணனுடைய. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அவதாராஸ்சர்யம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகாது என்கிறார்.

அமைவு—சமைவை, உடை—உடைத்தான, அறம்—தூர்மத்தினுடைய, நெறி—வரலாறு, முழுவதும்—எல்லாவற்றிலும், உயர்வற உயர்ந்த—மிகவுமுயர்ந்த, அமைவு—சமைவை, உடை—உடையவான, முதல் கெடல்—ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள், இடை ஒடிவு—இடையொடிவான அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இவை, அற—மிகவும், நிலமதுவாம்—நிலமர்ன, அமைவு—சமைவை, உடை—உடையவான, அமரரும்—ப்ரஹ்மாதிட்தேவர்களும், யாவையும்—எல்லா அசேதநங்களும், யாவரும்—எல்லா சேதநங்களும், தானும்—தானேயாம்படியான, அமைவு—சமைவை, உடை—உடையனான, நாரணன்—நாராயணனுடைய, மாயையை—அவதாராஸ்சர்யத்தை யார் அறிபவர்—யார் அறியவல்லார்? அமைவு—நிரப்பம். 3.

இ— அவ:—மூன்றாம் பாட்டில் — இவ்வவதாரரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிரும் பார்க்கும் அறியவொண்ணாது என்கிறது.

வ்யா:—(அமைவுடை அறநெறி) பூலத்தோடு நியதமாயிருந்துள்ள தூர்ம மார்க்கும். (முழுவதுமுயர்வற உயர்ந்து) எல்லாவற்றாலும் இவை அநுஷ்டித்தாரில் இவர்களுக்கு அவ்வருகு இல்லை என்னும்படி எல்லையிலே நிற்கை. (அமைவுடை முதல் கெடல்) இதின் பூலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிட்கள் மிகவும் விதேயமாயிருக்கை. (அமைவுடை முதல்) ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் “ ஸர்வேஸ்வரனே ! ” என்று ஸங்கிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. (கெடல்) ஸம்ஹாரம். (ஒடிவிடை) அவாந்தரஸம்ஹாரம். (அற நிலமதுவாம் அமைவுடை) மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய. (அமரரும்) ப்ரஹ்மாதிட்களும். (யாவையும்) அசேதநங்களும். (யாவரும்) சேதநரும். (தானும் அமைவுடை நாரணன்) தான் என்கிற சொல்லுக்

இ - குள்ளே ப்ரகாரமாய் அங்வயிக்கையாலே நாரணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவன். (மாயையையறிபவர் யாரே) ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடைய தான் தன்னுடைய விபூதியிலே ஒரு ப்ரகாரத்துக்குத் தான் ப்ரகாரமாய் அவர்களுக்கு நியாயமனாய் நிற்கிற ஆஸ்சார்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமோ?

1. "பிதா புண் பிதமான யோநியோநி நாவேதவிம்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநெள நாவேதவிம்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்) இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் அநுபவத்திலே அந்யபரராகையாலே அறியமாட்டார்கள்; ப்ரஹ்மாதிகள் துர்மானத்தாலே அறியமாட்டார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்கள்; இவர்போல்வார் "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடப்பார்கள். 3.

ஈ - அவ:—மூன்றும் பாட்டு — a எளியன் என்றார்; எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; இவனுடைய b அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல கிடர்! என்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(c அமைவுடையறநெறி இத்யாதி) d ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியா நிற்கச்செய்தே, d₂ இப்போதே பூலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்; இடையிலே சில விக்ருங்கள் வரிலும் வரும்; அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹுதி பண்ணி நாலு

அ - மூன்றும் பாட்டு. (அமைவுடை இத்யாதி) a கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை அநுபூஷித்துக்கொண்டு, "மாயையை அறிபவர் யாரே" என்ற பத்யத்தைக் கடைசித்துக் கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (எளியன் என்றார் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) b "மாயை" என்றத்தைப்பற்ற (அவதார ரஹஸ்யம் என்றது)

c அமைவு - அனிலம்பூய பூலப்ரத்யத்வம். d, e "அமைவுடை" என்ற பத்யத்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியாதிற்கச்செய்தே என்று தொடங்கி, தர்மமார்க்கும் எல்லாவற்றிலும் என்னுமளவாக) d₂ (இப்போதே பூலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்) என்றது - கர்மகர்த்ருஸாத்நவைகல்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பூலம் கிடையாதே போகிலும் போம் என்றபடி; கர்மவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தரத்திற்செய்த பாபம். கர்த்ருவைகுண்யமாவது - இத்தை அநுஷ்டித்த அதிக்காரி, த்ரிபுருஷவிச்சித்தியாலே கர்மாநுஷ்ட்யாத்நத்துக்கு யோக்யனன்றிக்கேயிருக்கை. 2. "யஸ்ய வேத்யஸ்ச வேதீ ச விச்சித்யேதே த்ரிபுருஷம் | ஸவை துர்ப்ரஹ்மணோ ஜ்ஞேய: ஸர்வ கர்ம பூஷிஷ்க்ருத: ||" என்னக்கடவதிறே. ஸாத்நவைகுண்யமாவது - தான் அநுஷ்டித்த கர்மங்களினுடைய அநுஷ்ட்யான ப்ரகாரத்தை விதிக்கிற

ஜீ - மூன்றும் பாட்டு. (அமைவுடை இத்யாதி) a கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்குதி (எளியன் இத்யாதி) b "மாயையை" என்றத்தைப்பற்ற (அவதார ரஹஸ்யம்) என்றது.

c அமைவு-சமைவாய், அனிலம்பூய பூலப்ரத்யமான என்றபடி. d "அமைவுடை" என்றதுக்கு பூவம் (ஒரு தர்மத்தை இத்யாதி) d₂ (இப்போதே பூலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்) கர்ம கர்த்ருஸாத்நவைகுண்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பூலம் லப்யாதே போகிலும் போம். கர்மவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தரக்ருத பாபம். கர்த்ருவைகுண்யமாவது - கர்மாநுஷ்ட்யாதா -

ஈ—ரத்நத்தை எடுத்துக்கொண்டாப்போலே புலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ எதர்ம மார்க்கும் எல்லாவற்றாலும், fA “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று ஸர்வேஸ்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமாபோலே, “இதுக்கு இவனுக்கு அவ்வருகு ஒருவரு மில்லை” என்னும்படி சமைந்திருக்கை.

(g அமைவுடை முதல் இத்யாதி) ப்ரஹ்மா ஐக்யத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் “ஸர்வேஸ்வரனே!” என்று ஸங்கிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இப்படி சமைவையுடைத் தான ஸ்ருஷ்டி என்ன, அப்படியிருந்துள்ள ஸம்ஹாரம் என்ன, இடையொடிவு என்ன, இடை - இடையிலே - நடுவே, ஒடிவு - ஸம்ஹாரம்; h அவாந்தர ஸம்ஹாரம் என்றபடி; இவை (i அறநிலமதுவாம்) இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக்கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரனே யும் j மறுத்துக் கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி i₂ மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிடங்களும். (யாவையும்) அசேதநங்களும் (யாவரும்) சேதநரும்.

அ—ஸாஸ்த்ரக்ரமத்திலே அநுஷ்டியாதிருக்கை. e “முழுவதும்” — த்ரமத்தை-யஜ்ஞம் என்றும், த்ராதம் என்றும், தபஸ் என்றும் மூன்று ராஸரியாகப்பிரித்து, அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு யஜ்ஞம் - ஜ்யோதிஷ்டோமம், அஸ்வமேதம், அதிராத்ரம் என்று இப்படி அநேகவிதமாயிருக்கும்; த்ராதமும் - கேராத்ராதம், பூத்ராதம் என்று அநேகவிதமாயிருக்கும்; தபஸ்ஸு க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயணாதி ரூபேண ப்ரஹ்மவிதமாயிருக்கும்; இத்தை (த்ரமமார்க்கும் எல்லாவற்றாலும்) என்கிறார். 1. “யுக்யகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ்த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸுஸ்கும ||” 2. “மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவ தேவோ பூபூவ” ஆத்மா - ஸ்வாத்மா - ஸ்வஸ்யாத்மா; பரமாத்மேதி யாவத் இத்யாதிடிகள் விவக்ஷிதங்கள். “முழுவதும்” - முழுவதினாலும். f “உயர்வற உயர்ந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உயர்வற இத்யாதி)

g “அமைவுடை” என்கிற இது - முதலிலும், கெடலிலும் விசேஷணமாகிறது. அஸ்மித் த்விதீயபாதே அமைவு - ஸுகூடிதத்வம். முதல் இத்யநேத - மஹாப்ரளயாதந்தரகாலீந வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி நித்யஸ்ருஷ்டிச் சோச்யதே. கெடல் இத்யநேத ச - மஹாப்ரளயே ருத்ரேண க்ரிய மாண ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹாரோ நித்யஸம்ஹாரச் சோச்யதே. h (அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இதி) அவாந்தரஸ்ருஷ்டேரபி உபலக்ஷணமிதம். i “அறநிலமதுவாம்” i₂ மிகவும் விதேயமாம் என்றபடி.

ஜீ—஽யோக்யதை. ஸாத்நவைகுணயமாவது - ஸாஸ்த்ரோக்த க்ரமாத்ருஷ்டாதம். e (த்ரம மார்க்கும் எல்லாவற்றாலும்) என்றது - த்ரமம் யஜ்ஞ த்ராத தபோரூபேண மூன்று ராஸரியா யிருக்கையைப்பற்ற. “முழுவதும்” - முழுவதினாலும், f “உயர்வறவுயர்ந்து” என்றதுக்கு பூாவம் (உயர்வற இத்யாதி)

g “அமைவுடை” என்கிற இது - முதலிலும், கெடலிலும் விசேஷணமாகிறது. இங்கு அமைவு - ஸுகூடிதத்வம். முதலென்று-மஹாப்ரளயாதந்தர காலீந ஸ்ருஷ்டியும், நித்யஸ்ருஷ்டி யும் சொல்லுகிறது. கெடல் என்று மஹாஸம்ஹாரமும், நித்யஸம்ஹாரமும் சொல்லுகிறது. h அவாந்தர ஸம்ஹாரம் என்ற இது - அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம். i அறநிலமது வாம் - i₂ மிகவும் விதேயமாம். j மறுத்து - புந: மூன்றும் பாதத்தில் அமைவுக்கு - ஜ்ஞாதஸக்தி

ந— (k தானும் k_2 அமைவுடை நாரணன்) 1 சேதநாசேதநங்குளெல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவையுடையனாகையாலே நாராயணன் என்னும் திருநாமத்தையுடையவனுடைய. (மாயையை அறிபவர் யாரே) இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார். ௩ ப்ரகாரியான தான் — ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று, “என் மகன்” என்று அபிமானிக்கும்படி வந்து பிறந்த இவ்வாஸர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறார். (தானும் அமைவுடை நாரணன்) ௨ ஒருவன் ஒருவனை “உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்” என்றால், தன் புத்ராதிசூகையும் கூட்டிக்கொண்டு “எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்” என்னுநின்றனரே; ௦ அப்படியே இவை அடங்கலும் தன் அஹம்ஸப்புத்தூக்குள்ளே அடங்கி, தான் இவற்றுக்கு p அபிமானியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

(q அறிபவர் யாரே) q_2 நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறி யார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள்; ப்ரஹ்மாதிசூகள் தந்தாம்

அ—1 மறுத்து-புத: த்ருதீயபாதே, அமைவு-ஜ்ஞாநவிபாகம் மக்தி விபாகம். k_2 அஸ்மிந் சதுர்த்த, பாதே, அமைவு - 1. “புஹு ஸ்யாம்” இத்யாதிசூயச்யமாந ஸ்வவிபாகரூப க்ருதி:.

1 நாராயண ஸப்புத்தூத்தில் ப்ரஹு-வீஹி ஸித்தூதமான ப்ரகார ப்ரகாரையக்யத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (சேதநாசேதநங்குளெல்லாம் இத்யாதிசூ) k, k_2 (தானுமமைவு) தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படியான ப்ரகாரித்வம். ௩ அவதாரரஹஸ்யமாவதென்னென்ன (ப்ரகாரியான தான் இத்யாதிசூ) ௩, ௦ “தானும் அமைவுடை” என்றதுக்கு - நாராயண ஸப்புத்தூத்தில் ப்ரஹு-வீஹி ஸமாஸத்தை உபஜீவித்து ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்த அநந்தரம், தத்புருஷ ஸமாஸார்த்தத்தையும் உபஜீவித்து “இவற்றுக்கு அபிமானியாயிருக்கும்” என்று யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவன் இத்யாதிசூ வாக்யத்துவயத்தாலே) p அபிமானியாய்-நிர்வாஹகத்வேந அபிமானியாய். ப்ரகாரவாசி ஸப்புத்தூம் ப்ரகாரிபர்யந்தமானாலும், ப்ரகாரிவாசியான அஹம் ஸப்புத்தூம் ப்ரகாரபரமாம்படி எங்ஙனையென்ன; நிர்வாஹய நிர்வாஹகபூரவ நிபுந்தநமாக லோகந்யசயத்தாலே கூடும் என்கிறார்.

q, q_2 “யாரே அறிபவர்” என்றதுக்கு - நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிசூகளோடு ஆழ்வார் களோடு ஈஸ்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள் என்று விவக்ஷித்து, இவர்கள் அறியாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் என்று தொடங்கி

ஜீ— விபாகம் அர்த்தம். k_2 நாலாம் பாதத்தில் அமைவுக்கு 1. “புஹு ஸ்யாம்” என்கிற ஸ்வவிபாகரூப க்ருதி அர்த்தம்.

1 ப்ரஹு-வீஹி ஸித்தூதமான அர்த்தம் (சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதிசூ) ௩ நிலமல்லாமை ஸப்படி என்ன 2. “பிதா புத்ரேண” இத்யாதிசூ ம்ருதியை ஹ்ருதீகரித்துக் கொண்டு பூரவம் (ப்ரகாரியான இத்யாதிசூ) [யோநியோநௌ] யோநௌ யோநௌ. ௩ தத்புருஷ ஸித்தூதமான அர்த்தம் (ஒருவன் ஒருவனை இத்யாதிசூ)

q, q_2 “யாரே அறிபவர்” என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிசூகளோடு ஆழ்வார் களோடு ஈஸ்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள் என்று விவக்ஷித்து, இவர்கள் அறி யாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதிசூ) “அறிபவர்

4. யாருமோர் நிலமைய னெனவறி வரியவெம் பெருமான்
யாருமோர் நிலமைய னெனவறி வெளியவெம் பெருமான்
பேருமோ ராயிரம் பிறபல வுடையவெம் பெருமான்
பேருமோ ருருவமு முளதிலை யிதிலை பிணக்கே.

ஆ— 4. அவா—(யாருமோர்) ப்ரதிகூலர்க்கு அறிய அரியனாமிடத்தில், அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும், அவர்களுக்கு “இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்” என்று அறிய அரியன். அநுகூலர்க்கு அறிய எளியனாமிடத்தில், அவர்கள் எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும், “இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்” என்று அறிய எளியன். “இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்” என்று அறிய எளியனாவது என்னென்னில்; அஸங்க்யேய கல்யாணகுணவிஸ்ரீஷ்டனாய், மற்றும் ஆஸ்ரித பரித்ராணர்த்தமாக அஸங்க்யேய திவ்ய ரூபவிஸ்ரீஷ்டன் என்று அறிய எளியனாம். இப்படி ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் தங்களுக்குத் தோற்றமையாலே ப்ரதிகூலர் “இல்லை” என்ன; அநுகூலர்க்குத் தோற்றுகையாலே அவை அவர் “உண்டு” என்ன, இப்படி விப்ரதிபந்நங்களாயிருக்கும் என்கிறார். 4.

ஒ— அவா— நாலாம் பாட்டில் — இப்படியிருக்கிற திவ்யாவதாரங்கள் ஒருவர்க்கும் நிலமன்றோ என்னில்; இதெல்லாம் ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாருமென்று தொடங்கி) எத்தனையேனும் அறிவுடையாரேயாகிலும், அநாஸ்ரிதரால் ஒரு ஸ்தூலாகாரமும் அறியவரியனாய், ஒன்றும் அறிவிலராகிலும், ஆஸ்ரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும் ஸ்வபாவனாய்,

ஈ—அறிவாலே அறியவிருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் மோஹித்துக் கிடப்பார்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தானும் 1. “असं कर्षे च मे र दिव्यम्” (ஐநம கர்ம ச மே ர திவ்யம்) என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறார். 3.

அ—மேல் அஞ்ச வாக்யத்தாலே) 9 “அறிபவர் யார்” இதி ஸ்வரேண-ந கர்ச்சித்யபீத்யர்த்த; ப்ரஸித: r (திவ்யமென்னும்) “விலக்ஷணம்” என்று சொல்லுமித்தனை போக்கி, இன்னபடி என்று சொல்லமாட்டான்.

“அமைவுடை அறதெறி முழுவதும் உயர்வற உயர்ந்தமை உடை முதல் கெடல் இடை ஒடிவு அற நிலமதுவாம் அமைவுடை அமரநம் யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன் மாயையை யாரறிபவர்” என்று உரையினுடைய அந்வயம். 3.

இ—யார்” என்ற ஸ்வரத்தாலே-ஒருவரும் அறியார்கள் என்றபடி. r (திவ்யமென்னும்) “விலக்ஷணம்” என்று சொல்லுமித்தனை போக்கி, இன்னபடி என்று சொல்லமாட்டான் என்றபடி. க்ரமேணந்வய: 3.

ஒ—தன் குணசேஷிதாதிகளுக்கு வாசகமான அநேக திருநாமங்களையும் மற்றும் அநேக விக்ரஹங்களையும் உடையான். (பேருமென்று தொடங்கி) இப்பேர்களிலே ஒரு பேரும் ஒரு வடிவும் மாத்ரங்கூட அநாஸ்ரிதர் இல்லை என்றிருப்பர்; ஆஸ்ரிதர் இவை எல்லாம் உண்டு என்றிருப்பர்; இப்படி நித்யஸிப்ரதிபந்தமாயிருக்கும். பலகாலும் “எம்பெருமான்” என்று - ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனும், அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனும்படியை அநுஸந்தித்திருக்கிறபடி.

4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், அவதார க்ருதமான அஸங்க்யேய ரூப நாமங்களை யுடையவனை ப்ரதிகூலர் அறியமாட்டாதே, அநுகூலர் அறியவல்லராய், நித்ய விவாதூமாய் நடக்கும் என்கிறார்.

பேரும்—விக்ரஹவாசகமான திருநாமங்களும், பிற—அந்த நாமவாச்யங்க ளான மற்ற விக்ரஹங்களும், பல ஆயிரம்—அநேகமாயிரம், உடைய—உடைய னாய்க்கொண்டு தோற்றி, எம்பெருமான்—எனக்கு நாதனானவனாய், யாரும்— எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநாதிகளால் அதிகராகிலும் அநாஸ்ரிதரால், ஓர் நிலைமையன்—ஒருபடியையுடையன், என—என்று, அறிவரிய—அறிய அரியனும்படியைக் காட்டி, எம்பெருமான்—என்னை அடிமைகொண்ட நாதனாய், யாரும்—எத்தனையேனும் அறிவிலிகளாகிலும் ஆஸ்ரிதர்க்கு, ஓர் நிலைமையன்—வ்யவஸ்திதஸ்வ பூவன், என—என்று, அறிவெளிய—அறிய எளியனும்படியைக்காட்டி, எம்பெருமான்—என்னை அடிமைகொண்ட நாதனானவனுக்கு, ஓர் பேரும்—ஒரு பேரும், ஓர் உருவமும்—ஒரு ரூபமும், உளதில்லை—உண்டாயிருப்பதில்லையென்று ப்ரதிகூலர்க்கும், இலதில்லை—ஒரு பேரும் ஒரு ரூபமும் இல்லையாயிருப்பதில்லை என்று அநுகூலர்க்கும், பிணக்கு—நித்ய பிணக்காயிருக்கும்.

இங்கு பலவிடத்திலும் “எம்பெருமான்” என்றது-அந்த அந்த உபகாரங்களாலுண்டான உகப்பாலே.

4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — இப்படியிருக்கிற அவதார ஸௌலப்யம் ஒரு வர்க்கும் நிலமன்றே எனினில்; ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலப்யமாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த தூர்லப்யமாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரிய) அநாஸ்ரிதர் எத்தனையேனும் அதிஸயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், ஒரு ஸ்தூலாகாரமும் அறிய அரியனாயிருக்கும்; தன்னை உட்புக்கு அறியமாட்டிற்றிலர்களேயாகிலும் ஆபாத ப்ரதீதியாயும் அறியப்போகாதபடியிருக்கும். A “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்” என்னக் கடவதிதே. (எம்பெருமான்) உகவாதார் கண்படாதபடி இருக்கிற இடம் தன்பேருக உகக்கிறார். (யாருமோர்

இ—இத்யாதி) அறிவிற்குறைந்த இடைச்சிகள், குரங்குகளையாகிலும் ஆஸ்ரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும். (எம்பெருமான்) ஆஸ்ரிதர்க்குக் கைபுகுந்திருக்கிற இடமும் தம்பேருக உகக்கிறார். 1. “**नमो नमो वाङ्मन-सातिभूमये**” (நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே) இத்யாதி. (பேருமோராயிரம்) ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபூவ்யமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான அநேகம் திருநாமங்களையுடையவன். (பிற பலவுடைய) இத்திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்க்குக் காட்டும் வடிவைச் சொல்லுகிறது. “பிற” என்ன - வடிவைக் காட்டுமோ? என்னில், நாமத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் “பிற” என்றால் ரூபத்தைக் காட்டுமிதே. 2. “**नामरूपे व्याकरवाणि**” (நாமரூபே வ்யாகரவாணி). (பேருமோர் உருவமும் உளதில்லை) இவற்றிலே ஒரு பேரும் ஓர் உருவமும் அநாஸ்ரிதர்க்கு ப்ரகாஸியாமையாலே இல்லையென்றிருப்பார்கள். (இலதில்லை) ஆஸ்ரிதர்க்கு இவையெல்லாம் ப்ரகாஸித்திருக்கையாலே உண்டென்றிருப்பார்கள். (பிணக்கே) இப்படி நித்யவிப்ரதிபந்நமாய்ச் செல்லாநிற்கும். 4.

ஈ—அவ:— நாலாம் பாட்டு. a இப்படியிருக்கிற a₂ அவதார ஸௌலப்யம் ஒரு வார்க்கும் b அறிய நிலமன்றோ? என்னில், b₂ ஆஸ்ரிதர்க்கு c அத்யந்த ஸுலப்யம் c₂ அநாஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லப்யமாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (d யாரும்) எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும், ஸ்வயத்தந்தாலே e காணாமன்று “f இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு f₂ ஸ்வபாவத்தை

அ—நாலாம் பாட்டு. (யாருமோர் இத்யாதி) இந்தப் பாட்டுக்கு ஸம்வாதம் 3. “**यत्स रामं न पश्येत्तु यत्स रामो न पश्यति। निश्चितं स वसेल्लोकே स्वार्थमाप्नोति।**” என்கிறது. “ய:” என்கையாலே ஜ்ஞாதாதிக்களையும், “யம்” என்கையாலே ஜ்ஞாதஹீநனையும் சொல்லுகிறது. a, a₂, b (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) கீழ் “மாயை” (3) என்று அவதார ஹஸ்யத்தையிதே சொல்லிற்று. அதாகிறது — 4. “**अज्ञोऽपि-सम्पुत्राणि**” என்கையாலே புலித்த ஸௌலப்யம். கீழ் “**मामयै अविपर्व यारै**” (3) என்று - அந்த ஸௌலப்யத்தை ஒருவராலும் பரிச்சேதித்து அறியப்போகாது என்றிதே சொல்லிநின்றது. பரிச்சேதித்து அறியப்போகாதென்றுதான் ஒருவராலும் அறியப்போகாதோ? சிலரால் அறியப்போமோ? என்றபடி. b (அறிய நிலமன்றோ என்னில்) அறிய நிலமன்று என்றறியவும் நிலமன்றோ? என்றபடி. c (அத்யந்தஸுலப்யம்) அறிய நிலமன்று என்றறிகைக்கு ஸுலப்யம்.

d முந்தின யச்சுப்யம் - உத்கர்ஷபரம். அவதாரிகையிலே “**अनास्ரிதர்க்கு**” (c₂) என்கையாலும், மேலே “**अनास्ரிதர்க்கு अरियान**” (o) என்கையாலும், “யாருமோர்” இத்யாதிக்கு-

ஜீ—நாலாம் பாட்டு. (யாருமோர் இத்யாதி) a₂ கீழ் “மாயை” (3) என்ற அவதாரஹஸ்யமாவது - அவதார ஸௌலப்யம். d முந்தின யச்சுப்யம் - உத்கர்ஷபரம். e பிந்தின யச்சுப்யம் - திகர்ஷபரம். b₂, c₂ அவதாரிகையிற் சொன்ன ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதராகிறார் - ஸ்வயத்தபரமும் நிவ்ருத்திபரமுமென்னுதல். யத்வா, அர்த்தத்வயமாதல். f₂ நிலைமை - ஸ்வபாவம்.

ஈ-யுடையவன்" என்று அறிய ஒண்ணுத என் ஸ்வாமியானவன். (g யாரும்) இந்த யச்சுப்-
தும் தாழ்ச்சிக்கு எல்லையிலே நிற்கிறது. h ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் ஓர் அளவிலேயே
யாகிலும் தானே காட்டக்காணுமவர்களுக்குத் தன் படிகளெல்லாம் அறியலாயிருக்கும்.
எங்கே கண்டோமென்னில், ஒரு i குரங்கு, j வேடச்சி, k இடைச்சி இவர்களுக்கு l எளியனா
யிருக்கக்கண்டோமிறே. (m எம்பெருமான்) n ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனாய் o அநாஸ்ரிதர்க்கு
அரியனான என் நாயன் நிலை இருந்தபடியென்! என்று எழுதிக்கொடுக்கிறார், p 1. "नमो
नमो वाञ्छनसातिभूमये नमो नमो वाञ्छनसैकभूमये" (நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூமயே) q என்றுப்போலே.

அ-ஸ்வயத்தபரையொழிய, 2. "ந நமேயம்" என்கிற ராவணாதிக்களைப்போலே இருக்கிற
அநாஸ்ரிதர்க்கு "இன்னபடிப்பட்டிருக்கும்" என்று அறியவொண்ணாதபடி இருக்கும் என்று ஓர்
அர்த்தங்கூட்டி நிர்வஹிக்கக் கடவது. அதாவது, அவனையே உபாயமாக ஆஸ்ரியாதே
ஸ்வயத்தத்தாலே காணுமவர்களையும் அநாஸ்ரிதர் என்று சொல்லலாமாகையாலே ஏகார்த்த
மாகவுமாம். "ஓர் நிலைமை"-அறியநிலமன்றிக்கேயிருக்கை. e (காணுமன்று) என்றது-பராவர
தத்வங்களை அறியவேணுமென்று நினைத்தால் என்றபடி. f (இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வ
பாவத்தை) என்றது-முன்னே சொன்ன துர்ஜ்ஞேயதையை. g "யாரும்" என்றது-யார்க்கும்
என்றபடி. நிலைமை - ஸ்வபாவம்.

h ஸப்ஜதார்த்தம் (ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி) தன் படிகளெல்லாம் அபரிச்சித்தநதயர
துர்ஜ்ஞேயங்கள் என்று அறியலாயிருக்கும் என்றபடி. i குரங்கு-ஸுக்ரீவ: j வேடச்சி-ஸபுரி.
k இடைச்சி-யஸோதா சிந்தயந்தீ வர. A "வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளை வாயுள்" என்று
இப்படிப்பட்ட அபத்யநங்களைக் காண்கையாலே துர்ஜ்ஞேயமென்றறியுமிறே யஸோதைப்
பிராட்டி. l எளியனாயிருக்கையாவது-துர்விஜ்ஞேயன் என்றறிகைக்கு எளியனாயிருக்கை. m (எம்
பெருமான்) என்று பத்ய்வயோபாத்யநம். n ஆஸ்ரிதராகிறார்-அவனே காட்டக் காணுமவர்கள்.
o அநாஸ்ரிதர்: - பூர்வோக்தாதிஸயிதஜ்ஞாநா: தேஷாம் அநாஸ்ரிதத்வம் - ஸ்வயத்தபரத்வாத்.
B "கார்செறிந்த கண்டத்தான் என்கண்ணான் காணான்" C "நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும்
காண்கிலான்" D "நீருடி தான் காணமாட்டாத்" E "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றி
வர்க்கும் கட்கரிய கண்ணனை" 3. "யமேவைஷ ல்ருணுதே தேந லப்ய:" இத்யாதி: அநுஸந்
தேயம். p இப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஈடு
பட்டு எழுதிக்கொடுத்த பேருண்டோவென்ன (நமோ நமோ என்று தொடங்கி) q (என்றுப்
போலே) "இருக்கிறது" என்று கூட்டிக்கொள்வது.

ஜீ- g யாரும் - யார்க்கும். h ஸப்ஜதார்த்தம் (ஜந்மவ்ருத்தேத்யாதி) i குரங்கு - ஸுக்ரீவ
மஹாராஜர். j வேடச்சி-ஸபுரி. k இடைச்சி-யஸோதைத்யாதல், சிந்தயந்தியாதல். (m எம்பெருமான்)
என்று பத்ய்வயோபாத்யநம். p அப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனா
யிருக்கிற இருப்பிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த பேருண்டோ என்ன (நமோ நம இத்யாதி)
q (பூமயே என்றுப்போலே) "இருக்கிறது" என்று கூட்டிக்கொள்வது.

பா-p1. (ஸ்தோ. ர) "नमो नमो वाञ्छनसातिभूमये" इत्यादि.

A பெரியாழ்திரு 1.1.6. B நான்-திருவ 73. C முதல் திருவ 56. D நான்-திருவ 27. E 7-7-11.

ஈ— (பேருமோர் r ஆயிரம்) அநுபுவிதாக்களுக்கு இழிந்த இடமெல்லாம் துறையாம் படி அநேகம் திருநாமங்களை உடையனாயிருக்கை. r₂ குணத்துக்கு வாசகமாயும் s ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. t 1. “देवो नाम सहस्रवान्” (தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்) என்கிறபடியே. (u பிற பலவுடைய) அந்த v நாமத்யவாரா காணும் அநேகம் திருமேனிகளை உடையனாயிருக்கை. w “பிற” என்ன- திருமேனியைக் காட்டுமோவென்னில், x 2. “नामरूपञ्च भूतानाम्” (நாமரூபஞ்ச பூதாநாம்) x₂ 3. “नामरूपे व्याकरवाणि” (நாமரூபே வ்யாகரவாணி) என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தை

அ— r₂ 4. “ஸதம் ஸஹஸ்ரமயுதம் ஸர்வமாநந்த்ய வாசகம்” இத்யபிப்ராயேணஹ (குணத் துக்கு வாசகமாயும் இதி) t ஏதந்நியாமகம் 1. “ஸஹஸ்ராஸ்யஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ர சரண:” என்றது; • “ஸஹஸ்ராக்ஷ:” என்றது - த்யஸஹஸ்ரத்துக்கு உபலக்ஷணமா யிற்றிறே; தத்யவத் என்றபடி. s ஸ்வரூபமாவது - ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹங்கள்.

u (பிற) மற்றவை; திருநாமங்களுக்கு அந்யமாயிருக்கிற திருமேனி என்றபடி. v (நாம த்யவாரா காணுமென்று) நாமத்யவாரா காணப்படுகிற, அதாவது - அறியப்படுகிற என்றபடி. w “பேரும்” என்ற அநந்தரம் “பிற” என்கிற இது ரூபவாசி என்னுமதுக்கு நியாமகம் (பிற என்ன இத்யாதி) x தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம் ரூபஞ்ச, க்ருத்யாநாம்

ஜீ— r ஆயிரமென்று-ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 4. “ஸதம் ஸஹஸ்ரமயுதம் ஸர்வமாநந்த்ய வாசகம்” என்னக்கடவதிறே. r₂ உபபாதநம் (குணத்துக்கு இத்யாதி) t 1. “ஸஹஸ்ராஸ்யஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரசரணே விபு: | ஸஹஸ்ரபூஹுஸ் ஸர்வஜ்ஞோ தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் ||” இதி மஹாபூராதே பீஷ்ம: s (ஸ்வரூபத்துக்கு) ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹங்களுக்கு.

u (பிற) மற்றவை; திருநாமங்களுக்கு அந்யமாயிருக்கிற திருமேனிகள் என்றபடி. v (நாமத்யவாரா காணும்) நாமத்யவாரா அறியப்படுகிற. w “பேரும்” என்ற அநந்தரம் “பிற” என்கிற இது ரூபவாசி என்னுமதுக்கு நியாமகம் (பிற என்ன இத்யாதி) x 2. “नामरूपञ्च भूतानाम् क्ருत्यानाञ्च प्रपञ्चनम् | वेदेषुप्येवादेत्या தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||” இதி ப்ரத்யமேம்ஸே பஞ்சமே. x₂ சூந்நதேயாக்யே, 3. “அநேந ஜீவேந ஆத்மநாநுப்ரஸிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி” x தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம்

பா—t 1. महाभारते भीष्मः—“सहस्रास्यस्सहस्राक्षस्सहस्रचरणो विभुः। सहस्रबाहुस्सर्वज्ञो देवो नामसहस्रवान्॥”

x2.(பிற ப0) प्रथमांशो पञ्चमे—“नामरूपञ्च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः॥१३॥”

x₂3. छान्दोग्ये (६-३) “अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि”

ஈ—யும் சொல்லக்கடவது. y அவ்வளவேயல்ல; இவர்தாமும் இத்தை அநுபூஷிக்கிற இடத்திலே “பேருமோருருவமும்” என்று அருளிச்செய்து வைத்தார்.

(z பேருமோருருவமும்) இவற்றிலே ஒரு திருநாமமும், ஒரு விக்ரஹமும். (உளதில்லை) a ஆஸ்நாரிதர்க்கு a_2 ஸ்தூல ப்ரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும். (இலதில்லை) ஆஸ்நரிதர்க்கு b எல்லாம் காணலாமாகையாலே இலதில்லை. (c பிணக்கே) d ஆஸ்நரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி நிற்பார்கள்; அநாஸ்நரிதர் இதை இல்லை என்றிருக்கையாலே முதலிலே e கிட்டார்கள்; இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து f நித்யமாகப் பெற்றோமே! என்று தாம் இனியராகிறார். / f [அன்றியே, (பேருமோருருவமுமுளது) திருநாமமும், திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம். (இலது இல்லை) (இல்லை பிணக்கே) இவ்விடையாட்டத்தில் விவாதும் வேண்டா என்கிறார்.] 4.

அ—ப்ரபஞ்சநஞ்ச. க்ருத்யங்கள்—தொழில்கள். அதாவது—செயல்கள். ப்ரபஞ்சநம்—வெளியிடுகை. y . நியாமகாந்தரம் (அவ்வளவே இத்யாதி).

z ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் என்று அந்வயம். f இரண்டாம் யோஜனையில், “ஓர்” என்கிற இது—ஸ்லாக்யதையைக் காட்டுகிறது. z, a அநாஸ்நரிதர்க்கு ஸ்தூல ப்ரதிபத்தியும் இல்லாமையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஒரு பேரும் ஒருருவமும் இல்லை என்பார்கள் என்றபடி. a_2 ஸ்தூலப்ரதிபத்தியபூவோ நாம—தூர்மினோபி ஜ்ஞாநாபூவ: b (எல்லாம் காணலாமாகையாலே) எல்லாம் அபரிச்சிந்ததயா தூர்விஜ்ஞாநத்வேந காணலாமாகையாலே. c பிணக்கே—பிணக்குண்டோ? இல்லையே! இதி ஸப்ஸ்தார்த்தம். “பிரிநிலையேகாரம்” இதி தூர்மிடூர். d பிணக்கில்லை என்று உகக்கிறார் என்கிறார் (ஆஸ்நரிதர் எல்லாம் இத்யாதி) c, d ...அன்றிக்கே, பிணக்கே—பிணக்காயிருக்கும்; நித்ய விவாதமாயிருக்கும் என்று பரகூதமாகவு மாம். e கிட்டுகையாவது—அர்ச்சாவதார ஸ்தூலங்களிலே சென்று அங்கு அவத்யத்தை விளைக்கை. f நித்யமாக—நிரவத்யமாக என்றபடி. 4.

ஜீ—ருபஞ்ச, க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநஞ்ச. க்ருத்யங்கள்—செயல்கள். ப்ரபஞ்சநம்—வெளியிடுகை. y . நியாமகாந்தரம் (அவ்வளவே இத்யாதி)

z ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் என்று அந்வயம். a_2 ஸ்தூல ப்ரதிபத்தியபூவ:—தூர்மினோபி ஜ்ஞாநாபூவ: c பிணக்கே—பிணக்குண்டோ? இல்லை என்று ஸப்ஸ்தார்த்தம். ஏகாரம் பிரி நிலையேகாரம். d பிணக்கில்லை என்று உகக்கிறார் என்கிறார் (ஆஸ்நரிதர் எல்லாம் இத்யாதி) c பிணக்கு—விவாதம். c, d ...அன்றிக்கே, பிணக்கே—பிணக்காயிருக்கும். இப்படி ஆஸ்நரிதர்க்கும் அநாஸ்நரிதர்க்கும் நித்யவிவாதமாயிருக்கும் என்று 10 ரம். f நித்யமாக—நிரவத்யமாக. க்ரமேண அந்வய: 4.

[] அடைப்புக்குள்ளிருக்கும் இரண்டாம் யோஜனை வாச்யங்கள் சில ஸ்ரீ கோஷங்களில் இல்லை.

5. பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெறியுன்னி யுரைத்த
கணக்கறு நலத்தன னந்தமி லாதியம் பகவன்
வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு
உணக்குமின் பசையற வவனுடை யுணர்வுகொண் ணெர்த்தே.

ஆ— 5. அவ:— (பிணக்கற) இப்படி விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருந்த இடத்தில், இவனுடைய உண்மையை நிர்சயிக்கும்படி எங்ஙனே என்னில்.

வ்யா:—அந்த ப்ரதிகூலஷ்டஸமயங்களுக்கும் அநுகூலரான வைதி,கர்க்கும் இப்படியுள்ள விப்ரதிபத்தி தீரும்படி வேத,மார்க்குத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து, ஸாங்குமான ஸகல வேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாதுயனென்னுமிடத்தையும், அபௌருஷேயமாகையாலே நிர் தே,ஷமான வேத,த்தோடே விரோதி,க்கையாலே இதர ஸமயங்கள் ப்ரமாணம் அன்றென்னு மிடத்தையும்,ஸ்வாபு,ரானிக ஸார்வஜ்ஞ்யாதி, ஸகல கல்யாணகு,ணோபேதனான தானே ஸ்ரீ,கீ,தை யிலே அருளிச்செய்தருளினான் : இப்படி வேத,ார்த்த,த்தை உள்ளபடியே வ்யக்தமாக்கின இம்மஹாகு,ணத்தையுடையனான எம்பெருமான் திறமான ப,க்தியோக,த்திலே நின்று ப்ரா க்ருத விஷயங்களாகிற களையைக் கடிந்து, அவற்றின் ஸங்குத்தையும் விடுங்கோள். எங்ஙனே விடும்படி ? என்னில்; அவன் அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீ கீ,தையாலே ஸமஸ்தகல்யாண கு,ணத்தமகனான அவனை உணர்ந்து வ்யதிரித்தஸங்குத்தை விடுவது என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி 'அவன் தூ,ரஸ்த,னாகையாலே ஆஸ்ர யிப்பார்க்கு தூ,ரஸ,ன்' என்னுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆழ்வார்—ஸ்ரீ கீ,தையில் அருளிச் செய்தபடியே ப,க்தியோக,த்தாலே எம்பெருமானே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பிணக்கற என்று தொடங்கி) ஷ்டஸமயங்களுக்கும் வைதி,கஸமயத் துக்கும் அந்யோந்ய விரோத,த்தாலுள்ள பிணக்கு அறும்படி வேத,மார்க்குத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த பரமோதூ,ரன். (அந்தமிலாதியம்பகவன்) தனக்கு அந்த மின்றி எல்லார்க்கும் தான் ஆதி,யாய், ஸ்வாபு,ரானிகமாய் ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி, கல்யாணகு,ணபரிபூர்ணன். இங்ஙனே சொல்லிற்று - இவன் சொல்லியதை விஸ்வ லிக்கும்படி இவனுடைய ஆப்ததமத்வம் தோற்றுகைக்காக. (வணக்கென்று தொடங்கி) ப,க்தி யோக,த்தை நிரந்தரமாக அநுஷ்டி,த்து, பூ,ரஹ்ய விஷயங்களாகிற விரோதி,களைத் தவிர்த்து, அவற்றின் ருகியையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள்; ஆஸ்ரி தர்க்கு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும், இத்தைப் பெருவருத்தமாகக்கொள்ளும் ப,க,வ து,பி,ப்ராயத்தாலே "தவநெறி" என்கிறது. (அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து) ப,க்திருபதத்,விஷயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்; அவன் அருளிச்செய்த சரமஸ்லோகோக்த மான உபாயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம் - இப்படி ஸுலப,னானவனை ஆஸ்ரயிப்பது அவன் அருளிச்செய்த கீ,தோபநிஷத் ப்ரமாண ஸித்,த,மான ப,ஜநத்தாலே என்கிறார்.

ப— அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கற—ஆறுவகைச் சமயமும் தன்னில் தானும் வைதிகரோடும் பிணக்கறும்படி, நெறி—வேதமார்ச்சுத்தை, உள்ளி—ஆராய்ந்து, உரைத்த—அருளிச்செய்த, கணக்கறு நலத்தனன்—எண்ணிறந்த ஓளதூர்ய-ஆஸ்ரித வா த்ஸல்யாதி, கல்யாண குணங்களை யுடையனாய், அந்தமில்—முடிவில்லாத, ஆதி—முதலாகையாலே நித்யனாய், அம்—ஹேயப்ரதிபுடனாய், பகவன்—கல்யாண ரூபமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குண விஸிஷ்டனான புகுவானுடைய, வணக்கு—நமஸ்யாதி, களை, உடை—உடைத்தான, தவநெறி வழி—புக்திமார்க்கத்திலே, நின்று—நிலைநின்று, புறநெறி—1. “अन्या वाचो विमुञ्चथ” (அந்யா வாசோ விமுஞ்சத) என்கிற அல்லாத வழிகளாகிற, களை—களையை, கட்டு—அறுத்து, அவனுடை—அவனுடைய விஷயமான, உணர்வு கொண்டு—புக்திரூபஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, உணர்ந்து—தூர்ஸரித்து, பசை—வாஸநாரூபமான பசை, அற—அறும்படி, உணக்குமின்—உலர்த்திவிடுங்கோள்.

5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி ஆஸ்ரயணீயன் ஸுலபுனான பின்பு ஆஸ்ரயிக்கும் வழியென்னென்ன, அவன் ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிச்செய்துவைத்த புக்திமார்க்கத்தாலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும்) ஆறுவகைப்பட்ட பூரஹ்யஸமயத்துக்கு வைதிகஸமயத்தோடு உண்டான பிணக்கு அற. (நெறியுள்ளி உரைத்த) வேதமார்ச்சுத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தபடி. 2. “वाग्विमुञ्चथ” (வாக்விவ்ருதாஸ்ச வேதா:) என்று தான் சொன்னதடங்க வழியாயிருக்க, ப்ரஜைகள் பக்கல் பரிவாலே, ஓரர்த்தம் பேராதியாதவன் நிரூபிக்குமாபோலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தபடி. (கணக்கறு நலத்தனன்) எல்லையிறந்த ஓளதூர்ய(ரதி)குணங்களை உடையவன். (அந்தமிலாதி) தனக்கு முடிவின்றிக்கே எல்லார்க்கும் காரணபூதனாயிருக்கும். (அம் பகவன்) ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி, குணபரிபூர்ணனாயிருக்கை. இத்தால் - உதூரனாய், ப்ராப்தனாய், ஆப்தனாயிருந்தவன் வார்த்தையாகையாலே விஸ்வஸநீயம் என்கை. (வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று) வணக்கத்தையுடைய புக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நிலைநின்று. புக்தி ஸரீரத்திலே 3. “मां नमस्कृत्य” (மாம் நமஸ்குரு) என்கையாலே “வணக்குடை” என்கிறது. தபஸ்ஸபூதத்தாலே புக்தியைச் சொல்லிற்று—புக்தி ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகையாலே; 4. “यस्य ज्ञानमयं तपः” (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:) என்கிற ந்யாயத்தாலே என்னுதல்; இவனுடைய ப்ரேமமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்திருக்கும் அவன் அபிப்ராயத்தாலேயாதல். (புறநெறி களைகட்டு) இதுக்கு விரோதியான ஸப்ஸூதாதி, விஷயங்களில் போகிற வழியாகிற களையைக் கடிந்து-பறித்து. இத்தை “நெறி” என்பானென்? என்னில்; இருந்ததே குடியாகப் போகிற மஹாபத்யமாகையாலே; தூர்மார்க்கம் என்னக்கடவதிறே. (உணக்குமின் பசையற) பறித்தாலும் கிடந்திடத்தே கிடக்குமாகில், பருவம்செய்யு

இ—மிறே. அதுக்காக ஸ்வாஸநமாக விடுங்கோள். இது செய்வது என்கொண்டு என்னில்; (அவனுடையுணர்வு கொண்டு உணர்ந்தே) தத்துத்தஜ்ஞாநம்; தத்விஷய ஜ்ஞாநமென்னுதல். அவனை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு விலக்ஷண விஷயத்திலே நெஞ்சை வைத்து, இவற்றின் தேஜாஷத்தை தர்ஸரித்து விடுங்கோள். அவனை ஸரணம்புக்கு, இவற்றை ஸ்வாஸநமாக விடுங்கோள் என்னவாமாம். 1. "நானி சர்வாணி ச்யம்ய" (தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய) 2. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே) சரமஸ்லோகத்தின்படியே. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. பலகாலும் புஜியுங்கோள் என்றாநின்றீர்; புஜநோபாயமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்யீர் என்ன; இன்று நான் உபதேஸரிக்கவேணுமோ? அவன்றான் ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிச்செய்த புக்திமார்க்குத்தாலே அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(பிணக்கற உஅறுவகைச்சமயமும்) வைதிக ஸமயத்துக்கும், பூஹ்யஷ்ட ஸமயங்களுக்கும் தன்னில் தான் உண்டான பிணக்கு அறும்படியாக. (நெறியுள்ளி உரைத்த) b தான் சொல்லிற்றடைய வேதூர்த்துமாயிருக்கச்செய்தே, தந்தாமுக்கு என்ன ஓர் அர்த்தம் c பேராதிபாதார் ஆராய்ந்து சொல்லுமாபோலே விசாரித்து அருளிச்செய்தான். அதுக்கு நினைவு என்னென்னில்; அஹ்ருத்யமாகச் சொல்லிலும் நன்றாயிருக்கச்செய்தே, ப்ரஜைகளுடைய ஹிதத்திலுண்டான d ஆதூராதிஸயத்தாலே, e சடக்கெனச்சொன்னால் "வாய்வந்தபடி சொன்னான் நிருபியாதே" என்பார்களென்று f ஆராய்ந்து சொன்னாகச் சொன்னபடி.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பிணக்கற இத்யாதி) a (அறுவகைச்சமயமும்) ஸாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத்ஷபணக கபில பதஞ்ஜலி மதாநி. மத்ஸுவா, லோகாயத ஆர்ஹத பெளத்தத் மதாநி த்ரீணி; நையாமிக வைஸேஷிக மதமேகம்; ஸாங்க்ய யோக்யமதமேகம்; பாஸுபதமேகஞ்சேதி ஷட். b "உள்ளி" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (தான் சொல்லிற்று இத்யாதி) 3. "வாக்ஷிவ்ருதாஸ்ச வேதூர்" இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். c (பேராதிபாதார்) பேராதிமில்லாதார். 4. "புத்ஸத்ஸுவா வக்ஷ்யாமி" என்றப்போலே என்றபடி. e (சடக்கென) ஸீக்ரமாக. d, f ஆதூராதிஸயத்தாலே ஆராய்ந்து சொன்னான் என்று அந்வயம்.

g, h "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" (1-1-1) என்கிறவிடத்தில், "நலம்" என்கிறது-குண வாசகமாகக் கண்டோம்; "மயர்வற மதிநலம்" (1-1-1) என்கிறவிடத்திலே, "நலம்" என்கிறது-ஸ்நேஹவாசகமாகக் கண்டோம்; அது இரண்டையும் பற்ற இரண்டு யோஜனை அருளிச்செய்

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பிணக்கற இத்யாதி) a (அறுவகைச் சமயம்) ஸாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத்ஷபணக கபில பதஞ்ஜலி மதங்கள். b "உள்ளி" என்று விசேஷித்ததுக்கு பூவம் (தான் சொல்லிற்று இத்யாதி) 3. "வாக்ஷிவ்ருதாஸ்ச வேதூர்" என்றதிலே நோக்கு. c (பேராதிபாதார்) தோற்றாதார். e (சடக்கென) ஸீக்ரமாக. d, f ஆதூராதிஸயத்தாலே ஆராய்ந்து சொன்னான் என்று அந்வயம்.

ஈ— (கணக்கறு நலத்தனன்) g எல்லையில்லாத குணத்தையுடையவனென்னுதல்; h எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தையுடையவனென்னுதல்; i ஆர் இரக்கச் செய்தான்? j தன் k வாத்ஸல்யத்தாலே அருளிச்செய்தானித்தனையிறே. வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லிற்று எல்லாம் k₂ அர்த்தமாமித்தனையோ என்னில்? (l அந்தமிலாதி) l₂ ஆப்ததமன். m எல்லார்க்கும் n உத்பத்திவிநாஸங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது; இவனுக்கு o அவை இல்லாமையாலே p அகர்மவஸ்யன் என்கிறது.

(அம்பகவன்) q ஜ்ஞாநாதி₃களால் அல்பம் உத்கர்ஷமுடையவன் பக்கலிலே ப₄k₂ வச்சுப்₃தும் வர்த்தியாநின்றதிறே; r 1. “अन्यत्र ह्युपचारतः” (அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:)

அ-கிருர்(எல்லையில்லாத இத்யாதி₃ வாக்யத்₂வயத்தாலே)h,l,|இவன் எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தை உடையவன் என்னுமதுக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிருர் (ஆர் இரக்க இத்யாதி₃ வாக்யத்₂வயத்தாலே) k A பத்தர் சொன்னதும் பித்தர் சொன்னதும் பன்னப்படாது; ஆகையாலே வாத்ஸல்யத்தாலே சொன்னது அர்த்த₂மாகமாட்டாது என்கிற ஸங்கையை அநுவதி₃க்கிருர் (வாத்ஸல்யத்தாலே இத்யாதி₃) | ஆத்யந்தராஹித்யேந யதார்த்த₂ த₃ர்ஸித்வம் ஸுசிச்யதே. l₂ உப₄யப₂லிதமாஹ (ஆப்ததமன் இதி) n “அந்தமிலாதி” இத்யநேந யதார்த்த₂ த₃ர்ஸித்வம் கத₂ம் ஸித்₃த₄யேதி₃ த்யத்ராஹ (எல்லார்க்கும் இதி) n (உத்பத்தி விநாஸங்களாலே) தத்₂தே₄துபூத கர்மங்களாலே. o (அவையில்லாமையாலே) அந்தக் கர்மங்களில்லாமையாலே. p யத்யேவம், தர்ஹி “பலபிறப்பாய்” இத்யநேந விரோத₄ இத்யத்ராஹ (அகர்மவஸ்யன் இதி) கர்மக்ருதோத்பத்திவிநாஸௌ ந ஸ்த இத்யுச்யதே இத்யர்த்த₂:. அகர்மவஸ்யன் என்கிறது-ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபகர்மவஸ்யதை இல்லை என்றபடி.

q “பகவன்” என்ன அமையாதோ? “அம் பகவன்” என்னவேணுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி₃களால் இத்யாதி₃) r “அம்” என்கிற இதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:) என்று. முக்யதையே அழகு என்று கருத்து. r 1. “तत्र पूज्य

ஜீ— g ப்ரத₂மார்த்த₂த்துக்கு “நலம்” என்று-ஜாத்யேகவசதம். h,l,| ஸ்நேஹமென்றதுக்கு ப₄ாவம் (ஆர் இரக்க இத்யாதி₃) 2. “ஸிஷ்யஸ்தேஹம்” என்றது - வ்யாஜமாத்ரம்; 3. அஸ்தாந ஸ்நேஹ” இத்யாதி₃. k வாத்ஸல்யம்-ஸ்நேஹம். k₂ (அர்த்தமாமித்தனையோ) யதார்த்த₂த₃ர்ஸித்வமும் வேண்டாவோ? என்னில் என்றபடி. | ஆத்யந்தராஹித்யத்தாலே யதார்த்த₂த₃ர்ஸித்வமும் ஸுசிதம். l₂ ஏதத்ப₂லிதம் (ஆப்ததமனென்று) n விவரணம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) n (உத்பத்தி விநாஸங்களாலே) தத்₂தே₄துபூத கர்மங்களாலே. o (அவை இல்லாமையாலே) அந்தக் கர்மங்கள் இல்லாமையாலே. p (அகர்மவஸ்யன்) ஜ்ஞாநஸங்கோசரூப கர்மவஸ்யதையில்லை.

q “பகவன்” என்னவமையாதோ? “அம் பகவன்” என்னவேணுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி₃கள் இத்யாதி₃) r “அம்” என்றதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அந்யத்ர இத்யாதி₃) அம்-அழகு. முக்யதையே அழகு என்று கருத்து. r 1. “तत्र पूज्यपदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः। शब्दोऽयं नोपचारेण अन्यत्र ह्युपचारतः॥१७॥”

ப்ர—r1.(பிணக்கற இத்யாதி₃) (அம்பகவன்) षष्ठो पञ्चमे परविद्यायां “तत्र पूज्य-पदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः। शब्दोऽयं नोपचारेण अन्यत्र ह्युपचारतः॥१७॥”

A கம்பராமாயணம் அவையடக்கப்பாடலொன்றின் பொருள்.

ஈ—8 புகுவச்சுபுதும் முக்யமாக வசிப்பது இவன்பக்கலிலே; t அல்லாதார்பக்கல் ஓளப சாரிகம். (அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று) u 1. “नमस्यन्तश्च मां भक्त्या” (நமஸ்யந்தஸ்ச மாம் புக்த்யா) என்று v புக்தி ஸரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிறே. w அங்குநாபரிஷ்வங்கும் போலே x பேராகு ரூபமாயிறே இதுதானிருப்பது. y (வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று) வணக்கத்தையுடைய புக்திமார்க்குமாகிற வழியிலே நின்று. z புக்தி ஸரீரத்திலே a 2. “मां नमस्कुरु” (மாம் நமஸ்குரு) என்கையாலே “வணக்குடை” என்கிறது.

அ-பதார்த்ததோக்தி பரிபராஷா ஸமந்வித: | ஸப்ரதோயம் நோபசாரேண ஹ்யந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||” பூஜ்ய பதார்த்ததோக்தி:— யோக: . பரிபராஷா— ரூப: . தத்ர— நாராயணே. s “அந்யத்ர” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (புகுவச்சுபுதும் இத்யாதி) t (அல்லாதார்) ப்ரஹ்மாதிகள். u வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி என்ன (நமஸ்யந்தஸ்சேத்யாதி) v (புக்தி ஸரீரத்திலே நின்று) புக்தி ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இடத்திலே தானே நின்று அருளிச்செய்தானிறே என்றபடி. யத்வா. புக்த்யங்கு ப்ரதிபாதந நிஷ்டோ பூத்வா. w “அம் பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி” இதி பதஸங்குதிம் ஹ்ருதி நிதாய 3. “ஜ்ஞாத ஸக்தி ப்ரே ஸ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஸேஷத: | புகுவச் சபுத: வாச்யானி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: ||” இதி. விஷயஸ்ய அகில ஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாதத்வரூப உபாய லிங்கு விஸிஷ்டத்வாத் ஸமர்யமாணாத்யர்த்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயம்பி அத்யர்த்தப்ரியா புவதீத்யாஹ (அங்குநா பரிஷ்வங்கும் போலே இதி) அங்குநா பரிஷ்வங்கும் போலே என்றது— புகுவச் சபுதமுக்யார்த்ததாபலம். x குணவத்விஷயமாகையாலே பேராகுரூபமாயிருக்கும் என்றபடி. y ஸப்ரதார்த்தம் வக்துரூபக்ரம்ய புநரபி பதமுபாதத்தே(வணக்குடை இதி) z, a புக்திர் நமஸ்காரவதீ இத்யத்ர புந: ப்ரமாணந்தரமாஹ (புக்தி ஸரீரத்திலே இதி) புக்தி ப்ரதிபாதந ஸ்தலே இத்யர்த்த: .

ஈ-மந்வித: | ஸப்ரதோயம் நோபசாரேண ஹ்யந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||” இதி ஷஷ்டேதம்ஸே பஞ்சமே பரவித்யாயாம். பூஜ்யபதார்த்ததோக்தி:—யோக: . பரிபராஷா—ரூப: . தத்ர—நாராயணே. s “அந்யத்ர” இத்யாதிக்கு பாவம். (புகுவச்சுபுதும் இத்யாதி) t (அல்லாதார்) ப்ரஹ்மாதிகள். u வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி என்ன (நமஸ்யந்தஸ்சேத்யாதி) 1. “ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச த்ருட்வரதா: | நமஸ்யந்தஸ்ச மாம் புக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ||” இதி கீதாஸு நவமே. a 2. “மந்மநா புவ மத்யுபக்தோ மத்யுஜீமாம் நமஸ்குரு | மாமேவைஷ்யஸி யுக்தவைவமாத்மாநம் மத்பராயண: ||” இதி தத்ரைவ. v (புக்தி ஸரீரத்திலே நின்று) புக்தி ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவிடத்திலே தானே நின்று. w அம்பகவன் விஷயமான வணக்குடைத் தவநெறி என்று கூட்டி பாவம் (அங்குநாபரிஷ்வங்கும் இத்யாதி) x குணவத்விஷயமாகையாலே பேராகு ரூபமாயிருக்கும் என்றபடி. y ஸப்ரதார்த்தம் பண்ணுகைக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாதாநம் (வணக்குடை இத்யாதி) z வணக்குடைத்தாயிருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் (புக்தி ஸரீரத்திலே இத்யாதி) புக்தி ப்ரதிபாதந ஸ்தலத்திலே என்றபடி.

ப்ர—u 1. (வணக்குடை இத்யாதி) भगवद्गीतासु नवमे—“सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च ददवता: | नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते || १४ ||”

a 2. तत्रैव “मन्मना भव मद्भक्तो मद्यानी मां नमस्कुरु । मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः || ३४ ||”

ஈ — b தபஸ்ஸப்யுத்தாலே புக்தியைச் சொல்லிற்று — b₃ புக்தி ஜ்ஞாநவிஸேஷ மாகையாலே; c 1. “यस्य ज्ञानमयं तपः” (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:) என்கிற ந்யாயத்தாலே என்னுதல்; இவனுடைய ப்ரேமமாத்ரத்தையே d குவாலாக நினைத்திருக்கும் e புகுவ துபிப்ராயத்தாலேயாதல். (புறநெறி களை f கட்டு) புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து- பறித்து. கட்டல் - களைதல். புக்திவிஷயமானபோது, ப்ரபந்தரத்திலே போம் g விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்றுகிறது; h ப்ரபத்திவிஷயமானபோது, இதர ஸாத, நங்களைத் தள்ளி என்றுகிறது.

அ — b அத்ர புக்திவாசகஸ்ஸப்யுத்தா: க இத்யபேக்ஷாயாம் ஆஹ (தபஸ்ஸப்யுத்தாலே இதி) c தபஸ்ஸப்யுத்தாஸ்ய ஜ்ஞாநவாசித்வம் கதூமித்யத்ராஹ (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயமிதி) 2 “தப ஆலோசநே” இதி ஹி தூதுரிதி பாவ: கிஞ்ச 3. “ஸ தபோதப்யத | ஸ தபஸ்தப்த்வா | இதம் ஸர்வ மஸ்ருஜத்” இத்யத்ர தபஸ்ஸப்யுத்தேந 4. “புஹு” ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யுச்சமாத ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநம் ஹ்யுச்சதே. d (குவாலாக) தபஸ்ஸாகவாதல்; அதிகமாகவாதல். e (புகுவதுபிப்ராயத்தாலே) என்றது-ஸாதபுக்திபக்ஷத்தில் அங்குராவஸ்த்தையைப்பற்ற. ஸாத்யபுக்தி யானபோது ஸ்வரஸம். அன்றிக்கே, யோஜநாத்யவயமும் புக்திப்ரபத்திபரயோஜநாத்யவ யத்தைப்பற்றவாதல்.

f கட்டு-பிடுங்கி. g (விலக்கடிகள்) காம்யகர்மங்கள் என்றபடி. h (ப்ரபத்திவிஷயமானபோது) 5. “தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” என்கிறபடியே “தவநெறி” என்கிற விடத்தில் தபஸ்ஸப்யுத்தம் ப்ரபத்திபரமென்று தாத்பர்யம். இந்தப்பக்ஷத்தில், வணக்கம்-ப்ரஹ்மீ பாவம். ஸேஷத்வாநுஸந்தாதம் என்றபடி. ஆக, ஸேஷத்வாநுஸந்தாதபூர்வகாத்யவஸாய ரூபப்ரபத்தி - “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றதுக்கு அர்த்தம். மேலே “அவனுடை உணர்வு கொண்டு” என்றத்தோடு புநருக்தமாகாமெக்காக, “தவநெறி வழி நின்று” என்றது - அத்யவஸித்து என்றபடி.

ஜீ — b₃ (புக்தி ஜ்ஞாந விஸேஷமாகையாலே) 2. “தப ஆலோசநே” இதி ஹி தூதுரிதி பாவ: c முண்டேஃபநிஷதி: 1. “யஸ்ஸர்வஜ்ஞுஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:” d (குவாலாக) தபஸ்ஸாகவாதல்; அதிகமாகவாதல். e (புகுவதுபிப்ராயத்தாலே) என்றது-ஸாதபுக்திபக்ஷத் தில் அங்குராவஸ்த்தையைப்பற்ற. ஸாத்யபுக்தியானபோது ஸ்வரஸம். அன்றிக்கே, யோஜநா த்யவயமும் புக்தி ப்ரபத்தியோஜநாத்யவயத்தைப்பற்றவாதல்.

f (கட்டு) பிடுங்கி. g (விலக்கடிகள்) காம்யங்கள். h (ப்ரபத்திவிஷயமானபோது) “தவநெறி” என்றவிடத்தில் தபஸ்ஸப்யுத்தம்-5. “தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” என்கிற படியே ப்ரபத்திபரம். மேலே “அவனுடை உணர்வுகொண்டு” என்றத்தோடு புநருக்தமாகா மெக்காக, “தவநெறிவழிநின்று” என்றது-அத்யவஸித்து என்றபடி. h (ப்ரபத்தி விஷயமான போது) என்கையாலே, ப்ரபத்திபரமாக யோஜிப்பது. அப்போது வணக்குடைத்தவநெறியென்று - 6 “கச்சுத்வமேநம் ஈரணம்” என்று உபதேஸிக்க, 7. “த்யுரேனபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஸ்க்ருர் ஜநார்தநம்” என்று அநுஷ்டேஹ தூஸாரியில் சொன்ன காமிகநமஸ்காரத்தை யுடைத்தாள - 5. “தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” என்கிற தபஸ்ஸப்யுத்தவாச்ச்யமான அத்யவேஷரூப ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது.

ப்ர — c 1. मुण्डकोपनिषदि (१-१) “यस्सर्वज्ञस्सर्ववित् यस्य ज्ञानमयं तपः”

ஈ— (உணக்குமின் பசையற) i 1. “रसवर्जम्” (ரஸவர்ஜம்) என்கிறபடியே பூர்விய விஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸநைகளோடே விடுங்கோள். இதெல்லாம் என் கொண்டுதான்? என்னில் (அவனுடை உணர்வு கொண்டுணர்ந்து) j தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு என்னுதல், j₂ ததுக்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு என்னுதல்; k புக்தி மார்க்குத்தைக்கொண்டு என்னுதல். l அவன் அருளிச்செய்த சரமஸ்லோகத் திற்படியைப் பற்றி நின்று என்னுதல்.

5.

அ— i “பசையற உணக்குமின்” என்று வாஸநாநிவ்ருத்தியை விதிக்கக்கூடுமோ, 1. “விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: | ரஸவர்ஜம்” என்கையாலே என்ன அருளிச்செய் கிருர் (ரஸவர்ஜம் என்று) அதாவது—1. “ரஸோப்யஸ்ய • பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே” என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே என்றபடி. நிராஹாராதிகளாலே விஷயராகுத்தை நிவர்த்திப்பித்துக் கொண்டு, • புகுவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வாஸனைகளோடு போக்கிக்கொள்ளுங்கோள் என்றபடி. j₁ j₂ தபஸ்ஸப்யதேஹாக்தார்த்தத்வயாநுகுண்யேந அர்த்தத்வயமாஹ (தத்விஷயஜ்ஞாந இத்யாதி) k, l ததுக்ததையும் தத்விஷயதையும் ஸாதாரணமாகையாலே விவரிக்கிருர் (புக்தி மார்க்குத்தை இத்யாதி) ஸத்வித்யாதிகளிலே உபாஸநப்ரகார விஸேஷங்களை விதிக்கையாலே அவைகளையிறே அநுஷ்டீபகங்கள்; ஆகையாலே வேதாந்தங்களையிறே புக்திவிதியில் ப்ரதா நங்கள்; ப்ரபத்திவிதியில் சரமஸ்லோகமே ப்ரதாநம்; ஸரண்யாபிப்ராயத்தை ஸரண்யனே விதிக்கையாலே. கிஞ்ச கர்மாத்யுபதேஸம். பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேஸத்துக்காகவாகை யாலே ஸ்ரீகீதைக்கெல்லாம் ப்ரபத்தியிலேயிறே தாத்தர்யம்; j₂ ஆகையால் ததுக்த ஜ்ஞாந மென்கிறது. ப்ரபத்தியை. j கேஹபுலீவர்த்தந்யாயத்தாலே, தத்விஷயஜ்ஞாநமென்று புக்தியைச் சொல்லுகிறது. அவனருளிச்செய்த சரமஸ்லோகத்தில் உபாயதயா விவக்ஷிதமான அவன் திரு வடிகளைப்பற்றி என்றபடி. j₁ j₂ அத்வா. (தத்விஷய) இத்யாதி ஷஷ்ட்யர்த்தவிகல்பபரம்; இரண்டும் இரண்டுக்கும் ஸாதாரணம். k, l விவக்ஷிதவிஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் (புக்திமார்க் குத்தையென்று தொடங்கி) l (அவனருளிச்செய்த) “மாம்” என்று அவன் விவக்ஷித்த திருவடிகள் என்றபடி. இந்த வாக்யம் தாத்தர்யார்த்தம்.

ஜீ— i புக்திபரமான பக்ஷத்தில், காம்யபுலங்களில் ருசி வாஸநைகளை விடுங்கோள் என்கிருர் (ரஸவர்ஜம் இத்யாதி) 1. “விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: | ரஸவர்ஜம் ரஸோப் யஸ்ய • பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே ||” இதி கீதாஸு த்விதீயே. (ரஸவர்ஜம் என்கிறபடியே) 1. “ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே” இதி ஸ்லோகத்தின்படியே. இத்தால்-நிராஹா ராதிகளாலே விஷயராகுத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, • புகுவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வாஸநைகளைப். போக்கிக்கொள்ளுங்கோளென்றபடி. ப்ரபத்திபரமானபோது. உபாயாந்தரங் களில் ருசி வாஸநைகளைப் பசையற உணக்குமின் என்று கண்டுகொள்வது. j₁ j₂ தபஸ்ஸப்ய தேஹாக்தார்த்தத்வயாநுகுண்யேந அர்த்தத்வயம் (தத்விஷயஜ்ஞாநேத்யாதி) k, l உக்தார்த்தத்வய விவரணம் (புக்திமார்க்கு இத்யாதி) j₂ ததுக்தஜ்ஞாநமென்கிறது - ப்ரபத்தியை. j தத்விஷய ஜ்ஞாநம் என்கிறது - புக்தியை.

ப்ர—i 1. (உணக்குமின் பசையற) भगवद्गीतासु द्वितीये “विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः। रसवर्जं रसोप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तन्ते॥५९॥

ப-64 • (பரம் த்ருஷ்ட்வா) “ஆத்ம ஸ்வரூபம் த்ருஷ்ட்வா” [ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டதென்பது என்று கீதாபுரஷ்யம். இங்கு ப்ரகரணத்தை ஒட்டி புகுவத்ஸாக்ஷாத்காரம் என்றது.

அ— புக்திபரமானபோது—“கணக்கறு நலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளி உரைத்த வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று, அதாவது - உபக்ரம துஸையில் அத்யவஸித்து, அவனுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து - அநுஷ்டீத துஸையில் ஜ்ஞாநத்தைப் ப்ராபித்து, புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்” இত্যந்வய:.. அன்றிக்கே-ப்ரபத்திபரமானபோது — “அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கறவென்று தொடங்கி அம்பகவனானவ னுடைய உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து, வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்” என்று அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே இருந்தபடியே அந்வயமாதல். இதுவே முக்யம். “அவனுடை உணர்வு கொண்டு அவனை உணர்ந்து” இত্যத்யாஹ்ருத்ய யோஜிதம் வாதிகேஸரிபி:; ததூத்ராபி ஸங்குச்சுதே. “ரஸோப்யஸ்ய பரம் துருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே” இத்யேதத் ஹ்ருதி: நித்யாய (“ரஸவர்ஜம்” என்கிறபடியே) (i) இதி வாக்யே பூவாபித்யாநாத். “அவனுடை உணர்வு கொண்டு அவனை உணர்ந்து” இত্যபித்யாநாத் “தவநெறி வழி நின்று” இত্যத்ர ப்ரத்யுமப்ரவ்ருத்திரபித்யதே.

நது; கீதாயாம் ஸாதூந புக்தேரேவ புகுவதா ப்ரதிபாதூநாத், ததுக்தமார்க்கேண ஸமார்ஸ்யனோபதேஸே ஸதி “உணக்குமின்” இத்யுபதேஸஸ்ய ஸர்வ விஷயத்வாத், அப ஸுதித்ராதி, கரண ந்யாய விரோதே, விப்ரலம்புகத்வஞ்சேதி பூர்வதூஸகப்ரவேஸோக்த தேரஷ த்யவயம் புந: ப்ரஸஜ்யேத இதி சேந்ந. அத்ராபி ப்ரேமரூப புக்தேரேவ ப்ரதிபாதூநாத். “மாநு மேரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” (8) இதி ஹ்யுச்ச்யதே; தர்ஹீயம் புக்தி: கீதாயாமபி, ஹிதா கிம்? இதிசேத், அபி, ஹிதைவ: 1. “மாம் ஹி பார்த்த, வ்யபாஸ்ரித்ய யேடபி ஸ்யு: பாபயோநய: | ஸ்த்ரியோ வைர்யாஸ் ததூ ஸுதித்ராஸ் தேடபி யாத்தி பராம் க, இம் ||” இதி புக்தி ரூப ஸமார்ஸ்யனாபித்யாந ப்ரகரணே அபி, ஹிதத்வாத். ஸ்த்ரிஸுதித்ராணம் வேதூந்ந விஹித ஸாதூநபுக்தாவநதி, காராத், ப்ரகரணஸ்ய ப்ரபத்தி பரத்வாபூவாச்ச புகுவத்ப்ராவண்யரூபம் ஸமார்ஸ்யணம் ஹ்யத்ர ப்ரதிபாத்யதே; ப்ராவண்ய ரூபாயா புக்தேர் நமஸ்காராங்குகத்வமஸ்தி கிம்? இதி சேந்ந: ஸாதூந புக்த்யங்குதயா அபி, ஹிதஸ்ய புகுவத்நிசதிஸ்ய ப்ரஸாதூஹேதோ: ஸ்வரூபாவிருத்தூஸ்ய நமஸ்காரஸ்ய ஸ்னீகர்த்துமுசிதத்வாத். அதூவா வேதூந்நமர்யாதூநு குணம் மஹாவிர்வாஸ தூர்லபூநாமபி யதூதி, காரம் உபாயாந்தரோபதேஸாவஸ்யம்பூவாத் “மாலை நண்ணி” (9.10) ப்ரவேஸே “யதூதி, காரம் ஸர்வோபாயாம்ர்ச அபி, தூதி” இত্যபி, தூநாத் “சார்வே தவநெறி” (10.4) ப்ரவேஸே பூர்வாசார்ய நிர்வாஹே ஸாதூந புக்தேரபி நிகுமநாபி, தூநாத் ஸாதூநபுக்த்யுபதேஸஸ்ய ச தத்வூஷ்கரத்வ ப்ரதூர்ஸநார்த்தத்வாத், A “பிணக்கற தொடங்கி வேதப்புனித இறுதி சொன்ன ஸாதூயோபாயம்ர்வண ஸஸோகர்க்கு” இத்யாசார்ய ஹ்ருத்யே அபி, ஹிதத்வாத் ஸ்வலப்தே, ராயஸ்ய பூர்வமேவோப திஷ்டத்வேந விப்ரலம்புகத்வ ப்ரஸங்கூபூவாச்ச “அம்பகவன் உரைத்த வணக்குடைத் தவநெறி நின்று” “புக்தி மார்க்கே ஸ்தித்த்வா” இதி ஸமஞ்ஜஸம். 5.

ஜி— புக்திபரமானபோது “கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதி அம்பகவன் அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளி உரைத்த வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று:.. அதாவது - உபக்ரம துஸையில் அத்யவஸித்து, அவனுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து - அநுஷ்டீத துஸையிலே ஜ்ஞாநத்தைப் ப்ராபித்து, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உணக்குமின்” இত্যந்வய:.. அன்றிக்கே ப்ரபத்திபரமானபோது “அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கற என்று தொடங்கி, அம்பகவனானவ னுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து, வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று, புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்” இত্যந்வயோ வா, நெறி-வேதூமார்க்கம், சமயமும் - சமயத் துக்கும், பிணக்கு - விவாதம், உணக்குமின் - உலர்த்திவிடுங்கோள். 5.

6. உணர்ந்துணர்ந் திழித்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந் துணர்நு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்காள்!
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே.

ஆ— 6. அவ:— (உணர்ந்துணர்ந்து) ஜ்ஞாத்ருத்வைக ஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞாதஸ் ஸர்வ க்ருதமாய், ப்ரக்ருதி விரிமுத்தமாயிருந்த பரிசுத்த, தாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே விசுத்தமாய் உணர்நிலும், ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாத்ருபேண அவதீர்ணனான இந்த ஸர்வேஸ்வரனாகிருன் ப்ரஹ்மாவோ, ருத்ரனோ, நாராயணனோ என்றறிகை அரிது. ஆகில் எங்ஙனே அறியும்படி? என்னில், அரி, அயன், அரன் என்னும் இவர் திறமாக ப்ரஹ்மஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணமநநங்களைப் பண்ணுவது. இப்படி ப்ரஹ்மஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணமநநங்களைப் பண்ணவே அவர்களில் ஒருவன் ஈஸ்வரன் என்று தோற்றும்: அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரன் ஸுலபுனாகைக்காக ப்ரஹ்ம ருத்ரர் களோடு ஸஜாதீயனாய்த் திருவவதாரம் பண்ணுகையாலே, ஸமாஸ்ரயணீயன் இன்னு னென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாமே பழைய துர்லபத்வ ஸங்கை மீளவும் ப்ரஸங் கிக்க, மூர்த்திதரய நிர்ணயோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த தெயுளர்லப்யத் தைப் பரிஹரிக்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்ந்துணர்ந்து) வீபஸையாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆகந்துகமன்று, ஸ்வாபுராவிக நித்யதர்மம் என்கிறது. (இழிந்தென்று தொடங்கி) ஸ்வஜ்ஞாந ப்ரபையாலே பத்து திக்கும் வ்யாபித்து, ப்ரக்ருதிவியுத்தமாய்க்கொண்டு, இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவின் நிலைமையை ஸ்ரவணமநநாதிடகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிலும், ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடு ஒக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்துக் கொண்டு நிற்கையாலே, இவர்கள் ஈஸ்வரன் இன்னென்று அறிகை அரிது. (உணர்ந்தென்று தொடங்கி) குணரூபநாமாதிடகளாலும் தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களாலும் இவர்கள் மூவரிலும் எவன் ஈஸ்வரன் என்று மிகவும் ஆராய்ந்து, ஈஸ்வரதயா நிர்ணீதனானவனை மநநாதிடகளாலே ஹ்ருத்யத்திலே ப்ரதிஷ்டிதனும்படி அநுஸந்தித்து ஆஸ்ரயியுங்கோள்.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ரமத்யகூதமான ப்ரத்யுமாவதாரம் - தத் ஸஜாதீய புத்தி, விஷயமாகையாலே விவேகிக்க அரிது, அததை விவேகித்து ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

உணர்ந்து உணர்ந்து — ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸ்வபூவனாகையாலே என்றுமொக்க உணருகையே ஸ்வபூவமாக உடையனாய், இழிந்து அகன்று உயர்ந்து—அந்த

11—ஜ்ஞாநம் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்தில் அபரிச்சிதநமாகையாலே தத்துவாரா பத்து திசுக்கிலும் வ்யாபித்து, உரு—ரூபயோக்யமான அசித்திற்காட்டில், வியந்த—வேறு பட்டிருந்த, இந்நிலைமை—இந்த ஆத்மாவின் நிலைமையை, உணர்ந்து—ஸ்ரவணத்தாலே உணர்ந்து, உணர்ந்து—அதுக்கு மேலே மனத்தாலே உணர்ந்து, உணரிலும்—யோக்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து உணர்ந்தாலும், இறைநிலை—ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மருத்வரர்கள் நடுவே தன்னை மறைத்து நிற்கிற நிலை, உணர்வரிது—விவேகித்தறிய அரிது; உயிர்காள்—சேதநரானபடியாலே விவேகித்தறியும் ஸ்வபாவரானவர்களே! அரி அயன் அரன் என்னும் இவரை—அரி, அயன், அரனென்று ப்ரஸித்தரானவர்களை, உணர்ந்து உணர்ந்து—அவர்கள் குணவிபூத்யாதிகளை யிட்டுப் பலகாலும் ஆராய்ந்து, உரைத்து உரைத்து—தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களையும் பலகாலும் வ்யவஹரித்துப் பார்த்துப் பார்த்து, மனப்பட்டது ஒன்று—நெஞ்சில் ஈஸ்வரனாகப் பட்ட ஒரு வஸ்துவை; 1. “**வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்**” என்கிறபடியே; உணர்ந்து உணர்ந்து—தத்குணவிக்ரஹாதிகளைப் பலகாலும் அநுஸந்தித்து, உரைத்து உரைத்து—தத்வாசகமான மந்த்ரநாமாதிகளைப் பலகாலும் வ்யவஹரித்து, இறைஞ்சுமின்—உபாஸியுங்கோள்.

இயத்தல் - வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமாயிருத்தல். “இந்நிலைமை” என்று உக்தப்ரகார வைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கொழிய இல்லை என்கிற ஸம்ப்ரதிபத்தியைச் சொல்லுகிறது. 6.

இ—அவ:—ஆரும் பாட்டில்—2. “**மயேவிரிஃஜிரிஷ் ப்ரதமாவதார:**” (மத்யேவிரிஞ்ச கிரிஸம் ப்ரதமாவதார:) என்று ப்ரதமாவதாரம் ப்ரஹ்மருத்வராதிக் ஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ண அரிதாகையால் பழைய துர்லபத்வமே ஸம்பவித்திருந்ததீயென்ன, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தைப் பரிஹரிக்கிருர்.

வ்யா:—(உணர்ந்துணர்ந்து) உணர்வு என்னுதே “உணர்ந்து” என்கையாலே - “ஜ்ஞாப்திமர்த்ரம் வஸ்து” என்கிறவனை நிரஸிக்கிறது. வீப்ஸையாலே—ஆகூந்துக சைதந்யவாதியை நிரஸிக்கிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யதர்மமாகையாலே - “ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம்; அதுதான் அநித்யம்” என்கிற க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது. (இழிந்தகன்றுயர்ந்து) தான் அணுபரிமாணனாயிருக்க, ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே பத்து திசுக்கையும் வ்யாபித்திருக்கும். 3. “**வாலாஹஸ-மாஸ்ய**” (வாலாக்ரஸதபாக்ஸ்ய) இத்யாதிக். (உருவியந்த) ஆகையாலே ஜடமான அசித்திற்காட்டில் வியந்திருக்கும் - வேறுபட்டிருக்கும். “உருவு” என்று பத்யபேதமானபோது, இயத்தல் - கடத்தலாய், கடந்திருக்கும் என்னவுமாம். வேறுபாடுதான் ப்ரகாரித்வ ப்ரமாத்ருத்வ நியந்த்ருத்வங்களாலே. (இந்நிலைமை) ஸந்நிஹிதனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்திதி. (உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்) ஸ்ரவணமநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) ஈஸ்வரன் ப்ரஹ்ம

இ-ருத்ரர்களோடு ஒக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்து நிற்கையாலே ஈஸ்வரன் இன்னான் என்று அறிகை அரிது. (உயிர்காள்) சேதநராயுள்ளீர்காள்! ஜடவஸ்துவாய் அறியாதொழியப்பெற்றதில்லை. சேதநராய் ஜ்ஞாதவ்யங்களை அறியப்பெற்றதில்லை. உங்கள் நிலையிருந்தபடியென்! நீர் அறிவிக்க அறியப்பார்த்த எங்களுக்கு அவ்வருமை உண்டோ? என்ன, ஆகில் கேளுங்கோள் என்கிறார்— (உணர்ந்தென்று தொடங்கி) அரி அயன் அரன் என்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து - இவர்களுடைய குண ரூப விபூதி நாமாதிகளையும் தத்ப்ரதிபாதிகமான ப்ரமாணங்களையும் மிகவும் ஆராய்ந்து. (உணர்ந்துணர்ந்து இத்யாதி) மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் - உங்களுக்கேற ஈஸ்வரதயா நிர்ணீதமான வஸ்துவை மநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்தும், தத்வாசகமான நாமங்களை உச்சரித்தும் ஆஸ்ரயியுங்கோள். 1. “**व्याहरन् मामनुसरन्**” (வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்).

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a அவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் a, என்று நின்றீர்; b 2. “**मध्वेविरिञ्चगिरिं प्रथमावतारः**” (மத்யேவிரிஞ்சகிரிஸம் ப்ரதமாவதார:) என்கிற படியே ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணமாய் நிற்கிற நிலையாய் இருந்தது

அ— ஆறும் பாட்டு. (உணர்ந்து இத்யாதி) a “அரியயனரென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்கிற பதங்களைக் கடைக்கித்து, ஸங்காபூர்வகமாக ஸங்க்யதி அருளிச் செய்கிறார் (அவதாரத்திலே இத்யாதி) 3. “**तद्रूपो देववास्तुल्य्यास् त्रिதयमित्युवाच**” அதிகம் த்ரிகாதஸமாத் தத்வம் ப்ரமிதி விதர்க்காத் விகடயத்! விபேதாரநாபீ, பத்யமோ விதி, ஸிவ நித்யாநம் பக்யவதஸ்தத்யந்யத்யப், ரூபங்க்யபரவதி, நிதி, த்ரந்தயதி த: ||” இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்லோக: அத்ர அநுஸந்தேய: . த்ரிதயமித்யம் அத்யவைதம் - ஏகம், அஸ்மாத் த்ரிகாத் அதிகம் - உத்க்ருஷ்டம் பரம் தத்வம். (தத்யந்யத்யப், ரூபங்க்ய பரவத்) / தாப்யாம் - விதி, ஸிவாப்யாம் அத்யச்ச

ஈ— ஆறும் பாட்டு. (உணர்ந்து இத்யாதி) a “அரியயனரென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்கிற பதங்களைக் கடைக்கித்து ஸங்காபூர்வகமாக ஸங்க்யதி (அவதாரத்திலே இத்யாதி) அவதாரிகையிலே 3. “**तद्रूपो देववास्तुल्य्याः**” இத்யாதி, அநுஸந்தேயம். 2. “**मध्वेविरिञ्चगिरिं प्रथमावतारस् तत्साम्यतः सत्कृपितुं तव सेतुं स्वरूपम्**” கிம் தே பரத்வபிஸா-நைரபிரங்க்யத்யாமத் ஸத்வப்ரவர்த்தத க்ருபாபரிபாலநாத்ய: ||” e “உணர்ந்

ப்ர—b 2. (உணர்ந்துணர்ந்து இத்யாதி) श्रीरङ्गराजस्तवे (3. 5. 41) “**मध्वेविरिञ्चगिरिं प्रथमावतारस्तत्साम्यतस्थायितुं तव सेतुरूपम्**। किं ते परत्वपिशुनैरपि रक्षामन् सत्त्व-प्रवर्तनकृपापरिपालनाद्यैः || 41 ||”

/ தத்யந்யத்—பக்யவாளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லா உலகமும் எள்ளும் பொருள் கொள்வதுண்டு.

ஈ—ப்ரதமாவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒத்த கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றார்கள்; c இப்படி நிற்கையாலே “d மூவரும் ப்ரதநரோ? மூவரிலே ஒருவன் ப்ரதநரோ? மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரதநரோ?” என்று எங்களால் விவேகிக்கப் போகாமையாலே ஆஸ்ரயணத்திலே அருமை கூடும்படியாயிருந்தது. ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலாகாதோ நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி—என்ன; e “காண்கிற தேஹமே ஆத்மாவென்று இருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்று அறிகைதானே அரிது; f வருந்தி அதை அறிந்தானே யாகிலும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசுக்ளை ஸரீரமாகக் கொண்டு தான் ஸரீரியாய் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன்படிதானே அறியப்போகாது; ஆனபின்பு g இவ்வழியே இழிந்து ஆஸ்ர யிக்கப் பாருங்கோள்” என்று, h ஆஸ்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும், i ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்ந்து) j உணர்வு என்னுதே “உணர்ந்து” என்கையாலே, “k ஜ்ஞப்திமாத்ரமே உள்ளது, ஜ்ஞாத்ரம்ஸமில்லை” என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது.

அ—பத்மநாபஸ்ய ப்ரபுங்க்யா:— ஆஜ்ஞாஸக்த்யா: பரதந்த்ரமிதி நஸ்ஸித்தந்ரந்தயதி இத் யர்த்த: . b (மத்யேனிரிஞ்சகிரிஸம்) என்று தொடங்கி, c (இப்படி நிற்கையாலே) என்னுமளவும் க்ரந்தாகார வாக்யம். a₂ (என்று நின்றீர்) d (மூவரும் ப்ரதநரோ?) என்று அந்வயம். e முதல் திருவாய்மொழியிலே பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணியிருக்க, இங்கேயும் பரத்வநிர்ணயம் பண்ணு மளவில் புநருக்தமன்றோ என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக (அவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங் கோள் என்று நின்றீர்) (a) என்று அருளிச்செய்து “உணர்ந்துணர்ந்து” என்று தொடங்கி, “உணரிலும்” என்கிற பதமளவும் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (காண்கிற தேஹம் இத்யாதி) f “இறைநிலையுணர்வரிது” என்கிற பதத்தைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வருந்தி இத்யாதி) g “உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து அரியயனரன்” என்னுமளவும் கடாஷித்து (இவ்வழியே இழிந்து இத்யாதி) h “மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்” என்றத்தைக் கடாஷித்து (ஆஸ்ரயணீய வஸ்து இத்யாதி) i “உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்றத்தைப்பற்ற (ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னது என்றது)

j, j₂ “உணர்ந்து” என்கிற பதத்தாலே யோக்யாசார மதம் நிரஸ்தமாகிறது என்கிறார் (உணர்வு என்னுதே இத்யாதி) k வீப்ஸை - த்விருக்தி. l (சைதந்யம் ஆக்யந்துகம்) என்கிறவர் -

ஜீ—துணர்ந்து” என்று தொடங்கி “உணரிலும்” என்கிற பதத்தளவும் கடாஷித்து பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (காண்கிற தேஹம் இத்யாதி) f “இறைநிலை உணர்வரிது” என்றத்தைப்பற்ற (வருந்தி இத்யாதி) g “அரியயனரனென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வழியே இத்யாதி) h “மனப்பட்டதொன்றே” இத்யாதியைப்பற்ற (ஆஸ்ரயணீய வஸ்து இத்யாதி) i “உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்றத்தைப்பற்ற (ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னது என்றது)

j₂ “ஜ்ஞப்திமாத்ரமே உள்ளது” என்கிறவன் - யோக்யாசாரன். k வீப்ஸை - த்விருக்தி. “சைதந்யம் ஆக்யந்துகம்” என்கிறவர்கள் - நையாயிக வைஸேஷிகர்கள். முக்தயவஸ்தையிலும்

ஈ—“உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிற k விப்டைக்குக் கருத்து - “i சைதந்யம் ஆகந்துகம்; முக்த்யவஸ்தையிலும் பாஷாணாகல்பமாயிருக்கும்” என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்து, சைதந்யம் நித்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. n ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமா (யிருக்க)கையாலே—“n ஜ்ஞாதக்ரியாகர்த்தருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம். அதுதான் அநித்யம்” என்கிற க்ரியாவாதி்யையும் நிரஸிக்கிறது.

(இழிந்தகன்றுயர்ந்து) o இச்சேதனன்தான். அணுபரிமாணஞாயிருக்கச்செய்தேயும், ஈஸ்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாதத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் என்கிறது. p “பாதே, மே வேதுநா, ஸிரஸி மே வேதுநா” என்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (உருவியந்த இந்நிலைமை) உருவிற்காட்டில் வியந்து - வேறுபட்டிருக்கிற இந்நிலையையுண்டு - இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம்.

அ—தையாயிக வைஸேஷிகர். அதாவது-இவர்கள் ‘மோக்ஷதூஸையில் ஆத்மா பாஷாணாகல்பமாயிருக்கும்’ என்று சொல்லுகையாலே. n (ஜ்ஞாத்ருத்வம் இத்யாதி) ஜ்ஞாதம் — “ஜாதாதி” என்கிற த்ராத்வர்த்தமாய்கையாலே க்ரியையாயிருக்கும்; க்ரியைதான் - சலநாத்மகமாயும், த்ராத்வர்த்தரூபமாயும் த்விவிதமாயிருக்குமிதே. க்ரியைக்கு உத்பத்திவிதாஸங்களுண்டாகையாலே க்ரியாஸ்ரயத்வமான - ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநித்யம் என்று சொல்லுகிற க்ரியாவாதி்யான மாயியை நிரஸித்தது என்றபடி. n (ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே) என்றது - ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம் என்று நமக்குப் பக்ஷமாகையாலே என்றபடி. n ஜ்ஞாதக்ரியாகர்த்தருத்வமாவது - ஜ்ஞாதரூபக்ரியைக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கை.

o.p “இழிந்தகன்றுயர்ந்து” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதனன்தான் இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே) o முந்தின அர்த்தத்தில், நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற ஸார்வத்ரிகமான வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. p இரண்டாம் அர்த்தத்தில், ஸரீர

ஜி-ஆத்மா பாஷாணாகல்பமாயிருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்லுகையாலே. n ஜ்ஞாதம்—“ஜாதாதி” என்கிற த்ராத்வர்த்தமாய்கையாலே க்ரியையாயிருக்கும். க்ரியைதான் - சலநாத்மகமாயும், த்ராத்வர்த்தரூபமாயும், த்விவிதமாயிருக்குமிதே. க்ரியைக்கு உத்பத்திவிதாஸங்களுண்டாகையாலே, க்ரியாஸ்ரயத்வமான ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநித்யம் என்று சொல்லுகிற க்ரியாவாதி்யான மாயியை நிரஸிக்கிறது என்றபடி. n (ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே) ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம் என்று நமக்குப் பக்ஷமாகையாலே. n ஜ்ஞாதக்ரியாகர்த்தருத்வமாவது - ஜ்ஞாதரூபக்ரியைக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கை.

o.p “இழிந்தகன்றுயர்ந்து” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதனன்தான் இத்யாதி, யாலே) o முந்தின அர்த்தத்தில், நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஸார்வத்ரிகமான வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. p த்விதீயார்த்தத்தில், ஸரீர வ்யாப்தியைச் சொல்லு

பா— n (ஜ்ஞானகிரியாகர்த்தத்வம் ஜ்ஞானத்வம்) ஸ்ரீமாண்யே “ஜ்ஞானகிரியாகர்த்தத்வம் ஹி ஜ்ஞானத்வம்”. அஸ்ய வாக்க்யஸ்யாஃ—ஜ்ஞானஸ்ய ஖ால்த்ரயதயா கிரியாத்வம், உத்பத்திவிநாஸயோகாத் கிரியாஸாஃ, ததாஸ்ரயத்வமபி காடாஹித்கமிதி ஜ்ஞானத்வமனித்யமித்யஃ—இதி ॥

ஈ—அன்றியே, உருவு இயந்த, என்று பத்யபேதமானபோது, இயத்தல்-கடத்தலாய், உருவிற்காட்டிலும் கடந்திருக்கும் - வேறுபட்டிருக்கும் என்னவுமாம்.

q ஆக இரண்டாலும், r ஜடமான ஸரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மா வினுடைய ஸ்வரூபத்தை, s கேவல ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிலும்; t தேஹாதிரித்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோக்யஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே இழிந்து வருந்தி ஒருபடி u அறிந்தானாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) v ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மருத்வர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களை

அ—வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. உரு-ஸரீரம். வியக்கை, இயக்கை, இரண்டும்-வேறுபாடு. இந்நிலைமை - இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை.

q...u “உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்” என்றதுக்கு - த்யாநரஹித கேவலஸ்ரவணாதிகளாலே உணரிலும் என்னுதல், அஷ்டாங்க்யோக்ய க்ரமத்தாலே உணரிலும் என்னுதல் என்று இரண்டு தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இரண்டாலும் இத்யாதி, அறிந்தானாலும் இத்யந்தம்) “உருவியந்த” என்கிற இடத்திலே இரண்டாம் அர்த்தம் லக்ஷணப்ரயோகம். r இரண்டு யோஜனைக்கும் ஸப்யபேத்யமொழிய ப்ரஸிதார்த்தம் ஒன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜடம் இத்யாதி) s உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது - ஸ்ரவணமநநங்கள். t அன்றிக்கே (தேஹாதிரித்தமாய் இத்யாதி) விவரணமாகவுமாம். இதுவே முக்யம். s ஏகார்த்தமான இப்பக்ஷத்தில், கேவலஸ்ரவணமநநாதிகளாலே என்றது - பகவத்விஷயமான ஸ்ரவணாதிகளன்றிக்கே கேவல ஆத்ம விஷயமான ஸ்ரவணாதிகளால் என்றபடி. t ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் ப்ரகாரத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்யாநின்றனென்கொண்டு, “உணரிலும்” என்கிற யதியஸ்ப்ர த்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிரித்தம் இத்யாதி)

v வக்ஷ்யமாணத்தைக் கடாஷித்து “இறை நிலை உணர்வரிது” என்கிற பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) கீழ் தேஹாத்ம விவேகஞ்சொல்லுகை யாலே, அந்த தேஹாத்ம விவேகமுண்டானாலும் இந்த தேஹாத்ம விவேகம் துர்க்ரஹம்

ஐ—கிறது. இந்த இரண்டாம் அர்த்தம் (பாதே மே இத்யாதி) உரு-ஸரீரம். ‘வியத்தல்’ ‘இயத்தல்’ இரண்டும் - வேறுபாடு. இந்நிலைமை - இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை.

q,t “உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்” என்றதுக்கு ‘த்யாநரஹித கேவல ஸ்ரவணாதிகளாலே உணரிலும்’ என்னுதல், ‘அஷ்டாங்க்யோக்ய க்ரமத்தாலே உணரிலும்’ என்னுதல் என்று இரண்டு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இரண்டாலும்) இத்யாதியாலும், (தேஹாதிரித்தம்) இத்யாதியாலும். t யத்யவா, தேஹேத்யாதியவாக்யம் விவரணமாகவுமாம். r “உருவியந்த” என்கிற இடத்தில் பத்யபேத்யமொழிய அர்த்தபேத்யமில்லை என்கிறார் (ஜடம் இத்யாதி) s “உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிறது - ஸ்ரவணமநநங்கள். (கேவல ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே) பகவத்விஷயமான ஸ்ரவணாதிகள் அன்றிக்கே கேவலாத்ம விஷயமான ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே.

v வக்ஷ்யமாணத்தைக் கடாஷித்து “இறை நிலை உணர்வரிது” என்கிறதுக்கு அர்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) அறிந்தால் தேஹதாந்தரங்களில் பரத்வ ஸங்கை உத்யயாது என்றபடி.

ஈ—ஸ்ரீரமாகக்கொண்டு தான் ஸ்ரீரியாய் நிற்கிற நிலை அறியப்போகாது. (உயிர்காள்) w சைதந்ய யோக்யமன்றிக்கே இருப்பதொன்றாய்த்தான் இழக்கப்பெற்றதோ? சேதநரான பின்பு அதின் கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லையே! அறிவுகேடராய் நீங்கள் பட்டதென்!

எங்கள் அறிவும் அறியாமையும் கிடக்கிடர், அறிந்த நீர் அருளிச்செய்யீர் நாங்களப்படி ஆஸ்ரயிக்க என்ன, அருளிச்செய்கிருர் மேல் (அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து) (உணர்ந்துணர்ந்து) x ஒரு உணர்த்தி-ஸ்வரூபபரம். ஒரு உணர்த்தி - ஸ்வபூவபரம். உரைத்துரைத்து - ஸ்வரூப பரமான ப்ரமாணங்களையும், ஸ்வபூவபரமான ப்ரமாணங்களையும். y விரோதி, நிரஸந ஸீலனாய் z ரக்ஷகனாய் இருக்கும் ஒருவன்; a ஒருவன் திருநாபீ, கமலத்திலே a₂ அவ்யவத, ரநேந பிறந்தவனாய் இருக்கும்; ஒருவன் b ஸம்ஹாரம் ஒன்றுக்கே கடவனாய் இருக்கும்; c இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னைப்

அ—என்று தாத்பர்யம் என்று கருத்து. இந்த விவேகமுண்டாகவே ஆபாதப்ரதீதியில் தேவ தாந்தர பரத்வ ப்ரதிபாதிக்கங்கள்போலே தோன்றுகிற வாக்யங்களில் ஸம்ஸய விபர்யயங்கள் உத்யாதிறே. w பரத்வத்தை நிர்ணயிக்கிற இடத்திலே சைதந்ய விஸிஷ்டதையைச் சொல்லி ஸம்பேயாதிக்கிறவர் ஹார்த்தபூவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (சைதந்ய யோக்யமன்றிக்கே இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே)

“அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்று - தத்வ நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும் க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. x “உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்கிற விப்ஸைகளுக்கு விஷய பேதத்தாலே பேதமருளிச்செய்கிருர் (ஒரு உணர்த்தி என்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே) y “அரி அயன் அரன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (விரோதி, நிரஸந இத்யாதி) z (ரக்ஷகனாய் இருக்கும் ஒருவன்) என்றது - 1. “நஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து. a (ஒருவன் திருநாபீ, இதி) ஆத் - விஷ்ணு: ஜாத: - அஜ: என்றபடி. b (ஸம்ஹாரம் ஒன்றுக்கே இதி) ஆகையாலேயிறே இது நிருபகமாயிற்று என்று ஹ்ருத்யம். c ஸ்வரூபபரமாயும் ஸ்வபூவபரமாயுமுள்ள ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் வ்யாக்யாதா அநுபூஷிக்கிருர் (இவர்களை

ஜீ—w பரத்வ நிர்ணய ப்ரகரணத்திலே சைதந்ய விஸிஷ்டதையைச் சொல்லி ஸம்பேயாதிக்கிற வருடைய ஹார்த்தபூவத்தை அருளிச்செய்கிருர் (சைதந்ய யோக்யமன்றிக்கே இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே).

“அரி அயன் அரன்” இத்யாதியாலே - தத்வ நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும் க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. x “உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து” என்கிற விப்ஸைகளுக்கு - விஷயபேதத்தாலே பேதமருளிச்செய்கிருர் (ஒரு உணர்த்தி என்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே) y “அரி அயன் அரன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (விரோதி, இத்யாதி) z (ரக்ஷகனாய் இருக்கும் ஒருவன்) என்றது - 1. “நஹி பாலந ஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்” இத்யாதியைப்பற்ற. a₂ (அவ்யவத, ரநேந இதி) “ஆத் - விஷ்ணு: ஜாத: அஜ:” என்றபடி. c “உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிற விப்ஸையாலே -

ஈ—d பலகாலும் சொல்லிப்பார்த்து, d₂ 'லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியாய் இருப்பது e ஒரு ப்ரபுந்தம் பண்ணித்தரவேணும்' என்பாரைப்போலே, ஒரு வ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப் பாராதே, i இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபுராவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, g கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷம் கிடந்த வ்யக்தியைப் பற்றப் பார்ப்பது. h இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்துவே ப்ரதாநம் என்று உங்கள் நெஞ்சிலே தோற்றும். அவ்வஸ்துவை i ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே j "கைப் புகுந்தது" என்று விஸ்வலிக்கலாமளவும் k ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

6.

அ—ப்ரதிபாதிக்கிற இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸையாலே - ஸ்வரூப ஸ்வபுராவபரமான ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து என்றாய், உரைத்துரைத்து - அதனைப் பலகாலும் சொல்லி என்று பொருளாக்கி, இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (இவர்களை இத்யாதி) என்று அழகப்பங்கா அருளிச்செய்யும்படி. d (பலகாலும்) என்றது - வீப்ஸையைப்பற்ற. d₂ இவர்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்கையாவது - அபக்ஷபாதமத்யஸ்தபுத்த்யா விசாரிக்கை என்கிறார் (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) மூவரையும் ஒக்க எடுத்ததின் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். e 1. "தஸ்மாத் புவந்தம் ப்ருச்சாமஸ் ஸுத பெளராணிகாத்யது | புராண ஸம்ஹிதாம் புண்யாம் லிங்கமாஹாதம்ய ஸம்யுதாம் ||" என்றத்தைப்பற்ற (ஒரு ப்ரபுந்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்பாரைப்போலே) என்கிறது. f ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபுராவங்களை இத்யாதி) g (கோல் விழுக்காட்டாலே) ஸ்வத:ப்ராப்தியாலே; யத்ருச்சையாலே என்னவுமாம். h "மனப்பட்டதொன்றே" என்றதுக்குப் பொருள் (இப்படி ஆராய்ந்தவாறே இத்யாதி) "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்றது - ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே அதுஸந்தித்து, அவ்வஸ்துவுக்கு வாசகமான ஸப்தத்தை வ்யவஹரித்து ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றபடி. i ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்று அத்வயம். உரைத்துரைத்து என்கிறது - அஸக்ருச்ச்ரவணத்தைச் சொல்லுகிறது. உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது - அஸக்ருத்மநநத்தைச் சொல்லுகிறது. j கைப்புகுருகையாவது - பூலோந்முகுமாகை. (கைப் புகுந்தது என்று விஸ்வலிக்கலாமளவும்) என்றது - வீப்ஸாதாத்பர்யம்.

ஜீ—ஸ்வரூப ஸ்வபுராவபரமான ப்ரமாணங்களை 'ஆராய்ந்து' என்றாய், "உரைத்துரைத்து" என்றதுக்கு - பலகாலும் சொல்லி என்று அர்த்தமாக்கி, இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி) d (பலகாலும்) என்றது - வீப்ஸையைப்பற்ற. d₂ ஆராய்கையாவது - பக்ஷபாதமின்றிக்கே மத்யஸ்தபுத்த்யா விசாரிக்கை என்கிறார் (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) e (ஒரு ப்ரபுந்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்பாரைப்போலே) என்றது-1. "தஸ்மாத் புவந்தம் ப்ருச்சாமஸ் ஸுத பெளராணிகாத்யது | புராண ஸம்ஹிதாம் புண்யாம் லிங்கமாஹாதம்ய ஸம்யுதாம் ||" என்றத்தைப்பற்ற. f ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் ஸ்வரூப இத்யாதி) g (கோல் விழுக்காட்டாலே) ஸ்வத:ப்ராப்தியாலே. h "மனப்பட்டதொன்றே" என்றதுக்கு அர்த்தம் (இப்படி ஆராய்ந்த இத்யாதி) "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்றது - ஸ்ரவணமநநாதிகளாலே அதுஸந்தித்து, வஸ்துவுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகாலும் உச்சரித்து ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றபடி. உரைத்துரைத்து என்றது - அஸக்ருச்ச்ரவணத்தை. உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது - அஸக்ருத்மநநத்தை. j கைப்புகுருகை - பூலோந்முகுமாகை. இது வீப்ஸாதாத்பர்யம்.

7. ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவிலுந் தீகற்
நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னு மிவரை
ஒன்றதும் மனத்துவைத் துன்னிதும் மிருபசை யறுத்து
நன்றென நஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே.

ஆ— 7. ஸ்யா:— (ஒன்றென) ஏகாதி,ஷ்டி,தமோ? அநேகாதி,ஷ்டி,தமோ? என்று அறிய
அரிதான வடிவிலே நின்ற நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னும் இவருடைய ஸ்வரண
மநங்களை அவஹிதமநஸ்கராய்ப் பண்ணுவது. அவர்களிலே ஒருவனை ஈஸ்வரன் என்று
தோற்றிவரும். தோற்றிவருமிடத்திலும். ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவித
மான கல்பாணகுணங்களை யுடையவனான நாராயணன் என்றே தோற்றிவரும். ஆனபின்பு
தத்,வ்யதிரித்த ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் பக்கல் ஈஸ்வரத்வ ஸங்கையை விட்டு அந்த நாராயணன்
பக்கலிலே நம்முடைய ஸாராத்யுபகரணங்கள் உள்ளபோதே அந்ந் ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு
அடிமை செய்வது என்கிறார்.

7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — மந்த்யாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் நிர்ணயோபாயங்களானே
மூவரிலும் இன்னான் பரனென்று நிர்ணயித்து, ஈஸ்வரதயா நிர்ணிதனான இன்னான்
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஸ்யா:— (ஒன்றென்று தொடங்கி) மூர்த்திதரயத்துக்கும் ஆத்மா ஒருவனே?
பலரோ? பலரானால் அவர்களில் ப்ரத்யாநன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாதபடினை
உடையராய் நின்ற. (நன்றெழில் நாரணன்) தன் வடிவைக்கண்டால் தானே
ஈஸ்வரன் என்று தோற்றும்படி நல்ல எழிலையுடைய நாராயணன். (ஒன்ற நும்
என்று தொடங்கி) சொன்ன முன்று வகையாலும் விஸத்ருஸமாய் உள்ள இவன்
களைப் பக்பதி யாதே.

7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், விவேக ப்ரகாரத்தை விஸத்ருமாக உபதேசரித்து,
'சடக்கென ஆஸ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

ஒன்றெனப் பலவென — ஏகாத்ம ப்ரகாரம் என்றும் அநேகாத்மாதி,ஷ்டி,தம்
என்றும், ஒருவன் ப்ரத்யாநன் என்றும் தனித்தனியே ப்ரத்யாநர் என்றும், அந்நி

அ— “உணர்ந்து என்று தொடங்கி, உயிர்காள் அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்
துணர்ந்து உரைத்துரைத்து, மனப்பட்டது ஒன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சு
மின்” என்று அந்வயம்.

6.

ஜி— “உணர்ந்துணர்ந்து என்று தொடங்கி, உயிர்காள்! அரி அயன் அரனென்னும் இவரை
உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து, மனப்பட்டது ஒன்றை, உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து
இறைஞ்சுமின்” இத்யந்வய: முதலில், உணர்ந்துணர்ந்து என்றதுக்கு - ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸ்வபு
வனாகையாலே, என்றுமொக்க உணருகையே ஸ்வபுராவமாக உடையனாய் இத்யர்த்த:.

6.

§ இவ்விடத்தில் ஒன்பதினாயிரப்படி பதிதம் (விடுபட்டுள்ளது).

ப—வரும்—அறிவரிதான, வடிவினுள்—வடிவுக்குள்ளே, நின்ற—வர்த்திக்கிற, நன்று—
 விலக்ஷணமான, எழில்—அபஹத பாபமத்வாதி, குணௌஜ்வல்யத்தையுடைய
 யனாய், நாரணன்—நாராயணநுவாகாதி, ஸித்த்யனாய் ஸமஸ்த சித்தசித்தந்தராத்மா
 வான நாராயணன், நான்முகன்—சதுர்வேத, பாராயணத்துக்கும் பஹுமுக,
 ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபயுக்தமான முக, பேத, தத்தையுடைய சதுர்முகன், அரன்—
 ஸம்ஹரணைக ஸ்வபூவான ஹரன், என்னும் இவரை—என்று தத்தம் ஸ்வபூவ
 வைஸத்யம் பிறக்கும்படி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டவர்களை, ஒன்ற—
 ஒருவர்பக்கல் ப்ராத்யாய பக்ஷபாதமற ஏகாகாரதயா, நும் மனத்து வைத்து—
 உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து உள்ளி—அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபூவங்களை
 ஸப்ரமாணமாக ஆராய்ந்து, நும் இருபசை அறுத்து—உங்கள் ப்ரதிபத்தி தேவாஷத்
 தாலே இருவர் பக்கலிலும் உண்டான ஈஸ்வர ஸங்குத்தை அறுத்து, அவனிட—
 அந்த நன்றெழில் நாரணன் பக்கலிலே, நம்முடைய—நம்முடைய, நாள்—
 ஆயுஸ்ஸுள்ள காலத்திலே, நன்றென—1. “एकमक्तिः” (ஏகபக்தி:) என்கிறபடியே
 நன்றான, நலம்—ஸநேஹத்தை, செய்வது—பண்ணுவது. 7.

இ—அவ:—ஏழாம் பாட்டில்—இப்படி அருளிச்செய்த இடத்திலும் அவர்கள் ஆறி
 யிருந்தவாறே, திரியட்டும், ‘மந்த்யாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் வஸ்து இன்னதென்று
 நிர்ணயித்து ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்’ என்கிறார்.

வ்யா:—(ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற) மூர்த்தித்ரயமும்
 ஏகாத்மாதி, ஷ்டி, தமோ? அநேகாத்மாதி, ஷ்டி, தமோ? அநேகாத்மாதி, ஷ்டி, தமானால்
 அவர்களில் ப்ராத்யாயன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாத ஸ்வபூவத்தை
 உடையராய் நின்ற. (நன்றெழில் நாரணன்) அநந்யபரமான நாராயணநு
 வாகாதிகளை நினைக்கிறார். எழிலென்று - 2. “अपहृतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः”
 (அபஹதபாபமா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) என்கிற புகரை நினைக்கிறது.
 (நான்முகனித்யாதி) ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பல முகங்களையுடைய சதுர்
 முகன், அழிக்கும் தொழிலே கற்றிருக்கும் ருத்ரன், இவர்களோடு மற்றுள்ள
 சேதநாசேதநங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸரீரம் என்னுமிடத்துக்கு வாசக
 மான திருநாமத்தை உடையானொருவன். (என்னும் இவரை) இப்படி விஸத், ரூப
 ஸ்வபூவராயுள்ளவர்களை. (ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து) இவனே நிர்வாஹகனாக
 வேணும் என்று பக்ஷபதியாதே “ப்ரமாணகூதிகளை ஆராய்ந்தால் கோல் விழுந்த
 வன் பரனாகிறான்” என்று மூவரையும் ஒக்க உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து.
 (உள்ளி) ஸ்ருதி ந்யாயங்களாலே ஆராய்ந்து. (நும் இருபசை அறுத்து) நீங்கள்
 ஈஸ்வரதயா ஸங்கித்த ப்ரஹ்மருத்ராதி, கள் பக்கல் நசையறுத்து. (நும் இருபசை)
 புருஷகூதமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் வந்த ஸங்கையொழிய ப்ரமாணகூதிகளால்
 அவர்கள் பக்கல் ஈஸ்வரத்வ ஸங்கையும் இல்லை என்கை. (நன்றென நலம்
 செய்வது அவனிட) அவன்பக்கலிலே அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணப்

இ—பாருங்கோள். (நம்முடை நாளே) 'க்ரமத்திலே செய்கிறோம்' என்றிராதே, ஸரீரத் தினுடைய நிலையில்லாமையை புத்திபண்ணிச் சடக்கென ஆஸ்ரயியுங்கோள்.

1. "नन्दन्युदित आदित्ये नन्दन्यस्तमिते रवौ । आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम् ॥"
(நந்தந்யுதித ஆதித்யே நந்தந்யஸ்தமிதே ரவௌ । ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம் ॥)

7.

ஈ—அவ:—ஏழாம் பாட்டு. a "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று ஆறியிருந்தார்கள்; ஐயோ! நீங்கள், உங்களுடைய ஆயுஸ்ஸினுடைய ஸ்திதியும், இழக்கிற விஷயத்தின் b நன்மையும் அறியாமையிறே ஆறியிருக்கிறது; நீங்கள் முடிந்துபோவதற்கு முன்னே நிர்ணயோபாயங்களாலே வஸ்து இன்னதென்று நிர்ணயித்து, நிர்ணீதனானவன்பக்கலிலே கடுக புக்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள் என்று கீழிற் பாட்டுக்கு ஷேஷமாயிருக்கிறது இப் பாட்டும். d நீங்கள் மந்த்யாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே கடுகச் செய்துகொடுநின்று, "செய்கிறோம்" என்னவேணும்; "செய்கிறோம்" என்று செய்யவெண்ணாது என்கிற இதுவே விஸேஷம் கீழிற் பாட்டிற்காட்டில்.

வ்யா:—(ஒன்றென) e மூவர் ப்ரத்யாநராய், மூவர்க்கும் மூன்று ஸரீரமுண்டாய்த் தோற்றுகையாலே, மூன்று ஸரீரத்திலும் ஒருவனே அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (ஒன்றென இத்யாதி) a...c "நம்முடை நாளே" என்றத்தை ப்ரத்யாந மாக்கிக் கொண்டு "நன்றென நலஞ்செய்தவனிடே" என்னுமளவும் கடாஷித்து ஸங்க்யதியருளிச் செய்கிறார் (அப்படியே இத்யாதி; வாக்யத்ரயத்தாலே) b "நன்றெழில் நாரணன்" என்றத்தைப் பற்ற (நன்மையும் அறியாமையிறே) என்றது. c "நலஞ்செய்வது" என்றதைப்பற்ற (புக்தியைப் பண்ணப் பாருங்கோள் என்றது) d கீழுத்தார்த்தத்தையே சொல்லிற்றுகில் இப்பாட்டு வ்யர்த்தமன்றோ என்ன, விஸேஷங்காட்டுகிறார் (நீங்கள் இத்யாதி)

e "ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் நன்றெழில் நாரணன்" என்ன அமையாதோ? "வடிவினுள் நின்ற" என்னவேணுமோ? என்ன, இது கோட்யுத்த்யபநார்த்தம் என்கிறார் (மூவர் ப்ரத்யாநராய் மூவர்க்கு மூன்று ஸரீரமுண்டாய்த் தோற்றுகையாலே என்று) ஸரீரம் மூன்றுகை

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (ஒன்றென இத்யாதி) a...c "நம்முடை நாளே" என்றத்தை ப்ரத்யாந மாக்கிக்கொண்டு "நலஞ்செய்தவனிடே" என்னுமளவும் கடாஷித்து ஸங்க்யதி (அப்படியே இத்யாதி; வாக்யத்ரயத்தாலே) b நன்மையும் என்றது - "நன்றெழில் நாரணன்" என்றத்தைப் பற்ற. c "நலஞ்செய்வது" என்றத்தைப்பற்ற (புக்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள் என்றது) d கீழிற்பாட்டில் இதுக்கு விஸேஷமில்லையோ என்ன (நீங்கள் இத்யாதி)

e ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும் நன்றெழில் நாரணன் என்ன அமையாதோ? "வடிவினுள் நின்ற" என்னவேணுமோ? என்ன, இது கோட்யுத்த்யபநார்த்தம் என்கிறார் (மூவர் ப்ரத்யாநராய் இத்யாதி) ஸரீரம் மூன்றுகையாலே மூவர் என்னலாயிருக்கும்; அந்த அந்த

ஈ—ஈருளே? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதநர் அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறார் களோ? என்று! அறிய அரிய வடிவுகளை உடையராய் நிற்கிற. ௨ “ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்டிதமோ” என்று அறிய அரிதான வடிவை உடையராய் நின்ற.

அ—யாலே மூவரென்னலாயிருக்கும்: அந்த அந்த ஸரீரத்தை அதிஷ்டித்து, ப்ரபுலமாய் துல்யமாயிருந்துள்ள மூன்று கார்யங்களைச் செய்கையாலே, ஏகைககார்ய ஸக்தியைப் பார்த்தால் “இவனே ஸர்வஸக்தன், இவனே ஸர்வஸக்தன்” என்று தோன்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். (அறிய அரிய வடிவுகளை) என்றது—அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவுகளை என்றபடி. ௨ யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ என்று) “ஒன்று” என்கிறது - ஒன்றாலே அதிஷ்டிதம் என்றபடி. “பல” என்கிறது - பலராலே அதிஷ்டிதம் என்றபடி. பூர்வயோஜநையில், அறிவருமை - அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான ஸப்ஜாதார்த்தம். இது த்விதீயயோஜநையில் ஆர்த்தம். அறிவருமை - அறிய அருமைக்கு விஷயமாக ஸப்ஜாதார்த்தம். அன்றியே, “அறிவரும் வடிவு” என்றது - அறிய அரிய ஸ்வபூவங்கள் என்றபடி. வடிவு என்று - ஸ்வபூவமாதல், ஸரீரமாதல்.

h “தன்று” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அதந்யபரமான இத்யாதி) | “எழில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அபஹதபாப்மேத்யாதி) | அபஹதபாப்மா என்றது - ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கச் செய்தேயும் வ்யாப்யகூதமான தேஷஷங்கள் தன் பக்கல் தட்டாதபடியிருக்குமவன் என்கிறது. திவ்ய: என்றது - த்யெளவிலே வர்த்திக்குமவன் என்றும், பரமபதூநிலயன் என்றபடி. தேவன் என்கிறது - த்யோதமாநத்வாதி குணங்களையுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்டவன் நாராயணன் ஒருவனுமே என்கிறது. h யத்யவா, ஸம்ஜ்ஞைகள்தானே பராவரவிபூகும் பண்ணுகிறதென்று தாத்பர்யம் என்கிற அபேப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதந்யபரமான

ஜீ-ஸரீரத்தை அதிஷ்டித்து ப்ரபுலமாய் துல்யமாயிருந்துள்ள மூன்றுகார்யங்களைச் செய்கையாலே ஏகைககார்ய ஸக்தியைப் பார்த்தால் “இவனே ஸர்வஸக்தன், இவனே ஸர்வஸக்தன்” என்று தோன்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். ௨ யோஜநாந்தரம் (ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ இத்யாதி) ஒன்று - ஒன்றாலே அதிஷ்டிதம், பல - பலராலே அதிஷ்டிதம். “அறிவரும் வடிவினுள்” என்றதுக்கு முந்தின யோஜநையில், அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவில் என்று அர்த்தம்: த்விதீய யோஜனையில், அறிவருமைக்கு விஷயமான என்று அர்த்தம். வடிவு - ஸ்வபூவமாதல், ஸரீரமாதல்.

h தன்மைக்கு அர்த்தம் (அதந்ய பரமான இத்யாதி) | எழில் என்றதுக்கு அர்த்தம் (அபஹதபாப்மா இத்யாதி) | ஸிக்ரஹத்தில் தன்ருன எழில் என்று அர்த்தாந்தரம் (ரூப ஸ்ரீயை இத்யாதி) | k இதுக்கு தன்மையேது என்ன (கண்டவாற்றால் இத்யாதி); ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமான சேஷித ப்ரகாரங்களாலே ப்ரமாணநிரபேக்ஷமாக லோகம் தனக்கே ஸேஷமென்று நாடாசச் சொல்லும்படி நின்ற என்றபடி. ஸுபூராலோபநிஷதி. 1. “ஏஷ ஸர்வபூகாந்தராத்மாபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” அஸ்யார்த்தம்:—அத்ர பூதஸப்ஜஸ்ய ஸத்தாவத்வஸ்துவாசித்வாத் உபயனிபூதயந்தர்கூத சித்தித்வஸ்துஜாதம் பூதஸப்ஜதேநோக்த்வா தஸ்ய அந்தராத்மதயா ஸ்தித: இத்யர்த்தம். அபஹதபாப்மா - ஸர்வாந்தராத்மத்வேபி வ்யாப்யகூத தேஷஷாஸம் ஸப்ருஷ்ட: திவ்ய: - திவி ஸ்தித:; பரமபதூநிலய இதி யாவத். தேவ: - த்யோதமாநத்வாதிருஜோபேத:; ஏக: - அத்விதீய:; ஸமாப்யதி, கரஹித:; ஏவம்பூதன் ஆரென்ன

ஈ— (நன்றெழில் நாரணன்) h அநந்யபரமான நாராயணனுவாகாதிகளை நினைக்கிறார். எழிலென்று-i 1. “अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः” (அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) என்கிற புகரை நினைக்கிறது. (நன்றெழில்) j ரூபஸ்ரீயைப் பார்த்த வாறே kA “கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்” என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகன் இவனே என்னலாம்.

(நாரணன்) l திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே தன்னையொழிந்ததடைய ப்ரகார மாய்க் கொண்டு தான் ப்ரகாரியாய் இருப்பானெருவன் என்று தோற்றியிருக்கும்.

அ-இத்யாதியாலே) j (ரூப ஸ்ரீயை இத்யாதி) தாத்பர்யாந்தரம். 2. “ரூபஸ்ரீயா பரமயா பரமேண தாம்நா சித்ரைஸ்ச கைஸ்சிதுசிதைப் புவதஸ்சரித்ரை: | சிஹ்நைநரிஹ்நவபரைரபரைஸ்ச கைஸ்சிந்நிஸ்சிந்வதே த்வயி விபஸ்சித ஈஸித்ருத்வம் ||” என்ற ஸ்லோகம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். அதிஹ்நவபரை: - ஸ்வாபூரணிகை: அபரைஸ்ச கைஸ்சிதி - அதிமாநுஷ ஸீல த்யா ஷாந்த யாதிபி: இத்யர்த்த: k இதுக்கு நன்மையேதென்ன (கண்டவாற்றால் இத்யாதி) இப்படி ப்ரத யக்ஷ ஸித்த்யமான சேஷ்டித ப்ரகாரங்களாலே 3. “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்கிற ப்ரமாண நிர பேஷ்டமாக ஸ்லோகம் தனக்கே ஸேஷமென்று நாடாகச் சொல்லும்படி நின்ற ஸர்வேஸ்வரனை. கண்டவாற்றால் - கண்ட ப்ரகாரத்தால். கண்ட ப்ரகாரம் - ஸௌந்தர்யம். இப்படியும் ஒரு யோஜனை உண்டு என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யம் அநீஸ்வரன் பக்கல் காணாமையாலே அத்தாலே ஈஸ்வரனென்று நிர்ந்தூரிக்கிறது. 4. “ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹி மாநம் வ்யாசஷ்டே” என்று ரூபத்தை மஹிம ஜ்ஞாபகமாகச் சொல்லிற்றிறே. | ப்ரஹ்ம வ்ரீஹியிலர்த்தம் (திருநாமத்தை இத்யாதி) n ப்ரஹ்மாவுக்கு அபரத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது

ஜ—(நாராயண இதி) j (ரூப ஸ்ரீயைப் பார்த்தவாறே) என்கிற இடத்திலே 2. “ரூபஸ்ரீயா பரமயா பரமேண தாம்நா சித்ரைஸ்ச கைஸ்சிதுசிதைப் புவதஸ்சரித்ரை: | சிஹ்நைநரிஹ்நவபரை ரபரைஸ்ச கைஸ்சிந்நிஸ்சிந்வதே த்வயி விபஸ்சித ஈஸித்ருத்வம் ||” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அதிஹ்நவபரை: - ஸ்வாபூரணிகை: அபரைஸ்ச கைஸ்சித் - அதிமாநுஷ ஸீல த்யா ஷாந்தயாதிபி: இத்யர்த்த: 4. “ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே” என்று ரூபத்தை மஹிம ஜ்ஞாபகமாகச் சொல்லிற்றிறே. | ப்ரஹ்ம வ்ரீஹியிலர்த்தம் (திருநாமத்தை இத்யாதி) n ப்ரஹ்மாவுக்கு அபரத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது “நான்முகன்” என்கிற நாமம்

ப்ர—i 1. (ஒன்றென இத்யாதி) (எழில்) சுவாலோபனிஷதி (9) “एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः” अस्यार्थः— अत्र भूतशब्दस्य सत्तावद्वस्तुवाचित्वात् उभय-विभूत्यन्तर्गतं चिदचिद्वस्तुजातं अनेन भूतशब्देन निर्दिश्यते । (अपहतपाप्मेति) पूर्वोक्तेषु पृथिव्यादितमः— पर्यन्तेषु वस्तुषु अन्तर्यामितया वर्तमानोऽपि तद्गतदोषैरसंस्पृष्ट इत्यर्थः । (दिव्यः) दिवि स्थितः; परमपदनिलय इत्यर्थः । (देवः) द्योतनादिगुणविशिष्टः । (एकः) अद्वितीयः; समाभ्यधिकरहित इत्यर्थः । एवंभूतः क इत्यपेक्षायामाह (नारायण इति) ॥

ஈ—(நான்முகன்) m ஒருவன் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே வந்தால் n நாலு வேதங்கனையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலு முகத்தையுடையனாய் ஸ்ருஷ்டி கார்யம் ஒன்றிலும் அந்விதன் என்று தோற்றியிருக்கும். (அரன்) o ஒருவன், ஸம்ஹர்த்தருத்வம் ஒன்றிலும் அந்விதன் என்று தோற்றியிருக்கும். p1. “सृष्टिसिद्ध्यन्तकरणि ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम् । स संशं याति भगवानेक एव जनार्दनः ॥” (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்தயந்தகரணீம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஸிவாத்மிகாம் । ஸ ஸம்ஹ்ருதம் யாதி புகுவாதேக ஏவ ஜநார்தந: ॥) q என்கிறபடியே r ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் s ஒக்கவெடுக்கலாய் விஷ்ணு ஸப்ரத்யுத்தோடு பர்யாயமான ஜநார்தந ஸப்ரத்யுத்தையிட்டுத் தலைக்கட்டுகையாலே தானே t ப்ரத்யுநன் என்று t₂ தோற்றும்படியாய் இருக்கும்.

அ—“நான்முகன்” என்கிற நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி) n (நாலு வேதங்கனையும்) என்ற துக்கு - மாதாதி ந ஜ்ஞாதத்வத்திலே தாத்பர்யம். o “அரன்” என்கிறது - ருத்ரனுக்கு அபரத்வஸூசகமான நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி).

p “நாரணன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஸமஸ்தமும் ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியுமாய் இருக்கும் என்று சொன்னபோதே, அவனுக்கு ப்ரத்யுந்யம் தோற்றிற்றிறே. அப்படி அவன் ப்ரத்யுநன் என்றதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்தயாதி) யத்யவா, “ஒன்ற நும் மனத்துவைத்து உள்ளி” இத்யுச்யமாந பர்யாலோசநயா ப்ரலிஷ்யமாணம் அர்த்தம் ப்ரமாணமுகேந ஆஹ (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்தயந்தேதி) q (என்கிறபடியே) என்ற அதந்தரம் “இந்த நிர்தேஸமும்” என்று வாக்யஸேஷம். r எங்ஙனையென்ன (ஸம்ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி) s (ஒக்கவெடுக்கலாய்) என்ற அதந்தரம். “இருக்கிற” என்று வாக்யஸேஷம். t₂ (தோற்றும்படியாய் இருக்கும்) என்ற அதந்தரம். “அப்படியே இங்கும் ‘நன்றெழில்’ என்கிற விசேஷணத்தாலே அவனே ப்ரத்யுநன் என்று தோற்றுகிறது” என்று வாக்யஸேஷம்—“என்கிறபடியே இந்த நிர்தேஸமும்” என்கிற இதுக்கு இந்த வாக்யம் விவரணமாகையாலே ஸித்தம்.

ஜீ—என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி) n (நாலு வேதங்கனையும்) என்றதுக்கு-ப்ரமாணாதீத ஜ்ஞாதத்வத்திலே தாத்பர்யம். o “அரன்” என்றதும்-ருத்ரனுக்கு அபரத்வஸூசகமான நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி)

p “நாரணன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸமஸ்தமும் ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாய் இருக்கும் என்று சொன்னபோதே அவனுக்கு ப்ரத்யுந்யம் தோற்றியிறே. அவன் ப்ரத்யுநன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்தயந்தேத்யாதி) இத்யம் ப்ரத்யுமேம்ஸே த்விதீயே. q (ஜநார்தந: என்கிறபடியே) என்ற அதந்தரம். “இந்த நிர்தேஸமும்” என்று வாக்யஸேஷம். r அது எங்ஙனையென்ன (ஸம்ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி) s “ஒக்கவெடுக்கலாய்” என்ற அதந்தரம். “இருக்கிற” என்று வாக்யஸேஷம். t, t₂ (ப்ரத்யுநன் என்று தோற்றும்படியாய் இருக்கும்) என்ற அதந்தரம். “அப்படியே இங்கும் ‘நன்றெழில்’ என்கிற விசேஷணத்தால் இவனே ப்ரத்யுநன் என்று தோற்றுகிறது” என்று வாக்யஸேஷம்.

ப்ர—p 1. प्रथमांशे द्वितीयेऽध्याये—“सृष्टिसिद्ध्यन्तकरणि ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम् । स संशं याति भगवान् एक एव जनार्दनः ॥ ६७ ॥”

ஈ— இப்படி ப விஸத்ருஸ ஸ்வபாவராய் இருக்கிற இவர்களை (v ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து) அவனையொழிந்த இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணும் என்றதல், நிர்ணயிப்பதற்கு முன்னே இவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணும் என்றதல் பாராதே v ஒரு படிப்பட உங்கள் நெஞ்சிலே வைப்பது. (v₂ உள்ளி) உள்ளுவது-w ஸ்ருதி ந்யாயங் களாலே ஆராய்வது. அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்து ப்ரதானமாய், இரண்டு அப்ரதானமாய்த் தோற்றும்; தோற்றினவாறே (நும் இருபசை அறுத்து) அவ்விரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற x நசையைத் தவிருவது. y வஸ்துகுதமாய் வருவதொரு உத்கர்ஷம் இல்லை; நீங்கள் ஏறிகேற இவற்றைத் தவிருவது. (நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை-) இப்படி நிர்ணயித்தனவன்பக்கலிலே “இவன் நமக்குக் கைப்புகுந்தான்” என்று z உங்களுக்கேறத் & தேற்றம் பிறக்கும்படி b அநந்ய ப்ரயோஜனமான புக்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள். க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்றிருந்தார்கள்—(நம்முடை நாளே) c கெடுவிகாள்! நம்முடைய ஆயுஸ்ஸின் நிலை அறிவிகோளே! கடுக ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். “நம்முடை நாள்” என்னுங்காட்டில்-ஆயுஸ்ஸின் நிலையை அறிந்தபடி என்னென்னில், முன்பே “மின்னின் நிலை யில்” (1-2-2) என்று அருளிச்செய்தாரிறே. d ஒருவன் இரண்டு கதவையும் e அடைத்துக்

அ— ப விஸத்ருஸ ஸ்வபாவர் என்றது - விருத்த, ஸ்வபாவர் என்றபடி. ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹார்த்ருத்வத்தாலே வைஸாத்ருஸ்யம். v ஒன்ற-ஒருபடிப்பட. w (ஸ்ருதி ந்யாயங்களாலே) ஸ்ருதியாலும் யுக்தியாலும் என்றபடி. x பசை-நசை. y “நும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வஸ்துகுதம் இத்யாதி) z ஏற-மதஸ்ஸிலே ஏறும்படி. a தேற்றம்-தெளிவு. b (அநந்யப்ரயோஜன மான புக்தி) ஸாத்யபுக்தி என்றபடி. c நம்முடை நாள் என்றதுக்கு அஸ்திரத்வத்தைப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவிகாள்! இத்யாதி) கெடுவிகாள் - துஷ்டாத்மாநா: !. இவ்விடத்திலே 1. “ஸம்பத்யஸ் ஸ்வப்நஸங்காரா: யௌவநம் குஸுமோபமம்! தடிச்சஞ்சலமாயுர்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஜாநதோ த்ருதி: ||” என்ற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். d “நம்முடை நாள்” இத்யஸ்ய அநர்த்தாவஹத்வவிவக்ஷயா பாவாந்தரமாஹ (ஒருவன் இரண்டு இத்யாதி) ஆயுஸ்ஸுதான் ஸ்திரமானாலும் ஸம்ஹாரமாகிற அநர்த்தவீரேஷம் வருகிறபடியை அநுஸந்தித்தால் அவனை ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்றபடி. இவ்விடத்திலே 2. “காலாவர்த்தாந் ப்ரக்ருதிவிக்ருதி காம பேடாகேஷு தோஷாந் ஜ்வாலாகுர்த்தப்ரதிமதுரிதோதயர்க்கது: க்குா நபூதிம் | யாதூதத்யம்

ஜீ— ப விஸத்ருஸ ஸ்வபாவர்-விருத்த, ஸ்வபாவர், ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வங் களாலே வைஸாத்ருஸ்யம். v ஒன்ற-ஒருபடிப்பட. w (ஸ்ருதி ந்யாயங்களாலே) ஸ்ருதியாலும், ந்யா யங்களாலும்; ந்யாயங்கள்-யுக்திகள். v₂ உள்ளி-விசாரித்து. x பசை-நசை. y “நும்” என்றதுக்கு பாவம் (வஸ்துகுதமாய் இத்யாதி) z ஏற-மதஸ்ஸிலே ஏறும்படி. a தேற்றம்-தெளிவு. b (அநந்ய ப்ரயோஜனமான புக்தி) ஸாத்ய புக்தி. c “நம்முடை நாள்” என்றதுக்கு-அஸ்திரத்வத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவிகாள்! இத்யாதி) கெடுவிகாள்-துஷ்டாத்மாக்களே! இவ்விடத் தில் 1. “ஸம்பத்யஸ் ஸ்வப்நஸங்காரா: யௌவநம் குஸுமோபமம்! தடிச்சஞ்சலமாயுர்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஜாநதோ த்ருதி: ||” என்றது அநுஸந்தேயம். d “நம்முடை நாள்” என்றதுக்கு அநர்த் தாவஹத்வத்தாலும் ஆறியிருக்கப்போகாதென்று பாவாந்தரம் (ஒருவன் இத்யாதி) ஆயுஸ்ஸு ப—66

ஈ—கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், நெருப்புப்பற்றி எரியாநின்றால், f “அவிக்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்கலாமோ? g 1. “नन्दन्युदित आदित्ये नन्दन्यस्तमिते रवौ। आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम्॥” (நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்॥) ஆதித்யோத்யத்திலே வந்தவாறே “தூரவ்யார்ஜநகாலம் வந்தது” என்று உகப்பார்கள்; அவன் அஸ்தமித்தவாறே “அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்தது” என்று உகப்பார்கள். h சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியாதிரா நின்றார்கள் என்னுநின்றதிறே. 7.

அ—ஸ்வபர நியதம் யச்ச திவ்யம் பதம் தத் காராகல்பம் வபுரபி வித்யந் கஸ்திதிசேஷத பந்தம்॥” என்றும், 2. “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதி:” இத்யாதித்யம் கண்டு கொள்வது. e (அடைத்து) ஆச்சுரதித்து. f (அவிக்கிறோம்) ஸமிப்பிக்கிறோம்.

g அதுக்குள்ளே கிடக்கிறவன் அறியாமையாலே அறிவிக்கவேண்டிற்று; அப்படி இங்கும் அறியார்களோ என்ன (நந்தந்தி இத்யாதி) யத்வா, “நம்முடை நாள்” என்று சொல்ல வேணுமோ? “அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்று சொன்னபோதே ஆயுஸ்ஸினுடைய அஸ்திரதையை அறிந்து ஆஸ்ரயியார்களோ? என்ன (நந்தந்தி இத்யாதி) “மநுஷ்யா: ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபுத்யந்தே” இத்யந்வய: h (சாலிலெடுத்த நீர்போலே இதி) சாலில் - கட்டே. 3. “வ்யாக்ரீவ திஷ்டதி ஜரா பரிதர்ஜயந்தீ ரோக்யாஸ்ச சத்ரவ இவ ப்ரஹ்மந்தி தேஹம்। ஆயு: பரிஸ்ரவதி பிந்நகடாதிவாம்பேபா லோகஸ்தத்யாப்யஹிதமாசரீதி சித்ரம்॥” என்றது அநுஸந்தேயம். h சாலிலெடுத்த என்றது—ஆயுஸ்ஸினுடைய அல்பதையும், க்ஷயத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷதையும் தோற்றுக்கக்காக. சாலிலெடுத்த நீருக்கு ஆள ஆள வற்று கிறமை காண்பது. குளத்து நீருக்குத் தெரியாதிறே. “ஒன்றென என்று தொடங்கி, நும்மிரு பசையறுத்து அவனிடை நன்றென நலஞ்செய்வது நம்முடை நாள்” என்று அந்வயம். 7.

ஜி—தான் ஸ்திரமானாலும் ஸம்ஸாராபிவ்ருத்தியாகிற அநர்த்தவிசேஷம் வருகிறபடியை அநு ஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கவொண்ணாது; அவனைக் கடுக ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்றபடி.

g ஆயுஸ்ஸின் அஸ்தைத்யத்துக்கு ப்ரமாணம் (நந்தந்தி இத்யாதி) இத்யமயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடே ப்ரதம் ப்ரதி ராமவசநம். “மநுஷ்யா:- ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபுத்யந்தே” இத்யந்வய: h (சாலிலெடுத்த நீர்போலே) என்றவிடத்தில், 3. “ஆயு: பரிஸ்ரவதி பிந்நகடாதிவாம்பே:” என்றது அநுஸந்தேயம். சாலிலெடுத்த நீர் என்றது—ஆயுஸ்ஸினுடைய அல்பதையும், க்ஷயத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷதையும் தோற்றுக்கக்காக. குளத்தில் நீர் வற்றுகிறமை தெரியாதிறே. “ஒன்றென என்று தொடங்கி, நும்மிருபசையறுத்து அவனிடை நன்றென நலம் செய்வது நம்முடை நாளை” இத்யந்வய: ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற-ஏகாத்மாதிஷ்டித மென்றும், அநேகாத்மாதிஷ்டிதமென்றும், ஒருவன் ப்ரத்யாநனென்றும், தனித்தனியே ப்ரத்யாந ரென்றும் அறிய அரிதான வடிவுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற என்று ஸப்த்யார்த்தம். தன்றெழில் நாரணன்-விலக்ஷணமான அபஹதபாப்மத்வாதி: குணௌஜ்வல்யத்தையுடைய நாரணன். 7.

ப்ர—g1.(நம்முடை நாளை) अयोध्याकाण्डे (१०५) चित्रकूटे दुःखितं भरतं प्रति राम:—

“नन्दन्युदित आदित्ये नन्दन्यस्तमिते रवौ। आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम्॥७॥”

8. நாளுநின் றடுநம பழையங் கொடுவினை யுடனே
மாளுமூர் குறையில்லை மனனக மலமறக் கழுவி
நாளுநத் திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி
மாளுமோ ரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே.

ஆ— 8. வ்யா:—(நாளு நின்றடும்) இப்படி அந்நியப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு நம் திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கவே, இடைவிடாதே நின்று நமக்கு பூதகமாய், அநாதிகால ஸஞ்சிதமாய், புகுவது நுபுவ விரோதியான நம்முடைய கொடுவினையெல்லாம் வணங்கினை அப்போதே மாளும். இனி ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை. நாம் அபேக்ஷித்தபடி எம்பெரு மாளை அநுபவிக்கப்பெறலாம். இப்படி சிரகாலங்கூட பூலவத்ஸாத்தியமான புக்தி யோகத்தை ஸாதிக்கைக்குக் காலமும் பூலமுயின்றிபே அந்திமதுஸாபந்நராணர் இழந்து போமித்தனையோ? என்னில்; அந்த அந்திம துஸையிலேயாகிலும். ஓரஞ்ஜலிமாத்ரமாதல், ஒருக்நிமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாதல் அவன் திறத்திலே செய்ய, அந்த புக்தி யோகத்திலும் நன்று என்கிறார்.

8.

ஒ— அவ:— எட்டாம்பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய பூஜநீயனாகைக்கு நித்யநமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, பூஜநோபக்ரமகாலத்திலே பூஜநவிரோதி, ஸர்வகர்ம நிவ்ருத்தியும் உண்டாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாளுமென்று தொடங்கி) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நலியா நின்றள்ள பழையதாய் மிகவும் க்ருரமான நம்முடைய கர்மங்கள், ஆஸ்ரயிக்கத் தொடங்கினவாறே நிஸ்ஸேஷமாக நஸரிக்கும்; ஸர்வேஷ்டங்களும் பூர்ணமாம். (மனனென்று தொடங்கி) “ஈஸ்வரன் இவனோ மற்றையவர்களோ?” என்று தொடக்கமான மநஸ்ஸிலுள்ள ஸம்ஸயங்களையெல்லாம் போக்கி, ஸ்ரீமானாய் ஸ்வாமி யான எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதாபராதும் பாராத திருவடிகளை நாள்தோறும் வணங்கி. (மாளுமென்று தொடங்கி) நெடுங்காலங்கூட ஸாதிக்கவேண்டும் புக்தியோகத்தை ஸாதிக்கக் காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமதுஸாபந்நரானவர்கள் இழந்தே போமித்தனையோ? என்னில்; அத்ததுஸையிலேயாகிலும் ப்ரணுமாதிடுகளொன்றிலே உபக்ரமித்து அவ்வளவிலேதான் முடியில், அதுவே பரம்புக்தியிலும் நன்று.

8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ர யிக்கில் ஆஸ்ரயணத்துக்கும் ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபூந்தகங்களானவை எல்லாம் குலையும் என்கிறார்.

மனனகம் — மனனகத்தை, மலம் — தரிமூர்த்தி ஸாம்யாஸங்கையால் உண்டான ஸம்ஸயமாகிற மலம், அற—அறும்படி, கழுவி—விவேகத்தாலே பரி ஸுத்தமாக்கி, நாளும்—நமக்கு அபிமதமான நாள்தோறும், நம்—நமக்கே கூறு

ப—பட்ட, திருவுடை—ஸ்ரீமானான, அடிகள்தம்—ஸ்வாமியினுடைய, நலம்—ஸர்வ
ஸமாஸ்ரயணீயமாய், பேராக்யமுமான, கழல்—திருவடிகளை, வணங்கி(ல்)—ஆஸ்ர
யிக்கில், நாளும்—நாள்தோறும், நின்று—விடாதே நின்று, அடும்—பரிதபிப்ப
தாய், நம—நாம் புத்திபூர்வமாக நமக்குத் தேடின, பழமை—அநாதியித்யத்,
மாய், அம் கொடு—மிகவும் க்ரூரமான, வினை — அக்ருத்யகரணாதி, பாபங்கள்,
உடனே — ஆஸ்ரயணஸமகாலத்திலே, மாளும் — நஸரிக்கும்; ஓர் குறைவில்லை —
ஸ்வாபிமதத்தில் குறை கிடப்பதொன்றில்லை. (இப்படி ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில்)
மாளுமோர் இடத்திலும்—ஸ்ரீரவிஸ்லேஷ துஸையிலும், வணக்கொடு—ஆஸ்ரயணத்
தோடே, மாள்வது—முடியிலும், அதுவே, வலம்—ப்ரபுலம்.

1. “**स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति**” (ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலேஸ்பி
ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி) என்னுமாபோலே. “வணங்கி” என்று பாடாமாய்,
வணங்க என்று திருத்திச் சொல்லுவாரும் உளர். 8.

இ—அவ:—எட்டாம் பாட்டில் — “நன்றென நலஞ்செய்வது” என்னுங்காட்டில்
ஆஸ்ரயிக்கலாயிருக்குமோ? அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான கர்மம் ஆஸ்ரயணத்தை
விலக்காதோ? என்னில்; ப்ரஜநோபக்ரமவேளையிலே அவையடங்க நஸரிக்கும்,
நஸிப்பிப்பாரும் உண்டு என்கிறது.

வ்யா:—(நாளும் நின்றும்) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கை.
ஆத்மா நித்யன்; காலம் அநாதி; என்றுமொக்க நலிந்துபோருகிற இதிறே. (நம)
நாம் புத்திபூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்த. (பழமை) அநாதியாயிருக்கை. (அங்
கொடுவினை) மிகவும் க்ரூரமாயிருக்கை. (உடனே மாளும்) ஆஸ்ரயிக்கத் தொடங்கின
வாறே மாளும் - நஸரிக்கும். 2. “**तदैव मुणात्यशुमान्यशेषतः**” (ததைவ முஷ்ணாத்ய
ஸுபாந்யஸேஷத:) (ஓர் குறைவில்லை) மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராது என்
னுதல், ஸர்வாபிமதங்களும் பூர்ணமாம் என்னுதல். 2. “**शुमानि पुणाति**” (ஸுபாநி
புஷ்ணதி). (மனனகமலமறக் கழுவி) ஆஸ்ரயணீயன் இவனோ மற்றையவனோ?
என்று மநஸ்ஸில் உண்டான ஸம்ஸயத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. 3. “**अज्ञानं
संशयात्मा विनश्यति**” (அஞ்ஞாநஸாஸ்ரத்யதாநஸ்ச ஸம்ஸயாத்மா விநஸ
யதி) இதே. (நாளும்) நாள்தோறும் வேணும் என்றொரு விதியன்று; அபர்வணி
கடல் தீண்டலாகாது என்னுமாபோலே இதுக்கு நிஷித்யமாயிருப்பதொரு கால
வில்லை என்கை. (நம் திருவுடையடிகள்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவனுடைய. “நம்”
என்று - 4. “**अजायमानो बहुधा विजायते**” (அஜாயமானோ ப்ரஹுதா விஜாயதே) என்று
அவதாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, 5. “**हीय ते लक्ष्मीश्च पश्यौ**” (ஹீய்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச
பத்யௌ) என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தைத் தமக்கு
ப்ரகாஸிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (நலங்கழல் வணங்கி) 6. “**वाचः परं प्रार्थयिता
वप्ये नियतः धियम्**” (வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யே நியதஸ்ஸ்ரியம்) என்று

இ-அவன் முன்னாகப் பற்றுவாருடைய குணநிருபணம் பண்ணுத திருவடிகள். “வணங்கி” என்கிற இது-வினையெச்சம்பெற்று, வணங்க என்று அர்த்தமாய்க் கிடக்கிறது. “வணங்க நாளுநின்றதும்” என்று அவ்யம். (மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே) காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமதுஸா பந்நராணர் இழந்துபோமித்தனையோ? என்னில்; அத்தஸையிலேயாகிலும் ப்ரண மாதிகளிலே உபக்ரமித்தவளவிலே முடியிலும் அதுவே ப்ரபுலம்; அதுவே ஸ்ரேஷ்டம். 1. “स्थित्याऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति” (ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலே஽பி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி) என்று - ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்ககப்பட இப்படி சொல்லாநின்றால், புகுவதுவிஷயத்துக்குச் சொல்லவேணுமோ? 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஒரு நாளாகிலும் முற்பட்டது உடலாக ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபங்கள் b விலக்காவோ? இனி c காலந்தான் உண்டோ? என்ன; நீங்கள் d ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே e விரோதிகள் அடங்கலும் நஸிக்கும்; f ஸ்ரிய:பதிஸமாஸ்ரயணமாகையாலே காலம் கழிந்தது

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நாளும் இத்யாதி) a “நம்முடை நாளே” என்று ஸீக்ஷமாக ஆஸ்ர யிக்கச் சொன்ன இவருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், 2. “ஸ்ரேயாம்ஸி பஹு விக்நாநி பஹந்தி மஹதாமபி” என்கிறபடியே “நாங்கள் பாப பூயிஷ்டர்களாகையாலே எங்கள் விரோதிகள் எங்களை ஆஸ்ரயிக்க ஒட்டாது; நாங்கள் வருத்தராகையாலே பூர்ணோபா ஸநத்துக்கு அஸக்தர்” என்று ஸங்கிக்க, “நாளும் நின்றடு நம பழமை அம் கொடுவினை உடனே மாளும், மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்று அவர்களுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (ஒரு நாளாகிலும் இத்யாதி) f (ஸ்ரிய:பதி ஸமாஸ்ரயண மாகையாலே) என்கிற இடத்திலே 3. “அஸ்தி கர்மார்ஹபுலதே க்ருத்யத்வயமிதம் ஸ்ரிய: | நிக்ரஹாத்ஸாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணமநுக்ரஹே ||” என்று க்ருத்யவ்யாக்யாநத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்த ஸ்லோகம் ப்ரஸாதிப்பர். “ஒடுங்க அவன் கண்” (1-2-9) இதிகுதாயா: அஸ்யாஸ்ச அநேகாகாரேண பேதஸத்புராவாத் ந பௌநருக்த்ய ஸங்கா. b (விலக்காவோ) ப்ரதிபந்தகங்களாகாவோ? c (காலந்தானுண்டோ) வருந்தி ஒருபடி ஆஸ்ரயிக்கிறோம் என்றாலும் இத்தனை காலமும் வ்யர்த்தமே போயிற்று, இனி அல்பகாலமே இருக்கப்போகிறது, ஆகையாலே காலம்தான் உண்டோ? என்றபடி.

d (ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே) என்றது-“வணங்கி” என்றத்தைப்பற்ற. e (விரோதிக ளடங்கலும் நஸிக்கும்) என்றது - “உடனே மாளும்” என்றத்தைப்பற்ற. f “திருவுடையடிகள்”

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (நாளும் இத்யாதி) a “அங்கொடுவினை உடனே மாளும், வணக்கொடு மாள்வது வலமே” இத்யாதியைப்பற்ற ப்ரஸ்தோத்தாருபேண ஸங்கதி (ஒரு நாளாகிலும் இத்யாதி) b (விலக்காவோ) ப்ரதிபந்தகங்களாகாவோ? c (காலம்தான் உண்டோ) வருந்தி ஒருபடி ஆஸ்ரயிக்கிறோம் என்றாலும், இனி இருக்கப்போகிறது அல்பகாலமாகையாலே காலம் தான் உண்டோ என்றபடி.

d (ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே) என்றது-“வணங்கி” என்றத்தைப்பற்ற. e (விரோதிக ளடங்கலும் நஸிக்கும்) என்றது-“உடனே மாளும்” என்றத்தைப்பற்ற. f (ஸ்ரிய:பதி ஸமாஸ்ர

ஈ—என்றிருக்கவும் வேண்டா; g நீங்கள் hA தண்டு காலா ஊன்றி ஊன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அக்கோலோடே சாயவும் அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:—(i நாளும் நின்றும்) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான. j பரமானுகூதமான k பாரிமாண்டூல்யாதிகள் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே நித்ய பரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலவும், ப₄கூவத் ஸ்வருபத்தோபாதி குணங்கள் n நித்யமாயிருக்கச்செய்தே நித்யபரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலவும், l நித்ய வஸ்துவாய் நித்ய பரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே m அசித்ஸம்ஸர்க்கூமும் n நித்யமாய்ப் போருகிறதிறே.

அ—என்றத்தைப்பற்ற (மூல:பதி ஸமாஸ்ரயணம் என்றது)g, h “மாணமோரிடத்திலும்” என்றத்தைக் கடாஷித்து (நீங்கள் தண்டுகாலா இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. h (தண்டு இத்யாதி) காலால் கொள்ளும் ப்ரயோஜதத்தை துண்டூத்தாலேயாயிற்று கொள்வது; தன் கையில் மிடுக்கு இல்லாமையாலே பலகால் இத்தை எடுத்து எடுத்து இடாநிற்கும்; இப்படி தடுமாறி நடப்பதற்கு முன்னே.

l (நாளுநின்றும்) ஆத்மவஸ்துவை நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக்கடவதான என்று ஸப்₃தூர்த்தம். j வினைக்கு “நாளுநின்றும்” என்று - நித்யதையும், “நம” என்று பரதந்த்ரயமும் தோன்றுகிறது; வினைதான் அசித்ஸம்ஸர்க்கூபாதி₄கமாகையாலே அது நித்யமாகிலிறே இது நித்யமாவது. அசித்ஸம்ஸர்க்கூந்தான் ஆத்மபரதந்த்ரமாயிறே இருப்பது; பரதந்த்ரயமும் நித்யத்வமும் பரஸ்பரவிருத்த₄ங்களன்றோ என்ன, வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (பரமானுகூதமான இத்யாதி) k பாரிமாண்டூல்யம் - பரமானுகூதபரிமாணம். ஸ்வபரமதாறுகூண்யேந த்₄ருஷ்டாந்தத்₃வயம். l (நித்யவஸ்துவாய் நித்ய பரதந்த்ரமாய்) நித்யகூதமாகையாலே நித்யபரதந்த்ரமாய் என்றபடி. வஸதீதி - வஸ்து. அத்வா, வினை விஷயமாகவே விரோத₄ஸங்கை; m (அசித்ஸம்ஸர்க்கூமும்) அசித்ஸம்ஸர்க்கூகார்யமான வினையும். n (நித்யமாய்) அநாதியாய் இதி யாவத்.

ஜீ—யணம்)என்றது-“திருவுடையடிகள்” என்றத்தைப்பற்ற.g, h “மாணமோரிடத்திலும்” இத்யாதி₄யைப்பற்ற (நீங்கள் தண்டு காலா இத்யாதி) h துண்டூத்தையே காலாகப் பலகால் ஊன்றி ஊன்றித் தடுமாறி நடப்பதற்கு முன்னே. l, j “நாளுநின்றும்” என்று - வினைக்கு நித்யதையும், “நம” என்று - பரதந்த்ரயமும் தோன்றுகிறது; வினைதான் அசித்ஸம்ஸர்க்கூபாதி₄கமாகையாலே அது நித்யமாகிலிறே இது நித்யமாவது; அசித்ஸம்ஸர்க்கூந்தான் ஆத்ம பரதந்த்ரமாயிறே இருப்பது; பரதந்த்ரயமும் நித்யத்வமும் பரஸ்பரவிருத்த₄ங்களன்றோ என்ன, வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (பரமானுகூத இத்யாதி) l, j யத்₃வா, (நாளும் நின்றும்) ‘நித்யமுமாய் பரதந்த்ரமுமான ஆத்மவஸ்துவை நாடோறும் இடைவிடாமல் நின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான’ என்று ஸப்₃தூர்த்தமாகையாலே, நித்ய வஸ்துவுக்கு நித்யபரதந்த்ரயம் கூடுமோ என்கிற ஸங்கையை ஸத்₄ருஷ்டாந்தமாகப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, இப்படி நித்யமாய் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை ஆகூந்துக கர்மம் நலிகைக்கு ஹேதுவேதென்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் (பரமானுகூத இத்யாதி) k பாரிமாண்டூல்யம்-பரமானுகூதபரிமாணம். n நித்யமாய்-அநாதியாய்.

ஈ— (நம) o 1. “**द्विषन्तः पापकृत्याम्**” (த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியே பிறரதாய் அசல்பிளந்தேறிட வந்ததல்ல; நெஞ்சுணர o₂ நாமே பண்ணிவைத்தவை. p2. “**अभूतपूर्वं मम भावि किं वा**” (அபூதபூர்வம் மம பாவிகிம் வா) q எனக்கு, முன்பு அநுபவியாததாய், மேல் அநுபவ்யமாயிருப்பதொன்றுண்டோ? 2. “**सर्वं सहे**” (ஸர்வம் ஸஹே) எல்லாம் பொறுக்க வல்லேன். 2. “**मे सहजं हि दुःखम्**” (மே ஸஹஜம் ஹி து:க்ஹம்) தன் காய்பொருத கொம்புண்டோ? என்று சொல்லலாம்படியாயிறே நாமே பண்ணிவைக்குமவை இருப்பது. (பழமை) r அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை. (அம்) s “அம்” என்று - க்ரௌர்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (கொடு வினை) t அநுபவவிநாஸ்யமாயிருக்கை. (உடனே மாளும்) ஆஸ்ரயணகாலத்திலே நயரிக்கும். u 3. “**यथेपीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते**”

அ— o பாபமாகில் அஸ்மதீயம் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்க, “நம” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு. புத்திபூர்வமாக நம்மாலே அநுஷ்டீயம் என்று தோற்றுகைக்காக என்று அருளிச்செய்கிறார் (த்விஷந்த இத்யாதி) வாக்யத்வயத்தாலே) பாபக்ருத்யாம்-பாபவ்யாபாரத்தை. p “நாமே பண்ணிவைத்தவை” (o₂) என்றத்தால் ப்ரஸித்ததை ஆளவந்தார் வசநமுகத்தாலே துர்ஸிப்பிக்கிறார் (அபூதபூர்வம் இத்யாதி) q இதுக்கு அர்த்தம் (எனக்கு இத்யாதி) r “நாளும் நின்றதும்” என்று நித்யத்வமுண்டாயிருக்க, “பழமை” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார் (அதுதான் இத்யாதி) s பாபத்துக்கு அழகாவதேது என்ன, “நல்ல பாம்பு” என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (அம் என்று இத்யாதி) t க்ரௌர்யம் எவ்வளவு என்ன (அநுபவவிநாஸ்யம் இத்யாதி) u, v ஆஸ்ரயித்தால் பூர்வாகும் போம் என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்

ஜ— o பாபமாகில் நமதென்று ஸித்தமாயிருக்க, “நம” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் (த்விஷந்த இத்யாதி) ஸாட்யாயநஸாக்யாயாம் 1. “**सुहृदस्सायुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्**” க்ருத்யா-வ்யாபார: . p “நாமே பண்ணிவைத்தவை” (o₂) என்றத்தால் ப்ரஸித்ததை ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திமுகேந துர்ஸிப்பிக்கிறார் (அபூதபூர்வம் இத்யாதி) q இதுக்கு அர்த்தம் (எனக்கு இத்யாதி) r “நாளும் நின்றதும்” என்றிருக்க, “பழமை” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் (அதுதான் இத்யாதி) s பாபத்துக்கு அழகாவது-“நல்ல பாம்பு” என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (அம் என்று இத்யாதி) t க்ரௌர்யம் எவ்வளவு என்ன (அநுபவவிநாஸ்யம் இத்யாதி) பழமை என்று—அடுகிறதில் பழமை விவக்ஷிதம். u, v ஆஸ்ர

ப்ர—o 1. (எட்டாம் பாட்டு) (நாளுநின்றித்யாதி) (நம) **शाखायनशाखायाम्** — “**सुहृदस्सायुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्**”

p2. **स्तोत्रे “अभूतपूर्वं मम भावि किं वा” इत्यादि.**

u3. (உடனே மாளும்) ஞாந்தொமே (4-28) வீஷ்ணரவித்யாயா “अथ य एतदेवं विद्वानभिहोतं जुहोति, तस्य सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वत्मसु हुतं भवति । तद्यथेपीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते”

ஈ-(யதேஷீகதூலம் மக், நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே) v 1. "मेरुमन्दरमात्रोऽपि" (மேருமந்தரமாத்ரோ஽பி) என்று சொல்லுகிறபடியே. விரோதி, போமளவேயோ? (ஓர் குறைவில்லை) w மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராது என்னுதல்; x ஸர்வாபி, மதங்களும் பூர்ணமாம் என்னுதல்.

y 2. "कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति" (கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி ந மே பக்த: ப்ரணஸ்யதி) அர்ஜுந! இவ்வர்த்தத்தில் நம்மை விஸ்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு; நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்தம் வாராதுகாண்! பகுவதஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் வினை கிடக்கைக்கும் z "அக்யுநிநா ஸிஞ்சேத்" போலே, என்ன சேர்த்தியுண்டு? அஸங்க்யதம்.

அ—(யதேஷீகதூலம் இத்யாதி,) இஷீகதூலம்-நாணல் பஞ்சு. ப்ரோதம் என்றது-போடப்பட்டது. w, x "ஓர் குறைவில்லை" என்றதுக்கு பூர்வாக,ங்கள் நசிக்குமளவேயன்று, உத்தராக,மும் ஸ்வேஷியரது என்னுதல்; அன்றிக்கே கீழ் அநிஷ்டதிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டு என்னுதல்; இத்தை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (மேலும் இத்யாதி,) w (மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராது) இத்யதா - 3. "यथा पुष्करपलाश आपो न र्लिष्यन्ते ஏवம் ஏवம்விद्, பாபம் கர்ம ந ர்லிஷ்யதே" இத்யாத்யோ஽பி,ப்ரேதா: . x (ஸர்வாபி, மதங்களும் பூர்ணமாம்) இத்யதா 4. "तवदुष्कृन्निमुक्ष्य" 5. "स्वमाप्नोति स्वयः" 6. "स्वयन्त कामानवाप्नोति" இத்யாதி.

இ—உத்தரால் பூர்வாக,ம் போம் என்னுததுக்கு ப்ரமாணங்கள் (யதேஷீகத்யாதி,) சூர்த்தேயாக்யே ஸவயிவாதாவித்யாயாம். இஷீகதூலம்-நாணல் பஞ்சு. ப்ரோதம்-போடப்பட்டது. v ஸ்ரீவிஷ்ணு த,ர்மே அஷ்டஸப்ததிதமே அத்யாயே—1. "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோ஽பி கே,ரவிந்தே,ர ந்ருணம் ஜந்ம ஸதைஸ்சிதம் | பாபராஸிம் து,தாத்யாஸ* தூலராஸிமிவாநல: | மேருமந்தரமாத்ரோ஽பி ராஸி: பாபஸ்ய கர்மண: | கேஸவம் வைத்யமஸாத்ய தூர்வ்யாதி,ரிவ நர்யதி ||" w, x "ஓர் குறைவில்லை" என்றதுக்கு-பூர்வாக,ங்கள் நசிக்குமளவேயன்று, உத்தராக,மும் ஸ்வேஷியரதென்னுதல்; அநிஷ்ட திவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டென்னுதல்; இத்தை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (மேலும் இத்யாதி,) இவ்ஸ்டத்திலே, 3. "यथा पुष्करपलाश आपो न र्लिष्यन्ते ஏவம் ஏவம்விद्, பாபம் கர்ம ந ர்லிஷ்யதே" இத்யாத்யோ஽பி,ப்ரேதா: . x (ஸர்வாபி, மதங்களும் பூர்ணமாம்) என்கிறவிடத்தில், 4. "तवदुष्कृन्निमुक्ष्य" 5. "स्वमाप्नोति स्वयः" 6. "स्वयन्त कामानवाप्नोति" இத்யாத்யோ஽பி,ப்ரேதா:

ப்ர—v 1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टसप्ततितमोऽध्याये "सकृत्स्मृतोऽपि गोविन्दो नृणां जन्मशतैश्चितम्। पापराशिं दहत्याशु तूलाशिमिवानलः। मेरुमन्दरमात्रोऽपि राशिः पापस्य कर्मणः। केशवं वैद्यमासाद्य दुर्व्याधिरिव नश्यति॥"

y 2. भगवद्गीतासु नवमे "अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्। साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः॥ ३०॥ क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति। कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति॥ ३१॥

ஈ—a 1. “दुराचारोऽपि” (துராசாரோபி) செய்யக்கடவதல்லாதவற்றைச் செய்துபோருவது. 1. “सर्वाशी” (ஸர்வாஸீ) அபே, ஹ்யபே, ஹநங்களைப் பண்ணுவது. 1. “कृतघ्नः” (க்ருதக், ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுவது. 1. “नास्तिकः” (நாஸ்திக:) வைதிக மர்யாதையை இல்லையென்று போருவது. 1. “पुरा” (புரா) b இதுதான் b, பழையதாய் போருவது. 1. “समाश्रयेदित्यादि” (ஸமாம்ரயேதி, த்யாதி) “இவன் அநுகூலிப்பது எப்போதோ?” என்று c ஏற்கவே d அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனைப் பற்றி அநுகூலிக்குமாகில், பின்பு அவனை நிர்தே, ஷனாக ப்ரதிபத்திபண்ணுவது. எந்தான்? என்னில்: 1. “प्रभावात् परमात्मनः” (ப்ரப,ாவாத் பரமாத்மந:) இவனைக் குறைய

அ—y, a, f உத்தராக, ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரமானத்ரயம் (கௌந்தேய இத்யாதி,) a, f அன்றிக்கே, பூர்வாக, நாஸத்துக்கு ப்ரமானம் (துராசாரோபி, ந வாஸுதே, வ இத்யாதி,) என்னவுமாம். y (அபிசேதி, த்யாதி,) ஸுதுராசாரோபி மாமதந்யப, ராக் ப, ஜதே சேத். ஸ: ஸாது, ரேவ மந்தவ்ய: - ஸத் கரணீய: . இப்படி ஸுதுராசாரணயிருக்கிறவன் இப்படி ஆகக் கூடுமோவென்ன; “ஹி” என்கிறது - ஹேதுவிலேயாய், யஸ்மாத் காரணத் ஸ: ஸம்யக், வ்யவஸீத: - த்ருட, த், யவஸாயத்தை உடையனயிருக்கிருன், தஸ்மாத் ஸாது, ரேவ மந்தவ்ய: இத்யந்வய:; அப்படி ப, க, வத்ஸமாம்ரயணம் பண்ணினால் மேல் ஒரு விரோத, மும் வாராதோ என்ன (கௌந்தேய இத்யாதி,) z “அக், நிநா ஸிஞ்சேத் போலே” என்றது - அக், நிக்கும் ஸேசநத்துக்கும்போலே என்றபடி.

a, f உத்தராக, ஸ்லேஷத்தை ஸப்ரமானமாகக் காட்டிக்கொடு. “வினை உடனே மானம்” என்ற இடத்தில் விவஷிதமான பூர்வாக, விநாஸத்துக்கு ப்ரமானங்களைக் காட்டுகிறார் (துராசாரோபி, ந வாஸுதே, வ இத்யாதி,) f (வாஸுதே, வாம்ரய இத்யாதி,) மர்த்ய: வாஸுதே, வாம்ரய: - வாஸுதே, வனை ஆதாரமாக உடையவனாய் இருக்கிருன். வாஸுதே, வ பராயண: - வாஸுதே, வனையே ப்ராப்யனாக உடையவனாய் இருக்கிருன் என்றபடி. b, (பழையதாய் போருவது) “துராசாரஸ் ஸமாம்ரயேத்” என்றபோதே - பூர்வத்வம் ஸித், த், மிதே: ஆயிருக்கச் செய்தே, “புரா” என்கிறது - அதாதி, த்வாபி, ப்ராயம் என்று கருத்து. c (ஏற்கவே) ஆதி, ஸப், த், ரார்த்தம். d (அவஸரம் பார்த்து) “தி, வ - க்ரீட, ரா” இத்யாதி, யிலே க், த்யர்த்தம்

ஜீ— y, a, f உத்தராக, ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரமானத்ரயம் (கௌந்தேய இத்யாதி,) z (அக், நிநா ஸிஞ்சேத் போலே) அக், நிக்கும் ஸேசநத்துக்கும்போலே.

a, f அன்றிக்கே, பூர்வாக, நாஸத்துக்கு ப்ரமானம் (துராசாரோபி, ந வாஸுதே, வ இத்யாதி,) என்னவுமாம். y ப, க, வத், க், தாஸு நவமே 2. “அபிசேத் ஸுதுராசாரோ ப, ஜதே மாமதந்யப, ராக் / ஸாது, ரேவ ஸ மந்தவ்யஸ் ஸம்யக், வ்யவஸீதோ ஹி ஸ: // க்ஷிப்ரம் ப, வதி த், ர்மாத்மா ஸஸ்வத் ச், ராந்திம் நிக், ச், சிதி / கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப, க்த: ப்ரணாயதி ||” a ப, ராதே, ஸாதவதே ச, 1. “துராசாரோபி ஸர்வாஸீ க்ருதக், தோ நாஸ்திக: புரா / ஸமாம்ரயேத், ரதி, தே, வம் ர்ரத்,

ப்ர—a 1. श्रीमहाभारते, भीसात्वते च “दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा। समाश्रये-
दादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि। निर्दोषं विद्धि तं जन्तुं प्रभावात् परमात्मनः॥”

ஈ—நினைக்கையாவது-*e* புகுவத் ப்ரபுவத்தைக் குறைய நினைக்கையிறே. *f* 1. “न वासुदेव
भक्तानामशुभं विद्यते क्वचित्” (ந வாஸுதேவ புக்தாநாமஸுபும் வித்யதே க்வசித்)
என்னுமாபோலே.

இனி, செய்யவேண்டுமென்தொன்றுண்டு—(மனனக மலமறக் கழுனி) *g* ஸர்வேஸ்
வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே கலசி நின்றால் “இவனோ கடவான், மற்றையவர்
களோ?” என்று ஸம்ஸயிக்குமது தவிர்ந்து “ஸர்வேஸ்வரனே கடவான்” என்கிற
அந்த:கரண ஸுத்தியுண்டாகவேணும். *hA* திருவடி தன்னமம் மறந்தும் புறந்தொழா
தொழியும் இத்தனையே வேண்டுமது. (*i* நாளும்) *j* அபர்வணி கடல் *k* தீண்டலாகாது

அ—சொல்லிற்றிறே; “கூத்யர்த்தா:—புத்த்யர்த்தா:” இறே. *e* (புகுவத் ப்ரபுவத்தை இதி)
அஸுத்தும் ஸுத்தும் கர்த்தும் (ந?) ஸக்தோதி புகுவாநிதி ஸ்மரணம் புவேதிதி பாவ:.

g (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகையாலே ப்ரகரணநு
குணமாக “மலம்” என்று-இஸ்ஸம்ஸயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். *h* “மனனக
மலமறக் கழுனி” என்றதின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (திருவடிதன் நாமம் இத்யாதி)
நாலாம் திருவந்தாதி—(திருவித்யாதி) ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை
ஒருகால் கற்றுப் பின்னை மறந்தார்களாகிலும், தத்வ்யதிரித்தமான கூுத்ர தேவதைகளை
ப்ரஹ்மாத்யநுவர்த்தநம் பண்ணி ஆஸ்ரயியாத மஹா ப்ரபுவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை.
அத்ர வர்ஷநிமித்தம் ஸ்ரீரங்கநாதே தேவதாந்தராலயம் கச்சுதி ஸதி, தத்ர அகச்சுதா பூஷ்ய
காரேண ததாரீம் ப்ரோக்தா ஸக்திரநுஸந்தேயா.

ஜீ—தயா ஸரணம் யதி / நிந்தேஷாம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபுவாத் பரமாத்மந: ||” *f* ஸ்ரீஸஹஸ்ர
நாமாத்யாயே, 1. “ந வாஸுதேவபுக்தாநாமஸுபும் வித்யதே க்வசித் | ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாத்யு-
பயம் வாப்யுபஜாயதே ||” ஸம்யக் வ்யவஸித: - த்ருட்யாத்யவஸாயயுக்த: . *b, b* (இதுதான்
பழையதாய்ப் போருவது) “துராசாரஸ்ஸமாஸ்ரயேத்” என்றபோதே பூர்வத்வம் ஸித்த்யமா
யிருக்கச் செய்தே “புரா” என்கிறது-அநாதித்வாபிப்ராயமென்று கருத்து. *c* (ஏற்கவே) என்றது-
ஆதிஸுபூதார்த்தம். *d* (அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனை) என்றது - “திஷு-கரீடா” இத்யாதியில்
கூத்யர்த்தமும் சொல்லுகையாலே, “கூத்யர்த்தா: புத்த்யர்த்தா:” என்றத்தைப்பற்ற.

g (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகையாலே ப்ரகரணநு
குணமாக “மலம்” என்று இஸ்ஸம்ஸயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். *h* தேவ
தாந்தரபரத்வபூத்தி தவிர வேணுமோவென்ன (திருவடி இத்யாதி) ஸ்வாமியுடைய திரு
நாமத்தை மறந்தும், தத்வ்யதிரித்த கூுத்ர தேவதைகளைத் தொழாத மஹாப்ரபுவரானவர்களை.

ப்ர—*f* 1. श्रीमहाभारते (अनु-१४९) श्रीसहस्रनामाध्याये “वासुदेवाश्रयो मर्त्यो वासुदेवपरायणः ।
सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म सनातनम् ॥ १३१ ॥ न वासुदेवभक्तानामशुभं विद्यते क्वचित् ।
जन्ममृत्युजराव्याधिभयं वाप्युपजायते ॥ १३२ ॥

ஈ-என்னுமாபோலே ஒரு நியதியில்லை. (l நம் l₂ திருவுடையடிகள் தம்) ஸ்ரீமானுன ஸ்வாமியானவனுடைய. m இத்தால் நித்யயோக₂த்தைச் சொல்லுகிறது. n “ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்தானாகில் அவன் ப₂லப்ரத₂னாகிருன்; பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்?” என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, “நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்று அவள்முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கவேணும் என்னுநின்றது கண்டிரே!” என்று அருளிச்செய்து, o “அவனை ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன் நிழலிலே இவனை வைத்து, அவன்பக்கல் முகம் பெற்றவாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் அவள்முன்னாகப் p பற்றவேணும்” (நலங்கழல்) q அவள் முன்னாகப் பற்றினாருடைய குற்றங்களைப் பாராதே கைக்கொள்ளும் திருவடிகள். “வணங்கி” என்றது வணங்க என்றபடி. r “வணங்கி” என்கிற இது-வினையெச்சமாய்,

அ-1, | மேலே. “மாளுமோரிடத்திலும்” என்கையாலும், 1. “ஸக்ருத் க்ருதஸ் ஸாஸ்த்ரார்த்த₂” இத்யாதி₂யாலும், “நாளும்” என்றது - காலநையத்யாப₂வபரம் என்கிருர் (அபர்வணி என்று தொடங்கி) 2. “அஸ்வத்த₂ம் ஸிந்து₂ராஜஞ்ச நித்யம் ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஸேத் | மந்த₂வாரே ஸ்ப்ருஸேத் பூர்வம், அபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஸேத் ||” என்னக்கடவதிறே. k (தீண்டலாகாது) ஸ்பர்ஸிக்கக் கூடாது. l நாளும் - ஏதாகிலும் ஒரு காலத்திலே என்றபடி. l₂ (திருவுடை) நித்ய யோகே₂ மதுப். l (நம் திரு) அஸ்மத்ஸ்வாமிநீ லக்ஷமீ: m (இத்தால்) மதுப் ப்ரத்யயேந; ந து ஸம் ஸர்க்க₂; அஸ்தித்வமாத்ரம் வா இதி ப₂வா: n “நம் திரு” என்று புருஷகாரம் அவர்யாபேக்ஷிதம் என்னுமிடத்துக்கு ஸம்வாத₂ம் (ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி₂) இவ்விடத்திலே, 3. “நிக்ரஹாத்₂ வாரணம் காலே ஸந்து₂க்ஷணமநுக்ரஹே | அஸ்தி கர்மார்ஹப₂லதே₂ நித்யமேதத் த்₂வயம் ஸ்ரிய: ||” என்றது அநுஸந்தே₂யம். o ப்ரமாணம் அருளிச்செய்து உபபத்தியும் அருளிச்செய்கிருர் (அவனை ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் என்று தொடங்கி) p (பற்றவேணும்) “என்று உபபத்தியும் அருளிச்செய்தார்” இதி ஸேஷ:.

q நன்மைக்கு அர்த்த₂ம் (அவள் இத்யாதி₂) r வணங்க என்று காட்டும்படி என்னென்ன (வணங்கி என்கிற இத்யாதி₂) வினையெச்சம் - க்ரியாஸங்கோச: “வணங்கி” என்றது க்ரியா

ஈ- 1, | மேலே. “மாளுமோரிடத்திலும்” என்கையாலும், 1. “ஸக்ருதே₂வ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த₂” இத்யாதி₂யாலும், “நாளும்” என்றது - காலநையத்யாப₂வபரம் என்கிருர் (அபர்வணி இத்யாதி₂) அத்ர 2. “அஸ்வத்த₂ம் ஸிந்து₂ராஜஞ்ச நித்யம் ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஸேத் | மந்த₂வாரே ஸ்ப்ருஸேத் பூர்வம், அபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஸேத் ||” என்றது அநுஸந்தே₂யம். l நாளும்-ஏதேனும் ஒரு காலத்திலே. l₂ (நம் திருவுடையடிகள் தம்) நமக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியை உடையானு ஸ்வாமியானவனுடைய. m (இத்தால்) மதுப்பால்; ந து ஸம்ஸர்க்க₂; அஸ்தித்வமாத்ராத்யோ வா இதி ப₂வா: n புருஷகாரம் அவர்யாபேக்ஷிதம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத₂ம் (ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி₂) இங்கே, 3. “நிக்ரஹாத்₂வாரணம் காலே ஸந்து₂க்ஷணமநுக்ரஹே | அஸ்தி கர்மார்ஹ ப₂லதே₂ க்ருத்யமேதத் த்₂வயம் ஸ்ரிய: ||” என்றது அநுஸந்தே₂யம். o ப்ரமாணம் அருளிச் செய்து உபபத்தி அருளிச்செய்கிருர் (அவனை இத்யாதி₂) p (பற்றவேணும்) “என்று உபபத்தியும் அருளிச்செய்தார்” இதி ஸேஷ:.

q நன்மைக்கு அர்த்த₂ம் (அவள் இத்யாதி₂) r வணங்க என்று காட்டும்படி எங்ஙனையென்ன (வணங்கி என்கிற இத்யாதி₂) வினையெச்சம் - க்ரியாஸங்கோசம். வணங்கி என்கிறது க்ரியா

ஈ-வணங்க என்னும் அர்த்தமாயிருக்கும். 8 வணங்க, நாளும் நின்றும் நம் பழமையங் கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை. ஆனாலும், ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் தப்பி நின்றதே என்ன (t மாளுமோரிடத்திலும்) u முடிகிற ஒரு க்ஷணத்திலும்.

(வணக்கொடு மாள்வது வலம்) 1. “**द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयम्**” (த்வித்யா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்) என்றாதே, கிடக்கிற v சீரைப்பாயைக் கவ்விக் கவிழ்ந்து கிடந்து சாவவும் அமையும். (வலமே) w வரமென்னுதல்-x ஸ்ரேஷ்டமென்னுதல்;

அ—ரூபமாகையாலே, அத்தை ஸங்கோசித்து வணங்க என்கிறது என்றபடி. 5 வணங்க என்று ஸிஷித்ததுக்கு அநுருணமாக அந்வயிக்கிறார் (வணங்க நாளும் இத்யாதி) “ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே” (521d) என்ற அவதாரிகா வாக்யத்துக்குச் சேர, வணங்க என்றதுக்கு-வணங்க ஒருப் பட்ட மாத்ரத்திலே என்றபடி. வணங்க என்று தொடங்கி அந்வயித்த இடத்திலே-2. “நம இத்யேவ யோ ப்ருயாந் மத்யுக்தஸ் ஸ்ரத்த்யாந்வித: | தஸ்யாஷ்யோ புவேல்லோக: ஸ்வபாக ஸ்யாபி நாரத: ||” 3. “ப்ரணம்ய த்ஸண்டுவத்யுமௌ நமஸ்காரேண யோர்ச்சயேத் | ஸயாம் க்ருதி மவாப்நோதி ந தாம் க்ரதுஸ்தைரபி ||” 4. “ப்ரணம்ய ஸஹஸா க்ருஷ்ணம் பாம்ஸுக்லிஷ்டே மஹீதலே | நிஷ்கல்மஷோ புவேத் ஸத்யோ லலாடே பாம்ஸுபாண்டூநா ||” 5. “ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணுமோ த்ஸாஸ்வமேத்யாவப்ருதேந துல்ய: | த்ஸாஸ்வமேதி புநரேதி ஜந்ம க்ருஷ்ணப்ரணுமீ ந புநர்புவாய ||” இத்யாதி, ஸ்லோகங்கள் அருளிச்செய்வர். 6. “மாளுமோ ரிடத்திலும்” என்றவிடத்திலே 6. “ஏஷா ப்ரஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த தைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி | ஸ்தித்வா ஸ்யாமந்தகாலே஽பி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சுதி ||” அந்தகாலேபி அஸ்யாம் வித்யாயாம் ஸ்தித்வா ப்ரஹ்மாதந்தம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: - என்றது அநுஸந்தேயம். u (முடிகிற ஒரு க்ஷணத் திலும்) “இடம்” என்கிறது-காலத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே க்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

v(சீரைப்பாயை) சீரையையும், பரையையும் என்றபடி. w, x முதல் யோஜனையில், வரமென்னு தல் என்றதுக்கு, ஸ்ரேஷ்டமென்னுதல் என்றது விவரணம்; ரலயோரபேத:; y இரண்டாம்

ஜீ—ரூபமாகையாலே, அத்தை ஸங்கோசித்து “வணங்க” என்கிறது என்றபடி; அதாவது— வணங்கி என்றால்-க்ரியையினுடைய யாவத்யுஷ்ட்யாதம் தோன்றும். வணங்க என்றால் க்ரியை யினுடைய உபக்ரமமாத்ரம் தோன்றும் என்றபடி. 5 வணங்க என்று ஸிஷித்ததுக்கு அநுருண மாக அந்வயிக்கிறார் (வணங்க நாளும் இத்யாதி) “ஆஸ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே” (521 d) என்ற அவதாரிகாநுருணமாக “வணங்க” என்றதுக்கு-வணங்குகையிலே ஒருப்பட என்றபடி. u (முடிகிற ஒரு க்ஷணத்திலும்) “இடம்” என்று காலத்தைச்சொல்லி, அத்தால் க்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

v(சீரைப்பாயை) சீரையையும், பரையையும் w, x விவரணம் (ஸ்ரேஷ்டமென்னுதல்) என்று ரலயோ ரபேத:; y த்விதீயார்த்தம் (புலவத்தரமென்னுதல் என்று) வபுயோரபேத:; z ஏததுப்பாத்யம்

ப்ர—1. (வணக்கொடு மாள்வது வலமே) युद्धकाण्डे षट्त्रिंशो हितसुकवन्तं मान्यवन्तं प्रति रावणः—“द्वन्द्वे यस्य न तिष्ठन्ति दैवतान्यपि संयुगे। स कसाद्रावणो युद्धे भयमाहारयिष्यति॥१०॥ द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्। एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः॥११॥

9. வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவ விடம்பெறத் துந்தித்
தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்தநல் லுகைமுந் தானும்
புலப்படப் பின்னும் தன் லுகைத்தி கைத்தனன் தானே
சொலப்புதி லிவைபின்னும் வயிற்றுள லிவையவன் துயக்கே.

ஆ— 9. வ்யா:—(வலத்தனன்) ருத்ரனுடையவும், சதுர்முக, ஸ்ருஷ்டமான லோகத்
தினுடையவும், சதுர்முக, தன்னுடையவும், ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூதனாய்,
பின்னையும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே ஸ்வேவரைவ ருடேண ஸ்வரோஷபூதமான ஜகத்
தினுள்ளே ஆஸ்ரிதர்க்குக் காணலாம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் இவனுடைய
குணங்களைச் சொல்லப்புகில், இவை பின்னையும் உள்ளுள்ளும் அபர்யந்தமாய் இருக்கும்.
இந்த குணங்களை உடையனான அவனை எல்லாருமொக்க அறிந்து ஆஸ்ரயியாதொழிவானென் ?
என்னில், தன் பக்கல் ஸ்நேஹம் இல்லாதார்க்குத் தன்னை உள்ளபடி அறியவொண்ணாது:
ஒருபடி அவர்களை மோஹிப்பித்து வைக்கும் என்கிறார். 9.

ஈ—y புலவத்தரமென்னுதல். உ அவனையும் ஆஸ்ரயித்து வேறு சிலர் பக்கலிலும் தலை
சாய்க்க இராதே, முடிசிற ஸமயத்திலே ஆஸ்ரயிக்கவே, பின்னைப் பேற்றோடே தலைக்
கட்டும். உ இத்தால், ஜந்மப்ரபுருதி ஆஸ்ரயித்தாலும் புலமில்லை புகுவத்வ்யதிரித்தர்
பக்கல்; ஆஸ்ரயணத்திலே உபக்ரமித்து முடிந்தாலும் புலம் தப்பாது புகுவத்
விஷயத்தில் என்கை. 8.

அ—யோஜனையில் வபுயோரபேத: 2 இரண்டுக்கும் அதுகுணமாகத் தாத்பர்யம்(அவனையும் இத்
யாதி) உபுலிதம் (இத்தால் இத்தயாதி) உயத்வா, ஸ்ரைஷ்ட்யம் உபபாத்யதி (அவனையும்
ஆஸ்ரயித்து இதி) அத்ர 1. "ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலே஽பி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சுதி"
இதி அந்தகாலீந ஆத்மஸாக்ஷாத்காஸ்திதோபி மோக்ஷஹேதுத்வமுச்சயதே சேத், புகுவத்
ஸமாஸ்ரயணஸ்ய கிமுதேதி தாத்பர்யம்.

"மனனகமலமறக் கழுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளும்
நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும்
வணக்கொடு மாள்வது வலமே" என்று அந்வயம். 8.

ஜ—(அவனையும் இத்தயாதி) உபுலிதம் (இத்தால் இத்தயாதி) யுத்தகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே மால்ய
வந்தம் ப்ரதி ராவண: - 2. "த்யதிதா புக்யேவமப்பேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் | ஏஷ மே
ஸஹஜோ தே:ஷா: ஸ்வபூவோ து:ரநிக்ரம: ||" உ "மாளுமோரிடத்திலும்" என்ற இடத்திலே,
1 "ஏஷா ப்ரஹ்ம ஸ்திதி: பார்த்து நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி | ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலே஽பி
ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சுதி ||" என்றது அநுஸந்தேயம். அந்தகாலேப்யஸ்யாம் வித்யாயாம்
ஸ்தித்வா ப்ரஹ்மாநந்தம் ப்ராப்தோதீத்யர்த்த: நிர்வாணம் - ஆநந்தம். "வணங்க நாளும்"
இத்தயாதி: அந்வயித்தவிடத்திலே, 3. "நம இத்யேவ யோ ப்ருயாந்மத்புக்த: ஸ்ரத்த்யாந்வித: |
தஸ்யாக்ஷயோ புவேல்லோக: ஸ்வபாகஸ்யாபி நாரத: ||" இத்தயாதி: அநுஸந்தேயம்.

"மனனகமலமறக் கழுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளும்
நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும்
வணக்கொடு மாள்வது வலமே" இத்யந்வய: 8.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரனான தான் ஸ்வவிபூதிபூத லோகங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணுகிறது - ஆஸ்ரிதர் கண்டு அநுபூதிகைக்காக என்கிறார்.

வ்யா:— (வலத்தனன் என்று தொடங்கி) த்ரிபுரதஹநாதி, ஸமர்த்தனான ருத்ரன், எம்பெருமானுடைய தூக்ஷிணபார்ஸ்வத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும். எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாக இருக்கிறது திருநாபிகமலத்திலே; இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரகைஷுக்கும் உபலக்ஷணம். நல்லுலகமாவது - எம்பெருமானுக்கு, வந்து திருவவதாரம் பண்ணி ஆஸ்ரிதரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு ஈடான தேயும். (சொலப்புதில் இவை பின்னும் வயிற்றுள்) இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக்கால் பேசிமுடிக்கவொண்ணாது. ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கும் என்றுமாம். (இவை அவன்துயக்கே) ஏவம்வித, ஸ்வபாவனென்று எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்? என்னில்; தன் பக்கல் விமுகூரணவர்களுக்கு அறியவொண்ணாதபடி ஸந்தேஹ விபரித ஜ்ஞாநங்களை எம்பெருமான் பிறப்பிக்கையால்.

9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் இவனாலே லப்யத, ஸ்வரூபராயிருக்க, ஸ்வவிபூத்யந்தர்பூதனாய் அவதரித்து தத்ஸாஜாத்யாதி, களாலே நெஞ்சு கலங்கப் பண்ணும் என்கிறார்.

எழு திசைமுகன் — (சதுர்த்யுஸ புவந நிர்வாஹகமான) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன், படைத்த—ஸ்வஸ்ருஷ்டமான, நல்லுலகமும் தானும்—விலக்ஷண லோகமும் தானும், துந்தித்தலத்து இடம் பெற—அஸங்குசிதமாகத் திருநாபியிலே இடம்பெற்றிருக்க, த்ரிபுரமெரித்தவன்—த்ரிபுரதஹநம் பண்ணின ருத்ரன், வலத்தனன்—1. “पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पश्यैमाश्रितान्” (பய்யைகாத்யுஸ மே ருத்ரந் தூக்ஷிணம் பார்ஸ்வமாஸ்ரிதாந்) என்கிறபடியே வலப்பார்ஸ்வத்திலான்; பின்னும்— ஈஸ்வராபிமானிகளுக்கும் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறதுக்கு மேலே - அவன், புலப்பட — A “காணவாராய்” என்றிருப்பார்க்கு கண்ணுக்கு இலக்காக்கைக்காக, தானே—தானே - கர்மாதிபரதந்த்ரன் அன்றியிலே, தன் உலகத்தில்—தன்னதான லோகத்தினுள்ளே, அகத்தனன்—அவதரித்து நிற்கும்; சொலப்புதில்—இப்படிச் சொல்லப் பார்த்தோமாகில், இவை—ஏவம்விதமான குணங்கள், பின்னும்—பின்னையும், வயிற்றுள்—உள்ளேயுள்ளே அகூரதமாய்த் தொலையாது; இவை அவன் துயக்கு—இவை அவன் ப்ரமிப்பிக்கும்படி.

“வயிற்றுள்” என்று - ப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்ததாகவுமாம். துந்தி - நாபி.

9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழ் ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருதைய அபரத்வமும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில்-இவனைப் பற்றியவர்கள் லப்துஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்) த்ரிபுரதஹநாதிசுஸமர்த்தனான ருத்ரன் இவனுடைய திருமேனியில் துக்ஷிணபார்ஸ்வத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும். 1. “पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्” (பஸ்யைகாத்ஸ மே ருத்ரான் துக்ஷிணம் பார்ஸ்வமாஸ்ரிதாந்) 2. “तपसा तोषितस्तेन विष्णुना प्रभविष्णुना । स्वपार्श्वे दक्षिणे शोभिर्निवासः परिकल्पितः ॥” (தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா | ஸ்வபார்ஸ்வே துக்ஷிணே ஸம்பேயார் நிவாஸ: பரிகல்பித: ||) (இடம்பெறத் துந்தித்தலத்தெழு திசை முகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் தான் படைத்த நன்றான லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே இருக்கும். இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது - சதுர்த்ஸ புவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனான வளமுடைமை: ஈஸ்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கைக்கு யோக்யமாயிருக்கையாலே ‘நல்லுலகம்’ என்கிறது. ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும் இத்தை, மஹா குணமாகையாலே எப்போதுமொக்க ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துபோராநிற்பார்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டானாலும், மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசைக்குடலாக ஆதூரித்துப் போரா நிற்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்கள். (பின்னும்) ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருத்குத் தன் திருமேனியிலே இடங் கொடுப்பதுக்கு மேலே. (தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்) தான் உண்டாக்கின லோகங் களிலே வந்து அவதரிக்கும். (தானே) ஒரு கர்மத்தால் அன்று, தன் இச்சைய் யாலே. 3. “नाकारणात् कारणाद्वा” (நாகாரணாத் காரணாத்வா) இத்யாதி. இப்படி அவதரிக்கிறது ஏதுக்காக என்னில் (புலப்பட)காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருப்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கீடாக. புலமென்று-இந்தூரியம்; படுகையாவது-விஷயமாகை; கண்ணுக்கு இலக்காகை. (சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள)இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக்கால் உள்ளே உள்ளேயாய்த் தோண்டத் தொலையாது. பாசுரமிட்டுப் பேசிமுடிக்கவொண்ணாது என்கை. ப்ரளயாபத்துக் களிலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கும் என்னவுமாம். (இவை அவன்துயக்கே) துயக்கென்று - மனந்திரிவு. இப்படிக்களை எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்? என் னில்: விமுகூராயிருப்பார்க்கு ஸம்ஸயவிபர்யயங்களை அவன்தானே பண்ணி வைக் கையாலே. 4. “मम माया” (மம மாயா) என்று ப்ரக்ருதியையிட்டு மறைத்து அறிவு கெடுக்கும். தன் மேன்மை தோற்றநிற்கில், எட்டானென்று கைவாங்கிப் போவார்கள்; தாழ்நிற்கில், நம்மிலே ஒருவனென்று காற்கடைக்கொள்வார்கள். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a கீழ் ப்ரஹ்மாதிசுருடைய அபரத்வமும், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் அவர்கள்தாங்கள் இவனைப்பற்றி a₂ லப்ரத, ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

b ப்ரஹ்மாதிசுருக்கும் உத்பாதசுருய், அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன் — அவர்கள்தாங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து c அவதரிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னில்: அவன்தான் அருளிச்செய்துவைத்ததுவே ஹேது; d 1. “परिब्रानाय साधुना” (பரித்ராணய ஸாதூநாம்) என்றானிறே. e “ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே த்வரை பிறக்கைக்காகவும், ருசி ஐநகனாகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன்; f அதின் பூலமாய் வருமதிறே துஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாஸம்” என்று அருளிச்செய்ததுவே ஹேது என்கிறார்.

அ—ஒன்பதாம் பாட்டு. (வலத்தனன் இத்யாதி) a (கீழ்) என்றது - கீழில் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் என்றபடி. (கீழ் ப்ரஹ்மாதிசுருடைய) இத்யாதி வாக்கியம் அர்த்தக்ரகராவதாரிகா. b “புலப்பாட” இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாய க்ராத்ராமாத்ராவதாரிகாமாஹ (ப்ரஹ்மாதிசுருக்கும் இத்யாதி) யத்வா, ஏகாவதாரிகையாய், a₂ லப்ரத, ஸ்வரூபராய் இருக்கிறபடியையும், c அவதாரத்துக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் என்று யோஜிப்பது.

b “ப்ரஹ்மாதிசுருக்கும்” என்றதுக்குக் கீழே “ஆனால்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. d அவன் அருளிச்செய்துவைத்ததுதான் ஏதென்ன (பரித்ராணய இத்யாதி) e 1. “ஸாதூநாம் பரித்ராணய த்ரம்ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்கிற பத்ய்வயத்துக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி) தன் திருவடிகளில் ருசி பிறந்து ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்குத் தன் திருவடிகளை ரீக்ரமாக ப்ராபிக்கவேணும் என்று த்வரை பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பென்கிற இது - 1. “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்கிறதுக்கு அர்த்தம். தன்னுடைய ஆஸ்ரயணத்தில் ருசி இல்லாதார்க்கும் தன்னுடைய லிக்குரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப் ப்ரகடப்பித்து அத்தாலே ருசிஐநகனாகைக்காக வந்து பிறப்பென்கிற இது - 1. “த்ரம்ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்றதுக்கு அர்த்தம். f 1. “விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்” என்றும்

ஜ—ஒன்பதாம் பாட்டு. (வலத்தனன் இத்யாதி) a “கீழ்” என்றது - கீழ்ப் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் என்றபடி. a, b இப்பாட்டுக்கு அர்த்தக்ரகராயுருணமாக ஸங்க்ரதித்வயமாதல்; யத்வா, ஏகஸங்க்ரதியாய், ப்ரஹ்மாதிசுருக்கும் இத்யாதி - கீழ் வாக்கிய விவரணமாய், அவர்கள் a₂ லப்ரத, ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியையும், c அவதாரத்துக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறாராதல்.

b இத்த யோஜனையில், “ப்ரஹ்மாதிசுருக்கும்” என்றதுக்குக் கீழே, “ஆனால்” என்று கூட்டிக்கொள்வது. d அருளிச்செய்துவைத்ததுதான் ஏதென்ன. (பரித்ராணய இத்யாதி) 1. “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்! த்ரம்ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம் பூவாயி யுகே யுகே ||” இதி கீதாஸ சதுர்த்தே. e “ஸாதூநாம் பரித்ராணய, த்ரம்ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்ற பத்ய்வயத்துக்கும் அர்த்தம் (ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி) அதாவது - முன்பே ருசியுடையார்க்கு த்வரை பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பென்னுமது - “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்றதுக்கு அர்த்தம். தன்னுடைய ஆஸ்ரயணத்தில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக வந்து பிறப்பன் என்கிற இது - 1. “த்ரம்ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய” என்கிற இதுக்கு அர்த்தம். f 1. “விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்” என்கிறதே என்ன,

ஈ— வ்யா:— (வலத்தனன் f_2 திரிபுரமெரித்தவன்) g கீழில் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் h சொன்ன அர்த்தத்தை i அநுபூஷிக்கிறார். j திரிபுரதஹநத்தானே ஸஞ்ஜாதாபி, மாநியான ருத்ரன், திருமேனியில் வலவருகைப் பற்றி லப்யதஸ்வருபஞ யிருக்கும். $k1$. “पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्” (பஸ்யைகாத்ஸ மே ருத்ரநத் தக்ஷிணம் பார்ஸ்வமாஸ்ரிதாந்) என்கிறபடியே. (1 இடம்பெறத்துந்தித்தலத்தெழு

அ—இருக்கிறதே என்ன, அது ஆநுஷங்கிகம் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதின் பூலமாய் இத்யாதி) “விநாஸாய ச என்கிற இடத்தில் சகாரம் - அந்வாசயத்திலே” என்று அருளிச் செய்வார்; அந்வாசயம் - அப்ரதாநம். இல்லையாகில் 2. “ஸஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” 3. “தேவாநாம் த்ராநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதேவதம்” 4. “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்றிருக்கும் அவனுக்கு இது ப்ரயோஜநம் அன்றிறே. ஸாதூபரித்ராணர்த்தமாபப் பண்ணின அவதாரத்தின் பூலமாயிற்று துஷ்க்ருத்விநாஸம்; தத்விநோதிசுள் என்று திரஸிக்கவேண்டுமென யாலே தத்பரமிதி சேத்; ருசிஜநநம் த்வராஜநநஞ்ச *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி ஸ்வ ஸௌந்தர்ய ப்ரத்யர்ஸநேந விநா ந ஸம்பவதீதி தயோரேவ ப்ராதாந்யம்; துஷ்க்ருத்விநா ஸஸ்ய ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி கர்த்தும் ஸக்யத்வாத் அப்ராதாந்யமிதி பாவ:

g அடியில் அவதாரிகா வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கீழில் பாட்டுக்கு இத்யாதி) h சொன்ன அர்த்தமாவது - இருவர்களுடைய அபரத்வம். 1 பூர்வகாத்யாயாம் ப்ராஹ்மருத்ராத்யபேஷ்யா பூக்யவத்யாதிச்ய ப்ரதிபாதநாத். அத்ராபி பூர்வார்த்தேந தஸ்யைவாபித்யாநாத் (அநுபூஷிக் கிறார்) இத்யுச்சயதே. 1 (திரிபுர இத்யாதி) அறியாதவர்களுக்கு. பரத்வம் சொல்லவேண்டின துக்கு உடலாகச் சொன்னோமித்தனைபோக்கி இது ஸௌரீல்யம் என்று விஸேஷணதாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம்; 5. “ஸ்ரத்த்யா தேவ:” என்கையாலே A “ஏருளுமிறையோனும்” என்கிறவிடத்திலே ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான ஸ்ரீய:பதித்வம் ஒன்றையுமிறே ஜ்ஞாநிகள் பரத்வநிபுந் தநமாக அநுஸந்திப்பது. k அப்படியிருக்குமோ என்ன (பஸ்யைகாத்ஸேத்யாதி) f_2 “திரிபுரம்

ஜீ—அது ஆநுஷங்கிகம் என்கிறார் (அதின் பூலமாய் இத்யாதி) “விநாஸாய ச” என்ற சகாரம் - அந்வாசயத்திலே. அந்வாசயமாவது - அப்ரதாநம். 6. “ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாஸ:” என்றிறே பூஷ்யத்திலே பூஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. ஆக, ருசிஜநநமும் த்வரா ஜநநமும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிஸ்வஸௌந்தர்யப்ரத்யர்ஸநமின்றியிலே கூடாமையாலே அவற்றுக்கே ப்ராதாந்யம்; துஷ்க்ருத்விநாஸம் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்யலமாகையாலே இது அப்ரதாநம் என்றபடி.

g ப்ராஹ்மாத்யபரத்வம் கீழே சொல்லிற்றே என்ன (கீழில் பாட்டுக்கு இத்யாதி) h சொன்ன அர்த்தமாவது - இருவர்களுடைய அபரத்வம். k அப்படியிருக்குமோ என்ன (பஸ்யை காத்ஸேத்யாதி) 1. “த்வாத்ஸைவ தத்ராஸ்த்யாந் வாமபார்ஸ்வம் ஸமாஸ்ரிதாந்” இத்யுத்த ரார்த்தம். இதும் மோஷத்யர்மே. f_2 “திரிபுரம் எரித்தவன்” என்றது-ருத்ரந்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷ

ப்ர— $k1$. (வலத்தனன் இத்யாதி) मोक्षधर्मे (१६७) “पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्व-
माश्रितान् ॥ ५१ ॥ द्वादशैव तथाऽऽदित्यान् वामपार्श्वं समाश्रितान् ॥ ५१ ॥”

ஈ—திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்) 1, எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபி, கமலத்திலே இருக்கும். m 1. “**ब्रह्मणमीश कमलासनस्यम्**” (ப்ரஹ்மாணமீஸம் கமலாஸநஸ்தம்) என்கிறபடியே. இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது-சதுர்த்ஸபுவநத்துக்கும் நிர்வாஹகனான n அளவுடைமை. ஈஸ்வரன் விரும்பி வந்து அவதரிக்கையாலே “நல்லுலகம்” என்கிறது.

oA “**ஏறாளமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறளும் தனியுடம்பன்**” என்கிறபடியே, பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாதிட்குக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்

அ—எரித்தவன்” என்று சொன்னது - ருத்ராதந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று தாத்பர்யம். 1 “உந்தித்தலத்து” என்றது-உந்தித்தலத்தன் என்றபடி. 1, எழுச்சி-ஸம்ருத்ரதி, n (ப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி) இந்த ஈஸஸப்ரதம் ப்ரதாநருத்ரபரம். கமலாஸநஸ்தம் ப்ரஹ்மாணம் இத்யந்வய: . “**ஈஸஸப்ரதம் சதுர்முகவிஸேஷணம்**” என்றும் சொல்லுவார்கள். “**கமலாஸநனென்று-சதுர்முகனைச் சொல்லி, கமலாஸநஸ்தமென்று-ஈஸஸிஸேஷணம்**” என்றும் சொல்லுவார்கள். கமலாஸநஸ்தம்-நாபி, கமலாஸநஸ்தம் என்றபடி. n அளவுடைமை-ஐஸ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதிக்க்யம் வா.

o “இடம்பெற” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமான ஸலுக்க்யந்தரம் (ஏறாளம் இத்யாதி) வத்ஸவா, ருத்ரனை வலப்பார்வத்திலே வைத்து, ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபியிலே வைத்து இப்படி விபாகம் பண்ணிவைக்கிற இதுக்குக் கருத்து என்னென்ன (ஏறாளம் இத்யாதி) அத்வா. ஏகதேஸவாஸித்வேந அந்த:புரபரிகரை விரோத, ஸம்பவாத் தை: அநயோருபத்ரவ: கிம் ந

ஜ்-ணம். 1 உந்தித்தலத்து என்றது-உந்தித்தலத்தன் என்றபடி. 1, எழுச்சி-ஸம்ருத்ரதி, n கீதாஸ்வேகாதே—1. “**பர்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஜே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிஸேஷஸங்காந்** | ப்ரஹ்மாணமீஸம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஸ ஸர்வாநுரகாம்ஸ திவ்யாந் ||” ஈஸஸப்ரதம் ப்ரதாநருத்ரபரம். கமலாஸநஸ்தம் - ப்ரஹ்மாணம் இத்யந்வய: . “**கமலாஸநஸ்தம்-ஈஸம்**” இதி ஈஸஸிஸேஷணம் வா. கமலாஸநஸ்தம்-ப்ரஹ்மாணஸ்திதம் இத்யர்த்தம். n அளவுடைமை-ஐஸ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதிக்க்யம் வா.

o “இடம்பெற” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஏறாளம் இத்யாதி) வருஷபத்தை ஆளுகிற ருத்ரனும், சதுர்முகனும், பிராட்டியும் கூறிட்டு வ்யவஸ்திதமாக ஆளுகிற அத்விதீயமான

பு—m1. (துந்தித்தலத்து) **भगवद्गीतास्वेकादशे “पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वास्तथा भूतविशेषसङ्गान् । ब्रह्मणमीश कमलासनस्यमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान्॥(१५)॥” अस्यार्थः—** **देव तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा प्राणिविशेषसङ्गान् पश्यामि; तथा ब्रह्मणम्-चतुर्मुखं अण्डाधिपतिम्; (ईश कमलासनस्यम्) कमलासने-ब्रह्मणि स्थितम्-संस्थितं ईशं च पश्यामि; सर्वानुरगांश्च दिव्यान् पश्यामि—इति॥**

ஈ—p கொடுத்துவைத்தால், அந்த:புரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இவர்களுக்கு நலியவொண்ணாதபடி கூறுகக் கொடுத்துவைக்கும். q ஸர்வாபாஸ்ய மாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. r (இடம்பெற)ஸனிகாஸமாயிருக்கும். s ருத்ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனும், சதுர்த்யஸ்புவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகுன்— தான் உண்டாக்கின நன்றான லோகமும் தானும் திருநாபி,க்கமலத்தைப்பற்றி லப்யத, ஸ்வருபனாயிருக்கும். t “உந்தி” என்றும், “துந்தி” என்றும்-திருநாபிக்குப் பேர். u (இடம்பெறத்துந்தி) “இடம்பெற, v அத்து, உந்தித்தலம்” w என்றும் பதும், அதில், “அத்து” என்கிற பதும் - x சாரியைச் சொல்லாய்ப் பொருளின்றியேபோய், “இடம் பெற உந்தித்தலம்” y என்கிறது. z “பூதலம்” என்னுமாபோலே. (திசைமுகன்

அ—ஸ்யாதி,த்யத்ராஹ (ஏனும் இதி) வ்ருஷப,த்தை வாஹநமாகவுடையனும், 1. “ஈஸோஹம் ஸர்வதேஹிநாம்”(என்று) நாட்டுக்கு ஈஸ்வரனாகத் தன்னை அபிமானித்திருக்கும் ருத்ரனும்,பூஹு முகமாக ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகைக்கு யோக்யனான சதுர்முகுனும், ஈஸ்வராபிமானிகளான இவர் களோடு ஒக்கத் தனக்கு நித்யநபாயிநியான ஸம்பத்தாயுள்ள லக்ஷியும், ப்ரதிநியதமாம்படி அநுபுவித்துத் தங்களுக்கு இருப்பிடமாக அபிமானித்துக்கொண்டு போருவதாய், அதுவிதீய மாம்படி அப்ராக்குதத்வவைலக்ஷணயத்தை உடைத்தான திருமேனியையுடையனும். p (கொடுத்து வைத்தால்) என்றது—நலிவுக்கு ப்ரஸஞ்ஜகமாய் அந்வயிக்கிறது. q இவர்களுக்குக் கூறுகக் கொடுப்பாளென் என்ன (ஸர்வாபாஸ்யம் இத்யாதி) யத்யவா, அவர்கள் ஜ்ஞாநஸக்த்யாத்ய யதிஸயத்தாலேயோ திருமேனியில் இடங்கொடுத்தது? என்ன (ஸர்வேத்யாதி) இது 2. “ப்ரஹ் மாணமீஸம்” இத்யாதி, ஸ்லோக வேஷத்தைக் கடைசித்து.

r பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதீகோபாத்யாநம் (இடம்பெற இத் யாதி) s “எழுச்சியையுடைய” (I) இத்யாதி,நா பூர்வமுக்தம் விவ்ருணோதி (ருத்ரனுக்கும் இதி) ஏதேந 2. “கமலாஸநஸ்தம்” இத்யத்ரா, சதுர்முகுஸேஷபூதத்வேந ஸ்திதமிதி ச அர்த்த: ஸ்புரதி. t உந்தி என்றிறே நாபிக்குப்பேர், ஆகையால் இடம்பெற உந்தி என்றிறே சொல்ல வடுப்பதென்ன (உந்தி என்றும் இத்யாதி) “துந்தி” என்றும் சொல்லலாம் என்று கருத்து. u...y இவ்விடத்திலும் “உந்தி” என்று பதமாகவுமாம் என்கிறார் (இடம்பெறத்துந்தி இத்யாதி— என்கிறது என்னுமளவும்) v “அத்து” இத்யத்ரா அகாரலோப: . w (என்றும் பதம்) என்று பத்ய பேத்யமாய் என்றபடி. x சாரியைச்சொல்-நிரர்த்தகபதம். z ஸப்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்

ஜீ—திருமேனியையுடையவன் இதி ஸப்யதார்த்த: . q இவர்களுக்குக் கூறுகக் கொடுப்பாளென் என்ன (ஸர்வாபாஸ்யம் இத்யாதி)

r பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதீகோபாத்யாநம் (இடம்பெற இத்யாதி) s “எழுச்சியையுடைய” (I) இத்யாதி, வாக்யவிவரணம் (ருத்ரனுக்கும் இத்யாதி) t உந்தி என்றிறே - நாபிக்குப்பேர்; ஆகையால் இடம்பெற உந்தி என்றிறே சொல்லவடுப்பது என்ன (உந்தியென்றும் இத்யாதி) “துந்தி” என்றும் சொல்லலாமென்று கருத்து. u...y இவ்விடத் திலும் “உந்தி” என்று பதமாகவுமாம் என்கிறார் (இடம்பெறத்துந்தி இத்யாதி—என்கிறது என்னுமளவும்) v “அத்து” இத்யத்ரா அகாரலோப: . w (என்றும் பதம்) என்று பத்யபேத்யமாய். x சாரியைச்சொல்-நிரர்த்தகபதம். z ஸப்யத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (பூதலம் இத்யாதி) “தலம்

ஈ--படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித் தலத்தனன்) a ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாய் மூலையை அகலில் b நாக்கு ஒட்டுமாபோலே, திருநாபீகமலத்தை விடில் தன் ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை.

இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்களும் இருப்பார்களோ? என்னில்: ஆபத்துக் களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும். அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதும் ஒக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். c ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டாகிலும், மாளிகைக்குள்ளே d செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு e வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. f ஒரு g கலகங்களிலே h அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும், "இவ்விடமின்னார் i பற்று, இவ்விடமின்னார் i பற்று" என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லி வைக்குமாபோலே.

(பின்னும்) ப்ரஹ்மாதிசுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே. (தன்னுலகத்திலகத்தனன்) j தான் உண்டாக்கின ப்ரஹ்மாவாலே உண்டான

அ--செய்கிருர் (பூதலம் என்னுமாபோலே என்று) "தலம் என்கிறது" என்று ஸேஷம். a "உந்தித் தலத்தனன்" என்று திருபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்தநந்தயேத்யாதி) b நாக்கு ஒட்டும்-ஜிஹ்வாஸேஷணம் பண்ணும்.

c ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தமாத்ரமேயன்று. தாங்களும் தங்களுக்கு இத்தைப்பெருமை வாக நினைத்திருப்பர் என்கிருர் (ஸாமந்தர்க்கு என்று தொடங்கி) d (செம்பாலே நாழியரிசியை) e செம்பு - தாம்ரப்ரஸ்தம்; செம்பாலேநாழி - செம்புநாழியாலே என்றபடி. e வரிசையாக - ப்ரஹ்மாநமாக. f...i அவர்கள் ஒரு கால் இருந்து போனாலும் அவர்கள் இடம் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்ட உத்தம் (ஒரு கலகங்களிலே இத்யாதி) g கலகம் - கலஹம். h அடையவளைந்தான் - ஸப்தம ப்ராகாரம். i பற்று - ஸ்தலம்.

j கீழே "திசைமுகன் படைத்த" என்றுவைத்து. "தன்னுலகம்" என்னை வ்யாஹத மன்றோ? என்ன (தான் உண்டாக்கின இத்யாதி) k (அருவருக்கிற) குத்ஸிக்கிற. k, l (புலப்பட இதி)

ஜீ--என்கிறது" என்று ஸேஷம். a "உந்தித்தலத்தனன்" என்று திருபகமாகச் சொன்னதுக்கு உதாவம் (ஸ்தநந்தயேத்யாதி) b நாக்கு ஒட்டுமாபோலே-நாக்கு உலருமாபோலே.

c ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தமாத்ரமன்றிக்கே, தாங்களும் தங்களுக்கு இத்தைப் பெருமை வாக நினைத்திருப்பரென்று ப்ராவாந்தரம் (ஸாமந்தர்க்கு இத்யாதி) d செம்பு-தாம்ரநாழி; (செம்பாலே நாழியரிசியை) செம்பு நாழியாலே நாழியரிசியை. e வரிசையாக-ப்ரஹ்மாநமாக. f...i அவர்கள் ஒரு கால் இருந்து போனாலும், அவர்கள் இடம் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒரு கலகங்களிலே இத்யாதி) h அடையவளைந்தான்-ஏழாம் ப்ராகாரம். i பற்று-இடம்; ஸ்தலம் என்றபடி.

j கீழே, "திசைமுகன் படைத்த" என்று வைத்து "தன்னுலகம்" என்னை வ்யாஹத மன்றோ? என்ன (தான் உண்டாக்கின இத்யாதி) அதாவது - தான் உண்டாக்கின ப்ரஹ்மா

ஈ—லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தன் திருமேனியில் ஏகதேயத்தைப் பற்றி லப்த, ஸ்வரூபராம்படியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கூடக் காலிட கருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரிக்கைக்கு k_2 ஹேது என்னென்னில் 1 (புலப் பட) mA காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணவொண்ணாதே; அவர்கள் சக்ஷராத்ரி கரணங்களுக்கு n விஷயமாகவேணும் என்று.

என்?, o ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணினால் என் செய்யும்? என்னில், $o_2 B$ “மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் கூடர்ச்சோதி மறையும்” என்பார்கள். p இதுதனக்குத்தான் q அடியென்? என்னில்; (தானே) 1. “அந்மாயயா” (ஆத்மமாயயா)—2. “அந்மேச்சயா” (ஆத்மேச்சயா); r ஒரு கர்மம் ப்ரேரிக்கவன்று, இச்சையாலே.

அ—சக்ஷர்விஷயத்வம் ப்ரயோஜநதயா ஹேதுர்புவதீதி புவ: n (காணவாராய் இத்யாதி) உன் வடிவழகைக் காணும்படி வரவேணும் என்றென்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, பார்க்கிற கண்ணும், கூப்பிடுகிற வாயும் பசையற உலர்ந்து. o (ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணினால்) தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஒரு குணவிஷ்காராதிகன் பண்ணினாலே என்றபடி. o_2 (மழுங்காத இத் யாதி) அமோகமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநமே படையாக விகளிதமான லோகத்திலே உனக்குத் தொழும்பானார்க்கு உபகரித்தால், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற உன்னுடைய அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு திரஸ்க்ருதமாகாதோ?

p (இதுதனக்கு) அவதானஸ்யேத்யர்த்த: இது காரணப்ரஸ்தம்; “புலப்பட” (1) என்று ப்ரயோஜநமிதே சொல்லிற்று. q (அடியென் என்னில்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-கர்மத் தாலேயோ? என்றபடி. r அவதாரண(அர்த்த)த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு என்று தொடங்கி) யத்யவா, 3. “ஸ ந்ரி தேயை:” இத்யாதிகன் உண்டாயிருக்க “தானே” என்னும்படி எங்குளே என்ன (ஒரு கர்மம் இத்யாதி)

ஐ—வாலே உண்டாக்கப்பட்டதாகையாலே தன்னது என்னலாம் என்றபடி. k (அருவருக்கிற) ஹேய மாக நினைக்கிற. k_2 (ஹேது என்னென்னில்) ப்ரயோஜநம் என்னென்னில். n (காணவாராய் இத் யாதி) உன் வடிவழகைக் காணும்படி வரவேணும் என்றென்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, பார்க்கிற கண்ணும், கூப்பிடுகிற வாயும் பசையற உலர்ந்து என்றபடி. n (விஷயமாகவேணும் என்று) சக்ஷர்விஷயத்வம் ப்ரயோஜநதயா ஹேது என்றபடி. o ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணுகை - குணவிஷ்காராதிகளாலே ஸம்விதாநம் பண்ணுகை. o_2 (மழுங்காத இத்யாதி) அமோகமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநமே பரிகரமாக விஸ்த்ருதமான லோகத்திலே, உனக்கு ஸேஷ ப்ரதானார்க்கு உபகரித்தால், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற உன்னுடைய அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு திரஸ்க்ருதமாகாதோ என்றபடி.

(p இதுதனக்கு) அவதாரத்துக்கு. இது காரணப்ரஸ்தம்; “புலப்பட” (1) என்று ப்ரயோஜநம் சொல்லுகையாலே. q (அடியென் என்னில்) என்றதுக்குக் கருத்து - கர்மத்தாலேயோ? என்றபடி.

ஈ— (சொலப்புதில் s இவை பின்னும் t வயிற்றுள்ள) u அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் s, r க்ஷணங்களில் ஏகதேயம் சொல்லில் சொல்லுமத்தனை; எல்லாம் சொல்லில் தலைக்கட்டப்போகாது. சொலப்புதில் t, உள்ளேயுள்ளேயாமித்தனை. அன்றியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிட்களாலே s ஸ்ருஷ்டரானவர்களுக்கு “என் மகன்” என்று அபிமானிக்கலாம்படி வந்து பிறந்து, “உனக்கு ராஜ்யத்தைத் தந்தேன், அதுதன்னை வாங்கினேன், போ” என்றும், கையிலே கோலைக்கொடுத்து “பசுக்களின் பின்னே போ” என்றும் சொல்லலாம்படி எளியனாயிருக்கிற தான், v இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இவர்களை t, வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

w இப்படி இதுவே அர்த்தமென்னுமிடம் நீர் அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியாதபடியிராநின்றதி! என்ன (இவை அவன்

அ— u “புகில்” என்ற யதிஸ்ப்தார்த்தம் (அவன் இப்படி இத்யாதி) முந்தின அர்த்தம்— s, s, “இவை” என்று-ரக்ஷணப்ரகாரங்கள். t, t, வயிற்றுள்ள-உள்ளேயுள்ளேயாம்; வாசாமகேசரம் என்றபடி. இரண்டாம் அர்த்தம்— s “இவை” என்று-கீழ் ப்ரஸ்துதமான லோகங்கள். t, t, வயிற்றுள்ள-வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாப்போலே அந்த துஸையிலும் ரக்ஷிக்கும் என்றபடி. v இவ்வர்த்தத்தில் “இவை” என்று லோகத்தைச் சொன்னது-“இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால்” என்ற வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தாலே. s, துஸரத வஸுதேவாதிட்களைச் சொன்ன பக்ஷத்தில் 1. “லோகஸ்து புலநே ஜநே” என்று ஜநவாசி. முந்தின அதுக்கு புலநவாசி. s, ப்ரதமயோஜனையில், ரக்ஷணங்கள்-பூர்வவாக்ய தாத்பர்ய ஸித்தித்வங்கள்; த்விதீயயோஜனையில், “உலகம்” என்ற பதேரபஸ்தாபிதமான அர்த்தங்கள். w “இவை அவன் துயக்கே” என்று ப்ரக்ருதமான அவதாரங்கள் ஐந்த்ரஜாலிகமென்கிறதோ என்ன (இப்படி இதுவே இத்யாதி) w “இவை அவன் துயக்கு” இத்யத்ர தச்சுப்தேந-உபதேயதஸாராயாம் ப்ரகாஸ: அந்யத்யா விஸ்மருதில்ச பராம்ருஸ்யதே. இவ்விடத்திலே, 2. “ஈஸந்நபி மஹாயோகே ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: | கர்மான்யாரபுதே கர்த்தும் கீநாஸ இவ துர்புல: || தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேஸவ: | யே தமேவ ப்ரபத்யந்தே ந தே முஹ்யந்தி மாநவா: || 3. “நாஹம் ப்ரகாஸஸ் ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: | மூடேராயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாமஜ மவ்யயம் ||” இத்யாதிட்கள் அருளிச்செய்வர். x (பண்ணி) என்றவநந்தரம் “இருக்கும்”

ஜீ— u “புகில்” என்ற யதிஸ்ப்தார்த்தம் (அவன் இப்படி இத்யாதி) s, s, “இவை” என்று-ரக்ஷணப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகிறதாதல்; s, s, ப்ரஸ்துதலோகஸ்துரையாய், துஸரதாதிட்களைச் சொல்லுகிறதாதல். t, t, வயிற்றுள்ள-உள்ளே உள்ளேயாம்-வாசாமகேசரம் என்றபடி. t, t, த்விதீயார்த்தத்தில், வயிற்றுள்ள-வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாப்போலே அந்த துஸையிலும் ரக்ஷிக்கும் என்றபடி. ப்ரதமயோஜனையில், ரக்ஷணங்கள்-பூர்வவாக்ய தாத்பர்யஸித்தித்வங்கள். த்விதீய யோஜனையில் அர்த்தங்கள்-“உலகத்தில் அகத்தனன்” என்ற பதேரபஸ்தாபிதங்கள்.

w “இவை அவன் துயக்கே”-அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது தெரியாமையு மான இவை அவனுண்டாக்கின ஸம்ஸயம்; அவன் ப்ரமிப்பிக்கும்படி என்றபடி. இவ்விடத் திலே 2. “ஈஸந்நபி மஹாயோகே ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு: | கர்மான்யாரபுதே கர்த்தும் கீநாஸ இவ துர்புல: | தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேஸவ: | யே தமேவ ப்ரபத்யந்தே ந தே முஹ்யந்தி மாநவா: ||” இத்யாத்யதுஸந்தேயம். w, x (அநுமதித்யாதம் பண்ணி)

10. துயக்கறு மதியிலநன் ஞானத்து னமரரைத் துயக்கும்
மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லை
புயற்கரு நிறத்தனன் பெருநிலங் கடத்தநல் ஷெப்போ(து)
அயர்ப்பில னைற்றுவன் தழுவவன் வணங்குவ னமர்ந்தே.

ஆ— 10 வ்யா:— (துயக்கறு) சிந்தேஷாந்த:கரணராய், ஸம்யக்ஞானிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதி,களுக்குக் கூட அறியவரிதாயிருந்த தி,வ்யாவதாரம் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஸ்சர்யங்களைச் செய்தருளவல்லனாய், காளமேக, நிப,மான தி,வ்ய ரூபத்தை உடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை — உபதே,ஸ நிர்பேக்ஷ மாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அந்யப்ரயோஜனனாய்க் கொண்டு அநு ப,விக்கப்பெற்றேனாகாதே ! என்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வபூவத்தைப் பேசுகிறார். 10.

ஈ—துயக்கே) 1. “मम माया दुर्यया” (மம மாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே அவன்தானே ப்ரக்ருதியாகிற விலங்கையிட்ட பூக்ய ஹீநரானவர்கள் தன் பக்கல் அணுகாதபடி பண்ணி, அவர்கள் அகலப்புக்கால் அவன் w , அநுமதித்யாநம் x பண்ணி; y உங்கள் பக்கல் அவன் உத்யாஸீநனாயிருக்கையாலே தெரியாதொழிகிறது என்கிறார். 2 துயக்கு - ஸம்ஸ்யம். 9.

அ—என்று ஸேஷம். y (உங்கள் பக்கல்) என்கிறதுக்கு முன்னே “அப்படி” என்று ஸேஷம். 2 துயக்கு என்று-மனந்திரிவுக்குப் பேர்; அது-ஸம்ஸ்யமும், விபர்யயமும்; இங்கே ப்ரகாணநுஞ்ஞமாக ஸம்ஸ்யம் விவக்ஷிதமென்கிறார் (துயக்கு-ஸம்ஸ்யம் என்று) தமக்கு உபதே,ஸமுண்டாகையாலே; அல்லாதபோது ஸம்ஸ்யமேயிறே வருவது.

“திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெற வலத்தனன், எழு திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் இடம்பெற உந்தித்தலத்தனன், பின்னும் தன்னுலகத்தில் புலப்படத் தானே அகத்தனன், இவை பின்னும் சொலப்புகில் வயிற்றுள, இவை அவன்துயக்கே,” என்று அந்வயம். “எழுதிசை முகன் படைத்த நல்லுலகமுந்தானும் துந்தித்தலத்திடம்பெற, திரிபுரமெரித்தவன் வலத்தனன், பின்னும் புலப்படத் தானே தன்னுலகத்தில் அகத்தனன், சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள, இவை அவன்துயக்கே” என்று உரையின் அந்வயம். (9)

ஐ—இருக்கும் இதி ஸேஷ:., y (உங்கள் பக்கல்) என்கிறதுக்கு முன்னே “அப்படியே” இதி ஸேஷ:., 2 துயக்கென்று-மனந்திரிவுக்குப் பேர்; அது-ஸம்ஸ்யமும், விபர்யயமும்; இங்கே ப்ரகாணநுஞ்ஞமாக ஸம்ஸ்யம் விவக்ஷிதமென்கிறார் (துயக்கு—ஸம்ஸ்யமென்று)

“திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெற வலத்தனன், எழுதிசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் இடம் பெற உந்தித்தலத்தனன், பின்னும் தன்னுலகத்தில் புலப்படத் தானே அகத்தனன், இவை பின்னும் சொலப்புகில் வயிற்றுள, இவை அவன் துயக்கே” இத்யந்வய:., இடம்பெற-அஸங்கு சிதமாக, (9)

ஒ— அவ:—பத்தாம் பாட்டில்—ஜலஸ்துல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார் தலையிலும் பொருந்துவதாய், தனக்கும் அயத்த லப்துமாய், நிரதிஸயபே, க்யமான திருவுல களந்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களாலே அநுபுவிக்கப் பாரிக்கிறார்.

வ்யா:—(துயக்கறுமதி என்று தொடங்கி) நிர்தேஷாந்த:கரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞாநவான்களான தேவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத குண சேஷ்டிதங்களோடு கூடின துவ்யாவதாரங்களாகிற மஹாஸ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். (புயற்கரு நிறத்தனன்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே கறுத்த நிறத்தை உடையான். (அமர்ந்தே) அநந்ய ப்ரயோஜநமாய். “மனோவாக்காயங்களாலே அநு புவிக்கப் பெற்றேன்” என்றும் சொல்லுவர். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்யாதமான ப்ராமகத்வங் கிடக்க, அவனழகையே அநுபுவிப்போம் என்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு — ஸம்ஸ்யவிபர்யயம் இல்லாமையாலே கலக்கமற்ற, மதியில் — நெஞ்சிலே பிறந்த, நன் ஞானத்துள் — நன்றான ஜ்ஞாநத்தை உடையரான, அமரரை—தேவர்களையும், துயக்கும் — கலங்கப்பண்ணும், மயக்கு — ப்ராமகத்வ ஸக்தியை, உடை—உடைய, மாயைகள்—ஆஸ்சர்யமான ஆகாரங்கள், வானிலும்— எல்லையில்லாத ஆகாஸத்திலும், பெரியன வல்லன்—அதிஸயிக்கப் பண்ணவல்லனாய், புயல் — காளமேகம்போலே, கரு நிறத்தனன் — கருகின நிறத்தையுடையனான வனுடைய, பெரு நிலம் — பூமிப்பரப்பை, கடந்த — அநாயாஸேன அளந்த, நல்— விலக்ஷணமான, அடிப்போது — திருவடித் தாமரைகளை, அமர்ந்து — ப்ரயோஜநாத் தரத்தில் பற்றற்று அமர்ந்து, அயர்ப்பிலன்—மறப்பில்லாதவனாய், அலற்றுவன்— அக்ரமமாக குணங்களை வாயாலே சொல்லுவன்; தழுவுவன் — அத்யந்த ப்ரேம யுக்தனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷிப்பன்; வணங்குவன்—தலையாலே வணங்குவன். இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபுவிப்பேன் என்கிறார். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—அவன் விமுகூர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிடர்; அவன் காட்டின வழியே காணப்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுபுவிப்போம்—என்று பாரிக்கிறார்.

வ்யா:— (துயக்கறு என்று தொடங்கி); துயக்கறு மதியுண்டு-ஸம்ஸ்ய விபர்யய ரஹிதமான அந்த:கரணம். அத்தையுடையராகையாலே, யதூஜ்ஞாநத்தை யுடைய தேவர்களை மதிகெடுக்கும்படி தெரியாத குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஆஸ்சர்யமான அவதாரங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே இருக்கை. முற்பட, தங்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக வந்து அவதரிக்கவேணும் என்று

இ—ஸ்ரணம் புகுவார்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே “நம்மிலும் தாழ்ந்தான் ஒருவன்” என்று காற்கடைக் கொள்ளுவார்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்த்ரன் வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. (அமரர்கள்) என்று நித்ய ஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிறாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிடர், அவன் காட்டக்கண்ட நாம் அநுபுவிப்போம் என்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறார் — (புயற்கரு நிறத்தனன்) வர்ஷுக வலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (பெருநிலங்கடந்த) பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேன அளந்த. (நல்லடிப்போது) குணகுண நிருபணம் பண்ணாத பரமபேராக்யமான திருவடிகள். (அயர்ப்பிலன்) மோஹித்துக்கிடக்கக் கடவேனல்லேன். (அலற்றுவன்) ப்ரஹர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். (தழுவுவன்) கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். (வணங்குவன்) நிர்மமனாய் விழக்கடவேன். (அமர்ந்தே) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றேன் என்றும் சொல்லுவார்.

10.

ஈ—அவ:—பத்தாம் பாட்டு. a அவன் விமுகூர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடர்; b அவன் காட்டின வழியே காண்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே நம் விடாய்கெடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபுவிப்போம் என்று பாரிக்கிறார்.

வ்யா:—(துயக்கறு c மதியில்) துயக்கற்ற மதியையுடைய; d ஸம்ஸயவிபர்யயரஹிதமான மதியையுடையராகையாலே. (நன் ஞானத்துள் அமரர்) உள்-மனமும், இடமும், மேலும். இங்கு, e மேலான அமரர் என்றபடி. நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான

அ—பத்தாம் பாட்டு. (துயக்கறு இத்யாதி) a கீழெல்லாம் பரோபதேஸம் பண்ணிப்போத்தவர் இங்கே தாம் அநுபுவிக்கக்கடவேனென்று சொல்லுகிறது - அவர்கள் திருந்தாமையாலே; இதுக்கு ஹேது அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபுலத்திலே இழிகிருர் என்கிறார் (அவன் விமுகூர்பக்கல் இத்யாதி) b (அவன் காட்டின வழி) என்றது - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழி என்றபடி.

c மதி - அத்த:கரணமாகவுமாம்; துர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். d “துயக்கறு மதியில்” என்றது - ஹேதுகூர்ப்புவிசேஷணமென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸய விபர்யய ரஹிதமான இத்யாதி) e (மேலான அமரர்) என்றது - மதுஷ்யரைக்காட்டில் மேலான அமரர்

ஜீ—பத்தாம் பாட்டு. (துயக்கு இத்யாதி) a கீழெல்லாம் பரோபதேஸம் பண்ணிப்போத்தவர் இங்கே தாம் அநுபுவிக்கக்கடவேனென்று சொல்லுகிறது - அவர்கள் திருந்தாமையாலே; இதுக்கு ஹேது அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபுலத்திலே இழிகிருர் என்கிறார் (அவன் விமுகூர்பக்கல் இத்யாதி) b (அவன் காட்டின வழியே) அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.

c மதி-அத்த:கரணம். துர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். d “துயக்கறு மதியில்” என்றது-ஹேது கூர்ப்புவிசேஷணமென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸய இத்யாதி) e (மேலான அமரர்)

ஈ—அமரரையுங்கூட. (துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்) துயக்கு - மனந்திரிவு. i அறிவு கெடும்படி g தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான g₂ குணசேஷிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். (வானிலும் பெரியன வல்லன்) h ஆகாஸத்தைப் பரிச்சேதி₃க்கிலும் பரிச்சேதி₃க்கப் போகாது. “அமரர்” என்கிறது - இந்திராதி₃களை.

i ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிதே அவர்கள்தங்களுக்கு; j அப்போது, “நம் கார்யம் நம்மாற்செய்யப் போகாது, அவனே நம் கார்யத்துக்குக் கடவன்” என்றிரா, அநந்தரகூணத்திலே எதிரிடாநிற்பார்கள்; k தங்கள் இருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்தீரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அதைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும்தோய் நரகவதும்பண்ணி, சிறைகிடந்த ஸ்தீரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, l புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிதே. அன்றிக்கே, “நன்னூனத்து m உள் அமரர்” என்கிறது — நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதி₃களுன பெரியதிருவடியும் “தேவரீரையும்

அ—என்றபடி. f...g₂ “துயக்கும் மயக்குடை” என்கிற புநருக்திக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அறிவு கெடும்படி இத்யாதி₃) i அறிவுகேடு - ஸம்ஸயனிபர்யயங்கள். g தெரியாமை - ஜ்ஞாநாபாவம். துயக்குண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷிதங்களோடே கூடின அவதாரங்கள் என்றபடி. h “வானிலும் பெரியன” என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாஸத்தை இத்யாதி₃)

i துர்மாதிகளாய் ரஜஸ்தம:ப்ரகரராயிருக்கிறவர்களை “நன் ஞானத்தமரர்” என்னலாமோ என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி₃) யத்வா நன்னூனரான இந்திராதி₃களை மயக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி₃) j (அப்போது) ஸத்வம் தலையெடுத்த போது. k அப்படித் தங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவனென்றிருந்த அநந்தரம் எதிரிட்டவிடமுண்டோ என்ன (தங்கள் இருப்பிடமும் இத்யாதி₃) l (புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டை) பாரி

ஜீ—மநுஷ்யரிற் காட்டில் மேலான அமரர். f...g₂ “துயக்கும், மயக்குடை” என்கிற புநருக்திக்கு அர்த்தம் (அறிவு கெடும்படி இத்யாதி₃) துயக்குண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷிதங்களோடே கூடின அவதாரங்கள் என்றபடி. h “வானிலும் பெரியன” என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாஸத்தை இத்யாதி₃) i அறிவுகேடு - ஸம்ஸயனிபர்யயங்கள். g தெரியாமை - ஜ்ஞாநாபாவம். g₂ மயக்கத்தைப் பண்ணுகையாலே, “மயக்கு” என்று குணசேஷிதங்களைச் சொல்லுகிறது.

i ரஜஸ்தம:ப்ரகரரை “நன் ஞானத்தமரர்” என்னலாமோ என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி₃) j (அப்போது) ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது. k அப்படி எதிரிட்டவிடமுண்டோ என்ன (தங்கள் இருப்பிடமும் இத்யாதி₃) l பூண்டை - பாரிஜாதத்தை. m உள் அமரர் - மேலான அமரர்;

ஈ—நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ” என்றற்போலே n சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் o சொன்னான்றோ.

p அவனுடைய ஆஸ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக் கிடர்; q அவன் அநுகூரஹத்தாலே காட்டின வடிவழகை அநுபுவிப்போம் நாம் என்கிறார்—(புயற்கருநிறத்தனன்) வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவன். (பெருநிலம் இத்யாதி) r “மநோவாக்காயங்களாலே அநுபுவிக்கப் பெற்றேன் என்கிறார்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “இவற்றாலே அநுபுவிக்கப் பாரிக்கிறார்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (பெருநிலம் கடந்த) பரப்பையுடைத் தான பூமியை அளக்கிற இடத்தில், s வஸிஷ்டசண்டாள விபாகுமற எல்லார் தலை யிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். t இவர்கள் நன்மைதிமை பாராதே, u தன் னுடைய ஸுத்தியே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினான். (நல்லடிப்போது) vA “படிக்களவாக நிமிர்த்த நிற்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்று ஆசைப்பட வேண்டும்படியிறே இருப்பது. w 1. “கदा पुनः” (கதா புந:) என்று ப்ரார்த்தித்துக்

அ—ஜாதத்தை. n உள் அமரர் - மேலைவானவர்கள் என்றபடி. n சிவியார் - கைவர்த்தர். o (சொன்னான்றோ) என்ற அநந்தரம், “அத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று வாக்யரேஷம்.

p அவிஸ்மரணர்த்தும் உக்தார்த்தாநுவாதும் (அவனுடைய இத்யாதி) q “பெருநிலம்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து (அவன் அநுகூரஹத்தாலே என்று தொடங்கி) “அயர்ப்பிலன்” இத்யாதி - பூவிஷ்யதூர்த்தத்திலும் சொல்லக்கடவது; r வர்த்தமாநார்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். s பெரு இத்யாதிக்கு பூலிதம் (வஸிஷ்ட என்று தொடங்கி) t நன்மையை விவரிக்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி) u (தன்னுடைய ஸுத்தியே) இத்யத்ர-கங்காப்ரவாஹாத்யோ த்ருஷ்டாந்தத்வேந த்ருஷ்டவ்யா: . v “போது” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (படிக்களவாக இத்யாதி) பூமிக்கு அந்யாபிமாநம் வந்ததொரு

ஜீ-நித்யஸூரிகள் என்றபடி. n (சிவியார்) கைவர்த்தர்; தண்டிகை முதலானவை சுமப்பார் என்றபடி. o (சொன்னான்றோ) என்ற அநந்தரம், “அத்தைச் சொல்லுகிறது என்னுதல்” என்று வாக்யரேஷம்.

p அவிஸ்மரணர்த்தும் உக்தார்த்தாநுவாதும் (அவனுடைய இத்யாதி) q “பெருநிலம்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து பூவம் (அவன் அநுகூரஹத்தாலே இத்யாதி) r “அயர்ப்பிலன்” இத்யாதியை-வர்த்தமாநார்த்தத்திலும் பூவிஷ்யதூர்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். s “பெரு” இத்யாதிக்குப் பூலிதம் (வஸிஷ்ட இத்யாதி) t நன்மைக்கு அர்த்தம் (இவர்கள் இத்யாதி) u (தன்னுடைய ஸுத்தியே) என்கிறவிடத்தில் - கங்காப்ரவாஹாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்வேந த்ருஷ்டவ்யங்கள். v “போது” என்றதுக்கு பூவம் (படிக்களவாக இத்யாதி) நிருபாதி, கபூந்துவான நீ-பூமிக்கு அந்யாபிமாநம் வந்ததொரு நாளிலே, பூமிக்கு

ப்ர—w1. (துயக்கறுமதி இத்யாதி) (நல்லடி) ஸ்தோத்ர “कदा पुनः शङ्करयाङ्गकल्पक-
ध्वजारविन्दाङ्कुशवज्रलाञ्छनम्। त्रिविक्रम त्वचरणाम्बुजद्वयं मदीयमूर्धानमलङ्कुरिष्यति॥”

11. அமார்கன் தொழுதெழ வகைகடல் கடைத்தவன் நனை
அம்பொழில் வணங்குரு கூர்ச்சட கோபங்குந் நேவல்கள்
அமர்கவை யாயிரத் தவற்றினு னிவைபத்தும் வல்லை
அமரரோ டுயர்விற்சென் நறுவர்தம் பிறவியஞ் சிறையே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

நீ—கிடக்குமதிநே; x செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. (அயர்ப்பிலன்) மறக்கக்
கடவேனல்லேன். (அலற்றுவன்) அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். (தழுவுவன்)
y 1. “சுராட் பரிபுஷஜே” (ஸுகூடம் பரிபுஷஜே) என்னுமாயோலே, கட்டிக்கொள்ளக்
கடவேன். (வணங்குவன்) நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். (அமர்ந்தே)
அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் இப்படி செய்யக்கடவேன். 10.

அ—நாளிலே அதுக்கு அநுரூபமாக நிமிர்த்து அளந்து கொண்ட உன் நிரதியையே போக்யமான
திருவடித் தாமரையை என் தலைக்கு அநுரூபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும். w ஸம்
வாதம் (கதூர இத்யாதி) x ‘படிக்களவாக’ இத்யஸ்ய, 2. ‘கதூர புந:’ இத்யஸ்ய ச த்ருஷ்டாந்த
மாஹ(செவ்விப்பூச்சூட இதி) “துயக்கறு மதியை உடையராகையாலே நன் ஞானத்தராய், உள்ளான
அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய், வானிலும் பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயல்
கருநிறத்தனானவனுடைய பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போதை அமர்ந்தே அயர்ப்பிலன் அலற்று
வன் வணங்குவன்” இத்யந்தவய: 10.

ஜீ—அளவாம்படி நிமிர்த்து அளந்துகொண்ட உன்னுடைய திருவடித்தாமரையை என் தலைக்கு
அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும் என்றபடி. w இதுக்கு ஸம்வாதம் (கதூர இத்யாதி)
2. “கதூர புநஸங்க” இத்யாதி ஸ்தோத்தரே. x 2. “தவச்சரணம்புஜத்வயம்” என்றதுக்கு
பூவம் (செவ்விப்பூ இத்யாதி) y பஞ்சமேம்ஸே அஷ்டாதே 1. “ஸோப்யேநம் த்வஜவஜ்ஜாப்ய
க்ருத சிற்றநேந பாணிநா | ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகூடம் பரிபுஷஜே ||”

“துயக்கறுமதியை உடையராகையாலே நன் ஞானத்தராய், உள்ளான அமரரைத் துயக்கும்
மயக்குடைத்தாய், வானிலும் பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனானவனு
டைய பெருநிலம்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பிலன், அலற்றுவன், தழுவுவன்,
வணங்குவன்” இத்யந்தவய: “அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன
வல்லன்-தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் குணசேஷிதங்களை உடைய ஆர்ச்சர்ய அவதாரங்களை
எல்லை இல்லாத ஆகாசத்திலும் அதிஸயிக்கப் பண்ணவல்லன்” இதி ஸப்ரதார்த்த: 10.
குடை-ப்ராமகத்வஸத்தியையுடைய என்றும் சொல்லுவார்கள்.

ப்ர—y 1. पञ्चमेशे अष्टादशे “चिन्तयाति गोविन्दमुपगम्य स यादवः। अक्रोऽसीति चरणौ
ननाम शिरसा हरेः॥१॥ सोऽप्येनं वज्रवज्राब्जकुवचिह्नेन पाणिना। संस्पृश्योक्तुं च प्रीत्या
सुगाढं परिपुषजे॥२॥

ஆ— 11. வ்யா:— (அமரர்கள்) ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யே அஸ்திரீணனாய், தேவாதி, ஸகல ஜநங்களுக்கும் தாஸ்யாவஹமான அம்ருதமதநாதி, திவ்ய சேஷ்டிதங்கனையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு ரோஷவ்ருத்தி ரூபமாய், நிரதிஸ்ய ரஸரூபமாயிருந்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய் மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி திருவடிகளில் கொண்டு போகப் பற்றாமை, முந்துற திருவடிகளிலே கொண்டுபோய், அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடி ருந்த பின்னை, ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளும் என்கிறார் 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஓ— 11. அவ:— நிகுமத்தில்—இப்பத்தும் அறிவார் முந்துற அயர்வறும் அமரர்கள் வரிசையைப்பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரநிகுளவிச்சேத்துத்தைப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர்கள் என்று தொடங்கி) தேவஜாதி அநுபுவித்து வாழ அதிகுபிதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்ந்திருந்துள்ள—பொழிலின் வளர்த்தி யுடைய திருக்குருகூர்ச் சடகோபனுடைய அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய் ரஸகநுமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள்—நித்யஸூரிகளோடு ஒக்க உயர்த்தியைப் போய்ப்பெற்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தவர் என்கிறார்.

அமரர்கள்—சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுது எழ— A“தொழுதெழு” என்ற தம்மைப்போலே கையும் அஞ்ஜலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும் படி, அலை கடல்—அலைகிற கடலை, கடைந்தவன் தன்னை—கூபிதமாம்படி கடைந்த அகேஷாப்ய ஸ்வபாவனைப் பற்ற, அமர்—பொருந்தின, பொழில் வளம்—பொழி லின் அழகையுடைய, குருகூர்—திருநகரிக்குக் கடவ, சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள்—அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் வாசிககைங்கர்யமாகையாலே, கவை— ஸப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர்—பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றி னுள்—ஆயிரமான அவற்றினுள், இவை பத்தும்—திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலே இருக்கிற இவை பத்தையும், வல்லார்—அப்யஸிக்க வல்லார், உயர்வில்—உயர்த்தியில், அமரரோடு சென்று—அமரரோடு ஒக்கச்சென்று, தம் பிறவி—தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறை அறுவர்—சிக்கென்ற சிறை அறுவர்.

இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிலடி நான்கும் ஒத்திருக்கையாலே கலித்துறை. “நேரசை பதினாறே நிரையசை பதினேழே” என்று அடி எழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது கட்டளைக்கலித்துறை அல்லாமையால். 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாசச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

A 1-1-1. § அவதாரிகையிலுள்ள பூலவாக்யத்தை இங்கு அந்வயித்துக் கொள்வது.

இ— 11. அவ:— நிகழத்தில் — இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள் வரிசையைப்பெற்று, பின்பு ஸம்ஸார நிகழத்தை அறப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமர்கள் தொழுதெழு) கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ர யோஜநாந்தரபரரான தேவர்களும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அழகுக்குத் தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. 1. “ततः प्राज्ञस्यैव भगवन्तं सुरेश्वराः । सुखं पुण्डरीकाक्षं शरणं शरणार्थिनः ॥” (தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே புகுவந்தம் ஸுரேஸ்வரா: | துஷ்டே: புண்டரீகாக்ஷம் ஸரண்யம் ஸரணார்த்திந: ||) A ‘தொழுதெழு’ என்கிற தம் பாசுரமாயிற்று என்கிறார். (அலைகடல் கடைந்தவன் தன்னை) ஒரு கடல் நின்று ஒரு கடலைக் கடையுமாபோலே அதிகுபிதமாகக் கடலைக் கடைந்தபடி. (அமர் பொழில் இதயாதி) சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்குவுருத்தியாயிற்று; இவைதான் வாசிகமான அடிமையிறே. பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற்செய்யலாவதில்லையே; 2. “तद्विमासो विपश्यतः” (தத்விப்ராஸோ விபந்யவ:) என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வருத்தி. (அமர்சுவையாயிரம்) இவ்வாசிகமான அடிமை “முறை” என்று கார்ய பூத்யத்யா செய்யவேண்டாதபடி ரஸகநமாயிற்று இவ்வாயிரமும். (அவற்றினுள் இவை பத்தும்) அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதி ஸயமிருப்பது. (அமரரோயர்விற் சென்று அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) சிறையிலே யிருந்த ராஜகுமாரன்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸார அஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈஸ்வரன். ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸுகுக்ஷம் ஸரீர விதூநகம் பெறுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகழத்தில் — a இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் - முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற b அறவைச்சிறை வெட்டி விடப் பெறுவார்கள் என்கிறார்.

அ— நிகழம் (அமர்கள் இதயாதி) a “அமரரோடு உயர்வில் சென்று அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை” என்றத்தைக் கடைசித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (நிகழத்தில் இதயாதி) b அறவைச் சிறையாவது - “அறவைக்குத் தெய்வம் துணை” என்னுமாபோலே, அறவை யென்று - தனியாய், அதில் அதுவீதீயமான சிறையாய், து:க்கைகருபமான சிறை என்றபடி. யத்வா. அறவை - தூரிதூரன். அவன்சிறையிறே பூஹுகாலம் அநுவர்த்திப்பது. அச் சிறையே துயை பண்ணவேண்டும்படியான சிறை என்னவாயிருக்கும்.

ஜீ— நிகழம் (அமர்கள் இதயாதி) a “அமரரோடுயர்வில்” இதயாதியைக் கடைசித்து ஸங்குதி (இத்திருவாய்மொழியை இதயாதி) b அறவைச் சிறை - துயதீயமான சிறை; து:க்கைகருபமான சிறை என்னுமாம்.

ஈ— வ்யா:— (அமரர்கள் தொழுதெழு) e கவிழ்ந்து “d உப்புச்சாறு e கிளறுவதெப் போதோ?” என்று கிடக்கிற தேவஜாதியானது f எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று g தோளும் தோள்மாலையுமாய் h ஒரு கடல் ஒரு கடலை நின்று கடைபுமாபோலே கடைந்த படி. (தொழுதெழு) i குணங்களுக்குத் தோற்று A “தொழுதெழு” என்கிற தம் பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்ற அவர்களுக்கும் என்கிறார். (அமர்பொழில்) சேர்ந்த பொழில். (வளங்குருகூர்) வளப்பத்தைபுடைத்தாய் - ஸம்பத்தைபுடைத்தான திருநகரி. (சடகோபன் j குற்றேவல்கள்) k இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்

அ— c...h அம்ருதப்ராஸநாத் மரணராஹித்யார்த்தி₂ந: - அமரர்: இதி ஹ்ருதி₃ நித்யாஹ (கவிழ்ந்து இதி) இத்தால்-சாகாமைக்குப் பரிகரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்குண்டான அபி₄நி வேஸமும். இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்ள வல்லவனுடைய ஸௌந்த்ரயாதிஸயமும் சொல்லுகிறது. d உப்புச்சாறு-அம்ருதம். e கிளறுவது-உத்தி₃தமாவது. f எழுத்து வாங்குகையாவது-1. “பத்யமங்கு₃ளி விச்சே₃த₃: உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம் | தந்நாமகரணஞ்சைவ த்யாஸ்யமேதச் சதுர்வித₄ம் ||” என்கிறதிலே “உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்.” என்கிற த்யாஸ்யம்; அதாவது - ஸ்வாமி பேரை மார்விலே எழுதிக்கொள்ளுகை. g தோளும் தோள்மாலையும் என்றது-அர்த்த₃ாத் ஸித்₃த₃ம். இவ்விடத்திலே B “மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான்” 2. “தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே புக்யவந்தம் ஸுரேஸ்வரா: | துஷ்டுவு: புண்டரீகாஷம் ஸரண்யம் ஸரணூர்த்தி₂ந: ||” இத்யாதி₃கள் அநுஸந்தேயங்கள். h “அலைகடல்” இத்யதேந - அஷு₃ப்த₃ கருணம்போதே₃ஸ் ஸுசிதத்வாத்யாஹ (ஒருகடல் இதி) i அநந்ய ப்ரயோஜநரான தமக்கன்றே “தொழுதெழு” என்னக் கூடுவது. ப்ரயோஜநாத்நரபாரான அவர்கள் தொழுதெழுவர்களேவென்ன (குணங்களுக்கு இத்யாதி₃) j “குற்றேவல்”-குறுகின ஏவ லென்றபடியாய், அந்தரங்க₃ கைங்கர்யம் என்றபடி. குற்றேவல் என்றும், நெட்டேவல் என்றும் இரண்டு வகையுண்டு; நெட்டேவல் - பூஹிரங்க₃ கைங்கர்யம். k திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருநகரிக்கு இத்யாதி₃) l வாசிகமாத்ரம்

ஜீ— c...h அம்ருதப்ராஸநாத் மரணராஹித்யார்த்தி₂கள் - அமரர்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கவிழ்ந்து இத்யாதி₃) இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபி₄நிவேஸமும் இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்த்ரயாதிஸயமும் சொல்லுகிறது. d உப்புச்சாறு-அம்ருதம். e கிளறுவது-உத்பந்தமாவது. f எழுத்து வாங்குகையாவது-1. “பத்யமங்கு₃ளி விச்சே₃த₃: உரோ விந்யஸ்தமக்ஷரம் | தந்நாமக்ஷரணஞ்சைவ த்யாஸ்யமேதச் சதுர்வித₄ம் ||” என்றதில் “உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்” என்கிற த்யாஸ்யம்; அதாவது - ஸ்வாமி பேரை மார்விலே எழுதிக்கொள்ளுகை. g தோளும் தோள்மாலையும் என்றது-அர்த்த₃ாத் ஸித்₃த₃ம். h “அலை கடல்” என்றத்தாலே - அஷு₃ப்த₃ கருணம்பூதி₃ ஸுசிதமானையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கடல் இத்யாதி₃) i அநந்ய ப்ரயோஜநரான தமக்கன்றே “தொழுதெழு” என்னக் கூடுவது; ப்ரயோஜநாத்நரபார்க்குக் கூடுமோவென்ன (குணங்களுக்கு இத்யாதி₃) j “குற்றேவல்”-குறுகின ஏவல்-அந்தரங்க₃ கைங்கர்யம். k இத்திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இத்திருநகரிக்கு இத்யாதி₃) l வாசிகமாத்ரம் போருமோவென்ன (பூர்ணேத்யாதி₃)

ஈ—வாசிகமான அடிமை செய்தபடியாயிற்று இதுதான். l பூர்ண விஷயத்தில் வாசிகமான வருத்திக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லையே. m 1. “तद्विप्रासो विपश्यथः” (தத்விப்ராவோ விபந்யவ:) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வருத்தி. (அமர் சுவையா யிரம்) n ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தானிருப்பது. o இத்தால்-வாசிகமான அடிமை p “முறை” என்று q கார்யபூத்யா செய்யவேண்டா என்றபடி.

(அவற்றினுள்ளிவைபத்தும்) rA “விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ண முதுண்ட” என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய் மொழி. இவற்றை அப்யவலிக்கவல்லார், நித்யஸூரிகளோடொத்த s உச்சராயத்தை உடையராய், தங்களுடைய ஐந்தமமாகிற விலங்கு அறப்பெறுவார்கள். t இப்பத்தைக் கற்ற

அ—பேருமோ? த்ரிவிதகரணங்களாலும் செய்யவேண்டாவோ? திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தது அந்தரங்க கைங்கர்யமோ? என்ன (பூர்ணவிஷயத்தில் என்று தொடங்கி) n உக்தமுப்பாத்யதி (தத்விப்ராவோ இதி) விப்ராவோ: - மேத்யானித: . புகுவத்யுபுவைகபரா இதி யாவத். “விபந்யவ:” - “பந-ஸ்துதென” ஸ்துதிஸீலா: ; வாசிக கைங்கர்யபரா இதி யாவத். “ஜாக்ரு வாம்ஸ:” - எப்போதுமொக்க வினங்கி தின்றார்கள். 2. “ஸத்யா பர்யந்தி” n (ரஸகநமாய் இதி) “கவை அமர்த்த ஆயிரம்” என்று விவக்ஷித்து. o பூலிதம் (இத்தால் இத்யாதி) p முறை-விஹிதம். q (கார்யபூத்யா) என்கிறது-கர்த்தவ்யபூத்யா செய்யவேண்டா; இதினுடைய பேராக்யதையே இழியப்பண்ணும் என்றபடி.

r பேராக்யத்திலும் பேராக்யாம்ஸமாகச்சொன்னதுக்கு ஸம்வாத்யம் (விண்ணவர் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. தேவஜாதி அமுதத்தை புஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படி வந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபித்த வழியாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு உபகரித்தவனே! s “உயர் வில்” என்றது-உயர்வில் வந்தால், அமரரோடொத்த உச்சராயத்தை உடையராய் என்றபடி. அமரரோடொத்த வரிசையைப் பெற்ற என்றபடி. சிறைக்கு அழகாவது - நல்ல பாம்பு என்னுமா போலே க்ருமாயிருக்கை. t ஸரீரவிஸ்லேஷம் பிறந்தே அமரரோடு உயர்விற்செல்லவேண்டியிருக்க, “அமரரோடு உயர்விற்சென்று பிறவியஞ்சிறையை அறுவர்” என்கிறதுக்குக் கருத்து என்னென்ன

ஜீ—n உக்தோப்பாத்யநம் (தத்விப்ராவோ இத்யாதி) ருக்வேதே. விப்ராவோ: - மேத்யானித: ; புகுவ த்யுபுவைகருஸா இதி யாவத். “விபந்யவ:” - ஸ்துதி ஸீலா: ; “பந-ஸ்துதென” இதி த்யாதி: ; வாசிககைங்கர்யபரா இதி யாவத். q (கார்ய பூத்யா) கர்த்தவ்யபூத்யா. இதினுடைய பேராக்யதையே இழியப்பண்ணும் என்றபடி.

r பேராக்யத்திலும் பேராக்யாம்ஸமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாத்யம் (விண்ணவர் இத்யாதி) தேவர்கள் அம்ருதத்தை புஜிக்க, அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதில்தின்றும் வந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை புஜித்த என் ஸ்வாமியாளவனே! என்றபடி. “அமரரோடு உயர்விற்சென்று” - உயர்வில் வந்தால், அமரரோடு ஒத்த உச்சராயத்தையுடையராய். சிறைக்கு அழகாவது - “நல்ல பாம்பு” என்னுமாபோலே க்ருமாயிருக்கை. t பிறவியற்று, அமரரோடு

ப்ர—m1.(அமார்கன் இத்யாதி) (குற்றேவல) ஈவே-“तद्विप्रासो विपश्यथो जागृवांसः सविन्सते। विणोर्यत्परमं पदम्॥”

ஈ—போதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடும்; t_2 ஸரீரவீரஸீலேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகுமித்தனை; u ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. v ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டி விடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவரம்படியான w தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிக்ஷாவிச்சேத்யத்தைப் பெறுவார்கள்.

அன்றியே, (அமரரோடுயர்வில் சென்று) ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. (அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) ஸூக்ஷ்ம ஸரீர விதூநநம்பெறுவர். x 1. “त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति” (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி) என்று அருளிச்செய்த அதுவே பூலமாகக்கடவது.

அ—(இப்பத்தைக் கற்றபோதே இத்யாதி) u ஸரீரவீரஸீலேஷத்தையும் உடனே பிறப்பிக்கவொண்ணாதோ என்ன (ராஜா இத்யாதி) ராஜாவானவன் தான் இருக்கிறவிடத்திலே நாடிடுகிறதும் அவன்பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே ஆனப்போலே, ஈஸ்வரனும் இங்கேயிருக்கச்செய்தே அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகிறது அவன் பக்கல் வ்யாமோஹாதிசயமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்தர்யம். v இவன் பக்கல் வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுமளவேயல்ல, ஸம்ஸாரமானது இவனை மேலிடில் செய்வதென்னென்னும் அதிசங்கையாலும் அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுமென்னுமத்தை ஸநித்யர்ஸனமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி) w (தரத்தைப்பெற்று) உக்தஸங்கல்ப விஷயீபூதராய்.

x இத்திருவாய்மொழி ஸ்ரீ கீதையில் அவன் அருளிச்செய்த அவதார ரஹஸ்ய ப்ரகார்த்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே அதுக்குச் சொன்ன பூலமே இதுக்கும் பூலம் என்கிறார் (த்யக்த்வா தேஹம் இத்யாதி) “ஸரீரவீரஸீலேஷம் பிறந்தால்” (t_2) இத்யாதிக்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் (த்யக்த்வேத்யாதி) என்றுமாம். தேஹம் த்யக்த்வா மாமேதி, புநர்ஜநம் நைதி இத்யந்வய:.

ஜீ—உயர்விற்கென்று என்னவேண்டாவோவென்ன (இப்பத்தைக் கற்ற இத்யாதி) u ஸரீரவீரஸீலேஷத்தை உடனே பிறப்பிக்கவொண்ணாதோ என்ன (ராஜா இத்யாதி) v இவன் பக்கல் ஆத்யரத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய அநர்த்தகரத்வத்தாலும் நினைப்பிடும் என்னுமத்தை ஸத்யருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி) w தரம் - வரிசை.

x அவதாரஸௌலப்ய ப்ரதிபாதுகமான இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஸ்ரீ கீதையில் சொன்னதுவே பூலம் என்கிறார் (த்யக்த்வா இத்யாதி) தேஹம் த்யக்த்வா மாமேதி, புநர்ஜநம் நைதி இத்யந்வய: அயம் ஸ்லோக: ப்ரவேஸ ஏவ (ப 454) லிகித:.

ப்ர— x 1. (அறுவர் தம்பிறவி) भगवद्गीतासु चतुर्थे “जन्म कर्म च मे दिव्यं एवं यो वेति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥”

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— y முதற்பாட்டில் ஸுலபுனென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில்—கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில்—அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறிய நிலமல்ல என்றார்; நாலாம்பாட்டில்—அப்படிகள்தான் ஆஸ்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாஸ்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றார்; ஐஞ்சாம்பாட்டில்—இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த புக்திமார்க்குத்தாலே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றார்; ஆறாம்பாட்டில்—ஆஸ்ரயணியவஸ்து இன்னதென்றும், ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார். ஏழாம்பாட்டில்—நீங்கள் மந்த்யாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்பிடுக்கவொண்ணாது, கடுக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்றார்; எட்டாம்பாட்டில்—ஆஸ்ரயிக்கவே விரோதிகளடங்கலும் நஸரிக்கும் என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் — ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனவன் வந்து அவ துக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில்—இப்படி ஸுலபுனவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அநுபுவிக்கப் பாரித்தார்; இத்தை அப்யவலித்தார்க்குப் பூலம் சொன்னார் நிகுமத்தில்.

11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ— y ஸ்ரோத்ருபுத்தி, ஸமாதாநார்த்தம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயம் அருளிச்செய்கிருர் (முதற்பாட்டில் இதயாதி) “அமரர்களென்று தொடங்கி, அவற்றினுள் இவைபத்தும் வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம்பிறவியஞ்சிறையை அறுவர்” என்று அந்வயம். “அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை அமர்பொழில் வளங்குருகூர்ச்சடகோபன் குற் றேவல்கள் கவையமராயிரத்தவற்றினுள் இவை பத்தும் வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம் பிறவியஞ்சிறை அறுவர்” என்று உரையின் அந்வயம்.

11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— y ஸ்ரோத்ருபுத்தி, ஸமாதாநார்த்தம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிருர் (முதற்பாட்டில் இதயாதி) “அமரர்கள் தொழுதெழ இதயாரப்ய, பத்தும் வல்லார் உயர் வில் அமரரோடு சென்று தம் பிறவியஞ்சிறை அறுவர்” இத்யந்வயம்.

11.

ராமாநுஜஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முதற்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்குதி - பத்துடை

1. द्रष्टव्यं मुनिः कमलासहायं ऐच्छैः समुद्रवशतैः सुलभीभवन्तम् ।
आख्याय भक्तिमपि तत्र विधाय तस्य सेवां चकाक कर्णत्रयतस्वृतीये ॥ ३ ॥

1. தூரஸ்துமப்யத, முநி: கமலாஸஹாயம்

ஐச்சை: ஸமுத்ரபவஸ்தை: ஸுலபீபவந்தம் ।

ஆக்யாய புக்திமபி தத்ர வித்யாய தஸ்ய

ஸேவாம் சகாங்கு கரணத்ரயதஸ் த்ருதியே ॥ 3 ॥

அழகிய மனவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பத்துடை

१. बन्धाहत्वात् स्वभक्तैः, अधिकतरगुणानन्तदिव्यावतारात्
सर्वेष्वासक्तिमत्त्वात् नतसुगमतया स्वप्रबोधप्रदत्वात् ।
ख्यातामिरुयादिचिह्नात् स्वरुचिवितरणात् सर्वकालाश्रयत्वात्
शर्वादिः स्वाङ्गदानात् प्रहितपदतयाऽनन्तसौलभ्यमाह ॥ ३ ॥

1. பூந்தூர்ஹத்வாத் ஸ்வபக்தை: , அதிகதரகுணாநந்ததிவ்யாவதாராத்
ஸர்வேஷ்வாஸக்திமத்த்வாத் நதஸுகமதயா ஸ்வப்ரபோதப்ரதத்வாத் ।
க்யாதாபிக்யாதிசிஹ்நாத் ஸ்வருசிவிதரணாத் ஸர்வகாலாஸ்ரயத்வாத்
ஸ்ர்வாதே: ஸ்வாங்கதூநாத் ப்ரஹிதபத்யா:நந்தஸௌலப்யமாஹ ॥ 3 ॥

வ்யா:— (1) (பூந்தூர்ஹத்வாத் ஸ்வபக்தை:) கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடை
ஆப்புண்டு - பக்த ஜநங்களாலே கட்டுண்ணும்படி பூவ்யனாயிருக்கையாலும். (2), (3) (அதிகதர
குணாநந்ததிவ்யாவதாராத்) இது இரண்டு பாட்டில் அர்த்தம். (2) நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய்,
(3) அமைவுடை நாரணன் மாயை. (2) அஸங்க்யேய கல்யாண குணவிரிஷ்டனாய் அப்ராக்ருத
ஸம்ஸ்தாநத்தோடே வந்து அதேக அவதாரங்களைப் பண்ணுகையாலும். (3) அவதரிக்கும்போதும்
ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசுக்ருக்கும் நியந்தாவான தான் 2. "பிதரம் ரோசயாமாஸ" என்கிறபடியே
ஸ்வநியாய்மான ஒருவனுக்குப் புத்ரனும்படி ஆஸ்ரயமாய் வந்து பிறக்கையாலும். (4) (ஸர்
வேஷ்வாஸக்திமத்த்வாத்) யாருமோர் நிலைமையென அறிவெளிய எம்பெருமான் - ஜநம
வ்ருத்தங்களால் எத்தனையேனும் தண்ணியரான குஹ ஸபுரீ வாநர கேடாபால மாலாகாசாதி
களான எல்லாரிடத்திலும் அநுரக்தனாகையாலும். (5) (நதஸுகமதயா) வணக்குடைத் தவதெறி
வழி நின்று - வணங்கின பேர்களாலே ஸுப்ராபனாகையாலும். (6) (ஸ்வப்ரபோதப்ரதத்வாத்)
உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் - ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகை
யாலும்.

(7) (க்யாதாபிக்யாதிசிஹ்நாத் ஸ்வருசி விதரணாத்) நன்றெழில் நாரணன்,
உள்ளி நும்மிரு பசை யறுத்து, - ஸுபூல தைத்திரீய மைத்ராயணீய மஹோபநிஷத் ப்ர
புருதிகளிலே ப்ரஸித்தமான நாராயணன் என்கிற திருநாமத்தையும் ததூர்த்தமான நியந்
த்ருத்வத்தையும் சிஹ்நமாக உடைத்தாகையாலும். தன்னை மநஸ்ஸிலே சிந்தித்தவாறே இதர
விஷயத்தில் தசையைப்போக்கி ஸ்வவிஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்குகையாலும். (8) (ஸர்வ
காலாஸ்ரயத்வாத்) மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலம் - ஆஸ்ரயணத்துக்குக்
காலம் அதிக்ராந்தமாயிற்று என்று கைவாங்கவொண்ணாதபடி அந்திமஸமயத்திலும் ஆஸ்ரய
மாகையாலும். (9) (ஸ்ர்வாதே: ஸ்வாங்கதூநாத்) வலத்தனைத் திரிபுரமெரித்தவன் - ப்ரஹ்ம
ருத்ராதிசுக்ருக்கும் தன் திருமேனியிலே இடம் கொடுக்கையாலும். (10) (ப்ரஹித பத்யா)
பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது - த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி, நிம்தோந்நத விபூகந்ந
எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலும் - எம்பெருமான் நிரவதிக ஸௌலப்ய
விரிஷ்டன் என்று "பத்துடையடியவர்க்கு" என்கிற தூரகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்
தருளிஞர் என்கிறார்.

வேதாந்த தேசிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

**3. பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளிய ழும்பிறப்பால்
முத்திதரு மாநிலத்தீர் முண்டவன்பால்—பத்திசெயும்
என்றுரைத்த மாறன்தன் இச்சொல்லாற் போம்நெடுகச்
சென்றபிறப் பாமஞ் சிறை.**

அவ:—முன்றும்பாட்டு. (பத்துடையோர்க்கென்றும்) இதில், ஸௌலப்யத்தை உபதேசரித்த திவ்ய ஸூக்தியை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனே? என்னில்; “ஸர்வஸ்மா த்பரனாய் அதீந்தூரியனானவனைக் கூடத் தரரான நாங்கள் கண்டு பூஜிக்கும்படி எங்ஙனே?” என்று வெருவுகிற ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து “பரனானவன் தானே அதீந்தூரியமான வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கிக்கொண்டு இதர ஸஜாதீயனாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பூஜிக்கலாம்படி, தன் க்ருபையாலே ராம க்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்து ஸுலப்யனாபின்பு பூஜிக்கத்தட்டில்லை” என்கிற *பத்துடையடியவரில் அர்த்தத்தை “பத்துடையோர்க்கு” என்று அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளியனும் பிறப்பால்) பத்துடையோர்க்கு - புக்திமான்களுக்கு. பத்துடையோர் - “நிதியுடையோர்” என்னுமா போலே. ஆஸாலேஸமாத்ரத்தையே போரப்பொலிய எண்ணியிருக்கும் ஈஸ்வரா பிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; “பத்துடையடியவர்” (1) என்றாரிறே. ஏவம்வித புக்தியுக்கு—(என்றும்) ஸர்வகாலத்திலும். (பரன்) “யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன்” (3) “மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்” (1) என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்மா த்பரனான ஸர்வேஸ்வரன். (எளியனும்) 1. “வாயுஸூநோ:” 2. “இமௌ ஸம்” இத்யாதிப்படியே எளியனும். “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன், மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்” (1) என்னும்படி கட்டவும் அடிக்கவு மாம்படி எளியனும்—ஸுலப்யனும். அது எத்தாலே என்னில் (பிறப்பால்) அவதாரத்தாலே; “பலபிறப்பாய் ஒளிவரும்” (2) என்றத்தை நினைக்கிறது.

(முத்தி தரும்) அவதரித்தவிடத்தே பகஷிக்கும், ரக்ஷஸ்ஸுக்கும் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். “விடாம் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்” (2) என்றத்தைப் பின்சென்றபடி. (மாநிலத்தீர்) அவன் அவதரிக்கைக்கீடான இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்களே! (முண்டவன்பால் பத்தி செயும்) விதிப்பிரேரிதராயன்றிக்கே, அத்யந்த அபிவிவேசயுக்தராய், பரத்வ ஸௌலப்யாதிசூக்ஷணவிஸிஷ்டனானவன் திரு

திருவாய்மொழி முதற்பத்து நாலாம் திருவாய்மொழி அஞ்சிறைய ப்ரவேசம்

ஆ— (அஞ்சிறைய) ஆழ்வார் இப்படி தூர்ஸ்ர ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநத்தினாலே எம் பெருமானை அநுபூவித்து, பூர்விய ஸம்ஸ்ரலேஷத்திலே அபேகை பிறந்து, அதில் ப்ரவ்ருத் தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், எம்பெருமானுடைய ஸர்வாபராத, ஸஹத்வாதி, குணங்களை அநுஸந்தித்து, இப்படி குணவானானவன் நம்மைக் கைவிடான் என்று பார்த்து, தூதவாக்யத்தினாலே ஸ்வாபி,லஷிதத்தை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார்; ஒரு பிராட்டியினுடைய வாக்யாபதே,ஸ்ரத்தாலே ஸ்வாபி,லஷிதத்தை விண்ணப் பம் செய்கிறார்.

ஒ— நாலாம் திருவாய்மொழியில் — எம்பெருமான் தன்னை பூஜிக்கைக்கு ஈடான புக்த்யாரோக்யம் ஆழ்வார்க்குப் பிறப்பிக்கைக்காக, வ்யாதிபட்டார்க்கு பிஷக்குகள் பேராஜந நிரோத,நம் பண்ணுமாபோலே அநுபூவிக்கவேணும் என்று இவர் பண்ணின மனோரதத்தை அல்பம் தாழ்க்க, அது பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் ஆர்த்தரான ஆழ்வார், அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தாலும், அந்த ஸேஷத்வாநுபூவத்தில் எம்பெரு மானோடு கலந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான ரஸம் பிறக்கையாலும், ததே,கபே,காக்,த் வத்தாலும், பிரியில் தூரியாமையாலும், தமக்குப் பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் உண்டாகை யாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றுமை நோவுபடுகிறார் ஒரு பிராட்டிதூ,ஸையை ஆபந்நராய், அவள்பேச்சாலே தம்முடைய தூ,ஸையை எம்பெருமா னுக்கு அறிவிக்கிறார். தன்னுடைய லீலோத்யாநத்திலே தோழிமாரும் தானுமாய் விளையாடாநிற்க, தை,வயோக்யத்தாலே தோழிமாரும் அந்யபரைகளான தூ,ஸையிலே, எம்பெருமான் இயற்கையிலே ஸம்ஸ்ரலேஷித்து விஸ்ரலேஷிக்க, மிகவும் நோவுபடுகிறார்

வடிகளிலே புக்தியைப் பண்ணுங்கோள். (என்றுரைத்த) என்று அருளிச்செய்த. இத்தால் - “நன்றென நலஞ்செய்து அவனிடை” (7) என்றத்தை அநுபூஷித்தபடி. (பத்திசெயும் என்றுரைத்த மாறன்தன் இன்சொல்லால் போம்) அவதார ஸௌலப், யத்தை முன்னிட்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்று ஆழ்வார் ஸ்ராவ்யமாக அருளிச் செய்த இத்திருவாய்மொழியின் அநுஸந்தூ,நத்தாலே நிவ்ருத்தமாம். (நெடுகச் சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை) அநாதிகாலம் தீர்க்குமாய்ப்போந்த ஜந்மமாகிற க்ருர மான சிறை. “அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறை” (11) என்றத்தை அநுவிதூ,நம் பண்ணினபடி. 1. “த்யக்தவா தே,ஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோடர்ஜுந” என்னக்கடவதிறே.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதல்பத்தில்
முன்றும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒ—ஒரு பிராட்டி—அவன் தானே வரப்பற்றுமையாலே, “நம் பக்கல் உண்டான குற்றத்தை அநுஸந்தித்து வாராதொழிகிறான், தன் அபராத, ஸஹத்வத்தை அறிவிக்க வரும்” என்று பார்த்து, பேரளவுடையரான பெருமானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளும் யுக்தா யுக்த நிருபண க்ஷமரன்றிக்கே, 1. “अशोक शोकापनुद” (அசோக ஸோகாபநுத்ய) என்றும், 2. “हंसकारणवाकीर्णम्” (ஹம்ஸகாரணட்யவாகீர்ணம்) என்றும் அருளிச் செய்தாற்போலே, “இவை நம் வார்த்தை அறியா” என்று பாராதே அவ்வுத்யாநத் திலே வர்த்திக்கிறன சில பக்ஷிகளை, எம்பெருமானைக் குறித்துத் தூது விடுகிறான்.

ப—நாலாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸுலப்யனாய் ஸுந்தூரனான் ஸேஷியை கரணத்ரயத்தாலும் அநுபூவிக்க இழிந்தவர், அவன் சடக்கென முகங்காட்டாமையாலே அவஸந்நராய், பேராக்யவிளம்புஹேது - பூர்வார்ஜிதாபராதங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கைக்குறுப்பான பரிகரோச்ச்ராயத்தையும், A அமலங்களாக விழிக்கும் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநந்யார்ஹமாக்கும் அபதூந வைபவத்தையும், அதுக்கு அவ்யவஹிதஸாதூநமான அழகையும், ஸஸ்நேஹமான ஸர்வலோக ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணத்வரைக்கீடான பரிகரவத்தையையும், ஆஸ்ரிததேஜாஷத்வத்தை அதுகரிக்கும் அநவதிகக்ருபையையும், தேஜாஷமே பேராக்யமான நிரதிஸய வாத்ஸல்யத்தையும், அதுக்கடியான நிருபாதிசு ப்ரந்தூத்வத்தையும், அதுரவர்த்தித்வத்தையும் உடையனாகையாலே, நம் துஸையை அறியாமல் விளம்பித்தானித்தனை என்று அறுதியிட்டு, கடகமுகத்தாலே ஸ்வார்த்தி அறிவிக்கப் பார்த்து, நாயகனான ஈஸ்வரனைப் பிரிந்த நாயகியினுடைய தூதப்ரேஷணமாகிற அந்யாபதேஜாத் தாலே அருளிச்செய்கிறார். இவருடைய ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹஸேஷமாயும், அநந்யரக்ஷயமாயும், அநந்யபேராக்யமாயும் — ஸேஷிக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பூர்வாவத் பரதந்த்ரமாகையாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஸேஷித்வ பூம்ஸ்த்வாதிகளாகிற ஸ்வபூவங்களை அநுஸந்தித்து, சேதநனுக்கு தூஸத்வ தேஹத்வ ஸேஷத்வ ஸ்தரீத்வாதி, ஸ்வபூவங்கள் அவர்ஜநீயமாய் வருகையாலும், புருஷோத்தம விஷயத்தில் இவருடைய ப்ரணயம் நாயகன்பக்கல் நாயகி ப்ரணயத் தோடு ஸரூபமாகையாலே, நாயகிபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்யக் குறையில்லை; இது பிரிந்த தலைமகள் தூதாகையாலே * கைக்கிளையாய் இருக்கிறது.

இ—நாலாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ், மனோவாக்காயங்களாலே அநுபூவிக்கப் பாரித்த இவருக்கு ஈஸ்வரன் அப்போதே வந்து முகங்காட்டாமையாலே ஆற்றுமை மேலிட்டு, ஆண் பெண்ணாய், ஒரு பிராட்டி துஸையை ப்ராப்தராய், அவள் பேச்சாலே தம்முடைய துஸையை அவனுக்கு அறிவிக்கிறார். 3. “आतो वा यदि वा दसः” (ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த:) என்கிற விஷயம் அப்போதே முகம் காட்டாதொழிவானென்? என்னில், தன்னை புஜிக்கைக்

இக்கூடான விடாய் பிறக்கைக்காக; பிஷக்குகள் வ்யாதி, க்ரஸ்தர்க்கு பேராஜந
 விரோதம் பண்ணுமாபோலே எழநின்றான். ஆனால், பிராட்டிமார் துஸை
 பிறந்தபடி எங்ஙனெயென்னில்; அந்நயார்ஹஸேஷத்வத்தாலும், அந்த ஸேஷ
 த்வமடியாக அவனோடு கலந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உண்டான ரஸம் பிறக்கை
 யாலும், ததேகபேகாத்வத்தாலும், பிரியில் துரியாமை, 1. "न च सीता त्वया हीना
 न चाहमपि राघव" (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக,வ) என்று பிராட்டியோடு
 ஒத்திருக்கையாலும், பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யமுண்டாகலாம். ஆனால் பிராட்டி
 தானாகப் பேசுவானென்னென்னில்; தாமரை திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருக்க,
 ஸுஸத்ருஸமாகையாலே A "மண்விண் முழுதுமளந்த ஒண்டாமரை" என்று
 தாமரையாகப் பேசுகிறுப்போலே இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது. ராஜருஷி,
 ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே. எதிர்த்தலையில்
 பும்ஸ்த்வத்தை அழித்துப் பெண்ணுடை உடுத்தும்படியிறே அவனுடைய
 அருஷோத்தமத்வமிருப்பது; ஆகையாலே, இயற்கையிலே புணர்ந்து, அதுதான்
 தைவப்புணர்ச்சியாகையாலே தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, பிரிவாற்றுமை நோவு
 படுகிறுள் ஒரு பிராட்டி, அவன் தானே வரப் பற்றுமையாலே "அவன் வாரா
 மைக்கடி நம்பக்கலுண்டான அபராதம்" என்று பார்த்து, அவனுடைய அப
 ராத, ஸஹத்வத்தை அறிவிக்கவே வருமென்று தன் உத்யாநத்தில் பக்ஷிகளைத்
 தூதுவிடுகிறுள். ஆனால் பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுவானென்? என்னில், பேரள
 வுடையரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் பிராட்டியும் யுக்தாயுக்த நிருபணம்பண்ண
 க்ஷமரன்றிக்கே 1. "अशोक शोकापनुव" (அஸோக ஸோகாபநுத,) என்றும், 2. "इस
 कारणवाकीर्णम्" (ஹம்ஸகாரண்டுவாகீர்ணம்) என்றும், 3. "सर्वाणि शरणं यामि मृगपक्षि-
 गणानपि" (ஸர்வாணி ஸரணம் யாமி ம்ருக, பக்ஷிக, னாநபி) என்றார்களிறே. அப்படியே
 இவளும் "இவை நம் வார்த்தை அறியா" என்று பார்க்கமாட்டாதே, "கமந
 ஸாத, நமான சிறகுண்டு" என்னும் இவ்வளவைப் பார்த்துத் தூதுவிடுகிறுள்.
 புட்டர்—"சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்து வானரஜாதி வீறுபெற்றற்போலே
 காண் ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்து பக்ஷிஜாதி வீறுபெற்றபடி". தன்னுடைய
 ஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தால், 4. "सस्य सस्यं मयै" (தத் தஸ்ய ஸத், ருஸம்
 ய, வேத்) என்று அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கலாம்; அத்தலையில் வைலக்ஷண்
 யத்தை அநுஸந்தித்தால் தூதுவிட்டல்லது இருக்கவொண்ணாது. இவர்க்கு
 யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷமாவது - அநாதி, காலம் இவரைத் தன்னோடே சேர
 விடுகையிலே அவரைப்ரதீக்ஷனாய்ப் போந்த நஸ்வரன், இவர் பக்கலிலே அப்ரதி
 ஷேத, முண்டாவதொரு அவகாஸம்பெற்று, அவன் B மயர்வற மதிநலம் அருளப்
 பெற்ற இது. இவர்க்கு விஸ்லேஷமாவது - அந்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்
 கட்டப்பெருமை.

ஈ—a பரத்வத்தையும், ப, ஐநீயதையையும், ஸௌல்ப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், b தாமான தன்மை அழிந்து ஒருபிராட்டி துஸையைப் ப்ராப்தராய், ஹ்ருஷத்தாலே சொல்லும் பாசரம் போய் c ஆற்றுமையாலே சொல்லும் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது; d 1. “अयमपरः कारकनियमः” (அயமபர: காரகநியம:) என்னுமா போலே, கீழ்ப்போந்த ரீதியொழிய வேறொன்றையிறே இருக்கிறது.

e முற்காலத்திலே அல்பம் f விவக்ஷிதனாயிருப்பான் ஒருவன், “வீதராகுராயிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிறதொன்றாய் இருந்தது; தத்வபரமாக அடுக்கும்” என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே “இது g காமுகவாக்யமாயிருந்ததீ” என்று கைவிட்டுப்போனானும்;

அ— a...d கீழ் மூன்று திருவாய்மொழியும் குணதரயாநுபுவத்தால் வந்த ஹ்ருஷ்டமும் ஸ்வாவஸ்தையுமாய், இத்திருவாய்மொழி ஸத்ரீத்வாபத்தியும் ஆற்றுமையுமாய் இருக்கிறது என்று ப்ரகாரந்தரமாகைக்கு உபபாதகங்களான ஆகாரங்களை அருளிச்செய்யாதின்றுகொண்டு, கீழில் திருவாய்மொழிகள் ஒருபடியும், இத்திருவாய்மொழி வேறொருபடியுமாய் இருக்கிறது என்று வ்யாக்யயாதா ஈடுபடுகிறார் (பரத்வத்தையும் இத்யாதி, வாக்யதரயத்தாலே) b தாமான தன்மை-புருஷபாவம். c ஆற்றுமை-விரஹம். d ரீதிபேத, துஸ்ய துருஷ்டாந்தம் வத்யந் ரீதிபேத, துமேவ ப்ரக்ருதே துர்ஸயதி (அயமபர இதி) ப, க, வத்யநுபுவ ஜநிதஹ்ருஷப்ரேரித புருஷவசதத்வவ்யதிரேகேண ப, க, வத்யநிஸ்ஸேஷ ஜநித ஸோகப்ரயுக்த நாயிகா வசதத்வேந ஹி வர்த்தத இத்யர்த்தது: ருஜுவிமலையிலே-வ்யாகரணாதி, கரணத்தில் பூர்வபக்ஷத்திலே-அபாதநகாரக நியமது:ஷணுநத் தரத்திலே ஸம்ப்ரதநகாரக நியமத்தை து:ஷிக்கைக்காக, 1. “அயம் தர்ஹ்யபர: காரகநியம:” என்று ஸித்தநாந்தி ஸங்கையான நிபந்தந வாக்யத்தை எழுதினான்; அந்த வாக்யத்தை “அயமபர: காரகநியம:” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்தார். அங்கே “அபர: காரகநியம:” என்று - பூர்வ காரகநியமாபேக்ஷயா உத்தர காரகநியமம் விலக்ஷணம் என்று சொல்லிற்றிறே. காரகங்கள்தான் கர்ம கர்த்து கரணாதி, ருபேண அதேகவித, மாயிறே இருக்கிறது.

e காமிதீவாக்யத்துக்கு ப்ரஸங்க, மென்? என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளமாய் ஒராதீத்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முற்காலத்திலே இத்யாதி) அதேதமத்தம்மதீதாம் ஜநிஷ்யமாண காமுகவாக்யதரஸங்காபி நிரஸ்தா புவதி. f (விவக்ஷித:) வித்யவாத். g (காமுகவாக்யம் இதி) அதர் 2. “காமிநோ வர்ணயத் காமாந் லோப, ம, லுப்த, துஸ்ய

ஜீ— அஞ்சிறைய மடநாரை ப்ரவேஸம். a...d ஸங்க்ரஹ ஸங்க்ரஹி (பரத்வத்தையும் இத்யாதி) b (தாமான தன்மை) புருஷபாவம். c ஆற்றுமை-விரஹக்வேஸம். d ரீதிபேத, துத்துக்கு துருஷ்டாந்தம் (அயமபர இத்யாதி) இது மஹாபுஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்துக்கரணாதி, ருபேண காரகம் அதேகவித, மிறே; அங்கே “அபர: காரகநியம:” என்று பூர்வ காரகநியமாபேக்ஷயா உத்தர காரகநியமம் விலக்ஷணம் என்று சொல்லிற்றிறே; அதுபோலே என்றபடி.

e ரீத்யந்தாம் என்னுமதுக்கு ஜநிஷ்யம் (முற்காலத்திலே இத்யாதி) f (விவக்ஷிதன்) வித்யவான். h தத்வ பரமான இதிலே காமுகவாக்யம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடியே

பர—d 1. प्रवेशे “अयमपरः कारकनियमः”

ஈ—h 1. “निदिष्यासित्यः” (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்று விதிக்கிற புகுவத்காமமென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே.

i “அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவவன் வணங்குவன்” என்ற இது—“அநுபுவிக்கிரர்” என்று பின்னான் பணிக்கும் என்ற இது, இவருக்கு A முனியே நான்முகனளவு முள்ளது மாநஸாநுபுவமாகையாலே j அத்தோடே k சேர விழுமிறே; “அநுபுவிக்கப் பாரிக்கிரர்” என்கிறவிடம், l இத்தோடே m போரச் சேர்ந்திருக்கும். n திருவுலகளந்

அ—வரணயந் | தர: கிம் பூலமாப்தோதி உபேதத்தயிவ பாதயந் || “இத்யாதி, கம் அநுஸத்தேயம். h தர்ஹ்யத்ர விப்ரதிபத்யமாந: கீத்யுக்யூத: . ஸ ச தே ஹேதுநா அத்யஜதித்யத்ராஹ (நிதித்யாஸிதவ்ய: இதி) அரே! அயமாத்மா ஸ்ரோதவ்யோ மத்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ த்யஷ்டவ்ய: இத்யந்வய: . “புக்திகார்யமான உக்தியை காமுக வாக்யருபேண சொன்னது—புருஷன் புருஷனை ஸ்நேஹிக்குமதிலும் 2. ‘காமமஷ்டகுணம் புவேத்’ என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்கு புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பன்னமடையாகையாலே தாத்ருஸமான அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸலிசகமாகையாலும், / குடஜிஹ்விக்காத்யாயத்தாலே விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகன் பரிக்ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பார்களுமத்தாலும்” என்று அருளிச்செய்வர்.

l ஆற்றுமையாலே சொல்லும் பாகரம் என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி) யத்யவா, “திருவுலகளந்தருளினவன்” (n) இத்யாதியாலே விஸ்தரேண ஸங்குதியை அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, கீழே பத்தாம் பாட்டிலே சொன்ன இரண்டு பஷ்யங்களுக்கும் (ப 545 r) மேலோடே சேர்த்தியிலே தாரதம்யமுண்டு என்கிருர் (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி) | (அத்தோடே) குருகேஸேரக்த மாநஸாநுபுவேத. k (சேர விழும்) மாநஸாநுபுவேதேத்யே பூஹ்யகரணநுபுவா பேஷா ஜாதா, தத்யவாபூக்யவஸ்தாத்ராபத்திரிதி ஸங்குச்சுத இத்யர்த்த: . “தழுவவன் வணங்குவன்” இத்யாதிக்கு வர்த்தமாதார்த்தம் கொள்ளுகிறதும் அமுக்யமிறே. l இத்தோடே—இத்திருவாய்மொழியோடே. m (போரச்) பஷாத்ரத்தத்தில், பாரித்தமை உத்தயிக்கவேணுமென்று

ஜீ—தென்ன (நிதித்யாஸிதவ்ய இத்யாதி) ப்ருஹத்யாரண்யகே மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணே. “ஆத்மா வா அரே த்யஷ்டவ்யஸ் ஸ்ரோதவ்யோ மத்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” “அரே! அயமாத்மா ஸ்ரோதவ்யோ மத்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யோ த்யஷ்டவ்ய:” இத்யந்வய: . புக்திகார்யமான உக்தியை காமுகவாக்யருபேண சொன்னது—புருஷன் புருஷனைக்கண்டு ஸ்நேஹிக்கு மதிலும் 2. “காமமஷ்டகுணம் புவேத்” என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்கு புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பன்னமடையாகையாலே தாத்ருஸமான தம்முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸலிசகமாகையாலும், / குடஜிஹ்விக்காத்யாயேத விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகன் பரிக்ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பார்கள் என்னுமத்தாலும்.

l விஸ்தரஸங்குதி (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி) ஆற்றுமையாலே சொல்லும் பாகரமேதென்ன (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி) என்னுதன். | (அத்தோடே) பின்னான் பணித்த மாநஸாநுபுவத்தோடே. l (இத்தோடே) இத்திருவாய்மொழியோடே. m (போரச் சேர்ந்திருக்கும்) “மாநஸாநு

ப்ர—h 1. बृहदारण्यके (४-४-५) मैत्रेयीब्राह्मणे—“आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिष्यासित्यः”

ஈ-தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக்கொண்டார். அது ஒரு கால விசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, p துணுக்கென்று தாமான தன்மை அழிந்து, ஒரு பிராட்டிதன்மையைப் ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம்போய், ஆற்றுகையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது.

q 1. "आतो वा यदि वा दसः" (ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த:) என்கிற விஷயத்தை r அநுபவித்த இவர்க்கு r₂ இழவு வருகைக்குப் ப்ரஸங்கம் என்னென்னில்; "8 ஆமத்திற் சோறு பூதகம்" என்னுமத்தாலே நித்யநஜ்ஞரான பிஷக்டுகள் பேராஜந நிரோதம்

அ-கருத்து. அந்தப் பகஷத்தில்-ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே, இவர்க்கு "பூஹ்ய ஸம் ஸ்வேஷம் பிறந்தது" என்றொரு புத்தி, பிறக்கும்படி ஒரு வைஸ்த்ய விசேஷத்தைப்பண்ணி, திரும்பக் கடக்கதிற்கையாலே பாரிக்கிறார் என்று தோற்றவேணுமிதே. n "போரச்சேர்ந்திருக்கும்" (m) என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (திருவுலகனந்தருளின இத்யாதி) o (கட்டிக்கொண்டார் இதி) "தழுவுவன்" இத்யுத்த ப்ரகாரேன தத்பரிஷ்வங்கார்த்தம் பூஹி ப்ரஸாரிதவாதிதி யாவத். p (துணுக்கென்று) ப்யப்பட்டு.

q அஸ்ய பூக்யவத்யுபவ விச்சேத்யேமது: - கர்ம வா, பூக்யவதிச்ச, வா? தத்ர ந ப்ரத்யம: "மயர்வற" இதி அவித்யா கர்ம வரஸநா ருசீநாம் நிரஸ்தத்வாபித்யநாதியி ஹ்ருதி, நித்யாய, பூக்யவத: 1. "ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த:" இத்யேதாத்ருபத்வாச்ச விஸ்வேஷ ஹேதவபூவாத் விஸ்வேஷ: கத்யமாக்யத இதி ஸங்கதே (ஆர்த்தோ வேதி) 1. "ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஸாணாக்யத: | அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய சக்ஷித வ்ய: க்ருதாத்மநா ||" பரேஷாம் - நிர்தாரணே ஷஷ்டி. பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனாகவுமாம் என்றபடி. "அகவாயில் ஒடுகிறது ஸாத்ரவமே ஆகையாலே வதாரஹன்" என்றவிறறு முதலிகள் தினைவு. r (அநுபவித்த இவர்க்கு) அநுபவித்து அநுபவவிசேஷத்தை ஆஸைப்பட்ட இவர்க்கு என்றபடி.

ஜி-பவமாகையாலே மாதஸமாக அநுபவித்து பூஹ்யஸம்ஸ்வேஷாபேகை பிறந்து, தத்யுபாத் தாலே தாமான தன்மை அழிந்து" என்று அந்யாஹரித்து நிர்வஹிக்கவேண்டும் பிள்ளான் நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரும் என்றபடி. "தழுவுவன் வணங்குவன்" இத்யாதிக்கு வர்த்தமாதார்த்தம் கொணுகிறதும் அமுக்யமிதே. n போரச்சேர்ந்திருக்கும் என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (திருவுலகனந்தருளின இத்யாதி) p துணுக்கென்று - திடுக்கிட்டு; ப்யப்பட்டு; கலங்கி என்றபடி.

q 1. "ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஸாணாக்யத: | அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய சக்ஷித வ்ய: க்ருதாத்மநா ||" பரேஷாம் - நிர்தாரணே ஷஷ்டி. பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனாகவுமாம் என்றபடி. r (அநுபவித்த இவர்க்கு) அநுபவித்து அநுபவ விசேஷத்தை ஆஸைப்பட்ட இவர்க்கு. r₂ இழவு-விஸ்வேஷ

ப்ர- (ர-பு. 14) कण्ठपाख्याने - "आतो वा यदि वा दसः परेषां शरणागतः। अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ॥ २८ ॥"

ஈ—பண்ணுமாபோலே, மேல் வரும் அநுபுவங்கள் ஸாத்மிகைக்காக நாலடி t பேர நின்றான்; u A மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே.

v அநந்தரம் w கலங்கினார். x B மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவரினே இப்படி கலங்கினார். y அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விஸ்வேஷத்தில் z அகிஞ்சித்கரமாய்ப்படியினே

அ—அநுபுவித்த என்றது-இத்தனை செய்தவனுக்கு இது அருமையோ என்கைக்காக. s ஆமம்- அஜீர்த்தி. t (பேரநின்றான்) சலித்துப்போனான் என்றபடி. u பெரியாழ்வார் திருமொழி (மருத்து வனாய் இத்யாதி) ரஸோக்தி; ஆசார்யாதி; ருபேண ஸம்ஸாரரோக்யபிஷக்காய் நின்ற நீல மணிபோலே கறுத்த நிறத்தையுடையவன். அயமபி பிஷக் கிம்? இதி ஸங்காதிவாரணர்த்தம் இப்பாசரம்.

v (அநந்தரம்) என்றது-பேரநின்ற அநந்தரம் என்றபடி. w (கலங்கினார்) என்றது - கலங்கித் தாமான தன்மை அழிந்து, ஒரு பிராட்டித்யஸையை ப்ராப்தராய், திரயக்குக்களையிட்டு தூத ப்ரேஷணம் பண்ணுகிறார் என்றபடி. கலக்கமாவது - பூஹ்ய ஸம்ஸ்வேஷம் கிடையாமையாலே, ஸித்தமமான ஸ்வாநுபுவம் அஸத்கல்பமாய்த் தோன்றுகை. பிள்ளான் பஷத்திலே, வையாத்ய விஸேஷ விச்சேஷம். x, y 1. "ஹந்யமாநா ந விவ்யது:" என்றிருக்கவேண்டாவோ? ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் கலங்கலாமோ? என்ன; அவன் ஹிதார்த்தமாகப் பேரநின்றான் என்னுமத்தை இவர் அறியாமைக்கு ஹேது புக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம் என்னுமத்தையும், இப்படி B மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றிருக்கிற இவரை அவ்வறிவு அகார்யகரமாய்ப்படி கலங்கப் பண்ணிற்று அவன் வையாஷன்யம் என்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற மதிநலம் இத்யாதி; வாக்யத்யவயத்தாலே) ஸ்வயத்த ஸாத்யமான ஜ்ஞாந புக்திகளால் வந்த கலக்கமாகிலினே அளவுபட்டிருப்பது என்று தாத்பர்யம்.

y ஆகிலும் அவனே அறிவுகொடுத்திருக்க, 2. "தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" என்றிராமைக்கு நிமித்தமேதென்ன, புகுவத்யவையாஷன்யம் என்கிறார் (அவன்தான் இத்யாதி) z அகிஞ்சித்கரமாகையாவது - ஸர்வேஸ்வரன் B மயர்வறமதிநலமருளி, தம்முடைய பூர்த்துக்கெல்லாம் தானே கடவனாயிருக்கையாலே, கிஞ்சித் விளம்பித்தமானாலும் 2. "தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" என்று கைமுடக்கியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, கட்டகரைத் தூதுவிடுவது. கட்டகரைத் தூது

ஜீ—வ்யஸநம். s ஆமம் - அஜீர்த்தி. t (பேரநின்றான்) பேரனான். u இவன் பிஷக்கோவென்ன (மருத்துவன் இத்யாதி) ஆசார்யாதி; ருபேண ஸம்ஸார பிஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன்.

v (அநந்தரம்) பேரநின்ற அநந்தரம். w (கலங்கினார்) கலங்கிப் பிராட்டித்யஸையை ப்ராப்தராய்த் தூதுவிடுகிறார். x 1. "ஹந்யமாநா ந விவ்யது: | அபிபூயமாநா வ்யஸதை:" என்றிருக்க வேண்டாவோ, ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் கலங்கலாமோ என்ன (மயர்வற இத்யாதி) புக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடையராகையாலே கலங்கினார் என்றபடி.

y புக்திமாத்ரமன்றிக்கே தத்யவையாஷன்யமும் கலங்கப்பண்ணும் என்கிறார் (அவன்தான் இத்யாதி) z அகிஞ்சித்கரமாகை - 2. "தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" என்றிருக்கும்படி

நீ—அவனுடைய வைலகண்ணயம்; a1. “सस्य सदं भवेत्” (தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) என்றிருந்தவள்தானே b வேண்யுத்யக்ரதநாதி,களிலே ஒருப்பட்டாளிறே. c 2. “हंस-कारणवाकीर्णं वन्दे गोदावरीं नदीम्” (ஹம்ஸகாரண்டுவாகீர்ணம் வந்தே, கோதாவரீம்

சீ—விடுகையாவது - அவளை திர்புத்தி,க்கையிறே. a ஜ்ஞாநாதி,களையும் விஷயவைலகண்ணயம் கலங்கப்பண்ணுமோ என்ன (தத் தஸ்ய என்று தொடங்கி) யத்வா, வில்லேஷவேனையிலே அறிவு அகர்யகரமாய்ப்படி கலங்கிவிட, ஆரென்ன (தத் தஸ்யேத்யாதி,) b 3. “தம் பத்மதூபத்ராகம்” என்று வேண்யுத்யக்ரதநாதி,களினே அவன் வைலகண்ணயமடியாக து:க்கி,க்கையாலே, இவ் விலகண விஷயத்தைப் பிரதிபொறுக்கமாட்டாமல் வேண்யுத்யக்ரதநாதி,களிலே ஒருப்பட்டாள் என்றபடி. 1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்றது - வேண்யுத்யக்ரதநாதி,களிலே யாகிலும், வேண்யுத்யக்ரதநாத பூர்வம் இந்த நினைவுண்டாகிலும் விரோத,மில்லை.

c, d ஏவம் ஆவிலத்வஸம்புவே஽பி பகிஷ்ணே தூதத்வேந ப்ரேஷயதீதி இத்யம் அத்யுத்தகடம் ஆவிலத்வம் கத்யம் ஸம்புவதீத்யத்ர த்ருஷ்டாந்தமாஹ(ஹம்ஸேத்யாதி,)c(ஹம்ஸகாரண்டுவேதி)

ஜீ—பண்ணுமை. a இப்படி ஜ்ஞாநாதி,களாய் கலங்கின பேருண்டோ என்ன (தத் தஸ்ய இத்யாதி,) ஸுந்த்யகாண்டே, ஏகேதசத்வாரிம்ஸே ஹதாமந்தம் ப்ரதி ஸீதா — 1. “ஸரைஸ்து ஸங்கு லாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபுலார்தந: | மாம் நயேத்யதி, காகுத்ஸ்தஸ்தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத் ||” c தத்ரைவாஷ்டானிம்ஸே—3. “இதீவ தே,வீ-ஷ்ணு-தூ வில்ப்ய ஸீதா஽த்ய வேண்யுத்யக்ரதநம் க்ருதீத்வா | உத்யுத்ய வேண்யுத்யக்ரதநேந ரீக்ரமஹம் க்யமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம் ||”. 1. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” என்றது-வேண்யுத்யக்ரதநாதி,களிலேயாகிலும், வேண்யுத்யக்ரதநாத பூர்வமும் இந்த நினைவுண்டாகலாமாகையாலே விரோத,மில்லை.

c, d கலங்கி, பகிஷ்ணேத் தூதுவிட்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்த த்யவயம் (ஹம்ஸேத்யாதி,) c 2. “கிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண:” இத்யுத்தாராத்யம். இதுமாரண்ய காண்டே, கோதாவரீம் ப்ரதி, ராவணநீதஸீதா வாக்யம். d தத்ரைவ ஸீதானியோக்ய ஸந்தப்பதோ

ப்ர— b சுन्दரகாண்டேஷாவிஷே “इतीव देवी बहुधा विलप्य सीताऽथ वेणुद्वयनं गृहीत्वा। उद्वप्य वेणुद्वयनेन शीघ्रमहं गमिष्यामि यमस्य मूलम्॥१॥”

a1. तत्र एकोनचत्वारिंशे चूडामणिप्रदानानन्तरे हनूमन्तं प्रति सीता—“बलैस्समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे। विजयी स्वपुत्रं यायात्तु मे स्याद्यशस्करम्॥२९॥ शरैस्तु सङ्कुलं कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः। मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तस्य सदृशं भवेत्॥३०॥ तद्यथा तस्य विक्रान्त-मनुरूपं महात्मनः। भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय॥३१॥”

c 2. आरण्यकाण्डे (४९) गोदावरीं प्रति रावणनीता सीता—“हंसकारणवाकीर्णं वन्दे गोदावरीं नदीम्। क्षिप्रं रामाय शंस त्वं सीतां हरति रावणः॥३२॥”

ஈ—நதீம்) என்றும், d 1. “अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम्” (அஸோக ஸோகாபநுத, ஸோகோபஹதசேதஸம்) என்றுமிதே e இவர்கள் வார்த்தையும்.

i பிராட்டிமார் துஸைதான் உண்டாகிறபடி எங்ஙனையென்னில்; அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தாலும், அநந்யஸரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் துரித்து, வ்யதி

அ—ஜாதகீவாக்யம். d (அஸோக ஸோகாபநுதேதி) ராமவாக்யம். 2. “ஸர்வாணி ஸரணம் யாமி ம்ருக்யபஷிக்ஷுணாநி” என்றும் உண்டு. நதிக்குப் பஷிகளைக்கொண்டு தேஸாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஸக்தியுண்டு என்றிருக்கிறுளாயிற்று கலக்கத்தாலே. d (அஸோக இத்யாதி) ஒருவன் அஸோகனுயிருக்கிற இருப்புக்கு புலம், பிறர்ஸோகத்தைப் போக்குகை என்றிதே தாம் இருப்பது. அது சுட்டியிதே விஸ்வாமித்ராத், வராஹல்யாத்ராணாதிகள் பண்ணிற்று; ஆகையால் அஸோகனுயிருக்கிற உனக்கு ஸோகாபநோத்யநம் ஸ்வபூவமாயிருக்க, என்னுடைய ஸோகாபநோத்யநத்தில் விளம்பிப்பாரென் என்றபடி. இவருடைய கலக்கத்தையும் உத்யா ஹரித்தது - த்ருஷ்டாந்தத்திலும் கைமுத்யத்திலும் தாற்பர்யம். e (இவர்கள் வார்த்தையும்) ஸர்வஜ்ஞயோர் வசநம்பீதி யாவத். ஏதேந, 3. “காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்குபணூர் சேதநா-5சேதநேஷு” இதி ப்ரஸிதம்.

f புகுவத்யுவிஸ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய துர்மமிதே; அதை அத்யாப தேஸாத்திலும் பின்னை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லும்போது. 4. “துல்யஸீல” இத்யாதிப்படியே அதுக்கு யோக்யதை உண்டாகவேணுமிதே; ஆகையால் இது கூடும்படி எங்ஙனே என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பிராட்டிமார் துஸை இத்யாதி) 5. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” இதி ப்ரமாணோபாத்யாதாத் A “கிளிமொழியான்” இத்யபித்யாதாச்ச ஜாதக்யா ஸாம்யமத்ர ப்ராத்யாந்யேத த்ருஷ்டவ்யம். தஸ்யாஸ்ச, 6. “அநந்யா ராக்யேஷா ஹம்” இத்யாதிநா அதந்யார்ஹஸேஷத்வமும். 7. “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கேஷா விரயோ யஸ்த்வயா விநா” 8. “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா” என்னையாலே ஸம்ஸ்லேஷத்தில் துரிக்கையும் விஸ்லேஷத்தில் துரியாமையும். 9 “நைஷா பஸ்யதி” 10. “தம் பத்மதன

ஜீ—ராம: (அஸோக இத்யாதி) 1. “தவந்நாமாநம் குரு க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்ததுர்ஸதேந மாம்” இதுயத்தாராத்யம். ஹம்ஸேத்யாதிக்கு-நதிக்குப் பஷிகளைக்கொண்டு தேஸாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஸக்தி உண்டென்றிருக்கிறுளாயிற்று கலக்கத்தாலே என்று கருத்து. அஸோக இத்யாதிக்கு - ஒருவன் அஸோகனுயிருக்கைக்கு புலம் பிறர்ஸோகத்தைப் போக்குகை என்றிதே தாம் இருப்பது என்று கருத்து.

f புகுவத்யுவிஸ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய துர்மமிதே; அது இவர்க்குக் கூடும்படி எங்ஙனே என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பிராட்டிமார் துஸை இத்யாதி) 11. “அநந்யதைவத்வம்” இத்யாதியாலே அதந்யார்ஹ ஸேஷத்வமும். 5. “தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்” 12. “தபஸஸ்சாநுபாலநாத்” இத்யாதியாலே அதந்யஸரணத்வமும். 9. “நைஷா பஸ்யதி” 10. “தந்யா: பஸ்யந்தி மே நாதம்” இத்யாதியாலே, ததேக

பா—d1. तत्रैव (६०) सीतावियोगशोकसन्तप्तो रामः—“अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम्। त्वन्मामं कुरु क्षिप्रं प्रियासन्दर्शनेन माम्॥१७॥”

ஈ—ரேகத்தில் த₄ரியாதொழிகையாலும், ததே₃கபே₃க₃ராகையாலும், அவன் நிர்வாஹக
கை இத்தலை நிர்வாஹயமாகையாலும், பிராட்டிமார் த₃ஸை உண்டாகத் தட்டில்லை.
g ஆனால் h பிராட்டிதானாகப் பேசுவானென் என்னில்; தாமரை, திருவடிகளுக்குப்
போலியாயிருக்க, iA “வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்று-தாமரையாகவே திருவடி
களைப் பேசுகிறப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; j முற்றுவமையிருக்கிறபடி.

k ராஜர்ஷி, ப்ரஹ்மர்ஷியான பின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றிலையிறே;
l எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தை அழித்துப் m பெண்ணுடை உடுத்தும்படியிறே அவ
னுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது.

அ—பத்ராஷம் லிம்ஹவிக்ரந்தக₃யமிதம் | த₄ந்யா: பர்யந்தி மே தாதும்” என்கையாலே
ததே₃கபே₃க₃த்வமும், 1. “ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா” என்கையாலே ததே₃க நிர்வாஹ
யத்வமும், 1. “தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஸம் ப₃வேத்” 2. “தபஸர்சாநுபாலநாத்” என்கையாலே
அதந்யஸரணத்வமும், பிராட்டியிடத்திலே கண்டுகொள்வது—என்று அருளிச்செய்வர். ததை₃வ
ச ப்ரக்ருதநாயக்யாமபி ஜாநகீஸாம்யப்ரதிபாத₃க ஆசார்யஹ்ருத₃யக்₃ரந்த₃வசநேத குண
ஷட்கம் த்ரஷ்டவ்யம். சேதநஸ்யாபி இதுமாகாரஷட்கம் ஸ்ரீமத₃ஷ்டாஷ்டீமந்த்ரேண த்ரஷ்ட
வ்யம். g, h, i ஆனாலும் கிஞ்சித்ஸாத்₃ருஸ்யங்கொண்டு இப்படிச் சொல்லலாமோ? என்கிற ஸங்கையை
அதுவதித்து, ஸௌஸாத்₃ருஸ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி₃)
h (பிராட்டிதானாகப் பேசுகிறது) பிராட்டியுடைய த₄ர்மங்களைப் பேசுகிறது என்றபடி. l (வையம்
இத்யாதி₃) பூ₃மியெல்லாம் ஆக்ரமித்த விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே.
j தத்ர ச கத₃யித்யத்ராஹ (முற்றுவமை இதி) முற்றுவமை - ஸௌஸாத்₃ருஸ்யம்.

k பிராட்டித்₄ர்மங்களைச் சொன்னாலும் பும்ஸ்த்வ த₄ர்மங்கள் கலவாதிருந்தபடி எங்ஙனே
யென்ன (ராஜர்ஷி இத்யாதி₃)-“விஸ்வாமித்ரனுக்கு” என்று கூட்டுவது. l ப்ரஹ்மர்ஷியான
பின்பிறே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாது ஒழிந்தது; அப்படியே இங்கு ஸ்த்ரீத்வம் வரவில்லையே
என்ன (எதிர்த்தலை இத்யாதி₃) 3. “தௌ த்₃ருஷ்ட்வைவ புமாநபி ஸ்ப்ருஹயதே ஸ்த்ரீஜந்மநே
ஸர்வத₃” என்கிறபடியே, அத்தலையில் ஸௌஸாத்₃ருஸ்யத்திலே துவக்குண்டவர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வம்

ஜீ—பே₃க₃த்வமும், 4. “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க₃” 5. “ந ச ஸீதா” இத்யாதி₃யாலே
அந்வயத்தில் த₄ரிப்பும் வ்யதிரேகத்திலே த₄ரியாமையும், 6. “அதந்யா ராக₃வேணாஹம்”
இத்யாதி₃யாலே ததே₃க நிர்வாஹயத்வமும் பிராட்டிக்குக் கண்டுகொள்வது. சேதநர்க்கு இந்த
குணஷட்கம் திருமந்த்ரத்திலே கண்டுகொள்வது. g, h, i ஆனாலும் கிஞ்சித்ஸாத்₃ருஸ்யங்கொண்டு
இப்படி சொல்லலாமோ என்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து ஸௌஸாத்₃ருஸ்யத்தாலே சொல்லலா
மென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி₃) பிராட்டிதானாகப் பேசுகிறதென்றது B “கிளிமொழி
யாள் அஹ்றிய சொல்” என்றத்தைப்பற்ற. l (வையம் இத்யாதி₃) பூ₃மியெல்லாம் அளந்துகொண்ட
விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. j அங்குதான் எப்படி என்ன (முற்றுவமை
இதி) முற்றுவமை - ஸௌஸாத்₃ருஸ்யம். பூர்ணோபமை என்றபடி.

k புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோவென்ன (ராஜர்ஷி இத்யாதி₃) “விஸ்
வாமித்ரனுக்கு” என்று கூட்டுவது. l ஸ்த்ரீத்வம் ஸித்₃த₃மானாலன்றோ தத்₃விஸேஷமான
பிராட்டித்₄ஸை கூடுவது; இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வத₃ஸாப்ராப்தி. ஹேதுவேதென்ன (எதிர்த்தலை

ஈ— ன கூடுமிடம் - குறிஞ்சி, அதுக்கு பூதம் ஆகாரம்; பிரியுமிடம் - பாலை, அதுக்கு பூதம் தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் - மருதம், அதுக்கு பூதம் வாயு; பிரிந்தார்

அ—ஆஸாஸநீயமானபடியினாலே, அதை ஏறிட்டுக் கொண்டபின்பு பும்ஸ்த்வம் பிள்ளுட்டாது என்று கருத்து. யத்வா, தஸ்ய தபோபுலாத், தத்காரணபூத பிண்டுவஸாச்ச தத் ஸம்பவதி. ப்ரக்ருதே கதம் ஸம்பவதீத்யத்ராஹ (எதிர்த்தலையில் இதி) அத்வா, பிராட்டித்யஸை மாஸ்து, ஸாமாந்யத: ஸ்த்ரீத்வ ஸம்பவாதா வா கதமித்யத்ராஹ (எதிர்த்தலையில் இதி) 1. "பாஞ்சால்யா: பத்ம பத்ராஷ்யா: ஸநாயந்த்யா ஜகநம் கநம் | யா: ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பூவம் மநஸா யயு: ||" இதி ப்ரக்ருத ஸ்ரீரோ஽பி த்ருஷ்டஞ்சேத் * பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹார்யப்ரக்ருத திவ்யரூபஸ்ய கிருதேதி. 2. "ஸ ஏவ வாஸுதேவோஸௌ ஸாஷாத் புருஷ உச்யதே | ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம் ||" 3. "ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஸேஷித்வ பும்ஸ்த்வாத்யா: ஸ்வாமிநோ குண: | ஸ்வேப்யோ த்ராஸத்வ காயத்வ ஸேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வத்யாயிந: ||" இதி ச பாவ: . ன பெண்ணுடை - ஸ்த்ரீ வஸ்த்ரதாரணம்.

ஈ திருப்புகளியாழ்வார் கீழே இருக்கிற இவருக்குப் பகடிகளைத் தூதுவிடுகையாவது என்னென்ன, தமிழருடைய ஸமாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் (கூடுமிடம் என்று தொடங்கி) யத்வா, நாயக வில்லேஷஜ ஸோகானிஷ்டாயா: நாயக்யா: ஸ்தாநம் ஸமுத்ர ப்ராந்த:; தஸ்மாத் தத் தேபரீயதயா த்ரமிட ஸாஸ்த்ரோக்தாத் பகடிகளைத் தூதத்தேவந ப்ரேஷயதீதி வக்துமுத்யம்ய தத்ர ஸம்வாத்வேத A "போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கம் சேர் ஊடல் அணிமருதம் — நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறு நெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐம்பால் தொகை" இத்யாதி, கம் ஹருதி, நித்யாய ப்ரஸங்காத் ஸ்தலாந்தராணி ச திருபயதி (கூடுமிடம் இத்யாதி, நா) போக்கு எல்லாம் என்றது - புணர்ந்துடன் போக்கு

ஈ—இத்யாதி, 2. "ஸ ஏவ வாஸுதேவோஸௌ ஸாஷாத் புருஷ உச்யதே | ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம் ||" 3. "ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஸேஷித்வ பும்ஸ்த்வாத்யா: ஸ்வாமிநோ குண: | ஸ்வேப்யோ த்ராஸத்வ தேஹத்வ ஸேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வத்யாயிந: ||" என்னக் கடவதிதே. 1. "பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராஷ்யாஸ் ஸநாயந்த்யா ஜகநம் கநம் | யா: ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பூவம் மநஸா யயு: ||" என்று - த்ரௌபதியினுடைய ப்ரக்ருதஸ்ரீரம் அவஸ்தாந்தரத்தை உண்டாக்கினால், * பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாய் அப்ரக்ருதமான வடிவழகு பண்ணச் சொல்லவேண்டாவிதே இதி பாவ: . ன பெண்ணுடை உடுக்கும்படி - ஸ்த்ரீ வஸ்த்ரதாரணம் பண்ணும்படி.

ஈ அந்த:புரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூதுவிடுகைக்குப் பகடிகளுண்டோ? என்ன, தமிழர் ஸமாதியாலே கூடுமென்கிறார் (கூடுமிடம் இத்யாதி) அதாவது - நாயக வில்லேஷஜநித ஸோகானிஷ்டநாயிகாஸ்தாநம் ஸமுத்ரப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதியாலே, நான் இருந்த இத்தேயுரத்தில் வர்த்திக்கிற பகடிகளைத் தூது விடுகிறான் என்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதமாக A "போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கம் சேர் ஊடல் அணிமருதம் — நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறு நெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐம்பால் தொகை" இத்யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸங்காத் ஸ்தலாந்தரங்களையும் திருபிக்கிறார் (கூடுமிடம் குறிஞ்சி இத்யாதியாலே) போக்கெல்லாம் என்றது - புணர்ந்துடன் போக்கு

A பழந்தமிழ்ச்செய்யுள்.

ஈ—இரங்குமிடம் - நெய்தல், அதுக்கு பூதம் ஜலம். பிரிந்தார் இரங்குவது o நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே—p பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக q லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாம், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும்

அ—என்றும், தனிப்போக்கு என்றும் உண்டாகையைப் பற்ற. இதுதன்னை, A “கொடுங்காற் சிலையர்” என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், B “நானிலம் வாய்க்கொண்டு” என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன் போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடு சார்ந்த நிலம் - முல்லை. நாடு சார்ந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி நிலம். கடல் சார்வு - நெய்தல் நிலம். நீரின்றி வேனில் தெறு நிலம் - பாலை. வேனில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல் - ப்ரணயகலஹம். o (நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே) இத்யஸ்ய “அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக் கிறன்” (w) இத்யநேந அந்வய:; கடற்கரைச் சோலையிறே-நெய்தல். யத்யவா, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலமாகையாலே—“கண்ணால் கண்டவற்றை எல்லாம் தூதுவிடுகிறான்” (ப 565 b) என்று அந்வயம். p...s₃ வில்லேஷம் வருவது-ஸம்ஸ்லேஷமுண்டாளுலாகையாலே, இதுக்குப் பூர்வபூவியான நாயகநாயகிகளுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தை க்ராந்த்யர்வ விவாஹப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமும் என்று தொடங்கி, இருவர்க்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்த மாய் என்னுமளவும்) ப்ராஹ்மம், தைவம், ப்ராஜாபத்யம், ஆஸ்ரம், ஆர்ஷம், க்ராந்த்யர்வம், ராஜஸம், பைஸாசம் என்று விவாஹத்தை எட்டு வகையாகச் சொல்லுவார்கள். q உத்யாநம் என்றது - C “புன்னையம் பொழில் குழி” என்றத்தைப்பற்ற; “லீலோத்யாநத்திலே” இத் யாதே: ஸ்வாபதே: — D “திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரான் பெய்த காவு” இத்யுச்சயமாநலீலா விபூதௌ. E “குதனாய்க் கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்” இதிப்ரகாரேண ஸ்வதந்த்ர பேராக்ஸஹகாரிபிஸ் ஸஹ வர்த்தமாநே சேதநே. F “அற்பசாரங்களவை கவைத்து அகன் றெழுத்தேன்” இதிப்ரகாரேண தத்தத்விஷயாநநுபூவதி ஸதி, ஸஹகாரிஷு தூர்த்தேஷு ச ஸ்வஸ்வவிஷயாஸக்தேஷு ஸத்ஸு, ப்ரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸுரிபிஸ் ஸஹ புகூவதி ச G “காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளும் உடன்மடிய வேட்டையாடி வருவான்” இதி ப்ரகாரேண ஆகூதே ஸதி, ராவணாதிஷு ச புகூவந்தம் லீலாவிபூதாவவதீர்ணம் க்ருத்வா விதஷ்டேஷு ஸத்ஸு, 1. “ஸ ஏகாகே ந ரமேத” இதி ப்ரகாரேண ஸம்ஸாரிணும் அநர்த்தத் த்யர்ஸநேந புகூவதி ச ஏகாகிவத்யூவதி ஸதி, தத்யாநீம் யாத்ய்ருச்சிகாதி: ஸுக்ருதவவம் வ்யாஜீக்ருத்ய புகூவாந் ஸ்வயமேவ விஷயீகரோதி—இதி. r பெரியாழ்வார் திருமொழி—

ஜ—என்றும் தனிப்போக்கு என்றும் உண்டாகையைப் பற்ற. A “கொடுங்காற் சிலையர்” என்கிற பாட்டில் தனிப்போக்கையும், B “நானிலம் வாய்க்கொண்டு” என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன் போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடுசார்ந்த நிலம் - முல்லை. நாடுசார்ந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி. கடற்சார்வு - நெய்தல். நீரின்றி வேனில் தெறு நிலம் - பாலை. வேனில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல் - ப்ரணயகலஹம். o (நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே) என்றதுக்கு—“கண்ணால் கண்டவற்றை எல்லாம்” (ப 565 b) என்றத்தோடே அந்வயம். p...s₃ இவனுடைய வில்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷ பூர்வகமாயல்லதிராமையாலே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடி என்னென்ன. க்ராந்த்யர்வ விவாஹ ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிதானும் இத்யாதி:) q உத்யாநம் என்றது - C “புன்னையம் பொழில் குழி” என்றத்தைப்

A திருவிருத்தம்-37. B திருவிருத்தம்-26. C 8-9-2. D 6-3-5. E திருமழை-16. F 3-2-6.

G நாச்-திரு 14-9.

ஈ— rA தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு s வர, s_2 ஏவுண்ட் மருகும், இவனை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோக்யத்தாலே s_3 இருவருக்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், t கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, “இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்” என்னும் ஆற்றுமை பிறந்து, u தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் vB “எம்மில் முன் அவனுக்கு மாய்வர்” என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே w அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திரயக்குக்களைப் பார்த்து, x “இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது” என்னுமதறியாதே, y “இவற்றுக்குப் பக்ஷபாதம் உண்டாயிருந்த தாகையாலே கடுகப்போய் நம் கார்யம் z செய்யவற்று” என்று k_3 மநஸாத்நமான Z_3 பக்ஷபாதமே Z_3 பற்றாசாக, a ராவண மாயையால் வரும் அதிஸங்கையுமில்லாமையாலே b கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறான். c “சக்ரவர்த்தித்திருமகன்

அ—(தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானும்) பிறப்பாலும், வளர்ப்பாலும், வயஸ்ஸாலும், வளர்த்தியாலும். அந்யோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்படி இருப்பார் ஆயிரம் பிள்ளைகளோடேயாயிற்று கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து அவதரித்தது. s_3 (ஏவுண்ட்) எய்யப்பட்ட. s, s_2 (வர, ஏவுண்ட்) என்று அந்வயம்.

t கலவி வந்த அநந்தரம் பிரிவு வரும் ப்ரகாரத்தையும், பிரிவில் நாயகி இருக்கும் ப்ரகாரத்தையும் விஸத்யமாகச் சொல்லுகிறது மேல் (கூட்டின தைவம் இத்யாதி₃) u பரிஸரத்திலுள்ள தோழிமார் இருக்க, திரயக்குக்களைத் தூதுவிடுகிறதென்? என்ன (தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் என்று) v (எம்மில் இத்யாதி₃) தோழிமாரும் — அவன் விஷயமாக ஈடுபடுகிற எனக்கு முன்னே, “இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை” என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள். x “வாசகங்கொண்டருளாய்” (5) இத்யாத்யநுபபத்திம் ஹ்ருதி₃ நித்யாயாஹ (இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது இதி) y தூதத்தவேந பக்ஷிப்ரேஷணே கிமாலம்பூநம்? ஏவம் அதேகதூதப்ரேஷணஞ்ச ஜாநக்யா ந க்ருதம் இத்யத்ராஹ (இவற்றுக்கு இத்யாதி₃) z (வற்று) ஸமர்த்தம். Z_3 (பக்ஷபாதம் இதி) அயம் சாடு: “பதல் - க₃தௌ” இதி தூதோ: பக்ஷாப்யாயம் k_3 மநம் விவக்ஷிதம். தன் ஆற்றுமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். Z_3 (பற்றாசாக) அவலம்பூமாக. a திரயக்குக்களை நம்பலாமோ? ஸ்வர்ண ம்ருகத்தை நம்பினாப்போலே ஆகாதோ என்ன (ராவண இத்யாதி₃) b (கண்ணால் இதி) தத்ர பரித்யுநஸ்ய மாநாந் ஸர்வாந் பக்ஷிண இத்யர்த்த₃: c இப்பக்ஷிகள் ஆழ்வார் திருப்பவளத்தாலே சொல்லும்படி விறுபெற்றபடியை ஆப்த ஸம்வாதத்தாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி₃)

ஜீ—பற்ற. s_3 ஏவுண்ட்—எய்யப்பட்ட. v தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோவென்ன (எம்மில்முன் இத்யாதி₃) ஈடுபடுகிற எனக்கு முன்னே “இவளுக்கு அவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை” என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள். z செய்யவற்று — செய்ய ஸமர்த்தம். Z_3 பக்ஷபாதம் என்கிறது சாடு - பக்ஷாப்யாயம் k_3 மநம். “பதல் - க₃தௌ” இதி ஹி தூது: தன் ஆற்றுமை அறிவிக்கலாம்படி, தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். Z_3 (பற்றாசாக) அவலம்பூநமாக. a பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட்டால் அமையாதோ என்ன (ராவணமாயை இத்யாதி₃) c ரஸோக்தி (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி₃)

ஈ—திருவவதரித்தபின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றற்போலே காணும் ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்து திரயக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

f இனி, இவர்க்கு யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேரவிடுகைக்கு அவஸர ப்ரதிஷேகாய்ப் போந்தவன் இவர் பக்கலிலே அப்ரதிஷேதமுண்டாவதொரு அவகாஸம்பெற்று, அவன் A மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற இது. இவர்க்கு விஸ்லேஷமாவது - அவன் கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெருமை. g தூதுவிடுகைக்குப் h பற்றுகதான் ஏதென்னில்; i தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தன்மை பாராதே வந்து கலந்தான்; j கிட்டினவாறே தேஷாத்ரஸநத்தைப் k பண்ணினான்; பிரிந்தவளவிலே “இதுவன்றோ இருந்தபடி” என்று அநாத்ரித்தான்; தேஷாத்ரஸநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு l அபராத, ஸஹத்வம் என்றொரு குணமுண்டு நிருபகமாயிருப்பதொன்று; அதை அறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராத, ஸஹத்வம் பற்றுகாத தூதுவிடுகிறான்.

அ— f யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஸம் அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்க்கு இத்யாதி) g விஸ்லேஷித்துப் போனவனைக்குறித்துத் தூது விடுகைக்கு, அவனிடத்திலே இவனுக்கு ப்ரத்யாஸா ஜநகமான குணமுண்டோ என்ன (தூது விடுகைக்கு இத்யாதி) h (பற்றுக) ஹேது. g, h, i, l தூது விடுகைக்குப் பற்றுக-அபராத, ஸஹத்வம் என்று பரிஹரிக்கப்பார்த்து. ஆனால் கிட்டினவாறே தேஷாத்ரஸநத்தைப் பண்ணுகிறவன் பின்னை எதுக்காகக் கலந்தானென்ன (தன் மேன்மை) என்கிறார்; மேன்மையாலே - ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே. | கலந்தவன் பிரிவானென் என்ன (கிட்டின இத்யாதி) k “தேஷாத்ரஸநத்தைப்பண்ணிப் பிரிந்தான்” என்று கூட்டுவது. l “என் பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு” (7) என்றத்தைப்பற்ற (அபராத, ஸஹத்வம்) என்றது. அந்யாபதேஸஸமாத்தென விஸ்லேஷாதந்தரக்ஷண ஏவ தூதப்ரேஷணம் ஸம்பவதி

ஜ— f யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஸம் அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்க்கு இத்யாதி) ஸ்வாபதேஸ ப்ரஸங்கத்திலே “பிராட்டி தானும்” (ப 564 p) இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஸம்— இச்சேதநன் B “தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்” என்கிறபடியே தூர்த்தரோடேகூட, C “பெய்தகாவு” என்கிற லீலாவிபூதியிலே D அற்பசாரங்களவை சுவைத்து அகன்றவளவிலே, ஸர்வேஸ்வரன். E “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நரான நித்யஸலிரிகளும் தானுமாக F “காட்டைநாடித் தேனுகளும்” என்கிறபடியே விரோதி, நிரஸநார்த்தமாக லீலாவிபூதியிலே அவதரித்து இவர் பக்கல் அத்வேஷமாகிற அவகாஸம் பெற்றவாறே அங்கீகரிக்கை — என்று. h, i, l பற்றுகேது என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அபராத, ஸஹத்வம் என்னப்பார்த்து. பிரிகைக்கு ஹேது அபராதம் என்று விவக்ஷித்து, அபராதம் உண்டானால் முன்பு கலப்பானென் என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் மேன்மையாலே இத்யாதி) மேன்மை - ஸ்வாதந்தர்யம். | கலந்தவன் பிரிவானென் என்ன (கிட்டின இத்யாதி) k “தேஷாத்ரஸநத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்தான்” என்று கூட்டுவது. l “என் பிழைத்தான்-தகவினுக்கு” (7) என்றத்தைப்பற்ற (அபராத, ஸஹத்வம்) என்றது.

1. அஞ்சிறைய மடநார யனியத்தாய் நீயும்நின்
அஞ்சிறைய சேவலுமா யாவாவென் றெனக்கருவி
வெஞ்சிறைப்புன் னுயர்த்தார்க்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வஞ்சிறையி வைன்வைக்கில் வைப்புண்டா சென்செய்யுமோ.

ஆ— 1. வ்யா:— எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தானொரு பிராட்டி, தன் முன்னே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக்கண்டு, தான் வ்யஸநாதிரயத்தாலே அறிவிழந் திருக்கையால், “தன் வார்த்தைகளை அறியா” என்னுமிடத்தை விவேகிக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபூவத்தைக் காண்கையாலே, தன்னோபாதி அளவுடை யனவாகக்கொண்டு, அவற்றைக்குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில், சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்லாமையாலே, அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையும், ஒளசித்யத்தாலே பேடையை நோக்கி, “நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கிடான உபகரணங்களையுடையயாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தையே தூரகமாக வுடையயாய், து:க்கூஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஆஸ்ரி தருடைய ஸமஸ்த து:க்கூஸிரஸந ஸ்வபூவான பெரியதிரவடியை திவ்யவாஹநமாக வுடைய எம்பெருமானுக்கு என் விடு தூதாய்ச் சென்று என் திறத்தைச் சொல்லவேணும்” என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே, சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென்னென்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, “இப்படி ஆஸ்ரிதவத்ஸலானவன் அங்கீகரியாதொழியுமோ? அவன் என் வார்த்தையை அங்கீகரியா தொழிகையாகிற வஞ்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில், அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டா லாகாதோ என்றே செய்யவேணும்” என்று சொல்லுகிறான். 1.

ஒ— அவ:—முதற்பாட்டில்—இப்பிராட்டி, உத்யாநத்திலே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக் கிறன சில நாரைகளைக்கண்டு, ஸ்தரீத்வத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக்கி, எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணும் என்கிறான்.

வ்யா:— (அஞ்சிறை என்று தொடங்கி) சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே / செந்தலித்து, நினைத்தவிடத்திலே போகைக்கிடான சிறகையுடையயாய், புவ்யமான நாராய்! இத்தயஸையிலே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும், நீயிட்ட வழக்காய் அழகிய காமநஸாத,நத்தையுடைத்தான சேவலும் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோவென்று க்ருபைபண்ணி. (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) அங்கே போனால் அவனை அறியும்படி எங்ஙனே? என்னில், ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு வெவ்வி

அ—கிம் இத்யாஸங்காயாம். A “புல்லிக் கிடத்தேன் புடை பெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக் கொண்டற்றே பசப்பு” B “ஊருண் கேணி § ஒன்றுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை—காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” இதி த்யாஷ்டவ்யம். தொக்க பாசியற்றே - திறம் பாசி போலே இருக்கிறது. பசலை - வைவரன்யம்.

/ செந்தலித்து-ஸந்தோஷித்து. * (பா) கொள்வற்றே. § (பா) உன்றுறை. A திருக்குறள் 1187. B குறுந்தொகை 899.

ஓ—தான சிறகை உடைத்தான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக உடையவனென்று அடையாளம் சொல்லுகிறான். தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே 1. “अकरः करद्वयः” (அக்ருர: க்ருரஹ்ருத்ய:) என்னுமாபோலே, இவ்வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வறிக்கப்பட்டவனுக்கு என்றுளாகவுமாம். (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால்) அத்யார்த்தையான எனக்குத் தூதாய்ச் சென்றக்கால். (வன் சிறையிலென்று தொடங்கி) தான் அர்த்திக்குச்செய்தே அவை போகாதொழிந்த வாறே, தன்பக்கல்நின்றும் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியா நென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு, அப்படி நீர்மையுடையவன் உங்களைக் கொண்டாடாமையாகிற வன் சிறையிலே வைக்கில்; “பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றே” என்று ஸ்வகேஷ்டிய ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறான். 1.

II— அவ:— முதற்பாட்டில் — தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன் சேவலோடும் இருக்கிற நாரையைக் கண்டு க்ருடத், வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிறான்.

அளியத்தாய்—எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபூவத்தையுடையயாய், அஞ்சிறைய—நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான அழகிய சிறகையும, மட நாராய்—சேவலோடு உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே மடப்ப்த்தையுமுடைய நாராய்! நீயும்—சேவலையொழியச் செல்லாத நீயும், நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்—உன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆ ஆ என்று — என் தனிமை கண்டு, ஐயோ! ஐயோ! என்று, எனக்கு அருளி—எனக்கு க்ருபையைப் பண்ணி, வெஞ்சிறை—விரோதி, விஷயத்தில் வெவ்விய சிறகையுடைய, புள்—பெரியதிருவடியை, உயர்த்தார்க்கு—ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுத்தவனுக்கு, என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் — என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கால், வன் சிறையில்—(உங்கள் முகம் பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலிய சிறையிலே, அவன் வைக்கில் — ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் — அதுக்கு இசைந்திருந்தால், என் செய்யும்—அவ்விருப்பு என்ன குற்றம் செய்யும்? ஓ என்கிற அசை — கூடாதது கூடுமோ என்றபடி.

பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை - பெரிய கோன்மை என்று கருத்து. புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவர் என்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமான வற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - க்ருடகருடைய கார்யதேயிகத்வ ஸூச நார்த்தமாக. சிறகைக் கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாந ப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத் தாலே. பேடும் சேவலுமான சேர்த்தி க்ருடகருடைய பரஸ்பரஸேஷஸேஷிபூவ ஸூசகம். 1.

திருக்கிற ஒரு நாரையைப் பார்த்து, நீ அவனுக்கு என் துலையை அறிவிக்க வேணும் என்கிறான்.

வ்யா:—(அஞ்சிறைய) ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண்ணோடுமாபோலே, தனக்கு உபகாரமான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்ய னுடைய ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஸிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே; க்டகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணுமிறே. “அம்” என்று - அழகு. “சிறை” என்று - சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய; தன்னைப்போலே உருவியிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை.

1. “**सपङ्कामनलङ्कारं विपद्यामिध पद्मिनीम्**” (ஸபங்காமநலங்காராம் விபத், மாமிவ பத், மிநீம்) என்றிறே தன் துலைய. (மட நாராய்) ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவண்டு, தூது போகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. “நாண், மடம், அச்சம்” என்று - ஸ்திரீத்வ மாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் என்ன வுமாம். (அளியத்தாய் நீயும்) இத்துலையிலே உதவும் அநுகூரஹ ஸீஸ்யான நீயும். (நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்) நீயிட்ட வழக்காய், நல்ல கமந பரிகரத்தை உடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னாக. “என்றும் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதுநம்” என்று இருக்கிறான். (ஆவாவென்று) என் துலையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. (எனக்கு) 2. “**एहि पश्य शरीरानि**” (ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி) என்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறான். (அருளி) க்ருபை பண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே, உங்கள் பேருக அருளி.

3. “**विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं मातृस्त्वं चानरोत्तमं**” (விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ரா ஜ்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம). எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கே சென்றால் எல்லாரும் ஸாம்யாபந்நராய் இருக்கையாலே தெரியவொண்ணாது; அடையாளமென்? என்றிருக்கிறனவாகக் கொண்டு சொல்லுகிறான் (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) வெவ்விய சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத்தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது. 4. “**सामन्विष्वत्समस्तपातकम्**” (ஸாமத், வநித், வஸ்த ஸமஸ்தபாதகம்). உயர்க்கையாகிறது - வஹிக்கையாய், 5. “**अक्रूरः क्रूरहृदयः**” (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:) என்னுமாபோலே தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோனகொடுமையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (என் விடு தூதாய்) பெருமிடுக்கரான பாண்டுவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது விட்டாற்போலேயோ? அபுலையாய் அதயார்த்தையான நான் விடவன்றோ போகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபோகை கிடைப்பதொன்றோ? (சென்றக்கால்) அவன்பக்கலிலேயன்றோ செல்லுகிறது. உங்கள் வழி போக்குத் தானே அடிக்கழஞ்சு பெருதோ? (வன் சிறையில்) ப்ரணயிநிபாடுநின்றும் வந்தவர்களைச் சிறையிடுவான் ஒரு முர்க்குனுண்டோ? இனிச் சிறையாகிறது -

இ—இவர்கள் வார்த்தையை அநாத்ரிக்மை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்
கென்று, 1. “मधुरा मधुरालापा किमाह मम मामिनी” (மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம
பாமிநீ) என்னுமையிறே. (அவன் வைக்கில்) 2. “नैव दशान् न मशकान्” (நைவ
தம்ஸாந் ந மஸகாந்) என்று ஆத்ரியாதொழியுமோ? (வைக்கில்) அநாத்ரிக்
ப்ரஸங்குமில்லை, ஸிரஸா வஹிக்கும் என்று கருத்து. (வைப்புண்டால் என்
செய்யுமோ) அங்ஙனையாகில், அது உங்கள் பேறன்றோ. பரார்த்தமாகச்
சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ? என்றிருக்கிறான். தேவஸ்தரீகளுக்காகத் தான்
சிறை இருந்தவளிறே. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதொரு நாரையைப்பார்த்து,
a “என்றும் b₂ சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் b₃ பேடையை முன்னாகக் கார்யங்கொள்ள
வேணும்” என்றிருக்கும் தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி,
b நீ என் த₂ஸையை அறிவித்து என்னையும் அவனையும் சேர்க்கவேணும் என்கிறான்.

வ்யா:—(c அஞ்சிறைய) d ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாம் கிடக்க,
முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே க₂மந ஸாத,நமான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக்
கண் வைத்தது. e நீர் பாய்ந்த பயிர்போலே f பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறந்த
ஹர்ஷம் வடிவிலே f₂ தொடைகொள்ளலாம்படியிராநின்றது. சிறையென்று - f₃ சிறகு,
g ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஸிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, சிறகிலே

அ— முதற்பாட்டு. a “மடநாராய்” என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்குத் தாற்பர்யம்
(என்றும் சேவலை இத்யாதி₃) இத்தால் ப₂க₂வத்₂விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும்
புருஷகாரம் வேணும் என்றபடி. a₂ சேவல் - புருஷபகி. a₃ பேடை - ஸ்தரீ பகி. b (நீ என்
த₂ஸையை அறிவித்து இத்யாதி₃) ப₂லிதம்.

d அல்லாத அவயவங்களும் கிடக்க, சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்குக் கார்யமேதென்ன
(ப்ரஜை தாயினுடைய என்று) c,e “அம்” என்கிறதின் அர்த்தம் (நீர் பாய்ந்த இத்யாதி₃)
f, f₂ (பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிராநின்றது
என்று) சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே அறியலாம்படியாயிரா
நின்றது என்றபடி. g த₂ருஷ்டாந்தமுகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதே₂ஸம் (ஆசார்யன் இத்யாதி₃)

ஜ— முதற்பாட்டு. (அஞ்சிறைய இத்யாதி₃) a “மடநாராய்” என்று பேடையை முன்னிடுகிற
துக்கு ப₂ாவம் (என்றும் சேவலை இத்யாதி₃) இத்தால் ப₂க₂வத்₂விஷயத்திற்போலே ஆசார்ய
விஷயத்திலும் புருஷகாரம் வேணும் என்றபடி. a₂ சேவல் - பும்பகி. a₃ பேடை - ஸ்தரீ பகி.
b (நீ என் த₂ஸையை அறிவித்து இத்யாதி₃) ப₂லிதம்.

d அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்க, சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப₂ாவம் (ப்ரஜை இத்யாதி₃)
c,e “அம்” என்றதுக்கு ப₂ாவம் (நீர் பாய்ந்த இத்யாதி₃) f (பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷம்) சேவ
லோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம். f₂ (தொடைகொள்ளலாம்படி) அறியலாம்படி. g த₂ருஷ்டாந்த முகேந
சிறகுக்கு ஸ்வாபதே₂ஸம் (ஆசார்யன் இத்யாதி₃) ஆசார்யன் - சேவல். 3. “உப₂ப₂யாமேவ

ஈ—கண் வைக்கிறான். (h மட) i ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாம்படி புவ்யதை தோற்ற இருந்தது. ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே j துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி இருக்கை. k நாண், l மடம், m அச்சமென்று—ஸ்தீரீத்வமாய், n பிரிவில் வ்யஸநமறியும் o தன் இனமான பேடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் என்றுமாம். (p நாராய்) q “அம்மே!” என்னுமாபோலே.

அ—ஆசார்யன்—சேவல். 1. “உபாப்யாமேவ பஷாப்யாம்” இத்யாதி. 2. “ஜ்ஞாநஹீநம் குரும் ப்ராப்ய குதோ மோக்ஷமவாப்நுயாத் | பிந்தநாவாஸீரீதோ ஜந்துர் யதா பாரம் ந கச்சுதி ||” இத்யாதி. 3. “ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாமநுமாய ததுபஸத்தி: க்ரியதே” என்ற புவ்ய வாக்யத்தை உட்கொண்டு (ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து என்றது) ஸ்வாபதேஸத்தில் f சிறகு என்று—ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாந கர்மங்களும், h மட என்று—த்யாதி குணங்களும், p நாராய் என்று—ஸூத்ரதஸ்வபாவத்வமும், A அலைகடல் நீர் குழம்ப அகடாட வோடி அகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வரு மீகை மறவாமையும் தோன்றுகிறது.

h “மடம்” என்றதுக்கு—மூன்று பொருள்; புவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்தீரீத்வ மாதல். l (ஏவி) தியமித்து. j துவண்டு—லாக்யம் ப்ராப்ய. k நாண்—லஜ்ஜை. l ஒடுக்கம்—மடம்; ஸ்தீரீத்வாஸாதாரண தர்மம். m அச்சம்—பயம். n ஸ்தீரீத்வத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் (பிரிவில் இத்யாதி) o தன் இனம்—ஸ்வஸமூஹம். q “நாராய்” என்ற ஸ்வரத் துக்குத் தாத்பர்யம் (அம்மே என்னுமாபோலே என்று) அதிதர ஸாதாரணமான பரிவும் ப்ரிய பரத்வமும் தாய்க்கேயுள்ளதொன்றாகையாலே, தனக்கு அவளிடத்திலே உண்டான ஸங்க ஸ்வா ஸங்கள் எல்லாம் உச்சாரணத்திலே தோற்றும்படியிறே ப்ரஜை “அம்மே” என்றது; அப்படி இங்கும் அபிபுக்ஷாவஸ்திதாரணவர்களை ஸம்பேதாதிக்கவேணும் என்னும் திர்ப்யந்த்யமிலையிறே; ஸம்பேதாநத்யமிலையாகிலும் தன்னை உத்யேஸித்துச் சொன்னமை ஆபிபுக்ஷயத்தாலே தானே தோற்றுகையாலே; ஆகையாலே த்வரையினாலேயும் ஸங்காதிஸயத்தாலும் “அம்மே” என்னுமாபோலே இதுவும்.

ஜி—பஷாப்யாம் யதா கேபகிணும் கதி: | ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: ||” இத்யாதிகளையும். 3. “ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாமநுமாய ததுபஸத்தி: க்ரியதே” என்ற புவ்ய வாக்யத்தையும் உட்கொண்டு (ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை என்றது) ஸ்வாபதேஸத் திலே f சிறகு என்று—ஜ்ஞாந கர்மங்களும், h “மட” என்று, த்யாத்யாத்ம குணங்களும், p நாராய் என்று—வெளுப்பாய், ஸூத்ரதஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மத்ஸ்யாதிக்களையே த்யாதம் பண்ணிக் கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகுவத் த்யாதபரதையும் தோற்றுகிறது.

h மடப்பம்—புவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்தீரீத்வமாதல். j துவண்டு—ஸரீரம் வாடி; லகுவாய். k நாண்—லஜ்ஜை. m அச்சம்—பயம்; l மடம்—ஒடுக்கம். n ஸ்தீரீத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் (பிரிவில் இத்யாதி) o தன் இனம்—தன் கூட்டம். q “நாராய்” என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் (அம்மே என்னுமாபோலே என்று) அதாவது—ப்ரஜை ஸங்காதிஸயத்தாலே “அம்மே” என்னுமாபோலே, இவளும் இதன்பக்கல் ஸங்காதிஸயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை என்றபடி.

ஈ— (q அளியத்தாய்) அவன் பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றுமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின அநுகூரண மீலதை இருந்தபடியென்! அளி - க்ருபை; க்ருபை பண்ணத்தக்காய் என்றபடி. q₂ 1. "पम्पातीरे हनुमता र सङ्गतः" (பம்பாதிரே ஹனுமதா r ஸங்குத:) போலே; 8 வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே t விழித்தாற்போலே. (நீயும்) u 2. "स आतुशरणौ गाढं निषीक्य रघुनन्दनः, सीतामुवाच" (ஸ ப், ராதுஸர்சரணௌ க், டும் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாச) என்கிறபடியே - v என்றும் சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப் போலே காணும் கார்யம் கொள்வது.

அ— q₂ பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பம்பாதிரே இத்யாதி) r (ஸங்குத:போலே) என்றது - ஸங்குதராஜப்போலே இவளும் நாரையோடே கூடினாள் என்றபடி. 5 'ஹ'வின் தாத்பர்யம் (வழிபறிப்பார் இத்யாதி) வழிபறிப்பாராவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான தாமரைப் பூவும் செங்கழுநீரும். t (விழித்தாற்போலே) இருக்கிறது குஷிக்கு - என்று தாத்பர்யம். u ஸ்தீரீபூர்வகம் பும்ஸமாஸ்ய யணஸ்ய த்ருஷ்டாந்தமாஹ (ஸ ப், ராதுரிதி) இங்கு அபேஷிதம் உத்தாரார்த்தம். v ப், லிதம் ஸ்வாதுபூவக்யர்ப்புவாக்யேநாஹ (என்றும் சேவலை இதி).

ஜீ— q அளியத்தாய்-எனக்கு க்ருபைபண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபூரவததையுடையயாய் என்று நாரைக்கு விசேஷணம். q₂ பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே முகம் காட்டினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பம்பா இத்யாதி) ஸங்குதே - 1. "ஸபூர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ த்ஸாத்ஸாத் மஜ: | பம்பாதிரே ஹனுமதா ஸங்குதோ வாநரேண ஹ ||" 5 இதுக்குத் தாத்பர்யம் (வழிபறிப்பார் இத்யாதி) இவ்விடத்தில், வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும், முகத்துக்கும் போலியான செங்கழுநீர். தாமரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சு பறியுண்டை. t (விழித்தாற்போலே) இருக்கிறது குஷிக்கு - என்று தாத்பர்யம். u சேவலுக்கு முன்னே "நாராய் நீயும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ ப், ராது: இதி) அயோத்யாகாண்டே, ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மணோக்தம். 2. "ஸீதாமுவாசாதியஸா ராக், வஞ்ச மஹாவ்ரதம்" இத்யுத்தாரார்த்தம், த்ர விவக்ஷிதம். v ப், லிதத்தை ஸ்வாதுபூவ க்யர்ப்புமாக அருளிச்செய்கிறார் (என்றும் சேவலை இத்யாதி).

ப்ர—q₂ 1. श्रीसंक्षेपे—“श्वर्या पूजितस्सम्यग्रामो दशरथात्मजः। पम्पातीरे हनुमता सङ्गतो वानरेण ह॥५८॥

u 2.(நீயும்) अयोध्याकाण्डे (३१) सीताविश्लेषासहत्ववचनात् पश्चाद्रामं प्रति लक्ष्मणः—
“एवं भ्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः। वाष्पपर्याकुलमुखश्शोकं सोढुमशक्नुवन्॥(१)॥ स आतुशरणौ गाढं निषीक्य रघुनन्दनः। सीतामुवाचातियशा राघवश्च महाव्रतम्॥(२)॥ यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम्। अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः॥(३)॥”

ஈ— (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) w பேடையையிட்டாயிற்று சேவலின்பக்கல் w₂ ப்ரதிபத்தி; “ஸ்ரீய:பதி” என்னுமாபோலே. (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) x “பெண்ணனைந்த வடிவு” என்று தோற்றநின்றதாயிற்று. y அது இட்டவழக்கான நீயும், z நீ இட்டவழக்கான சேவலுமாய். (ஆவாவென்று) “ஐயோ! ஐயோ!” என்று. a மிதுநமாயிருக்கிறது - தன் ஆர்த்தி பரிஹரிக்கைக்கு என்றிருக்கிறாள். (b எனக்கு) b₂ 1. “एहि पश्य शरीराणि” (ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். c அவனோடே கலந்து பிரிந்து, “கண்ணாலே காணப்பெறுவதுகான்” என்னும் அபேகையோடே இருக்கிற எனக்கு. (அருளி) d இரப்புக்குச் செய்ததாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேறுக அருளி; e தயையபண்ணுகைக்கு e₂ அத்தலை குறைவற்றும்

அ— x “நின்னஞ்சிறைய” என்றவிடத்தில் “அம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பெண்ணனைந்த இத்யாதி₂) y, z ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் (அது இட்ட இத்யாதி₂) y அத்வா (அது இட்ட வழக்கான) ‘மட’ என்றதின் தாத்பர்யம். z (நீயிட்ட வழக்கான) “நின்” என்றதின் தாத்பர்யம். a (மிதுநமாய்) என்றது - ஸமபிவ்யாஹாரஸப்யம். b₂, c ‘எனக்கு’ இத்யஸ்ய தேஹபராமர்ஸப்ராதாந்யவிவக்ஷயா ஆத்மபராமர்ஸப்ராதாந்யவிவக்ஷயா ச பாவத்வயமாஹ (ஏஹி பஸ்யேத்யாதி₂ வாக்ய த்வயேந) “என்விடு தாதாய்” என்றபோதே “எனக்கருளி” என்கிற அர்த்தம் ஸித்தமிறே; ஆகையாலே “எனக்கு” என்ற இதுக்குத் தாத்பர்யம் இதுவேயிறே. d (இரப்புக்கு இத்யாதி₂) “ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரது:க்கநிராசிகீர்ஷா த்யா” என்று திருவுள்ளம்; இரப்புக்குச்செய்யில் ஆந்ருஸம்ஸ்யம் ஸித்தி₂க்காதி₂றே. e “அனியத்தாய் எனக்கு” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தயைய பண்ணுகைக்கு இத்யாதி₂) அன்றிக்கே “நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய் எனக்கு”

ஐ— “w “நின்” என்று நிருபித்ததுக்கு பாவம் (பேடையையிட்டு இத்யாதி₂) w₂ ப்ரதிபத்தி-வில் வாஸம். x “நின்னஞ்சிறைய” என்றவிடத்தில் “அம்” என்றதுக்கு பாவம் (பெண்ணனைந்த இத்யாதி₂) y, z ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் (அதிட்ட இத்யாதி₂) a “நீயும்” இத்யாதி₂ பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (மிதுநம் இத்யாதி₂) b எனக்கு-விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். b₂, c இரண்டு அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஏஹி பஸ்யேத்யாதி₂யாலும், அவனோடே கலந்து இத்யாதி₂யாலும்) ஆரண்யகாண்டே₂ ஷஷ்டே₂ ராமம் ப்ரதி முதய: — 1. “ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி முநீநாம் ப்ராஸிதாத்மநாம் | ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர் கேராரைர் ப்ரஹுநாம் ப்ரஹுதா வநே ||” d (இரப்புக்கு இத்யாதி₂) ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரது:க்கநிராசிகீர்ஷா - த்யா என்று திருவுள்ளம். e “நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய் எனக்கு” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம். (தயைய பண்ணுகைக்கு இத்யாதி₂) e₂ அத்தலை குறைவறுகையாவது-மிதுநமாயிருக்கை. e₃ இத்தலை குறை

பா—b₂1. आरण्यकाण्डे षष्ठे शरभङ्गाश्रमे रामं प्रति मुनयः—“सोयं ब्राह्मणभूयिष्ठो वानप्रस्थगणो महान् । त्वन्नाथोऽनाथवद्राम राक्षसैर्बाध्यते भृशम् ॥ १५ ॥ एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम् । हतानां राक्षसैर्घोरैः बहूनां बहुधा वने ॥ १६ ॥ पम्पावननिवासानामनुमन्दाकिनीमपि । चित्रकूटालयानाञ्च क्रियते कदनं महत् ॥ १७ ॥”

நீ-போலேயன்றே தயாவிஷயமான e_3 இத்தலை குறைவற்றபடி. f புகுவத்விஷயத்திலும் உபகரிப்பார் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கல்ல உபகரிப்பது; தங்கள் க்ருபையாலேயாயிற்று; g உபயவிபூதியுத்தனை அவர்கள் உபகரித்தால், அவனுக்கு ஸத்ருஸமாக உபகரிக்க லாவதில்லையே இவனுக்கு. h 1. “ h_3 விக்ரந்தஸ்த்வம் h_2 ஸமர்த்தஸ்த்வம் h_1 ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம” (h_3 விக்ரந்தஸ்த்வம் h_2 ஸமர்த்தஸ்த்வம் h_1 ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம) என்றற் போலேயிறே இவள் இவற்றை ஸ்லாகித்தது.

அ—என்று கூட்டித் தாத்தர்யமாதல். $e...e_3$ தயை பண்ணுகைக்குக் குறைவறுகை-மிது, தத்வேத அவஸ்தாநம்; தயாவிஷயஸ்ய ந்யூநதாராஹித்யம்-ஆகிஞ்சந்யாதந்யகூதித்வவத்த்வம். f “அருளி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் (p புகுவத்விஷயத்தில் இத்யாதி) g கிஞ்ச, உபகார்யவஸ்துகௌர வத்தாலும் இவனுலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்போகாது என்கிறார் (உபயேத்யாதி) இவ்விடத் திலே, 2. “ப்ரஹ்மவித்யாப்ரத்யாநஸ்ய தேவையபி ந ஸக்யதே! ப்ரதிப்ரத்யாநமத்யவா த்யத்வாச்சுத்தித ஆத்யாத்” 3. “யோ த்யத்யாத்யபுகுவத் ஜ்ஞாநம் ரூர்யாத்யத் தர்மோபஸேவநம்! க்ருத்ஸநாம் வா ப்ருதிஸீம் த்யத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்றனக்கடவதிறே. தர்மோபஸேவநம் - தர்மாநுஷ்ட்யாநமித்யர்த்தம். h “அஞ்சிறைய மடநாராய” என்று தொடங்கி இவற்றைக் கொண்டாடினமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (விக்ரந்தஸ்த்வம் இத்யாதி) h_2 விக்ரமம்-பராபிபுவநஸாமர்த்த்யம். h_3 ஸாமர்த்த்யம்-கார்யவிஷயம். h_1 ப்ராஜ்ஞதை-இக்குணங்களையுடைய வனுக்குப் பிரிந்து நோவுபடுகிற அபுலையை உபேஷிக்கை கொத்தை என்கிற ஜ்ஞாநம்.

ஜீ—வற்றிருக்கையாவது-ஆகிஞ்சந்யாதந்யகூதித்வங்களையுடைத்தாயிருக்கை. f “அருளி” என்ற துக்கு ஸ்வாபதேஸம் (p புகுவத்விஷயத்தில் இத்யாதி) g அம்மாத்ரமன்றிக்கே உபகாராநுருண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடாதென்கிறார் (உபயவிபூதி இத்யாதி) இவ்விடத்திலே, 2. “ப்ரஹ்ம வித்யாப்ரத்யாநஸ்ய தேவையபி ந ஸக்யதே! ப்ரதிப்ரத்யாநமத்யவா த்யத்யாச்சுத்தித ஆத்யாத்” 3. “யோ த்யத்யாத்யபுகுவத் ஜ்ஞாநம் ரூர்யாத்யத் தர்மோபஸேவநம்! க்ருத்ஸநாம் வா ப்ருதிஸீம் த்யத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்றது அநுஸந்தேயம். தர்மோபஸேவநம் - தர்மாநுஷ்ட்யாநம். h “அஞ்சிறைய” என்று தொடங்கி ஸ்லாகித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (விக்ரந்த இத்யாதி) ஸுந்தரகாண்டே ஷட்திரிம்ஸே ஹதாமந்தம் ப்ரதி ஸீதா — 1. “ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதி பாலா பூர்த்துஸ் ஸந்தேஸஹர்ஷிதா! பரிதுஷ்டா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ராஸம்ஸத மஹாகபிம்” விக்ரந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வானரோத்தம! யேநேதம் ராக்ஷஸபதம் த்வையகேந ப்ரதர்ஷிதம்” h_2 விக்ரமம்-பராபிபுவந ஸாமர்த்த்யம். h_3 ஸாமர்த்த்யம்-கார்ய கரணஸக்தி. h_1 ப்ராஜ்ஞதை-இக்குணங்களையுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவுபடுகிற அபுலையை உபேஷிக்கை கொத்தை என்கிற ஜ்ஞாநம்.

f மேலுக்கு அவதாரிகை (எங்களை இத்யாதி) j, k “உன் தயையைக் கண்டு” இத்யாதி; ஸங்காத்யவயமும் — “புன்னயர்த்தார்க்கு, வெஞ்சிறை” என்கிற பதங்களைக் கடைசித்து.

ப்ர— h 1. (அருளி) சுन्दरकाण्डे, षट्त्रिंशो अङ्गुलीयकदानानन्तरे सीता — “ततस्सा हीमती बाला मर्तसन्देशहर्षिता। परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्राशंसत महाकपिम्॥ ६॥ विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं शशस्त्वं वानरोत्तम। येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रघर्षितम्॥ ९॥”

ஈ— i எங்களை இங்ஙன் கொண்டாடுகிறதென்? j உன் துரையைக் கண்டு பொகட்டுங் போனவன் j₂ எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றனோ? k இனித்தான் k₁ 1. “निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति” (நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரம ஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்? என்றன்றோ நாங்களிருக்கிறது—என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக, மேல் வார்த்தை சொல்லுகிறார் 1 (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) 1₂ அவர்கள் பரம ஸாம்யாபந்நராய் இருக்கையாலே, தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகப் பெரிய திருவடியைத் தவஜமாக உடையனாயிருக்கும்; 1₂ விரோதியைப் போக்கிக் கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆள் உண்டென்கிறாளாதல்; m நிர்நயமாகப் பிரித்துக் கொண்டு போகையாலே, m₂ 2. “अक्रूरः क्रूरहृदयः” (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:) என்னுமாபோலே

அ— 1 மேலுக்கு அவதாரிகை (எங்களை இத்யாதி) j. k (உன் துரையைக்கண்டு) இத்யாதி, ஸங்காத்வய மத்யே, மார்க்குஸ்ய விரோதி, ப்ரஹ்மனத்வாத் க்ரமதம் கத்யுபபத்யதே இதி ஸங்கா த்ரஷ்டவ்யா; உத்தராநுருணயாத். k (இனித்தான்) என்றது - கிஞ்ச என்றபடி. 1 (வெஞ்சிறை இத்யாதி) புள்ளைத் தவஜமாக உடையவன் என்கிற யோஜனையில் அடையாளமும். “வெம்” என்று விரோதி, நிரஸதோபயுக்த க்ரௌர்யமும் சொல்லுகையாலே—ஸங்காத்வயத்துக்கும் பரிஹாரம்; புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவன் என்று - ப்ரத்யமஸங்கைக்குப் பரிஹாரம். m (நிர்நயம் இத்யாதி) தானாக வேண்டிப்போனவனன்று என்று தாத்பர்யம். பரப்ரேரிதனாய்க்

ஜி—1₂ (எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றனோ) என்கிற முத்தின ஸங்கையிலே - வழியில் விரோதி, கருண்டே என்கிற ஸங்கையும் கண்டுகொள்வது உத்தராநுருணமாக. k (இனித்தான்) கிஞ்ச. k₂ முண்ட, கோபநிஷதி. —1. “तथा विद्वान्, वाचं पुन्यपापे विद्वान्, य निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति” 1₂ த்விதீய ஸங்காபரிஹாரம் (அவர்கள் இத்யாதி) இந்தப் படித்துக்கு, புள்ளைத் தவஜமாக உடையவன் என்ற அர்த்தமே வேண்டுவது. 1₂ m ப்ரத்யம ஸங்கையை(j) த்விவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (விரோதியை இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே) “வெம்” என்றது - சிறகுக்கு விசேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விசேஷணமாதல். 1₂ 1₂ (விரோதியை) இத்யாதி, முத்தின பரிஹார வாக்க்யத்திலே - ப்ரத்யம ஸங்காவாக்யத்திற் சொன்ன ஸங்காத்வயத்துக்கும் தத்த்ரேண பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. அதாவது நீங்கள் அறிவிக்கும்த்தனையே வேண்டுவது, விரோதியைப் போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண்டு என்றபடி. த்விதீய பரிஹாரம்—ஸங்

ப்ர—k₁ 1. सुण्डकोपनिषदि (३-१)—“समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नो अनीशया शोचति मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ॥ २ ॥ यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् । तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥ ३ ॥”

m₂ 2. (வெஞ்சிறைப்புள்) पञ्चमांशे अष्टादशे कुण्डस्य मधुरागमने शैघ्र्यं दृष्ट्वा गोप्यः—
“अनुरागेण शैथिन्यमसासु ब्रजतो हरेः । शैथिन्यमुपयान्त्याशु करेषु बलयान्यपि ॥ २९ ॥
अक्रूरः क्रूरहृदयः शीघ्रं प्रेरयते हयान् । एवमार्तासु योषित्सु कृपा कस्य न जायते ॥ ३० ॥”

ஈ—சொல்லுகிறாளாதல். (புள்ளுயர்த்தார்க்கு) புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவர் என்னுதல்; புள்ளைத் தவஜமாக உடையவர் என்னுதல். (என் விடு தூதாய்) n அவன் ஆள் வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றோ விடுகிறேன்.

(விடு) o 1. “क्रियताम्” (க்ரியதாம்) என்கிறபடியே நான் ஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. p பெருமிடுக்கரான பாண்டுவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது விட்டாப்போலேயோ? அபுலையாய் அதயார்த்தையான நான் ஏவவன்றோ போகிறது. q பரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? (சென்றக்கால்) r எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத் த்யேஸ்யமன்றோ ஸித்திதிக்கப் புகிறது. s உங்கள் போக்கு t அடிக்கமுஞ்சு பெறுதோ?

அ—கொண்டுபோனானாகையாலே, வார்த்தை கேட்டு வரும் என்றபடி. | “வெம்” என்றது—முந்தின அர்த்தத்தில் சிறகுக்கு விசேஷணம்; இரண்டாம் அர்த்தத்தில் புள்ளுக்கு விசேஷணம்.

n, p “என்விடு” என்றதுக்கு அபிமதையான நான் விடுகிற என்றும், அபுலையாய் அதயார்த்தையான நான் விடுகிற என்றும் இரண்டர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஆள் வரவிட) என்கிற வாக்யத்தாலும், (பெருமிடுக்கரான) என்கிற வாக்யத்தாலும். o, q “விடு” இத்யஸ்ய ஸ்வரூபதூராம் லோகவ்யவஹாரஞ்ச அவலம்ப்ய (க்ரியதாமிதி வாக்யேந, பரார்த்தமாக இதி வாக்யேந ச) “சென்றக்கால்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். q முந்தினது—(பரார்த்தமாக இத்யாதி) என்னவுமாம். r இரண்டாவது—(எனக்கு முன்னே இத்யாதி) சென்றக்கால் என்று—தெள்ளல்ப்யமே தோன்றுகையாலே இவ்வர்த்தம் ஸித்தித்யம். அக்ரூர

ஜீ—புத்த்யா அன்றிக்கே பரப்ரேரிதனாய்ப் போகையாலே வரும்—என்று. இந்த அர்த்தத்வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவன் என்று கண்டுகொள்வது. n, p பஞ்சமேயேஷே அவ்ஸாத்யேஷே கேதாப்ய: க்ருஷ்ணஸ்ய மதுராக்ருமநஸைக்ரீயம் த்ருஷ்ட்வா ஆஹ:—2. “அக்ரூர: க்ரூர ஹ்ருத்யஸ்யீக்ரம் ப்ரேரயதே ஹயாந் | ஏவமார்த்தாஸு யோஷிதஸு க்ருபா கஸ்ய ந ஜாயதே ||”

n “என்விடு” என்றதுக்கு. அபிமதையான நான் விடுகிற என்று அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (அவன் ஆள் வரவிட இத்யாதி) o “விடு” என்றதுக்கு பாவம் (க்ரியதாம் இத்யாதி) ஆரண்யகாண்டே, பஞ்சதேஸே பஞ்சவட்யாம் ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மண:—1. “பரவாநஸ்யி காகுத்ஸ்த் தவயி வர்ஷஸதம் ஸ்திதே! ஸ்வயந்த்ருசிரே தேஸே க்ரியதாமிதி மாம் வத: ||” நான் ஏவ நீங்கள் போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றோ என்றபடி. p “என்விடு” என்றதுக்கு—அபுலையாய் ஆர்த்தையான நான் என்று அர்த்தாந்தரம் (பெருமிடுக்கரான இத்யாதி) q, r “சென்றக்கால்” என்றதுக்கு—க்ருஷ்ணன் தூதுபோலேயும், அக்ரூரயாதம் போலேயுமாக பாவத்வயம் அடையே அருளிச்செய்கிறார் (பரார்த்தமாக இத்யாதி, வாக்யத்வயத்தாலே) s விவரணம் (உங்கள்

o 1. (விடு) आरण्यकाण्डे पञ्चदशे पञ्चवत्यां पर्णशालां कुर्विति नियुक्तो रामं प्रति लक्ष्मणः—
“एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणस्संयताञ्जलिः। सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्॥६॥
परवानसि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते। स्वयन्तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद॥७॥
सुप्रीतस्तेन वाक्येन लक्ष्मणस्य महात्मनः। विमृशन् रोचयामास देशं सर्वगुणान्वितम्॥८॥”

ஈ— (வன் சிறையில்) u இவன்பாடு நின்றும் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறான் என்றே; இவர்களுக்கு முகம் கொடாதே அந்நயபரஞ்சுகையிறே - இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. v ராஜபுத்தர்களுக்கு ப்ரர்ப்த காலங்களிலே வெள்ளிலே இடாதபோது w மாந்துவர்களிறே. x (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வைக்கில்) y நீங்கள் ஏதேனும் y₂ அவனுக்குத் தூது போகிறிகளோ y₃ சிறை கட்டுதல், y₄ சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென் என்று கூசுகைக்கு? z எனக்குத் தூதுபோனாரை z₂ 1. "परिष्वङ्गो हनूमतः" (பரிஷ்வங்கே, ஹநூமத:) என்னுமாபோலே

அ—யாத வேங்கடயாத்ராதி, மார்க்கு, மறவதி, தி பூவ:.. அன்றிக்கே, முத்தின வாக்யவிவரணமாதல். s விவரணம் (உங்கன்போக்கு இத்யாதி,) t அடிக்கழஞ்சு பெறுகையாவது - ஓரடி கழஞ்சு பெறுகை; ஸ்லாக்யதை என்றபடி.

u சிறையிட்டுவைக்குமோ என்ன (இவன்பாடு இத்யாதி,) v அவனுடைய வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பூதகம் என்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்தர்களுக்கு இத்யாதி,) w (மாந்துவர்) க்வேலிப்பர். x அர்த்தநாதம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதிகோபாத்ரதம் (என்விடு தூதாய் இத்யாதி,) y, z, 2. ஸ்வரஸூசிதம் பூவமாதா (நீங்கள் ஏதேனும் இத்யாதி, வாக்யத்ரயேண) y₂ அவனுக்கு என்றது-அவன் அனுப்ப என்றபடி. y₃ சிறை கட்டுதல் என்றது-ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே கட்டுகை. y₄ சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - வாலிலே சீலையைக்கட்டி எரிக்கை என்றபடி. லௌகிக ஸமாதிக், சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - எம்ஹாகாரமான ப்ரதிமையிலே விளக்கெரிக்கையாதல்; லோகத்தில் சிங்கவிளக்காவது - பத்து விரலிலும் சீரையைச்சுற்றி என்னெனைய விட்டுக் கொளுத்துகையாதல். தலையிலே சானியை வைத்து விளக்கேற்றுகை

ஜீ—இத்யாதி, ஆக, பார்த்தமாபு போகை அடிக்கழஞ்சு பெறும் என்றும், எனக்கு முன்னே உங்களுக்குப் பூலஸித்தியென்றும் இரண்டு அர்த்தம். t அடிக்கழஞ்சு பெறுகை - ஸ்லாக்யதை.

u சிறையிட்டு வைக்குமோவென்ன (இவன்பாடு இத்யாதி,) v அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பூதகம் என்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்தர்களுக்கு இத்யாதி,) w (மாந்துவர்) க்வேலிப்பர். x தாத்பர்யாத்ரதம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதிகோபாத்ரதம் (என்விடுதூது இத்யாதி,) y, z, 2. ஸ்வரஸூசிதம் பூவமாதா (நீங்கள் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) y₂ அவனுக்கு-அவன் அனுப்ப என்றபடி. y₃ சிறைகட்டுதல்-ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே கட்டுதல். y₄ சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது-லோகத்திலே, எம்ஹாகாரப்ரதிமை பன்னி, அதைத் தலையிலே வைத்து எரிக்கையென்று த்ருவதி; இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி எரிக்கை; அவமதிபண்ணுகை என்று தாத்பர்யம். z பின்னை என்செய்யும் என்ன (எனக்குத் தூது இத்யாதி,) இது "வைக்கில்" என்றதின் தாத்பர்யம். z₂ யுத்தகாண்டே, ப்ரதமே, 1. "ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கே, ஹநூமத: | மயா காலமிமம் ப்ரரப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ||" 2. "ஸர்வஸ்வபூத: ||" என்றதுக்கு பூவம் (நான் அணைய

பா—z₂ 1. युद्धकाण्डे प्रथमे—“इदन्तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति ॥ १२ ॥ यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम् । एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः ॥ १३ ॥ मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः । इत्युक्त्वा प्रीतिदृष्टाङ्गो रामस्तं परिष्वजे ॥ १४ ॥ हनूमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥ १४½ ॥”

2. என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானுக் கென்துதாய்
என்செய்ய முரைத்தக்கா லினக்குயில்கான் நீரிலே
முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல்
முன்செய்ய முயலாதே எனகல்வதுவோ விதியினமே.

ஆ— 2. வ்யா:— (என்செய்ய) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே, சில குயில்களை நோக்கி, தன் அழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கின வனுக்கு நீங்கள் என் திறம் சொன்னால்தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்த இடத்தில், சொல்லும் வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக் கொண்டு, “என்னுடைய ஜன்மந்தர பாபத்தாலே, உன் திருவடிகளில் அடிமை செய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன் திருவடிகளை நான் அகன்று போமத்தனையோ” என்று சொல்லுங்கோள் என்கிறான். 2.

ஈ—மார்பிலே அணைக்கும் காணுங்கோள். உநான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றோ உங்களுக்குப் உ₂ பரிசிலாகப் புகுகிறது. b (அவன் வைக்கில்) b₁. “व्यसनेषु मनुष्याणां” (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்) என்றிருக்குமவன் c வைக்குமோ? ஸிரஸா வஹியானே. (வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ) d அது பொல்லாதோ கிடைக்குமாயில்? e பரார்த்த₂ மாகச் சிறையிருக்கக் d₂ கிடைப்பதொன்றோ? f ராவணன் தேவஸ்திரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்க, தான் அவர்கள் காலில் g விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறை மீட்டவனிறே. 1.

அ—யாதல், ஸிரமெங்கும் பந்தம் கட்டி துஹிக்கையாதல்; எல்லாவற்றாலும் அவமதிபண்ணுகை என்று தாத்தபர்யம். z பின்னை என்செய்யும்? என்ன (எனக்குத் தூதுபோனாரை இத்யாதி₂) எனக்குத் தூதுபோனாரை என்று “வைக்கில்” என்றதின் பாவம். a “ஸர்வஸ்வபூத:” என்றதுக்குத் தாத்தபர்யம் (நான் அணைய இத்யாதி₂) a₂ பரிசிலாவது - ஸந்தோஷாதிரயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். b அவனுடைய ஸ்வபாவத்தாலும் சிறை வையான் என்கிறார் (அவன் வைக்கில் என்று) c (வைக்குமோ? ஸிரஸாவஹியானே) இத்யேதத்-யதி₂ ஸப்த₂சார்த்த₂:. d ஸ்வரஸூசிதம் அர்த்த₂மாஹ (அது பொல்லாதோ இதி) துஷ்டமோ? என்றபடி. e து:க்க₂ரூபம் க₂லு தத் இத்யத்ராஹ (பரார்த்த₂மாக இதி) f ஸ்வது:க்க₂நிவர்த்தநார்த்த₂ம் யத்கிஞ்சித்₂வதுதி இத்யே தாவந்மாத்ரம் விதா. இத₂ம் வாஸ்தவம் ஸம்பவதி கிம் இத்யத்ராஹ (ராவணன் இதி) பரார்த்த₂மாகச் சிறையிருக்கை நல்லது என்கிறது-தன் ஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு அறிந்தான் என்கிறார் (ராவணன் இத்யாதி₂) என்றுமாம். இதுக்கு, 2. “ஸுந்தரீ ரகுநாதஸ்ய ஸுரஸ்திரீ து:க்க₂ஸார்த்தயே! த₂ஸாநஸ்ய ப₂வநே த₂ஸ மாஸா நுவாஸ ஹ ||” என்றதிலே தோக்கு. g விலங்கு-ஸ்குங்க₂ல. 1.

ஜீ—இத்யாதி₂) a₂ பரிசில்-ஸந்தோஷாதிரயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். b₂ யதி₂ஸப்த₂சார்த்த₂ம் (வ்யஸநேஷு இத்யாதி₂) இத₂ம் வசதம் “துயரஹ கடரடி” இத்யத்ர (ப 241) விகிதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வையான் என்றபடி. d ஸ்வரத்துக்கு அர்த்த₂ம் (அது பொல்லாதோ இத்யாதி₂) e அது து:க்க₂ரூபமன்றோ என்ன (பரார்த்த₂மாக இத்யாதி₂) f “கிடைப்பதொன்றோ” (d₂) என்கைக்கு. தனக்கு உத்₂தே₂ஸ்யமாயிருக்குமோவென்ன (ராவணன் இத்யாதி₂) இதுக்கு, 2. “ஸுந்தரீ ரகுநாதஸ்ய ஸுரஸ்திரீ து:க்க₂ஸார்த்தயே! த₂ஸாநஸ்ய ப₂வநே த₂ஸ மாஸா நுவாஸ ஹ ||” என்றதிலே தோக்கு. 1.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — சில குயில்களைக்குறித்து எம்பெருமான்பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம்செய்யும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா:— (என்னென்று தொடங்கி) விஸ்வேஷத்யஸையில், “ஆதமாத்மீயங்க ளெல்லாம் உன்னது” என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும், இத்தலையைத் தோற்பிக்கையாலே மிகவும் மேனாணிப்பையும் உடையவனாயிருந்த வனுக்கு; ஸம்ஸ்வேஷ த்யஸையில் ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமை கொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்யார்த்தையான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால், உங்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகை கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. (இனக்குயில் கான் நீரலிரே) எங்களைப்போலே பிரியாதே கூடலிருப்பது; நீர்மைக்கு நீங்களாவது. (முன்செய்த என்று தொடங்கி) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே, திருவடிக்குக் கீழ் அந்தரங்க, வருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீய ரன்றோ என்று கருத்து. (விதியினம்) பாவியோம். விதி, இன்னம் என்றுமாம். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங்கள் என்று நினைத்து, சில குயில்களை, என்னுடைய புண்டூரீகாக்கன் பக்கல் தூதாகவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறான்.

இனக்குயில்கான் — திரளான குயில்கான்! நீரலிரே — ஸ்ராவ்யமான வாய் வீட்டையுடைய நீங்களல்லீர்களோ; என்—எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய—சிவந்த, தாமரை—தாமரைபோலும், கண்—கண்ணையுடையராய், பெரு மாளுக்கு—பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திருக்கிற ஸர்வாதிகருக்கு, என் தூதாய்—என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால்—வார்த்தை சொன்னால், என் செய்யும்—என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த—முன்பு செய்த, முழுவினையால்— பூர்ணபாபத்தாலே, திருவடிகீழ்—ஸ்லாக்யமான திருவடிகளிலே, குற்றேவல்— அந்தரங்க, வருத்தி, செய்ய—பண்ணுகைக்கு, முன்—முன்புத்தை, முயலாதேன்— ஸாத்யத்தில் முயலாத நான், இனம் — இன்னம், அகல்வதுவோ விதி — அகல் வதுவோ அறுதியிட்டது. இவ்விடத்தில், கடகருடைய உக்திமாதூர்யமும் ஸமவாயமும் ஸஞ்சிதம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டிலே — சில குயில்களைக் குறித்து, அவன் பக்க லிலே சென்றால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறான். நாரைகளைத் தூது போக வேணுமென்று அர்த்தித்தான்; அவை போனால் சொல்லும் வார்த்தை யைச் சில குயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்; 1. “अन्यदुपकान्तमन्यदापतितम्” (அந்யதுபகராந்தமந்யதாபதிதம்) ஆயிருந்ததீ! என்னில்; இவ்வஸங்கூத பூஷணம் பண்ணிற்றிலளாகில் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரமாமிரே.

இ— வ்யா:— (என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு) விஸ்வேஷத்யஸையிலே தான் வருந்தனையும் இவள் தூரித்திருக்கைக்காக “ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனும் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ” என்கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவர் என்கிறான். ஐஸ்வர்யத்தாலும், வாத்ஸல்யத்தாலும், கலவியாலும் சிவந்த திருக்கண் களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிறே; முதல்திருவாய் மொழியில் ஐஸ்வர்யமும், மூன்றும்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யமும், இத் திருவாய்மொழியிலே கலவியும். (பெருமானார்க்கு) ஸ்வாபூரவிகமான பெளஷ்கல்யத்துக்குமேலே, தன்னைத் தோற்பித்ததால் வந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிறான். ஸம்ஸ்வேஷ த்யஸையில் ஸஸ்நேஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமை கொண்டவனுக்கு என்றுமாம். (என் தூதாய்) அந்நோக்குக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையான என் தூதாய். (என்செய்யும் உரைத்தக்கால்) அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனோ? ஒருவார்த்தை சொன்னால் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த்தரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்றோ? (இனக்குயில்கான்) இனமாய் இருப்பார்க்கு, தனியராயிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? (நீரலிரே) நானும் அவனும் சேரவிருந்தபோது, போதுபோக்கக் கடவர்களல்லீர்களோ? “நீர்மைக்கு நீங்கள்” என்னுமத்தனையன்றோ என்னவுமாம். போனால் சொல்லும் பாசரம் நீங்கள்” என்னுமத்தனையன்றோ என்னவுமாம். போனால் சொல்லும் பாசரம் அறியாமல் இருக்கிறனவாகக் கொண்டு சொல்லுகிறான் — (முன்செய்த முழு வினையால்) அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபத்தாலே. பாபம் ஸாவதியாதல், பாபம் பண்ணின காலம் ஸாவதியாதலானானன்றோ என் கையில் என்னைக் காட்டித் தருவது. இதிஹாஸம் - பூட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, தெற்காழ்வானும் கோளரியாழ்வானும் என்று இரண்டு திருப்பதியாருண்டு; கோளரியாழ்வான் ஸத்யாசார பரனாயிருக்கும்; தெற்காழ்வான் மேலெழத் திரியும்; ஒரு விஸேஷதிவஸத்திலே இருவரும் சேர்ந்தவளவில், கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை “இன்னுகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?” என்ன, “என்னுடைய பாபம் தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழியாலே போக்கப் போமதொழிய, ஓரிரண்டு முழுக்காற் போமதன்றுகான்” என்ன, அதைக்கேட்டு “இவனை மேலெழ விசாரித்தோமே” என்று வித்துராயருளினார் பூட்டர். (திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ) திருவடியின் கீழே அந்தரங்க வருத்திபண்ணுகைக்கு ஏற்கவே ப்ரவர்த்திக்கப் பெருத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? முன்செய்ய முயலுகையாவது - அதுக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்ணுகை; 1. “क्रियतामिति मां वद” (கரியதாமிதி மாம் வத) என்றும், A “முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண் வட்டத்திலே நின்று பண்ணுகைக்கு ஈடாக முயலாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ என்றுமாம். தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் த்யநீயரன்றோ என்று கருத்து.

இ—1. “स्वत्वा सङ्घर्षी” (த்வத்க்ருபா ஸங்குசந்தி) என்னக்கடவதினே. (விதியினம்) விதியென்று - பாபமாய், விதியையுடையோம் - பாவியோம் என்றபடி. கீழே “முழுவினை” என்று சொல்லிற்றினே என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோம் என்றபடி. A “பாவமே செய்து பாவியானேன்” என்னக்கடவதினே. அன்றிக்கே, எங்கள் தலையில் குற்றத்தை இசைந்தபின்பும் அகலுமத்தனையோ? என்றுமாம். இனம் - இன்னம். விதி - உன் கருத்து. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. சில நானைகளை, தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்கு போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள். 2. “अन्यदुपकान्तमन्यदापतिम्” (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதுபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்துவிழுந்தது: b இத்தனையும் b₂ கலங்கிற்றிலளாகில், இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும், நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கேயொழியுமே; o இப்படி கலங்கப் பண்ணாதவன்று கு₂ணதி, கவிஷயத்துக்கு d நமஸ்காரமாமித்தனையினே.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (என்செய்ய) 2 இவ்விரண்டும் பரஸ்பரம் அஸங்குதம் என்கிறார் (அந்யதித்யாதி) 2. “லோகே த்வம்முகுஸத்ருஸம் க்வாபி ந த்ருஷ்டமிதி மயி வததி ராகூத் ஹரிஹரி குபிதா ஸாபூதந்யதுபக்ராந்தமந்யதுபதிதம் ||” 3. “கர்ணே ஸ்ப்ருஷ்டே கடிம் சாலயதி” 4. “ஆம்ரார் ப்ருஷ்ட: கோவிதூராராசஷ்டே” இத்யாதி; அநுஸந்தேயம். b இப்படி கலங்குவாளென்னென்ன, இவள் கலங்கினாளில்லையாகில், இவள் ப்ரேமத்துக்கும் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கும் கொத்தையாம் என்கிறார் (இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இத்யாதி; வாக்யத்யவயத்தாலே) “இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில்” என்ற வாக்யாநுகுணமாக, “இவ் விஷயத்தைப் பிரிந்த இவளுக்கு இது விஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டாருக்கும்” என்று கூட்டிக் கொண்டு, “இவளுடைய ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாம்” என்கிறது” என்று ஒருருவிலே அருளிச்செய்வார். அதாவா, “இத்தனை கலங்கிற்றிலளாகில் அவன் ஸௌந்தர்யத்திக்குக் கொத் தையாம் என்கிறது முதல் வாக்யத்தாலே; அநந்தர வாக்யத்தாலே, அவன் கு₂ணதித்யத்துக் குக் கொத்தையாம் என்கிறது” என்று இவ்வாக்யங்களுக்கு இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். b யத்வா ஏதாத்ருஸ லோகாதீதமந:கோபாபேண பூர்வயம் கிம்? இதி வித்தே, பூத்வா, அயம் மந:கோபாபே, யுக்த ஏவேத்யாஹ (இத்தனையும் இதி) c அஸ்யைவ விவரணம் உத்தர வாக்யம். யத்வா ஸ்வகீயாபார காகுண்யாதிஸ்யேந ஸ்வயமேவ புக்யவாந் உத்தரோத்தராநு.

ஜ— இரண்டாம் பாட்டு. (என்செய்ய இத்யாதி) 2 இரண்டும் அஸங்குதம் என்கிறார் (அந்யதித்யாதி) 2. “லோகே த்வம்முகுஸத்ருஸம் க்வாபி ந த்ருஷ்டமிதி மயி வததி ராகூத் ஹரிஹரி குபிதா ஸாபூதந்யதுபக்ராந்தமந்யதுபதிதம் ||” 3. “கர்ணே ஸ்ப்ருஷ்டே கடிம் சாலயதி” 4. “ஆம்ரார் ப்ருஷ்ட: கோவிதூராராசஷ்டே” இத்யாதி; அநுஸந்தேயம். b இப்படி கலங்கலாமோவென்ன (இத்தனையும் இத்யாதி) இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில், இவ்விஷயத் தைப் பிரிந்த இவளுக்கு இது விஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கேயொழியும் என்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கினார் என்றபடி. b₂ இதுக்கு நியாமகம் (கலங்கிற்றிலளாகில்) என்று ஸ்வகர்த்துந நிர்ந்தேயம். c விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும்

ஈ— வ்யா:—(என்) e பிரிந்த ஸமயத்திலும் “என்னுடையவன்” என்று சொல்ல லாம்படிக்காணும் கலக்கிற ஸமயத்திலே அவன் e, இவளிட்ட வழக்காயிருந்தபடி. i அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே—தான் வருமளவும் இவள் துரிகைக்காக “ஐ இது எங்கேயிருக்கிலென், எங்கே போகிலென், h உன் சரக்கன்றோ!” என்று சொல்லிப் போமே; அத்தாலேயாகவுமாம். (என் செய்ய தாமரைக்கட் பெருமானார்க்கு) i ஸ்வா பூரணமான ஐஸ்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்தஸல் யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; j மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக் கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாலே k அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; l இவையெல்லாம் இவள் அனுபவித்தவளிறே.

அ—புவஸமநார்த்தம் ஈஷத்வீஸ்லிஷ்டவாநித்யுக்தம்; ததாசேத் ஏதாத்ருஸகோபகாத்வம் கதம் யஜ்யத இத்யத்ர. பகுவதி, ச்சுரக்ருதம் ந புவதி. கிந்து குணக்ருதமித்யாஹ (இப்படி இதி) d (நமஸ்காரமாயித்தனை) என்றது 1. “தேஸாய தஸ்மை நம:” என்கிறவிடத்திற்போலே பரித்யாக்யமேயாய்விடுமித்தனை என்றபடி.

e, f தன்னை விட்டுப்போய்த் தன்பக்கல் உதாரணீதனாயிருக்கிறவளவிலே, “என்னுடையவன்” என்று சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்த ஸமயத்திலும் இத்யாதி, வாக்ய த்வயத்தாலே) e, (இவளிட்ட வழக்காய்) ஏதாத்ருஸமாய். g இது - புவதீ, நமான வஸ்து; h உன் சரக்கு - தவத்பதார்த்தம். i பிரிவிலும் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமோ என்ன (ஸ்வாபூரணமான இத்யாதி) ஏதேந தூதாநாம் ஸ்வநாயகபரிஜ்ஞப்த்யார்த்தம் வஸ்துநோஸாதாரண சிஹநம் உக்தம் புவதி. j (மதுபாநமத்தரைப்போலே) என்கிறவிடத் திலே 2. “தவதஸ்வீகார கலாவலேபகலுஷா ராஜ்ஞாம் த்ருஸோ தூர்வசா: நித்யம் த்வம்மதுபாந மத்தமதுபயூநிப்பராப்யாம் பதம்। த்ருக், ப்யாமேவ ஹி புண்ட, ரீகாயம் வேதே, வித்யா மாஸதே. ஸாஷால்லக்ஷிதேவாவலோகவிபுவ: காக்வா கயா வர்ணயதே ||” என்கிற ஸ்லோகம் அருளிச்செய்வார். k (அரையாறுபடுகை) பூர்ணப்ரவாஹாயா தத்யா: அர்த்தப்ரவாஹத்வவத் அர்த்தரக்திமத்வம் (வா); அரையாறு - குறுகுதல். l இதம் ஸர்வம் அதயாஸ்துபூதம் கிம்? இத்யத்ராஹ (இவையெல்லாம் இதி)

ஜீ—கலங்கினான் என்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) ஆக இரண்டு வாக்யத்தாலும், இவர் ப்ரேமத்துக்கும் விஷயவைலக்ஷணயத்துக்கும் அவத்யமாம் என்கிறார் என்றபடி. d (நமஸ்காரமாயித்தனை) என்றது - 1. “தேஸாய தஸ்மை நம:” என்னுமாபோலே பரித்யாக்யமாய்விடும் என்றபடி.

e, f பிரிந்து பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே “என்னுடையவன்” என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்த ஸமயத்திலும் இத்யாதி, வாக்ய த்வயத்தாலே) e, (இவளிட்ட வழக்காய்) இவளதீ, நனாய். g இது - த்வதீ, நவஸ்து. h உன் சரக்கு - உன் பதார்த்தம். i பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமோ என்ன (ஸ்வாபூரண இத்யாதி) இத்தால், தூதர்க்கு நாயகனை அறியும்படி அடையாளம் சொன்னபடி. k (அரையாறு பட்டுச் சிவந்திருக்கும்) அர்த்தம் சிவந்திருக்கும். l இதெல்லாம் இவள் அனுபவித்தாளோ என்ன (இவையெல்லாம் இத்யாதி)

ஈ—n முதல் திருவாய்மொழியிலே ஐஸ்வர்யம்; n மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம்; o இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும், பிரிவும்.

(p பெருமானார்க்கு) q பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி r அநந்யார்ஹையாக்கிப் போனபடி; r₂ ஸ்வாபுரஸிகமான ஐஸ்வர்யத்துக்குமேலே, இத்தலையில் s ஒடுக்கு மாட்டால் உண்டான ஐஸ்வர்யமுமுண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே.

அ—n எங்ஙனே அநுபூதித்தாள் என்ன (முதல் இத்யாதி) n (மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே இதி) “கணக்கறு நலத்தனன்” (5) இத்யாத் ஹருத்யம். o “அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்” (10) இதி ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாதஸ ஸாக்ஷாத்காரரூபஸம்ஸ்லேஷஸ்ய பூர்வ த்யாகசரமபூதித்வாத், வேத்யாந்திநாம் நிர்வாஹே அதந்தரபூதித்வாத் ஏதத்யாகவ்ருத் தாத்பியேஜ்யுதத்வாச்ச (இத்திருவாய்மொழியிலே) இத்யுத்தம். “வெஞ்சிறைப்புள்ளயர்த் தார்க்கு” (1) என்று-தானும் அவனுமான சேர்த்தியிலே பெரியதிருவடி வந்து, ‘ராஜ்யகார்யம் எல்லாம் கிடக்க, ஓரபூலை பக்கலிலே இப்படி ஸக்தனாயிருக்கலாமோ’ என்று எடுத்துக்கொண்டு போனான் என்றானே; அப்போது அப்பிரிவாற்றாமையாலே புரிந்து பார்க்குமே; அப்போது கண்ணில் சிவப்பு இரட்டித்திருக்குமே; அதைக் காணுமிறே; அதை - ‘இத்திருவாய்மொழி யிலே பிரிவு’ என்கிறது” என்று பரிஷ்காரம். யத்யவா பிரிவாலே வந்த கலவி உத்தீதமாயிறே; அத்தால் (இத்திருவாய்மொழியிலே கலவி) என்கிறது. விஸ்லேஷம் ஸம்ஸ்லேஷ பூர்வகமாகையாலே, இத்திருவாய்மொழியிலே கலவி அர்த்தாத் ஸித்த்யம்.

p “பெருமானார்க்கு” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது — பிரிகிறபோது கண் ணாலே நோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, இத்தலையில் ஸர்வ ஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே பெருமானாயிருக்கிறவர்க்கு என்னுதல்; முத்தினதுக்கு, “என் செய்ய தாமரைக்கண்” என்றதிலே நோக்கு. இரண்டாமதுக்கு, “என்” என்றத்தோடு கூட்டின “பெருமானார்க்கு” என்றதிலே நோக்கு. அதாவது - விஸ்லேஷ ஸமயத்திலும் “என்” என்று சொல்லலாம்படி இத்தலையில் ஸ்தீர்த்வம் தொடக்கமான ஐஸ்வர் யத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு போகையால் வந்த பெருமையையுடையவர்க்கு என்றபடி. q, r₂ இவ் வர்த்தத்யவயம் அருளிச்செய்கிறார் (பிரிகிறபோது இத்யாதி, வாக்யத்யவயேத) r (அநந்யார்ஹையாக்கி) புகுவத்யவயதிரித்தாத்ஹையாக்கி. s ஒடுக்குமாட்டாவது - மாட்டை ஒடுக்குகையாய்,

ஈ—n எங்கே அநுபூதித்தாள் என்ன (முதல் இத்யாதி) n வாத்ஸல்யம் என்றது. “கணக்கறு நலத்தனன்” (5) என்றத்தைப்பற்ற. o (இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும்) என்றது. பிரிவு-கலவி முன்னாக வருமதாகையாலே, கலவி அர்த்தாத் ஸித்த்யம் என்றத்தைப்பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படியை இவள் அநுபூதித்தாளோ என்னில், பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது, பிரிவாற்றாமையாலே புரிந்து பார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணில் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்கும்த்தைக் கண்டு அநுபூதித்தாள் என்றபடி.

q “என்” என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி பூரவம் (பிரிகிறபோது இத்யாதி) r₂ “என்” என்றத்தை “பெருமானார்க்கு” என்றத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் (ஸ்வாபுரஸிக மான இத்யாதி) ஆக “பெருமானார்க்கு” என்றதுக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்கு என்றும், இத்தலையில் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே பெருமானாயிருக்கிறவர்க்கு என்றும் இரண்டர்த்தம். s (ஒடுக்குமாட்டால்)

ஈ—(என் தூதாய்) t₁கடலேறி t₂வடிந்தாப்போலேகாணும் கிடக்கிறது. p அவனோடே கலந்து பிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். (என் செய்யும் உரைத் தக்கால்) v உபயவிபூதியும் கண்டது w உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க என்றிருக்கிறான். (உரைத்தக்கால்) x அவனைக் கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? y ஒரு உக்தி y₂நேர்ந்தால் z என் செய்யும்? (a இனக்குயில்காள்) என்னைப்போலே தனியிருக்கிறி களன்றோ.(நீரலிரே) b நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ. c நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த் தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள், அவன் பிரிந்தவாறே d வேறு சிலர் ஆனிகளோ?

அ—மாடாவது-த₁நமாய், அதை முட்டுக்கோல்கொள்ளுகை. அத்வா, நிமித்தத₁நம்; ஸ்தீர₁த₁ந மான நான், மடம், அச்சம் முதலானவற்றைக் கொண்டன்றோ போகிறது.

t, t₂ (கடல் இத்யாதி) 'முன்செய்ய முயலாதேன்' என்று மேலே தன்னைச்சொல்லுகையாலே, தன் தூது என்று ஸித்திக்குமிதே. அப்படியிருக்க, 'என்' என்கிற இதுக்கு-இதுவேயிதே ஹ்ருதயம். (கடலேறி வடிந்தாப்போலே) முடிவில்லாத ஸம்ஸ்லேஷத்தால் வந்த ஸுகூதி ஸயம் வில்லேஷதஸையிலே, ஸ்வப்தகல்பம் என்னலாம்படி நிவ்ருத்தமாகை. 'என்' என்கிறது-அவஸாதத்திலே என்றபடி. t₂ வடிந்தாப்போலே - வழிந்தாப்போலே. p தத்விவரணம் (அவ னோடே இத்யாதி) v 'என் செய்யும்' என்கிறவிடத்தில் 1. 'ஸ்வரதோப்யர்த்த₂ நிர்ணய:' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வரத்யோதிதமான ஆஷேபதாத்தபர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூதியும் கண்டது உங்களுக்கு என்று) உங்களுக்கு ஒரு பொல்லாங்கு வாராது, ப்ரத்யுத உபயவிபூதியும் உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறான் என்றபடி. A 'பொன்னுலகாளிரோ' என்கிறான் என்றபடி. w (தங்களுக்கு) என்று பாடமானபோது, உரைக்கவேணும் என்னமல், 'என் செய் யும்' என்கையாலே, உபயவிபூதியும் தங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க என்றிருக்கிறமை தோற்றுகிறது. x 'என் செய்யும்' என்றதுக்குத் தாத்தபர்யாந்தரம் (அவனை இத்யாதி) y₂(நேர்ந்தால்) சொல்லினால், z (என் செய்யும்) கா ஹாநிர் ப₁வேதி₂த்யர்த்த₂: கிஞ்ச, அலப்யலாப₂: கல்வார்த்தரக்ஷணமிதி ப₁ராவ: a இனக்குயில்காள்-மிது₂நமான குயில்காள் என்றபடி. b (நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ) நீர்மைக்கு நீங்கள் என்னுமித்தனையன்றோ. நீர்மையாவது - க்ருபை. c வாக்யார்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (நானும் அவனுமான இத்யாதி) b அத்வா, நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ-நீர்மைக்கு நீங்கள் என்னுமித்தனையன்றோ. இப்படி நிரூபகமான நீர்மை இப்போது எங்கே போயிற்று என்றபடி. c தாத்தபர்யாந்தரம் (நானும் அவனுமான இத்யாதி) இப்போது, 'நீர்' என்கிறது - ப₁வ்யதாபரம். முந்தின யோஜனையில், 2. 'அஸ்மை ந கிஞ்சிது₂சிதம் க்ருதம்'

ஜி—மாட்டை ஒடுக்கி என்றாய், முட்டுக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்தீரீதவம் முதலான ஸர்வ ஸ்வாபஹாரத்தாலும் என்றபடி. மாடு - த₁நம்; ஸர்வஸ்வாபஹாரம்.

u விவரணம் (அவனோடே இத்யாதி) v 1. 'ஸ்வரதோப்யர்த்த₂ நிர்ணய:' என்கிற ந்யாயத் தாலே, உரைத்தக்கால் என் செய்யும் - என்ன பொல்லாங்கு வரும்? ஒரு பொல்லாங்கும் வாராது, ப்ரத்யுத விபூதித்வயத்தையும் தரும் என்கிறார் (உபயவிபூதியும் இத்யாதி) x 'உரைத்தக்கால்' என்றதிலே தோக்காக, 'என் செய்யும்' என்றதுக்குத் தாத்தபர்யாந்தரம் (அவனை இத்யாதி) y (ஒரு உக்தி நேர்ந்தால்) ஒரு வார்த்தை சொன்னால். z (என் செய்யும்)என்ன ஹாநி வரும்? a இனக்குயில்காள்-மிது₂நமான குயில்காள். b நீர்மை-க்ருபை. c அர்த்த₂ந்தரம் (நானும் அவனும் இத்யாதி) முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று-நீர்மையாய், நீர்மையால் ப்ர

ஈ—(முன்) நான் பாபம் பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? (செய்த) ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? (e முழுவினை) அதுதன்னில் ஏதேனும் f அகஞ்சரிப் பட்டதுண்டோ? g என்னால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்க வேண்டுவது. h திருக்கோட்டியூரிலே h₂ தெற்காழ்வான் h₃ கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத் துறையிலே சொன்ன h₄ வார்த்தை. “ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாதுகாண்; i தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழியாலே வினையை அறுத்துக்கொண்டு போகிலத்தனையொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணிண பாபம்” என்று.

அ—என்கிறபடியே தான் வளர்த்ததுமெல்லாம் ஒரு சரக்காக என்னாமல், அவைகள் ப்ரதிவசநம் பண்ணிற்று வெறுமனே தங்கள் க்ருபையாலே என்றிருக்கும் இவளுடைய அபிப்ராயத் தாலே. த்விதீய வாக்கியம் விவரணமாகிறது. த்விதீய யோஜனையில், லோகமர்யாதையாலே ப்ரதிவசநம் சொன்னது - வளர்க்கையால் வந்த புவ்யதையாலே ஆகிறது. அர்த்தத்வயத் துக்கும், “நீர்” என்று நீங்களென்றே அர்த்தமாகல். d (வேறு சிலரான்களோ) 1, “ஏதச் செளண்டியமுக்கதம் தே மச்சந்தவஸவர்த்தினா | இதநாமஸி மாரீச: பூர்வமந்யோ நிஸாசர: ||” என்றது அநுஸந்தேயம். ஸௌண்டியம் - ஸாமர்த்த்யம்.

e முழு என்று - 2. “ஸர்வபாபேப்ய:” 3. “மேருமந்தரமாத்ரோபி” இத்யாதிப்படியே ஸாகல்யமும், மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம். f (அகஞ்சரிப்பட்டது) உட்குறையானது; குறைந்தது என்றபடி. g வினையின் விசேஷங்களுக்குத் தாத்பர்யம் (என்னால் இத்யாதி) இப்படிப்பட்ட வினை என்னால் பரிஹரிக்கலாம் என்கிற புத்தி எனக்குண்டோ? என்றபடி. h இவனால் அபரிஹார்யம் என்னுமதுக்கும், அவனால் பரிஹார்யம் என்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் (திருக்கோட்டியூரிலே இத்யாதி) “இந்தப் புண்யதிவஸத்திலே பாபகடியார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்த ஸநாதம் பண்ணவேண்டாவோ” என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. h₂, h₃ தெற்காழ்வான், கோளரியாழ்வான் இத்யுபேள - ஸ்ரீவைஷ்ணவெள. i விவரணம் (தெற்காழ்வார் இத்யாதி) தெற்காழ்வார் - பெருமான். h₄ (வார்த்தை) அநுஸந்தேயம் இதி ஸேஷ:.

j ஸம்ஸ்லேஷிக்க என்னாதே. “திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்” என்கிறதென்? என்ன (ப்ரஹ்மணர் இத்யாதி) k பிச்சேறினாலும் - உந்மாதம் ப்ராபித்தாலும். l ஒத்து - வேதம்.

ஐ—ஸித்திரான்றோ என்றபடி. d த்விதீயார்த்தத்துக்கு நீரலிரே - நீங்களன்றோ? வேறு சிலர் ஆளீர்களோ என்றபடி.

e “முழு” என்றதுக்கு - ஸாகல்யமும் மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம். f (அகஞ்சரிப்பட்டது) குறைந்தது. g வினையின் விசேஷங்களால் ப்ரதிதம் (என்னால் இத்யாதி) h இவனால் அபரிஹார்யம் என்னுமதுக்கும் அவனால் பரிஹரிக்கலாம் என்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் (திருக்கோட்டியூரிலே இத்யாதி) “இந்தப் புண்யதிவஸத்திலே பாபகடியார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்த ஸநாதம் பண்ணவேண்டாவோ?” என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி.

j ஸம்ஸ்லேஷிக்க என்னாதே “திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்” என்கிறதென் என்ன (ப்ரஹ்மணர் இத்யாதி) l ஒத்து - வேதம். m அளக்க - ஸம்ஸ்லேஷிக்க. n முன் - ஏற்கவே என்னுதல்.

ஈ—(திருவடிக் கீழ்) j ப், ராஜ்மணர் k பிச்சேறினாலும் l ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையால் m அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணையத் தேடுமத்தனை. (குற்றேவல்) திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கங்ருத்திபண்ண ஆசைப் படுமத்தனை. (திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் n முன்செய்ய o முயலாதேன்) p ஏற்கவே q கோலாத நான் என்னுதல்; முன் — q₁ 1. “கியதாமிதி மாம் வது” (கரியதாமிதி மாம் வது) என்கிறபடியே r இன்னத்தைச் செய் என்று ஏவத் s திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதேன் என்னுதல். (அகல்வதுவோ s₁ விதி) t திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு ஈடாக இருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என் தலையால் பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ?

அ—n அணைக்க - ஸம்ஸ்லேஷிக்க. n “முன்” என்றது - ஏற்கவே என்னுதல். ஸத்திதி₁யிலே என்னுதல். o முயலுகை - ஒருப்படுகை. p ஏற்கவே - ப்ராகே₁வ. q (கோலாத நான்) என்றது - ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கோலாத நான் என்றபடி. r இன்னத்தை - ஏவம்விதமானத்தை. s (திருமுன்பே) ஸத்திதி₂யுள். t “முன் செய்ய முயலாதேன் இன்னமும் அகல்வதுவோ விதி” என்று அத்வயித்து, பின்னை திருநறையூரையர் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளிலே இத்யாதி₁) இத்தப் பஷுத்தில் “இனம்” என்று பத₁பே₁த₁யும். இனம்-இன்னம். s₁ விதியென்று - ஸங்கல்பம் என்றபடி. t இன்னம் அகன்றே போமித்தனையென்றே ஸங்கல்பம்? u “ஏற்கவே” (p) இத்யாதி₁ வாக்யத்தின்மேலே ஸங்கித்து அச்சந்தாந்தரம் (முதல் இத்யாதி₁) “இனக்குயில்கான், முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் - முயலாத நான் இன்னம் அகல்வதுவோ விதி, என் செய்ய தாமரைக் கட்பெருமானார்க்கு உரைத்தக்கால் என் செய்யும், தீரலிரே” இதி ப்ராத்யாகோட்வயா. அஸமித் பகே₁த₁. ஏதாவத்கால வில்லேஷு: நாலம் திம்? இதி சூதகாலவிஷய: ஸோக: ப்ராயத்வரா ச ஸுசிச்யதே. அன்றிக்கே, திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேனான நான் அகல்வதுவோ? விதியினமே - புன்யத்தை யுடையோம். s₁ விதி என்று டி. “விதிர் வித்யாநம்” என்கிறபடியே புன்யமாய், A அதத்தன்மேல் கிடத்த புன்னியனான உடையோமாய் வரின்ச் சொல்லி, “இனம்” என்று - அவனியே உபாயமாக உடையோம் என்றபடி. “ஒருவனையன்றிக்கே எங்கள் குலமாகப் புன்யவாக்கனாகியிருக்க, நான் அகல்வதுவோ? என்று, என்செய்ய தாமரைக் கட்பெருமானார்க்குரைத்தக்கால் என்செய்யும்” இத்தேகோட்வயா. t அஸமித் அத்வயே, (திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு ஈடாக இருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம்) இத்யாதி₁வாக்யாதி ஸங்கச்சந்தே. அஸமித் பகே₁த₁ ததே₁க ரஸ்யத்வாத்யவஸாயஸ் ஸுசிச்யதே.

இ—ஸத்திதி₁யிலே என்னுதல். p, q இவ்விரண்டு அச்சந்தத்தையும் கரமேன அருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கவே இத்யாதி₁யாலும், கரியதாம் இத்யாதி₁யாலும்) o முயலுகை - ஒருப்படுகை. q (கோலாத நான்) ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணக் கோலாத நான். t “முன்செய்ய முயலாதேன் இன்னம் அகல்வதுவோ விதி” என்று அத்வயித்துத் தாத்தபர்யம் (திருவடிகளிலே இத்யாதி₁) s₁, t விதி - ஸங்கல்பம்; த்யாயமாதல். இனம் - இன்னம்; ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாத நான் இன்னம் அகன்றே போமதுவோ ஸங்கல்பம்? என்று பொருள்.

u அன்றிக்கே, விதியினம் - டி. “விதிர் வித்யாநம்” என்று புன்யமாய். A அதத்தன்மேற் கிடத்த எம் புன்னியனை உடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ? என்று விவகித்துத் தாத்

ஈ— u முதலில்லாதார் u₂ பலிசை இழக்குமித்தனையன்றோ? என்ன; v முதலில்லாதா
ரன்றோ பலிசை இழப்பார்; w அவன்தானே முதலாக இருக்கும் கேஷ்டியிறே
x இவர்கள் y கேஷ்டியி; zA “களை கண் மற்றிலேன்” என்றும், aB “உன் சரணல்லால்
சரணில்லை” என்றும். bC “மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை” என்
றும், cD “நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றனை” என்றும், dE “விழிக்கும் கண்ணிலேன்
நின்கண் மற்றல்லால்” என்றும், eF “வாமும் சோம்பர்” என்றும் இப்படிகளிலேயிறே
இவர்கள் கேஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி.

அ— u, v, w “ஸாதாநாநுஷ்டாநம் பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ” (t) என்று சொல்
லுகிறவருடைய கருத்து அறியாதார் பண்ணும் ஸங்கையை அதுவதித்து. இவருடைய கருத்தை
விஸக்ஷமாக்காநின்றனுகொண்டு பரிஹரித்தருளுகிறார் (முதலில்லாதார் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே)
u₂ பலிசை-வ்ருத்தி₄. y “முயலாதேன்” என்கிற ஏகவசநமும், “விதியினம்” என்கிற பூஹு
வசநமும் சேரும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையை, கேஷ்டியிபூபூதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார்.
s₂ “விதியினம்” என்று - வாக்யாந்தரம்; முயலாவிடிலும் அகல்வது ப்ராப்தமோ? நாங்கள்
விதியினமன்றோ. விதியை-ஸர்வேஸ்வரனை உடையோமல்லோமோ. x (இவர்கள்) ஆழ்வார்கள்.
z (களை கண் மற்றிலேன்) வேறு ஒரு க்யுதியுடையேனல்லேன். a பெருமாள் திருமொழி (உன்
சரணல்லால் சரணில்லை) தேவர் திருவடிகளல்லது வேறு உபாயமில்லை. b பெருமாள் திருமொழி
(மைத்தெழுந்த இத்யாதி₃) ஆகாஸத்திலே கருத்தெழுந்த மேகங்கனையே பார்த்
திருக்குமித்தனையல்லது. அப்பயிர்களே நீர்நிலம் தேடிப் போக அறியாதாப்போலே.
c முதல் திருவந்தாதி (நெறிவாசல் இத்யாதி₃) உபாயமும், தத்ஸாத்யமான உபேய
மும் - அநந்யஸாத்யமான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஸ்வரனை. d பெரியாழ்
வார் திருமொழி (விழிக்கும் இத்யாதி₃) உன்னுடைய கடாஷமொழிய வேறு நோக்குகைக்கு
ஒரு மறுவிழியை உடையேனல்லேன். e திருமாலை (வாமும் சோம்பர்) F “உன் கடைத் தலை
யிருந்து வாமும் சோம்பர்” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். உபாயம் ஈஸ்வரனையானால், பேஷ்டியிறே
பின்புள்ளது. இருந்து வாமும் என்று - அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பு; உன்
பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரராய் ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பரானவர்கள். வாமும் சோம்பரென்று -
நெடும் சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

ஜி—பர்யம் (முதலில்லாதார் இத்யாதி₃) இந்த யோஜனையில், விதியினம்-புண்யத்தை உடையோம்
என்றபடி. u₂ பலிசை-வ்ருத்தி₄. x இவர்கள்-ஆழ்வார்கள். z (களை கண் மற்றிலேன்) வேறு ஒரு க்யுதி
யுடையேனல்லேன். a (உன் சரணல்லால் சரணில்லை) தேவர் திருவடிகளல்லது வேறு உபாய
மில்லை. b (மைத்தெழுந்த இத்யாதி₃) ஆகாஸத்திலே கருத்தெழுந்த மேகங்கனையே பார்த்திருக்கு
மித்தனையல்லது நீர்நிலம் தேடிப் போக அறியாத பயிர்போலே. c (நெறிவாசல் இத்யாதி₃)
உபாயமும், தத்ஸாத்யமான உபேயமும், அநந்யஸாத்யமான தானேயாய்க் கொண்டு நின்ற
ஸர்வேஸ்வரனை. d (விழிக்கும் இத்யாதி₃) உன்னுடைய கடாஷமொழிய வேறு நோக்குகைக்கு
ஒரு மறுவிழியை உடையேனல்லேன். e (வாமும் சோம்பர்) உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபுரராய்,
ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஈஸ்வரனையானால், பின்பு பேஷ்டியே உள்ள
தானையாலே ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பாய்
இருக்கும் என்றபடி.

A 5-8-8. B பெரு திரு 5-1. C பெரு திரு 5-7. D முதல் திருவ-4. E பெரியாழ்வார் திருமொழி
5-1-2. F திருமாலை 88.

ஈ— (f விதியினமே) f₂ விதியினன் என்றும்-பாபத்தை உடையேனான நான் அகன்றே போமித்தனையோ? என்னுதல்; g “இனம்” என்ற இத்தை, இன்னம் என்றுக்கி— “எங்கள் அபிமதம் பெறுகைக்கு எங்கள்பக்கல் ஒரு நன்மையில்லாத பின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ? என்கிறாள்” என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும் படி. h விதியினம் - i பாவியோம் என்றபடி.

அ— f₂ “முயலாதே விதியினனான நான் அகல்வதுவோ” என்று அத்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (விதியினன் என்றும் இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில், விதி என்றது - அஸத்கர்மமான பாபமாய், “இனம்” என்று-பாபத்தை உடையேனான நான் என்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், A “மனக்கொழிவரும்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. “இனக்குயில்காள், முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேனாய், அத ஏவ விதியினனான - பாபத்தையுடையேனான நான் அகல்வதுவேயோ என்று என் செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்க்கு என் தூதாய் உரைத்தக்கால் என்செய்யும்” இத்யந்தவய: . அஸ்மிந் பக்ஷே ஆவிஞ்சந்யாதந்ய க்ஷதித்வே ஸுச்சியேதே. g முதற்சொன்ன பக்ஷம் இன்னாரது என்னைக்காகவும் பத்யபேத்யம் விஸத மாகைக்காகவும் திரியவும் அருளிச்செய்கிறார் (இனம் என்ற இத்தை இத்யாதி) பிள்ளை திருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ - அகல்வது ந்யாயமோ என்றபடி. 587 ப அன்றிக்கே, “விதியினம்” என்றதுக்கு அர்த்தத்துவயமேயாய், ‘முதலில்லாதார்’ இத்யாதி, வாக்யம்-உத்யக்ரந்ததஸ்து ஸங்காபரிஹாரமாதல். h “விதியினன் என்றும்” (f₂) என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (விதியினம் பாவியோம் என்றபடி என்று) “இனக்குயில்காள் முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவேயோ என்று என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்க்கு உரைத்தக்கால் என்செய்யும் நீரவிரே” இத்யுவாச: தத்யாபி தே ந ஜக்யு: தஸ்மாத்விஷீத்யதி “விதியினம்” இதி. i அஸ்மிந் அத்வயே (பாவியோம் என்றபடி) இதி வாக்யம் ஸங்க்ஷ்யதே. அஸ்மிந் பக்ஷே வில்லேஷே ஸத்தாத்யாரண ஸாமர்த்த்யரூபம் - ஜீவததைரார்யம் ஸுச்சியதே. யத்யவா, தேஷு க்ஷக்யத்ஸ்வேவ, தூய ப்ரேஷண பர்யந்தமதாக்யத: கிலேதி விஷீத்யதி “விதியினம்” இதி. h, i யத்யவா, தான் ஒருத்தியாகையாலும், “முயலாதேன்” என்கையாலும் ஏகவசதமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணி, தோழிமாரையும் கூட்டி பூஹுவசதமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணுகிறார் (விதியினம் - பாவியோம் என்றபடி என்று) “முயலாதேன்” என்றது-முயலாதோம் என்றபடி. i அத்வா “விதியினம்” என்பாளை என்ன, பூஹுவசதமாகையாலே என்று அருளிச்செய்கிறார் (பாவியோம் என்றபடி என்று) இப்படி பலபடியாக அருளிச்செய்வார்கள்.

ஜீ— f, f₂ அன்றிக்கே, “விதி” என்றதுக்கு பாபம் என்று அர்த்தாந்தரம் (விதியினமே இத்யாதி) f₂ விதியினன்-பாபத்தையுடையனான நான் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில் A “மனக்கொழிவரும்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. g “திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு” இத்யாதியால் சொன்ன முத்தின அர்த்தத்துக்கு விவரணம் (இனம் என்ற இத்தை இத்யாதி) பிள்ளை திருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ-அகல்வது ந்யாயமோ என்றபடி. h, i “விதியினன் என்றும்” (f₂) என்ற வாக்யவிவரணம் (விதியினம்-பாவியோம் என்றபடி என்று) ஆக, விதியினம் என்றதுக்கு-புண்யத்தையுடையோம் என்னுதல், பாபத்தையுடையனான நான் என்னுதல், இன்னம் அகல்வது ந்யாயமோ என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்தம்.

3. விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்கான்
மதியினால் குறன்மானு யுகிரந்த கன்வர்க்கு
மதியினால் வன்னினையே மானாதோ வென்றெருத்தி
மதியெல்லா முன்கலங்கி மயங்குமா லென்னீரே.

ஆ— 8. வ்யா:— (விதியினால்) பாபம் பண்ணினால் அது மாளுந்தனையும் அநுபவிக்க
வேண்டாவோ? என்னில்; என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும்
மானாதது? என்று ஒருத்தி மதியெல்லாம் உள்கலங்கி அறிவிழந்தாள் என்று, தன்
னுடைய தீவ்யசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோள்
என்று, பாக்யாதிசயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்
களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள். 3.

ஈ— 9 கீழே “முழுவினை” என்று சொல்லிற்றே என்னில்; மஹாபாபத்தைப்
பண்ணின பாவியோம் என்றபடி; kA “பாவமே செய்து பாவியானேன்” என்னக்
கடவதிறே. 2.

அ— 1 (கீழே இத்யாதி) “முழுவினை” என்று சொல்லிற்றிறே: “பாவியோம்” என்றால்
அத்தோடே புறகுத்தமன்றோ? என்னில் என்றபடி. k பெரியதிருமொழி (பாவமேசெய்து பாவி
யானேன்) பாவங்களையே பண்ணி, பின்னை திருபிக்குமிடத்தில் ஜ்ஞாதாதந்த்யாதினை
யன்றியே பாபங்களையிட்டு திருபிக்கவேண்டும்படியானேன். 2.

இ— 1 (கீழே இத்யாதி) “முழுவினை” என்று சொல்லிற்றிறே: “பாவியோம்” என்றால்
அத்தோடு புறகுத்தமன்றோ என்னில் என்றபடி. (பாவமே செய்து பாவியானேன்) பாபங்களையே
பண்ணி, பின்னை பாபங்களையிட்டு திருபிக்கவேண்டும்படியானேன் என்றபடி. “இனக்குயில்
கான்! முன்செய்த என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ விதி என்று என்செய்ய
தாமரை தொடங்கி உரைத்தக்கால் என்செய்யும், நீரவிரே” இத்யந்தவய: இந்தப் பஷுத்
திலே - இழந்தகாலவிஷய ஸோகமும், தவரையும் ஸுசிப்பிக்கப்படுகிறது. யத்வா, இனக்
குயில்கான்! முன் செய்த இத்யாசப்ய முயலாதேனா நான் விதியினம் - எங்கள் குலமாகப் புண்
யத்தை உடையோமாயிருக்க அகல்வதுவேயோ? என் செய்யதாமரை தொடங்கி அத்வயமாதல்;
இந்தப் பஷுத்தில் - ததேகரக்ஷயத்வா஽த்யவஸாயம் ஸுசிதம். யத்வா, இனக்குயில்கான்
முன்செய்த இத்யாசப்ய முயலாதேனாய், அத ஏவ விதியினம் - பாபத்தையுடையேனா நான்
அகல்வதுவோ என்று என்செய்ய தாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கால் என்செய்யும் நீரவிரே
இத்யந்தவயோ வா. இந்தப் பஷுத்தில் - ஆகிஞ்சந்த்யா஽தந்த்யகூதித்வங்கள் ஸுசிதங்கள். 2.

A பெரிய திருமொழி 1-9-9.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — “தாந்தாம் பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அவஸ்யம் அநுபூவிக்க வேண்டாயோ” என்று உபேக்ஷித்திருக்கிறானாகக்கொண்டு, “எல்லைச் சதிரியான சிந்தயந்தி பாபம் அநுபூவிநாஸ்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபூவிநாஸ்யமாகாது?” என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேண்டுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்குரை.

வ்யா:— (விதி என்று தொடங்கி) நான் பண்ணின பாக்யத்தாலே, பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள்! புத்தியோக்யத்தாலே வாமநவேஷனாய், குணசேஷிதாதிகளாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபாவானவனுக்கு. (ஒருத்தி) ஒருத்தி என்னவே தானே “இன்னாள்” என்று அறிகிறான்றே என்று கருத்து. (மதியெல்லாம் என்று தொடங்கி) பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே A மயர்வறும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகக் கலங்கி மயங்காநின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஸுத்தியையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, “என்னை அநயார்ஹையாக்கின வர்க்குத் தூதாகவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால்—பாக்யத்தாலே (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே,) பேடை—பேடையோடுங்கூட, மணக்கும்—பேடாக ஸக்தராப்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள்—அத்தாலே ம்ருதுகூதிகளான அன்னங்காள்! மதியினால்—(இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷையும் மஹாபூலியெளத்யார்யமும் அவிருத்தமாம்படியான) புத்தி, ஸாமர்த்யத்தாலே, குறள்—வாமநான, மாணாய்—ப்ரஹ்மசாரியாய், உலகு—லோகத்தை, இரந்த—இரந்து (சிறுகாலைக் காட்டிப் பெருகாலாலே அளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாழ்நின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு—கருத்ரிமார்க்கு, மதியிலேன் — (அன்றே இக்களவறியப்பெருதே) மதிகேடியான என்னுடைய, வல்வினையேயோ—(அநுபூவிநாஸ்யமல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாது என்று — (சிந்தயந்தி ப்ரபுருதிகளுடைய வினைகள் முடியச்செய்தே) முடியாதது? என்று, ஒருத்தி—ஒருத்தி, மதி எல்லாம்—(நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி—ஆஸ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும்—மோஹியாநின்றாள், என்னீர்—என்னுங்கோள்.

ஒருத்தி என்றாலே — “அது அவன் கை உணரும்” என்னுமாபோலே தாமே அறிவர் என்று கருத்து. விதியினால் என்றது — பேடாக ஸாஸ்த்ரமர்யாதையாலே என்றும் சொல்லுவர். இத்தால் — கடகருடைய ஆசாரவைலக்ஷணயமும் ஸ்ரைஷ்ட்யமும் தோற்றுகிறது. 3.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டிலே — “அத்தலையில் இரக்கத்தால் என் பாபம் போகை தவிர்ந்தால், அநுபுவவிநாஸ்யமுமன்றோ?” என்று சொல்லுங்கோள் என்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

வாயா:—(விதியினால் பெடை மணக்கும்) என் பூக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும். பெடை மணக்கும் — பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றுமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யதநம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பூக்யமிறே. உங்கள் பூக்யத்தாலே யிறே ஸம்ஸ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்றது என்னவுமாம். (மென்னடைய அன்னங்காள்) ஸம்பூக்யத்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையை யுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப் பாடும். (மதியினால்) “ஒளதூர்யம் என்பதொரு குணம் உண்டாகையாலே மஹாபுலியை அழிக்கவொண்ணாது; இந்த்ரன் ராஜ்யம் பெறவேணும்” என்று புத்தியோக்யத்தாலே தன்னை அர்த்தியாக்கினான். (குறள்) பால் செல்லச் செல்ல ரஸிக்குமாபோலே, சிறுகின வடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. (மாணம்) “உண்டு” என்றபோதோடு “இல்லை” என்றபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி. இரப்பிலே தகணேறினபடி. (உலகிரந்த) தன்னதான பூமியை அவனதாக்கி, அவன் பக்கலிலே பெற்றுனாயிருக்கை. (கள்வர்க்கு) “அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு” என்பர் ஆளவந்தார். “அன்று அச்செயல் செய்ததும் — அக்குணசேஷிதங்களாலே என் நெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காகவிறே” என்பர் எம் பெருமானார். (மதியிலேன்) “பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே, போகாதே கொள்ளும்” என்று ஒருக்தியாலே விலங்கிட்டு வைக்கலாயிருக்க, “அதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ” என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. (வல் வினையே மாளாதோ) பூக்யபவதியாகையாலே அநுபுவவிநாஸ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவுகாணு தொழிகிறது? 1. “तच्चित्तविमलाङ्गा” (தச்சித்த விமலாஹ்லாது) இத்யாதி. இவர்தம்மை தீர்க்க, சிந்தயந்தி என்றிறே நம் முதலிகள் சொல்லுவது. (ஒருத்தி) ஒருத்தி என்னவே “இன்னாள்” என்று தானே அறிகிறுனிறே. உபயவிபூதியிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவள் ஒருத்தியுமாயிற்று; நித்யவிபூதியிலுள்ளார் விஸ்லேஷமறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷய ப்ரவணராயறியார்கள். (மதியெல்லாம் உள் கலங்கி) நீர் கொடுத்த A மயர்வறு மதிநலம் எல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்று சொல்லுங்கோள். (மயங்குமால்) இப்போது அறிவு போயிற்றுக்கில் பின்பு அறிவுண்டாகிறது என்று இராமே, முடியும் துஸையாயிற்று என்னுங்கோள். (என்னீரே) உங்களவத்யத்தைப் பரிஹரியுங்கோள்; அறிவித்தால் பின்பு அவத்யம் அவனதிறே.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. க “அகல்வதுவோ?” என்றப்போலே சொல்லுகிற புக்திவாதங்கள் நமக்குத் தெரியாது; o 1. “अवश्यमनुमोक्तव्यम्” (அவச்யமநுபேபக்த வ்யம்) என்று சொல்லுகிறபடியே அநுபுவித்தே அறவேணும்—என்று ஈஸ்வராபி, ப்ராயமாகக் o₂ கொண்டு, “d நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபுவித்தாலும் மாளா தது? என்று சொல்லுங்கோள்” என்று சில அன்னங்களை இரக்கிறான்.

வ்யா:— (விதியினால்) e நீங்கள் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலே, பிரிவின்றியே இருந்திகோள்; f இவள் ‘g அடைவு கெடக் கலக்கையிறே எனக்குப் பிரிவு வந்தது’ என்கிறான். h உங்களுடைய பூக்யத்தாலே என்னுதல். h₂ என்னுடைய பூக்யத்தாலே என்னுதல்.

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (விதியினால்) a 2. “அகிஞ்சனோ டநந்யக்யதி:” 3. “த்வதேகஸரணஸ்சா ஹம்” இத:பாஞ்ச த்வதுபுவ பூஹிர்யூதோ புவாநி கிம் இதி ஹி ஸ்தி₂தம்; அஸ்ய ஸாஷாதுந்யத₂ கரணயோக்யாத், ப்ரகாராந்தரேண அந்யத₂கரணமாஸங்க்ய உத்தரவாக்யோத்த₂தமித்யாஹ (அகல்வதுவோ என்றப்போலே இத்யாதி₂) b புக்திவாதங்கள் - புக்தி க்ருதங்களான உப சாரோக்திகள். c₂ “கொண்டு” என்ற அதத்தரம்; “ஏன் அரை ஷணம் வில்லேஷித்தபோதே அநுபுவித்தேனில்லையோ? ஆளபின்பு” என்று ஸேஷம். d (நான் பண்ணின) சிந்தயந்தியுடைய வினை அநுபுவித்தால் மாளலாமோ? என்று தாத்பர்யம். “மதியிலேன் வல்வினையேயோ” என்று அத்வயம் என்று தாத்பர்யம். a “பாபம் கனக்கக் கனக்கவும் இழக்கைக்கு ப்ராப்தி யில்லை” என்றவன் “வல்வினையேயோ மாளாதது” என்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அகல்வதுவோ இத்யாதி₂) என்றபடி.

e, f “விதியினால் பெடை மணக்கும் அன்னங்கான்” என்கையாலே-தான் வித்யுத்தக்ரமத்திலே கலக்கவில்லை என்று தோற்றுகிறது என்று விவஷித்து, இவ்விரண்டும் எதுகொண்டறிந்தான் என்கிற ஸங்கையிலே, தனக்கு வில்லேஷம் உண்டானபடியைக் கொண்டும், அவற்றுக்கு வில்லேஷம் இல்லாதபடியைக் கொண்டும் அறிந்தான் என்கிறான் (நீங்கள் இத்யாதி₂ வாக்யத்வயத்தாலே) e வித்யுதாதீதி விதி:— ஸாஸ்த்ரம் இத்யபிப்ரேத்ய பூவமாஹ (நீங்கள் இதி) பூராஹமனாதி₂ களுக்கு — 4. “ஸுஹ்ருத₂ஸ் ஸமவேதாந் மந்த்ரவிதேள வராந் ப்ரஹிணுயாத்” இத்யாதி₂

ஜீ— மூன்றாம் பாட்டு. (விதியினால் இத்யாதி₂) a ஸங்க்யதிமாஹ (அகல்வதுவோ இத்யாதி₂) b புக்திவாதங்கள் - புக்திக்கருதோபசாரோக்திகள். c 1. “அவச்யமநுபேபக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸுபூஸுபூம் | நாபுக்தம் க்ஷயதே கர்ம கல்பகோடி ஸதைரபி ||” c₂ “கொண்டு” என்ற அதத் தரம் “ஏன் அரை ஷணம் வில்லேஷித்தபோதே அநுபுவித்தேனில்லையோ? ஆளபின்பு” என்று ஸேஷம். d (நான் பண்ணின இத்யாதி₂) சிந்தயந்தியுடைய வினை அநுபுவித்தால் மாளலாமோ? என்று தாத்பர்யம். இது— “மதியிலேன் வல்வினையேயோ மாளாது” என்கிற அத்வயத்தைப் பற்ற.

e “வித்யுதே அநேநேதி விதி:” என்று விதி, ஸப்₂த₂ம் ஸாஸ்த்ர வாகியாய், ஸாஸ்த்ரோக்த க்ரமத்தாலே கலக்கும் என்றபடி.

ப்ர—c1.(விதியினால் இத்யாதி₂) “अवश्यमनुमोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् । नाशुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि ||”

ஈ— 1 அபிமத ஸம்ஸ்லேஷம் 2 புண்யபலம், 3 அபிமத விஸ்லேஷம் 4 பாபபலம்; 5 (தங்களுடைய ஸுக்ருதத்தாலே) 6 அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இருப்பு இவள் பாக்யமாகவுமாம். 7 பெருமான் பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் 8 அரித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச் செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை இழந்த மஹாராஜரைக்கண்டு, அவர்குறை தீர்த்தபின்பிறே தம் இழவில் நெஞ்சு சென்றது. 9 அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்று இருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமாயிருக்குமிறே; 10 நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாம் இழவிலும் பிறருடைய இழவினே நெஞ்சில் முற்படப்படுவது. (பெடை 0, மணக்கும்) 11 பேடையோடே கலக்கும். 12 (பேடையினுடைய கருத்தறிந்து) 13 அததை உகப்பிக்கை.

அ—தியமங்கள் வேணும்; திரயகூடிகளுக்கு அவை வேண்டாவென்று ஸாஸ்தா தாத்பர்யம் என்று கருத்து. 14 அடைவுகேடு—“ஸுஹ்ருதஸுஸமவேதாந்” இத்யாதி, தியமங்களில்லாம. 15 வித்யத இதி விதி;—ஸுக்ருதம்; தச்ச ப்ரதியோகிபேதாத் விவித்யமித்யபிப்ராயேணஹ(உங்கள் இத்யாதி)

1. 1 “விதியினால் பெடை மணக்கும்” இத்யதேந. ஏதத்ப்ரதிகோடித்வேத “மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ” இத்யதேந ச ஸலிசிதம் அர்த்தமாஹ (அபிமத ஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி, வாக்யத்யவேத) 2, 3 A “புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்” என்ற பாகரத்தை உட்கொண்டு (புண்யபலம்—பாபபலம்) என்கிறார். 4 “என்னுடைய பாக்யத் தாலே” (12) என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபூஷிக்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி) 5 விஸ்லேஷித் திருக்கிறவரைத் தாம் கூட்டி, பின்னைத் தங்கள் கார்யத்திலே ப்ரவர்த்தித்த பேருண்டோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமான் என்று) 6 என் ஆற்றுமைமேலே நீங்களும் பிரிந்து உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்தம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பாக்யமிறே என்று இதுக்குப் பூலிதார்த்தம். 7 அரித்து—தேடி. 8 (அங்ஙனன்றிக்கே) மஹாராஜரைப் போலே தாராதினை இழந்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. 9 அவர் குறை தீர்த்தபின்பு தம் இழவில் நெஞ்சு செல்லுவானென்? தம்முடைய குறை தீர்த்து அவரிழவைப் பரிஹரிக்க வொண்ணாதோ? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (நீர்மையுடையார்க்கு இத்யாதி) 10 திரயக்குக்களுக்கு மணமாவதேது என்ன (பேடையோடே என்று) 11 மணம்—ஸம்ஸ்லேஷம். 12 கலக்கிறது பேடையோடேயாயிருக்க “பெடை மணக்கும்” என்று விஸேஷிக்கிறது—தன்னபிநிவேஸாநுருணமாகக் கலக்கையன்றிக்கே, அதினுடைய அபிநிவேஸமறிந்து தத்துருணமாகப் பரிமாறும் என்கைக்காக “பெடை மணக்கும்” என்று விஸேஷிக்கிறது என்கிறார் (அத்தை உகப்பிக்கை என்று)

ஜி— 1 “உங்களுடைய பாக்யத்தாலே” என்றதின் விவரணம் (அபிமதேத்யாதி) 2 “என்னுடைய பாக்யத்தாலே” என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபூஷிக்கிறார் (அன்றியேஇவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி) 3 இவள் பாக்யமானபடி எப்படியென்ன (பெருமான் இத்யாதி) 4 என் ஆற்றுமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களைக் கூட்டுகையிலேயும் யத்தம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பாக்யமிறே என்று பூலிதார்த்தம். 5 அரித்து—தேடி. 6 அங்ஙனன்றிக்கே—மஹாராஜரைப்போலே தாராதினை இழந்திருக்கையன்றிக்கே. 7 தம்மியுவு கிடக்க, மஹாராஜர் குறையை முற்படத் தீர்ப்பானென்னென்ன (நீர்மை உடையார்க்கு இத்யாதி) 8 மணம்—ஸம்ஸ்லேஷம். 9, 10 கலப்பது பேடையோடேயாயிருக்க “பேடை” என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவம் (பேடையின் இத்யாதி)

† () இவ்வடைப்பினுள் உள்ளவை அடையவணத்தானுக்குப் பொருத்தமாட்டா. A 6-3-4.

पं०—s1. (ॐ नमो भगवते वासुदेवाय) किष्किन्धाकाण्डे त्रयस्त्रिंशो—“सा प्रस्खलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्ब-
काञ्चीगुणहेमसूत्रा । सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः ॥ ३७ ॥”

கீ—புன்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேளுதே வந்தாள். 1. “ஸக்ஷண” (ஸக்ஷண) ஸம்பேராக, சிற்றந்தங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். 1. “ஸக்ஷணஸிவான” (ஸக்ஷண ஸந்திதாநம் ஜக்யம்) 2 “தாய்க்கு ஒளிபயதுண்டோ” என்று புறம்பட்டு வந்தாள். 1. “தாரா” (தாரா) தாரையானவள். 3 “இனையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில சிவிட்டு எத்தாலே ஆற்றலாம்” என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, “வேறென்றால் ஆற்றாமதல்ல, தாரையாயிட்டு ஆற்றவேண்டும்” என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். 1. “நமிதாங்க்யஷ்டி” (நமிதாங்க்யஷ்டி) 2 உருகுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணாதாப்போலே, 3 இத்துவட்சி நிருபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி இருந்தாள். 1 அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் 2 துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையும் என்றிருக்கிறாள்.

h (மதியினால்) அவர் i சால தூரதூரிகள்கிடிகோள்! j “ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணாதபடி ஒளதூரயம் என்றொரு குணலேசத்தை ஏறிட்டுக்

கீ—ஸமீபத்திலே வரலாமோ என்ன (தாய்க்கு இத்யாதி) புறம்பே புறப்பட்டாள் என்ன அமைத் திருக்க, ‘ஸக்ஷண ஸந்திதாநம்’ என்ற வாய்க்கிக்கு இதிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். “ஸக்ஷண” என்கிற இடத்தில், நான், மடம், அச்சம், இத்யாதி, ஸ்தீலக்ஷணங்களும் விவக்ஷிதமாகையாலே, இப்படி இருக்கிறவன் இவர் முன்னே வரும்போது அவளுக்கு இதிறே கருத்து என்றபடி. ஸம்பேராக, சிற்றந்தங்களையெல்லாம் விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலே, ஸ்தீலக்ஷணங்களை விவக்ஷியாதபோது “ஸக்ஷண” என்று அததிப்பாயோஜனமாயிறே. c “தாரா ஜக்யம்” இதுபுச்சயதே; ஸ்திரிய: ஸ்வாதத்தர்யம் யுஜ்யதே கிம்? இதுபதாரஹ (இனையபெருமாள் இதி) d ஹேதுவதபிதூதாரஹ (உருகுபதத்திலே இதி) உருகுபதம் - ம்ருதுபக்வம். 3 துவட்சி - நம்ரதை. f (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி) 2 துவக்குகையாவது - நடையழகாலே 2. “புத்ர ப்ராதரி” என்கிற தயாயத்தாலே வரிகரித்து, சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகையும், “ப்ரணயித்வகுணம் உண்டாகில் இங்ஙனையிறே இருக்க அடுப்பது. நாம் என்செய்தோமானோம்; அவர்களுதாய்கள் நம்மை எங்ஙனே எண்ணுவர்களோ!” என்று கவிழ்தலையிடும்படி பண்ணுகையும்.

h தூதவாக்யம் ஸப்யம் புவேதித்யத்ர ஹேதுத்வேதாஹ (மதியினால் இத்யாதி) மதியினால் - விசாரத்தால். i சால தூரதூரிக் என்றது - மிகவும் விசாரவான்கிடிகோள்

கீ—(தாய்க்கு இத்யாதி) புறம்பே புறப்பட்டாள் என்றோதே “ஸக்ஷண ஸந்திதாநம்” என்ற வாய்க்கிக்கு இதிறே கருத்து என்று திருவுள்ளம். c “தாரா ஜக்யம்” என்று ஸ்தீர்க்கு ஸ்வாதத்தர்யம் வரலாமோ என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி) d ஹேது சொல்லாமையாலே சொல்லுகிறார் (உருகுபதத்திலே இத்யாதி) உருகுபதம் - ம்ருதுபக்வம். 3 துவட்சி - நம்ரதை. f துவக்கிக் காரியம் கொள்ளுகை - நடையழகாலே வரிகரித்து, சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை.

h தூத வாக்யம் ஸப்யமாமோ என்ன, ஹேதுத்வேதாஹ (மதியினால் இத்யாதி) மதியினால் - விசாரத்தால். i சால தூரதூரிக் - மிகவும் விசாரவான். j உபபாதம் (ராவணனைப்

நீ—கொண்டிருந்தான்; இந்தூரன் ராஜ்யத்தை இழந்து நின்றான்; இரண்டுக்கும் அவிருத்தமாகச் செய்யலாவதென்?" என்று j 1. "गोसहस्रदातारम्" (கோஸஹஸ்ர ப்ரதாரம்) என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று k அவனுக்குக் கொடுத்த l விரகர்க்கு. (குறள்) m கோடியைக் காணி ஆக்கிஞாப்போலே, பெரிய வடிவழகைக் கண்ணாலே n₂ முகந்து அநுபுவிக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. (n மாணாய்) 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் o கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம் மலர்ந்துபோம்படி p இரப்பிலே q தழும்பேறின வடிவை உடையனாபடி.

(உலகிரந்த) தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கின லோகத்தை rA "கொள்வன் நான்" என்று இரந்த. (கள்வர்க்கு) s "வஞ்சகர்க்கு" என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், t "ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு"

அ—என்றபடி. இந்த தூரதூர்ஸித்வம் என்பக்கல் கார்யகரமாகாதொழிவதே! வில்லேஷித்து நான் முடியில், தமக்கு அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? என்றபடி. j தூரதூர்ஸித்வத்தைக் காட்டாநின்றனுகொண்டு "கள்வர்க்கு" என்னுமளவாகத் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனைப்போலே இத்யாதி₃) h 2. "ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீதவிஷயா மதிராக்யாமிகோசரா புத்திஸ்தாத்காலிகி ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகி மதா||" என்றது அதுஸந்தேயம். k அவனுக்கு - இந்தூரனுக்கு, l விரகர்க்கு - சதுரர்க்கு. n ஹ்ரஸ்வத்வ ப்ரஹ்மசர்யபரிக்ரஹயோ: ப்ரயோஜநமாஹ (கோடியை இத்யாதி₃) n மாணாய் - மாணவகனாய். n₂ முகந்து - க்ரோடியுகரித்து. o கதவடைத்த - கவாடம் பூந்தித்த. p இரப்பிலே - அர்த்தித்வத்திலே, q தழும்பு - தகண்.

r (கொள்வன் நான் இத்யாதி₃) "மாவலி! நான் மூவடிகொள்வன், தா" என்ற முக்தேரக்தி யாலே. s (வஞ்சகர்க்கு) வஞ்சனையாவது - A "கொள்வன் நான்" என்ற முக்தஜல்பிதங்களாலே அவனை வாய்மாளப் பண்ணுகையும், சிற்றடியைக் காட்டிப் பேரடியைக் கொண்டு அளக்கையும்.

ஜீ—போலே இத்யாதி₃) j யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஸே ஸமுத்ரம் ப்ரதி ஸரணவரணகாலே, 1. "த₂ஷிணோ த₂ஷிணம் ராமோ மஹா பரிசுஸங்கீபம் | கோஸஹஸ்ரப்ரதூதாரமுபதாய புஜம் மஹத்||" h மதிவினாஸ் என்கிற இடத்திலே - 2. "ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீதவிஷயா மதிராக்யாமி கோசரா புத்திஸ்தாத்காலிகி ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகி மதா||" என்றது அதுஸந்தேயம். k அவனுக்கு - இந்தூரனுக்கு. l விரகர்க்கு - சதுரர்க்கு. n ஹ்ரஸ்வத்வ ப்ரஹ்மசர்யபரிக்ரஹங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (கோடியை இத்யாதி₃) n மாணாய் - ப்ரஹ்ம சாரியாய். n₂ முகந்து - க்ரோடியுகரித்து. q தழும்பு - தகண்.

r (கொள்வன் நான் இத்யாதி₃) "மாவலி! நான் மூவடி கொள்வன்" என்று இரந்த. s (வஞ்சகர்க்கு) வஞ்சநமாவது - A "கொள்வன் நான்" என்ற முக்தஜல்பிதங்களாலே அவனை வாய்மாளப்பண்ணுகையும், சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியைக் கொண்டு அளக்கையும்.

ப்ர—j 1. (இரந்த) युद्धकाण्डे एकविंशे समुद्रं प्रति शरणवरणकाले रामः । "दक्षिणो दक्षिणं रामो महापरिघसन्निभम् ॥ ७ ॥ गोसहस्रप्रदातारमुपधाय युजं महत् ॥ ७५ ॥"

ஈ—என்று அருளிச்செய்வார். உ மஹாபுலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வரீகரிக்கைக்காக. 7 கீழ் தான் A “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது” என்றிறே ஆசைப்பட்டதும்; WB “உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்” என்றும், xC “அன்றொருகால் வையமளந்த பிரான் வாரா னென்று ஒன்றொருகால் சொல்லாது உலகு” என்றுமிறே இவர் கிடப்பது.

x₂ திருமங்கையாழ்வாரும் yD “முன்னம் குறளுருவாய் மூவடி மண் கொண்ட ளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் 2 பொன்பயந்தேன்” என்று(ம்) இவர்க ளெல்லாரும் ஈடுபடுவது இச்செயலுக்கிறே.

அ—ப ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்கையாவதேது என்ன (மஹாபுலியை இத்யாதி₃) (595 h.i) புரஷ்யகார யோஜனையில், தூரத₃ர்ஸதமாவது - தன்னை வரீகரிக்கையே பூலமாகக் கொள்ளுகை. v வாமநாவதாரேண வரீக்ருதேயம் இத்யத்ர உபபத்திமாஹ (கீழ் தான் இத்யாதி₃) w (உலகம் இத்யாதி₃) லோகமடங்க தன்னதேயாம்படி எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றுமொட்டாமல் அநந்யார்ஹ மாக்கிக் காற்கடைக்கொள்ளும் வஞ்சகனாய், “ஸ்வச்சன், க்ருத்ரிமன்” என்று விவேகிக்க அரிதாம்ப டி அழகாலே மயக்கும் ஆஸ்சர்யத்தையுடையவனேயாகிலும், லோகமர்யாதேயன்றியே குற்றம் சொல்லி மீட்க அரிதாம்படி கொடிய என் தெஞ்சானது கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபூவ விசேஷங்களை யுடையவனே தஞ்சமென்று கிடவாநிற்கும். x (அன்றொருகால் இத்யாதி₃) “மஹாபுலி அப ஹரித்த அன்றொரு காலத்திலே பூமியை அளந்த லோகோபகாரகன் என்று வருகிறுனோ” என்கிலும் ஒரு வார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே லோகம் உறங்காநிற்கும்.

x₃ தெஞ்சை வரீகரித்தமை இவர்க்கு மாத்ரமன்று; மற்றையாழ்வார்களுக்கும் இப்படியே என்கிறார் (திருமங்கையாழ்வாரும் இத்யாதி₃) y (முன்னம்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தே₃ஸவிப்ர கர்ஷமில்லை கிடர் இழக்கைக்கு. (குறளுருவாய்) அப்ராக்குத ஸம்ஸ்த₃நத்தைக் கண்ணிலே முகக்கலாம்படி ஆக்கிளபடி. (மூவடி மண் கொண்டளந்த) த்ரைலோக்யத்துக்கு அவ்வருகுள்ள திய விபூதியும் தன்னதாயிருக்கிறவன் கிடர் மூவடியை இரந்தான். அம்மூவடிகளாலும் மண்ணை அளந்துகொண்ட ராஜாதி₃ ராஜன அவனுடைய அந்யார்த்த₃மான செயலிலே வ்யா

ஜீ—ப விவரணம் (மஹாபுலியை இத்யாதி₃) (595 h.i) புரஷ்யகாரர் யோஜனையில். (மதியினால்) என்றதுக்கு தூரத₃ர்ஸதமாவது - தன்னை வரீகரிக்கையே பூலமாகக் கொள்ளுகை. v அப்படி இச்செயலிலே வரீக்ருதராயிருப்பாரோ என்ன (கீழ் தான் இத்யாதி₃) w (உலகம் இத்யாதி₃) லோகத்தை அளந்துகொண்ட திருவடிகளையுடையவன், க்ருத்ரிமனென்று விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகிய வடிவையுடைய ஆஸ்சர்யத்தையுடையவனேயாகிலும், மீட்க அரிதாம்படி கொடிய என் தெஞ்சானது இஸ்வபூவங்களை யுடையவனே தஞ்சமென்று கிடவாநிற்கும். x (அன்றொருகால் இத்யாதி₃) “அபஹரித்த அன்றொரு காலத்திலே பூமியை அளந்துகொண்ட உபகாரகன் என்று வருகிறுனோ” என்கிலும் ஒரு வார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே லோகம் உறங்காநிற்கும்.

y (முன்னங்குறள் இத்யாதி₃) முன்பு ஒரு காலத்தில் குட்டை வடிவையுடையனாய் மூவடியை இரந்து, அவ்வடிகளாலே லோகத்தை அளந்துகொண்ட ராஜாதி₃ ராஜன அவனுடைய செய

ஈ— (மதியிலேன்) a பிரிகிற ஸமயத்திலே, “போகாதேகொள்” என்றேனாகி இப்பாடு படாதொழியலாயிற்றே; அறிவுகேடியானேன். (b வல்வினையே மாளாதோ) e இவனொரு தீர்க்க, சிந்தயந்தியாயிற்று. d எல்லைச் சதிரியாய் eரு, துர்ஸநத்திலே iமுடிந்தாளிறே அவள்.

g 1. “तच्चित्तविमलाह्लादस्यादि” (தச்சித்தவிமலாஹ்லாதே, த்யாதி) h அவன் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே, புண்யபூலம் அநுபவித்தாள்; அந்நினைவின்படி அநு

அ—முக்குதையாகி நிறம் இழந்தேன். z “பொன் பயந்தேன் என்று” என்ற அதந்தரம் “இப்படி” என்று ஸேஷம்.

a மதியுண்டானால் உனக்கு வில்லேஷம் வாராதோ? என்ன (பிரிகிற ஸமயத்திலே இத்யாதி) c “வல்வினையேயோ மாளாது” (b) என்கையாலே சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி இவனுக்கு ஸித்தி, தத்து என்கிறார் (இவன் இத்யாதி) d அவனுக்காகில் மாண்டதோ? என்ன (எல்லைச் சதிரியாய் இத்யாதி) “மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ” என்கையாலே - மதியுண்டான ஒருத்தி வல்வினை மாண்டது என்றபடி. d எல்லைச் சதிரி-சாதுர்ய ஸீமா பூமி என்றபடி. e ரூரு: - ஸ்வஸ: . f (முடிந்தாளிறே இதி) திரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபுந்த, பூத்வா புகுவந்தம் ப்ராப கிலேத்யர்த்த: . g இதுக்கு ப்ரமாணம் (தச்சித்தேத்யாதி) புக்தி ப்ரபத்திகள் ஒன்றும் அநுஷ்டியாமலிருக்க, முக்தி வந்தபடி எங்ஙனே? என்ன; கர்மபூலம் எல்லாம் அநு

ஜீ—லிலே வ்யாமுக்குதையாகி நிறம் இழந்தேன். z “பொன் பயந்தேன் என்றும்” என்ற அதந்தரம் “இப்படி” என்று ஸேஷம்.

a மதியுண்டானால் வில்லேஷம் வாராதோ? என்ன (பிரிகிற இத்யாதி) c “வல்வினையேயோ மாளாது” (b) என்று அந்வயித்து, இத்தால் - சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி (இவனொரு இத்யாதி) இந்த அத்வயத்துக்கு நியாமகம் - மேலிற்பாட்டின் அவதாரிகை (603 r) d அவனுக்காகில் மாண்டதோ? என்ன (எல்லைச் சதிரி இத்யாதி) “மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ” என்கையாலே - மதியுண்டான ஒருத்தி வல்வினை மாண்டது என்றபடி. d எல்லைச் சதிரியாய் - சாதுர்ய ஸீமா பூமியாய். e ரூரு துர்ஸநத்திலே - மாயியார் முதலானாருடைய துர்ஸநத்திலே. f (முடிந்தாள்) ஸமஸ்த ப்ரதிபுந்த, கங்களும் பேரய் எம்பெருமானைப் பெற்றாளிறே என்றபடி. g இதுக்கு ப்ரமாணம் (தச்சித்தேத்யாதி) பஞ்சமேம்ஸே த்ரயோத்யஸே — 1. “தச்சித்தவிமலாஹ்லாத, ஷீணபுண்யசயா ததா | தத, ப்ராப்திமஹா து: க்க, விலிநாஸேஷ னாதகா || சிந்தயந்தி ஜக, தஸ, உதிம் பர, ப்ரஹ்ம ஸ்வருபிணம் | நிருச்ச, வாஸதயா முக்திம் க, தாந்யா கோபகந்யகா ||”. புக்தி ப்ரபத்திகள் ஒன்றும் அநுஷ்டியாமலிருக்க, முக்தி வந்தபடி

ஸ்ர—g1. (மாளாதோ என்று) पञ्चमेशे त्रयोदशे — “काचिदावसयस्यान्ते स्थित्वा दृष्ट्वा बहिर्गुरुन् ॥ (२०) ॥ तन्मयत्वेन गोविन्दं दयौ मीलितलोचना । तच्चित्तविमलाह्लादक्षीणपुण्यचया तदा ॥ (२१) ॥ तदप्राप्तिमहादुःखविलीनाशेषपातका । चिन्तयन्ती जगत्सृतिं परमस्व-रूपिणम् ॥ (२२) ॥ निरुच्छासतया मुक्तिं गतान्या गोपकन्यका ॥”

ஈ—புவிக்கப்பெறுமையாலே பாபபுலம் அநுபுவித்தாள்; ஆகையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டும் அரை கண்ணத்திலே அநுபுவித்தாளிறே அவள். (i ஒருத்தி) “ஒருத்தி” என்றால் அறியுமோ? என்னில்; எய்தவன் கை உணராது? “இன்ன காட்டினே” மான்பேடை k ஏவுடனே கிடந்து l உழையாநின்றது” என்று ஊரிலே வார்த்தையானால், எய்தவன் கை உணராது? “நீயன்றே எய்தாய்” என்று சொல்லவேண்டாவிதே. (ஒருத்தி) m ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ள இவள் ஒருத்தியுமிதே; n, ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர்; நித்யஸூரிகளுக்கு விஸ்வேஷமில்லை; மற்றையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பார்கள்.

(மதிகலங்கி) n அறிவழிந்தாள் என்னுங்கோள். o தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும் p நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர்; (p, மதியெல்லாம் கலங்கி) நாம் கொடுத்த அறிவு கொண்டு 1. “सस्य सदं भवेत्” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) என்றிராளோ? p, என்றிருப்பர்; q அறிவு தந்தார் தாமன்றே? என்று அறிவியுங்கோள். r தாம் *மயம்

அ—புவித்துத் தீருகையாலே என்கிருன் குஷி. h ப்ரதிபுத்த, நிவ்ருத்தி ஹேதுமாஹ (அவன் பக்கலிலே இத்யாதி) l நான்கள் போய்ச் சொல்லும் வார்த்தை என்னென்ன (ஒருத்தி என்று) j மான் பேடை-மருகி. k ஏவுடனே-அம்போடே. l உழையாநின்றது-க்லேஸியாநின்றது. m, n, ஒருத்தி என்றால் இன்னார் என்று தோன்றுமோ? புகுவத் ப்ரவணர் நித்யவிபூதியிலும் உண்டு இங்கு ஆழ்வார்களும் உண்டு என்ன (ஸம்ஸார விபூதியில் இத்யாதி)

n ‘மதிகலங்கி’ ‘எல்லாம் கலங்கி’ ‘உள்கலங்கி’ என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (அறிவு அழிந்தாள் இத்யாதி) p “தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும்” (o) என்ற கீழ் வாக்ய விவரணம் (நாம் கொடுத்த அறிவு இத்யாதி) p, p, q இவ்வாக்யாதந்தரம் “மதியெல்லாம் கலங்கி” என்று பதேபாபாத்யாதம் பண்ணிக்கொண்டு, அதந்தரம் “அறிவு தந்தார் தாமன்றே” இத்யாதி அநுஸந்திப்பது. q (அறிவு தந்தார் தாமன்றே) தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் பார்க்கவேண்டாவோ?

ஐ—எங்கனே என்ன, கம்புலம் எல்லாம் அநுபுவித்துத் தீருகையாலே என்கிருன் குஷி. h ப்ரதிபுத்த, நிவ்ருத்தி ஹேதுவை அருளிச்செய்கிருர் (அவன் பக்கலிலே இத்யாதி) l நான்கள் போய்ச் சொல்லும் வார்த்தையெதென்ன (ஒருத்தி என்று தொடங்கி) j மான்பேடை - பெண்மான். k ஏவுடனே-அம்போடே. l உழையாநின்றது-க்லேஸியாநின்றது. m விசேஷியாதே “ஒருத்தி” என்றதுக்கு புவம் (ஸம்ஸார விபூதியில் இத்யாதி) n, “இவள் ஒருத்தியும்” என்கிறதென்? அவனுடைய விஸ்வேஷத்தில் தோஷபடுவார் வேறொருவர் இல்லையோ? என்ன (ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இத்யாதி)

n ‘மதிகலங்கி’ ‘எல்லாம் கலங்கி’ ‘உள்கலங்கி’ என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (அறிவு அழிந்தாள் இத்யாதி) p “தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும்” (o) என்ற கீழ் வாக்ய விவரணம் (நாம் கொடுத்த இத்யாதி) p, p, q (இராளோ என்றிருப்பர்) என்ற அதந்தரம், “மதியெல்லாம் கலங்கி” என்று பதேபாபாத்யாதத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அதந்தரம் “அறிவு தந்தார் தாமன்றே”

ப்ர— 1. (ச-சு-39) “सस्य सकुलम्” इत्यादि—30.

ஈ—வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள். மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றுகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றோ? அப்படி கலங்குமோ? என்பர்—(மதியெல்லாம் உள்கலங்கி) தாம் தந்த * மயர்வறு மதிநல மெல்லாம் † அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள். ‡ அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே; பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக் கொள்ளுகிறோம் என்றிராமே — (v மயங்குமால்) “மயங்கினாள்” என்னில், “இனிப்போனால் செய்வது என்?” என்றிருப்பர்; w முடியும் துஷையாயிற்று என்னுங்கோள். (என்னீரே) x உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள்; அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவனதன்றோ அவத்யம். y ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள். (என்னீரே) z உங்களுக்கு ஸ்வரூபம்; அவனுக்கு குணம்; எனக்கு ஸத்தை; உங்களுக்கு ஒரு உக்தி. 3.

அ—என்றபடி. q மதி என்று தாம் கொடுத்த அறிவேயாய், அதுக்கு, எல்லாம் என்றது-ஜ்ஞாந விஸ்த்ருதி — ஸ்வரூப விஷயமாயும், குண விஷயமாயும், விக்ரஹ விஷயமாயும், விபூதி விஷயமாயும் அநேக விஷயமாகையாலே என்று விவக்ஷிதம். r அர்த்தநாதம் அருளிச்செய்கிறார் (தாம் மயர்வறுத்துத் தந்த இத்யாதி) ஸ்வவைவலக்ஷணயாதி-ஜ்ஞாநம் ஹயத்யாத்; தஸ்மாத் தத்யயவஸாயநிஷ்டாமசலயதிதி பாவா: யத்வா ஸ்வத்யத்தம் ஜ்ஞாநம் புக்திரூபாபந்தமிதி த ஜாதாதி கிம்? இதி பாவா: “(தாம் மயர்வறுத்துத் தந்த) இதி வாக்க்யம் - ‘மதியெல்லாம் கலங்கி’ இத்யஸ்ய ஸப்ஸ்தார்த்தபாம்” இதி பாவாந்தாம் - இதி ச வத்யந்தி. மதி என்கிற இது - புக்திரூபாபந்த ஜ்ஞாநபாம் இதி பாவாந்தாம். s எல்லா அறிவு என்று - தாம் தந்த அறிவு என்று கர்ப்பிதமாகையாலே (தாம்) இத்யாதி தாத்பர்யம் சொல்லிற்று. † அடிமண்டி - அடிச்சேறு. u மேலுக்கு அவதாரிகை (அத்தனையோ இத்யாதி) (அத்தனையோ? தாம் இருந்தோமே) என்றது - அறிவு போன அத்தனையன்றோ - ஸத்தையுண்டே, தாம் இருந்தோமே என்றபடி. v மயங்கும் - மயங்காநிற்கும். w ‘மயங்கும்’ என்கிற வர்த்தமாதத்துக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (முடியும் துஷை என்று) x விதிக்கு பாவம் (உங்கள் இத்யாதி) y பாவாந்தாம் (ஆர்த்தத்வநி இதி) z “உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி” இதி வாக்க்யம் கேஷு-சிச்சுரீகோஸேஷு த்ருஷ்டஞ்சேத், தத்யபி பாவாந்தாமிதி த்ருஷ்டவ்யம். விதிவினாள் என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரையின் அந்வயம். 3.

ஜீ-இத்யாதி அதுஸந்திப்பது. q (அறிவு தந்தார் தாமன்றோ) என்றது-அறிவும் அகிஞ்சித்காமாம்படி விலக்ஷணரான தாமன்றோ என்னுதல், புக்திரூபாபந்தமான அறிவன்றோ தந்தார் என்னுதல். r “மதியெல்லாம் கலங்கி” (p) என்றதுக்கு ஸப்ஸ்தார்த்தம் (தாம் மயர்வறுத்து இத்யாதி) † அடிமண்டி - அடிச்சேறு. u மேலுக்கு அவதாரிகை (அத்தனையோ இத்யாதி) (அத்தனையோ? தாம் இருந்தோமே) என்றது - அறிவுபோன அத்தனையன்றோ - ஸத்தை உண்டே, தாம் இருந்தோமே என்றபடி. v மயங்கும் - மயங்காநிற்கும். w ‘மயங்கும்’ என்கிற வர்த்தமாதத்துக்கு அர்த்தம் (முடியும் துஷை என்று) x விதிக்கு பாவம் (உங்கள் இத்யாதி) y பாவாந்தாம் (ஆர்த்தத்வநி இத்யாதி) த்யாவாஸாகையாலே வரும் என்றபடி. z “உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி” என்கிற வாக்க்யம் சில ஸ்ரீகோசங் களிலே இருந்ததாகில், அதுவும் பாவாந்தாம் என்று கண்டு கொள்வது. ஆல் - அரை. க்ரமேனாவய: 3.

4. என்நீர்மை கண்டிரங்கி இதுதகா தென்னுத
என்நீர் முகில்வண்ணர்க் கென்சொ(ர்)னியான் சொல்லுகேனே
நன்னீர்மை இனியவர்கண் தங்காதென் ரெருவாய்ச்சொல்
நன்னீர் மகன்றில்கான் நக்குதிரோ நக்கீரோ.

ஆ— 4. வ்யா:— (என் நீர்மை) “நான் தம்மைப் பிரியில், ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் துரிக்கமாட்டாத ஸ்வபூவை என்னுமிடத்தை அறிந்துவைத்து என் பக்கவிலே க்ருபைபண்ணி, ‘இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஈடல்லள்’ என்று பாராதவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது” என்று எம்பெருமானைச் சொன்னாளாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, “அவளுடைய நல்லுயிரானது இனி அவள் பக்கல் ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் தங்காது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும்” என்று சில அன்றில்களை நோக்கிச்சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், “இத்தனையும் சொல்லவல்லீர்களோ, மாட்டீர்களோ?” என்கிறாள். 4.

ஒ- அவ:- நாலாம் பாட்டில்—“என் ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்து விஸ்லேஷித்தவனுக்குச் சொல்லலாவதுண்டோ?” என்று விஷண்ணையாய், மீள ஓராசையாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து, “என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்க வல்லிகளோ, மாட்டிகளோ?” என்கிறாள்.

வ்யா:— (என் நீர்மையில் வண்ணர்க்கு) தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிடங்களைக் காட்டி முன்பு என்னை ஈடுபடுத்தினவனுக்கு நான் இனிச் சொல்லுவது எத்தை? (நன்னீர்மை என்று தொடங்கி) “ஈண்டெனச் சென்று ஸம்ஸ்லேஷியீராகில் அவள் கிடையாள்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியுங்கோள். (நன்னீர்மை என்று தொடங்கி) நிறம் அவனைப்போலே இருந்தது; அவனைப்போலே ஆகிறிகளோ, என் அபேகிதம் செய்கிறிகளோ? என்று கருத்து. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், காளமேக, நிபுஸ்யாமமான வடிவழகை உடைய வனுக்குத் தூதாக விடுவதாக நிறத்தழகையுடைய சில மகன்றில்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

என் நீர்மை — (ஸம்ஸ்லேஷ துஸையிலே) என்னுடைய விஸ்லேஷா ஸஹஸ்வபூவத்தை, கண்டு — (ஆலிங்குந ஸைதி, ல்யாதி, களில் அங்கு, விகாரத் தாலே) கண்டுவைத்து, இரங்கி — (இவள் ம்ருது, ப்ரக்ருதி என்று) இரங்கி, இது தகாது என்னுத — இந்த விஸ்லேஷம் தகுவதல்ல என்னுத, என் நீர்முகில் வண்ணர்க்கு — காளமேகம் போலே எனக்குக் காட்டி ஊட்டாது நின்ற வடிவை உடையவருக்கு, என்சொல்லி — என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, யான் — நான், சொல்லுகேனே—வார்த்தை சொல்லுவது? (ஆனாலும்), நல்—(உமக்கு ஆதரணீய மாம்படி) நன்றான, நீர்மை—(அவளுடைய) ஸத், பூவம், இனி—இனிமேல், அவர் கண்—அவரிடத்து, தங்காது என்று—நிற்கமாட்டாது என்று, ஒரு வாய்ச்சொல்—

ப—ஒரு வார்த்தை சொல்லுதலை, நன்னீல மகன்றில்காள்—நல்ல நீல நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! நல்குதிரோ — [1. “**वावा वसमवाप्नुहि**” (வாசா தர்மமவாப்நுஹி) என்று] உபகரிக்கிறீர்களோ? நல்கீரோ — உபகரியீர்களோ?

“அவர்” என்கிற பஹுமானோக்தி - நாயகியான கௌரவத்தாலே தூதர் தங்கள் வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாள். இதில் கட்டகருடைய ரூப வைலக்ஷணயம் சொல்லிற்றுயிற்று. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — “என் ப்ரக்ருதி அறிந்துவைத்து இரங்காதே பொகட்டுப் பேர்னவர்க்குச் சொல்லலாவதுண்டோ?” என்று நைராய்யம் தோற்றச் சொல்லி, பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே, சில மகன்றில்களைக் குறித்து “என்” இடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்கிறீர்களோ, அல்லீர்களோ?” என்கிறாள். “மகன்றில்கள்” என்று - அன்றில்களிலே ஓர் அவாந்தரபேதம்.

வயா:— (என் நீர்மை கண்டிரங்கி) என் ப்ரக்ருதி மார்துவத்தைக் கண்டு வைத்து “ஐயோ டி” என்று. (இது) பிரிவு. (தகாது என்னாத) இவள் ப்ரக்ருதி மார்துவத்தைக் கண்டால் நிர்க்ருணார்க்கும் இரங்கவேண்டிக் காணும் இருப்பது! ஆனால் இப்போது இவள் பிரிவை அவன் கண்டானோ? என்னில்; கலக்கிற போது அணைக்கைக்காகக் கைநெகிழ்ந்தபோது அதுவும் பொருதபடி அறியுமிறே. A “**ஊருண்கேணி**” B “**புல்லிக்கிடந்தேன்**” (என் நீலமுகில் வண்ணார்க்கு) அடியில் வடிவைக் காட்டியாயிற்று அநயார்ஹையாக்கிற்று. இவ்வடிவிலுள்ளது அகவாயிலும் உண்டாகப் பெற்றிலோம்! சில பதார்த்தங்கள் உருவழகிதாய், அகவாய் நஞ்சாய் இருக்குமாபோலே காணும்! (என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ) என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? என் துஸையைக் கண்டு இரங்காதவர் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டோ இரங்கப் புகுகிறார்? கண்ட வார்க்குச் சொல்லிவிடுவது ஒரு பாசுரமுண்டோ? 2. “**अथवा किं तदालापेयरा कियतां कथा**” (அதுவா கிம் ததாலாபைரபரா கரியதாம் கதா) என்று நிராஸைகளானவர்கள், 3. “**अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सहृदयागमिष्यति**” (அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருத்யப்யா க்மிஷ்யதி) என்றப்போலே, பின்னையும் தன் ஆற்றுமையாலே “நல்குதிரோ நல்கீரோ?” என்கிறாள். (நன்னீர்மை) நற்சீவன். 4. “**जीवन्ती मां यथा रामः**” (ஜீவந்திம் மாம் யதா ராம:) (இனி) பாடு ஆற்றலாவது எல்லாம் ஆற்றினாள்; இனி, தங்கமாட்டாது. (அவர் கண் தங்காது) ஸேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமித்தனை. (என்று ஒரு வாய்ச் சொல்) என்று ஒரு வார்த்தைச் சொல்லு. (நன்னீல மகன்றில்காள்) நன்றான நீல நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! உங்களுக்கு நிறம் அவனைப்போலே இராநின்றது; உள்வாயும் அவனைப் போலேயாய் அநாத்ரிக்கப் புகுகிறீர்களோ? அன்றிக்கே, இத்துஸையிலே முகங்காட்டின உங்கள் ஸ்வபாவத்தாலே நல்குதிரோ? என்கிறாள், 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. a “அநுபுவித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ?” என்று நின்றது கீழ்; a₂ இவள் அநுபுவித்தாளோ பின்னை என்னில்; b அவன் அரைக்கணம் c தாழ்ந்து முகமும் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுபுவித்தாளிறே. d இவ்வளவிலே சில e மகன்றில்கள் f “நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க f₂ நல்லவளவு” என்று, g “நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன?” என்று வந்து முகம் காட்டிற்றறினவாகக்கொண்டு, அவற்றைப் பார்த்து, h “என் துஸையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று நிராஸையாய், i பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் j சொல்லு மறுத்தார்க்குச் சொல்லுவாரைப்போலே, “இத்தனையும் சொல்லவல்லிகளோ மாட்டிகளோ?” என்கிறான்.

வ்யா:—(என் k நீர்மை கண்டு இரங்கி) என் நீர்மையுண்டு-என் ஸ்வபாவம்-என் மார்துவம். (l கண்டு இரங்கி m இது தகாதென்றது) n இத்தைக்கண்டு துயைபண்ணி

அ— நாலாம் பாட்டு. (என் நீர்மை) o₂ தடஸ்து ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிருர் (இவள் இத்யாதி) b (அவன் அரைக்கணம் இதி) 1. “ஸ ததா ஸஹ கேடாபீபீ ரராம மதுஸூதந: | யதாபுதகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ் தேந விநாடபுவத் ||” இதி ஸ்லோகோ த்யாஷ்ட வ்ய: . c தாழ்ந்து-விளம்பித்து. e மகன்றில்கள்-சக்ரவாகங்கள். அன்றில் பேதும் இதி வா. d “நீல மகன்றில்கள்” என்னுதே, “நன்னீல மகன்றில்கள்” என்கையாலே அருளிச்செய்கிருர் (இவ்வளவிலே என்று தொடங்கி) யத்வா, “என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ” இதி பத்யாநி “அவர்” இதி பூஜ்யவசநஞ்ச ஹ்ருதி: நித்யாய அவதாரிகாமாஹ (இவ்வளவிலே இத்யாதி) f அவைகள் இவளை உத்யேய்யமாக நினைத்திருக்கையாலே (நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்ல வளவு) என்கிறார். f₂ நல்லவளவு-நல்ல ஸமயம். g “என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ” என்று உத்தரமிருக்கையாலே (நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்று வந்து முகங்காட்டிற்றறின என்றது) h தன் ஆற்றுமைக்கீடாகக் கடுக வந்து முகங்காட்டாமையாலே ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுத்து (என் துஸையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு) என்கிறான். அவன்பக்கல் கோபமிறே இவற்றின்பக்கலிலும் ஏறி “நல்குதிரோ நல்கீரோ?” என்கிறான். i நிராஸையானவன் மீளச்சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிருர் (பின்னையும் இத்யாதி) j சொல்லுமறுத்தார்க்கு - கேளாதவர்களுக்கு.

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (என் நீர்மை இத்யாதி) o₂ தடஸ்து ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிருர் (இவள் இத்யாதி) b (அவன் அரைக்கணம் தாழ்ந்து) இத்யாதி: வாக்யத்திலே- 1. “ஸ ததா ஸஹ கேடாபீபீ ரராம மதுஸூதந: | யதாபுதகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ் தேந விநாடபுவத் ||” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. c தாழ்ந்து-விளம்பித்து. e மகன்றில்-அன்றிலிலே பேதும். d “நீலமகன்றில்கள்” என்னுதே “நன்னீல மகன்றில்கள்” என்றத்தையும் “என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ” என்றத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (இவ்வளவிலே இத்யாதி) f அவைகள் இவளை உத்யேய்யமாக நினைத்திருக்கையாலே (நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க) என்கிறார். f₂ நல்லவளவு-நல்ல ஸமயம். g “என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ” என்று உத்தரமிருக்கையாலே (நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்று வந்து முகங்காட்டிற்றறின) என்றது. i நிராஸையானவன் மீளவும் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிருர் (பின்னையும் இத்யாதி) j சொல்லுமறுத்தார்க்கு - சொற்கேளாதவர்களுக்கு.

ஈ—“நாம் பிரியுமது தகாது” என்றாதே பொகட்டுப் போனவர்க்கு. o பட்டரை ஒரு தமிழன் “கேட்டு இரங்கி” என்றாதே “கண்டு இரங்கி” o, என்னப் பெறுமோ?” என்ன, p “அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால், பிரியத்தகாது என்றிருக்க q வேண்டாவோ?” r “இப்படி கூடுமோ?” என்னில்; s A “புல்லி” இத்யாதி, t B “காதலர் தொடுவுழி” இத்யாதி. உனக்கு இத்தமிழ் போகாதோ? என்றார்.

அ— k நீர்மை-மார்துவம். இது வில்லேஷ இதி ப்ரதம நிர்வாஹார்த்தம்; த்விதீய நிர்வாஹே து நீர்மை—து:க்கூரதுபுவதஸா. n “இது” இத்யதேநாபி ஸைவ பராம்குர்யதே. l “கண்டிரங்கி” என்றது - ஸம்ஸ்லேஷதஸையிலே கண்டு இரங்கி என்றபடி. a மூலத்திலே, “தகாதென்னாதே—பிரிந்துபோன” என்று கூட்டித்தாத்தபர்யம் (இத்தைக்கண்டு இத்யாதி) o ப்ராஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம் (பட்டரை இத்யாதி) அதாவது - நாயகன் பிரிகிறபோது “பிரிகிறேன்” என்று பிரியா மையாலே து:க்கூமில்லே; பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸ்வபாவமும் காணவில்லை; ஆகையால் நாயகஸந்நிதியில் வைவர்ண்யமுண்டாகாது; ஆக, “கேட்டிரங்கி” என்றாதே, “கண்டிரங்கி” என்னப்பெறுமோ? என்று தமிழன்கருத்து. p நாயகஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே, “கண்டிரங்கி” என்னப்பெறும் என்று பரிஹரிக்கிறார் (அணைத்த கை இத்யாதி) q “வேண்டாவோ” என்றவநந்தரம், “என்கிருள்காண் என்று அருளிச்செய்தார்” இதி ஸேஷ: r (“இப்படி கூடுமோ” என்னில்) என்றது—“இப்படி அத்யுக்தியாகச் சொல்லலாமோ” என்றபடி. s, t கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் (புல்லி இத்யாதி) A “புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில், அள்ளிக் கொண்டதே † பயிர்ப்பு” முன்னொருஞ்ஞான்று காதலரைப் புலிக்கிடந்தேன், புடை-அல்பம், பெயர்ந்தேன்-வில்லேஷித்தேன்; அவ்வளவில்-அப்புடைபெயர்ந்த ஸமயத்திலே, பயிர்ப்பு-வைவர்ண்யம். அள்ளிக்கொண்டதே-கபுளித்தது. இது வள்ளுவன் குறள். B “காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் / பயத்தலானேன்” “காதலர்-நாயகன், தொடுவுழி

ஜ— k நீர்மை-மார்துவம். இது வில்லேஷம் என்று ப்ரதமநிர்வாஹம். த்விதீயநிர்வாஹே து நீர்மை—து:க்கூரதுபுவதஸா. n “இது” என்று அந்த தஸையைச் சொல்லுகிறது. l கண்டிரங்கி-ஸம்ஸ்லேஷ தஸையிலே கண்டு இரங்கி. தகாதென்னாதே—பிரிந்துபோன என்று கூட்டுவது o ப்ராஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம் (பட்டரை இத்யாதி) நாயகஸந்நிதியில் வைவர்ண்யம் கூடாமையாலே “கேட்டிரங்கி” என்னவேண்டாவோ என்றபடி. o, என்னப்பெறுமோ என்றது-அத்யுக்தியன்றோ என்றபடி. p நாயகஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே “கண்டிரங்கி” என்னப்பெறும் என்று பரிஹரிக்கிறார் (அணைத்த கை இத்யாதி) q “வேண்டாவோ” என்ற அநந்தரம், “என்கிருள்காண்” என்றருளிச்செய்தார் காண்” என்று ஸேஷம். r (இப்படிகூடுமோவென்னில்) என்றது-இப்படி அத்யுக்தமாய்ச் சொல்லலாமோ என்றபடி. s, t கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் (புல்லி இத்யாதி) A “புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக் கொண்டதே † பயிர்ப்பு” முன்னொரு ஞான்று காதலரைப் புலிக்கிடந்தேன். புடை-அல்பம், பெயர்ந்தேன்-வில்லேஷித்தேன், அவ்வளவில் - அப்புடைபெயர்ந்தவளவிலே, பயிர்ப்பு - பசப்பு - வைவர்ண்யம். அள்ளிக்கொண்டது-கபுளிகரித்தது. இது வள்ளுவன் குறள். B “காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் / பயத்தலானேன்” என்று சங்கத்தார் குறள். காதலர் - நாயகன்.

A திருக்குறள் 1187. B குறுந்தொகை 399. * (பா) கொள்வந்தே † (பா) பசப்பு / (பா) பரத்தலானே. “உருண் கேணி உண்துறைத் தொக்க பாசியந்தே பசலை” என்ற முன்பகுதிக்கு இப்பாடமே பொருந்தும்.

ஈ— (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ) u இத்தூய்மையிலும் “என்னுடையவன்” என்னும்படிகாணும் முகங்கொடுத்தபடி கலந்தபோது. “அவர்க்கு நான் சொல்லிவிடுவது எத்தை” என்கிறான். v திருமுகம் v, மறுத்துப் போனவர்க்கு எத்தைச் சொல்லுவது என்கிறான் காணும். w இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்; கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப் புகுகிறார்? என்னுமத்தாலே, கண்டானோ பின்னை? என்னில்; x ஏன், கண்டிலனோ? கலக்கிற ஸமய்த்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வெளுக்கக் கண்டிருக்குமே. y அன்றிக்கே, z இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என் தூய்மையைக்கண்டு இதுக்கொரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாம்.

அ—தொடுவுழி-தொட்ட தொட்ட இடம். நீங்கி-பயத்தல் நீங்கி. விடுவுழி விடுவுழி-விட்ட விட்ட இடமெல்லாம். பயத்தலானேன்-வைவரன்யத்தை உடையாளானேன். இது சங்கத்தார் குறள். இவ்விரண்டையும் எடுத்து, “இத்தமிழ் உனக்குப் போகாதோ” என்றார் என்றபடி.

u இரங்காதே அகன்றவரை இவன் “என்” என்பானென்? என்ன (இத்தூய்மையிலும் இத்யாதி) v ரஸோக்திமாஹ (திருமுகம் இதி) திருவினுடைய முகும். A “மாயோன் திறத் தனளே இத்திருவே” இதி ஹ்யுச்யதே. திருமுகம் இதி மஹதாம். பத்ரிகாயாஸ நாம. யத்யவா, திருமுகம் என்று-ராஜஸாஸதம். ஸ்வபூவார்த்தம்-பிராட்டியான தன்னுடைய முகும். அதாவது-தன் தூய்மை. v, மறுத்து-நிஷேதித்து; அநாத்ரித்து என்றபடி. w ரஸோக்தி கர்ப்பிதமேவ பூவம் ஸங்காபூர்வகம் ஸ்பஷ்டயதி (இங்ஙன் இத்யாதி) x (ஏன், கண்டிலனோ இதி) பூட்டார்ய திர்வாஹஸ்ய விவரணம். y (அன்றிக்கே இதி) ஸ்வவைலக்ஷண்யம் ஆதூர்ஸ தலேபி பர்யதி கில; ததூர சேத் ஏவம்பூதம் மாமதுபூய விர்லிஷ்டா ந ஜீவேரந்நிதி ஸ்வயமேவ நாக்ந்தவ்யம் கிம்? இதி பூர்வ: y, z தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்கே தெரிகையாலே “இவ்வடிவைப் பிரிந்தவன் தூரிக்கமாட்டான்” என்று இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்றபடி. இப்படித்துக்கு — “என் நீமை - என்னுடைய விர்லேஷ வ்யஸநத்தை, கண்டு

ஜீ—தொடுவுழி தொடுவுழி-தொட்ட தொட்ட இடம். நீங்கி-பயத்தல் நீங்கி. விடுவுழி விடுவுழி-விட்ட விட்ட இடமெல்லாம். பயத்தலானேன் - வைவரன்யத்தை உடையாளானேன் என்றபடி. இவ்விரண்டையும் எடுத்து “உனக்கு இத்தமிழ் போகாதோ” என்றார் என்றபடி.

u இரங்காதே அகன்றவரை “என்” என்பானென்? என்ன (இத்தூய்மையிலும் இத்யாதி) v ரஸோக்தி (திருமுகம் இத்யாதி) திருமுகம் - ராஜஸாஸதம். ஸ்வபூவார்த்தம் - பிராட்டியான தன்னுடைய முகும். திருமுகம் - ஸ்ரீமுகம். v, v, திருமுகம் மறுத்துப் பேசுகையாவது—தன் தூய்மையைக்கண்டு அநாத்ரித்துப்போகை என்றபடி. w ரஸோக்தி கர்ப்பிதமான பூவத்தை ஸங்காபூர்வகமாக ஸ்பஷ்டமாக்குகிறார் (இங்ஙன் இத்யாதி) x (ஏன், கண்டிலனோ) என்றது பூட்டர் திர்வாஹ விவரணம். y (அன்றிக்கே இத்யாதி) தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்குத் தெரியுமாயினாலே, “இவ்வடிவைப் பிரிந்தவன் தூரிக்கமாட்டான்” என்று இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்றபடி. இந்தப் படித்திலே, “என்நீமை” இத்யாதிக்கு -

ஈ— (என் உ நீர்மை) உ, அவனை அநுபூவிக்குமதிலும் அவனைப் பிரிந்து நோவு படுகிற b தன் ஸ்வபூவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அமைந்திராநின்றதுகாணும்! c (கண்டிரங்கி) “எத்திறம்” என்னு, மோஹித்து உடம்பு வெளுத்துக் d கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்பொறுது என்றிருக்கவேண்டாவோ? (d, இது) e தன் துஸைதானும் தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமல்ல காணும்.

அ—இரங்கி-ஒடிவந்து கண்டு இரங்கி, இது-இந்த வில்லேஷ வ்யஸதம், தகாதென்னாத-தகாதென்னாதே இருக்கிற என் நிலமுகில்வண்ணர்க்கு” என்று ஸப்ஜார்த்தம்.

உ, மமகாரம் தயாஜ்யமாயிருக்க, “என்நீர்மை” என்று புகுவதீஷயத்திலே தமக்குச் சிறிது ப்ராவண்யம் உண்டானதாகச் சொல்லுகிறது சேருமோவென்ன (அவனை என்று தொடங்கி) அவனை அநுபூவிக்குமதிலும் ஸ்வவிஸேஷத்திலே ஊற்றத்தோன்றி இருக்கிறபடி. b (தன் ஸ்வபூவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க) என்றது-தன் ஸ்வபூவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை என்றபடி. c (கண்டிரங்கி இத்யாதி) ஸ்வரபதேஸம். யத்வா பூட்டார்ய திர்வாஹம் வில்குணோதி (கண்டிரங்கி இத்யாதி) d (கிடக்கும்படி கண்டால்) என்றது - ஸம்ஸ்லேஷ துஸையிலே “எத்திறம்” என்னு, மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால், வில்லேஷதுஸையிற் சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. e விரஹவ்யஸதம் என்னுதே, “இது” என்கிறதென்? என்ன (தன் துஸை இத்யாதி) a ஆக, “நீர்மை” என்று வில்லேஷாஸஹமார்த்துமாதல்; விரஹவ்யஸதமாதல். d, “இது” என்று - பிரியுமது என்னுதல், இந்த வ்யஸதமென்னுதல். “இது” என்று - அர்த்தபரம்; இத்தையென்றபடி. “தகாது” என்று - ஸப்ஜாதுபூஷணம் என்று தாத்பர்யம். பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே, “இது” என்று ஸாமாந்ய திர்தேஸமென்று தாத்பர்யம்.

f “என்” என்றது - முகில்வண்ணர்க்கு விஸேஷணமாக்கிக் கீழே, “இத்ததுஸையிலும் என்னுடைவன்” (605b) இத்யாதி, வாக்யத்திலே அருளிச்செய்து, இங்கே, “என்” என்றது—

ஜீ—என்னுடைய வில்லேஷ வ்யஸதத்தை ஒடிவந்து கண்டு இரங்கி, இந்த வில்லேஷ வ்யஸதம் தகாதென்னாதேயிருக்கிற என் நிலமுகில்வண்ணர்க்கு இதி ஸப்ஜார்த்தம்.

உ, “என்நீர்மை” என்று - மமகாரம் பண்ணலாமோ? என்ன (அவனை அநுபூவிக்கும் இத்யாதி) ததுதுபூவாபேஷயா ஸ்வவிஸேஷத்தில் ஊற்றம் தோன்றியிருக்கிறபடி. b (தன் ஸ்வபூவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கை) தன் ஸ்வபூவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை c முத்திள அர்த்தத்திலே ஸ்வரபதேஸம் (கண்டிரங்கி எத்திறம் இத்யாதி) d (கிடக்கும்படி கண்டால்) என்றது - ஸம்ஸ்லேஷ துஸையிலே “எத்திறம்” என்கொண்டே மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால், வில்லேஷதுஸையிற் சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. e விரஹவ்யஸதம் என்னுதே, “இது” என்கிறதென்? என்ன (தன் துஸை இத்யாதி) a ஆக, “நீர்மை” என்று-வில்லேஷாஸஹமார்த்துமாதல், விரஹவ்யஸதமாதல். d, “இது” என்று பிரியுமது என்னுதல், இந்த வ்யஸதம் என்னுதல். பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே “இது” என்று ஸாமாந்ய திர்தேஸம் என்று தாத்பர்யம்.

f கீழே, “இத்ததுஸையிலும்” இத்யாதியாலே, “என்” என்றத்தை முகில்வண்ணர்க்கு விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, வர்ணத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி அர்த்தாரந்தரம் (அடியிலே

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு) f அடியிலே வடிவைக்காட்டிக்காணும் அநந் யார்ஹமாக்கிற்று; g இவ்வடிவில் h புகர் அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை. i இல்லையோ? என்னில், j A யாமுடை ஆயன்தன் மனம் k கல்லிறே. (என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ) m என்ன பாகரத்தையிட்டு n₂ எத்தை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? n நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவன் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது.

o கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவதென்று நீராயையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறான். p திருமுகம் மறுத்தவன்

அ—மூன்றும் பத₃த்துக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அடியிலே இத்யாதி₃) ஏதேத ஸ்வரூபகுணநாமப்யாகர்ஷகத்வாத், தாந் னிறாய விக்ரஹாபித₃ நஸ்ய நிமித்தம் ச த₃ர்பிதம் ப₃வதி. g 'வண்ணம்' என்றதுக்கு ஹார்த்த₃பாவம் (இவ்வடிவில் இத்யாதி₃) வெறுப்பிலே தாத்தர்யமாதல். h புகர் - ரீதளதை என்றபடி. வண்ணமே நீலமுகில் போன்றது; உள்ளு அங்ஙனல்ல என்றபடி. i (இல்லையோ என்னில்) இல்லையென்றே இவளுக்கு நிம்சயமோ? என்ற படி. j (யாமுடை இத்யாதி₃) நமக்குக் கையாளாம்படி ஸுலப₃ண க்ருஷ்ணனுடைய ம்ருது₃ ஸ்வப₃ாவமான தெஞ்சு கல்லாய்விட்டதாகவேணும். k (கல்லிறே) கல்லென்றானிறே என்றபடி.

l (யான் சொல்லுகேனோ) எந்த அர்த்த₃த்தை என்று அத்யாஹாரம். m அர்த்த₃ம் (என்ன பாகரத்தை இத்யாதி₃) n "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்றதுக்கு, "என் நீர்மை" இத்யாதி₃யைக் கடைசித்து தாத்தர்யாந்தரம் (நான் சொல்லி இத்யாதி₃) இவ்வாக்யாதந்தரம் "திருமுகம் மறுத்தவன்" (p) இத்யாதி₃ அநுஸந்தேயம். 1. "தத் தஸ்ய ஸத்₃ரூபம் ப₃வேத்" என்னும் நிலை குலைந்து தூதுவிடுப்படியான அவஸ்தை₃ பெறுமளவும் தாழ்த்தவர். உங்கள் சொலவுக்கு வரப்புகாதின்றாரோ? என்றபடி. p ஆனாலும் நாங்கள் சொன்னதுகேட்டு வாரா திருக்குமோ என்ன (திருமுகம் என்று தொடங்கி) அதாவது - ப்ரத₃நாநா ராஜாநின் ஓலை மறுத்தவன், அப்ரத₃நாநா கணக்கன் ஓலை கேட்கப்புகுகிறானோ? என்றபடி. அப்படியே நான்

ஜீ-இத்யாதி₃ இத்தால்-குணாதி₃களை விட்டு வடிவைச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது. g வெறுப்பாக மூன்றும் ப₃ாவம். (இவ்வடிவில் இத்யாதி₃) h புகர் - குளிர்த்தி. வண்ணம் நீலமுகில் போன்றது; உள்ளு அங்ஙனல்லவே என்றபடி. i (இல்லையோ என்னில்) இல்லை என்றே இவளுக்கு நிம்சயமோ என்னில். j (யாமுடை இத்யாதி₃) நமக்கு ஸுலப₃ண க்ருஷ்ணனுடைய ம்ருது₃ ஸ்வப₃ாவமான தெஞ்சு கல்லாய்விட்டதாகவேணும். k (கல்லிறே) கல்லென்றானிறே என்றபடி.

m அர்த்த₃ம் (என்ன பாகரத்தை இத்யாதி₃) எந்த அர்த்த₃த்தை இத்யத்யாஹாரம். எந்த பாகரத்தைச் சொல்லி. நான் எந்த அர்த்த₃த்தைச் சொல்லிவிடுவது என்றபடி. n₂ எத்தை- எந்த அர்த்த₃த்தை. n "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்றதுக்கு, "என் நீர்மை இத்யாதி₃யைக் கடைசித்து ப₃ாவாந்தரம் (நான் சொல்லிவிட இத்யாதி₃) இவ்வாக்யாதந்தரம். "திருமுகம் மறுத்தவன்" (p) இத்யாதி₃ அநுஸந்தேயம். 1. "தத் தஸ்ய ஸத்₃ரூபம் ப₃வேத்" என்னும் நிலை குலைந்து தூதுவிடுப்படியான அவஸ்தை₃ வருமளவும் தாழ்த்தவர் உங்கள் சொல வுக்கு வரப்புகாதின்றாரோ? என்றபடி. p ஆனாலும் நாங்கள் சொன்னது கேட்டு வாராதிருக்குமோ என்ன (திருமுகம் இத்யாதி₃) அதாவது ப்ரத₃நாநா ராஜாநின் ஓலை மறுத்தவன், அப்ரத₃நாநா கணக்கன் ஓலை கேட்கப்புகுகிறானோ? என்றபடி. அப்படியே நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர்

ஈ— p_2 கடையிட்டுக்குக் கேட்கப்புகுகிறோ? q ஸ்ரீகேடாபிமார் 1. “अथवा किं तदालापैः” (அதுவா கிம் ததாலாபை:) என்ற அநந்தரத்திலே 1. “अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति” (அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருத்யப்யாக்யமிஷ்யதி) என்னுமாபோலே, “இக் க்ருஷ்ணன் r பிதற்றெழிய வேறென்றில்லையோ?” s என்னு “கலந்த நாமன்றே வேண்டா தது; பெற்றதாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் t போதானே” என்பர்களிறே. (நன்னீர்மை) நல்லுயிர். (இனி) ஆனவளவும் u கால்கட்டிப் பார்த்தாள் போலே காணும். v (அவர்கண் தங்காது) w ஸேஷியான x உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனே.

அ—சொல்லிவிட இருக்கிறவர், உங்கள் வார்த்தை கேட்டு வரப்புகுகிறோ? என்றபடி. p_2 கடையிட்டு-ராஜ்ஞா நியுக்தாநாம் அதிகர்த்துணாம் பத்ரிகா. ஏதைர்தூதஸஸாக்ஷாத் நாயகேந வக்தும் ந ஸக்யதே; த்வாரஸ்தைரேவ வக்ஷ்யந்தி தூதா:; ஏதச்ச்ஞத்வா ஆக்யமிஷ்யதி கிம்? இதி ச பூரவ:.

o உத்தார்த்தமாந்ரஸ்ய ஸங்க்யதிமாஹ (கண்டு இரங்காதவர்க்கு இதி) q இப்படி அலாபுத்தாலே வெறுத்து நிராஸைகளாய், பின்னையும் சாபலாதிஸயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன (ஸ்ரீகேடாபிமார் அதுவா கிம் ததாலாபை:) என்று தொடங்கி. r ஆபுபஸர்க்குத்தை ப்ரோபஸர்க்குஸமாநார்த்தமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (பிதற்றெழிய என்று) பிதற்று - ப்ரலாபம். 2. “ப்ரலாபோடநர்த்தகம் வச:”. s (என்னு) வதுந்த்ய ஏவ. t போதானே - வாரானே. u கால்கட்டுகை - போகிறவர்களைத் தகைகை. அப்படியே வருந்தி த்ரித்திருந்தாள் என்றபடி. கால்கட்டி இதி-சாடு:; கால் இதி-வாயு வாசகத்வாத், ப்ராணவாயோ: பாதஸ்ய ச வாசக:; v “அவர்கண் தங்காது” என்றது - அவர்களுக்காகத் தங்காது என்றபடி. w ஸ்வரஸுசிதமர்த்தமாஹ (ஸேஷியான இதி) x (உம்முடைய பக்கலிலே) உமக்காக என்றபடி.

ஜ—உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்புகுகிறோ என்றபடி. p_2 கடையிட்டு-ராஜ்ஞா நியுக்தாநாம் அதிகர்த்துணாம் பத்ரிகா. ஏதைர்தூதஸஸாக்ஷாத்நாயகம் ப்ரதி வக்தும் ந ஸக்யதே; த்வாரஸ்தைரேவ வக்ஷ்யந்தி தூதா:; ஏதச்ச்ஞத்வா ஆக்யமிஷ்யதி கிம்? இதி ச பூரவ:.

o மேலுக்கு அவதாரிகை (கண்டு இரங்காதவர்க்கு இத்யாதி) q இப்படி அலாபுத்தாலே வெறுத்து நிராஸைகளாய், பின்னையும் சாபலாதிஸயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ என்ன (ஸ்ரீகேடாபிமார், அதுவா கிம் ததாலாபை:) என்று தொடங்கி. r ஆபுபஸர்க்குத்தை ப்ரோபஸர்க்குஸமாநார்த்தமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (பிதற்றெழிய என்று) பிதற்று - ப்ரலாபம். 2. “ப்ரலாபோடநர்த்தகம் வச:”. s (என்னு) என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்றபடி. t போதானே - வாரானே. u கால் கட்டுகை - போகிறவனைத் தகைகை. அப்படியே வருந்தி த்ரித்திருந்தாள் என்றபடி. கால் கட்டி இதி-சாடு:; காலிதி வாயுவாசகத்வாத், ப்ராணவாயோ: பாதஸ்ய ச வாசக:; v “அவர்கண் தங்காது” என்றது - அவர்களுக்காகத் தங்காது என்றபடி. w ஸ்வரஸுசிதமர்த்தமாஹ (ஸேஷியான இத்யாதி) உம்முடைய பக்கலிலே - உமக்காக என்றபடி.

பு—1. (என்னீர்மை இத்யாதி) पञ्चमैशे चतुर्विंशे मधुरायाः पुनर्नन्दगोकुलं प्राप्तं बलमद्रुति गोपीजनः — “अथवा किं तदालापैरपरा क्रियतुं कथा ॥ १४ ॥ अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति ॥ १४ ॥”

¶— y 1. “न चास्य माता” (ந சாஸ்ய மாதா) z பெருமாள்பக்கல் குறையேயாய், தன் பக்கல் குறை தோற்றுதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, “நாமோதான் இங்கு நன்றாகச்செய்தோம்? பெருமானைப் பிரிந்த அநந்தரம் & முடிந்த தென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே” என்ன; “மாதா” என்றும் “பிதா” என்றும் பலர்பக்கலிலே b பாலிபாயக்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என் ஒருத்தி பக்கலிலும் c ஒருமடைசெய்து போந்தார்; அவர் இவ்வாற்றுமையாலே dA உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலை ஊடறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன் e தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் f சால் உருண்டு கிடந்தாப்போலே ஆகவொண்ணாது என்று நோக்கி

அ— y அப்படியே நாயகனில்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ? என்ன (ந சாஸ்ய மாதா என்று தொடங்கி) z இல்லோகம் எவ்விடத்திலே? இதுக்குத் தாத்தபர்யம் ஏது? என்ன (பெருமாள் பக்கல் இத்யாதி) a (முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றதில்லையே என்ன) என்றது- 1. “தூத ஜிஜீவிஷேயம்” என்ற உத்தரத்துக்கு அநுசூணமாக. b பாலிபாய்கை-பிரிந்துபோகை. c ஒருமடைசெய்கை - ஏகமுகுமாக்குகை. d நாயச்சியார்திருமொழி (உண்ணாது இத்யாதி) 2. “ந மாம்ஸம் ராகுவோ புங்க்தே” 3. “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:” என்கிறபடியே ஊனும் உறக்கமுமற்று ஓதம் கிளர்ந்த கடலை ஊடறுத்து-அடைத்து. உண்ணாது இத்யாதி-தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தையே ஹேதுவாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்தபர்யம். e (தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வரக்கொள்ள இதி) அத்ர, 4. “ப்ரபாமிவ பிபாஸித:” இதி ஹநுமதோக்த: ஸ்லோகோ த்ரஷ்டவ்ய: f சால் உருண்டு-ஜலகடம் கவிழ்ந்து. g (அவரைக் கண்ட பிறறைநாள்) என்றது - அவரை நிராஸராகக்கண்ட மற்றை நாள் என்றபடி. 1. “ப்ரவ்ருத்திம் ஸ்ருணுயாம்” என்கையாலும், அவர்கண்ட பிறறைநாள் என்னுமல் “அவரைக்

ஜி— y அப்படியே நாயகனில்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தையுண்டாயிருக்கச்செய்தே யும், ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ என்ன அருளிச்செய்கிருர் (ந சாஸ்ய மாதா என்று தொடங்கி) z இல்லோகம் எவ்விடத்திலே? இதுக்குத் தாத்தபர்யம் ஏது? என்ன (பெருமாள் பக்கல் இத்யாதி) a (முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே என்ன) என்றது- 1. “தூத ஜிஜீவிஷேயம்” என்ற உத்தரத்துக்கு அநுசூணமாக. b பாலிபாய்கை-பிரிந்து போகை. c ஒருமடைசெய்கை - ஏகமுகுமாக்குகை. d (உண்ணாது இத்யாதி) 2. “ந மாம்ஸம் ராகுவோ புங்க்தே” 3. “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:” என்கிறபடியே ஊனும் உறக்கமுமற்று ஓதம் கிளர்ந்த கடலை ஊடறுத்து - அடைத்து. உண்ணாது இத்யாதி-தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தை ஹேதுவாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்தபர்யம். e (தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வரக்கொள்ள இதி) அத்ர, 4. “ப்ரபாமிவ பிபாஸித:” இதி ஹநுமதோக்த: ஸ்லோகோ த்ரஷ்டவ்ய: f சால் உருண்டு-ஜலகடம் கவிழ்ந்து. g (அவரைக்கண்ட பிறறை நாள்) என்றது - அவரை நிராஸராகக்கண்ட மற்றை நாள் என்றபடி. 1. “ப்ரவ்ருத்திம் ஸ்ருணுயாம்” என்கையாலும், அவர்கண்ட பிறறைநாள் என்னுமல் “அவரைக்கண்ட பிறறைநாள்”

¶—y 1. (நங்காது) सुन्दरकाण्डे षट्संशे हनुमन्तं प्रति सीता—“न चास्य माता न पिता न चास्य स्नेहादिशिष्टोऽस्ति मया समो वा। तावद्वयहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयामि प्रियस्य।”

ஈ—இட்டுவைத்தேனத்தனை; g அவரைக்கண்ட பிறறைநாள் இருந்தேனாகில் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவது h என்றாளுநீ.

i (ஒருவாய்ச்சொல்) ஒரு உக்தி j நேர அமையும். 1. “वाचा धर्ममवाप्नुहि” (வாசா தர்மமவாப்நுஹி) (நன்னீலம் இத்யாதி) k அவர் நீலமுகில்வண்ணராயிருந்தார்; நீங்களும் நீல l மகன்றில்களாயிருந்தீர்களோ; செயலும் அவரைப்போலே ஆகிறதோ? இத்தனையும் செய்கிறீர்களோ? m முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல் மறுத்தாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாளுநீ ஆற்றாமையின் n கனத்தாலே. 4.

அ—கண்ட பிறறைநாள்” என்கையாலும் இதுவேபொருள். h (என்றாளுநீ) அப்படியே இங்கும், உமக்காகத் தங்கில் தங்குமித்தனை என்றபடி. ஏதேன—புகழ்வதற்குத்த பாரதந்த்ராயா: பராங்குஸார்ய நாயக்யா: “இனித்தங்காது” இத்யநேந ஸூசித:; ஏதாவத்காலம் ப்ராண த்ராணருப ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய: யுஜ்யதே கிம் இதி ஸங்கா, ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரய கார்யத்வாததேதோஷ இதி பரிஹ்ருதா புவதி.

l ஒருவாய்ச்சொல்—வார்த்தை சொல்லுகை. ஒருவாய்ச்சொல் நல்குதிரோ, நல்கீரோ—ஏகயா உக்த்யா அபித்யாநம் கரிஷ்யதே வா ந வேதி ஸப்ததார்த்த:; j நேர்—சொல்ல, யத்யவா, நல்குதல்—கொடுத்தலாய், உக்திப்ரத்யாநம் என்றபடி. k “நீலம்” இதி விஸேஷணம் ஸம்ஸயஸ்ய ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணாஹ (அவர் நீலமுகில் வண்ணராய் இதி) l மகன்றில் கள்—க்ரௌஞ்சங்கள் என்றுமாம். m ப்ரத்யமவார்த்தாயாமேவ ஏவம் நிஷ்டுரபாஷணே கோ ஹேதுரித்யாஸங்காயாம் வித்துவ்யாக்யாத்ருவாக்யம் (முதல் வார்த்தையிலே இத்யாதி) n கனம்—அதிஸயம். என்நீர்மை என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 4.

ஈ—என்கையாலும் இதுவே பொருள். h (என்றாளுநீ) அப்படியே இங்கும், உமக்காகத் தங்கில் தங்குமித்தனை என்றபடி. ஏதேன—புகழ்வதற்குத்த பாரதந்த்ராயா: பராங்குஸார்யநாயக்யா: “இனித்தங்காது” இத்யநேந ஸூசித:; ஏதாவத்காலம் ப்ராண த்ராணருப ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய: யுஜ்யதே கிம்? இதி ஸங்கா, ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரய கார்யத்வாத் அதேதோஷ இதி பரிஹ்ருதா புவதி.

l ஒருவாய்ச்சொல்—ஒரு வார்த்தை சொல்லுகை. ஒருவாய்ச்சொல் நல்குதிரோ நல்கீரோ—ஏகயா உக்த்யா அபித்யாநம் கரிஷ்யதே வா ந வேதி ஸப்ததார்த்த:; j நேர்—சொல்ல, அத்யவா, நல்குதல்—கொடுத்தலாய், உக்திப்ரத்யாநம் என்றபடி. k “நீலம்” இதி விஸேஷணம் ஸம்ஸயஸ்ய ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணாஹ (அவர் நீலமுகில் வண்ணராய் இதி) l மகன்றில் கள்—க்ரௌஞ்சங்கள் என்னவுமாம். m ப்ரத்யம வார்த்தாயாமேவ ஏவம் நிஷ்டுரபாஷணே கோ ஹேதுரித்யாகாங்காயாம், வித்துவ்யாக்யாத்ருவாக்யம் (முதல் வார்த்தையிலே இதி) n கனம்—அதிஸயம். என் நீர்மை என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 4.

பா— 1. सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशो मणिप्रदानानन्तरे हनुमन्ते प्रति सीता—“यथा च स महाबाहुः
मौ वारयति राघवः। असावदुःखाम्युसरोधात् त्वं समाधातुमर्हसि॥९॥ जीवन्तीं मां ययः
रामः सम्भावयति कीर्तिमान्। त्वं त्वया हनुमन् सन्धो वाचा धर्ममवाप्नुहि॥१०॥”

5. நல்கித்தான் காத்தனிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே
நல்கத்தா இகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்
மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை யிரைதேர்வன் சிறுகுருகே
மல்குநீர்க் கண்ணேற்கோர் வாசகங்கொன் டகுளாயே.

ஆ— 5. (நல்கி) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுத்தருளி, அவர்களுடைய அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கி, ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்கு, நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்து என்னோடு கலந்து பரிமாறவேயோ ஆகாது? என்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை இரக்கிறான். 5.

ஓ— அவ— அஞ்சாம்பாட்டில் — என்னை இப்படி அபேக்ஷித்தால் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கையாலே பரிபூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் அருளிச்செய்த ப்ரதிவசநத்தை எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை அபேக்ஷிக்கிறான்.

வ்யா:— (பொழில்) பூமி. எல்லா லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ) பாபப்ராகர்ய ஹேதுவான எனக்கேயோ இரங்கலாகாது? (மல்குநீர் என்று தொடங்கி) பெருகாநின்ற நீரையுடைய நீர்நிலங்களிலே இரையைத் தேடி உன் ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வபூவமாய், நினைத்தவிடத்திலே போகலாம்படி நொய்தான ஸரீரத்தையுடைய குருகே! (மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு இத்யாதி) அவற்றுக்கு தூயை பிறக்கும்படி தன் தூயையைச் சொல்லுகிறான். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம் ஸர்வரக்ஷகனானவன் பக்கலிலே போய் ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று வடிவின் சிறுமையாலே காமநஸௌகர்யத்தை நினைத்து ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறான்.

பொழிலேழும் — லோகங்களேழையும், நல்கி — அவர்கள் நலம் பாராதே தானே நல்கி, தான்—அவர்கள் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, காத்து—அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பித்து, அளிக்கும் — அபிமதங்களைக் கொடுக்கும், தான்—தான், வினையேற்கேயோ—வினையேனான எனக்கேயோ, நல்கலாகாது—நல்கலாகாதென்று கொண்டு, நாரணனை—ஸர்வரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தத்தையுடைய நாராயணனை, கண்டக்கால்—கண்டவளவிலே, மல்கும்—மிக்குவரும், நீர்—ஸ்வபூவத்தையுடைய, புனல்-புனலையுடைத்தான, படப்பை-கொடித் தோட்டங்களிலே, இரை—இரையை, தேர்—ஆராய்கிற, வன் சிறு குருகே—கண்ணுக்கினிய சிறு குருகே, மல்கும்—மிக்க, நீர்—நீரையுடைத்தான, கண்ணேற்கு—கண்களையுடைய

ப—எனக்கு, ஓர் வாசகம்—ஒரு வாசகம், கொண்டு—என் பக்கலிலே கைக்கொண்டு, அருளாய்—அவனுக்குச் சொல்லுகையாகிற உபகாரத்தைப் பண்ணவேணும்.

பொழில் - லோகம். நாராயணனென்று அந்தராத்மத்வ ஸமுத்ரஸாயித்வங்களாகவுமாம். இத்தால் A “சிறுமாமனிசர்” என்கிறபடியே க்டகவிக்ரஹம் ஸுக்ரஹமென்று தோற்றுகிறது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு — “என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தாலே பூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ என்று அறிவி” என்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறான்.

வ்யா:— (நஸ்கி) விபூதிரக்ஷணம் பண்ணும்போது கர்த்தவ்ய புத்தி, யாலன்றிக்கே, பேறு தன்னதாகக் கிடர் ரக்ஷிப்பது. எனக்குத் தன்பக்கல் உண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கும் தன் விபூதியிலே உண்டாயாயிற்று ரக்ஷிப்பது. (நஸ்கி) ஸஸ்நேஹமாக. (தான்) அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன். (காத்தளிக்கும்) காப்பதும் செய்து, க்ருபை பண்ணுவதும் செய்யும். (பொழிலேழ்) என்று பூமியாய், நித்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம். (வினையேற்கே நஸ்கத்தானாகாதோ) ரக்ஷகன் அநாத்ரித்தாலும் விடமாட்டாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின எனக்கேயோ நஸ்கலாகாதது? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பும் அந்த:புரத்துக்கு அரிதாகவேனுமோ? (நாரணனைக் கண்டக்கால்) குணங்களில் ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வங்கள் நிருபகமானுப்போலேயன்றே ஸப்ரத்யங்களில் இத்திருநாமமும். இத்தாலே நிருபிதமான வஸ்துவுக்குச் சில விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறதத்தனையன்றே மற்றைத் திருநாமங்கள். நாரங்களிலே ஒன்று குறைந்தாலும் தம் கார்யம் ஒறுவாமன்றே. என் ஸத்தையில் அபேக்ஷ இல்லை யாகிலும் தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷ இல்லையோ? என்று சொன்னேன் என்று சொல்லுங்கோள். (மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை) மிக்க நீரையுடைத்தான நீர்நிலங்களில்; கொடித் தோட்டங்களிலே. திருவடியைப்போலே கடல்கண்டு தேங்கவேண்டாவே உனக்கு. (இரைதேர் வண் சிறுகுருகே) உன்னுடைய ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கைக்காக இரைதேடும் ஸ்வபாவமிதே உன்னது. உபவாஸ க்ருஸாயாயிருக்க, நிகையாதே யிருக்கும் அவனைப் போலன்றிதே. கார்யகாலத்திலே சிறுகவேண்டாவே உனக்கு. (மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு) த்யுநீயத்யஸையை ப்ராப்தையாயிருக்கிற எனக்கு. தனக்கு நிருபகம் அதுபோலே காணும். (ஓர் வாசகங் கொண்டருளாயே) ஒரு மறுமாற்றங்கேட்டுச் சொல்லவேணும். (ஓர் வாசகம்) அவன் “வேண்டா” என்னும் வார்த்தையும் அமையும். (அருளாயே) சொல்லவேணும் என்னும் ஸ்தானத்திலே அருளவேணும் என்கிறது. எதிர்த்தலை திரியக்காகவுமாம், தான் ஜநககுலத்தில் பிறக்கவுமாம், இவ்விஷயத்தில் உபகாரகரை இங்ஙனல்லது சொல்ல விரகில்லை. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி₃) & எங்களை &₂ விடர்; முடிவார்க்கு வேண்டாவிற்றே; b ஜீவிக்க நினைத்திருக்கிற தமக்குத் தாம் வேண்டாவோ? என்கிறான். c தம்முடைய நாராயணத்வம் &₂ ஒறுவாய்ப் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லும் என்கிறான்.

ஐ— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி₃) a, b, c கீழ்ப்பாட்டிலே, நான் முடிவதற்கு முன்னே வந்து உதவவேணும் என்றவளவிலே முகங்காட்டக் காணாமையாலே, நம்முடைய ஸத்தை போனாலும் போகிறது. தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஒரு ஹாநி வாராமல் பரிஹரிக்கச் சொல்லென்று போகவிடுகிறான் என்கிறார் (எங்களை விடர் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) c உன்னை ரக்ஷியாவிட்டால் நம்முடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியோ? என்ன, ஸர்வரக்ஷகரான உமக்கு ஒன்று குறைந்தாலும் உம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு வைகல்யம் இல்லையோ? என்கிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய நாராயணத்வம் இத்யாதி₃) என் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையோ என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். &₂ (விடர்) த்யஜத்வம். &₂ (ஒறுவாய்ப்போகாமே) விகலமாய்ப் போகாமே என்றபடி.

d “நல்கித்தான் காத்தளிக்கும்” இத்யஸ்ய அர்த்தத்வம்: பொழிலேழையும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் இதி ப்ரத்யம்ஸ்யாந்வய:; தான்-அபேக்ஷாதிரபேக்ஷதயா ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வேந ஸ்வயமேவ, நல்கி-ஸ்தேஹம் க்ருத்வா, காத்து-அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் க்ருத்வா, அளிக்கும் - ஸர்வாபீஷ்டப்ரத்யம் நாராயணம் இதி ப்ரத்யம்: பொழிலேழும் காத்துத் தான் நல்கி அளிக்கும் இதி த்விதீயஸ்யாந்வய:; ஸ்ருஷ்டேரப்யயபூர்வகத்வாத், காத்து - ஸம்ஹ்ருதிஸம்மயே 1. “தம: பரே தேவ ஏகேபுவதி” இதி ரக்ஷித்வா, தான் நல்கி-ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸதி அபேக்ஷாதிரபேக்ஷம் ஸ்வயமேவ கரணகளைபுராணி தத்வா, அளிக்கும் - விரோதிநிவர்த்தநபூர்வகம்

ஐ— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி₃) a, b, c கீழிற்பாட்டிலே, நான் முடிவதற்கு முன்னே வந்து உதவவேணும் என்றவளவிலே முகங்காட்டக் காணாமையாலே, நம்முடைய ஸத்தை போனாலும் போகிறது. தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஒரு ஹாநி வாராமல் பரிஹரிக்கச் சொல்லென்று போகவிடுகிறான் என்கிறார் (எங்களை விடர் இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) c உன்னை ரக்ஷியாவிட்டால் நம்முடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியோ? என்ன, ஸர்வரக்ஷகரான உனக்கு ஒன்று குறைந்தாலும் உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஒரு வைகல்யம் இல்லையோ? என்கிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய நாராயணத்வம் இத்யாதி₃) என் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையோ? என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். &₂ (விடர்) த்யஜத்வம். &₂ (ஒறுவாய்ப்போகாமே) விகலமாய்ப் போகாமே என்றபடி.

d “நல்கித் தான் காத்தளிக்கும்” இத்யஸ்ய அர்த்தத்வம்: பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் இதி ப்ரத்யம்ஸ்யாந்வய:; தான் - அபேக்ஷாதிரபேக்ஷதயா ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வேந ஸ்வயமேவ, நல்கி - ஸ்தேஹம் க்ருத்வா, காத்து - அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் க்ருத்வா, அளிக்கும் ஸர்வாபீஷ்டப்ரத்யம் நாராயணம் இதி ப்ரத்யம்: பொழிலேழும் காத்துத் தான் நல்கியளிக்கும் இதி த்விதீயஸ்யாந்வய:; ஸ்ருஷ்டேரப்யயபூர்வகத்வாத், காத்து - ஸம்ஹ்ருதிஸம்மயே 1. “தம: பரே தேவ ஏகேபுவதி” இதி ரக்ஷித்வா, ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸதி அபேக்ஷாதிரபேக்ஷம் ஸ்வயமேவ கரணகளைபுராணி தத்வா, அளிக்கும் - விரோதிநிவர்த்தநபூர்வகம் ஸர்வா

ஈ— வ்யா:— (d நல்கி) d விபூதி ரக்ஷணம் பண்ணும்போது, கர்த்தவ்யபூத்யா வன்றிக்கே e பேறு தன்னதாகக்கிடர் ரக்ஷிப்பது. f எனக்குத் தன்பக்கல் உண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கு விபூதியிலே உண்டாயாயிற்று ரக்ஷிப்பது. (தான்) அபேக்ஷிப் பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன். (g பொழிலேமும்) h கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், i ஸப்தத்வீபவதியான பூமியைச் சொல்லுகிறதாதல்;

அ-ஸர்வபிஷ்டப்ரதம் நாராயணம் இதி த்விதீயோடர்த்தம். அஸ்மிந்நர்த்தே நல்குதல்-கொடுத்தல். d ப்ரதமேடர்த்தே சலதி (விபூதி ரக்ஷணம் இதி) "நல்கி" இத்யஸ்யார்த்தே டாயம். e "நல்கி" என்கையாலே (பேறு தன்னதாகக் கிடர்) என்கிறார். f "நான் மல்குநீர்க் கண்ணளாயிருக்க, நான் பொழிலேமும் நல்கிக் காத்தளியாதின்றான்" இத்யுத்தரஞ்ச பரம்ருஸத் "நான்" இதி ஸ்வரஸ்சிதம் பாவமாஹ (எனக்குத் தன் பக்கல் இதி) g "பொழில்" என்று - லோகங்களைச் சொல்லுகிறது. A "பொழிலே சேலையு முலகமும் புகழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. புகழ்வர் - சொல்லுவர். h (கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்து) என்றது - பூமிக்குக் கீழும் பூமியும் ஒன்றாய், மேல் ஆறுமாக ஏழு என்றபடி. i (ஸப்தத்வீபவதியான) 1. "ஜம்பூ: பலஷுர்ஸால்மலிர்ச ருஸ: க்ரௌஞ்சஸ்ததைய ச | ஸாகர்ச புஷ்கரர்சேதி ஸப்த த்வீபா: ப்ரகீர்த்திதா: ||" h யத்யவா, (கீழும் மேலும் ஒன்றாக) நடுவில் இரண்டு லோகங்களையும் பிடித்து, அதை விரண்டையும் அதே லோக வர்க்கத்துக்கும் உபரிலோக வர்க்கத்துக்கும் பரிசுணையில் ப்ரதமமாகப் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரத்யாத்யேத ஒன்றாக்கி, வர்க்கத்துவய த்விதீயங்களையும் ஒன்றாக்கி—இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது. h அத்யவா, கீழென்று - ஸப்தபாதாளங்கள், மேலென்று - பூமி. கீழும் மேலும் ஒன்றாக்குகையாவது - பூமிவரங்களாகையாலே பாதாளங்கள், அவற்றையும் பூமியிலே அத்தர்ப்பிப்பித்து க்ஷுணநம் பண்ணுகை. இது - ப்ரதம யோஜநா விவரணம். இரண்டாம் அர்த்தத்தில். B "அவனி பொழில் பார் கடலிடம் வையம்

ஜீ—பிஷ்டப்ரதம் நாராயணம் இதி த்விதீயார்த்தம். அஸ்மிந்நர்த்தே நல்குதல் - கொடுத்தல். d ப்ரதமேடர்த்தே சலதி (விபூதி ரக்ஷணம் இதி) "நல்கி" இத்யஸ்யார்த்தே டாயம். e "நல்கி" என்கையாலே (பேறு தன்னதாகக் கிடர்) என்கிறார். f "நான் மல்குநீர்க் கண்ணளாயிருக்க, நான் பொழிலேமும் நல்கிக் காத்தளியாதின்றான்" இத்யுத்தரஞ்ச பரம்ருஸத் "நான்" இதி ஸ்வரஸ்சிதம் பாவமாஹ (எனக்குத் தன் பக்கல் இதி) g பொழிலென்று - லோகங்களைச் சொல்லுகிறது. A "பொழிலே சேலையு முலகமும் புகழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. புகழ்வர்-சொல்லுவர். h (கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்து) என்றது - பூமிக்குக் கீழும் பூமியும் ஒன்றாய், மேல் ஆறுமாக ஏழு என்றபடி. i (ஸப்தத்வீபவதியான) 1. "ஜம்பூ: பலஷுர்ஸால்மலிர்ச ருஸ: க்ரௌஞ்சஸ்ததைய ச | ஸாகர்ச புஷ்கரர்சேதி ஸப்த த்வீபா: ப்ரகீர்த்திதா: ||" h யத்யவா, (கீழும் மேலும் ஒன்றாக) நடு இரண்டு லோகங்களையும் பிடித்து, அதை இரண்டையும் அதே லோகவர்க்கத்துக்கும் உபரிலோகவர்க்கத்துக்கும் பரிசுணையில் ப்ரதமமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ப்ரத்யாத்யேத ஒன்றாக்கி, வர்க்கத்துவய த்விதீயங்களையும் ஒன்றாக்கி—இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது. யத்யவா, கீழ் என்று-ஸப்த பாதாளங்கள், மேல் என்று-பூமி. கீழும் மேலும் ஒன்றாக்குகையாவது - பூமிவரங்களாகையாலே பாதாளங்கள், அவற்றையும் பூமியிலே அத்தர்ப்பிப்பித்து க்ஷுணநம் பண்ணுகை. இது - ப்ரதமயோஜநா விவரணம். இரண்டாம் அர்த்தத்தில். B "அவனி

ஈ-] ஸ்வஸரீரரகடினம் பன்னுவுது ஸ்நேஹபுரஸ்ஸரமாகவிநே. (தல்கித்தான் இத்யாதி.)
k நாமருப விபாக, ஸநர்ஹமாய்க் கிடந்தவன்று. | ஆரி இருந்து அபேஷிக்க இத்தை உண்
டாக்கிற்று? m ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை, போலே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாய்,
தன்னையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டினவன்று தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு
நோக்கிஞாயிற்று. (காத்தளிக்கும்) n காத்துக்கொடுக்கும் என்னுதல்; o நோக்கி
ரகடிக்கும் என்னுதல்.

அ—புவனி புனி பதவி பூமி குவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி காசினி படி தாலம் தரணிதலம்" என்று
நிகுண்டு. | "தாரணனை" என்றத்தைக் கடாஷித்து பூரவம் (ஸ்வஸரீர இத்யாதி.)
ரஸோக்திர்ச.

k தல்குதல் - கொடுத்தலாய், அதாவது - கரணகனேபூரப்ரத்யாதம் என்றபடியாய், அத்
தால் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது என்று அர்த்தாதாரம் அருளிச்செய்கிறார் (நாமருப
விபாக, ஸநர்ஹமாய் இத்யாதி.) | இந்த யோஜனைக்கு, "தான்" என்கிற பத்யத்துக்கு
அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். (ஆரிருந்து அபேஷிக்க என்று) n "காத்து" என்கிறபத்யம்-
ஸம்ஹாரவாசகம் என்று விவகித்து ஸம்ஹாரம் ரகடினமாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே
அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை, போலே இத்யாதி.) ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை - பொடி
முடின தனல். n, o "தல்கி" என்றதுக்கு-ஸ்நேஹமும், ஸ்ருஷ்டியும் என்று இரண்டு யோஜனை
உண்டாகையாலே, இந்த யோஜநாத்யவயாநுருணமாக "காத்தளிக்கும்" என்ற புதருக்திக்கு
இரண்டர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (காத்துக்கொடுக்கும் இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே)
ஸ்நேஹபகடித்தில், அதிஷ்டங்கள் வாராமல் காத்து இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் என்றுகிறது;
ஸ்ருஷ்டிபகடித்தில், ஸம்ஹாரமும் ஸ்திதியும் சொல்லுகிறது.

ஜி—பொழில் பார் கடவிடம் கவயம் புவனி புனி பதவி பூமி குவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி
காசினி படி தாலம் தரணிதலம்" என்று நிகுண்டு. | "தாரணனை" என்றத்தைக் கடாஷித்து
பூரவம் (ஸ்வஸரீர இத்யாதி.) ரஸோக்திர்ச.

k தல்குதல் - கொடுத்தலாய், அதாவது - கரணகனேபூரப்ரத்யாதம் என்றபடியாய், அத்
தால் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது என்று அர்த்தாதாரம் அருளிச்செய்கிறார் (நாமருபவிபாக,
ஸநர்ஹமாய் இத்யாதி.) | இந்த யோஜனைக்கு, "தான்" என்கிற பத்யத்துக்கு அர்த்தம்
அருளிச்செய்கிறார் (ஆரிருந்து அபேஷிக்க என்று) n "காத்து" என்கிற பத்யம்-ஸம்ஹார வாசகம்
என்று விவகித்து, ஸம்ஹாரம் ரகடினமாமோ? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்
(ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை, போலே இத்யாதி.) ஸக்த்யவஸ்துப்ரபை - பொடிமுடிதனல். n, o "தல்கி"
என்றதுக்கு - ஸ்நேஹமும், ஸ்ருஷ்டியும் என்று சொன்ன யோஜநாத்யவயாநுருணமாக
"காத்தளிக்கும்" என்கிற புதருக்திக்கு இரண்டர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (காத்துக்கொடுக்கும்
இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) ஸ்நேஹபகடித்தில், அதிஷ்டங்கள் வாராமல் காத்து, இஷ்டங்
களைக்கொடுக்கும் என்கிறது. ஸ்ருஷ்டிபகடித்தில், ஸம்ஹாரதிஸமயத்திலே தன்மேலே
ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி ஸ்திதிக்காலத்திலே ரகடிக்கும் - அதிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக
இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் என்றபடி.

ஈ— (வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ) p இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய்; உண்டாக்கினதுக்குப் புலம் கர்மத்தை ஏறிட்டுக் கைவிடுகையோ? q ஸ்வஜநரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? r நாட்டுக்கிட்ட ச நினைப்பு அந்த:புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? (வினையேற்கே) t கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனே! (நாரணனைக் கண்டக்கால்) u ஜீவஸமுஹத்தினுடைய ஸ்வரூப v ஸ்தித்

அ— p த்விதீயேர்த்தே சலதி (இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய் இதி) ஏதேந த்விதீயேர்த்தே ஸ்ருஷ்ட்யபித்யாத்ருஹ்ருத்யம் த்ரஸிதம். q "பொழிலேழுமளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், வினையேற்கே நல்கலாகாதோ என்று சொல்லு" இதி வத்யந்த்யா பாவமாஹ (ஸ்வஜநரக்ஷணம் இதி) "வினையேற்கே" இத்யவத்யாரணர்த்தேயம். r ததேவ விஸதீகரோதி (நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு இதி) s நினைப்பு - ஸங்கல்ப: இத்யம் வாக்க்யத்யவயமர்த்தத்யத்யவே ச ஸங்குச்சுதே தத்ராபி ப்ராத்யமிகார்த்தே ஸுதராம். t "பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனை" என்ற அதந்தாம். "வினையேன்" என்கையாலே - ஸர்வரக்ஷகனைப்பற்றி வைத்து என்னபிமதம் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே இத்யாதி) த்யார்ஷ்டாத்திகத் திலே தண்ணீர்ஸ்த்யாநீயம் - ஜீவநம்.

u "தான் நல்கிப் பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால்" இதி விஸேஷண வாக்யபதேந ஸஹ விஸேஷயவாக்யபத்யஸ்ய அர்த்தத்யாஹ (ஜீவஸமுஹத்தினுடைய இதி) v (ஸ்தித்த்யாதி,கன் இதி) ஆதி,கப்பதேந - மாயுத்தி நிவ்ருத்தமோடீதி,யத்தே. இத்யம் வாக்க்யம் பூர்வோக்தார்த்தத்யத்யவக்யப்ப்யம். அஸமித் வாக்க்யே தத்புருஷபத்யாஹ்யர்த்ததென க்ரமேணோச்யதே. இவ்விடத்தில் ப்ரகரணத்துக்கிடாக. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளவேணும். 1. "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி" என்றத்தைப் பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீநம் என்கிறது; பூஹுவீஹியாலே ஸ்திதி அவனதீநம் என்கிறது; "நராஜ்ஜாதாநி" என்று காரணத்வம் சொன்னபோதே, லயஸ்த்யாநமே உபாத்யாதகாரணமாகையாலே, ஸம்ஹாரம் அவனதீநம் என்கிறது. இங்ஙனத்திக்கே நாராயண ஸப்யத்துக்கு ஸப்யத்யமாக உபாத்யாதத்வம் அர்த்தமாகிறதென்று பஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ர வசநோத்யாஹரண

ஜீ— p த்விதீய நிர்வாஹத்துக்கு பாவம் (இல்லாதவன்று இத்யாதி) q ப்ரத்யம் நிர்வாஹத்துக்கு "பொழிலேழுமளிக்கும்" என்றத்தைக் கடைபிடித்து பாவம் (ஸ்வஜநேத்யாதி) "வினையேற்கே" என்கிற அவத்யாரணர்த்தம் இது. r ததேவ விஸதீகரோதி (நாட்டுக்கிட்ட இத்யாதி) s நினைப்பு - ஸங்கல்பம். "காத்தளிக்கும் நாரணனை" இத்யந்வய: t "பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனை" என்ற அதந்தாம் "வினையேற்கே" என்கையாலே ஸர்வரக்ஷகனைப் பற்றிவைத்து என் அபிமதம் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னும் அர்த்தம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே இத்யாதி) த்யார்ஷ்டாத்திகே தண்ணீர்ஸ்த்யாநீயம் - ஜீவநம்.

u ஸமாஸத்யவயார்த்தத்தையும் தந்தரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஜீவஸமுஹ இத்யாதி) r இவ்விடத்திலே ப்ரகரணதுகுணமாக, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் சொல்லுகிறது. 1. "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி" என்றத்தைப்பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீநம் என்கிறது. பூஹுவீஹியாலே - ஸ்திதி அவனதீநம் என்கிறது. "நராஜ்ஜாதாநி" என்று காரணத்வம் சொன்னபோதே, லயஸ்த்யாநமே உபாத்யாதகாரணமாகையாலே ஸம்ஹாரம் அவனதீநம் என்கிறது.

ஈ-யாதிசுக் ஸ்வாதிநமாய், இவை ப்ரகாரமாகத் தாம் ப்ரகாரியாய், w இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தம் இழுவாம்படி இருக்கையாலே, நாராயணன் என்று விருதாதித் திரிகிறவரைக் கண்டால், "x இப்பேர் y யோகருடியோ என்றிருந்தோம்; z மஹா வ்ருக்ஷத்தோபாதியோ?" என்று கேளுங்கோள்.

(a மல்குநீர் இத்யாதி) b உன் செயல் பரார்த்தமாய் இருந்ததீ! பெருகா நின்றுள்ள நீரை உடைத்தான c நீர்நிலம் உண்டு - கொடித்தோட்டம்; அதிலே, (இரைதேர்) d பேடையின் வாய்க்கு அடங்குவது தேடாநின்றது. eA "புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரை

அ-முகேந தத்வதீபத்திலே ஜீயர் அருளிச்செய்த ப்ரகாரமுண்டு; அவ்வசநத்தைத் தத்வதீபத்திலே பார்த்துக்கொள்வது. 1. "தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: " என்கை யாலும், பூஹு-வ்ரீஹியிலே அந்தர்வயாப்தி சொல்லுகையாலும், ஸ்திதியும் ப்ரகாரப்ரகாரி பூவமும் நாராயண ஸப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிறது என்று அருளிச்செய்வர். w இப்ரகாரப்ரகாரி பூவஞ்சொன்ன இத்தால் பூலிதத்தைச் சொல்லுகிறது (இவற்றிலே இத்யாதி) x நாரணனைக் கண்டக்கால் "வினையேற்கு நல்கலாகாதோ" என்று கேளுங்கோள் இதி வதந்த்யா பூவ மாஹ (இப்பேர் இதி) y யோகருடியாவது-அவயவார்த்தம் புஷ்கலமாய், அந்த ஸப்தந்தானே அவனுக்கு அஸாதாரணமான பேராயிருக்கை. z (மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதி) மஹா வ்ருக்ஷஸப்தத்தோபாதி என்றபடி. மஹாவ்ருக்ஷஸப்தம் அநுகரணம். "மஹாவ்ருக்ஷம் - கள்ளி" என்று சொல்லுவார்கள்.

b "இரைதேர்" என்கிறதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (உன் செயல் இத்யாதி) c புனல்படப்பை-நீர்நிலம்; அதாவது-கொடித்தோட்டம் என்றபடி. a அத்வா-மல்கு-பரிபூர்ண மாய், நீர் - ஸைத்யமாதுர்யாதி ஸ்வபூவமுடைய, புனல் - ஜலமுடைத்தான, படப்பை - பூந்தோட்டத்திலே. d "மல்குநீர் புனல்படப்பை இதி" (a) ஜலஸம்ருத்தியபித்யாதாநாத் மத்ஸ்ய பூஹு-வ்யே ஸத்யபி க்வேஷணநிமித்தம் தூர்ஸயதி (பேடையின் இதி) e மத்ஸ்யங்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே பரார்த்தமாக இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (புள்ளித்யாதி) பெரியதிருமொழி: தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள,

ஈ-கிறது. ஸ்தித்யாதீதி ஆதிஸப்தத்தாலே - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. w ப்ரகாரப்ரகாரிபூவகதந்தால் பூலிதம் (இவற்றிலே இத்யாதி) x நாரணனைக் கண்டக்கால் "வினையேற்கு நல்கலாகாதோ" என்று கேளுங்கோளென்று சொல்லுகிறதுக்கு பூவம் (இப்பேர் இத்யாதி) y யோகருடியாவது - அவயவார்த்தம் புஷ்கலமாய், அந்த ஸப்தந்தானே அவனுக்கு அஸாதாரணமான பேராயிருக்கை. z (மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதி) மஹா வ்ருக்ஷத்தோபாதி கேவலருடியேயாம் பேர் மாத்ரமோ உள்ளதென்று கேளுங்கோள் என்றபடி. மஹாவ்ருக்ஷம்-கள்ளி.

b "இரைதேர்" என்கிறதிலே நோக்காக பூவம் (உன்செயல் இத்யாதி) c புனற்படப்பை-நீர்நிலம். அதாவது - கொடித்தோட்டம். d ஜலஸம்ருத்தியாலே மத்ஸ்யஸம்ருத்தியும் ஸித்தமாகிருக்க, தேடுகிறதென்? என்ன (பேடையின் இத்யாதி) e மத்ஸ்யங்களுண்டா யிருக்கச்செய்தே பரார்த்தமாக இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (புள்ளித்யாதி) eA "பள்ளச்செறு விற்கயல்களப் பழனக்கழளியதனுட்போய்" என்ற முந்தின பாதந்தையும் கூட்டிக்கொண்டு

A பெரியதிருமொழி 5-1-2.

ஈ—தேடும்" என்னக்கடவதிறே. i கயல் உகளாநிற்கச்செய்தேயிறே பிள்ளைவாய்க்கு அடங்குவது தேடுகிறது.

(வண்சிறுகருகே) குருகு - வண்டானம்; கொய்யடிநாரை. வண்மை - அழகும், ஓளதூர்யமும். g கைப்பட்ட இரை தன் மிடற்றுக்குக் கீழ் இழித்தாதாயிற்று. h நான் உபவாஸக்ருஸாயாயிருக்க நினையாதிருக்கும் i அவனைப்போலன்றே உன் ஓளதூர்யம். (சிறுகருகே) j கார்யகாலத்தில் k ப்ருஷதும்ஸகமாத்ரமாகவேண்டா. தூதுபோகைக்குச் i சிரமம் செய்திருப்பாரைப்போலே இருந்தது உன் வடிவில் லாகுவம். (மல்குநீர்ச் கண்ணேற்கு) இதுவும் ஒரு நீர்நிலம் இருக்கிறபடி பாராய். இரைதேடுகிற இத்தைவிட்டு இத்தைப் பார்க்குமோ? என்னில்; பார்க்குமிறே; இங்கேயும் n சேலும்

அ-நீர்நிலையை உடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய், புள்ளு பிள்ளைக்கு இரை தேடுமாயிற்று. i தத்ர மதஸ்யாபாவாத் அந்வேஷணம் புவது இத்யத்ராஹ (கயலுகளாநிற்கச்செய்தேயிறே இதி) A "பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப்பழனக் கழனியதனுள்போய்" இதி ஹி தத்பூர்வபாத் இதி பாவ:.

g அஸ்யௌதூர்யம் கிமித்யத்ராஹ (கைப்பட்ட இரை இதி) h இவற்றினுடைய ஓளதூர்யத்தைச் சொல்லி ஸ்துதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தப்பாவம் அருளிச்செய்கிருர் (நான் உபவாஸக்ருஸாயாய் இத்யாதி) 1. "உபவாஸக்ருஸாம் தீநாம்" என்னக்கடவதிறே. i (அவனைப் போலன்றே) அவனைப்போலேயிருக்கும்படியன்றே. j சிறுமைக்குத் தாத்பர்யம் (கார்யகாலத்தில் இத்யாதி) k 2. "ப்ருஷதும்ஸகமாத்ரஸ்ஸந் பூபூவாத்பூததூர்ஸந: " என்னக்கடவதிறே. ப்ருஷதும்ஸ: - மார்ஜா: . i சிரமஞ்செய்து - ஸ்ரமம்பண்ணி.

n சேலும் கயலும் என்றது சாடு; B "சேலேய் கண்ணியரும்" C "கயலோ நும கண்கள்" இதி ஹ்யுச்சயதே. சேல் - மதஸ்யங்கள். கயல் - அதிலே அவாந்தரபேதும். n (தனக்கு

ஈ—எடுத்த பாசரத்துக்கு அர்த்தம் (கயல் இத்யாதி) A "பள்ளச்செறுவில்" இத்யாதி- "தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை துள்ளாநிற்கச்செய்தே. நீர்நிலையையுடைய கழனிகளினுள்ளிட்டுப் போய், புள்ளானது பிள்ளைக்கு இரை தேடாநிற்கும்" இதி ஸ்பூதூர்த்தம். புள்ளு - கொக்கு முதலானபகி.

g இதுக்கு ஓளதூர்யமேதென்ன (கைப்பட்ட இத்யாதி) h இதினுடைய ஓளதூர்யத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தப்பாவம் (நான் உபவாஸேத்யாதி) 1. "உபவாஸக்ருஸாம் தீநாம்" என்னக்கடவதிறே. i (அவனைப் போலன்றே) அவனைப் போலிருக்கும்படியன்றே. j சிறுமைக்கு பாவம் (கார்யகாலத்தில் இத்யாதி) ஸுந்தரகாண்டே த்விதீயே k 2. "ஸூர்யே சாஸ்தங்குதே ராத்ரௌ தேஹம் ஸங்கிப்ய மாருதி: i ப்ருஷதும்ஸகமாத்ரஸ்ஸந் பூபூவாத்பூததூர்ஸந: ||" k ப்ருஷதும்ஸக: - பூனை. i சிரமஞ்செய்து - ஸ்ரமம்பண்ணி; அப்யாஸம்பண்ணி. n சேலும் கயலும் என்றது-சாடு. B "சேலேய் கண்ணியரும்" C "கயலோ நும கண்கள்" என்று

ப்ர—k2. (நகி இத்யாதி) (சிறுகருகே) சுந்தரகாண்டே द्वितीये—“इति सञ्चिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः। आचकाहे तदा वीरो वीदेया दर्शनोत्सुकः॥४८॥ सूर्ये चास्तं गते रात्रौ वेहं संक्षिप्य मारुतिः। पृषदंशकमात्रस्सन् बभूवाद्भुतदर्शनः॥४९॥”

சீ—கயலும் உண்டாகையாலே, (மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு) n தனக்கு நிரூபகம் கண்ண நீர்போலேகாணும். o அதாவது - p கலனியில் ஆதந்தயாற்கு, பிரிவின ரோகாய்ற்கு. (q ஓர் வாசகங்கொண்டு) r நேரே உடம்பைத் தரவேணும் என்று சொல்லமாட்டானே, "மறுப்பரோ" என்னும் படியத்தாலே. s மறுக்கும் வார்த்தையும் அமையும் இத்

அ—நிரூபகம் இத்யாதி,) தனக்கு ரோகாய்ற்குவே நிரூபகம் என்று இருக்கிறான் என்றபடி. o (அதாவது என்று) பார்ந்தல் அதாகிறபடி எவ்வளவென்னில் என்றபடி. அவன் அப்படி இருந்தானேயாகிலும், வஸ்துத: அது நிரூபகமாகவல்லதோ, மாட்டாதோ? என்றபடி. p ரோகாய்ற்கு நிரூபகமல்லவாகிலும், அய்ற்கு நிரூபகமாம் என்று பரிஹரிக்கிறார் (கலனியில் இத்யாதி,) o, p அத்வா, உத்தார்த்தத்ததை விவரிக்கிறார் (அதாவது என்று தொடங்கி) ஆதந்தயாற்குவைச் சொன்னதுவும் - ரோகாய்ற்குவைப்போலே அதுவும் அஸற்றயமாகையாலே. அப்போது அப்படிப்பட்ட கலனியுண்டாகையாலேயிறே இப்போது இப்படி படவேண்டிற்று, அதிலையாகில் பிழைக்கலாம் என்று இருக்கலாமே.

q (ஓர் வாசகம்) அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல். ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய் என்ற துக்கு - அத்தலையிலாக ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்தருளவேணும் இதி ஸப்தார்த்தம். r, s "ஓர் வாசகம்" என்றதுக்கு புவத்யவயம் (நேரே உடம்பை இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) r யத்வா, "அவனோடனையும்படி பண்ணு" என்குதே, "வாசகம்" என்கிறது என்னென்ன (நேரே இத்யாதி) நேரே - ஸாஷாத். s ஆனால், அவன் மறுக்கும் வார்த்தை சொன்னாலோ? என்னில், "ஓர்" என்றதுக்கு புவமமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (மறுக்கும் இத்யாதி,) மறுக்கும் - நிஷேதிக்கும். r யத்வா, "வாசகம்" இதி ஸாமாத்யேதாபி, தாதே நேதுமாஹ (நேரே இதி) "நல்கலாகாதே" இதி நரி பூர்வமவோசத்; தத்யுருணம் ப்ரதிவசதே஽பி ஸாமாத்யேத வாசகமித்யாதேஹி யாவத். r, s யத்வா, புவத்யவத் ஸத்திதென விஜ்ஞாபதீயம் ஸ்வீயம் வசதஞ்ச "தல்கலாகாதே" இதி வத்யத்யவம் இத்யுவாச, - புவத்யவத் ஸத்திதென ஸ்வஸ்ய ஆக்யமிஷ்யமாணம் வசதஞ்ச "ஓர் வாசகம்" இதி வத்யதி, உபயஞ்ச விஸிஷ்ய கிமர்த்தம் த வத்யதி? இத்யத்ர, காமேனோத்தரமாஹ (நேரே உடம்பை இத்யாதி,) r "ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய்" என்ற இதுக்கு - நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, இதைப்போய் அவர்க்குச் சொல்லென்று பொருளாக விவசித்து, உடம்பைத் தரவேணும் என்குதே "ஓர் வாசகம்" என்று சொல்லுகிறதுக்கு நேது அருனிச்செய்கிறார் (நேரே இத்யாதி,) s ஓர் வாசகம் என்றதுக்கு - அவர் பக்கலுள்ள வார்த்தையைக் கேட்டு அததை இங்கே வந்து சொல்லென்று அர்த்தார்த்தம் விவசித்து, "வருகிறேன்" என்கிற வார்த்தையைக்கேட்டு என்குதே, "ஓர் வாசகம்" என்று ஸாமாத்யேத சொல்லுகிறதுக்கு நேது அருனிச்செய்கிறார் (மறுக்கும் வார்த்தையும் இத்யாதி,)

சீ—சொல்லிற்றிறே, சேல்-மதல்யம். கயல்-அதில் அவாத்தரபேதம். n (தனக்கு இத்யாதி) தனக்கு அய்ற்குவே நிரூபகமென்றிருக்கிறான் என்றபடி. o விவரணம் (அதாவது இத்யாதி)

q ஓர் வாசகம் கொண்டருளாயே - அத்தலையிலாக ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்தருள வேணும். ஓர் வாசகம் - அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல். r, s "ஓர் வாசகம்" என்றதுக்கு புவத்யவயம் (நேரே உடம்பை இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) முத்தின புவத்யத்யுக்கு "வாசகம்" என்றதிலே நோக்கு; இரண்டாவதுத் "ஓர்" என்றதிலே நோக்கு. r நேரே -

ஈ—தலைக்கு; அவர்பக்கலுள்ளது ஒன்றும்த்தனையே வேண்டுவது; tA "தாரான் தரும் என்றிரண்டத்தில் ஒன்றதனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாகரம். uB "மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்று" என்றும், vC "பாவி நீ என்னென்று சொல்லாய்" என்று மிறே இருப்பது. (அருளாயே) w அவை திரியக்குக்களாகவுமாம், தான் ஐநகரூல ஸந்திரியாகவுமாம், உபகரிக்கிறது ப,க,வத், விஷயமாறால் இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணது. x "நம்பி ஏறுதிருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக் கொன்று எழுந்திருந்து, "அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாரும்படிக்கு, திரு நாட்டுக்கு எழுந்தருளினார் என்னவேணுங்கான்" என்று அருளிச்செய்தார். 5.

ஐ— t, u, v மறுக்கும் வார்த்தை உத், தே, ஸ்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமானாத்ரயம் (தாரான் இத்யாதி,) t தரிஜுமாம், தாராதொழியிலுமாம்; இரண்டில் ஒன்று அமையும் தமக்கு; அதாவது-தத்தானாகில் அத்தாலே த,ரிக்கிறோம்; இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம். u (மெய்ம்மை இத்யாதி,) ஒரு தூன்று மெய்ம்மை சொல்லி - என்றமொக்கப் பொய்யே சொல்லவேணும் என்னும் திர் பத்தும் உண்டோ? முகம்நோக்கி - நோக்கொடுநோர் என் முகம் பார்த்து. விடைதான் தருமேல் - "எனக்கு உன் பக்கல் ஆதரம் போராது, உன்னை உபேஷித்தேன் தான், நீ போ" என்று தம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமரையில், மிகநன்று-அது மிகவும் தன்று. தன் மார்வேசுடே அநுமதிப்படி ஸம்வாதமாக ஓர் ஐதிற்யம் (தம்பி இத்யாதி,) உன்னைக் காணப்பெருத ஸபத்தை அநுமதிப்பண்ணி விடுமரையில் மிகநன்று. v (பாவி நீ இத்யாதி,) உன்னைக் காணப்பெருத ஸபத்தை வுடைய தான் காணப்படி முன்னே வந்து, "நீ பரிகான்!" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு கிறில், காணவந்து சொல்லப்பெறில், அது அமையும் என்று ஒருத்து. w ஐநகரூலஸந்திரி யான தான் திரியக்குக்கொப் பார்த்து "அருளாய்" என்கிறதெனென்ன (அவை இத்யாதி,) x ஐந்மாதிகளிலே வழிப்(இழி)பட்டவர்களாகிலும், ததீயரை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணது என்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஓர் ஐதிற்யம் (தம்பி இத்யாதி,) y (ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாரும் படிக்கு) என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே உத், தே, ஸ்யதாப்ரதிபத்தி பண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்றவிருக்கையாலே என்றபடி.

ஐ—ஸாஷாத். s மறுக்கும்-திஷேதிக்கும், t, u, v மறுக்கும் வார்த்தை உத், தே, ஸ்யம் என்றதுக்கு ப்ரமானாத்ரயம் (தாரான் இத்யாதி,) t தரிஜுமாம், தாராது ஒழியிலுமாம்; இரண்டில் ஒன்று அமையும் தமக்கு. அதாவது - தத்தானாகில் அத்தாலே த,ரிக்கிறோம், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம் என்றபடி. u (மெய்ம்மை இத்யாதி,) ஒருதான் மெய்சொல்லி, என் முகம் பார்த்து. "எனக்கு நீ வேண்டா, போ" என்று தம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமரையில் மிகவும் தல்லது. v (பாவி நீ இத்யாதி,) தான் காணப்படி முன்னே வந்து, "பரிகான்!" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறில். w திரியக்கை "அருளாய்" என்கிறதென்? என்ன (அவை இத்யாதி,) x இதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிற்யம் (தம்பி இத்யாதி,) y (ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாரும்படிக்கு) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே உத், தே, ஸ்யதாப்ரதிபத்திபண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்ற இருந்தபடிக்கு.

6. அருளாத நீருனி யவரானி துவாமுன்
அருளழிப் புட்கடவி ரவ்விதி யொருநாளென்று
அருளழி யம்மாணக் கண்டக்கா விதுசொல்லி
அருளழி வரிவண்டே யாமுமென் பிறைத்தோமே.

ஆ— 6. அவ:— (அருளாத நீருனி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து, எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவோமாகிலும் அத்யந்த விஸத்ருஸையான அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாற்றத்தாலே வரும் காரணயாதி, குணங்களும் வேண்டா என்றிருந்தானாகில், அவனுக்குச் சொல்லுவது என்? என்னில்:

வ்யா:— “அவளோடு கலந்து பரிமாறுகை திருவுள்ளமன்றாகிலும், உம்முடைய க்ருபைக்கும், ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கும் தாழ்வு வாராமே அவளும் உஜ்ஜீவிக்கலாப்படி அவள்பக்கனிலே க்ருபைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு முன்னே பரமகாருணிகனான பெரியதிருவடி மேலே ஏறியருளி ஆஸ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது, பெரியதிருவடியை ஒருநாள் அந்தத் தெருவே கடாவியருளிர்’ என்று சொல்லுவது. ‘அதுவும் கடவதன்று’ என்னில்; ‘இம்மாத்ரத்தையும் செய்தருளாதொழிகைக்கு நாங்கள் என்ன பிழைசெய்தோம்’ என்று இத்தைப் பரமத்யானுவான திருவாழியை ஏந்தி ஸர்வாத்மாக்களையும் ரக்ஷித்தருளுகிற எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் சொல்ல வேணும்” என்று வண்டுதன்னைக் கொண்டாடி இரக்கிருள். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — “இத்தனை ஸாபராத்ரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தது — என்று வரும் அகீர்த்தியிற்காட்டில், நாராயணத்வம் நிகலமாயிற்றாகிலும் ஆகவமையும்” என்னில்; “அதுவும் நிகலமாகாதே, நானும் பிழைப்பதொரு விரகு சொல்லுகிறேன், அப்படி செய்யச்சொல்” என்று ஒரு வண்டை அபேகிக்கிருள்.

அ— “மல்குநீர் புனல்படப்பை இரைதேர் வன் சிறுகுருகே, பொழிலேழும் தானே நல்கிக் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், ‘வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ’ என்று அவனுக்குச் சொல்லி, அவனதாக, மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வசகங்கொண்டருளாய்” இத்யந்வய:.. “பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்குப்; வினையேற்கேதான் நல்கலாகாதோ? நாரணனைக் கண்டக்கால் என்று தொடங்கி, ஓர் வசகங்கொண்டருளாய்” என்று உரையின் அத்வயம். 5.

இ— “மல்குநீர் புனல்படப்பை இரைதேர் வன் சிறுகுருகே, பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ என்று அவனுக்குச் சொல்லி, அவனதாக மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வசகங்கொண்டருளாய்” இத்யந்வய:.. வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ - வினையேனான எனக்கேயோ ஸ்தேஷித்து ரக்ஷிக்கத்தானாகாது? என்றபடி. நல்கத்தான் என்று - முழுச்சொல்லு; யத்யவ, வினையேனான எனக்கேயோ தான் நல்கலாகாது என்னுதல். தேர்கை - தேடுகை. 5.

ஒ— வ்யா:— (அருளாத நீருளி என்று தொடங்கி) ஸம்ஸீவேஷிக்க நீனையாத நீர், த்யநீயத்யஸையயுடையனான இவள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, அவன் உயிர் முடிவ தற்கு முன்னே ஆஸ்ரிதர்பக்கல் பரமத்யாஸுவான திருவடியை நடத்தீர்; (அருளாத நீர்) பண்டு இப்படி நோவுபட்டவரில்லாமையாலே க்ருபைபண்ணுதிருக்கிற நீர் என்று மாம். (அவர்வீதியொருநாள்) அவர்வீதியிலே ஒருநாள் போனதுக்காக அவத்ய மாய்ப் பிறவாது என்று கருத்து. (அருளாழியம்மாண்) அருட்கடலான ஸர்வேஸ்வரனை; த்யாஸீலமான திருவாழியை உடையவன் என்றுமாம். (கண்டக்கால் என்று தொடங்கி) அவர்வீதி ஒருநாள் எழுந்தருளவேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும்; ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கக்கிடான அளவையும், ஸ்ரமஹரமான வடிவையுமுடைய வண்டே! (யாமுமென் பிழைத்தோமே) அதுவும் செய்யாதொழியிலோ? என்னில்; எங்கள் தெருவிலே போகலாகாமைக்கு நாங்கள் செய்த குற்றமுண்டோ?

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், “கையும் திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்” என்று த்யாஸநீயமான புகரையுடைத்தாயிருப்பதொரு வண்டைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஆழி—வட்டமான, வரிவண்டே—வரியையுடைத்தான வண்டே, அருள்— தன்னிலும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் க்ருபையையுடையனான, ஆழி—திருவாழி யாழ்வானையுடைய, அம்மானே—ஸ்வாமியை, கண்டக்கால்—கண்டவளவிலே, அரு ளாத நீர்—‘இவ்வளவில் அபராதபூயிஷ்டதையாலே அருளக்கடவோமல்லோம்’ என்று அறுதியிட்டிருக்கிற நீர், அருளி—ஸங்கல்பம் குலைந்து ஒருகால் க்ருபை பண்ணி, அவர்—அவருடைய, ஆவி—ஆத்மா, துவராமுன்—நீர்மையுலருவதற்கு முன்னே, அருளாழி—க்ருபாஸமுத்ரமான, புள்—பெரிய திருவடியை, அவர் வீதி—அவர் இருக்கிற வீதியே, ஒரு நாள்—ஒருநாளாகிலும், கடவீர் என்று— ஸ்ரீகஜேந்த்ராதிகள பக்கல் போவாரைப்போலே அந்யாபதேஸத்தாலே நடத்த வேணும் என்று, இதுசொல்லியருள்—இத்தைச் சொல்லியருள்; (வாராத தாமே யன்றியே,) யாமும்—நாமும், என் பிழைத்தோம்—என் தப்பச்செய்தோம்? இத்தால் கடகருடைய ஸாரக்ரஹிதவமும், ரூபஸோபையும் தோற்றிற்று.

இ— அவ:— ஆரும் பாட்டில் — “இத்தனை தண்ணியாரோடு கலந்து வரும் நிறக் கேட்டில், நாராயணத்வம் விகலமாக அமையும்” என்னில்; “அதுவும் விகலமாகாதே, என் ஸத்தையும் கிடந்ததாம்படி ஒரு விரகு சொல்லுகிறேன்; அத்தைச்செய்யச் சொல்” என்று ஒரு வண்டை அபேஷிக்கிறான்.

வ்யா:— (அருளாத நீர்) “அவள்பக்கல் அருளக்கடவோமல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர்; “மயர்வற மதிநலமருளினன்” (1-1-1) என்று ஓரடி ஷோக

இ—மாட்டாதே நெஞ்சருகின் இவர் 'அருளாத நீர்' என்னும்போதைக்கு என்ன அபஸ்மார விசேஷம், அறிகிலோம்" என்று பிள்ளான். "அருளாத நீர்" என்று - திருநாமம் சாற்றுகிருள்" என்று ஜீயர். (அருளி) அவள் தயநீயதூஸை யைக் கண்டருளவேணும். இதுக்கு முன்பு இப்படி தயநீயரில்லாமையாலே கருபைப் பண்ணாதிருக்கிற நீர் என்னவுமாம். (அவரானி துவராமுன்) அருளும் போது அவள் முடிவதற்கு முன்பே அருளவேணும். "जीवन्ती मां यथा रामस्समावयसि कीर्तिमान्। तत् त्वया हनुमन् वाचो वाचा धर्ममवाप्नुहि॥" (ஜீவந்திம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்। தத் த்வயா ஹனுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி॥) அருளே நிருபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது; நிர்தயர்க்கும் 'ஐயையோ' என்ன வேண்டும் தூஸை அவளது; அருளாதொழியும்படி எங்ஙனே? (அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதி) 'என்னைப்பற்ற வந்தார்' என்னும் நிறக்கேடு தமக்குப் பிற வாதபடி, அழகுசெண்டேற என்னுதல், ஆணக்கு அருள்செய்ய என்னுதல், ஒரு வயாஜத்தாலே எங்கள் தெருவே வழிபோக அமையும்; நாங்களும ஜாலக ரந்தரத்தாலே காண, எங்களுக்கு அருளினீராகவுமாம். (அருளாழிப்புள்) அருட்கடலான புள்ளு; "வெஞ்சிறைப்புள்" (1) என்றாள் கொடுபோகையாலே. இப்போது வரவுக்குடலாகையாலே அருளாழிப்புள் என்கிருளிறே. (ஒரு நாள்) பலகால் ஒரு தெருவே போகாநின்றால், "இது வெறுமனன்று" என்றிரார்களோ? என்னில்; ஒருநாள் அமையும். (அருளாழியம்மாளைக் கண்டக்கால்) பெரியதிருவடி யுடைய கருபையும் மிகை என்னும்படியன்றோ அவன் நீர்மையிருப்பது. அருட் கடலான ஸர்வேஸ்வரன். அவன்பக்கல் அருள் மறுத்தாலும் மறுக்காத திருவாழி யென்று, திருவாழிக்கு விசேஷணமாகவுமாம். (இது சொல்லியருள்) "அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர்வீதி ஒருநாள்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். (ஆழி வரிவண்டே) கும்பீர ஸ்வபாவத்தையும், ஸரீரத்தில் வரியையுமுடைய வண்டென்னுதல்; வட்டமான வரியையுடைய வண்டென்னுதல்; ஸ்ரமஹரமாய், அழகிதான வண்டென்னுதல்; வட்டமாகப் பறக்கிற என்னுதல். கடகருடைய ஆதமகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேச்யம் என்கை. (யாமும் இதயாதி) இவ்வளவும் செய்யாமைக்கு நாங்கள் என்ன டிழை செய்தோம்? தாமே யன்றிக்கே நாங்களும செய்த குற்றமுண்டோ? ப்ரணயிநிக்குக் குற்றமாவது - பிரிந்தாலும் ஆறியிருக்கையிறே.

6.

ந— அவ:— ஆறும் பாட்டு. 2 "எங்கள் ஆற்றுமை பரிஹரித்தீலராகிலும், தம்முடைய நாராயணத்வம் b ஒறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள்" என்று

அ— ஆறும் பாட்டு. (அருளாத இதயாதி) a மேலிற்பாட்டுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக, கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபூஷிக்கிருர் (எங்களாற்றுமை இதயாதி) b (ஒறுவாய்)

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (அருளாத இதயாதி) a கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயாநுவாத, பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி (எங்களாற்றுமை) இதயாதி) b (ஒறுவாய்) விசலமாய், c மறுமாற்றம்-

நீ-நின்றது கீழ்; இதுக்கு அவர்க்கு c மறுமாற்றம்-“நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழிய வமையும், தரமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்யத்திற்காட்டில்” என்றிறே; d “தமக்கு அவத்யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங்கிடக்கைக்கு ஒரு வழியுண்டு; தாம் e அழகு செண்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப் புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே; அப்போது எங்கள் தெருவே போனால், தமக்கும் ஸ்வரூப ஹாநி வாராது; நாங்களும் ஜாலகரந்த்ரத்தாலே கண்டு ஜீவித்துக் கிடப்பதோம்; இப்படி அறிருத்தாமாகச் செய்யலானபின்பு அதைச்செய்யச் சொல்” என்று ஒரு வண்டை இரக்கிறான்.

வ்யா:—(அருளாத நீர்) f 1. “एतद्वत्तं मम” (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்று அருளு கைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்குமாபோலே, அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர். g “மயர்வறமதிநலமருளினன்” (1-1-1) என்று நெஞ்சருகிக் கிடக்குமவர் “அருளாத நீர்” என்கிறது-என்ன த்யாவிலேஷமும் என்று அறிகிறிலோம். h “அருளாத நீர்” என்று-ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறான். அன்றிக்கே, த்யாவிஷயம் பெறுமையாலே த்யை i குமரிருந்து

அ-விசலமாய். c மறுமாற்றம்-ப்ரத்யுத்தாம். d “அவர் வீதி ஒருநாள் அருளாழிப் புட்கடவீர்” என்ற பத்யத்தைக் கடைசித்து ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (தமக்கு அவத்யம் இத்யாதி) e அழகு செண்டேறுகை - அழகு காட்டுகையும், விளையாட்டுச்சாரிகை புறப்படுகையும். அழகு காட்டப் புறப்படுகையாவது-தான் அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆஸ்ரிதர் நெஞ் சிலே படும்படி புறப்படுகை. செண்டென்று - பந்தாய், அதடித்து விளையாடுகைக்காக ராஜாக்கள் அழகியதாகக் குதிரையேறிப் புறப்படுவார்கள்; அதைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். இதுவே உசிதம்.

f (அருளாத நீருளி) முந்தின அர்த்தத்தில் ஸங்கல்ப லக்ஷணை. g வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு (மயர்வற இத்யாதி) h திருபகத்வேந அபித்யாந ப்ரலமாஹ (அருளாத நீரென்று இதி) i (குமரிருந்து) பேராக்யோக்யதாயாம் ஸத்யாமபி தத்யபாவேந ஸ்தித்யாயா: கந்யாயா: ஸ்திதி: 2. “மயி திஷ்ட்யதி த்யுஷ்க்ருதாம் ப்ரத்யானே மிதத்யோஷாநிதரார் விசிவதி த்வம்! அபராத்யுணை ரபூர்ணகுக்ஷி: கமலாகாந்தத்யே கத்யம் ப்ரவிதீர் ||” என்றது அதுஸத்தேயம். j “அருளி”

ஜீ-ப்ரத்யுத்தாம். d “அவர் வீதி அருளாழிப் புட்கடவீர்” என்றத்தைக் கடைசித்து ஸங்க்யதி (தமக்கு அவத்யம் வாராமே இத்யாதி) e அழகு செண்டேறப் புறப்படுகையாவது-அழகுகாட்டப் புறப்படுகை. அதாவது - தான் அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆஸ்ரிதர் நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை. யத்யவா, அழகுசெண்டேறப் புறப்படுகை - விளையாட்டுச் சாரிகைப் புறப்படுகையுமாம்.

f (அருளாத நீருளி) முந்தின அர்த்தத்தில், ஸங்கல்பத்திலே லக்ஷணை, g வ்யாக்யாதா வின் ஈடுபாடு (மயர்வற இத்யாதி) h திருபகத்வேந அபித்யாந ப்ரலிதமாஹ (அருளாத நீர் இத்யாதி) i (குமரிருந்து) அநுபவ்யோக்யமன்றிக்கே இருந்து. j த்யவித்யார்த்தத்துக்குச்

ப்ர—f 1. (அருளாத நீர்) युद्धकाण्डे अष्टादशे कण्वपाख्यानवचनान्तरे—“सकुदेव प्रपन्नाय त्वासीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो दहाम्येतद्वत्तं मम॥३३॥”

சீ—தயையபண்ணாதிருக்கிற நீர், தயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே தயையபண்ணி என்னவுமாம். (அருளி) ; அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது; நிர்தயர்க்கும் “ஐயோ!” என்னவேண்டும் தயை இவளது; அருளாதொழியும்படி எங்ஙனே? (அவராவி துவராமுன்) k பின்னையும் அருளத் தவிரிரிநே; அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். l அவளுடைய ப்ரானன் பசையற m உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். n1. “जीवन्ती मां यथा रामस्सम्भावयति कीर्तिमान्” (ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ்ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்) என்னுமாபோலே.

o “நாங்கள் சொல்லுமத்தனையேயோ வேண்டுவது? அவனருளப்புகாநின்றானே?” என்ன; நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; கொடுவருவாரும் அங்கே

அ—இதி வித்யாநஸ்ய நேது: k இத்யத். த்வித்யார்த்த, விவக்யா பூர்வபத்யம். “அவராவி துவராமுன்” இத்யுத்தரபத்யஞ்ச பாரம்ருத நேதுமாந (அருளே நிரூபகமான இத்யாதி) “நீர்” என்கிற பத்யத்திலே தயாதிருப்பதவம் தோற்றுகிறது என்று கருத்து. k “அவராவி துவராமுன் அருளி” என்று அத்வயித்து. “அருளாத நீர்” என்றதின் முத்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் இத்யாதி) l ஸப்யதார்த்தம் (அவளுடைய இத்யாதி) m உலருவதற்கு முன்னே - ஸோஷிப்பதற்கு முன்னே. n முன்னே அருளவேணும் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஜீவந்தீம் இத்யாதி).

o அருளாழிப்புள் என்றதுக்கு அவதாரிகை (நாங்கள் இத்யாதி) A “தத் த்வயா ஹநுமர் வாச்யோ வாசா தர்மமவாபநுஹி” இத்யுத்தரார்த்தம். 1. “தத் த்வயா ஹநுமர் வாச்யோ வாசா தர்மமவாபநுஹி” இத்யுத்தரார்த்தம். 2. “ஸக்ருதேவ ப்ரபண்ய தவாஸ்மீதி ச யாசதே! அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாம்யேதத்வ்ரதம் மம ||” இதி யுத்தாகாண்டே, அஷ்டாத்யஸே.

ஜீ—சேர பாவம் (அருளே நிரூபகம் இத்யாதி) “நீர்” என்கிற பத்யத்திலே தயாதிருப்பதவம் தோற்றுகிறது என்று கருத்து. k “அவராவி துவராமுன் அருளி” என்று அத்வயித்து. “அருளாத நீர்” என்றதின் முத்தின அர்த்தத்துக்குச்சேர ஸங்க்யதி (பின்னையும் இத்யாதி) l ஸப்யதார்த்தம் (அவளுடைய இத்யாதி) n முன்னே அருளவேணும் என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (ஜீவந்தீம் இத்யாதி) ஸுத்தரகாண்டே, ஏகோதசத்வாரிப்ஸே ஹநுமத்தம் ப்ரதி ஸீதா. 1. “தத் த்வயா ஹநுமர் வாச்யோ வாசா தர்மமவாபநுஹி” இத்யுத்தரார்த்தம். 2. “ஸக்ருதேவ ப்ரபண்ய தவாஸ்மீதி ச யாசதே! அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாம்யேதத்வ்ரதம் மம ||” இதி யுத்தாகாண்டே, அஷ்டாத்யஸே.

o “அருளாழிப்புள்” என்றதுக்கு அவதாரிகை (நாங்கள் இத்யாதி) p ஆழி - கடல். q கீழே. “வெஞ்சிறைப்புள்” என்றுவைத்து. “அருளாழிப்புள்” என்குல் வ்யாஹதமன்றே?

ப்ர—n1. (அவராவி துவராமுன்) सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशे मणिप्रदानानन्तरे हनुमन्तं प्रति सीता—“यथा च स महाबाहुमां तारयति राघवः। अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात् त्वं समाधातुमर्हसि॥९॥ जीवन्तीं मां यथा रामः सम्भावयति कीर्तिमान्। तत् त्वया हनुमन्वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि॥१०॥

நீ-உண்டு—p (அருளாழிப்புள்) அருட்கடலான புள்ளு. q “வெஞ்சிறைப்புள்” (1) என்றான் கொண்டுபோனபடியாலே; இப்போது வரவுக்கு உடலானகையாலே “அருளாழிப்புள்” என்கிறான். (கடவீர்) r அதுகூலர் கண்டு வாழுகைக்கும் ஸுகூல்பர்ஸத்தாலுமாகப் போகாதே s பிககிச்சுழியாநிற்குமிறே; t அசேதநமான ரதத்தோபாதி u வடிம்பாலே தாக்கி நடத்தவேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில் (அவர் வீதி) அவள் தெரு விலே. v அங்ஙன் ஒண்ணுமோ? ஒரு தெருவிலே பலகால் போகப்புகுவாரே “w இது w, வெறுமனன்று” என்றிரார்களோ? என்னில்; (ஒருநாள்) x நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போகவமையும்.

(y அருளாழி அம்மானை) பெரிய திருவடியும் y₂ மிகை; zA “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி அருட்கடலானவனிதே. அன்றிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ? அங்கு உகையாளாயுள்ளாரடைய நம் பரிகரமன்றோ; b அருளை நிரூபகமாகவுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவன்.

அ-திசுண்டு. p கொண்டுவருவாரார் என்ன (அருளாழி இத்யாதி₃) q கீழே. “வெஞ்சிறைப்புள்” என்றவைத்து. “அருளாழிப்புள்” என்கிறது வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (வெஞ்சிறை இத்யாதி₃) r “தேர்கடவி” என்னுமாபோலே அசேதநஸமாதி₃யாலே சொல்லுவானென்? என்ன (அதுகூலர் இத்யாதி₃) s (பிககிச்சுழிகை) மந்த்₃மாக வளையவருகை. t (அசேதநம் இத்யாதி₃) ஹுங்காராஸ்ப்₃பாலநாங்குரிப்ரஹதிகள் விவக்ஷிதங்கள். u வடிம்பு-தற்றி. v (அங்ஙன் ஒண்ணுமோ) தத₃யுத்தம் கிம்? w (வெறுமனன்று) தூஷ்ணீம் த ப₃வதி. x ஒருநாள் அமையுமோ? என்ன (நாங்கள் இத்யாதி₃) y அருளாழி அம்மானை - க்ருபாஸமுத்₃ரமான ஸ்வாமியை. z புருஷகாரபூதரும் மிகையாம்படி க்ருபையுடையனாயிருக்குமோ? என்ன (தாமரை யாளாகிலும் இத்யாதி₃)

a (கையாளாயுள்ளார்) பரிகரமாயுள்ளார், ஹஸ்தே ஸ்தி₃தா இதி ச. b (அருளை இத்யாதி₃) இரண்டாமந்த்₃த்திலே ஸப்₃தூர்த்தம். c அப்படி அருளை நிரூபகமாயிருக்குமோ? என்ன

ஜீ-என்ன (வெஞ்சிறை இத்யாதி₃) r “தேர்கடவி” என்னுமாபோலே அசேதந ஸமாதி₃யாலே சொல்லுவானென்? என்ன (அதுகூலர் இத்யாதி₃) s (பிககிச்சுழிகை) மந்த்₃மாக வளையவருகை. t (அசேதநமான இத்யாதி₃) ஹுங்காராஸ்ப்₃பாலநாங்குரிப்ரஹதிகள் விவக்ஷிதங்கள். u வடிம் பாலே தாக்கி - கனிமரத்தாலே குத்தி. v அங்ஙன் ஒண்ணுமோ - அப்படி யுத்தமோ? w, w₂ இது வெறுமனன்று - இது வெறுமையன்று. x ஒருநாள் அமையுமோ? என்ன (நாங்கள் இத்யாதி₃) y அருளாழி அம்மானை - க்ருபாஸமுத்₃ரமான ஸ்வாமியை. y₂ மிகை - அதி₃கம். z புருஷகார பூதனான திருவடியும் மிகையாம்படி க்ருபையுடையனாயிருக்குமோ? என்ன (தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி₃) பெரியபிராட்டியாரேவாகிலும் குற்றஞ்சொன்னாசில், “என்னடியார் குற்றஞ் செய்யார்” என்று சொல்லும்படி.

a (கையாளாயுள்ளார்) பரிகரமாயுள்ளார்; கையிலே இருக்கிறவர்கள் என்றுமாம். b இரண்டாம் அர்த்தம் (அருளை நிரூபகமாக இத்யாதி₃) c அப்படி அருளை நிரூபகமாயிருக்குமோ? என்ன

ஈ-௦A அருளார் திருச்சக்கரமிநே. ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் e கைக்குறியாப்பை வாங்குவது இங்கேயிநே; f ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் g அருள் மறுத்தாலும் h அருள் கூடுகட்டிநிற்கும் இடமிநே.

(இது சொல்லியருள்) இத்தனையும் சொல்லியருளவேணும். ஏதென்னில், “அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்விதி ஒருநாள்” என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருள வேணும். (ஆழி வரிவண்டே) i ஸ்ரமஹரமாய் அழகிதான் வண்டே என்னுதல், j வடிவு சிறுத்திருக்கச்செய்தே j₂ க₂ரம்பீர்யம் பெருத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுதல். k ஆழி

அ-(அருளார்இத்யாதி₃)திருவிருத்தம். d “அருளார்”இத்யஸ்யா: பூர்த்தே: அவதி₄மாஹ(ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் இதி) e கைக்குறியாப்பை வாங்குகையாவது - சுருங்கை பரிமாணமானத்தையும் கடனாக வாங்குகை. “கைக்குறி, ஆப்பைக்குறி” இதி லௌகிகபரிபுராஷா. f ரஸோக்திமாஹ (ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் இதி) g அருள்மறுத்தாலும் - த₃யாயா அப₄ரவேபி. h அருள் கூடுகட்டி - க்ருபாஸ்வரூபம் ஸு₂த₃ர்ஸநே ரத்நாங்க்யாதி₃வத் வர்த்தத இதி ப்ரத₄நார்த்த₂:. த₄ந்யாதி₃ கோஸவத் க்ருபாகோஸஸ்த₄நமிதி ச த₄வந்யதே.

l “ஆழி” என்று-ஸமுத்₃ரம் என்று விவக்ஷித்து (ஸ்ரமஹரமாய் இதி) j. j₂ “ஆழி” என்று-ஆழமாய், அத்தாலே - க₂ரம்பீர்யம் விவக்ஷித்து (வடிவு இத்யாதி₃) வண்டாகையாலே, வடிவு சிறுத்திருக்கும் என்று அர்த்த₂ரத் ஸித்₃த₄ம். k “ஆழி” என்று - வட்டமாய், அத்தாலே - சுழல் தலைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (ஆழி என்று இத்யாதி₃) இம்மூன்று பொருளுக்கும் “வரி” என்று-அழகு. j. j₂ இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே, க₂ரம்பீர்யமாவது அளவுடைமையாய், அதாவது-திருவடியைப்போலே சொன்ன கார்யத்துக்கும் அவ்வருகே சில கார்யம் செய்யும்படியான அளவுடைமை. l இத்தை வர்ணிக்கிற இத்தால் - ஸ்வாபதே₃ஸத்துக்குப் ப₂லித்தது ஏதென்ன (க₂டகருடைய என்று) j₂.n ஆத்மகுணம் - க₂ரம்பீர்யம்.

ஜ-(அருளார் இத்யாதி₃) d “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் இத்யாதி₃) e கைக்குறியாப்பை வாங்குகை - அகப்பையாலே கடன்வாங்குகை. “கைக்குறி, ஆப்பைக்குறி” என்று, லௌகிகபரிபுராஷா. அதாவது - ஒரு பத₄ார்த்த₂ம் கடன் வாங்குமவர்கள் “கைக்குறியாகத் தாருங்கோள், ஆப்பைக்குறியாகத் தாருங்கோள்” என்று சொல்லுவார்கள். குறி-அளவு. f விவரணம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ரஸோக்தி (ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் இத்யாதி₃) g அருள்மறுத்தாலும் - த₃யையிலாமற்போனாலும். h அருள் கூடுகட்டி - க்ருபாஸ்வரூபம் ரத்நாங்க்யாதி₃களைப்போலே அவரிடத்திலிருக்கும் என்று ப்ரத₄நார்த்த₂ம். த₄ந்யாதி₃ கோஸவத் க்ருபாகோஸஸ்த₄நம் என்று த₄வநிக்கிறது.

l ஆழி என்றது-ஸமுத்₃ரம் என்று விவக்ஷித்து (ஸ்ரமஹரமாய் இத்யாதி₃) j. j₂ ஆழி என்று-ஆழமாய் அத்தாலே - க₂ரம்பீர்யம் விவக்ஷித்து (வடிவு இத்யாதி₃) வண்டாகையாலே, வடிவு சிறுத்திருக்கும் என்று அர்த்த₂ரத் ஸித்₃த₄ம். k ஆழியென்று - வட்டமாய், அத்தாலே - சுழல் தலைச்சொல்லுகிறது என்கிறார் (ஆழியென்று இத்யாதி₃) இம்மூன்று பொருளுக்கும் வரியென்று-அழகு. j. j₂ இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே, இதுக்கு க₂ரம்பீர்யமாவது - சொன்ன கார்யத்துக்கும் அவ்வருகே சில செய்யும்படியான அளவுடைமை. j₂.n க₂ரம்பீர்யம்-ஆத்மகுணமாகவுமாய்.

7. என்பிழைகோப் பதுபோலப் பனிவாடை யீர்கின்றது
என்பிழையே நினைத்தருளி யருளாத திருமாலார்க்கு
என்பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கென் றெருவாய்சொல்
என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான்வளர்த்த நீயனையே.

ஆ— 7. வ்யா:— (என்பிழை) “தம்மைப் பிரிந்து படுகிற வ்யஸந்தின்மேலே எலும் பிலே இழைகோத்தாற்போலே என்னைப் பனிவாடை ஈராநிற்கச்செய்தேயும், தன் க்ருபையை ஒன்றும் நினைவாதே, என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாதிருக்கிறவருக்கு, நான் ஏதேனும் பிழைசெய்தால், தம்முடைய க்ருபைக்கு விஷயமல்லாததொரு பிழையு முண்டோ?” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும். “உன்னுடைய நிறத்தைக்காட்டி யும் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியும், என்னுடைய எலும்பை இழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வார்த்தையை மறுத்தருளிலும் பிராட்டிதிருமுன்பே வைத்துச் சொல்லவேணும்” என்று ‘இத்தனைக்கும் உறவு போராடோ’ என்கிறான்.

நீ—என்று-வட்டமாய், சுழலப் பறக்கிற வண்டே என்னுதல். 1க,டகருடைய n ஆத்ம குணத்தோபாதி, ரூபகுணமும் உத்யுத்யுத்யம் என்கை.

(n யாமும் என் பிழைத்தோமே) நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? o தாம் பிரிந்து p துவளவிட்டுவைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோம் என்று ஆறியிருந்தோமோ? q திர்யக்கின் காலிலே விழுவாரும், தூது விடுவாரும் தாமாயிருக்கிற அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம், எங்களதோ? 6.

அ— “ஆழிவரிவண்டே! அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் அருளாத நீர் அருளி, அவர் வீதி ஒருநாள் அவரானி துவராமுன் ‘அருளாழிப் புட்கடவீர்’ என்றிது சொல்லியருள்” n “நாகுச்சுமீதி யதி, ப்ருயாத், ததூ கிம் குர்ம:” இத்யத்ராஹ (யாமுமென் பிழைத்தோமே இதி) இதுவே அந்வயப்ரகாரம். o “யாமும்” என்ற சஸ்ப்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தாம் பிரிந்து இத்யாதி) p துவளவிட்டு - து:க்கூப்படவிட்டு. q ஆறியிராதே செய்தது ஏதென்ன (திர்யக்கின் இத்யாதி) (திர்யக்கின் காலிலே) 1. “ஸுக்ரீவம் நாத்யிச்சுதி”. முதல் யோஜனையிலே, “அருளாத நீராகிலும் பின்னையும் அருளத்தவிரீர்; அதை அவரானி துவராமுன் அருளி” என்று அந்வயத்திலே கூட்டிக்கொள்வது. “ஆழிவரிவண்டே! அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால், அருளாத நீர் அருளி, அவரானி துவராமுன் ‘அருளாழிப் புன் அவர் வீதி ஒருநாள் கடவீர்’ என்று இது சொல்லியருள்; யாமும் என் பிழைத்தோமே? என்று உரை.

ஜீ—1 ஸ்வாபதே:ஸம் (க,டகருடைய இத்யாதி) o “யாமும்” என்ற சஸ்ப்யதார்த்தம் (தாம் பிரிந்து இத்யாதி) p துவளவிட்டு - து:க்கூப்படவிட்டு. q ஆறியிராதே செய்தது ஏதென்ன (திர்யக்கின் இத்யாதி) திர்யக்கின் காலிலே - 1. “ஸுக்ரீவம் நாத்யிச்சுதி”.

“ஆழிவரிவண்டே, அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் அருளாத நீர் அவரானி துவரா முன் அருளி அவர்வீதி ஒருநாள் அருளாழிப் புட்கடவீர் என்று இது சொல்லியருள். n தங்கள் குற்றம் பாராதே வாச்சொல்லுகிறதென்? மாட்டோம் என்னில்; யாமுமென் பிழைத்தோமே என்று சொல்லியருள் - அதாவது - இத்தனையும் -சொல்லியருளவேணும்” இத்யந்வய: 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — இத்திருவாய்மொழிக்கு நித்யநமான அபராத, ஸஹத்வத்தை அநுஸந்தித்து, “தன்னுடைய இக்குணத்துக்கு நான் புறம்போ?” என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவி” என்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா:— (என்பிழை என்று தொடங்கி) விரஹவ்யஸநத்துக்குமேலே எலும்பை இழைகோத்தாம்போலே பணிவாடை ஈராநின்றது. நிரதிஸய க்ருபாவான தனக்கு இங்ஙனே நோவுபடக் கண்டிருக்கை போராதென்று பாராதே, பிராட்டியோடே கூடி என் குற்றங்களையே அநுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணுதிருக்கிறவனுக்கு என் அபராத, மெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிராட்டி ஸந்திதியிலே அறிவி—என்று கருத்தாகவுமாம். (என் பிழைத்தாள் என்று தொடங்கி) ‘ஸ்வாமியான உன்னுடைய அபராத, ஸஹத்வத்துக்கு விஷயமன்றிக்கே நோவுபடுகைக்கிடான என்ன தப்புச் செய்தாள்?’ என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லு. (என்பிழைக்கும் என்று தொடங்கி) ஸ்ரமஹரமான நிறத்தாலும், வடிவழகாலும், புவ்யனதயாலும், நல்ல பேச்சாலும், வாயின் சிவப்பாலும், பருவத்தாலும் எம்பெருமானோடு உறவு ஒத்திருக்கிற உன் படியைக் காட்டி எலும்பை இழைத்து நோவுபடுத்துகிற இளங்கிளியே! என் பிழைக்கும் - என்ன தப்புண்டாம் என்னவுமாம். (யான் வளர்த்த நீயலையே) தாய்மாரைப் பிள்ளைகளும் நலிவரோ?

7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், “அவள் உம்முடைய அநவதிக க்ருபைக்குச் செய்த தொரு தப்புண்டோ? என்று சொல்” என்று, தான் வளர்த்ததொரு கிளியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே—(உன்னுடைய ரூபஸோபையாலும், வடிவில் இளமையாலும் ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு) என் எலும்பைச் செதுக்குகிற கிளியே! யான் வளர்த்த நீயலையே—(பருவத்துக்கும் இளமைக்கும் ஈடாக) நான் வளர்த்துப் போந்த நீயல்லையோ? (என் க்லேஸமிருந்தபடி—) என்பு—எலும்பிலே, இழை—நூலிழையை, கோப்பதுபோல—கோக்குமாபோலே, பணிவாடை—குளிர்ந்த வாடை, ஈர்கின்ற—ஈராநின்றது; என் பிழையே நினைந்தருளி—(இவ்வளவிலே) என்பக்கல் அபராதத்தை நினைந்தருளி, தம்முடைய தப்புப்பாராமல், அருளாத—என்பக்கல் அருளாதே, திருமாலார்க்கு—அருளுவிக்கும் அவளுக்கு நல்லராயிருக்கிற அவர்க்கு, ‘திருவடியின்—ஸ்வாமியான உம்முடைய, தகவினுக்கு—ஸ்வாபூவிக க்ருபாகுணத்துக்கு, என்—என்ன, பிழைத்தாள் என்று—தப்புச்செய்தாள்’ என்று, ஒரு வாய்—ஒரு வார்த்தை, சொல்—சொல்லவேணும்.

ப— லாய் - வார்த்தை. என்பிழைத்தாள் - உம்மைப் பெறுவதற்கு, தான் யதும் பன்னினானோ? என்று கருத்து. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டாம்? என்றுமாம். "சர்கின்றது" என்றும் பாட்டும். இதில் - கட்டகருடைய அவயவசோபாதி,களும், கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தி,தவாதி,களால் வந்த புவ்யதையும் தோற்றுகிறது. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — "தம்முடைய அபராத,ஸஹத்வத்துக்கும் நிலமன்றோ என்பிழை' என்று அவர்க்கு அறிவி" என்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்; இத்திருவாய்மொழிக்கு நித்யநமான பாட்டாயிற்று இது.

வ்யா:— (என்பிழை கோப்பதுபோல) எலும்பிலே துளைத்து நூலைக் கோக்குமாபோலே. (பனி வாடை) 1. "पावकप्रतिमो ववौ" (பாவகப்ரதிமோ வவௌ) என்கிறபடியே பண்டு குளிர்ந்துபோரும் வாடை இப்போது பூத,கமாகிறபடி. (சர்கின்ற) ஈரானின்றது. விரஹக்ருஸையாயிருக்கிறதின்மேலே பூத,கவர்க்கும் நலிகிறபடி. 2. "पञ्चसौगन्धिकवहस" (பத்,மஸௌக,ந்தி,கவஹம்). (என்பிழையே நினைந்தருளி) வாடை நலிந்தபடி போராதென்று கீழாண்டைச்சிகையையாயிற்றுக் கணக்கிடுகிறது. அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்ந்து, இப்போது 3. "सहस्रांशुः" (ஸஹஸ்ராம்ஸு:) என்கிறபடியே தேர்ஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது. (அருளாத திருமாலார்க்கு) என் பிழை பார்த்துக் கைவிட்டு, 4. "न कश्चिन्नापराधयति" (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவளோடே அணையவிருக்கிறாரோ? நம் அபராத,ங்களைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி ஸந்திதியிலே அறிவி என்னவுமாம். "அபராத,ங்களைக் கணக்கிடுகைக்கு அவளும் கூட்டுப்போலே காண்" என்றும் சொல்லுவர். (என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு) ஸ்வாமியான உம்முடைய தகவினுக்கு என்ன தப்புச்செய்தாள்? அபராத,ஸஹத்வமாகிறது-க்ஷமை. அதுக்கடியான தூய - தகவாகிறது. என் பிழை அநாதி,காலார்ஜிதமானாலும், தம்முடைய க்ஷமைக்கு எவ்வளவுபோரும்? 5. "किं कोपमूलं मनुजैर्दृष्टुं कसौ न सन्तिष्ठति वाङ्निदेशे" (கிம் கோபமூலம் மனுஜேந்த்,ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்ட,தி வாங்நிதே,ஸே). (திருவடியின் தகவினுக்கு) இழவுபேறு தம்மதாம்படியான குடல்தொடக்கு உண்டாயிருக்க, குற்றத்தைக் கணக்கிட்டது அமையாதோ? ப்ராப்திக்குப் போராது; க்ஷமைக்கும் போராது. (என்று ஒரு வாய் சொல்) ஒரு வார்த்தை சொல்லு. (என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) பருவத்தாலும், நிறத்தாலும், வாயின் பழுப்பாலும், பேச்சின் இனிமைப்பாலும், ஸர்வதூ,ஸத்,ருஸமாகையாலே, உன் வடிவைக் காட்டி எலும்பை இழைக்கிற நீ. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன தப்புண்டாம்? என்னவுமாம். (யான் வளர்த்த நீயலையே) கலந்தார் செய்யுமவற்றை வயிற்றிற்பிறந்தாரும் செய்வரோ? நிவாரகரில்லாத ஸ்வதந்த்ரர் செயலை நீயும் செய்யவோ? 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. “தந்தாமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, ‘அருளாழிப்புள் கடவீர் அவர் விதி’ என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது?” என்று அவர்க்குக் கருத்தாக, ௩ “எங்கள் ௩ குற்றம் ஒன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராதஸஹத்வம் பார்க்கக்கடவதன்றோ?” என்று சொல்” என்று தன் கீனியை இரக்கினாள்.

வ்யா:— (b என்பிழை கோப்பது போல) c எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி ஸரீரந்தான் போர க்ருஸமாயிற்று. எலும்பைத் c₂ தொனைத்து, அதிலே d மூர்த்தமாயிருப்ப தொன்றை e வ்யாபரிப்பித்தாப்போலேயாயிற்றுப் பனிவாடை ஈர்கின்றது. f நஞ்சுட்டின வாதையானதிருக்கிறபடி. g 1. “पम्पोपवनमारुतम्” (பம்போபவநமாருதம்) என்று நாயகனுக்கு இருக்குமாபோலே இராநின்றது காணும் இவ்வாடை இவளுக்கு.

அ— ஏழாம் பாட்டு. (என்பிழை) a கீழ்ப் பாட்டிலே, “யாமும் என் பிழைத்தோமே” என்று அதப்யுபக்யதவாதத்தாலே அருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டிலே, அப்யுபக்யதவாதத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் என்று அருளிச்செய்வார். ௩ குற்றம் - பூர்வாகம். கீழ்ப்பாட்டிலே அபராதம் உத்தராகம் என்று விவக்ஷிதம் என்று கருத்து.

(என்பிழை கோப்பதுபோல) b,c “என்பு” என்று - தன்னுடைய எலும்பிறே விவக்ஷிதம்; மாம்ஸத்தைத் தொனைத்துப் பின்னையிறே எலும்பைத் தொனைப்பது; ஆகையால் அத்தையும் சொல்லலாமிறே; அது சொல்லாதொழிந்ததென்? என்ன (எலும்பும் நரம்பும் இத்யாதி) d (மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை) “இழை” என்று கர்க்கஸரஜ்ஜ்வாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. e வ்யாபரிப்பிக்கை - குத்துகை. c₂யத்₂வா, எலும்பிலே ஈர்கிறதென்? தோல் தொடக்கமானதிலே ஈரவொண்ணுதோ? என்ன (எலும்பும் இத்யாதி) c₂ கோப்பது தொனையிலே ஆகையாலே “தொனைத்து” என்றது அர்த்தஸரித்தமும். f வாதையென்னுதே “பனிவாடை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நஞ்சுட்டின இத்யாதி) g “பனிவாடை” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பம்போபவநேத்யாதி).

ஐ— ஏழாம் பாட்டு. (என்பிழை இத்யாதி) a கீழிற்பாட்டிலே, “என் பிழைத்தோம்” என்று பிழையை அதப்யுபக்யம்யவாதத்தாலே அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் அப்யுபக்யம்யவாதத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

c உடம்பு என்னுதே “என்பு” என்றதுக்கு பாவம் (எலும்பும் இத்யாதி) d (மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை) என்கையாலே - “இழை” என்று - கர்க்கஸமான ரஜ்ஜ்வாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. c₂ கோப்பது தொனையிலே ஆகையாலே, தொனைத்து என்றது-அர்த்தஸரித்தமும். f “பனி” என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவம் (நஞ்சுட்டின இத்யாதி) g பனிவாடை என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பம்போபவநேத்யாதி).

h இயிலோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதாக ப்ரதீகேசபாதநம் (பத்₂ம இத்யாதி) கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே - 1. “பத்₂மஸௌக்யந்திகவஹம் ஸிவம் ஸோகவிநாநம் |

ப்ர—g1.(என்பிழை இத்யாதி) (பனிவாடை) किष्किन्धाकाण्डे प्रथमे—“पद्मसौगन्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम्। धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमारुतम्॥ १०४३॥”

ஈ— h 1. “एवसौगन्धिकवहम्” (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) i கலம்பகன் குடுவாரைப் போலே தாமரைkஓடை j செங்கழுநீர்கஓடைகளிலே சென்றுபுக்கு, l “பூவிலிழியில் அதில் வெக்கை தட்டும்” என்று மேலெழுதின்று, m அரிமிதியான பரிமளத்தைக் n கொய்துகொண்டு வாராநின்றது. o 1. “शिवम्” (ஸிவம்) கலப்பற்றுப் பசுந்தென்ற லாய் இராநின்றது. அதாவது - புறம்பே சிலர்க்கு உடம்பு கொடுத்துச் p கணங்கழி யாதே q தாய்த்தலைத்தென்றலாய் இருக்கை. r 1. “शोकविनाशनम्” (ஸோகவிநாஸநம்) s நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே இருந்தது. 1. “अन्याः” (தந்யா:) காற்று வாராநின்றது என்றால், ஏகாந்தஸ்துலந்தேடிப் படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே! 1. “लक्ष्मण सेवन्ते” (லக்ஷ்மண ஸேவந்தே) t இது எப்போதோ

அ— h இல்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதாக ப்ரதீகோபாத்யாநம் (பத்ம இத்யாதி) j ஸௌகந்திகம்-செங்கழுநீர். l புஷ்பத்வயவஹநஸ்ய த்ருஷ்டாந்தமாஹ (கலம்பகன் குடு வாரைப்போலே இதி) கலம்பகன் - நாநாபுஷ்பக்ரதித நாநாவர்ண மாலா. k ஓடை - ஸா:. l பத்மஸௌகந்திக ஸப்்த்யாப்யாநம் - தத்வகந்த்யாவுபலஷ்யேதே இத்யபிப்ராயேணாஹ (பூவிலிழி யில் இத்யாதி) yத்வா. “ஸௌகந்திகஸ்ய நாமாந்தரேஷு ஸத்ஸ்வபி யோக்யருடே, ந ஏதந்தாம்நாபித்யாநாத் உபஸர்க்க்யபூர்வக யோக்யார்த்தமாஹ (பூவிலிழியில் இத்யாதி)” இதி ச வக்யந்தி. பத்மஸௌகந்திக ஸப்்த்யங்கள் கந்த்யலக்ஷகங்களிறே. ஆளபின்பு, நுழைந்து அதின் பரிமளத்தை வாங்கும்போது வெக்கைதட்டுமிதே என்ன (பூவிலிழியில் இத்யாதி) இது க்ரந்த்யகார வாக்யம். n மேலெழுதின்றால் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி என்னென்ன (அரிமிதியான என்று தொடங்கி) அதாவது - அரி என்று வண்டாய், வண்டாலே மிதிக்கப் பட்ட - கிளப்பப்பட்ட பரிமளம் என்று ஸ்வபூரவம். அறுத்து உடனே மிதித்த நெல் என்று சாடு. அரி - அரிந்து என்றபடி. அது ஸ்லாக்யமானபோலே இங்கு ஸ்லாக்யமான பரிமளம் என்றபடி. அரியை மிதித்த நெல் என்றுமாம். n கொய்துகொண்டு-சுற்றிக்கொண்டு. o ஸிவம்-ஸுத்வத்யம். p (கணங்கழியாதே) தன் அதிஸயம் குன்றுதே. q தாய்-ப்ரத்யமத்திலேயுண்டாய், தலைத்தென்றல்- ஸ்லாக்யமான தென்றல் என்றபடி. r ப்ராணே ஸதி அவஸ்யம் து:க்க்யம் புவத்யேவ; ஏவம்சேத் ஸோகவிநாஸகத்வம் கத்யம் புவேத்? ப்ராண விநாஸத்வாராவ இத்யபிப்ராயேணோக்தம் (ஸோகவிநாஸநம் இதி) s அமுமபிப்ராயமாஹ (நம்மை இனி இதி) t வர்த்தமாநத்துக்கு பூரவம் (இது எப்போதோ இதி) இதுக்கு ஸேவிதாம்ஸத்தில் அபர்யாப்தியிலே நோக்கு.

ஜீ—தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவாநமாருதம் ||” j ஸௌகந்திகம் - செங்கழுநீர். l புஷ்ப த்வயவஹநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கலம்பகன் இத்யாதி) கலம்பகன் - நாநாபுஷ்பங்கள் தொடுத்த நாநாவர்ண மாலா. k ஓடை - ஸரஸ்ஸு. l பத்மஸௌகந்திக ஸப்்த்யங்கள் - தத்வ கந்த்யலக்ஷகங்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பூவிலிழியில் இத்யாதி) n அரிமிதியான என்றது சாடு; அரியாலே - வண்டாலே மிதிக்கப்பட்ட பரிமளம் என்று ஸ்வபூரவார்த்தம். அரியை மிதித்த நெல்லென்று சாடு. அதுபோலே ஸ்லாக்யமான பரிமளம் என்றபடி. n கொய்துகொண்டு-சுற்றிக்கொண்டு. o ஸிவம்-ஸுத்வத்யம். p கணங்கழியாதே-தன் அதிஸயம் குன்றுதே. q (தாய்த்தலைத்தென்றல்) தாய்-ப்ரத்யமத்திலேயுண்டாய், தலைத்தென்றல்- ஸ்லாக்யமான தென்றல் என்றபடி. r ஸோகவிநாஸகத்வம் - ப்ராணவிநாஸத்வாராவ என்று கருத்து. t வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்தம் (இது எப்போதோ இத்யாதி) இதுக்கு - ஸேவிதாம்

ஈ—வருவது என்றிருப்பார்கள். 1. “पञ्चोपवनमारुतम्” (பம்போபவநமாருதம்) u “ஆகரத்தில் நெருப்பு” என்னுமாபோலே.

v இப்படி மஹிஷியானவன் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, v₂ இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி. w நாயக நாயகிகள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தவாறே, x அந்தரஜாதி காலிலே துகையுண்பதே இப்படி. * (அந்தரத்திலே ஜாதமானது - அந்தரஜாதி. 2. “आकाशावायुः” (ஆகாஸாத்வாயு:) இதே. கால் - காற்று) (என்பிழையே நினைந்தருளி) y நான் படுகிற க்லேஸம் போராது என்று z கீழாண்டைச்சிகை வாசியாநின்றார். a (3. अविज्ञाता) அவிஜ்ஞாதா வாகை தவிர்ந்து. 3. “सहस्रांशुः” (ஸஹஸ்ராம்ஸு:) என்கிறபடியே இப்போது தேயுஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது.

அ—u, w, x “ஆகரத்தில் நெருப்பு என்னுமாபோலே” என்று தொடங்கி வாக்யங்கள் லேகுகதேயுஷத் தாலே சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே முன்பின்னாயிருக்கையாலே அந்வயித்து நிர்வஹித்தருளுவர். அதாவது - “ஆகரத்தில் நெருப்பு என்னுமாபோலே, நாயக நாயகிகள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தவாறே அந்தரஜாதிகாலிலே துகையுண்பதே இப்படி” என்று அருளிச்செய்வர்.

v “என்பிழையே நினைந்தருளி” இத்யஸ்ய வ்யதிரேகலக்ஷணயா அவதாரிகாமாஹ (இப்படி மஹிஷியானவன் இதி) “இப்படி” இத்யஸ்ய அர்த்தத்வயம்; நாயகவத் இதி ஏகோ஽ர்த்தத்வம்; “என்பிழை கோப்பதுபோலவாயிற்று பனிவாடை ஈர்கிறபடி” இத்யுக்தார்த்தத்வம்; பராமருஸ்யதே வர. w வித்துத்வயாக்யாத்ருவாக்யம் (நாயக நாயகிகள் இத்யாதி) x (அந்தரஜாதிகாலிலே) அந்தரத்திலே - ஆகாஸத்திலே, ஜாதியை - ஜந்மத்தையுடைய, காலிலே - காற்றிலே என்றபடி. 2. “आकाशावायुः” ஹீநஜாதேஸ்ஸரணேநேதி த்வநி: y “இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர் கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி” (v₂) இதி வ்யதிரேக லக்ஷணயா உக்தமர்த்தத்வம் ஸ்பஷ்டயதி (நான் படுகிற க்லேஸம் இதி) “நினைந்தருளி” இத்யாதி₂யிலே நோக்காகத் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். z (கீழாண்டைச்?) சிகையாவது - பழங்கணக்குகளிலே நிற்கிற நிலுவை விசாரிக்கை. a “பிழையே நினைந்தருளி” இத்யேவகாரகூர்ப்பிதம் பூவமாஹ

ஜீ—ஸத்தில் அபர்யாப்தியில் நோக்கு. u ஆகரத்தில் நெருப்பு-புட்பு₂பூநலம். u, w “ஆகரத்தில் நெருப்பு” இத்யாதி₂வாக்யாதந்தரத்திலே, “நாயக நாயகிகள்” இத்யாதி₂வாக்யம் அதுஸந்தேயம்.

v மேலுக்கு அவதாரிகை (இப்படி மஹிஷியானவன் இத்யாதி₂) இது வ்யதிரேக லக்ஷணை. x (அந்தரஜாதி காலிலே) அந்தரத்திலே - ஆகாஸத்திலே, ஜாதியை-ஜந்மத்தை உடைய, காலிலே - காற்றிலே என்றபடி. 2. “आकाशावायुः” இதே. ஹீநஜாதிகாலிலே என்று த்வநி. y “இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர் கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி” (v₂) என்று-வ்யதிரேகலக்ஷணயா உக்தம் அர்த்தத்வம் ஸ்பஷ்டயதி (நான் படுகிற க்லேஸம் இத்யாதி₂) z (கீழாண்டைச்சிகை) பழங்கணக்குகளிலே நிற்கிற நிலுவை. a “பிழையே” என்கிற ஏவகாரார்த்தத்வம் (அவிஜ்ஞாதா இத்யாதி₂) ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமநி—3. “अविज्ञाता सहस्रांशुर्विधाता कुतलक्षणः।

பர—a3. (நினைந்தருளி) श्रीसहस्रनाम्नि “अविज्ञाता सहस्रांशुर्विधाता कुतलक्षणः। गभस्तिनेमिस्सच्चस्थस्सिहो भूतमहेश्वरः॥”

* இவ்வாக்யம் அரும்பதவுரைகளுக்குப் பாட₂யில்லை.

ஈ— (அருளாத திருமாலார்க்கு) b 1. “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவள்பக்கல் முகம்பெற இருக்கிறாரே! — என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. c “நான் இப்படி நோவுபட வேண்டுகிறது - அவனுக்கு அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே” என்று d இன்னொதாகிருள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. e உறவுள்ள இடத்திலேயிறே வெறுப்புள்ளதும்.

அ—(அவிஜ்ஞாதாவாகை இதி) பூர்வம் ஸ்வாமிரிததேஜாஷவிஷயே அவிஜ்ஞாத்ருத்வேத. குண விஷயே ஸஹஸ்ராம்ஸுத்வேத - ஸர்வஜ்ஞத்வேத ச வர்த்தமாத ஸர்வர: தாத்ருக்யாகாரம் விஸ்குஜ்ய, தேஜாஷைகத்ருக் அபூதிதி பூாவ:.

b “அருளாத திருமாலார்க்கு” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்; (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி இத்யாதி) ப்ரதம:; அதாவது - எனக்கு அருளாமையாலே, இவர் திருவினிடத்திலே மாலாய்ப் போகிறதித்தனைப்போக்கி, அவள் முகங்கொடாள் என்றபடி — என்று ஜீயர். c (நான் இப்படி இத்யாதி) த்விதீய:; அதாவது-லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தவ்யாமோஹ விஷயபூதஞானம் என்றபடி— என்று பிள்ளான். d இன்னொதாகிருள் - வெறுத்தாள்; கோபித்தாள் என்றபடி. e ஸ்வாமிநியை வெறுக்கலாமோ என்ன (உறவுள்ள இத்யாதி) 2. “ஹரிஷ்யாமி ஸப்யாந்தவம்” இதே. யத்யவா. A “திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன்” இதி வந்து: பராங்குஸார்யஸ்ய அயம் பூாவ இதி வத்தும் யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (உறவுள்ள இடத்திலே இதி).

ஜீ—ஸர் வித்யாதா க்ருதலக்ஷண:”. பூர்வம் ஆஸ்ரிததேஜாஷ விஷயத்திலே அவிஜ்ஞாதாவாய், குணவிஷயத்திலே ஸஹஸ்ராம்ஸுவாய் - ஸர்வஜ்ஞராய்ப் போந்தவர், இப்போது அந்த ஆகாரத்தை விட்டு தேஜாஷைகத்ருக்கானார் என்றபடி.

b “திருமாலார்க்கு” என்றதுக்கு-திருவினிடத்திலே மாலார்க்கு என்று ஜீயர் நிர்வாஹம்; c திருவின் மாலுக்கு விஷயபூதரென்று பிள்ளான் நிர்வாஹம். b எனக்கு அருளாமையாலே, இவர் திருவினிடத்திலே மாலாய்ப்போருகிறதித்தனைப்போக்கி, அவள் முகங்கொடாள் என்று ஜீயர் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம். c அருளாதொழிகைக்கு ஹேது - அவனுக்கு அவள் வ்யாமுக்யதையாய், தன் வ்யாமோஹத்துக்கு விஷயமாக்கி முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையிறே என்று பிராட்டியை இன்னொதாகிருள் என்று பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்தம். மால்-வ்யாமோஹம். b யுத்தகாண்டே மாகுதிம் ப்ரதி ஸீதா—1. “பாபாநாம் வா ஸுப்யாநாம் வா வத்யார்ஹாநாம் பலவங்க்யம்! கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி ||” d (இன்னொதாகிருள்) வெறுக்கிருள். e ஸ்வாமிநியை வெறுக்கலாமோ? என்ன (உறவுள்ள இடத்திலே இத்யாதி) 2. “ஹரிஷ்யாமி ஸப்யாந்தவம்” இதே.

ப்ர—b1. (அருளாத திருமாலார்க்கு) யுட்காண்டே (११६) रावणवधानन्तरे राक्षसीवधोद्युक्तं मारुतिं प्रति सीता—“पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां पुवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति || ४४ ||”

ஈ— i அருளாதொழிகிறதென்? என்றால், “தந்தாம் குற்றம்பாராதே அருளச் சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது” என்று சொல்ல நினைத்தாராகில், நீங்கள்தான் இங்ஙனே சொல்லுங்கோள்—“என் p பிழைத்தாள் திருவடியின் g தகவினுக்கு” என்னுங்கோள். h என் குற்றத்தைப் பார்த்து i துமிக்க நினைத்தாராகில், j தம் பொறையாகிற j₂ நேர்த்தரவைக் காட்டுங்கோள். k ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னுங்கோள். l ஆஸ்ரயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எல்லாம்; m நாங்கள் குற்றஞ்செய்வதும் n எங்கள் அளவிலே; தாம் பொறுப்பதும் o தம் அளவிலேயன்றோ. (திருவடியின் g தகவினுக்கு என் p பிழைத்தாள்) q “தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏ தே நும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதி₂கள் பண்ணிற்றுண்டோ?” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி.

அ— i (அருளாதொழிகிறதென் என்றால் இதி) அஸ்ய வாക്யஸ்ய - பூர்வாக₂ம் வர விவக்ஷிதம். உத்தராக₂ம் வேதி விகல்ப்ய, ப்ரதக்ஷிண காரணபூதே “அருளாத நீர் அருளி அருளாழிப்புட்கடவீர்” (6) இதி வாக்யே ஹ்ருத்யம். பூர்வாக₂ம் - அக்ருத்யகரணம் வர, உபாயாத்நாத்வயோ வர. g “தகவு” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம். அதாவது-பொறையாதல், க்ருபையாதல். h பொறை என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (என் குற்றத்தை இத்யாதி₂) i துமிக்க-துண்டிக்க. 1. “பூர்வாத்₂துண்டி: ப்ருதக் ஸய்யா” 2. “ப்ருதக் ஸய்யா ச நாரீணாம் அஸஸ்த்ரவத₂ உச்யதே” j (தம் பொறையாகிற நேர்த்தரவை) க்ருபாவாசியான “தகவு” என்கிற ஸப்₂தூத்தாலே - தத்தகார்யமான ஸுமையை லக்ஷிக்கிறது. j₂ நேர்த்தரவு - செல்லுச்சீட்டு. விஸுத்தி₂பத்ரிகேதி யாவத். k ஸுமிக்கைக்கு யோக்யமல்லாதபடி என்ன பிழையைச் செய்தாள்? என்ன “திருவடியின் தகவினுக்கு” என்று கூட்டித் தாத்தபர்யாத்நாதம் (ஸ்வாமிகள் இத்யாதி₂) ஸுமைக்குப் போரும்படி என்ன பிழையைச் செய்தாள் என்றபடி. 3. “ஒளத்ஸு₂க்யபூர்வம்” இத்யாதி₂யை இங்கே அநுஸந்திப்பது. l போராதபடி என்னென்ன (ஆஸ்ரயத்துக்கு இத்யாதி₂) விபுத்வாணுத்வ ஸ்வரூபாஸ்ரயத்துக்கு என்றபடி. m இத்தை விவரிக்கிறார் (நாங்கள் என்று தொடங்கி) n (எங்களளவிலே) இதி ஸுத்₂ர ஸ்வரூபத்வம் ஸுத்₂ரோபகரணத்வஞ்ச விவக்ஷிதம். o (தம் மளவிலே) இதி ஸ்வரூபதோ குணதோ₂பி ப்ருஹத்த்வம் விவக்ஷிதம். p அஸ்மித் பகே, பிழை அக்ருத்யகரணாதி₂.

q க்ருபாபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தேவரீர் க்ருபைக்கு இத்யாதி₂) 4. “விஷ்ணுராயதாம் நித்யம் ஸாயம் ப்ராதத் தி₂நே தி₂நே | ப்ரதக்ஷிணத்₂வயம் ரூர்யாத் அஸ்வமேதப்யஸம் லபேத் ||” 5. “உத்ஸவே வாஸுதே₂வஸ்ய தத₂ர ரூர்வத் ப்ரதக்ஷிணம் | பதே₂ பதே₂ஸ்வ

ஈ— h “தகவு” (g) என்றதுக்குப்பொறையாக அர்த்தம் (என் குற்றத்தை இத்யாதி₂) i துமிக்க-துண்டிக்க. j₂ நேர்த்தரவு - விஸுத்தி₂யோகி. k “திருவடியின் தகவினுக்கு” என்று கூட்டிப் பூர்வாத்நாதம் (ஸ்வாமிகள் இத்யாதி₂) l செய்யப்போகாதபடி என்? என்ன (ஆஸ்ரயத்துக்கு இத்யாதி₂) விபுத்வாணுத்வரூபாஸ்ரயத்துக்கு என்றபடி. m விவரணம் (நாங்கள் இத்யாதி₂) p இந்தப் பக்ஷத்திலே பிழை - அக்ருத்யகரணாதி₂.

q “தகவு” (g) என்றது - க்ருபாபரமாக அர்த்தாத்நாதம் (தேவரீர் இத்யாதி₂) p இந்தப் பக்ஷத்திலே, பிழை - உபாயாத்நாத்வயம். r விவரணம் (ஆத்ருஸம்ஸ்யம் இத்யாதி₂) ஸுத்₂ர

ஈ— (s தகவினுக்கு) r 1. “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ துர்ம:” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ துர்ம:) என்று சொல்லும்படி இருக்கும் sநிலைக்கு என் பிழைத்தாள் - என்ன தப்புச்செய்தாள்? t 2. “கி கோபமூலம்” (கிம் கோபமூலம்) என்றாளிறே தாரை. u ராஜபுத்ரர்களை நாலு மாஸம் மின்னுக்கும் v இடிக்கும் w இரையாக்கித் தாங்கள் பேராகுப்ரவணராயிருந்தவற்றை ஒன்றையும் புத்திபண்ணாதே, உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென் என்றாளிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே. 2. “மனுஜேந்த்ரபுத்ர” (மனுஜேந்த்ரபுத்ர) அறுபதினாயிரமாண்டு, செய்தார் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சேரவிட்டு x ஆண்டு கொண்டு போந்தான் உங்கள் தம்பப்பனார்; அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம்செய்தோ மென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர் நீர். அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய y போக்கு!

அ—மேதஸ்ய பூலம் துஸகுணம் புவேத் ||” 3. “யாநி யாநி ச பாபாநி ஜம்மாந்தரக்ருதாநி ச| தாநி தாநி ப்ரணஸ்யந்தி ப்ரத்யக்ஷிணபதே பதே ||” 4. “நமஸ்கார: ஸ்ம்ருதோ யஜ்ஞ: ஸர்வ யஜ்ஞோத்தமோத்தம: | நமஸ்க்ருத்ய ஹ்ருஷ்கேஸம் அஸ்வமேதபூலம் லபேத் ||” 5. “துர்க்கு ஸம்ஸாரகாந்தாரமபாரம் பரிதராவதாம் | ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தேஸிக: ||” ஆதிஸப்தவிவக்ஷிதம் - 6. “வைவேத்யமந்நம் துளாளீமியிஸ்ரம் விஸேஷத: பாதுஜலேஸ ஸிக்தம் | யோஸநாதி நித்யம் புரதோ முராரே: ப்ராப்னோதி யஜ்ஞாயதகோடிபுண்யம் ||” இத்யாதி. r விவரணம் (ஆந்ருஸம்ஸ்யம் இத்யாதி) மூன்றாம் தாத்பர்யமாதல். s (நிலைக்கு) தகவு-ஒனகித்யம் என்றபடி. t ப்ரத்யமபக்ஷஸ்ய உத்யாஹரணமாதல் (கிம் கோபமூலம் இதி) ஏதேந பூர்வாவஸ்தாயாம் வாங்மநஸாபரிச்சேத்யேஷு அநாதிஸம்ஸாரார்ஜிதேஷு பாபேஷு ஸத் ஸ்வபி. “திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்” இதி வக்தும் ஸக்யதே கிம்? இதி ஸங்கா பரிஹ்ருதா. u இதுக்கு அர்த்தம் (ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி) v இடி-அஸதி: w இரையாக்கி-லக்ஷ யம் க்ருத்வா. x ஆண்டுகொண்டு-ரக்ஷித்துக்கொண்டு. y போக்கு-கதி:; வ்யாபார இதி யாவத.

ஜீ—காண்டே: மாருதம் ப்ரதி ஸீதா—1. “ஸ குருஷ்வ மஹோதஸாஹ க்ருபாம் மயி நரர்ஷப: | ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ துர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயா ஸ்ருத: ||” t பொறை என்ற அர்த்தத்திலே உத்யா ஹரணம் (கிம் கோபமூலம் இத்யாதி) கிஷ்கிந்தாகாண்டே: த்ரயஸ்த்ரிம்ஸே லக்ஷமணம் ப்ரதி தாரா—2. “கிம் கோபமூலம் மனுஜேந்த்ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டுதி வாங்மிதேஸே | கஸ்ஸுஷ்ண வ்ருஷம் வநமாபதந்தம் துவாக்நிமாஸீததி நிர்விஸங்க: ||” u இதுக்கு அர்த்தம் (ராஜபுத்ரர்கள் இத்த்யாதி) x ஆண்டுகொண்டு-ரக்ஷித்துக்கொண்டு. y போக்கு-வ்யாபாரம். z ப்ரத்யுத. ப்ரீதிமூலமே

ப்ர—r 1. (என்கிபிழைத்தாள்) சுந்ரகாண்டே அஸ்திஷே ஹனுமந்த் ப்ரதி காகவுசாந்தகயநானந்தரே சிதா—“மக்ருதே காகமாஸே து ப்ரஸாக்ஸம் சமூதிரிதம் | கஸாஸோ மா ஹத் த்வத்: க்ஷமஸே த்வ மஹிபதே || 39 || ச க்ருஷ்வ மஹோதஸாஹ க்ருபாம் மயி நரர்ஷம | ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ துர்ம: த்வத்: ஏவ மயா ஸ்ருத: || 41 ||”

t 2. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிஷே லக்ஷமணம் ப்ரதி தாரா—“கி கோபமூலம் மனுஜேந்த்ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டுதி வாங்மிதேஸே | கஸ்ஸுஷ்ண வ்ருஷம் வநமாபதந்தம் துவாக்நிமாஸீததி நிர்விஸங்க: || 41 ||”

ஈ—z 1. “कस्ते न सन्तिष्दुति वाङ्निदेशे” (கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டுதி வாங்நிதேஸே) & ஸாஸ்த்ர வர்யமன்றிக்கே, கண்டதிலே கடுகச் சாபலத்தைப்பண்ணி மீளமாட்டாத திரயக்குக்களை, நீரே “இழந்த பேராகுங்களை புலிப்பது” என்று சேர்த்துவிட்டு, நீர்சொல்லிற்றுச் செய்தன வென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர். இப்படி சொல்லலாம்படியிறே இவர் † பொதை யிருப்பது. (ஒருவாய் சொல்) “ஒருவாய்” என்றது — ஒரு வார்த்தை என்றபடி. “சொல்” என்றது - சொல்லு என்றாய் ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி.

(என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) மௌக்யத்தாலும், ஸ்நிக்யதமான பூணிதி யினாலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும், நாயகனுக்கு ஸ்மாரக மாய், b எலும்பை இழைக்கிற கிளி என்னுதல், c என் பிழைக்கும் - என் துஸையை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டாம்? (d யான் வளர்த்த நீயலையே) e ஸ்ரிய:பதியாய், f தான்தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? f, கலந்து பிரிந்தார் செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வர்களோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) g அவன்தான் இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய்தானோ? என்னோட்டை ஸம்புந்தம்மன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது; அப்படி, என்னோட்டை ஸம்புந்தம் உனக்கும் உண்டான

அ—z ப்ரத்யுத,ப்ரீதிமுலமே உள்ளது என்கிருள் (கஸ்தே இத்யாதி) & ப்ரதிஜ்ஞாதகாலாதிக்ரமேதீ 1. “कस्ते न सन्तिष्दुति वाङ्निदेशे” இதி வதந்த்யா அயம் பூரவ: — தவந்தியமத கார்யத்வேந ஆக்யத: காலாதிக்ரம இதி: தமேவாஹ (ஸாஸ்த்ரவர்யமன்றிக்கே இதி)

b என்பிழைக்கும்-என்புகளை இழைக்கும்-சிதைக்கும் என்று முதல் அர்த்தம். c என்-என்ன. பிழைக்கும்-பிழையாம்-தப்புண்டாம் என்று இரண்டாம் அர்த்தம். d (யான் வளர்த்த நீயலையே) இதுக்கு, “ஒருவாய் சொல்” என்றவாறே. அது செருக்கடித்து அநாத்ரிக்க, சொல்லுகிருள் என்று அவதாரிகை அதுஸந்தேயம். e “திருமால்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்ரிய:பதியாய் என்றது) f தான்தோன்றி என்றது - “திருவடி” என்றத்தைப்பற்ற; ஸ்வதந்தரன் என்றபடி. d அஸ்வ வாக்யஸ்ய அர்த்தத்ரயம். g ப்ரத்யுமமாஹ (அவன்தான் இப்படி இதி) ஏவம் “என்பிழைக்கும்” இத்யத்ரோக்த ப்ராத்மிகார்த்தாநுருண்மீயந பூரவத்வயம் உக்தம். h தத்ரோக்த த்விதீயார்த்

ஜீ—உள்ளது என்கிருள் (கஸ்தே இத்யாதி) & ப்ரதிஜ்ஞாதகாலாதிக்ரமத்திலும் 1. “कस्ते न सन्तिष्दुति वाङ्निदेशे” என்றதுக்குக் கருத்து என்? என்ன (ஸாஸ்த்ரவர்யம் இத்யாதி) காலாதிக்ரமம் உம்முடைய தியமதத்தாலே வந்தது என்றபடி.

b என்பிழைக்கும்-எலும்புகளைச் சிதைக்கும் என்று முதலர்த்தம். c என்-என்ன. பிழைக்கும்-பிழையாம் - தப்புண்டாம் என்றபடி என்று இரண்டாம் அர்த்தம். d “யான் வளர்த்த நீயலையே” என்றதுக்கு—“ஒருவாய் சொல்” என்றவாறே. அது செருக்கடித்து அநாத்ரித்திருக்க, சொல்லுகிருள் என்று அவதாரிகை அதுஸந்தேயம். e “திருமால்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்ரிய:பதியாய் என்றது) f தான்தோன்றி என்றது - “திருவடி” என்றத்தைப்பற்ற; ஸ்வதந்தரன் என்றபடி. f, விவரணம் (கலந்து இத்யாதி) g தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்தான் இத்யாதி) h விவரணம்

8. நீயலையே சிறுபுவாய் நெடுமாரைக் கெந்துதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்
சாயலொடு மணிமாமை தனத்தேன்நான் இனியுனது
வாயலகி லின்னடிசில் வைப்பாரை நாடையே.

ஆ— 8. வ்யா.— (நீயலையே) தன்னுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு அவஸந்நமாகிற பூவையை நோக்கி, எனக்குரியனாகையே தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கிறவர்க்கு நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் நீயலையோ? என்னுயிரானது முடிந்தது கிடாய். உனக்கு ரக்ஷகரைத்தேடாய் என்று சொல்லுகிறான். 8.

ஈ—பின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) h எனக்குத் தக்காப்போலேயன்றோ நீயுமிருப்பது; உனக்குக் குறையோ? 7.

அ—தூநுருண்யேந த்ருதீயம் பூவமாஹ (எனக்குத்தக்காப்போலே இதி) “இளங்கிளியே, திருமாலார்க்கு-திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தான்? என்று அறிவித்தால், என் பிழைக்கும்-என்ன தப்புண்டாம்” இத்யுவாச; ததூபி ஸுகஸ் தூஷ்ணீமதிஷ்டுத்; அத ஆஹ “யான் வளர்த்த நீயலையே” இதி த்ருதீயார்த்தம் வக்துர்பூவ: 1. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்” என்று தாத்பர்யம்.

கீழே, “யாமும் என் பிழைத்தோம்” (6) என்று தன்மேலே குற்றமில்லையாகச் சொல்லி வைத்து, என்பிழையே பார்ப்பது என்று அபராதமிசைவானென்? என்ன; அதப்யுபகூத வாத்யமும், அப்யுபகூமயவாத்யமும் உண்டாகையாலே, முத்தற இல்லை என்றது, அதப்யுபகூம வாத்யத்தாலே. இப்பாட்டில், அப்யுபகூமயவாத்யத்தாலே சொல்லுகிறதாகையாலே விரோத மில்லை. “என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே! என்பிழை கோப்பது போலவாயிற்று பனிவாடை ஈர்கிறபடி; இப்படியிருக்க, என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு, திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தான்? என்று ஒரு வாய் சொல் இத்யுவாச. ஏவம் வதூந்த்யாம் ஸத்யாமபி அந்யபரத்வேந அதிஷ்டுச்சுக:; தம் ப்ரத்யாஹ யான் வளர்த்த நீயலையே இதி” இத்யந்வய: “என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே! யான்வளர்த்த நீயலையே, என்பிழை கோப்பது போல என்று தொடங்கி, திருமாலார்க்குத் திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தான்? என்று ஒரு வாய் சொல்” என்று உரை அந்வயம். 7.

ஜீ—(எனக்குத்தக்காப்போலே’இத்யாதி) மூன்றாம் தாத்பர்யமாதல். d “என்பிழைக்கும்” என்றதின் ப்ரத்யம் தூனிதீயார்த்ததூநுருண்மாக, “யான் வளர்த்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்யவயம் என்று கண்டுகொள்வது. e.f (புரிய:பதியாய்) இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்துக்கு - “வளர்த்த” என்றதிலே நோக்கு. g (அவன் தான்) இத்யாதி, வாக்யத்துக்கு - “நீயலையே” என்றதிலே நோக்கு.

“என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே, என்பிழை கோப்பதுபோலப் பனிவாடை ஈர்கின்ற; என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு, திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தான் என்றொரு வாய் சொல்; பின்னையும் அது அந்யபரமாயிருக்க, யான் வளர்த்த நீயலையே இதி” இத்யந்வய: 7.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஒரு பூவையைக்குறித்து, புகுவதில்லேஷத் தாலே தனக்கு வந்த மஹாவஸாதத்தைச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா:— (நீயலையே என்று தொடங்கி) இன்று என் அவஸாதத்தைக்கண்டு மிகவும் தளருகிற நீயன்றோ—ஆழிதருடைய நோவுபொருதே அவர்கள் பக்கலிலே அதிவ்யாமுக்குத் துயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு விரஹவ்யஸந்தத்தாலே மிகவும் நொந்திருக்கிற என்னுடைய தூதாய் என்னுடைய மஹாவஸாதத்தைச் சொல் என்ன, சொல்லாதே செல்வப்பிள்ளைத்தனமடித்தாய். (சாயலொடு என்று தொடங்கி) சாயலோடே கூட நல்ல நிறத்தை இழந்தேன் நான்; இனி உன் ப்ரக்ருதியறிந்து உன்னை வளர்ப்பாரைத் தேடு; நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், 'நிரதிஸயவத்ஸலனானவன்பக்கலிலே போய் என் நோயை அறிவித்திலே' என்று, தான் வளர்த்ததொரு முக்குதமான பூவையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

சிறு பூவாய்—பூல்யத்தாலே சிறுகின் பூவாய்! நெடுமாலார்க்கு—(ஆழிதவிஷயத்தில் நிரதிஸயவாத்ஸல்யத்தாலே) பெரும் பிச்சரானவர்க்கு, என் தூதாய்—என்னுடைய தூதாய்ச்சென்று, எனது—என்னுடைய, நோய்—விரஹவ்யாதியை, நுவல் என்ன—சொல் என்ன, நுவலாதே—சொல்லாதே, இருந்தொழிந்தாய்—செருக்கடித்து இருந்துவிட்டாய், நீயலையே—நீயல்லையோ? நான்—நான், சாயலொடு—ஒளியோடு கூடின, மணி—ஸ்லாக்யமான, மாமை—நிறத்தை, தளர்ந்தேன்—இழந்தேன்; இனி—இப்படி ஈடுபட்ட பின்பு, உனது—உன்னுடையதான, வாயலகில்—வாயலகுக்குள்ளே புக, இன்—மதுரமான, அடிசில்—அடிசிலே, வைப்பாரை—ஊட்டுவாரை, நாடாய்—புறம்பே போய் ஆராயவேணுங்காண்.

இத்தால் - கட்டககிஞ்சித்காரம் பண்ணாதது தன் இழவென்று தோற்றிற்று. "சிறு பூவாய்" என்று - கட்டகருடைய பருவச்சிறுமையும் உத்தேசம் என்று தோற்றுகிறது. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — தன் துஸையைக்கண்டு உருவுகிற தன் பூவையைக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸாதத்தைச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா:— (நீயலையே) என் அவஸாதத்தைச் சென்று சொல்லென்ன, செருக்கடித்திருந்தாய் நீயன்றோ. இதுக்குச் சொன்னாளோ? என்னில்; கீழில் அவற்றுக்குச் சொல்லிற்றெல்லாம் இதுக்குச் சொல்லிற்று என்றிருக்கிறான் அக்கலக்கத்தின் மிகுதியாலே. இன்று என் அவஸாதத்தைக்கண்டு தளர்ந்திருக்கிற நீயன்றோ, அன்று செருக்கடித்திருந்தாய் என்றுமாம். (சிறு பூவாய்) உன் பூல்யம் நம் கார்யத்தைக் கெடுத்ததில்லையோ? (நெடுமாலார்க்கு) ஸர்வேஸ்வரன் என்னுதல், ஆழிதர்பக்கல் அதிவ்யாமுக்குத் தன்னுதல். (என் தூதாய்) அன்று அவன்வ்யாமோஹத்துக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்

இ—தூதாய். (நோய் எனது நுவலென்ன) என் நோயைச் சொல்லென்ன. இவள் நோய் என்றால் வ்யாவருத்தமாயாயிற்று இருப்பது; ஸ்ரீபுரதாழ்வான் நோய் என்றால் சா துர்த்திகமாயிராதே. 1. “जटिलम्” (ஐடிலம்). 2. “पुनः श्याधिन् ते कश्चिद्” (புத்ர வ்யாதிர் ந தே கச்சித்) ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸப்ஸ்தாதிஷயங்களிலே இழவு பேருகை யாலே புகுவத்விஸ்லேஷம் அறியார்கள். (நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்) நோயறியாமை சொல்லாதிருந்தாயல்லே; நான் ஏவாமையன்று; செல்வப் பிள்ளைத்தனமடித்திருந்தாயித்தனையிறே. அத்தலையில் வ்யாமோஹம் அது; இத் தலையில் நோவு இது; இரண்டு துர்மியையும் ஓர் உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலா யிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது. (சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்) அது, “போகிறேன்” என்று உத்யோகித்தது; இனி ஆரை நோக்கப் போகிருய்? என்கிறாள். ஸமுத்யாயஸோபையோடே கூடின அழகிய நிறத்தை இழந்தேன். (இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே) இனி உனக்குச் செய்ய வடுப்பது-உன் ப்ரக்ருதியறிந்து வளர்ப்பாரைத் தேடுகைகாண். சரமத்யுஸையிலே தம்முடைய திருவாராதநுமான பிள்ளையைப் பார்த்து “வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” என்று அருளிச்செய்தார் பெரிய திருமலைநம்பி. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. ௧ முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகை யாலே துரித்திருந்த பூவையானது இவள் உருவப்புக்கவாறே தானும் உருவப்புக்கது; அதைப்பார்த்து, “‘முன்பே b என் துஸையை அறிவி’ என்ன, செருக்கடித்திருந்தாய்; நானோ முடியாநின்றேன்; இனி உன்னை ரக்ஷிப்பாரைத் தேடப்பாராய்” என்கிறாள். பூவை என்பது - நாகணவாய்ப்புள். அதாவது ஒருபுகழிவியேஷம்.

வ்யா:— (நீயலையே) b ‘என் துஸையை அறிவிக்கவேணும்’ என்ன, அறிவியாதே இருந்த c உன்னாலே வந்ததன்றோ c₂ இது. d அறிவித்தால் வாராதேயிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நீயலையே) a (முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே) என்றது-“நோயெனது நுவல்” என்ற அநுவாதஸித்தமான் புரோவாதத்தைக் கடைக்கித்து. b “நெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி நித்யாய. தத்யாநுருண்யேந பூவமாஹ (என் துஸையை அறிவிக்க வேணும் என்ன இதி) c, c₂ (உன்னாலே வந்ததன்றோ இது) என்கிறது-“நுவலாதே இருந்தொழிந் தாய், சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்” என்கிற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம். c₂ இது என்றது - தளருகை. d என்னாலே என்கிறதென். வாராத அவரதன்றோ குற்றம்? என்ன (அறிவித்தால் என்று தொடங்கி)

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (நீயலையே இத்யாதி) b “நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்” என்று இப்போது சொல்லுகையாலே, (என் துஸையை அறிவி) என்று சொன்னது ஸித்தம். b “எனதுநோய் நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (என் துஸையை இத்யாதி) c₂ இது - தளருகை. d என்னாலே என்கிறதென். வாராதிருந்த அவனதன்றோ குற்றம்? என்ன (அறிவித்தால் இத்யாதி)

ஈ— e புகுவல்லாபம் சேர்ப்பாராலே என்றிருக்கிறான்; f அவ்வவதானேந ஸம்பந்தம் எம்பெருமானோடேயாயிருக்க, g ஆசார்யனை விரும்புகிறது - பண்ணின் உபகாரத்தைப் பற்றினிறே; h 1. “आदित यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत्” (ஆதீத யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபிவாத்யேத்) என்னுநின்றதிறே. (சிறு பூவாய்) i உன் பருவம் நிரம்பாமை யிறே நம் கார்யத்தைக் கெடுத்தது. (j நெடுமாலார்க்கு) k அவர்க்கு வ்யாமோஹத்தை உண்டாக்கிக் கொடுவரவேணும் என்றிருந்தாயல்லையே. (என் தூதாய்) l எனக்கு அவர் பக்கல் வ்யாமோஹந்தான் இல்லாமை இருந்தாயுமன்றே. / (வயிற்றில் பிறந்த உங்களைக் கொண்டு அபிமதம் சேர்க்கவேண்டும்படியன்றே எனக்குண்டான ஆசை).

அ— e இதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் (புகுவல்லாபம் இத்யாதி) f தநு 2. “यस्यास्मि न तमन्तरमि” 3. ப்ரதான ஷேத்ரஜ்ஞபதி:” இதி புகுவதா அவ்வவஹித ஸம்பந்தே, ஸத்யபி, புகுவல்லாபே, கட்டகைரிதி கதம் யஜ்யதே? இத்யாஸங்காயாம், உக்தமர்த்தம் கார்ய முகேந உபபாத்யதி (அவ்வவதானேநேதி) அவ்வவதானேந - ஸாஷாத். f, g ஸம்பந்த, ஸத்தாயா உத்தாரகத்வாபாவாத், ஜ்ஞாயமாநஸ்யைவ ஸம்பந்தஸ்ய உத்தாரகத்வாத், தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய ஆசார்யாதீநத்வாதிதி பாவ: g (ஆசார்யனை விரும்புகிறது இதி) அத்ர குருபரம் பராநுஸந்தான வேளாயாம் ப்ரதமம் க்ரியமாணாசார்யவந்தநம் விவக்ஷிதம். h ஆதீரிக் கையிலே ப்ரமாணம் உண்டாகிலிறே இவ்வாத்யாம் உபகார ஸாதகமாவது என்ன (ஆதீத இத்யாதி) 1. “लेलकिकम् वैदिकम् वापि तद्वात्स्यात्मिकमेव वा” இதி அஸ்ய பூர்வார்த்தம். லௌகிகம் - விஷஹரணாத்யுபயோகி, வைதிகம் - ஸ்வர்க்காதீ புருஷார்த்தோபயோகி, ஆத்யாத்மிகம் - மோக்ஷோபயோகி.

i சிறுமைக்குத் தாத்தபர்யம் (உன் பருவம் இத்யாதி) ஸ்வாபதேஸத்திலே சிறுமையாவது— குரோர் ஜ்ஞாநாபேஷ்யா, அத்யவஸாய ஜ்ஞாநத்துக்கு என்றபடி. j நெடுமால் - மிக்க வ்யாமோஹம். k (அவர்க்கு இத்யாதி) முன்பே அவர் நெடுமாலாரன்றே என்று கருத்து. l (எனக்கு அவர்பக்கல்) இத்யாதிக்குத் தாத்தபர்யம் - வயிற்றில் பிறந்த உன்னைத் தூதுவிடும் படியன்றே எனக்கு அவர்பக்கல் ப்ராவண்யம் என்றபடி.

ஜ— e ஸ்வாபதேஸம் (புகுவல்லாபம் இத்யாதி) f ப்ராஸங்காத் உபகாரகத்வ நிபந்தனோத் தேஸ்யதையை அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வவதானேந இத்யாதி) அவ்வவதானேந - ஸாஷாத். h ஆசார்யனை ஆதீரிக் கையிலே ப்ரமாணம் (ஆதீத இத்யாதி) 1. “लेलकिकम् वैदिकम् वापि तद्वात्स्यात्मिकमेव वा” இதி பூர்வார்த்தம். இதம் மாநவஸம்ருதௌ. லௌகிகம் - விஷஹரணாத்யுபயோகி, வைதிகம் - ஸ்வர்க்காதீ புருஷார்த்தோபயோகி, ஆத்யாத்மிகம் - மோக்ஷோபயோகி.

i “சிறு” என்றதுக்கு பாவம் (உன் பருவம் இத்யாதி) j நெடுமால்-மிக்க வ்யாமோஹம். k (அவர்க்கு இத்யாதி) முன்பே அவர் நெடுமாலாரன்றே என்று கருத்து. l (எனக்கு அவர் பக்கல்) இத்யாதிக்குக் கருத்து-வயிற்றிற்பிறந்த உன்னைத்தூதுவிடும்படியன்றே என் வ்யாமோஹம் என்று.

ப்ர—h 1. (நீயகையே) मानवे [२] “लौकिकं वैदिकं वापि तथाऽऽध्यात्मिकमेव वा । आदित यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥ ११७ ॥

/ அடைப்பிணுள் உள்ள வாக்கியம் அரும்பதவுரைக்குப் பாட்டில்லை.

ந— (m நோயெனது) n “ஸ்ரீபுரதாழ்வான் நோய்” என்றால் சாதுர்த்திகமாயிராதே-
 01. “जटिलम्” (ஜடிலம்) நல்ல மால வந்தால் “பிள்ளை புரதன் மயிருக்காயிருந்தது”
 என்றயிற்று சக்ரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனாயிற்று சடைபுனைந்திருக்கிறான்.
 1. “चीरवसनम्” (சீரவஸநம்) நல்ல பரிவட்டங்கண்டால் “இது பிள்ளைக்காம்” என்று
 வாய்விடுவர்கள்; அவனன்றோ மரவுரி உடுத்திருக்கிறான். 1. “प्राञ्जलिम्” (ப்ராஞ்ஜலிம்)
 அவர்கள் இரந்து கொடுக்கப்பெறுமவன், தன் அபிமதத்துக்குத் தான் இரப்பாளனா
 யிருந்தான். 1. “पतितं भुवि” (பதிதம் புவி) 2. “अङ्गे भरतमारोप्य” (அங்கே
 புரதமாரோப்ய) என்னும் நிலை பெற்றதில்லை. “படுக்கை உறுத்தும்” என்று
 மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தரைக்கிடை கிடக்கிறான். 1. “ददर्श रामो दुर्दर्शम्”
 (ததர்ஸ ராமோ துர்தர்ஸம்) வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும்
 பெருமானுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை. 1. “युगान्ते भास्करं यथा”
 (யுகாந்தே புாஸ்கரம் யதா) p பெருமாள் ஒருவர்க்கும் q கண்வைக்கவொண்ணாமையே
 யன்றிக்கே, q “ஐக்யதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ” r என்னும்படி இருந்தான்.
 (நோயெனது s நுவலென்ன) ‘என் துஸையை அங்கே சென்று சொல்’ என்ன,
 சொல்லாதே இருந்தொழிந்தாய். t நுவலாதே இருந்தாய் என்னுதல், நுவலாதே
 ஒழிந்தாய் என்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பு என்? என்னில்; “வந்
 தொழிந்தான், போயொழிந்தான்” என்னக்கடவதிறே; u வழக்கச்சொல்லிருக்கிறபடி.

அ— n “எனது நோய்” இதி விசேஷணம் வ்யாதி, வ்யாவர்த்தகம். n உன்னுடைய நோய்
 என்றால் வில்லேஷ வ்யஸதமென்று தெரியும்படி எங்ஙனே? என்ன (ஸ்ரீ புரதாழ்வான்
 இத்யாதி) o பிள்ளை ஏதாய் இருக்கும்? என்ன, ராமவில்லேஷ வ்யஸதமாயிருக்கும் என்கிறார்
 (ஜடிலம் இத்யாதி) q (கண்வைக்கவொண்ணாமையேயன்றிக்கே) கண்வைக்கப் போகாமை
 மாத்ரமே அன்றிக்கே. r (என்னும்படி) என்று ஸங்கிக்கும்படி என்றபடி. p...r யுகாந்தே புவி
 பதிதம் புாஸ்கரம் ஐக்யதுபஸம்ஹாரஸூசகதயா யதா ஜாதாதி, ததா ததர்ஸேத்யர்த்தஃ.
 p (பெருமாள் ஒருவர்க்கும்) இத்யத்ர. “தாட்டார்க்கும் கண்வைக்கப் போகாதவனாய்”
 இத்யத்யாஹாஃ. s நுவலுகை - சொல்லுகை.

ஜீ— n “எனது நோய்” என்கையாலே-லோகவ்யாவுத்தியை எரித்தவத்கரித்து திருஷ்டாந்
 தம் (ஸ்ரீபுரதாழ்வான் இத்யாதி) q (கண்வைக்க வொண்ணாமையேயன்றிக்கே) கண்வைக்கப்
 போகாமை மாத்ரமன்றிக்கே. r (என்னும்படி) என்று ஸங்கிக்கும்படி. p...r யுகாந்தே புவி பதிதம்
 புாஸ்கரம் யதா ஐக்யதுபஸம்ஹார ஸூசகதயா ஜாதாதி, ததா ததர்ஸேத்யர்த்தஃ.
 p (பெருமாள் ஒருவர்க்கும்) என்கிறவிடத்திலே - “தாட்டார்க்கும் கண்வைக்கப் போகாத
 வனாய்” இத்யத்யாஹாஃயம். q ஐக்யதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கவாவது - இவன் துஸையைக்
 கண்டாது பெருமானும் கிடையாது. நிக்ஷ விபூதிபுமிநியாயம் என்றபடி. s நுவலுகை -
 சொல்லுகை.

ப்ர—01.(நோயெனது) अयोध्याकाण्डे (१००) चित्रकूटे “जटिलं चीरवसनं प्राञ्जलिं पतितं
 भुवि। ददर्श रामो दुर्दर्शं युगान्ते भास्करं यथा॥१॥”

ஈ—v இரண்டு துர்மியையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது !

அதுக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன w (சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந் தேன் நான்) ஸமுத்யாய ஸோபையோடே நிறத்தில் பெளஷ்கல்யமும் இழந்தேன். x “இனிப்போய் அறிவிக்கிறேன்” என்று தவரிக்கப்புக்கது; x₂ க₃தே ஜலே ஸேதுபுந்தும் போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாபமுண்டு? (இனி உனது இதயாதி₃) y “இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய்; z அவன் வந்தாலும் z₂ போன நிறத்தை மீட்கப் போகாது” என்றிருக்கிறான். z₃ பெரிய திருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திம துஸையிலே, தமக்கொரு வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளையாயிற்றுத் திருவாராத₂நம், அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச்சொல்லி, “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், இனியுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” என்றாராம். 8.

அ— t தடஸ்துஸங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நுவலாதே இதயாதி₃) u (வழக்கச் சொல்) “திசைச்சொல், செய்யுட்சொல், வழக்கச்சொல்” என்று ஸப்₃தும் த்ரிவித₃மாகையாலே “இருந்தொழிந்தாய்” என்றது - வழக்கச்சொல் என்றபடி. அதாவது - வ்யவஹார ப்ரஸித்த₃மான சொல் என்றபடி. v “நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இரண்டு துர்மியையும் இதயாதி₃) இரண்டு துர்மியையும் என்றது - “நெடுமாலார்க்கு, எனது” என்ற பத₃ங்களைக் கடைசித்து. மேலே “வாயலகில் இன்னடிசில்” என்கையாலே பூவையைக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம்.

w சாயல் - சூரைய; அதாவது - ஸமுத்யாயஸோபை₄; மாமை - நிறம்; அதாவது - அவயவ ஸோபை₄; மணியென்று - ஸ்லாக்யதையாய், பெளஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது. x மேலுக்கு அவதாரிகை (இனிப்போய் இதயாதி₃) y வாக்யதாத்பர்யம் (இனி உனக்கு இதயாதி₃) z இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வளவிலே அவன் வந்தால் நிறம் தொடக்கமானவை தன்னடையே வாராதோ? என்ன (அவன் வந்தாலும் என்று) x₂, z யத₃வா, “க₃தே ஜலே” இதயாதி₃வாக்ய விவரணம் (அவன் வந்தாலும் இதயாதி₃) z₂ (போன நிறத்தை இதயாதி₃) மணிமாமை - உயிருக்கும் உபலக்ஷணம் என்று தாத்பர்யம். z₃ “வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாய்” என்ற ப்ரஸங்க₃த்திலே ஸம்வாத₃ம் (பெரிய திருமலைநம்பி இதயாதி₃) “சிறு பூவாய்.

ஜீ— t தடஸ்துஸங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நுவலாதே இதயாதி₃) u வழக்கச் சொல் - வ்யவஹார ப்ரஸித்த₃மான சொல். “திசைச்சொல், செய்யுட்சொல், வழக்கச் சொல்” என்று த்ரிவித₃மிதே ஸப்₃தும். v “நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்” என்றதுக்கு பூரவம் (இரண்டு துர்மியையும் இதயாதி₃) இரண்டு துர்மியையும் என்றது - நாயகனையும் தன்னையுமாதல், தன்னையும் பூவையையுமாதல்.

w சாயல் - சூரைய - ஸமுத்யாயஸோபை₄; மாமை - நிறம் - அவயவஸோபை₄; மணியென்று ஸ்லாக்யதையாய், பெளஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது. x மேலுக்கு அவதாரிகை (இனிப்போய் இதயாதி₃) y வாக்யதாத்பர்யம் (இனி உனக்கு இதயாதி₃) x₂, z “க₃தே ஜலே” இதயாதி₃வாக்ய விவரணம் (அவன் வந்தாலும் இதயாதி₃) z₂ ப்ரஸங்க₃கம் (பெரிய திருமலைநம்பி இதயாதி₃)

9. நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன்
வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று
வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்ற தென்செய்வதோ
ஊடாடு பனிவாடா யுரைத்தீர யெனதுடலே.

ஆ— 9. வ்யா:— (நாடாத மலர்) ஒரு வாடை வந்து தன்னை ஈரப்புக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டு, அதைக்குறித்து, “ஸர்வஸ்வாமியான தன் திருவடிகளிலே அபர்யந்த கந்தபுஷ்பாதி, ஸர்வபரிசர்யோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஸர்வஸேஷ வ்ருத்தியும் பண்ணுகைக்காக வன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிக்லுப்தமாயிற்று; ஆனபின்பு, இப்படி சேஷதைக ஸ்வபுராவையான நான் தன்னை வில்லேஷித்து, வில்லேஷத்திலே அபிஷித்தையா யிருக்கும் இப்பொல்லாவிருப்பு என்செய்வதோ?” என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப் பம் செய்தால் அவன் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில் பின்னைவந்து ஈரவேணும்” என்கிறான். 9.

ஒ— அவ— ஒன்பதாம் பாட்டில் — “தனக்கு சேஷமாயிருக்கிற வஸ்து இங்ஙனே அவஸந்நமாய் முடிந்துபோகப் பெறலாமோ?” என்று, எம்பெருமானுக்கு அறிவித் தால், அவன் உபேக்ஷித்தருளிநானாகில் அவஸ்யம் என்னை முடிக்கவேணும்” என்று ஒரு வாடையை இரக்கிறான்.

வ்யா:— (நாடாத மலர் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜகூத்தில் ஒருவரால் தேட வொண்ணாத செவ்விப்பூவெல்லாம் தேடி, ஸர்வஸேஷியானவனுடைய வாடாத மலரின் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே நித்யமும் அடிமைசெய்ய இவ்வாத்மாவை உண்டாக்கிற்று. (வீடென்று தொடங்கி) விரஹவ்யஸநத்திலே மூர்த்தபிஷித்த மான பொல்லாத இருப்பு என்செய்யக்கடவதோ? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹ வ்யஸநத்திலே மூர்த்தபிஷித்தமாயிருக்கைக்கீடாக பாக்யவஹீநமான இவ்வாத்ம வஸ்து என்செய்யக்கடவது? என்றுமாம். உறவுமுறையாரோட்டைத் தொற்று அறுகைக் கும் உம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கும் ஈடான இப்பொல்லாதான இருப்பு என்செய்வது? (ஊடாடு பனிவாடாய் என்று மேலுக்கு) அங்கோடு இங்கோடு உலாவித் திரிகிற குளிர் காற்றே! எம்பெருமானுக்கு என்னை அறிவித்தால் அவன் உபேக்ஷித்தானாகில், அவஸ்யம் ஈரவேணும், அவனோட்டை விரஹத்தாலும் நெஞ்சினையாதிருக்கிற என்னுடைய உடலே. 9.

அ—தெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலென்ன, நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நியலையே! நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாய்” இத்யந்தவய: 8.

ஜீ—“சிறு பூவாய், தெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலென்ன, நுவலாதே இருத் தொழிந்தாய் நியலையே, நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” இத்யந்தவய: 8.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், முன்புபோலன்றியே முடிப்பதாக அவன்பக்கல் நின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பார்த்து, 'நிருபாதி,க பூந்து,வானவருக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லி வந்து, பின்னை நலியாய்' என்கிறான்.

ஊடு — (அவர்க்கும் எனக்கும்) நடுவே, ஆடு — நடையாடித்திரிகிற, பனி வாடாய்—குளிரந்த வாடாய்! நாடாத—(ஆதாராநுருபமாகத்) தேட அரிய, மலர்— பூக்களை, நாடி—தேடி, நாடோறும்—நித்யமாக, நாரணன்தன்—(நிருபாதி,க ஸம் பூந்து,த்தையுடைய ஸ்வாமியான) நாராயணனுடைய, வாடாத மலர் அடிக்கீழ்— செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே பேராக்யமான திருவடிகளிலே, வைக்கவே — ஸமர்ப்பிக்கவே, வகுக்கின்று—(கரணங்களை) வகுக்கிறதாயிருக்க, வீடு — விஸ்லே ஷத்திலே, ஆடி—வர்த்தித்து, வீற்றிருத்தல்—தனியிருத்தலாகிற, வினையற்றது— பேராக்யஹீநக்ருத்யம், என் செய்வதோ — என்ன ப்ரயோஜனம் தருவதோ என்று, உரைத்து—(அவனுக்கு) உரைத்து, (அநுகூலோத்தரம் பெற்றிலையாகில்,) எனது உடல்—என் ஸரீரம், ஈராய்—இராதபடி ஈர்ந்துபொகடு.

வீடு - பிரிவு. இத்தால் - கட்டகர் அவஸ்தாவிலேஷத்தாலே பூத,கராகிலும் அதில் தாத்தர்யமில்லை, கார்யகரராகில் உத்தேச்யர் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — முன்புத்தை வாடை போலன்றிக்கே, தன்னை முடிக்க அவன் வரக்காட்ட வந்ததாகத் தோற்றிற்று ஒரு வாடையைப்பார்த்து, 'தனக்கு ஸேஷமான வஸ்து இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணும்' என்று இரக்கிறான்.

வ்யா:— (நாடாத மலர்நாடி) அபி,நிவேஸத்துக்கீடாகத் தேடவரிதான புஷ்பங்களைத் தேடி; A“எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்னுமாபோலே. (நாடோறும்) விச்சேச்யத்யாதபடி. கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்சேச்யதும் ஸ்வரூபஹாநியிறே. (நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ்) ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய ஏகரூபமான செவ்விப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருவடியின் கீழே. அகிஞ்சித்கரமானவன்றும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிஸ்ய பேராக்யமான திருவடிகள். (வைக்கவே வகுக்கின்று) 1. “सृष्ट्वं वनवासाय” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) என்னுமாபோலே இதுக்காகவாயிற்று இவனை உண்டாக்கிற்று. வைக்க - சேர்க்க. ஸேஷபூதனுக்குக் கிஞ்சித்காரத்தாலே ஸ்வரூபலாபமானாற்போலே, ஸேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டு அத்தாலேயிறே ஸ்வரூபஸித்தி, (வீடாடி வீற்றிருத்தல் என்று தொடங்கி) வீடென்று-விஸ்லேஷம். ஆடுகை-அதிலே அவகூஹிக்கை. வீற்றிருத்தல் - அதிலே மூர்த்தாபிஷித்தனாகை. வினை - நல்வினை.

இ-அறுகை-க்ஷயிக்கை. விஸ்வலேஷத்திலே அவக்யாஹித்து அதிலே மூர்த்தாபிஷித்த மாம்படி பாக்யஹீநமான இருப்பு. பாக்யஹீநமான இவ்வாத்மவஸ்து என்னவுமாம். வீறென்று-வேறுபாடாய், உறவுமுறையாரோடு தொற்றறுகைக்கும், உம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கும் ஈடான இப் பொல்லா இருப்பு என்னவுமாம். A “எமராலும் பழிப்புண்டு இங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு” என்னும்படியே. (என் செய்வதோ) என் செய்யுமோ? எதுக்காக? என்னவுமாம். இது ஓரிருப்புமல்ல; இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை என்றபடி. (ஊடாடு பனிவாடாய்) ஊடென்று உள்ளு; ஆடுகை-ஸஞ்சரிக்கை. அந்தரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை. அங்கோடு இங்கோடு அந்தரங்கமாப்க் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற குளிர்ந்த காற்றே! “ஸம்ஸ்வலேஷ துஸாயில் எனக்குப் பாங்காக ஸஞ்சரித்த நீயன்றோ” என்றும் சொல்லுவார். (உரைத்து) அவனும் என் ஸ்வரூபத்தை விஸ்மரிக்கையாலே உங்களை வரக்காட்டினானித்தனை. “வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று” என்கிற பாசுரத்தைச் சொல்லி. (ஈராயெனதுடலே) “அவளால் வரும் நித்யகைங்கர்யமும் வேண்டா” என்று உபேக்ஷித்தானாகில், அவஸ்யம் வந்து ஈர்ந்துபோகவேணும். (எனதுடலே) அவனோட்டைப் பிரிவுக்கும் நெஞ்சு இளையாத இந்த ஸரீரத்தை முடிக்கவேணும். இப்போது இருப்புத்தேட்டமானாற்போலே அப்போது முடிவு தேட்டமாமிறே. 9.

ஈ-அவ:- ஒன்பதாம் பாட்டு. a “சாயலொடு மணி மாமை தளர்ந்தேன் நான்” என்று இருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; b இதிலுடைய b, தோற்றர விருந்தபடியாலே b, வெறுமனன்று; மஹாராஜருடைய c மிடற்றேசையில் தெளிவைக்

அ- ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாடாத) a தூதரை “என் வார்த்தையை அங்கே சென்று சொல்லு” என்ன அமைந்திருக்க. “ஈராயெனதுடல்” என்கையாலே. இது பாதகமென்னுமிடம் தோன்றியிருக்கையாலும், “அவனுக்குச் சொல்லி என்னை முடி” என்கையாலே, அவன் வர விட்டான் என்று தோற்றுகையாலும், அவ்விரண்டுக்கும் அநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் (சாயலொடு இத்யாதி) b “ஊடாடு பனி வாடாய்” என்றத்தைக் கடைசித்து அருளிச்செய்கிறார் (இதிலுடைய என்று தொடங்கி) e, b, f என்றப்போலே இவளும்-இதிலுடைய தோற்றர விருந்தபடியாலே வெறுமனன்று-இவ்வாடைக்கு ஓர் அடி உண்டு என்று அந்வயம். b, தோற்றரவு-ப்ராதுர்பாவம். b, வெறுமன் - தூஷணீம். c (மிடற்றேசையில் தெளிவை இத்யாதி) 1. “தோ நா தேந மஹதா” இத்யகர் ஹ்ருத்யம். d (பூர்வக்ஷணத்திலே இத்யாதி) 2. “த்வயா தஸ்ய

ஜீ- ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாடாத இத்யாதி) a “ஈராய்” என்கையாலே-வாடை பாதகம் என்றும், “உரைத்து” என்று - அவனுக்குச் சொல்லி என்னை முடி என்கையாலே - அவன் வர விட்டான் என்றும் தோற்றுகையாலே. இவ்விரண்டுக்கும் அநுகுணமாக அவதாரிகை (சாயலொடு இத்யாதி) b “ஊடாடு பனிவாடாய்” என்றத்தைப்பற்ற (இதிலுடைய இத்யாதி) e, b, f என்றப்போலே இவளும் - இதிலுடைய தோற்றரவிருந்தபடியாலே வெறுமனன்று - இவ்வாடைக்கு ஓர் அடி உண்டாகவேணும் என்று பார்த்து என்று அந்வயம். b, தோற்றரவு - ப்ராதுர்பாவம். c மிடற்றேசையில் தெளிவென்றது-1. “தோ நா தேந மஹதா” என்றத்தைப்பற்ற. d 2. “த்வயா

ஈ—கேட்டுத் தாரை, d “பூர்வக்ஷணத்திலே வாலி கையாலே நெருக்குண்டு போனவர், இப்போது இப்படி தெளிந்து வந்து d₂ அறை கூறுகிற இது வெறுமனல்ல; இதுக்கு ஓர் அடி உண்டு” e என்றறப்போலே, இவளும். f “இவ்வாடைக்கு g ஓர் அடி உண்டாக வேணும்” என்று பார்த்து, h “ராஜாக்கள் ராஜத்ரோஹம் செய்தவர்களை நலிகைக்கு i வேற்காரரை வரவிடுமாபோலே, j நம்மை நலிகைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வாடையை வரவிட்டானாகவேணும்” என்று பார்த்து, வேற்காரர் கொடுபோய் நலியப்புக்கவாறே k “நிதியுண்டு” என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால், “அத்தலையால் வரும் நன்மையும் வேண்டா” என்று இருந்தானாகில், அவஸ்யம் வந்து என்னை முடிக்கவேணும் என்று அவ்வாடையை ! இரக்கிறாள்.

வ்யா:—(m நாடாது மலர் நாடி) n “ஆத்ம புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பாரும் உண்டு. அங்ஙனன்றிக், ஜீயர் A “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிற

அ—நிரஸ்தஸ்ய பீடி, தஸ்ய விசேஷத: | இஹைத்ய புரராஹ்வாநம் ஸங்காம் ஜநயதீவ மே ||” இத்யாதி₃ஷ = ஹந்த்யம். g (ஓர் அடி) ஓர் அவஷ்டம்பும். (ஓரடி உண்டாகவேணும்). என்றது— ஈஸ்வரனே வரவிட வந்ததாகவேணும் என்றபடி. h “உரைத்தீராய்” என்றத்தைப்பற்ற (ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) | வேற்காரரை—ஆயுதவான்களை. j (நம்மை நலிகைக்காக) இத்யாதி₃க்குத் தாத்தர்யம்— “B இன்னுயிர்ச்சேவல் ப்ரவேஸத்தின்படியே, நாயகனானவன் என்னை முடிக்க நினைத்து அதுக்கு உடலாகக் கலந்து பிரிந்தான், அவ்வளவிலும் நாம் முடியாமையாலே ப்ராதுகபதூர்த்துங்களை முடிக்கச்சொல்லி வரவிட்டானாகவேணும் என்று விசாரிக்கிறாள்” என்று அருளிச்செய்வர். k நிதியுண்டு என்பாரைப்போலே என்றது— “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்றத்தைப்பற்ற. k, l “நிதியுண்டு என்பாரைப்போலே—இரக்கிறாள்” என்று அவ்வயம். k நலிய வந்தவர்கள் தாழ்கைக்காக “நிதியுண்டு, இத்தைக்கொன்னுங்கோள்” என்று இரப்பார்கள்; அப்படியே இவளும் வினம்பூர்த்துமாக இரக்கிறாள். நிதிபோலே இங்கே இரண்டு ப்ரயோஜனம் சொல்லுகிறாள், — மலர்நாடி ஸமர்ப்பிக்கையும், அல்லவாகில் ஈருகையும். தூர்ஷ்டாந்திகே நிதிஸ்தூரீயம்—கைங்கர்யம்.

m நாடாது - தேடவரிய. n மலராகில் தேடப்போகாததொன்றில்லையாகையாலே, நாடாது மலரென்று - தேடவரிய ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தை மலரென்றது - ஈஸ்வரனுக்குப் புஷ்ப ஸமர்ப்பணம் போலே ஆத்மாவைத் திருத்துகையும் உகப்பாகையாலே, இங்கே—

ஜீ—தஸ்ய நிரஸ்தஸ்ய பீடி, தஸ்ய விசேஷத: | இஹைத்ய புரராஹ்வாநம் ஸங்காம் ஜநயதீவ மே ||” என்றத்தைப்பற்ற (பூர்வக்ஷணத்திலே இத்யாதி₃) d₂ அறை கூறுகை - யுத்தத்துக்கு அழைக்கை. ஜயத்வநியும். g ஓர் அடி-ஓர் அவஷ்டம்பும். ஓரடி உண்டாகவேணும்-ஈஸ்வரனடியாக உண்டாக வேணும். h “உரைத்தீராய்” என்றத்தைப்பற்ற (ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) | வேற்காரரை—ஆயுதவான்களை. k நிதியுண்டு என்பாரைப்போலே என்றது— “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்றத்தைப்பற்ற. தூர்ஷ்டாந்திகே நிதிஸ்தூரீயம்—கைங்கர்யம்.

m நாடாது - தேடவரிய. n மலராகில் தேடப்போகாததொன்றில்லையிறே, ஆகையாலே தேடவரியது - ஆத்மபுஷ்பமிறே என்று கருத்து. இத்தை மலரென்கிறது - ஆத்மாவைத் திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கையும் ஈஸ்வரனுக்குப் புஷ்பஸமர்ப்பணவத் பேரூக்கியமாகையாலே, இங்கே—

ஈ—படியே, தேட அரிய புஷ்பங்கள் எல்லாம் தேடி—என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, — (நாடோறும்) o விச்சேத்யாதபடி. p கிஞ்சித் கரித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு விச்சேத்யம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. (நாரணன்) ஓநித்யபரிசர்யை பண்ணவேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன்.

(வாடாத மலரடிக்கீழ்) செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. r ஸ்வரூபஹாநியானாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதியாய பேராக்யமுமான திருவடிகள். (வைக்கவே) சேர்க்கவே. (வகுக்கின்று) உண்டாக்கிற்று. r₂ 1. “सृष्ट्वं वनवासाय” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)போலே. s இப்படி t வகுத்ததுமாய், u ஸுலபமுமாய், நிரதி

அ—2. “ய ஏதத் பரமம் குஹ்யம் மத்யுக்தேஷ்வபித்யாஸ்யதி | புக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஸய: ||” 3. “ந ச தஸ்மாந்மறுஷ்யேஷு கர்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம: | பவிதா ந ச மே தஸ்மாத்யந்ய: ப்ரியதரோ புவி ||” இத்யாதி, அநுஸந்தேயம். n (ஆத்ம புஷ்பத்தை இதி) ஆத்மஸப்தேத - ஸ்வாத்ம வ்யதிரித்தாத்மாதர்சோச்யந்தே. ஸ்வாத்ம ஸமர்ப்பணே, மராத் மக்ஷாஸாஸதபராத் க்ருத்வா தத்ஸமர்ப்பணே ச. புகுவதஸ் ஸமஸ்தபுஷ்பார்ச்சநாத்யபி யாத்யுஸீ ப்ரீதிர்புவேத் தாத்யுஸீ ப்ரீதிர் புவேதித்யபிப்ராயேணோக்தம் (ஆத்மபுஷ்பத்தை இதி) o அஞ்ஜலி ஸாத்யமான விஷயத்தில் “நாடோறும்” என்கிறதென்? என்ன (விச் சேத்யாதபடி இத்யாதி) p விச்சேத்யத்தால் வரும் ஹாதியேது என்ன (கிஞ்சித்கரித்து என்று) q விச்சேத்யம் ஸ்வரூபஹாநியாகைக்கு, ஸ்வரூபந்தான் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன (நித்ய பரிசர்யை இத்யாதி)

r திருவடிகளில் பேராக்யதையில் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபஹாநியானாலும் இத்யாதி) ஸ்வரூபஹாநியானாலும் என்றது - நாரணனது அல்லாவிடிலும் என்றபடி. s உக்தார்த்த தத்தை திகழிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) t வகுத்ததுமாய் என்றது - நாராயண ஸப்தத்தில்

ஜீ—2. “ய ஏதத் பரமம் குஹ்யம் மத்யுக்தேஷ்வபித்யாஸ்யதி | புக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஸய: ||” 3. “ந ச தஸ்மாந்மறுஷ்யேஷு கர்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம: | பவிதா ந ச மே தஸ்மாத்யந்ய: ப்ரியதரோ புவி ||” என்றது அநுஸந்தேயம். p அஞ்ஜலி ஸாத்ய விஷயத்திலே நாடோறும் வேணுமோ? என்ன (கிஞ்சித்கரித்து இத்யாதி) q விச்சேத்யம் ஸ்வரூப ஹாநியாகைக்கு, ஸ்வரூபந்தான் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன (நித்யபரிசர்யை இத்யாதி)

r திருவடிகளின் பேராக்யதையுரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபஹாநி இத்யாதி) ஸ்வரூபஹாநியானாலும்-நாரணனது அல்லாவிட்டாலும். s உக்தார்த்தநிகழ்மநம் (இப்படி இத் யாதி) t, u ஸமாஸத்யவயாபிப்ராயேண (வகுத்ததுமாய் ஸுலபமுமாய் என்றது) r₂ அயோத்யா காண்டே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸுமித்ரா — 1. “ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வரூரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே | ராமே ப்ரமாத்யம் மாகார்ஷி: புத்ர ப்ராதரி க்ஷச்சுதி ||” v கைங்கர்யத்தால்

ப்ர—r₂ 1. (நாடாத இத்யாதி) (வகுக்கின்று) அயோத்யா காண்டே (80) புரா ராமே வந-
 गमनोद्युक्तं लक्ष्मणं प्रति सुमित्रा—“सृष्ट्वं वनवासाय खनुरक्तस्सुहृजने । रामे प्रमादं माकर्षीः
 पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥५॥”

ஈ-ஸய பேராக்யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித, கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தையுண்டாக்கிற்று. v ஸேஷபூதனுக்கு கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபஸித்தி, யானாற்போலே ஸேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டிறே ஸ்வரூபஸித்தி. இப்படியிருக்க— (v₂ வீடாடி வீற்றிருத்தல் v₃ வினையற்றதென் செய்வதோ) வீடென்று - வீடுகை. அதாவது-விஸ்லேஷிக்கை. ஆடுகை-அவகூஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது-விஸ்லேஷத் திலே முர்த்தாபிஷித்தையாயிருக்கை. வினையறுகையாவது-நஸ்வினையறுகை.

w இப்படி பாக்யஹாநியால் விஸ்லேஷத்திலே அபிஷேகம்பண்ணித் தம்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்பொல்லாத இருப்புண்டு. இது w₂ என் செய்யக்கடவதோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்பந்தத்தையிட்டு பூந்துக்களும்

அ—தத்புருஷஸமாஸாபேஷயா. அயநஸ்ப்தம் ப்ராப்யவாசி என்று கருத்து. u ஸுலபமுமாய் என்றது-பூஹுவீஹிஸமாஸாபேஷயா. இதுக்கு அந்தர்யாமித்வத்திலே நோக்கு. v அவதாரி கையிலே, “வேற்கார் கொடுபோய் நலியப்புக்கவா”ற நிதியுண்டென்பாரைப் போலே” (647k) என்று கைங்கர்யத்தை நிதிஸ்தாநீயமாகச் சொல்லுகிறாரே; கைங்கர்யம் இவனுக்கு நிதி, யொழிய அவனுக்கும் நிதியோ? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி) “வாடாத மலரடிக்கீழ்” என்கிறவிடத்தில், “வாடாத” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு—மலரடிக்கீழ் வையாதபோது மலரடி வாடுமென்று கருத்தென்று தாத்பர்யம். இத்தால்-அவனடியா ராய் நலியவந்த பேருக்கு இதினுடைய புருஷார்த்தத்தை த்யோதிதமாகிறது.

w “வினையற்று, அத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாய அர்த்தமாஹ (இப்படி பாக்யஹாநியாலே இதி) v₂ அஸ்மித் திர்வாஹே வினையற்று. அத்து, இதி பத்யபேதம். “அத்து” இதி பத்யம்—மத்யமதகாரே லுப்தே ஸதி “அது” இதி வர்த்ததே. என் செய்வதோ-ஸம்ஸ்லேஷாந்தோ பூனிஷ்யதி வா? நாஸாந்தோ பூனிஷ்யதி வேதி பூவா: v₂, v₃, x வீடாடியிருப்பதாய், வீற்றிருத்தலையுடையதாயிருப்பதாயிருக்கிற வினையற்றது-பாக்யஹீநமித்யம் சேதநவஸ்து. இதி த்யுவிதீயநிர்வாஹார்த்தம். “வீற்றிருத்தல், வினையற்றது” இதி பத்யந்வயஸ்ய ச அர்த்தந்வயம். “வினையற்றதென் செய்வதோ” என்ற அதந்தரம் ‘என்று’ என்று அத்யாஹாரம். x இவ்வஸ்து என்றது-ஸ்வரூபத்தை. y அவனைப் பிரிந்திருக்கிற த்யஸையிலே, அவனோடே ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பூந்துக்களும் கைவிடுவர்கள் என்கைக்கு

இ-இவனுக்கு ஸ்வரூப லாபுமொழிய ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையே, ஆகையாலே அவதாரிகை யிற்சொன்ன கைங்கர்யநிதி, த்யுருஷ்டாந்தம் சேராதே என்ன (ஸேஷபூதனுக்கு இத்யாதி) “வாடாத” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு—மலரடிக்கீழ் வையாதபோது மலரடி வாடும் என்று கருத்து.

w “வினையற்று, அத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ” என்று அத்வயித்து அர்த்தம் (இப்படி பாக்யஹாநியாலே இத்யாதி) w₂ என் செய்யக்கடவதோ-ஸம்ஸ்லேஷாந் தமாகிறதோ, நாஸாந்தமாகிறதோ என்றபடி. v₂, v₃, x வீடாடி இருப்பதாய், வீற்றிருத்தலை உடைத்தாயிருக்கிற வினையற்றது-பாக்யஹீநமான இந்தச் சேதநவஸ்து என்று த்யுவிதீய நிர்வாஹார்த்தம். த்யுவிதீயார்த்தத்துக்கு வீற்றிருத்தல்-வேறுபட இருக்கை. வீடாடியென்று-பூந்து, விஸ்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “வீற்றிருத்தல், வினையற்றது” என்கிற பத்யந்வ யத்துக்கும் அர்த்தந்வயம். “வினையற்றதென் செய்வதோ” என்ற அதந்தரம். ‘என்று’ இத்யத்யாஹாரம். x இவ்வஸ்து என்றது-ஸ்வஸ்வரூபத்தை. y அவனைப் பிரிந்திருக்கிற த்யஸையிலே அவனோடே ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பூந்துக்களும் கைவிடுவர்கள் என்கைக்கு

நீ—கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற x இவ்வஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல். yA “எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு” என்னக்கடவதினே?

(z ஊடாடு பனி வாடாய்) a வேற்காரர் அங்குத்தை வார்த்தையை இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித் திரியுமாபோலே, அங்கோடு இங்கோடாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று. b ஊடென்று - உள்ளாய், ஆடுகை - ஸஞ்சரிகையாய், அங்கே அந்தரங்குமாக ஸஞ்சரிகை. அன்றிக்கே, c ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்திலே கிட்டி c_2 வர்த்தித்துப்போந்த நீ என்னுதல். (உரைத்து) “நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படியிருக்கக்கடவதோ?” என்று அறிவித்தால், “அத்தலையால் வரும் கைங்கர்யமும் நமக்கு வேண்டா” என்றிருந்தானாகில், அவஸ்யம் வந்து அவனோட்டைப் பிரிவுக்குச் d சினையாத என் உடலை முடித்துவிடவேணும்—என்று e காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். 9.

அ—உதூஹரணம் காட்டுகிறார் (எமராலும் இத்யாதி₃) தம்மாலே காதூசித்கஸம்ஸ்லேஷாநந்தரம் உபேஷிக்கப்பட்டு. அதடியாக என்னோடு அநுபூந்த₃முடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு. இங்குத்தை இருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு?

z ஊடென்றது-நடுவாதல். அந்தரங்குமாதல். a முந்தினதைக் காட்டுகிறார் (வேற்காரர் இத்யாதி₃) பித்தினதில்-அவனுக்கு அந்தரங்கும் என்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கும் என்னுதல். b ப்ரதூமார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஊடென்று உள்ளாய் இத்யாதி₃) c த்₃வித்யார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸ்லேஷ இத்யாதி₃) இந்த யோஜனைக்கும், ஊடென்று-உள்ளு; c_2 ஆடுகை-வர்த்திக்கை. d சினையாத-சலியாத. e காலைப்பிடித்து என்றது சாடு; கால்-வாயுவும், பாதமும். “ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடோறும் நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று, இப்படியிருக்க, வினையற்றத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என்செய்வதோ? என்று உரைத்து, ‘அத்தலையால் வரும் கைங்கர்யமும் நமக்கு வேண்டா’ என்றானாகில் எனது உடலை ஈராய்” இத்யந்வய:.. “ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடாத மலர்நாடி என்று தொடங்கி, என் செய்வதோ, உரைத்து எனதுடல் ஈராய்” என்று உரையின் அந்வயம். 9.

ஜீ—உதூஹரணம் (எமராலும் இத்யாதி₃) என்னோடு அநுபூந்த₃ம் உடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு, தம்மாலும் உபேஷிக்கப்பட்டு இங்குத்தை இருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

z ஊடென்று - நடுவாதல், அந்தரங்குமாதல். அந்தரங்கும் என்ற பக்ஷத்தில்-அவனுக்கு அந்தரங்கும் என்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கும் என்னுதல். a நடு என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (வேற்காரர் இத்யாதி₃) b, c அந்தரங்கும் என்ற பக்ஷத்தில் அர்த்தக்₃வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஊடென்று உள்ளாய் இத்யாதி₃யாலும், ஸம்ஸ்லேஷேத்யாதி₃யாலும்) இந்த யோஜனைக்கும், ஊடென்று-உள்ளு. c_2 ஆடுகை-வர்த்திக்கை. d சினையாத-சலியாத. e காலைப்பிடித்தென்றது - சாடு, கால் - காற்றும், பாதமும். “ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடோறும் நாடாத மலர்நாடி நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று-உண்டாக்கிற்று. இப்படியிருக்க, வினையற்றது-வினையறுகையாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்றானாகில் எனதுடலை ஈராய்” இத்யந்வய:.. 9.

10. உடலாழிப் பிறப்புவி யெயிர் முதலா முற்றுமாய்
கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்
அடலாழி யம்மாணக் கண்டக்கா விதுசொல்லி
விடலாழி மடநெஞ்சே வினையோ மொன்றாமளவே.

ஆ— 10. வ்யா:— (உடலாழி) “ஸர்வஜக்த் ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜக்த்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவாழி தொடக்கமாக வுள்ள திவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால், ‘நாடாத மலர்நாடி’ இத்யாதி, ‘வினையற்றதென் செய்வதோ’ என்று இதுசொல்லி, அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளு மளவும் என்னை நீ துரித்துக்கொண்டிரு” என்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — கீழிற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதமான ஸேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் பதறுகிற மாநஸத்தை “எம்பெருமானுக்கு நம்முடைய கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, நம் கருமம் அறுதிபடுத்தினையும் செல்ல என்னைவிடாதே கொள்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறான்.

வ்யா:— (உடலென்று தொடங்கி) அஸங்க்யமான ஸரீரங்களினுடைய ஜந்மத்தையும், ஸரீரஸ்துமான ஆத்மாவையும், மற்றும் எல்லாவற்றையும் உண்டாக் குகைக்காக. ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது — ஸரீரத்தோடே கூட்டுகை. (கடல் என்று தொடங்கி) பெரிதான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தோன்றுவித்து, இப்பாலுள்ள ஸ்ருஷ்ட்யாதி,களுக்காக அதினுள்ளே கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி,நிரஸந ஸ்வபாவமான திருவாழியை உடையனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்கொன்ன வார்த்தை சொல்லி. (விடல் என்று தொடங்கி) சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே! நம் கருமம் அறுதிபடுத்தினையும் என்னைவிடாதே கொள். அளவுடையையாய், புவ்யமான நெஞ்சு என்றுமாம். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னவை போலன்றியே கூரீரார்ணவத் திலே அதுரவர்த்தியானவன் பக்கலிலே தானே போகிற நெஞ்சைக் குறித்து, கார்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி விடுகிறான்.

ஆழி—அகூரதமாய், மடநெஞ்சே—(எனக்கு) புவ்யமான நெஞ்சே, உடல்— உடலிலே, ஆழி — சக்ராகாரமாக, பிறப்பு — மாறிமாறிப் பிறக்கிற ஸம்ஸார ஸ்தூலமும், வீடு—(ஏதந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ப்ராப்யமான) மோக்ஷமும், உயிர்— (இப்பேராக,மோக்ஷங்களுக்கு அவஸ்தூரபேதத்தாலே பேராக்தாவான) ஆத்மா வும், முதலாய்—முதலானவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், முற்றுமாய்—(மற்றும் பேராக்ய

ப—பேராகேசாபகரணாதிதிகள் எல்லாம் ஸ்வப்ரகாரமாம்படி)ப்ரகாரியாய். (ரக்ஷணர்த்தமாக), ஆழிநீர்—அகூராதஜலமான, கடல்—கூரார்ணவத்திலே, தோற்றி—ஸங்கி ஹிதனாய், அதனுள்ளே—அதற்குள்ளே, கண்வளரும்—கண்வளர்ந்தருளாநிற்கு மவனாய், அடல்—(ஆஸ்ரிதவிரோதிவிஷய) யுத்தத்தையுடைய, ஆழி—திருவாழி யாழ்வானையுடையன, அம்மானை—ஸ்வாமியை, கண்டக்கால்—கண்டக்கால், இது—(வர்த்தமானமான) இந்த ஆர்த்தியை, சொல்லி—(அவனுக்குச்) சொல்லி, வினையோம்—(பிரிவுக்கு அடியான) பாபத்தையுடையோமான நாம், ஒன்றுமளவு—(அவனோடு) ஒன்றுமளவும், விடல்—விடாதேகொள்.

“என்னை விடாதேகொள்” என்றும் சொல்லுவார். “ஆழி மட நெஞ்சே- சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே” என்றும் சொல்லுவார். இத்தால் - கட்டக ராவார் அந்தரங்கபூதர் என்று கருத்து. 10.

இ—அவ:—பத்தாம் பாட்டில் — கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸேஷத்வத்தை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தை ‘நம் காரியம் உறுதிபடுத்தினையும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்’ என்கிறாள். “கீழ் தூதப்ரகரணமாகையாலே மனஸ்ஸை தூதுவிடுகிறாள்” என்பாரும் உண்டு.

வ்யா:— (உடலாழிப்பிறப்பு) சக்ரரூபமான ஸரீரங்களில் பிறப்பு. வீடு-மோக்ஷம். இப்போது மோக்ஷம் என்னென்னில், மோக்ஷார்த்தமிதே ஸ்ருஷ்டி. (உயிர்முதலா) நித்யமான ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது - ஸரீரத்தோடே கூட்டுகை. (முற்றுமாய்) இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக் காக. முற்றுமாய் என்கிறது — 1. “बहु स्यात्” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிற ஸ்ருதிச் சூரையாலே. அஸங்க்யேயமான ஸரீரங்களையுடைய ஜந்மத்தையும், ஸரீரஸ்து-மான ஆத்மாவையும், இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக என்றுமாம். அப்போது, ஆழியென்று - க்யம்பீர்யமாய், அபரிச்சிந்நமான ஸரீர பேதங்கள் என்றபடி. (கடலாழி நீர்தோற்றி) அகூராதமான நீரையுடைத்தான கடலைத்தோற்றுவித்து. 2. “अप एव ससर्जदौ” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்கிற படியே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. (அதனுள்ளே கண்வளரும்) இப்பாலுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அதிலே கண்வளரும். இப்போது காரணத்வம் சொல்லுகிறது - இத்தை உண்டாக்கினவன், அறிவித்தால் விடான் என்கைக்காக. (அடலாழி அம்மானை) ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸஸீலமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. “கண்வளரும் அடலாழி அம்மானை” என்று - காரணாவஸ்தை யிலும் நித்யவிபூதி, விக்ரஹம், திவ்யாயுதம், இவற்றினுடைய ஸத்பூராவம் சொல்லிற்றுகிறது. (இது சொல்லி) கீழ் “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி. (விடல்) விடாதேகொள். (ஆழி மட நெஞ்சே) க்யம்பீர்ய மாய், புவ்யமான நெஞ்சே! சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே! என்றுமாம்.

இ—(வினையோம்) அவன் தொடங்கின கார்யத்துக்கு இன்று நாம் வழிபார்த்திருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நாம். (ஒன்றும்ளவு) நம் காரியம் ஒரறுதி பிறக்குந்தனையும். 1. “சாயுஜ்ய் மரிகா யே” (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே) என்கிற படியே அவனோடே சேர்ந்துவிடுமளவும் என்றுமாம். “அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி வினையோம் ஒன்றும்ளவும் என்னை விடல். தூதான போது அவனைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, நம் காரியம் அறுதிபடுமளவும் அவனை விடாதேகொள்” என்று அந்வயம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a. “அல்லாதவற்றையெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிடுகிறான்” என்பாரும் உண்டு. அப்போது, விடல் என்றது - அவனை விடாதேகொள் என்கை. b அன்றிக்கே, கீழிற்பாட்டில் “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி ஸரீரத்தை c விட்டுப்போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓர் d அறுதி பிறக்குமளவும் நீ என்னை e விடாதேகொள் என்னுதல்.

வ்யா:— (உடலாழிப் பிறப்பு) e₂ உயிரினுடைய உடலாழிப் பிறப்பு. † (ஆத்மாவின்னுடைய ஸஹஜமான பிறப்பு) வீடுமுதலா f முற்றுமாகைக்காக - g மோக்ஷாதி, புருஷார்த்தங்களைப் h பெறுகைக்காக. ஸரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பு. i அன்றிக்கே, ஆழி

அ— பத்தாம் பாட்டு. (உடலாழி) a, b இத்திருவாய்மொழி தூதப்ரகரணமாகையினாலே பகஷிகளைச் சொல்ல அமைந்திருக்க, மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவற்றை) என்கிற வாக்யத்தாலும், (அன்றிக்கே) என்கிறவாக்யத்தாலும். c (விட்டுப்போகப் புக்கது) என்ற அநந்தரம். “அத்தைக் குறித்து” என்று அத்யாஹாரம். d (அறுதி) நிர்ணயம். e (விடாதேகொள்) என்ற அநந்தரம், “என்கிறான்” என்று அத்யாஹாரம்.

g (மோக்ஷாதீத்யாதி) உடலாழிப் பிறப்பினுடைய வீடு - வீடுகை என்று பொருள் என்று திருவுள்ளம். f, h (முற்றுமாகைக்காக) என்கையாலே, (பெறுகைக்காக) என்றது - ஆர்த்திய கார்த்த்யம். “உயிர் உடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலா முற்றுமாய் ஆழிநீர்க்கடல் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்” இதி பூர்வார்த்த்யஸ்யாந்வய: . ஆத்மந: ஸரீரஸம்பந்தி, சக்ராகாரேண புவத்யஜ்ஜநம் அஸ்தி, தத்த்யாக்யரூபோ யோயம் மோக்ஷ: , தத்ப்ரப்யுத்யஸேஷ புருஷார்த்த்யா-

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (உடலாழி இத்யாதி) c (விட்டுப்போகப் புக்கது) அத்தைக் குறித்து என்று அத்யாஹாரம். d (அறுதி) நிர்ணயம். e (விடாதேகொள்ளென்னுதல்) விடாதேகொள் என்கிறான் என்றபடி.

e₂ அந்வயம் (உயிரினுடைய இத்யாதி) அதாவது - ஆத்மாவின்னுடைய ஸரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பினுடைய வீடுண்டு - மோக்ஷம், அதுமுதலான எல்லாப் புருஷார்த்தங்களை யும் பெறுகைக்காக என்றபடி. f, h ஆய் - ஆகைக்காக; பெறுகைக்காக என்றபடி. † “ஆழி”

ஈ—யென்று கடலாய், அத்தால் க₃யம்பீர்யமாய், அஸங்க்யேயமான ஜந்மமென்னுதல். வீடு - மோக்ஷம். j ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது.

k அன்றிக்கே, (வீடுயிர்) ஜந்மங்கள்தோறும் உண்டான ஸரீரஸ்துமான ஆத்மாக்கள். உயிர் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்கு கைக்காக. (ஆய்) 11. “बहु स्यां” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே ஆகையாலே. (m கடலாழி நீர் தோற்றி) ஆழி நீர்-ஆழிய நீர். n 2. “अप एव ससर्जदौ”

அ—வாப்தையை இதி ப்ராத்மிகார்த்தம். 1 “ஆழி” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம். (அன்றிக்கே ஆழி என்று இத்யாதி₃) j த₃ர்மார்த்த₃காமமோக்ஷா இதி ஸாஸ்த்ரஸித்த₃க்ரமம்; மோக்ஷாதி₃ புருஷார்த்த₃திதி கத₃முச்யதே இத்யத்ராஹ (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் இதி)

k (அன்றிக்கே இதி) சக்ராகாரேண ப₃வஜ்ஜந்மஸம்ப₃வச்ச₃ரூப ஸம்ஸ்தாநவந்தோ யே ஆத்மாந:; தத்ப்ரப₃ருத்யஸேஷகார்யஜாதோத்பாத₃நாயேதி த்₃விதீயார்த்த₃; “ஸரீர ஸம்ப₃ந்தி₃ஷு” சக்ராகாரேண ப₃வஜ்ஜந்மஸு ப₃வதஸுக்ஷமஸரீரஸ்தாத்ம ப்ரப₃ருத்யஸேஷகார்யஜாதோத்பாத₃நாயேதி த்₃விதீயார்த்த₃” இதி ச வத₃ந்தி. “முற்றுமாய் - முற்றுமாவாய்” இதி த்₃விதீய நிர்வாஹார்த்த₃; 1 ஆக்குகைக்காக என்னுதே “ஆய்” என்பானென் என்ன (புஹு ஸ்யாம் இத்யாதி₃)

m “கடலாழி நீர் தோற்றி” என்று - கீழ்ச்சொன்ன வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. “ஆழி நீர்க் கடல்” என்றபடி. மிக்க ஜலத்தையுடைத் தான ஏகார்ணவத்தைத்தோற்றி - உண்டாக்கி என்றபடி. n (“அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெ₃ன” என்கிறபடியே இதி) ஸ்ருஷ்டிக்ரம வாக்யங்களின்படியே என்றபடி. 2. “அப ஏவ ஸஸர்

ஜீ—என்ற மாத்ரத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே ஆழி இத்யாதி₃) j அடைவே சொல்லாதே த₃ர்மார்த்த₃ காமங்களுக்கு முன்னே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென் என்ன (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி₃)

k “கடலாழி” இத்யாதி₃க்கு அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே வீடுயிர் இத்யாதி₃) இந்தப் பக்ஷத்தில், ஸரீரத்தினுடைய அஸங்க்யாதமான பிறப்புக்கள்தோறும் உண்டான ஸரீரஸ்தாத் மாக்கள் முதலான தே₃வாதி₃கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. வீடுயிர் - ஸரீரஸ்துங்களான ஆத்மாக்கள். ஆய் - ஆக்குகைக்காக; உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. 1 இப்பக்ஷத்தில், ஆக்குகைக்காக என்னுதே “ஆய்” என்பானென் என்ன (புஹு ஸ்யாம் இத்யாதி₃)

m “கடலாழி நீர்தோற்றி” என்று-ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. “ஆழிநீர்க் கடல்” இத்யந்வய:; n மாநவே த₃ர்மஸாஸ்த்ரே - 2. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெ₃ன தாஸு வீர்யம பாஸ்ருஜத் | தத₃ண்ட₃மப₃வத₃தை₃மம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரப₃ம் ||” (அப ஏவ ஸஸர்

ப்ர—11.(கடலாழி இத்யாதி₃)(ஆய்) तैत्तिरीयके (आ.८) “सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेति”

n2.(கடலாழி நீர் தோற்றி) मानवधर्मशास्त्रे (१) “अप एव ससर्जदौ तासु वीर्य-मपासृजत्॥८॥ तदण्डमभवद्द्वैमं सहस्रांशुसमप्रभम्॥”

ஈ—(அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெஸ) என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான 0 ஏகார்ண வத்தையுண்டாக்கி, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண் வளர்ந்தருளும். (அடலாழி அம்மானே) ஸ்ருஷ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளா யிருப்பாரா அழியச்செய்கைக்காக p ஆசிலே வைத்த கையும் தானுமாயாயிற்றுக் கண் வளர்ந்தருளுவது. (கண்டக்கால்) q என்னிலும் உனக்கன்றோ பேறு முற்பட்டிருக் கிறது. r 1. “चन्द्रे दृष्टिसमागमः” (சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாக்ம:) போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு. (இது சொல்லி) s “வைக்கவே வகுக்கின்று” என்கிற

அ—ஜாதெஸ” என்றது ஸமஷ்டிபரமிதே. ஆகையாலே முன்னே ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, அதிலே ஸங்கல்பரூப விரயத்தை விட்டு. அதிலே அண்டத்தை உண்டாக்கி, அதிலே மஹார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. 2. “மஹார்ணவே ஸயானோட்பஸ” மாம் த்வம் பூர்வமஜ்ஜந:” என்கிறபடியே அதிலே கண்வளர்ந்து, சதுர்முகனை உத்பாதித்து. இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே அநிருத்தருபியாய்க் கண்வளர்ந்தருள்கிருளிறே. 0 “கடலாழிநீர்” என்று விசேஷிக்கையாலே (ஏகார்ணவத்தை என்றது) “அதன்” என்று - தஜ்ஜாதீயமான கடலைப் பராமர்ஸிக்கிறது. p (ஆசு) ஆயுதத்தின் பிடி. q (என்னிலும் இத்யாதி) “கண்டக்கால்” என்று அலப்யலாபம் தோன்றிற்றிறே. r “கண்டக்கால்” இத்யத்ர, ஸ்வரேண அதிவித்தா புவதி, ஏவம் வித்தாதாயாம் ஹேது: க இத்யத்ரோத்தாம் (சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாக்ம இதி) s, t த்விதீய ப்ரதம அவதாரிகாநுருணமாக “இதுசொல்லி” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் என்று கண்டுகொள்வது. p அவனைவிடல் என்ற அர்த்தத்திலே (அளவுடையையாய் இத்யாதி) ஆழியென்று - ஆழமாய், அத்தால் அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ—ஜாதெஸ என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டி க்ரமவாக்யங்களின்படியே என்றபடி. அப ஏவ ஸஸர் ஜாதெஸ என்றது - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிபரமிதே. 0 “கடலாழி நீர்” என்று விசேஷிக்கையாலே (ஏகார்ணவத்தை) என்கிறது. “அதனுள்ளே” என்று - தஜ்ஜாதீயமான கடலைப் பராமர்ஸிக் கிறது. ஆக, முன்னே ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, அதிலே ஸங்கல்பரூப விரயத்தை விட்டு, அதிலே அண்டத்தை உண்டாக்கி, அதிலே மஹார்ணவத்தை உண்டாக்கி, அதிலே கண் வளர்ந்து, சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ண வத்திலே அநிருத்தருபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளும் என்றபடி. p ஆசு - ஆயுதத்தின் பிடி. q “கண்டக்கால்” என்று அலப்யலாபம் தோன்றச் சொன்னதுக்கு பாவம் (என்னிலும் இத்யாதி) r தான் கண்டறியாளோ என்ன (சந்த்ரே இத்யாதி) யுத்தாகாண்டே பஞ்சமே ராம:—1. “वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश। त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥” s. t த்விதீய ப்ரதமாவதாரிகாநுருணமாக “இதுசொல்லி” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் என்று கண்டுகொள்வது. t விவரணம் (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் விசித்ரா இத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே—2. “விசித்ரா தேஹ ஸம்

பா—r1.(கண்டக்கால்) युद्धकाण्डे पञ्चमे, समुद्रतीरे निविष्टायां सेनायां लक्ष्मणं प्रति सीता- विरहशोककथनान्तरे रामः—“वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश। त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥ (९)॥”

ஈ—வார்த்தையைச் சொல்லி என்னுதல்; t ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம்—1. “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதித்யும்” (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதித்யும்) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வகைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. “விடல்” என்கிற பதும் - மேலே அந்வயிக்கிறது.

(ஆழி மடநெஞ்சே) u அளவுடையையாய், புவ்யமான நெஞ்சே என்னுதல்; v சுழன்று வருகிற w பேதைநெஞ்சே என்னுதல். (x வினையோம் ஒன்றும்ளவும் விடல்) y ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - அங்கே அவரைக்கீட்டி அடிமை செய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதேயொழியவேணும். 10.

அ - அள்வு - ஜ்ஞாநம். v என்னைவிடல் என்ற அர்த்தத்திலே (சுழன்று இத்யாதி) w பேதை - அறிவிலி. x “வினையோம்” என்றது - ஆத்மநி பூஹுவசநம். y முந்தின அவதாரிகைக்குச்சேர அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி)

“ஆழிமடநெஞ்சே, உயிர்உடலாழிப்பிறப்பு வீடுமுதலா(ய்) முற்றுமாய், ஆழிநீர்க்கடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் இதுசொல்லி - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தவச்சரணாவிந்தஃ பரிசர்யையன்றோ என்று இத்தைச்சொல்லி, வினையோமான நாம் அவனோடே ஒன்றும்ளவும் அவனை விடல்” இதி தூதப்ரேஷண ப்ரத்யம் பக்ஷாந்வய:; t, u (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈஸ்வராய நிவேதித்யும்”) இதி வாக்யம் (அளவுடையையாய் - புவ்யமான நெஞ்சே என்னுதல்) இதிவாக்யஞ்ச அஸ்மிந் பக்ஷே ஸங்க்ஷேதே. “அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் வினையோம் ஒன்றும்ளவும் - வினையோமான நம் கார்யம் ஓர் அறுதி பிறக்குமளவும், இதுசொல்லி -

ஜீ—பத்திரீஸ்வராய நிவேதித்யும் | பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா ||” u அவனை விடல் என்ற பக்ஷத்திலே (அளவுடையைய இத்யாதி) v என்னை விடல் என்ற பக்ஷத்திலே (சுழன்று இத்யாதி) u ஆழியென்று-ஆழமாய், அத்தாலே - அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது. அளவு - ஜ்ஞாநம். மடப்பம்-புவ்யதை. v இரண்டாம் அர்த்தத்தில், ஆழியென்று-சுழலுகை யாய், மடப்பம் என்று அறிவிலித்தனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநெஞ்சமே என்றபடி. x “வினையோம்” என்று ஆத்மநி பூஹுவசநம். y ப்ரத்யமாவதாரிகைக்குச்சேர அருளிச் செய்கிருர் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி)

“ஆழி மடநெஞ்சே, உயிருடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலா(ய்) முற்றுமாய், ஆழிநீர்க்கடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால், இதுசொல்லி - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தேவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்றோ என்கிற இத்தைச் சொல்லி, வினையோம் ஒன்றும்ளவும் - வினையோமான நாம் அவனோடே சேருமளவும் அவனைவிடல்” என்று முந்தின அவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம். “த்யஸிதீய அவதாரிகைக்கு, அடலாழி அம்மானைக்கண்டு, வினையோம் ஒன்றும்ளவும் - வினையோமான நம் கார்யம் ஓர்

ப்ர—1. (இதுசொல்லி) श्रीविष्णुदे—“विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्। पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता ||”

11. அளவியன்ற வேறுகத் தவர்பெருமான் கண்ணை
வளவயல்தழ் வன்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற வந்தாதி யாயிரத்து ளிப்பத்தின்
வளவுரையால் பெறலாகும் வாறேங்கு பெருவளமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— வ்யா:— (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்யமஹிமையையுடையனாய், ஸர்வலோகேஸ்
வரனாய், ஆஸ்ரிதஸுலபுத்வைக ஸ்வரூபனாயிருந்த எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற,
அபரிச்சேத்ய மஹிமையையுடைத்தான இத்திருவாய்மொழியை அழகியதாகச்
சொல்லவல்லவர், திருநாட்டிலே சென்று புகுவத்கைங்கர்யரூப மஹாஸம்பத்தைப்
பெறுவார்கள் என்கிறார்.

11.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஓ— அவ:— நிகழத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டில் முக்தப்ராப்யமான
நிரதிஸய ஸம்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளவியன்ற என்று தொடங்கி) அபரிச்சேத்யமஹிமனாய், ஸர்வ
லோகேஸ்வரனாய் ஆஸ்ரிதபுவ்யனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை; “ஏழுலகத்தவர்
பெருமான்” என்று - தம்மையுமகப்பட ரக்ஷிக்கையிலே உத்யுக்தனானென்று
ப்ரீதராய்ச் சொல்லுகிறார். (வளவயல் என்று தொடங்கி) வளவிதான வயல் சூழ்ந்து
நிரதிஸயபேராக்யமான, குருகூர்ச்சடகோபன் ஸ்நேஹித்துரைத்த, அபரிச்சேத்யமாய்
அந்தாதியான ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய வளவிதான உரையாலே.

11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் புலம் மோகைஷஸ்வரயபேராக்யம்
என்று அருளிச்செய்கிறார்.

அ—போனபாட்டிலே ‘வைக்கவே வகுக்கின்று’ என்று சொன்ன இந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக்
கொண்டு, என்னைவிடல்” இதி த்விதீயயோஜநா; s.v (‘‘வைக்கவே வகுக்கின்று, என்கிற
வார்த்தையைச் சொல்லி என்னுதல்’’) இதி வாக்க்யம், (சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே
என்னுதல்) இதி வாக்க்யஞ்ச அஸ்மிந் பகேஷ ஸங்கூச்சேதே. த்விதீயபகேஷ ‘‘கண்டக்கால்’’
இதி தூர்ஸநகர்த்தார: - பூர்வம் ப்ரேஷிதா:, தே தமபஸ்யம்ஸ்சேத் யதூகதஞ்சித் கம்சிந்
நிர்ணயோ புவேதிதி பூாவ:. ‘‘கண்ட - கண்டு. காலென்றது - அவ்யயம். அடலாழி
அம்மாளைக்கண்டு - வினையோமொன்றுமளவும்’’ இதிவா.

10.

ஜ—அறுதி பிறக்குமளவும், இதுசொல்லி - கீழிற்பாட்டிலே ‘வைக்கவே வகுக்கின்று’ என்கிற
இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னைவிடல்” என்று அந்வயம். கண்டக்கால் என்றது -
கண்டு என்றபடி. காலென்றது - அவ்யயம். கண்ட - கண்டு.

10.

ப— அளவு—எல்லையை, இயன்ற—கடந்த, ஏழு—ஏழு வகைப்பட்ட, உலகத்தவர்—
லோகத்திலுள்ள சேதநவர்க்குத்துக்கு, பெருமான்—ஸ்வாமியான மேன்மையை
யுடையனாய், கண்ணனை—(ஆபிரிதஸுலபுனா) க்ருஷ்ணனை, வளம்—ஸம்ருத்தி
மான, வயல்—வயலாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, வண்—அழகிய, குருகூர்—திருநகரிக்கு
நிர்வாஹகரான, சடகோபன்—ஆழ்வார், வாய்ந்து—(தம்முடைய ஜ்ஞாநப்ரேமங்களாலே)
கிட்டி, உரைத்த—அருளிச்செய்த, அளவு—(எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு
அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற) ப்ரமாணங்களிலே, இயன்ற—வர்த்திப்பதாய்,
அந்தாதி—அந்தாதியான, ஆயிரத்து—ஆயிரத்துள்ளும், உள்—இவருடைய பூவ
பூந்த, ப்ரகாஸகமான, இப்பத்தின்—இப்பத்தினுடைய, வளம்—இனிதான, உரை
யால்—ஸப்துமாத்ரத்தாலே, வான்—பரமபதத்தில், ஓங்கு—உத்துங்கமான, பெரு
வளம்—கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம், பெறலாகும்—பெறலாம்.

அளவியன்ற கண்ணென்று - அளவுக்கீடாக வந்து முகங்காட்டினவன்
என்றுமாம். அளவியன்ற அந்தாதி என்று - எல்லையிறந்த பெருமையையுடைய
அந்தாதி என்றும் சொல்லுவர். 11.

இத்திருவாய்மொழி அளவடி நான்கும் ஒத்திருத்தலால் கலிவிருத்தமாம்;
நாலடித்தாழிசையாகவுமாம்.

வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரமபதத்தில் முக்தப்ராப்ய
மான மஹாஸம்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) 1. “तसो वदशुरायान्तं विकसि-
मुखपङ्कजम्” (ததோ துத்ருஸுராயாந்தம் விகாஸிமுகபங்கஜம்) என்கிறபடியே தம்
இழவு தீர வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறார். (அளவியன்ற) அபரிச்
சேத்யமஹிமாவாகையால் இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டுகைக்கீடான
ஜ்ஞாநாதிக்ருணபூர்ணன் என்கை. (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) நாராயணத்வம்
விகலமாகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனான, ஏழுலகத்தவர் என்று-தம்மையும் கூட்டிக்
கொள்ளுகிறார். (கண்ணனை) “இவ்வளவில் முகங்காட்டிற்றிலன்” என்கிற
குறை தீருகையாலே ஆபிரிதஸுலபுனானான். * பத்துடையடியவரில் க்ருஷ்ண
வதாரத்திலே அநுபூவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டா
ராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம். (வளவயல்
சூழ் வண்குருகூர்) வளவிதான வயல்கூழ்ந்து நிரதிஸயபேக்யமான ஊர்.
இவர் உருவினபோது 2. “अपि वृक्षाः परिम्लानाः” (அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:) என்கிற
படியே உருவின ஊர், இவர் தரித்தவாறே 3. “अकालफलिनो वृक्षाः” (அகாலபுலிநோ
வ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியே தளிரும் முறியுமானபடி. (வாய்ந்துரைத்த) கிட்டி
உரைத்த. அதாகிறது - மாநஸமான கிட்டுதலாய், ப்ரேமார்த்ரசித்தராகை.

இ—(அளவியன்ற அந்தாதியாயிரம்) அபரிச்சேத்யமானவனையும் தனக்குள்ளே ஆக்க வற்றாய் அந்தாதியான ஆயிரம். (இப்பத்தின் வளவுரையாற் பெறலாகும்) வளவுரை- நற்சொல்லு. பாலைக் குடிக்க நோய் போமாபோலே இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம். (வானோங்கு பெருவளமே) வானென்று பரம பதமாய், பரமபதத்திலே விஸ்த்ருதமாய் நிரதிசயமான ஸம்பத்தைப் பெறு வர்கள். பிதா க்ருஷி பண்ணிவைத்தால் புத்ரனுக்கு பூலத்திலே அந்வயமாமா போலே, இப்பத்தையும் சுற்றவர்களுக்கு, இவர் தூதுவிட்டுப் பட்ட க்லேசம் பட வேண்டா; இவர்பேற்றைக் கொடுக்கும் இப்பத்து. 11.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழத்தில்—இத்திருவாய்மொழியில் ஸப், துமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கவே அமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிறார்.

வ்யா:— (அளவியன்ற) “வியந்த” என்ற இது “வியன்ற” என்று கிடக்கிறது. b தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் - கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கும் என்றபடி. அபரிச்சேத்ய மஹிமனாகை. c இத்தால், இத்துத்யையிலே முகங்காட்டுகைக்கிடான ஜ்ஞாநாதி, குணபூர்ணன் என்கை. (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) d நாராயணத் தவம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனான. e ஏழுலகத்தவர் என்னவே - தாமும் அதிலே அந்தர்பூதரிதே.

அ— நிகழம் (அளவியன்ற) a “வளவுரையால் வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்” என்ற பதங்களைக் கடைசித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி) b (தவ்வுக்கு றவ்வாய்) தகரத்துக்கு றகரமாய். அளவு - பரிச்சேத்யம். c எத்தால் வந்த மஹிமை என்ன (இத்தால் இத்யாதி) இத்தால் - அபரிச்சேத்ய மஹிமனான இத்தால் என்றபடி. d இப்போது இது சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாராயணத்வம் இத்யாதி) நாராயண ஸப், துத்துக்குப் பொருள் - ஸர்வேஸ்வரித்வமிதே. ஆகையால் ஒன்று குறைந்தாலும் அபூர்ணமா யிருக்குமாகையாலே, இவரை விஷயீகரித்த பின்பாயிற்று. நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேஸ்வரனான என்றபடி. e “ஏழுலகத்தவர் பெருமான்” என்றால் இவரை விஷயீகரித்த தாமோ? என்ன (ஏழுலகத்தவர் என்று தொடங்கி)

ஜீ— நிகழம் (அளவியன்ற இத்யாதி) a “வளவுரையால் வானோங்கு பெருவளம் பெற லாகும்” என்ற பதங்களைக் கடைசித்து ஸங்குதி (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி) b (தவ்வுக்கு றவ்வாய்) தகரத்துக்கு றகரமாய். அளவு-பரிச்சேத்யம். c எத்தால் வந்த மஹிமை என்ன (இத்தால் இத்யாதி) இத்தால் - அபரிச்சேத்ய மஹிமனான இத்தால். d இப்போது சொன்னதுக்குப் பூரவம் (நாராயணத்வம் இத்யாதி) ஒன்று குறைந்தாலும் ஸர்வேஸ்வரித்வம் விகலமாகாமலே; ஆகையாலே இவரை விஷயீகரித்தபின்பாயிற்று நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேஸ்வரனான என்றபடி. e “ஏழுலகத்தவர்” என்றால்-தம்மைச் சொல்லிற்றாமோ? என்ன (ஏழுலகத்தவர் இத்யாதி)

ஈ— (f கண்ணனை) g இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் என்கிற குற்றந் தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆஸ்ரித ஸுலபுனான். h பத்துடை அடியவரிஸ் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபுவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டா ராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம். i இத்தால் - அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் நிலைநின்றது, இவர்க்கு முகங்காட்டின பின்பாயிற்று என்றபடி.

(வளவயல்) j 1. “अकालफलिनो वृक्षाः” (அகாலபுலினோ வ்ருக்ஷா:) என்கிற படியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. (வாய்ந்துரைத்த) வாய்கை-கட்டுகை;

அ— f கண்ணனென்றது - கண்ணுக்கு விஷயமானவன் என்னுதல்; க்ருஷ்ணன் என்னுதல். g, h இந்த இரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வளவிலே இத்யாதிவாக்யத்துவயத்தாலே. h “பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது” (1-3-10) என்று அநுபூல்யத்வேந பாரிக்கப்பட்ட த்ரினிக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடே தோள்தீண்டியாகையாலே “க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபுவிக்கப் பாரித்து” என்னக் குறையில்லை. i “ஏழுலகத்தவர் பெருமான், கண்ணன்” என்ற பத்யத்துவயத்தாலும் பூலிதம் (இத்தால் இத்யாதி)

j “வள” இதி கேதூராணாம் குருகாபுர்யாஸ்ச விஸேஷணம் இத்யபிப்ராயேணஹ (அகாலபூலித இத்யாதி) இத்யாதீம் “வளவயல் குழ் வண் குருகூர்” இத்யபித்யாதநாத், வில்லேஷத்துஸாயாம் 2. “அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:” இதிப்ரகாரேண ஸ்தித்தேதி ஸித்துத்ம். “அகாலபூலிந:” என்றதுக்கு - பூரத்துவாஜவரம் வ்யாஜமாத்ரம்; ராமாக்ஷமநமே ஹேது: இல்லை யாகில், 2. “அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:” என்று வில்லேஷத்தில் வாட்டம் கூடாதிதே; அப்போது

ஜீ— f கண்ணனென்று - கண்ணுக்கு விஷயபூதன் என்னுதல், க்ருஷ்ணன் என்னுதல்; g முந்தின அர்த்தம், (இவ்வளவிலே இத்யாதி) h துனிதீயார்த்தம் (பத்துடை இத்யாதி) “பெருநிலம் கடந்த” (1-3-10) இத்யாதியாலே பாரிக்கப்பட்ட த்ரினிக்ரமாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடே தோள்தீண்டியாகையாலே, “க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபுவிக்கப் பாரித்து” என்னக் குறையில்லை. i கீழ் பத்யத்துவயபூலிதம் (இத்தால் இத்யாதி)

j “வள” என்கிற விஸேஷணம் - வயலுக்கும் ஊருக்கும் விஸேஷணமித்யபிப்ராயேணஹ (அகாலபூலித இத்யாதி) யுத்த்யகாண்டே, பூரத்துவாஜம் ப்ரதி ராம: - 1. “அகால பூலினோ வ்ருக்ஷாஸ் ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா: | பூவந்து மார்க்கே, பூக்யவந்யோத்யாயம் ப்ரதி க்ஷச்சுத: ||” இப்போது “வளவயல் குழ் வண் குருகூர்” என்கையாலே - வில்லேஷத்துஸாயிலே 2. “அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:” இத்யாதிப்படியே இருந்தது என்று ஸித்துத்ம். “அகாலபூலிந:”

ப்ர—i1.(நிகமம்) (அவனியன்ற இத்யாதி) (வளவயல்) யுட்காண்டே (१२७) रावण-वधानन्तरं भरद्वाजाश्रमे पुनरागतः स्वापेक्षितं वरं वृणीष्वेति महर्षिणोक्तो रामः—“तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः ॥ १७ ॥ वाढमित्येव संहृष्टो धीमान् वरमयाचत । अकालफलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः ॥ १८ ॥ भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रति गच्छतः ॥ १९ ॥”

மணவான மாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ—அதாவது- k பாவபுந்தத்தை உடையராகை ; k_2 நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதாயிருக்கை. (அளவியன்றவந்தாதி) 1 அபரிச்சேத்ய வஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சிந்தமாய், m ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதாய் இருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே. (m_2 வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) n பால் குடிக்க நோய் தீருமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையுண்டா லே பெறலாம். o ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இத்தாலே p ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கு சிதமான நிலைபோய், பரமபத்யத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று விஸ்த்ருதனாகையாகிற நிரவதிக ஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

முதற்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூதுவிட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்கும் போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில், 'நான் பண்ணின பாபமேயோ மாளாததென்று சொல்லுங்கோள்' என்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம் பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, 'என் துஸையை அங்கே

அ—ஒருவன் ஸாபமில்லையிறே. j_2 (தளிரும் முறியும்) பல்லவமும் மொட்டும். முறி-இளந்தளிர். k, k_2 பாவபுந்தம் அர்த்தமாய்படி எங்ஙனையென்ன (நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி) தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது-நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே. பிணிப்புண்கை-கட்டுண்கை. 1 'அளவியன்ற அந்தாதி' என்ற சேர்த்திக்கு 'அளவியன்ற பெருமான்' என்றத்தைக் கடைசித்துத் தாற்பர்யம் (அபரிச்சேத்ய வஸ்துவுக்கு இத்யாதி) n அந்தாதித்தேவ ப்ரகேஷயோக்யத்வாபாவாத் அவிசால்யத்வம் ஸித்த்யுத்தியபிராயேணாஹ (ஒருவரால் இதி) / 'எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களாலே வர்த்திப்பதான அந்தாதி' என்றும் ஓர் அர்த்தம் சொல்லுவர். n வளவுரை - இனிதானவுரை ; 'வளவுரையால்' இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாய ஸாத்யநத்வஸங்காம் வ்யாவர்த்தயதி (பால் இதி) o 'வளவுரையால்' என்றதுக்குத் தாற்பர்யார்த்தம் (ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இத்தாலே இதி) p 'வானோங்கு பெருவளம்' என்கிற இத்தால் ஸித்தித்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி).

ஜி—என்றதுக்கு-புரத்யவாஜவசநம் வ்யாஜமாத்ரம், ராமாகுமரமே ஹேது; இல்லையாகில், 'அபிவ்ருஷா:' என்று வில்லேஷத்தில் வாடக்கூடாதிதே; அப்போது ஒருவன் ஸாபமில்லையிறே. j_2 (தளிரும் முறியும்) பல்லவமும் மொட்டும்; முறி - இளந்தளிர். k_2 விவரணம் (நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி) தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது - நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே. பிணிப்புண்கை - கட்டுண்கை. 1 அந்தாதி அளவியந்திருக்கையாவது ஏதென்ன, 'அளவியன்ற பெருமான்' என்றத்தைக் கடைசித்து பாவம் (அபரிச்சேத்ய இத்யாதி) n அந்தாதிக்கையாலே-ப்ரகேஷயோக்யதை இல்லாமையாலே அவிசால்யத்வம் ஸித்த்யுத்தியமாகையாலே (சலிப்பிக்கவொண்ணாது) என்கிறது. n வளவுரை - இனிதான உரை; 'வளவுரை' என்றதுக்கு பாவம் (பால் குடிக்க இத்யாதி) இத்தால் ஸாத்யநத்வஸங்காவ்யாவ்ருத்தி. o 'வளவுரையால் வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இத்யாதி) n_2 (வானோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) வான்-பரமபத்யத்திலே போய்; ஓங்கு-விஸ்த்ருதனாகையாகிற, பெருவளம் - நிரவதிக ஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

ஈ-சென்று சொல்லவல்லிகளோ மாட்டிகளோ?' என்றுள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகு களைப் பார்த்து, 'தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒருவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள்' என்றுள்; ஆறாம் பாட்டில், ஒரு வண்டைக்குறித்து, 'தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வாராமே எங்கள் ஸத்தையுங்கிடக்கும்படி இத்தெருவே எழுந்தருளச்சொல்' என்றுள்; ஏழாம் பாட்டில், ஒரு கிளியைக்குறித்து, 'இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ? தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச்சொல்' என்றுள்; எட்டாம் பாட்டில், தான் உருவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உருவ, 'நானே முடியாநின்றேன்; நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள்' என்றுள்; ஒன்பதாம் பாட்டில் ஒருவாடையைக்குறித்து, 'என் துஸையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றுனாகில் என்னை வந்து முடிக்க வேணும்' என்று இரந்தாள். பத்தாம் பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து 'நம் கார்யம் ஓரறுதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதேகொள்' என்று போகவிட்டாள்; நிகழ்மத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பூலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

q முதற்பாட்டில், r ஆசார்யனுடைய s ஜ்ஞாநவைபுவத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், t மதுரபூஷியாயிருக்கும் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், u ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம் பாட்டில், v விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில், w நினைத்தது கிட்டுமளவும் w₂ சலியாத w₃ ஸுத்தஸ்வபூவன் என்

அ— q...| க்ராத்ரத்யஸகஸ்யாபி ஸ்வாபதேஸம் துர்ஸயதி (முதற்பாட்டில் இத்யாதி) r, s (ஆசார்ய னுடைய ஜ்ஞாநவைபுவத்தை இதி) sA 'சேர்ப்பாரைப் பகடிகளாக்கி, ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று' என்று, ஜ்ஞாநகர்மங்களையிறே - சிறகு என்கிறது; அதில் கர்மம் ஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே ஜ்ஞாநப்ராத்ந்யத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநவைபுவத்தை) என்றது. t (மதுரபூஷியாய் இதி) 'குயில் கூவுகிறுப்போலே' இதி ஹி லோகப்ரஸித்தி: . u 1. 'ஹம்ஸோ யதூ க்ஷீரமி வாம்புமிர்ரம்' என்றத்தைப்பற்ற (ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞன்) என்றது. 2. 'ஸாராஸார விவேகஜ்ஞா க்ரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா: | ப்ரமாணதந்த்ராஸ் ஸந்தீதி க்ருதோ வேதூர்த்து ஸங்க்ரஹ: ||' என்றது அநுஸந்தேயம். v (விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை இதி) 'நன்னிலமகன்றில் கான்' (4) இதிஹ்யுத்தம். w 'இரைதேர்' (5) என்றத்தைப்பற்ற (நினைத்தது கிட்டுமளவும் இதி) புருஷார்த்தம் ஸித்திக்குமளவும் என்றபடி. குருகுநாமா பகடீ ஸ்வதவரணோ புவதி; தஸ்மிந்

ஜீ— r...| பத்துப்பாட்டுக்கும் ஸ்வாபதேஸம் (ஆசார்யன் இத்யாதி) s ஜ்ஞாநகர்மங்களிறே சிறகாகிறது; அதில் ஜ்ஞாந ப்ராத்ந்யத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாந வைபுவத்தை என்றது) t (மதுரபூஷியாய்) என்றது குயிலினுடைய ஸப்தம் பேராக்யமாயிருக்குமாகையாலே. u 1. 'ஹம்ஸோ யதூ க்ஷீரமிவாம்புமிர்ரம்' என்றத்தைப்பற்ற (ஸாராஸார விவேகஜ்ஞன்) என்றது. v (விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை) என்றது — 'நன்னிலமகன்றில் கான்' (4) என்றத்தைப்பற்ற. w (நினைத்தது கிட்டுமளவும்) என்றது—'இரைதேர்' (5) என்றத்தைப்பற்ற; புருஷார்த்தம் ஸித்திக்குமளவும் என்றபடி. w₃ (ஸுத்தஸ்வபூவனென்றது) குருகினுடைய

ஈ—ரூர்; ஆரூம் பாட்டில், x புகுவதேகபேராகுனயிருக்கும்; x_2 ரூபவானுமாய் x_3 க்ரூபவானுமாய், x_4 கும்பீரஸ்வபாவனுமாய் இருக்கும் என்றார்; y மதுகரமிறே; ஏழாம் பாட்டில், z தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள்பக்கல் கேட்ட ணர்த்தையல்லது அருளிச் செய்யான் என்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தித்தார்; எட்டாம் பாட்டில், a ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் b ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரமே ஸத்தாதாரகம், b_2 இதர ஸ்பர்ஸம் ஸத்தாபாதகம்

அ—வர்ணை c “இரைதேர்” (5) இத்யத்ர c ஹ்ருதயம். w_2 சலியாமையாவது-1. “கூரயோ வர்ஷதாராபி:” என்கிறபடியே இருக்கை. $x \dots x_4$ (புகுவதேகபேராகுனய் இத்யாதி) x “வண்டு” (6) என்றத்தைப்பற்ற (புகுவதேகபேராகுனய் இதி) x_2 (ரூபவானுமாய்) என்றது-“வரி” (6) என்றத்தைப்பற்ற. x_3 (க்ரூபவானுமாய்) இதி பாடே - ஆழி ஸப்தேந ஸீதலஸ்வபாவத்வம் விவஷிதம். x_4 கும்பீரஸ்வபாவனாகையாவது - ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த அர்த்தங்கடா அநதி, காரிகளுக்கு உபதேஸரியாதே மறைத்துக்கொண்டிருக்கை. y “வண்டு” இத்யதேந - புகுவதேகபேராகுத்வம் கதம் ஸித்த்யேதித்தயத்ராஹ (மதுகரமிறே இதி) z (தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இதி) ஸுகஸ்து உக்தமேவ வததீதி பாவ:.

a (ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இதி) “நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்; இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” (8) இத்யபிதாநாத்ரக்திஸத்தபாவதஸாஸ ஸர்வாஸ்வபி பக்ஷிணம் அபோஷயதிதி ஸூச்யத இதி பாவ: b (ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரமே ஸத்தாதாரகம்) என்றது-“உரைத்து” (9) என்றதின் தாத்பர்யம். உரைக்கை - ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே ஸிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக விண்ணப்பஞ் செய்கை. b_2 (இதரஸ்பர்ஸம்) என்றது-“ஈராய்” (9) என்றதின் தாத்பர்யம்; புகுவத்ய வ்யதிரித்த விஷயஸ்பர்ஸம் என்றபடி. உரைத்து, அவன் “வேண்டேன்” என்ற பின்பிறே ஈரச் சொல்லுகிறது. அவன் “வேண்டேன்” என்கையாலே - இதரஸ்பர்ஸத்தை உந்நயித்துச் சொல்லுகிறது. யத்யபி ஆசார்யஸம்பந்தஸ ஸத்தாதாரக இத்யயமர்த்த: பூர்வகூதாரபி: ஸித்த: ததாரபி ஸ ஏவ ஸத்தாதாரக இத்யயம் நியம: ப்ரதிகோட்யபிதாந வேளாயாமேவ ஸ்புரதீதி, அத்ர தத்ஸ்புரணத், தவகூதாரஸ அபாவாத் அஸ்ய ந தத்ப்ரதிபாத்யத்வம், b, b_2 “வாடையைத் தனக்கு பாதகமாகச் சொல்லுகையாலே - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் தனக்கு பாதகமென்று தோற்றுகிறது என்றும், வ்யதிரேகத்தாலே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் தனக்கு தாரகமென்று தோற்றுகிறது என்றும் அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரமே இத்யாதி)” என்றும் சொல்லுவார்கள். c உக்தார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும்

ஜீ-(6)வண்மையைப்பற்ற. w_2 சலியாமையாவது-1. “கூரயோ வர்ஷதாராபி:” இத்யாதிப்படியே இருக்கை. x “வண்டு” (6) என்றத்தைப்பற்ற (புகுவதேகபேராகுனய்) என்றது. x_2 (ரூபவானுமாய்) என்றது-“வரி” (6) என்றத்தைப்பற்ற. x_4 “ஆழி” (6) என்றத்தைப்பற்ற (கும்பீரஸ்வபாவனுமாய்) என்றது. x_3 “அருள்” (6) என்றத்தைப்பற்ற (க்ரூபவானுமாய்) என்றது. y வண்டு ஏகபேராகுமோ என்ன (மதுகரமிறே) என்றது. z (தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இத்யாதி) கிளி சொன்னதைச் சொல்லுமிறே.

a (ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரை இத்யாதி) “இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” (8) என்றத்தைப்பற்ற. b, b_2 வாயுஸ்பர்ஸம் பாதகமாகையாலே ப்ரதிகோடித்வேந ஆசார்ய ஸம்

ஈ—என்றார். பத்தாம் பாட்டில், e ஆக இப்படி ஜ்ஞாநவானுமாய், மதுரபுரானியாய், ஸாராஸாரவிலேகஜ்ஞானுமாய், துர்ஸநீயனுமாய், d ஸுத்ததஸ்வபாவனுமாய், e க்ருபா க்யாம்பீர்யங்கனையும் உடையனாய், f சிரோபாஸிதஸ்த்ருத்தஸேவ்யனுமாய், (g லோக பரிக்ரஹம் உடையனுமாய்,) ஸச்சிஷ்யனாகையாலே h ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸ்பர்ஸமும் தனக்கு பாதகமாய், i இப்படி ஸதுாசார்ய ஸேவை பண்ணுகையாலே பகுவத் கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாய், jA “நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி - ஓர் கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான் நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது தம் திருவுள்ளம்” என்று தலைக் கட்டினார்.

11.

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—அநுபுராஷியாதின்றுகொண்டு, பத்தாம் பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி இத்யாதி) d (ஸுத்ததஸ்வபாவனுமாய்) என்றது-வெண்மையைப்பற்ற. e க்ருபேத்யநு வாதக்யுரந்ததஸ்ய புரோவாத ஏவ (663 x9) பாடபேதேந நிர்வாஹோ஽பிஹித:; ஸோத்ர த்ரஷ்ட டவ்ய:; e “ஆழி” (6) என்று-குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து (க்ருபை என்றது) f (சிரோபாஸித ஸத்ருத்தஸேவ்யனுமாய் இதி) சிரோபாஸிதா: ஸத்ருத்ததா யைஸ்தே - சிரோபாஸித ஸத்ருத்ததா:; சிரோபாஸித ஸத்ருத்ததா: ஸேவ்யா யஸ்ய ஸ:—சிரோபாஸித ஸத்ருத்ததா ஸேவ்ய இதி, சிரோபாஸித ஸத்ருத்ததா ஸேவ்ய இதி, ச வ்யுத்பத்தித்வயம் த்ரஷ்டவ்யம், “சிரோபாஸிதமான ஸத்ருத்ததா ஸேவ்யதையுடையவன்” என்று ஸம் ப்ரத்யாயம். g (லோகபரிக்ரஹம் உடையனுமாய்) இத்யத்ர லோகஸப்தஸ்ய - ஸாமாந்யேந ஜநபரத்வே அதிப்ரஸங்க்யாத விஸேஷஜ்ஞ பரிக்ரஹமுடையவனாய் இதி ஹ்யர்த்த:; அயம் ஸ்வாபதேய:; ஸுகஸ்ய காலக்ரமேண வாக்யாப்யாஸகரத்வாத் உபலாஸநீயத்வாச்ச ஸித்த:; h ஏதாவத்பர்யந்தம் உக்தாதி விஸேஷணாநி, “ஏவம்பூதனான ஆசார்யனுடைய” இத்யதேந ஸம்பூத்யந்தே; யத்வா, ஆசார்யஸ்யாபி ஸ்வாசார்யவிஷய ப்ராவண்யாவஸ்யம்பாவாத், யதாஸ்திதமேவ யோஜநா வா. i பத்தாம் பாட்டினுடைய இரண்டாம் அவதாரிகையிலே நோக்காக நிக்மிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) ஏவம் ஸதுாசார்ய ஸேவாம் கரோதி சேத், தந்மநோ பகுவத் கைங்கர்யப்ரவணம் பவதி, ப்ராவண்யாநுஞ்ஞம் நித்யகைங்கர்யஞ்ச லபதே இதி ஸ்வரூப ஸிஷ்யாயாம் ஹ்ருத்யம். அத்ர ச, ஸப்த க்யாதாபர்யந்தம் - ஆசார்ய லக்ஷண விதாதே ஹ்ருத்யம். அஷ்டமக்யாதா ப்ரபுருதி துஸமக்யாதா பர்யந்தம் ஸிஷ்ய லக்ஷண விதாதே ஹ்ருத்யம். அத்ரோச்யமாநா ஆசார்யஞ்ஞ: - கேசந ஸிஷ்யோத்தாரணநுஞ்ஞ:; கேசந ஸிஷ்யவிஷயீகரணநுஞ்ஞ:; கேசநோப்யாநுஞ்ஞ இத்யநுஸந்தேயம். j (நின்னிடையேன் இத்யாதி) எனக்கு பவ்யமாய்ப்போந்த நெஞ்சானது. “அவன் வில்லேஷித்துப்

ஜீ—புத்தமே தாரகமென்று ஸித்தம். c உக்தார்த்த ஸங்க்ரஹமாஹ (இப்படி இத்யாதி) e க்ருபை என்றது-“ஆழி” (6) என்றதின் தண்ணளியைப்பற்ற. f “சிரோபாஸித ஸத்ருத்ததா: ஸேவ்யா: யஸ்ய” என்றபடி. கிளி சிரகாலம் அப்யஸித்தாலொழிய வார்த்தை சொல்லமாட்டா திதே. i “உடலாழி” (10) என்கிற பாட்டிலே த்விதீய அவதாரிகையிலே நோக்காக நிக்மிக்கிறார் (இப்படி ஸதுாசார்ய இத்யாதி) இவ்விடத்திலே, ஏழாம்பாட்டு பர்யந்தம் - ஆசார்ய லக்ஷணத்தை விதித்து, மேல் மூன்றுபாட்டாலே-ஸிஷ்யலக்ஷணவிதி. j (நின்னிடையேன் இத்யாதி) என் நெஞ்சமானது-

A-8-2-10. * இது அடையவகைந்தானுரைக்குப் பாடம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி - அஞ்சிறைய

१. तत्काक्षितानधिगमेन मुनिर्विषणः प्राप्तो दशाञ्च हरिभुक्तवियुक्तनार्याः।
सर्वापराधसहतामवबोध्य दूतैश्शौरेः स्वदोषपरतामलुनाचतुर्थे ॥ ४ ॥

1. தத்காங்கிதாநதி, கமேந முநிர் விஷ்ணு:
ப்ராப்தோ துஸாஞ்ச ஹரிபுக்த வியுக்தநார்யா: |
ஸர்வாபராத, ஸஹதாமவபேத்ய தூத: |
ஸௌரே: ஸ்வதேயாஷபரதாமலுநாச்சதுர்த்தே ॥ 4 ॥
அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - அஞ்சிறைய

२. त्राणे बद्धवज्रत्वाच्छुभनयनतया स्वार्थलाभेऽर्थिभावात्
तिम्यन्मेघस्वभावाज्जगदुपजननस्थापनातिप्रियत्वात्।
कारुण्यात्तत्त्वयोगादनुगतमहिषीसन्निधेस्सङ्गदैर्घ्यात्
नानाबन्धैस्सुरक्षावहिततमतया क्षाम्यतीत्याह कृष्णम् ॥ ४ ॥

2. த்ராணே பத்த, தவஜத்வாச்சுபநயநதயா ஸ்வார்த்தலாபே, ஸர்த்திபாவாத்
திமயந்மேக, ஸ்வபாவாஜ்ஜகதுபஜநநஸ்தாபநாதிப்ரியத்வாத் |
காருண்யாப்தத்வயோகாது, நுகுதமஹிஷீஸந்நிதே, ஸ ஸங்குதே, ஸ்க்யாத்
நாநாபந்நதே, ஸஸுரக்ஷாவஹிததமதயா க்ஷாம்யதீத்யாஹ க்ருஷ்ணம் ॥ 4 ॥

அ—போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேன்” என்று கரணியான என்னைவிட்டு அகன்று—திரு வாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டு திருக்கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு பலவாய்ப் பரந்து சூழ்ந்த சுடரையுடைத்தான ஆதித்யனோடேகூட, பால்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய சந்திரனையும் தன் கொடிமுடிகளிலேயேந்தி, அத்விதீயமாய், துர்ஸநீயாகாரமாய், நீலநிறத்தை உடைத்தாய், தூதுவைசித்ரயாதிகளால் உண்டான வலக்ஷணயத்தை உடைத்தாய், உத் துங்குமான மலை நடந்து வருமதொத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு வந்து தோற்றுமவனுடைய அபிநவமான தாமரைபோலே இருக்கிற திருவடிகளை அடைந்தது. “அளவியன்ற என்று தொடங்கி, வளவுரையால் வாணோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்” என்று உரையந்வயம். 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—“உனக்குக் கரணமாவேனல்லேன்” என்று கரணியான என்னைவிட்டு அகன்று, அத்விதீய மாய், துர்ஸநீயமாய், நீலநிறத்தையுடைத்தாய், விலக்ஷணமாய், உத்துங்குமான மலை நடந்து வருமாபோலே வருமவனுடைய, அப்போதலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளை அடைந்தது என்றபடி. “அளவியன்ற என்றுதொடங்கி, வளவுரையால் வாணோங்கு பெருவளம் பெறலாகும்” இத்யந்வயம். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

१. सध्रीभयान् सुवाचस्सुचरितसुभगान् कृष्णसारूप्यसौम्यान्
 स्वाहारोदारशीलांस्तनुधृतभगवल्लक्ष्मणो बान्यगुप्तान् ।
 छात्रस्वच्छन्दधृतीनमिगतशिशिरानन्तरङ्गोक्तियोग्यान्
 आचार्यान् कृष्णालब्धौ शरणमवृणुत प्रेयसीदूतनीत्या ॥ ५ ॥

1. ஸத்ரீபுவ்யாந் ஸுவாசஸ் ஸுசரிதஸுபகூர்ந் க்ருஷ்ணஸாரூப்யஸௌம்யாந்
 ஸ்வாஹாரோதாரஸீலாம்ஸ்தநுத்பகுவல்லக்ஷ்மணோ பான்யகுப்தாந் ।
 சூத்ரஸ்வச்சந்த்ருத்தீநபிகூதஸிஸிராநந்தரங்கோக்தியோக்யாந்
 ஆசார்யாந் க்ருஷ்ணலப்தௌ ஸரணமவ்ருணுத ப்ரேயஸீதூதநீத்யா ॥ 5 ॥

வ்யா:—I (1) (தரானே பகூதத்வஜத்வாத்) “வெஞ்சிறைப்புள்ளயார்த்தார்க்கு” ரக்ஷ
 ணத்திலே விரோதிநிரஸநஸீலஞான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கை
 யாலும், (2) (ஸுபகூதயததயா) “என் செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்க்கு” புண்டரீகதூளாமலாய
 தேஷுணாகையாலும், (3) (ஸ்வார்த்தலாபே஽ர்த்திபூவாத்) “மதியினற்குறள்மானாய்
 உலகிரந்த கன்வற்கு” ஸ்வகீயலோகலாபார்த்தமாகத் தான் இரப்பாளனாகையாலும், (4) (திம்
 யந்மேகஸ்வபூவாத்) “என் நிலமுகில் வண்ணார்க்கு” வர்ஷுகவலாஹக ஸ்வபூவத்தை
 புடைத்தாகையாலும், (5) (ஜகத்பஜதஸ்தபநாதிப்ரியத்வாத்) “நல்கித்தான் காத்தளிக்கும்
 பொழிலேழும்” லோகங்களுடைய ஜதஸ்தபநங்களிலே அத்யந்தம் ப்ரீதியையுடைத்தாகை
 யாலும், (6) (காருண்யாபதத்வயோக்யாத்) “அருளாத நீருனி” க்ருபையினாலே எல்லார்க்கும்
 ஆப்தனாகையாலும், (7) (அதுதமநிஷீஸத்திதே:) “திருமாலார்க்கு” பெரியபிராட்டியாரோடு
 ஒருகாலும் பிரியாமையாலும், (8) (ஸங்குததூர்க்யாத்) “நெடுமாலார்க்கு” ஆஸ்ரிதரிடத்தில்
 மிகவும் வ்யாமோஹத்தைபுடைத்தாகையாலும், (9) (நாதாபூந்தே:) “நாரணன்றன்”
 2. “மாதா பிதா ப்ராதா” இத்யாதிகளிற்படியே ஸகலவிதஸம்பந்தத்தையுடைத்தாகையாலும்,
 (10) (ஸுரக்ஷாவஹிததமதயா) “கடலாழி நீர் தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும்” திருப்பாற்
 கடலிலே லோகரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாலும் எம்
 பெருமான் ஆஸ்ரிதாபராதத்தையெல்லாம் பொறுத்தருளுமென்று “அஞ்சிறைய மடநாராய்”
 என்கிற துஸகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

II இந்த துஸகத்தில் ஸ்வாபதேஸார்த்தத்தை ஒரு ஸ்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தருளு
 கிறார் — (1) (ஸத்ரீபுவ்யாந்) “அஞ்சிறைய மடநாராய்” புருஷகாரஸாஹித்யத்தாலே
 எளிதாகக் கிட்டலாயிருக்கிற ஆசார்யர்களை, ஸர்வதூர பேடையோடே ஸஞ்சரிக்கையாலே
 புவ்யங்களாயிருக்கிற நாரைகளாக நிரூபித்தார். (2) (ஸுவாச:) “இனக்குயில்கான்”
 3. “ஸம்ஸ்ரவே மதுரம் வாக்க்யம்” என்கிறபடியே ஸோபனையான ஸ்ரீஸலித்தியையுடையரான
 ஆசார்யர்களை, மதுரவசஸ்ஸுக்களான கோகிலங்களாக நிர்தேஸரித்தார். (3) (ஸுசரித
 ஸுபகூர்ந்) “மென்னடைய அன்னங்கான்” ஸாராஸாரவிவேகம்பண்ணி ஸாசதரமான நட
 வடிக்கையையுடையாயிருக்கிற ஆசார்யர்களை, நீரக்ஷீரவிபகூஷமங்களாய் மநோஹரங்களாய்
 ஸஞ்சரியாநிற்கிற ஹம்ஸங்களாக அருளிச்செய்தார். (4) (க்ருஷ்ணஸாரூப்யஸௌம்யாத்)
 “நன்னீல மகன்றில்கான்” க்ருஷ்ணஸாரூப்யம் பெற்று, அதினாலே ஸௌம்யராயிருக்கிற
 ஆசார்யர்களை, க்ருஷ்ணனோடே ஸகூபங்களான அன்றில்களாக அருளிச்செய்தார். (5) (ஸ்வா
 ஹாரோதாரஸீலாத்) “மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை இரைதேர் வண்சிறுகருகே” A “உண்ணுஞ்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

4. அஞ்சிறைய புட்கள்தமை யாழியா னுக்குநீர்
என்செயனைச் சொல்லு மெனவிரந்து—விஞ்ச
நலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி
மலங்கியதும் பத்தி வளம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— நாலாம் பாட்டு. (அஞ்சிறைய புட்கள் இத்யாதி) இதில், “அபராத, ஸஹத்வத்தை அறிவியுங்கோள்” என்று தூதப்ரேஷணம் பண்ணுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; அவதார ஸௌலப்யத்தை உபதேசரித்து, “அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்று பிறர்க்கு உபதேசரித்தவிடத்தில், அவர்கள் அதில் விமுக்தராயிருக்கையாலே அவர்களை விட்டு, குணஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு போலியான த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து, தச்சரணங்களை த்ரிவிதகரணத்தாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தவிடத்தில். அது முற்காலத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராகை

சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே வண்டுவரைப் பெருமானையே தூரக போஷக போக்யமாக அநுபவித்துத் தங்களுடைய நிஷ்டையை ஆஸ்ரிதஜநங்களுக்கும் வழங்கிக்கொண்டிருக்கிற மஹாத்மாக்களான ஆசார்யர்களை, ஸம்ருத்தமாய், நிர்மலமான ஸலிலப்ரவாஹமத்யத்திலே ஸுத்தமான ஆஹாரத்தைத் தேடி, அதை ஸ்வாநுபந்திகளுக்கும் வழங்கிக்கொண்டு உதாரங்களாயிருக்கிற ஸாரஸங்களாக ஸம்பாதித்தருளினார். (6) (தநுத்ருத புகுவல்லக்ஷமண:) “ஆழிவரிவண்டே” தங்களுடைய திருமேனியிலே புகுவச்சிஹ்நமான திருவாழி திருச்சங்கை தூரியாநிற்கிற ஆசார்யர்களை, ஷாட் குண்யருப புகுவல்லக்ஷணத்தை ஷட்பதமாகையாலே ஸ்வஸரீரத்தாலே வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிற வண்டுகளாக அருளிச்செய்தார். (7) (பூலயகுப்தாந்) “இளங்கிளியே” ஸ்வமாஹாத்மயகோபந ப்ரதூர்ஸித பூலபூவரான ஆசார்யர்களை, பூலஸுகங்களாக ப்ரதிபாதித்தருளினார். (8) (சூத்ரஸ்வச்சந்த்ருத்தீந்) “சிறு பூவாய்” ஸிஷ்யஜநவஸம்வத்யவ்யாபாரரான ஆசார்யர்களை, பேடை முதலான ஸ்வயூதங்கள் ஏவிக்காரியங்கொள்ளும்படி முக்யங்களாயிருக்கிற பூவைகளாக நிரூபித்தருளினார். (9) (அபிகுதஸிராந்) “ஊடாடு பனிவாடாய்” ஆஸ்ரயித்த பேர்களுக்கு அத்யந்தம் ரீதலஸ்வபூவரான ஆசார்யர்களைக் குளிர்ந்த வாடையாக அருளிச்செய்தார். (10) (அந்தரங்கோக்தியோக்யாந்) “மட நெஞ்சே” அந்தரங்கமான சொல்லுக்கு உசிதரான ஆசார்யர்களை, அந்தரங்கமாயிருக்கிற நெஞ்சமாக நிர்த்தேசரித்தருளினார். இப்படி ஆசார்யர்களைத்தானே தத்தஞ்ஞானையோக்யத்தாலே அந்தந்தப் பக்ஷிகளாக நிரூபித்து, ப்ரணயியான நாயகனைப்பிரிந்த ப்ரேயஸியானவன், ஆற்றுமையாலே பரிஸரவர்த்திகளான பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுமாபோலே, அவர்களை ஸரணம்புக்கு தூத்யத்திலே தியோகித்தருளினார். இப்ரகாரத்திலே இன்னமும் ஸம்பாதிதமான ஸ்தலங்களிலே ஸ்வாபதேசஸார்த்தங்களை ஊஹித்துக் கொள்ளக்கடவது என்று திருவுள்ளம்.

வேதூரந்த தேசிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

யாலே பாரித்தபடி அநுபூவிக்கப்பெறாமல் கலங்கின துஸையை—“மதியினுற் குறள்மாணுயலகிரந்த * கள்வர்க்கு” என்று அத்தலைக்கு அறிவிக்கவேணும் என்று கட்டகரை அர்த்தித்துச் சொல்லுகிற க்ரமத்தை, கலந்து பிரிந்து ஆற்றாளாய்த் தலைமகள் “என் அபராதத்தைப் பார்த்துப் பிரிந்து போனவர்க்கு 1. ‘கீம் கோப மூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர’ என்னும்படி ‘தம் அபராத ஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கக்கடவதன்றோ’ என்று சொல்லுங்கோள்” என்று தன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தன் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தூது விடுகிற பேச்சாலே சொல்லச்சொல்லுகிற * அஞ்சிறைய மடநாரையில் அர்த்தத்தை “அஞ்சிறைய புட்கள்தமை” இத்யாதி்யாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (அஞ்சிறைய புட்கள்தமை) விலக்ஷணமான பக்ஷங்களை உடைய பக்ஷிகளை. “அஞ்சிறைய மடநாராய்”(1) என்றிறே அருளிச்செய்தது. புட்கள் என்றது— “இனக்குயில்காள்”(2) “மென்னடைய அன்னங்காள்” (3) “நன்னீல மகன்றில் காள்”(4) “வண் சிறு குருகே”(5) “ஆழி வரி வண்டே”(6) “இளங்கிளியே”(7) “சிறு பூவாய்”(8) என்று அருளிச்செய்தவற்றை. (ஆழியானுக்கு நீர்) “கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மாளை” (10) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தபடி. முதல் தூதுக்கு விஷயம் வ்யூஹமிதே. (நீர்) வ்யூஹத்தையும் பேதித்துக் காணவல்ல நீங்கள். (என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து) ‘என்செயலை துர்ஸிப் பியுங்கோள்’ என்று அர்த்தித்து. என்செயலாவது - “மதியெல்லாம் உள் கலங்கி மயங்குமால்” (3) என்றும், “என்னீர்மை” (4) என்றும், “நன்னீர்மை இனி அவர்கண் தங்காது” (4) என்றும், “மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு” (5) என்றும், “அவராவி துவராமுன்” (6) என்றும், “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்” (8) என்றும் தன் ஆற்றுமையை ஆவிஷ்கரித்தமை; “என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு என்று ஒருவாய் சொல்”(7) என்று அவனபராதஸஹத்வத்தை ஆவிஷ்கரித்ததும் இதிலே ஸூசிதம். இப்படி ஆற்றுமையை ஆவிஷ்கரித்து—(விஞ்ச நலங்கியதும்) மிகவும் நலம் குலைந்ததும். (மாறன் இங்கே நாயகனைத்தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்) ஆழ்வார் இங்கே — இவ்விபூதியிலே கூப்பீடு கேட்குமிடமான கடலிலே * அடலாழி அம்மாளை நாயகனைத்தேடி A “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும், காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று மலங்கியதும், புக்த்யதிஸயம்— * மதியெல்லாம் உள் கலங்கின புக்திப்ரபாவம். வளம் - பெருமையும், ஸம்பத்தும். நலங்குதல் - நலக்கேடு. மலங்குதல் - திண்டாட்டம்.

பின்னாலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

நாலாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வளவேழுலகின் ப்ரவேசம்

ஆ— (வளவேழுலகு) இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானை விஸ்வலேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய், “தேவரீருடைய நிரவதிக க்ருபையாலே அடியேனுடைய ஸர்வப ராதங்களையும் க்ஷமித்தருளி அடிமைகொண்டருளவேணும்” என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, எம்பெருமானும் தம்மோடு ஸர்வவித, ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு ஈடாம்ப டி எழுந்தருள, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுள்ள நிரதிரயோத்கர்ஷத்தையும், தம்முடைய ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுள்ள நிரதிரய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, “இப்படி நிஹீநனான நான் அவன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்யில் அவனுக்கு அவத்யாவஹமாதலாக் அவனுக்கு அவத்யாவஹமாம்படி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கையில், அடிமைசெய்யாதே முடிந்துபோமதுவே எனக்கு ஆத்மலாபம்: ஆனபின்பு இனி ஆத்மாந்தமாக அவன்திறத்துப் படுவேனல்லேன்” என்று பார்த்து, பரமபுருஷ சரணானந்த, பரி சரணத்தினின்றும் நிவ்ருத்தராய், இதுக்கு முன்பு இப்படி நிருபியாதே எம்பெருமான் திறத்துப் பட்டதுக்குத் தம்மை கர்ஹிக்கிரூர்.

ஒ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே அபராத, ஸஹத் வத்தை அறிவித்த ஸமநந்தரம் எம்பெருமான் வந்து ஸம்ஸ்லேஷோந்முக, ஞான வாறே, அவனுடைய வைலக்ஷணயத்தையும், தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந் தித்து, “அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே விலக்ஷணர்க்கு பேராக், ஞான எம்பெருமானை, ஸம்ஸாரியான நான் தூஷிக்கை ஈடன்று” என்று பார்த்து தருளி, ஆழ்வார், “நான் ஸம்ஸ்லேஷித்து அவனுக்கு அவத்யவத்தை விளைவித்து உஜ்ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும், விஸ்வலேஷித்து முடிந்தேனாகிலும் முடியவமையும்” என்று பார்த்தருளி, பெருமானுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமான துணையிலே, “தூர்வாஸா பெருமானை ஸபிக்கும்” என்னும் பூயத்தாலே அவனுடைய ஆக்யமநத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமானுடைய ப்ரதிஜ்ஞாதுகூணமாகத் தம்முடைய வ்யஸநம் பாராதே இளையபெருமாள் விடைகொண்டாற்போலே, தம்முடைய விநாஸத்தையே அங்கீகரித்து, அவனை ஸம்ஸ்லேஷிக்கையில் ஆசையற்று, “பன்ஸீ அவனோடு பரிமாறின பரிமாற்றமும் தப்பச்செய்தோம்” என்று இவர் அகலப்புக; இவ் ரோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் தனக்கு அவத்யாவஹமன்றிக்கே ஸௌஸீல்யவர்த்தக மாயிருக்கிறபடியைக் காட்டியருள; இவர் தன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலே தூக்கே, ந இசைந்தருளி, மீளவும் தம் படியை ஆராய்ந்தும் எம்பெருமான் படிணைப் பார்த்தும், “என்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வரும் ஸௌஸீல்யம் எம்பெருமானுக்கு வேண்டா” என்று அகல உத்யோகிக்க; யுத்தே, ப்ரவ்ருத்தனாய்வைத்து கஸ்மண விஷ்டனான அர்ஜுநனை தத்வோபதேஸத்தாலே யுத்தத்திலே முட்டிஞற்போனே 1. “சிங்மாவேன ச்ரீராம்” (மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம்) இத்யாதி, ப்ரக்ரியையாலே தன் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி மீளவும் சேர்த்துக்கொண்டருளினான் என்கிரூர்.

ப— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி கட்டகமுகத்தாலே இவ்வாழ்வார் தம் துஸையை அறிவித்த அநந்தரம், இவரார்த்தி தீரும்படியாக A “அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணன்” என்று ப்ரக்ருதமான ப்ரகாரத்திலே ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வளவிலே வந்து ஸந்நிஹித னான ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரவதிக ஸௌஸீல்யத்தை அருளிச்செய்வதாக, ததுப்பாதுகமான அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், ஸர்வகாரணத்வத்தையும், அஸேஷ ஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும், விபூதித்வய நிரவாஹுகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்தியையும், பேராக்யமான ஸ்வபாவ நாம யோக்யத்தையும், பேராக்யதா ப்ரகாஸகமான ஸௌலப்யத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தையும், ஸர்வாத்ம வத்ஸலத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதோபகாராதிஸயத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இப்படி விலக்ஷணனான ஸர்வேஸ்வரனே, அத்யந்தநிக்ருஷ்டரான நாம் அணுகுகை அவத்யாவஹம், அதிஸயிதஜ்ஞாநர் அணுகிலும் அங்குத்தைக்கு மாலிந்யகரம்” என்று அகலப்புக, இவரைத் தன் ஸீலத்தைக்காட்டி ஆகவிடத் தேட, ஸமாஹிதராய் அநுபுவித்தவர், பின்னையும் அவ்வநுஸந்தானத்தாலே அகல, தன் னுடைய ஹேயப்ராதிபுட்யத்தையும், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும் ப்ரகாஸிப்பித்து ஆகவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய், தம்பக்கல் ஸர்வரனுக்குப் பிறந்த உபகாரகத்வத்தையும், மேலுண்டான பாரிப்பையும் அநுபுவித்து ஸந்துஷ்டராகிரார்.

இ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே அபராத ஸஹத்வத்தை அறிவித்த ஸமநந்தரம் வந்து ஸம்ஸ்லேஷோந்முகனாக, ஸூரி பேராக்யமான அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும், நித்யஸம்ஸாரியான தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, “அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே நாம் ஸம்ஸ்லேஷித்து அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் விஸ்லேஷித்து முடிகை நன்று” என்று பார்த்து, பெருமானுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான துஸையிலே “தூர்வாஸா பெருமானே ஸபிக்கும்” என்னும் புயத்தாலே அவன்வரவை இளையபெருமாள் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்து 1. “यदि प्रीतिर्महा-राज यद्यनुग्राहता मयि। जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय॥” (யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்யராஹ்யதா மயி। ஜஹி மாம் நிர்விஸங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய॥) என்று அவருடைய ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாகத் தம்மைப் பாராதே இளையபெருமாள் விடை கொண்டாற்போலேயும், 2. “न खल्वयैव सौमित्रे” (ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே) என்ற பிராட்டியைப் போலேயும் இவர் அகலப்புக, அவனும் “உம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் நமக்கு அவத்யாவஹமன்று, ஸௌஸீல்யவர்த்தகம்” என்றபின்பும், “என்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அங்குத்தைக்கு வரும் ஸௌஸீல்யமும் வேண்டா” என்று இவர் அகல, 3. “मित्रमिवैव संप्राप्तम्” (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்கிறபடியே தன் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி, “நீர் ஸம்ஸ்லேஷியாதவன்று நம்

இ—முடைய ஸத்தையேயில்லை” என்று யுத்தூந்நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனை,
1. “**कृष्ये वचनं तव**” (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற்போலே தன்னோடே
சேர்த்துக்கொண்டான் என்கிறார்.

ஈ— a ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனாகையாலே b அவனை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு c ஒரு
குறையில்லை என்றார்; அந்த ஆஸ்ரயணந்தான் - d புருஷோத்தமனை ஆஸ்ரயிக்கிற
தாகையாலே e பூலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது என்றார்; பூஜிப்பார்க்காகத் தான்
அவதரித்து ஸுலபுனாகையாலே பூஜிக்கத்தட்டில்லை என்றார்; ஸுலபுனாவன்தான்
அபராதஸஹனாகையாலே f பூலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது என்றார்; g அயோக்ய
தாநுஸந்தூநம்பண்ணி அகலுவாரையும் தன் செல்லாமையைக்காட்டிப் பொருந்த
விட்டுக்கொள்ளும் h ஸீலவான் என்கிறார் இதில்.

அ— வளவேழலகு ப்ரவேஸம். a...k “ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஸ்மாத் பரன்” என்று தொடங்கி,
“புக்த்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநமிதே இவர்தாம் பெற்றது” என்னுமளவும் - முதல் திருவாய்மொழி
தொடங்கி ஸங்க்ஸ்தி அருளிச்செய்துகொண்டு ஸங்க்ஸரஹமாய் இருக்கிறது. a...h அதில் முதல்
திருவாய்மொழி தொடங்கி அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலும் பூலிதங்களான குணங்களை
அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் என்று தொடங்கி, அஞ்சு வாக்யத்தாலே) b அநுபூவகூர்ப்பு
ப்ரோபதேஸப்ரக்ரியையாலே (அவனை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி) c (ஒரு குறையில்லை இதி)
விஷயகூதோ தேஸாஷ: கர்ச்சிதூபி நாஸ்தீத்யர்த்த: . குறையில்லை என்றது A எழுவின் தாத்
பர்யம். d (புருஷோத்தமன்) என்றது - B “பற்றிலனீசனும் முற்றவும் நின்றனன்” என்றதின்
தாத்பர்யம். e (பூலத்தோடே) என்றது - C “பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே” என்றதின்
தாத்பர்யம். f (பூலத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது) என்கிறது - D “அளவியன்ற” என்கிறதின்
தாத்பர்யம். g அயோக்யதாநுஸந்தூநம்பண்ணி அகன்ற தம்மை. E “உண்டாயுலகேழ்
முன்னமே” என்கிறபாட்டிலே, “உம்மையொழிய தூரியோம்” என்று பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளு
கையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அயோக்யதாநுஸந்தூநம் இத்யாதி) h F “திசைகளெல்லாம்
திருவடியால் தாயோன்” என்றத்தைப் பற்ற (ஸீலவான் என்றது).

I இரண்டும் சேரும்படி எங்ஙனையென்ன, இரண்டுக்கும் ஹேதுவுண்டாகையாலே என்
கிறார் (கீழ் இத்யாதி) J நநு அஸ்ய ஜ்ஞாநஞ்ச ப்ரேம ச உபயமபி கிம் வித்யத இத்யத்ராஹ
(மயர்வற இதி) அதோ ஜ்ஞாநப்ரேமணோ: உபயோரபி ஸத்த்வாத், யதூ ப்ரேம உத்கடம்
பூவதி ததூ “இதூநீமேவ பூகூவத் ஸம்ஸ்லேஷேண பூவ்யம்” இதி வதூதி: யதூ தூ

ஜீ— வளவேழலகு ப்ரவேஸே. a...k முதல்திருவாய்மொழி தொடங்கி ஸங்க்ஸ்தி (ஸர்வேஸ்வரன்
இத்யாதி) b அநுபூவகூர்ப்புப்ரோபதேஸப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவனை ஆஸ்ர
யிப்பார்க்கு இத்யாதி) c (ஒரு குறையில்லை) என்றது - A “எழு” என்றதின் தாத்பர்யம். d (புரு
ஷோத்தமன்) என்றது - B “பற்றிலனீசனும் முற்றவும் நின்றனன்” என்றதின் தாத்பர்யம்.
e (பூலத்தோடே வ்யாப்தம்) என்றது - C “ஆக்கைவிடும் பொழுதெண்ணே” என்றதின் தாத்பர்யம்.
f அஞ்சிறைய மடநாரையிலே, (பூலத்தோடே வ்யாப்தமாய்) என்றது - D “எழுலகத்தவர் பெரு
மான்” என்றத்தைப்பற்ற. h F “திருவடியால் தாயோன்” என்றத்தைப்பற்ற (ஸீலவான் என்றது) -

ஈ—i கீழ் கலங்கித் தூதுவிட்டவிடம் ப்ரேமகார்யம்; இங்கு அகலப்பார்க்கிறவிடம் ஜ்ஞாந கார்யம்; j A “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று k புக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே இவர்தாம் பெற்றது. l தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றுமையை அறிவித்த அநந்தரம், m “இவரை இங்ஙனே n₂ நோவுபடவிட்டோமாகாதே!” என்று பிற்பாட்டுக்கு நொந்து ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினாற்போலே n அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினான். o அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், p தம்முடைய q ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார்; r “தூர்மிகன் வைத்த s தண்ணீர்ப்பந்தலை t அழிப்பாரைப்போலே, நித்யஸூரி களுக்கு அநுபூவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப் பார்ப்போமல்லோம், u அகலுமித்தனை” என்று பார்த்தார். v “அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ?” என்னில்; முடியு

அ—ஜ்ஞாநம் உத்கடம் புவதி ததூர அயோக்யதாநுஸந்தூநம் கரோதீத்யனிரோத, இதி பூவ: . k (புக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே) என்றது-புக்தியும் ஜ்ஞாநமுமிறே இவர்தாம் பெற்றது என்றபடி. l விஸ்தரஸங்க்ரஹித் ப்ரமேயஞ்ச உபந்யஸ்யதி (தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே இத்யாதி,நா) கீழ்த்திருவாய்மொழியோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹி அருளிச்செய்திருர் என்றபடி. m, n₂ (இவரை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டோமாகாதே) இத்யாதி,வாக்யஸ்ய - B “அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை” இதி கதூதூரயாம் ஹ்ருத்யம். n (அரைகுலையத் தலை குலைய இதி) 1. “ஸ்ரக்ஷ்யூஷாம்பூரமயதூயத்யம் தூதூந:” இதி ஹ்யுச்ச்யதே. q (ஸ்வரூபம்) என்றது- ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்குஷ்டராயிருக்கிற தம்முடைய ஹேயதையை. o...675 e “அவனுடைய வைலக்ஷண் யத்தையும்” இத்யாரப்ய “இவர் அகலப்புக” இத்யந்தம் - ப்ரதூமத்,விதீய கதூதூரப்ரமேயம். o,p,q C “வானோரிதையை யருவினையேன்” (1) என்றத்தைப்பற்ற (அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும்) என்றது. r “இப்படி ஹேயனுன நான் அவனைக்கிட்டுகையாவது- அவனுக்கு அவத்யாவஹம்” என்னுமத்தை ஸந்திதூர்ஸநமாக அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, இப்படியாகையாலே “அயோக்யதாநுஸந்தூநம்பண்ணி அகலுகை நல்லது” என்று அதிலே ஒருப்படுகிறார் என்கிறார் (தூர்மிகன் இத்யாதி) r,s தண்ணீர்ப்பந்தல் என்றபோதே, வைத்தவன் தூர்மிகனென்று ஸித்தி,திக்குமிறே; அப்படியிருக்கவும், தூர்மிகன் என்றது - அதி,கதூர்ம நிஷ்டூன் என்றபடியிறே; ஆகையாலே பூராஹ்மணர்க்கு வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தல் என்று தோற்றுகிறது. t (அழிப்பாரைப்போலே) அவர்களாகிறார்-சண்டூரன். u “(அகலுமித்தனை என்று பார்த்தார்) என்ற அநந்தரம், “கீழ் கலங்கி” இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தையும் (i,j,k) அநுஸந்திப்பது” என்றும் சொல்லுவார்கள். v மத்யே ப்ரஸக்தரஸங்காம் பரிஹரதி (அகன்றால் இத்யாதி,நா) (ஜீவிக்கவல்லரோ இதி) D “நின்னலாலிலேன் காண்” இதி ஹி வர்த்தத இதி பூவ: w 2. “அஹ

ஜீ—i கீழ் அத்யபி,நிவிஷ்டராய்த் தூதுவிட்டவர் இப்போது அகலுவானென் என்ன (கீழ் கலங்கி இத்யாதி) j இரண்டும் உண்டோ? என்ன (மயர்வு இத்யாதி) k (புக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநம்) என்றது-ஜ்ஞாநமும் புக்தியும் என்றபடி. l விஸ்தரஸங்க்ரஹித் (தூதப்ரேஷண இத்யாதி) n₂ (நோவு படவிட்டோமாகாதே) இத்யாதி,க்கு-C “அளவியன்ற” என்கிற பாட்டிலே ஹ்ருத்யம். n (அரை குலையத் தலைகுலைய) என்றது - 1. “ஸ்ரக்ஷ்யூஷாம்பூரமயதூயத்யம் தூதூந:” என்றத்தைப்பற்ற. o,p,q C “வானோரிதையை அருவினையேன்” என்றத்தைப்பற்ற (அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை

ஈ—மித்தனையே; w ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாஸம் பாரார்களிறே; x பெருமானுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான ஸமயத்திலே, y துர்வாஸா, “என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்” என்ன, “இவனைத் Z தகைந்து பெருமானுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதில், நாம் அகன்று முடியவமையும்” என்று பார்த்து, அவனைப்புகவிட்டு a 1. “यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राहता मयि । जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय ॥” (யதி, ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ரஹ்யதா மயி । ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய ॥) என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள்; b 2. “त्यजेयं राघवं वंशे भर्तुर्मा परिहास्यति” (த்யஜேயம் ராகவம்

அ—மர்த்த, விநாஸம்சேர்மோக்ஷ இத்யத்யவஸ்யதி । அபஸர்ப்பேத்யஸௌ மோக்ஷகத்யாப்ரஸ்தாவ கந்த, த: ॥” இதி ந்யாயேந ஸ்வவிநாஸகரேடபி கார்யே கம்சித் ப்ரவர்த்தேத கிம்? “ஸுகீ, புவேயம், து:க்கீ, மாபூ,வம்” என்றன்றோ இருப்பது; ஸ்வவிநாஸத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப் பாருண்டோ? என்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி).

x அப்படி தந்தாம் விநாஸங்கள் பாராதே ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்த பேருண்டோ? என்ன (பெருமானுக்கும் தேவதூதனுக்கும் என்று தொடங்கி) தேவதூத:—சதுர்முகதூதோ யம: . தேவதூதனுக்கும் இத்யத்ர — 3. “பத்யமே த்யவ்யேடர்க்கஸங்காஸே நாப்யாழுத்பாத்ய மாமபி । ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம பூர்வம் மயி நிவேஸிதம் । ஸோடஹம் ஸந்யஸ்தபாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதம் ॥” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். y, z (துர்வாஸா ‘என்னை உள்ளேபுகவிட வேணும்’ என்ன) “அதவஸரம்” என்ன, “பெருமான் தம்மை வம்ஸத்தை உம்மைத்தான் எல் லாரையும் ஸபிப்பேன்” என்ன, (இவனைத்தகைந்து) என்று இப்படி இங்கே கூட்டி நிர்வஹிப்பது. z (தகைந்து) நிஷேதித்து. a ஸ்வஸித்த்யாந்தாநுகுண்யேந, ராமஸித்த்யாந்தாநுகுண்யேந ச “அநுக்ரஹ்யதா, ப்ரீதி:” இதி பேதேநோக்தம். ப்ராதரி ப்ரீதி: , ஸிஷ்யத்யாஸயோ: அநுக்ரஹ: . 4. “ப்ராது: ஸிஷ்யஸ த்யாஸஸ்ய” இறே.

b 2. “न कुल्वत्स्येव सௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே । த்யஜேயம் ராகவம் வம்ஸே ப்ரத்தூர்மா பரிஹாஸ்யதி ॥” “மா பரிஹாஸ்யதீதி ந த்யஜேயம்” இத்யந்வய: . ப்ரத்தூர் வம்ஸே—

ஜீ-யும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்றது) w “ஸுகீ, புவேயம், து:க்கீ, மாபூ,வம்” என்றன்றோ லோகப்ரதீதி: இப்படி ஸ்வவிநாஸத்தை இசைவாருண்டோ? என்ன (ஸேஷிக்கு இத்யாதி).

x இதுக்கு அநுஷ்டாநம் (பெருமானுக்கும் இத்யாதி) தேவதூதன் - சதுர்முகதூதனான யமன். z (தகைந்து) நிஷேதித்து. a உத்தர பூர்வமாயண ஷட்சுததமே லக்ஷ்மணோக்தம்— 1. “यति, प्रीति:” இத்யாதி, ப்ராதரி ப்ரீதி: , ஸிஷ்யத்யாஸயோரநுக்ரஹ: இதி பேத: .

b தத்ஸாவாஷ்டசத்வாரிம்ஸே, 2. “न कुल्वत्स्येव सௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே । த்யஜேயம் ராகவம் வம்ஸே ப்ரத்தூர் மா பரிஹாஸ்யதி” “ப்ரத்தூர் வம்ஸே ராகவம் மா

ப்ர—a 1. प्रवेशे—उत्तरश्रीरामायणे षट्छततमे—“यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राहता मयि । जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय ॥”

b 2. तत्रैवाष्टचत्वारिंशे “न खल्वद्यैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीजले । त्यजेयं राघवं वंशे भर्तुर्मा परिहास्यति ॥” “त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुर्मा परिहास्यते ॥” इति इदानीं वर्तमानेषु श्रीकोशेषु दृष्टः पाठः ॥

ஈ—வம்ஸே பூர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி) என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி. அப்படியே இவரும்.

c “ஊருணியிலே கள்ளியை வெட்டியெறிவாரைப்போலவும், d அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபூர்வமான வஸ்துவை, நாம் புக்கு

அ—என்னுடைய பூர்த்தாவான பெருமானுடைய வம்ஸத்திலே, பெருமானே லோகமானது, பரித:— இருந்ததேகுடியாக விடாதேயிருக்கும், நாம் ஜீவிதத்தை த்யஜியாதே இருந்தால்: லோகமானது பெருமானே விடாதேயிருக்குமென்று நான் விடாதேயிருக்கிறேன்; “நான் ஜீவிதத்தை த்யஜித்தால் பெருமானே லோகம் த்யஜிக்கும்” என்று கருத்து. “ஓஹாக் த்யாகே” என்று தூது. “பூர்த்துர் வம்ஸே” என்கையாலே—இவராலேயே இந்த வம்ஸம் நிறம்பெற்றது, இவர்க்கு அவத்யம் வரில் வம்ஸமாக துஷ்டமாமிதே என்று கருத்து. “வம்ஸ:” என்று பாடமானபோது, வம்ஸமென்று—கூர்ப்புமாய், பூர்த்தாவினுடைய வம்ஸமானது பெருமானே விடாதேயிருக்குமென்று நான் த்யஜியாதே இருக்கிறேன் என்றபடி. “ராஜவம்ஸஸ்து பூர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதே” என்று பாடமானபோது—பூர்த்தாவின் நிமித்தமாக ராஜவம்ஸமெல்லாம் லோகத்தாலே விடப்படாதே இருக்கும் என்றபடி. யத்வா, (த்யஜேயமிதி) ஹே ஸௌமித்ரே! அத்யைவ ஜாஹ்நவீஜலே ஜீவிதம் ந த்யஜேயம்; தத்ர ஹேதுமாஹ (ராகுவம் இத்யாதி) அநபாயிதி பூர்த்துர் வம்ஸே ராகுவம் மா பரிஹாஸ்யதி—ஆர்ஷத்வாத், ந பரிஹஸிஷ்யதீத்யர்த்த:; இத்யாநீமேவ ஜீவிதத்யாகே, “தேரஷஸ்த்யூராவாத் க்ஷு ராமபத்நீ ஜீவிதம் தத்யாஜ” இதி ராகுவம் பரிஹஸிஷ்யதீதி பூரவ:; யத்வா பூர்த்துர் வம்ஸ நிமித்தம் ராகுவம்—ரகேரபத்யம் கூர்ப்புபூதம் மா பரிஹாஸ்யதி—ஹாதும் யோக்யம் ந பவதீதி யாவத். ஏவம், 1. “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகுவ” இதி— “விஸ்வேஷ ஏவ விநாஸ:” இதி வர்த்தமானென ஸீதாலக்ஷமெனள ச ராமம் விஸ்விஷ்ய வால்மீக்யாஸ்ரமே ஸரயூதீரே ச அகச்சுதாம் கிலேதி பூரவ:.

c “நாம் அவனைக்கிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யாவஹம்” என்னுமத்தைப் பின்னையும் சில துருஷ்டாத்தங்களாலே விஸதீகரியாநின்றனென்கொண்டு, இப்ரகாரத்தாலே அயோக்யதாநுஸந்த, நம் பண்ணி அகலுகிற தம்மை ஈஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும் இவர் ஸமாவஹிதராம் ப்ரகாரத்தையும் விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிருர் (ஊருணியிலே இத்யாதி) ஊருணியிலே என்று—ஊராக விநியோகங்கொள்ளுகிற தடாகத்திலே என்றபடி. ஊருணி என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந A “வாசத்தடம்” B “மரதகமணித்தடம்” என்றத்தைக் கண்டு

ஜீ—பரிஹாஸ்யதீதி ஜீவிதம் ந த்யஜேயம்” இத்யந்வய:; பூர்த்தாவான பெருமானுடைய வம்ஸத்திலே பெருமானே லோகமானது இருந்ததேகுடியாக விடாதேயிருக்கும் என்று நான் ஜீவிதத்தை விடாதேயிருக்கிறேன், நான் ஜீவிதத்தை விட்டால் பெருமானே லோகம் த்யஜிக்கும் என்று கருத்து. “ஓஹாக்-த்யாகே” என்றிறே தூது. பிராட்டிக்கு ஜீவிக்கையே விநாஸம்.

c அகலும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிருர் (ஊருணியிலே இத்யாதி) ஊருணி—ஊராக விநியோகம் கொள்ளுகிற தடாகம், ஊருணிக்கு ப்ரதிகோடியாக A “வாசத்தடம்” B “மரதகமணித்தடம்” என்றது அநுஸந்தேயம். d “அம்ருதத்திலே” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியாக—

ஈ—அழிக்கையாவதென்” என்று e இவர் அகலப்புக, e, “இவரை இழந்தோமாகாதே” என்று ஈஸ்வரன், “ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ” என்ன “அடியேன் அகலப்பார்த்தேன்” என்ன, “நீர், நமக்கு அவத்யம் வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது; நீர் அகலவே இவ்விஷயம் i அதிக்குதாதி, காரமாகாதே!” என்று நமக்கு ஆள் பற்றது; இப்படி தண்ணிய ராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, ‘ஸர்வாதி, காரம்’ என்று தோற்றும்; ஆனபின்பு நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்யம்; இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை என்னுமிடம் பண்டே g அடிபட்டுக்காணும் கிடப்பது” என்று, h “நாம் குண குண நிருபணம் பண்ணுதே எல்லார் தலையிலும் நம் கால வைத்தோம் கண்டிரே” என்று தான் i திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக்காட்ட, j “ஆகில் கிட்டுவோம்” என்று பாரா, k “ஒரு குணதி, க்யமேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் l குணமும் அவனுக்கு வேண்டா” என்று m அகலப்புக, n “உம்மால் வரும் குணதி, க்யமேயன்றோ வேண்டாதது; o உம்மால் வரும் நான்தான் வேணுமோ வேண்டாவோ?” என்று, / (நீர் அயோக்யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி; கிட்டுவது ஸத்தாதாரகங்காணும். ஆனபின்பு) “நீர் அயோக்யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில்

அ—கொள்வது. c, d (ஊருணியிலே, அம்ருதத்திலே) இதி த்ருஷ்டாந்தத்வயஸ்ய 1. “ஸோ஽ஸ்ருதே ஸர்வார் காமாந் ஸதா ப்ரஹ்மணு விபர்சிதேதி” 2. “ஏததே, வாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” இத்யாதி, ப்ரமாணகூர்ப்பே, A “காஞ்சேரிதையை” இத்யஸ்யித் பதே, ஹ்ருத்யம். e...i “இவரை இழந்தோமாகாதே” இத்யாரப்ய, “திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்யத்தைக் காட்ட” இத் யந்தம் த்ருதீயகூரத்யாப்ரமேயம். f (அதிக்குதாதி, காரமாகாதே) என்றது-யோக்யர்க்கு ஆஸ்ர யிக்கலாம் வஸ்துவாமே என்றபடி. g அடிபடுகை-சாடு. அதாவது - ப்ரஹ்மமாகையென்னுதல், திருவடிகள் பட்டுக் கிடக்கிறதென்னுதல். h இரண்டாம் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (நாம் குண குணேத்யாதி, j (ஆகில் கிட்டுவோமென்று பாரா இதி) ஏதத் சதுர்த்த, பஞ்சம ஷஷ்ட, கூரத்யா ப்ரமேயம். k...n (ஒரு குணதி, க்யமேயோ வேண்டுவது) இத்யாரப்ய “அகலப்புக” இத்யந்தம் ஸப்தமகூரத்யாப்ரமேயம். l “ஸதி த்ர்மிணி த்ர்மாஸ்சிந்த்யந்தே” என்றத்தைப்பற்ற (குணமும் அவனுக்கு வேண்டா) என்றது. j, n “ஆகில் கிட்டுவோமென்று பாரா” என்று-ஸமாஹிதரானமை யைச்சொல்லி, பின்னையும், “அவனுக்கு வேண்டாவென்று அகலப்புக” என்றது - “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” (7) என்று மீளவும் அகன்றமையைப்பற்ற. n...p “உம்மால் வரும் குணதி, க்யமே யன்றோ வேண்டாதது” இத்யாரப்ய, “வருந்தி இசைவித்து” இத்யந்தம் அஷ்டமகூரத்யாப்ரமேயம். o (உம்மால்வரும் நான்தான் வேணுமோ வேண்டாவோ இதி) அதா. “ஸதி த்ர்மிணி த்ர்மாஸ்சிந்த்யந்தே” இதி ந்யாயோ஽பி, ப்ரேத: . p, t இசையாத இவரை இசைவித்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்த

ஜீ-2. “ஏததே, வாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா” என்றது அநுஸந்தே, யம். f (அதிக்குதாதி, காரமாகாதே) யோக்யர்க்கே ஆஸ்ரயிக்கலாம் வஸ்துவாமே என்றபடி. g அடிபடுகை-சாடு; அதாவது- ப்ரஹ்மமாகை; திருவடிகளிற் பட்டுக் கிடக்கிறது என்றும். l “ஸதி த்ர்மிணி த்ர்மாஸ்சிந்த்யந்தே” என்றத்தைப்பற்ற (குணமும் அவனுக்கு வேண்டா) என்றது. n பின்னையும் (அகலப்புக) என்றது- “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” (7) என்றத்தைப்பற்ற. p, t, t, இசைவித்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்த

ஈ—வெண்ணெயோபாதி நமக்கு தூரகங்கானும்; இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர் கிடர்; நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தா ஹாதி” என்று, p 1. “मित्रभावेन संप्राप्तं” (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்று, q “அவன்பக்கலுள்ளது r போட்கனாகவுமாம்; s நாம் அவனை விடில் உளோமாகோம்” என்று சேர்த்துக்கொண்டாற்போலவும், t “புந்துவதும்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிறிலேன்” என்ற அர்ஜுநனை, t₂ 2. “करिष्ये वचनं तव” (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினார் போலவும் தம்மை u வருந்தி இசைவித்து v ஸம்ஸ்லேஷோந்முகுனாபடியே w. ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்கிறார்.

அ—தவயம்—(மித்ரபாவேந இத்யாதி₃) q ஸ்லோகார்த்தம் (அவன் பக்கல் இத்யாதி₃) 3. “यस्य निमित्तस्य पूजार्थं त्रैलोक्ये शप्यन्ति वेदाः तद्विद्वद्भ्यो त्वत्तुल्ये” என்று ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த வாசகங்களாக விஹிதங்களான த்வதல் ப்ரத்யயங்களை ப்ரயோகியாமல், தாமவாசியான பூரவஸ்யத்தை ப்ரயோகித்த இதுக்கு தத்பிநயத்திலே தாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம். r போட்கன் - காபட்யம். s (நாம் அவனை இத்யாதி₃) 1. “कतुञ्चन संप्राप्तम्” என்கிற அந்வயத்திலே திருவுள்ளம். நாம் எத்தனை காலமுண்டு “மித்ரபாவத்திலே யாகிலும் ஒருவன் வந்து கிட்டுமோ?” என்று செவிசீபாய்ந்து கிடக்கிறது; அப்படிப்பட்டவனை லபித்தால் தூரகபோஷக பேராக்யதயா ப்ராப்தனானவனை விடில் நாம் உளோமாகோம் என்றபடி. t 4. “कुतूहलं त्वं हि महानुभावान् रीर्यो पूजितुं प्रयच्छामि ते लोके” என்றத்தைப்பற்ற (புந்துவதும்பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்) என்றது. v (ஸம்ஸ்லேஷோந் முகுகுனாபடியே இத்யாதி₃) நவமகூதாப்ரமேயம். ஸம்ஸ்லேஷோநந்தரபூனிகார்யபரா த்ரமகூதாதேத்யபி த்ரஷ்டவ்யம். w “सार्धं இருவல்வினை” (10) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான்) என்றது. “वीदुः तिरुத்துவான்” (10) என்கையாலே ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி.

ஜீ—தவயம் (மித்ரபாவேந, கரிஷ்யே வசநம் தவ இத்யாதி₃) p யுத்தகாண்டே₃ அப்ய ப்ரதாரத ப்ரகரணே—1. “मित्रभावेन संप्राप्तं न त्रैलोक्ये कतुञ्चन | तेषां यत्पुत्रं तस्य सतामेतदगर्हितम् ||” t₂ கீதாஸ்வஷ்டாத்ரஸே—2. “नष्टो मोहस्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत | स्थितोऽसि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव || ७३ ||” r போட்கன் - காபட்யம். w “सार्धं இருவல்வினை” (10) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான்) என்றது.

பு—p 1. युद्धकाण्डे (१८) अभयप्रदानप्रकरणे “मित्रभावेन संप्राप्तं न त्रैलोक्ये कतुञ्चन | दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् || ३ ||”

t₂ 2. भगवद्गीतासु अष्टादशे—“नष्टो मोहस्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत | स्थितोऽसि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव || ७३ ||”

1. வளவே மூலகின் முதலாய வாஜோ ரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லா னுயர் தலைவனாய்
இளவே நேமும் தழுவிய எந்தா யென்பன் நினைத்துநந்தே.

ஆ— 1. வ்யா— “ஸர்வலோக காரணபூதனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான எம் பெருமானே, அத்யந்தஹீனனான நான் என் வாயாலே ‘களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா’ என்பன்; அதின்மேலே - ‘பின்னையும், நிரதிரயஸௌந்தர்யாதி, குணங்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கலக்கக்காக, அவள் குலத்தோடு ஸத்ருஸ்மான குலத்திலே வலியையுடையரான ஆனாயர்தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி இளவேநேமும் தழுவிய எந்தாய்’ என்று சொல்லுவன்; சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை என் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன்; என்ன அதிரிக்குஷ்டனோ, என்ன அயுத்தகாரியோ?” என்றுகொண்டு தம்மை நிந்தித்து, ‘அவன்குணங்களை இப்படி சொல்லிவைக்கிறது அவன்பக்கலிலே எனக்குள்ள நிரதிரயஸ்நேஹமாகிற பாபமிதே’ என்று நோகிறார். பரமபுருஷார்த்தமான பரமபுருஷ விஷய ப்ரேமத்தைப் பாபமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்; து:க்க, ஐநகமானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வருகை - தமக்கு து:க்க, மாகையாலும், தம்முடைய வாயாலே அவனைப்பேசுகை அவனுக்கு அவத்யமாகத் தாம் கருதுகையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவத்யமாகையாலே தமக்கு து:க்க, ரூபமான இப்பேச்சை தத்விஷய ஸ்நேஹமானது வினைவிக்கையாலும், தமக்கு அவன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தையே பாபம் என்கிறார்.

1.

ஓ— அவ:— முதற்பாட்டில்—‘அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான், அத்யந்த விலக்ஷணனான எம்பெருமானே என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன்’ என்று சோகிக்கிறார்.

வ்யா:— (வளவேழமூலகின் முதலாய வாஜோரிறையை) புகுவத்யுபேக்யத்துக்கு நடான வைலக்ஷணயத்தையுடையராய், ஏழலகுக்கும் முதலாயுள்ள * அயர்வறுமமரர்களுக்கு நாயகனை; ‘வளவிதான ஏழலகு’ என்றுமாம். தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மொளர்க்யத்தை அநுஸந்தித்து “அருவினையேன்” என்கிறார்; அநிஷ்டமான புகுவத்யுபேக்யத்தை வினைக்கையாலே, புகுத்தியை - ‘அருவினை’ என்கிறது. (களவேழ் என்று தொடங்கி) “களவு ப்ரஸித்தமாம்படி வெண்ணெய் களவுகண்ட கள்வா” என்று யசோதைப்பிராட்டி அவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் சொல்லைச் சொன்னேன். (பின்னையும் என்று தொடங்கி) அதுக்குமேலே—முல்லையரும்புபோலேயிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்காக, வலியையுடைய இடையருக்கு ப்ரதானனாய் வந்து

ஒ—பிறந்து எருதேழடர்த்தபடியை நினைத்து ஸீதி,லனாய், அது உள்ளடங்காமையாலே 'இளவேநேழும் தழுவின இச்சேஷ்டிதத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே!' என்பதும் செய்தேன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலக்குமாபோலே ஸர்வ ஜீவாதுவான ஸர்வேஸ்வரனை என் கரணத்ரயத்தாலும் தூஷித்தேன் என்கிறார்.

வளம்—வளவிதான, ஏழுலகின்—ஏழுலகத்துக்கும், முதலாய—முதலான, வாநோர்—வானவர்க்கு, இறையை—இறையான உபயவிபூதிநாதனை, அருவினையேன்—கழிக்க அரிதான பாபத்தையுடையனான நான், நினைந்து—(என் நெஞ்சினாலே) நினைத்து, நைந்து—(ஸரீரமும்) கட்டுக்குலைந்து, களவேழ்—களவு கிளம்பும் படியாக, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, தொடுவுண்ட—ஒளித்து உண்ட, கள்வா—க்ருத்ரிமனே! என்பன்—என்ற(று?) (தாயார் பாசுரத்தைச்) சொல்லுவன்; பின்னையும்—அதுக்குமேலே, தளவு—முல்லை, ஏழ்—தோன்றும்படியான, முறுவல்—முறுவலையுடைய, பின்னைக்கு—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு, ஆய்—உன்னை ஆக்கிவைத்து, வல்—ப்ரபுலரான, ஆனாயர்—கோபர்க்கு, தலைவனாய்—தலைவனாய் வந்து, இளம்—இளமையாலே செருக்கின, ஏறு—எருதுகள், ஏழும்—ஏழையும், தழுவிய—(அபிமத ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாய்கையாலே உகந்து) தழுவி முடித்த, எந்தாய்—என் ஸ்வாமியே! என்பன்—என்று (அபிமதை பாசுரத்தைச்) சொல்லுவன்.

“ஏழுலகின் முதலாய வாநோரென்று - அஸ்த்ரபூஷணத்யாயக்ரமத்தாலே ஸூரிகளுடைய ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவார்கள். இவ்விடத்தில், வினையென்று - அத்தலைக்கு அவத்யகரமாம்படி தம்மை புகுவது விஷயத்திலே மூட்டுகையாலே அநிஷ்டாவஹையான புக்தியைச் சொல்லுகிறது. தளவு - முல்லை. “இனைந்து நைந்தே” என்று பாடும்படியாய், “இனைதல் - வருந்துதல்” என்றும் சொல்லுவாரும் உளர். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ‘அத்யந்த விலக்ஷணான அவனை அத்யந்த நிக்ருஷ்டான நான் மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன்’ என்கிறார்.

வ்யா:— (வளவேழலகின் முதலாய வாநோரிறையை) வளவியனாய், ஏழுலகுக்கும் காரணபூதனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனை. வளவியனாகையாவது - ஸ்வரூபாதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை உடையனாகை. வளவியதாயிருந்துள்ள ஏழுலகுக்கு என்னவுமாம். வளவியராய் ஏழுலகுக்கும் காரணபூதராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னவுமாம். நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வம் உண்டோவென்னில்; அஸ்த்ர பூஷணத்யாயத்தின் படியே, ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தூரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்

இ—தாலே ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களை தூரிக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. இவர்கள் வளவியராகையாவது - புகுவது, புவத்தில் குசலராகை. (அருவினையேன்) வாக்கம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மெளர்க்யத்தைப் பார்த்து “அருவினையேன்” என்கிறார். இவர் இப்போது, அருவினையேன் என்கிறது - புகுவத்ப்ராவண்யத்தை. இப்போது புகுவது, விஷயத்தைக் கிட்டுகை அரிஷ்டமாகையாலே அவ்விஷயத்தை மேல்விழப் பண்ணுமது பாபமாகக் கடவதிறே. அரிஷ்டாவஹமிதே பாபம். (களவேழ வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்) களவிலே வேழக்கையை யுடையனாய் - ஆசைப்பாட்டையுடையனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெய் களவுகண்ட. “களவெழு” என்கிற இத்தை “களவேழ” என்று நீட்டிற்றாய், களவு ப்ரஸித்தமாம்படி என்னவுமாம். ப்ரஸித்தமாகையாவது-ஸிஸுபாலாதிகள் கேட்குஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்கை. (கள்வாவென்பன்) ஸர்வேஸ்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான ஸௌபூக்யத்தையுடையளான யசோதைப் பிராட்டி, வெண்ணெய் களவுகாண்கிற ஸமயத்திலே கண்டு, ப்ரேமாதிசயத்தாலே அவள் சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னேன். A “தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே” என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலாகப் பேசக்கடவதிறே; அவர்கள் தாங்கள் தொழவிருக்கும் மேன்மையிறே கண்டது; அவன்தானே தொழும் நீர்மை கண்டறியார்களிறே. “என்பன்” என்கிற இது - காலத்ரய வர்த்தியானாலும் இப்போது பூதார்த்தத்திலேயாய், ‘என்றேன்’ என்றபடி. (பின்னையும்) ‘அதுக்குமேலே பிராட்டிமார் பாசுரத்தையும் சொன்னேன்’ என்கிறார். (தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய்) முல்லையரும்புபோலேயிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காய். எழுகை - தோற்றுகை. தளவு - முல்லை. எழுகையாகிறது - முறுவலைக்கண்டால் முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. (பின்னைக்காய்) “தவாஸ்மி” என்று முறுவலுக்குத் தோற்றபடி. (வல்லானாயர் தலைவனாய்) 1. “**कृणाश्रयाः**” (க்ருஷ்ணஸ்ரயா:) என்கிறபடியே வலியையுடையரான இடையருக்குத் தலைவனாய். அதாவது, 2. “**तुल्यशीलवयोवृक्षाम्**” (துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று இரண்டுதலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சர் என்னவுமாம். (தலைவனாய்) நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாயிருக்குமாபோலே யாயிற்று இடையர்க்கும் அவ்வருகாயிருக்கும்படி. அபிஜாதனுக்கல்லது பெண் கொடார்களிறே. (இளவேறு) பருவத்தின் இளமையாலே பருத்யுவைப்போலே யிருக்கை. (ஏழும்) நப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைக்கைக்குள்ள அபிநிவேசத்தாலே, ஓரொன்றாகவன்றிக்கே ஒருகாலே நெரிக்கை. (தழுவிய) அவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு பூலம் - அவளை அணைக்கையாகையாலே, இதுவும் பேராக்ருபமாயிருந்தபடி. (எந்தாயென்பன்) அவள் இச்செயலுக்குத் தோற்று “என் நாயன்” என்று சொல்லுமத்தையும் சொன்னேன். (நினைந்து) அஹருத்யமாகச் சொல்லி

இ—விட்டேனோ? நெஞ்சாலும் தூஷித்தேன். (நைந்தே) மாநஸமாய், பிறநியாத் படியிருந்ததோ? “இவ்விஷயத்தே இவன் ஸீதி, லஞான” என்று நாடறியும் படி காயிகமாகவும் தூஷித்தேன். அவதாரத்தில் அணைய ஆசைப்படுவார் அவள் பாசுரத்தாலேயிறே சொல்லுவது. முதல்திருவாய்மொழியிலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபூவ்யமான மேன்மையை தூஷித்தேன்; பத்துடையடியவரிலே, யசோதைப்பிராட்டிக்கு அநுபூவ்யமான நீர்மையை தூஷித்தேன்; அஞ்சி றைய மடநாரையிலே, பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். நினைந்து- மாநஸம். நைந்து - காயிகம். என்பன் - வாசிகம். “நினைந்து, நைந்து, வளவேழுலகின் முதலாய வாஜேரிறையை, ‘களவேழ வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா’ என்பன்; பின்னையும், ‘தளவேழ முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழும் தழுவியவெந்தாய்’ என்பன் அருவினையேன்” என்று அவ்யம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. ௧ நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபூவ்யமானவனை என்னுடைய மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(b வளவேழுலகு இத்யாதி,) c வளவிதான ஏழுலகு என்று-லீலாவிபூதி வாய், “வாஜேரிறை” என்கையாலே - நித்யவிபூதியைச் சொல்லிற்றும், ‘இப்படி உபயவிபூதிநாதனைக்கிடர் நான் அழிக்கப்பார்த்தது’ என்கிறார்: ‘வளவியனாய், ஏழுலகுக்கும் முதலாய், வாஜேரிறையாயிருக்கும்வனை’ என்று, அவன்தனக்கே விசேஷணமாகவுமாம்; ‘வளவியராய், ஏழுலகுக்கும் முதலாயிருக்கிற வாஜேர்’ என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். இவர்கள் வளவியராகையாவது - புகுவ

அ— முதற்பாட்டு. (வளவேழுலகு) ௨ “வாஜேரிறையை, நினைந்து, நைந்து, என்பன்” என்ற பத்யத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி)

b “வளம்” என்று-ஏழுலகுக்கும், ஈஸ்வரனுக்கும், ஸூரிகளுக்கும் விசேஷணம். c “வள வேழுலகின் முதலாய வாஜேரிறையைக் கள்வாவென்பன்” என்ற பத்யத்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (வளவிதான இத்யாதி,) ஏழுலகு வளவிதானாகையாவது-தத்யத்வாகாரத்தாலே உத்யதேய்யமாயிருக்கை; யத்யவா, “வளம்” இதி பத்யம் - லோகவிசேஷணம் ‘இதி பகே, பேராக்யபேராகேபகரணபேராக்யஸ்தாரவத்தவேத ஸுகடிதஸம்ஸ்தாரவத்தவமுச்சயதே. ஈஸ்வரன் வளவியனாகையாவது-ஸ்வரூபாதிர்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையனாகை. வளவிய

ஜீ— முதற்பாட்டு. (வளவேழுலகு இத்யாதி,) ௨ “வாஜேரிறையை, நினைந்து, நைந்து, என்பன்” என்ற பத்யங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி)

b “வளம்” என்றது-ஏழுலகுக்கும், ஈஸ்வரனுக்கும், ஸூரிகளுக்கும் விசேஷணம். c “வள வேழுலகின் முதலாய வாஜேரிறையைக் கள்வாவென்பன்” என்றதுக்கு பூவம் (வளவிதான இத்யாதி) வளப்பம்-கட்டளைப்பாடு. ஈஸ்வரன் வளவியனாகையாவது-ஸ்வரூபாதி, வைலக்ஷண்யத்தையுடையனாகை. ஸூரிகளுக்கு வளப்பம்-புகுவதுநுபுவகௌஸலம். d நித்யஸூரிகளுக்கு

ॐ—d (ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ७५ ॥) देव्यवे पुराणे प्रथमांशे द्वाविंशे “नम-
स्कृत्याप्रमेयाय विष्णवे प्रभविष्णवे । कथयामि यथारूपात् वसिष्ठेन ममामवत् ॥ ६७ ॥
आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम् । विभर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः ॥ ६८ ॥
श्रीवत्ससंस्थानमयमनन्तेन समाश्रितम् । प्रधानं बुद्धिरप्यास्ते गदारूपेण माधवे ॥ ६९ ॥ भूतादि-
मिन्द्रियादिश्च द्विधाहंकारमीश्वरः । विभर्ति शङ्करूपेण शार्ङ्गरूपेण च स्थितम् ॥ ७० ॥ चलस्वरूप-
मत्यन्तं जवेनान्तरितानिलम् । चक्रस्वरूपञ्च मनो धरो विष्णुः करे स्थितम् ॥ ७१ ॥ पञ्जरूपा
तु या माला वैजयन्ती गदाभूतः । सा भूतहेतुसङ्गतो भूतमाला च वै द्विज ॥ ७२ ॥
यानीन्द्रियविशेषाणि बुद्धिकर्मात्मकानि वै । शररूपाण्यशेषाणि तानि धरो जनार्दनः ॥ ७३ ॥
विभर्ति यद्यासिरत्नं अच्युतोऽत्यन्तनिर्मलम् । विद्यामयं तु तज्ज्ञानमविद्याधर्मसंस्थितम् ॥ ७४ ॥
इत्थं पुमान् प्रधानञ्च बुद्ध्यहङ्कारमेव च । भूतानि च हृषीकेशे मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ॥ ७५ ॥
विद्याविद्ये च मैत्रेय सर्वमेतत्समाश्रितम् । अस्रभूषणसंस्थानस्वरूपं रूपवर्जितः ॥ ७६ ॥ विभर्ति
मायारूपोऽसौ श्रेयसे प्राणिनां हरिः ॥ ७६ ॥

ஈ— (வானோரிற்றைய) i தேயுரிகராகையாலே துறையறிந்தே இழிவர்கள். g “ஸ்வாமி” என்றேயாயிற்று இவர்களுக்குப் ப்ரதிபத்தி. h “வானோரிற்றையக் கள்வாவென்பன்” என்னவாயிற்று நினைத்தது; தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை அநுஸந்தித்து “அருவினையேன்” என்கிறார். i தூர்மிகனாயிருப்பானொருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனாய், க்ருஹத்திலே அக்ருநிப்ரகேஷபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார். (அருவினையேன்) j இப்போது “அருவினையேன்” என்கிறது - “கள்வா” என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை. k அதை “அருவினை” என்கிறார், l “அநிஷ்டாவஹம் பாபம்” என்றிருக்குமவராகையாலே.

அ—வாத. சேதநா - ஜ்ஞாநம் அஸிர் புவதி. அமதி:-அஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநதிரோத்யாயகம் கர்ம, தஸ்ய - அஸே:, ஸம்வ்ருதிர் புவதி. ஸம்வ்ருதி:-உறை: திரோத்யாநோபகரணத்வாத். மாலிகா - லைஜயத்தீ. நாநாபுஷ்பக்ஷாதிதத்வாத். நாநாவர்ணத்வாச்ச பூதருணைஸ்ஸஹ பூதாதி புவதி. அஹங்க்ருதியுக்ம்-பூதாதி: இத்த்யுரியாதி:ஸ்ச ஸங்கேத ஸார்வக்ஷாயதே: லக்ஷ்யபாதித்த்யுரிஜநகத்வாத் ஸாத்விசாஹங்கரோ லக்ஷ்யபாதிஸரப்ரேரக ஸார்வக்ஷாயதே. ஸப்பூதத்மாத்ர காரணத்வாத் தாமஸாஹங்கர: ஸப்பூதேர்த்பாத்யு ஸங்க்ஷாயதே. த்யு ஶூதி - த்யுநேந்த்யுரியானி, லக்ஷ்யபாதித்வாத் பூராண புவத்தி. ஜ்ஞாநரூப ப்ரகாஸாந்ரவத்வாத் ஜீவ: கௌஸ்துப்யுமணிர் புவதி. அதேககார்யோத்பாத்யுதத்வாத் ப்ரதாநம் அதேககாரோத்பாத்யுதத்வாத்ஸே புவதி. ஸ்தைத்யுருணயோக்யாத் மஹாத்மம் தவ க்யுத்யாநாத்:-இதி.

i உபயவிபூதிநாத்யுவிருக்க, “ஏழுலகின் முதல்” என்றும், “வானோரிற்றை” என்றும், இந்த விலக்ஷண நிச்சேத்யுத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தேயுரிகர் இத்யாதி) g துறையறிந்து என்றதுக்கு விவரணம் (ஸ்வாமி என்றே இத்யாதி) இறை என்று - ஸ்வாமி என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணப்படுமவன் என்றபடி. h “வானோரிற்றையக் கள்வாவென்பன் அருவினையேன்” என்ன வேண்டியிருக்க, இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன (வானோரிற்றைய இத்யாதி) “கள்வா என்பன் அருவினையேன்” என்னவாயிற்று நினைத்தது என்றபடி. i பூகுவத்யுவலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து அநுதபிக்கிறது எப்படியிருக்கிறது? என்ன (தூர்மிகனாய் இத்யாதி) j இத்திருவாய்மொழி ஜ்ஞாநத்யுஸையன்றே, “கள்வாவென்பன்” என்னலாமோ? என்ன (இப்போது இத்யாதி) k ப்ரேமத்தைப் பாபம் என்னலாமோ? என்ன (அத்தை என்று தொடங்கி) அதாவது - அகலுகை இஷ்டமாயிருக்க, ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அதைப் பாபம் என்கிறார் என்றபடி. l (அநிஷ்டாவஹம் இதி)

ஜீ— i லீலாவிபூதிக்குக் காரணத்வத்தைச்சொல்லி, நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியாகச் சொன்னதுக்கு பூரவம் (தேயுரிகர் இத்யாதி) g விவரணம் (ஸ்வாமி இத்யாதி) h “வானோரிற்றையக் கள்வாவென்பன் அருவினையேன்” என்ன வேண்டியிருக்க, இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன (வானோரிற்றைய இத்யாதி) “கள்வாவென்பன் அருவினையேன்” என்னவாயிற்று நினைத்தது என்றபடி. i த்யுருஷ்டாந்தம் (தூர்மிகனாய் இத்யாதி) k ப்ரேமத்தைப் பாபம் என்னலாமோ? என்ன (அத்தை இத்யாதி) அதாவது - அகலுகை இஷ்டமாயிருக்க, ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அதைப் பாபம் என்கிறார் என்றபடி.

ஈ— (m களவேழ இத்யாதி) n களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய் - அபி,நிவிஷ்டனாய் என்னவுமாம்; o அன்றிக்கே, களவு p எழும்படி - களவு ப்ரஸித்தமாம்படி என்னவுமாம். 'களவு ப்ரஸித்தமாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருத்ரிமனே!' என்பன். q இத்தால் - பரிவுடைய யஸோதைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடர் சொல்லிற்று என்கை. r என்பன் என்றது - சொன்னேன் என்றபடி.

(s பின்னையும்) t அதுக்குமேலே. (u தளவு இத்யாதி) u, பரிவுடைய யஸோதைப் பிராட்டிக்கு v மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபி,மதையான w நப்பின்னைப்

அ-''லௌகிகாலௌகிகா஽நிஷ்டர்ஸாதாரண காரணத்வம்-பாபத்வம்''இதி லக்ஷணம் இஹாபி,ப்ரேதம். ஏதேந- 1. ''நிதித்த்யாஸிதவ்ய:'' இதி வித்யமாநஸ்ய புகுவத்விஷயப்ரேம்ண: கதும் பாபத்வமிதி ஸங்கா நிராக்ரியதே. 1 (அநிஷ்டாவஹம் பாபம் என்று இருக்குமவராகையாலே) 2. ''புண்யபாபே விதூய'' 3. ''ஸர்வே பாபமாஃ'' என்றிருக்குமவரிதே.

m, n (களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய்) களவு - களவிலே, வேழ் - வேழ்க்கை என்றபடி. தொடுவுண்ட-களவுகண்ட. o இரண்டாம் அர்த்தத்திலே களவெழு என்கிறத்தை, ''களவேழ்'' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. p எழும்படி - ப்ரஸித்தமாம்படி. q ''க்ருத்ரிமன்'' என்று நிந்தித்து அநுதபிக்கிருரோ? என்ன, அங்ஙனல்ல என்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) r என்பன் என்று - புத்திபண்ணுவன் என்றும் அர்த்தமாகலாமிதே; மநஸ்ஸை மேலே சொல்லுகையாலே, சொலவையே சொல்லுகிறது என்கிறார் (என்பனென்றது என்று) யத்யவா, இத்யாதீம் விப்ரயோகஸ்ய இஷ்டத்வாத். ஸம்யோகஸ்ய அநிஷ்டத்வாத் தந்திமித்தத்வேந ப்ரேம்ண: பாபத்வாபித்யாதாத். ''என்பன்'' இத்யஸ்ய வர்த்தமாநார்த்தே புவிஷ்யதூர்த்தே ச ப்ரயோகப்ராகர்யாத் விவக்ஷிதமர்த்தமாஹ (என்பனென்றது இதி)

s, t ''பின்னையும்'' என்று ஆம்ரேடநத்திலும் ப்ரஸித்தமிதே; அது கூடாமையாலே, (அதுக்குமேலே என்றது) u, ''அத்தையும் சொன்னேன் இத்தையும் சொன்னேன்'' என்ன அமைந்திருக்க, ''பின்னையும்'' என்றதின் கருத்து (பரிவுடைய இத்யாதி) பரிவு - ஸ்நேஹம். v (மறைத்த) ஆச்சுரத்தித்த. w நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது - ''இளவேறேழும் தழுவின எந்தாய்'' என்றது. u தளவு-முல்லை. A ''மௌவலும் தளவும் முல்லையாகும்'' என்னக்கடவதிதே. x அந்யதூர்ஸநாத் அந்யஸ்ம்ருத்யயோகஸங்காம் த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரதி (தள

ஜி— m, n (களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய்) களவு-களவிலே, வேழ்-வேழ்க்கை. தொடுவுண்ட-களவுகண்ட. o த்விதீயார்த்தத்தில் - ''ஏழ்'' என்று நீட்டினத்தைக் குறுக்கி, எழும்படி என்றபடி; p எழும்படி-ப்ரஸித்தமாம்படி. q ''க்ருத்ரிமன்'' என்று நிந்தித்து அநுதபிக்கிருரோ? என்ன, அங்ஙனல்ல என்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி)

u, ''அத்தையும் சொன்னேன், இத்தையும் சொன்னேன்'' என்ன அமைந்திருக்க, ''பின்னையும்'' என்றதுக்கு பாவம் (பரிவுடைய இத்யாதி) பரிவு - ஸ்நேஹம். w நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது - ''இளவேறேழும் தழுவின எந்தாய்'' என்றது. u தளவு - முல்லை; A ''மௌவலும் தளவும் முல்லையாகும்'' என்னக்கடவதிதே. x அந்யதூர்ஸநாத் அந்யஸ்ம்ருத்ய

A தமிழ்நிகண்டு.

நீ—பிராட்டி பாகரத்தையும் சொன்னேன். x (தளவேழ் முறுவல்) நப்பின்னைப் பிராட்டி யுடைய துந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லை ய ரு ம் பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை y நெஞ்சிலே; z கவயத்தைக் கண்டவாறே க்ருஹத்தில் கேடா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாமா போலே. † (“தளவெழும்படியான முறுவல்” என்னவுமாம். அதாவது, எழுகை - போகையாய், தோற்றுப் போம்படியான முறுவல்) a “பல்லுக்குத் தோற்ற பனி முல்லை” என்னக்கடவதிறே. (பின்னைக்காய்) b நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத் திலே தோற்று அவளுக்குத் தன்னை இஷ்டவிநியோகாரஹமாக்கினான்.

(வல்லானாயர் தலைவனாய்) c 1. “குணாश्रया: कुणवला: कुणनाथाश्च पाण्डवा:” (க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபுலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டுவா:” என்னுமாபோலே,

அ—வேழ் முறுவல் இதி) முறுவல் என்று ஸ்மிதமாய், அத்தாலே துந்தபங்க்தியைச் சொல்லு கிறது. எழுகையாவது - ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. ஸத்ருபமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது. y (நெஞ்சிலே) என்றது - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சிலே என்றபடி. இத்தால், முல்லையரும்பு நெஞ்சிலே எழும்படி ஸ்மாரகமாய்ப்படியான துந்தபங்க்தியையுடையவன் என்றபடி. z கவயம் - காட்டிலே திரிகிற மரை. அது பசுவைப்போலே இருக்கும். a முல்லையரும்பு பல்லுக்கு உபமாநமோ? என்ன (பல்லுக்கு இத்யாதி) b “ஆய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நப்பின்னை இத்யாதி) பூர்வபதம், “ஸேஷே ஷஷ்டி” இதி ஸப்தாதுஸாஸதஞ்ச ஹ்ருதி நித்யாயோக்தம்.

c, j வன்மை ஆனாயர்க்கு விசேஷணமாய், அதைத் துவேதா காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணஸ்ரயா இத்யாதி, யாலும், துல்யஸீல இத்யாதி, யாலும்) d தலைவனுக்கு வன்மை விசேஷணமானபோது

ஜீ—யோக்யஸங்கையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (தளவேழ் முறுவல் இத்யாதி) முறுவ லென்றது - ஸ்மிதமாய், அத்தாலே துந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது. எழுகையாவது - ஸ்ம்ருதி விஷயமாகை. ஸத்ருபமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது. y நெஞ்சிலே - க்ருஷ்ணன் நெஞ்சிலே. z கவயம் - காட்டிலே திரிகிற மரை. அது பசுபோலே இருக்கும். a முல்லை யரும்பு பல்லுக்கு உபமாநமோ? என்ன (பல்லுக்கு இத்யாதி) b “ஆய்” என்றதுக்கு பாவம் (நப்பின்னை இத்யாதி)

c, j வன்மை ஆனாயர்க்கு விசேஷணமாய், அதைத் துவேதா காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணஸ்ரயா: இத்யாதி, யாலும், துல்யஸீல இத்யாதி, யாலும்) c மஹாபாரதே, 1. “க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ண புலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டுவா: | க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா: ||” | ஸுந்தரபுராஹுஸ்தவே, 2. “ஹே ஸுந்தரகதரஜந்மநி க்ருஷ்ணபுலே துவே மாதரௌ ச பிதரௌ ச குலே அபி துவே | ஏகக்ஷணாத்ருஷ்ணஹீதவத: புலம் தே நீளா குலே ஸத்ருஸீ கில ருக்மிணீ ச ||” d வன்மை தலைவனுக்கு விசேஷணமானபோது (அன்றிக்கே

ப்ர—c 1. (வல்லானாயர்) महाभारते (द्रोणपर्व-१८३) “कुणाश्रया: कुणवला: कुणनाथाश्च पाण्डवा: | कुण: परादणं चैवं ज्योतिषामिव चन्द्रमा: || २४ ||”

† () அடைப்புக்குள் இருப்பது சில பிரதிகளிலேயே; அரும்பதவுரைகளுக்குப் பொருந்தாது.

ஈ—அவனைப்பற்றி நாட்டையழித்துத் திரியும் மிகுக்கைப்பற்ற “வல்லாளாயர்” என்னவுமாம் ; d அன்றிக்கே, ஆனாயர் d₂ வலிய தலைவனாய் ; அதாவது-உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது ; e கார்த்திகை f புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவும் செய்யாதே g இடைத்தனத்திலே ஊன்றிநிற்கும் படியைச் சொல்லுதல். h இப்படியிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர் ; i 1. “कुलेन सदशी” (குலேந ஸத்₂ருஸீ) என்னக்கடவதிறே ; j 2. “तुल्यशीलवयोवृत्ताम्” (துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று இரண்டு தலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சர் என்னவுமாம். (இளவேறு) மருத்யுஸமமாயிருந்துள்ள ருஷபங்கள் ஏழையும் j₂ ஊட்டியாக ஒருகாலே தழுவினான். k அநந்தரம் அவனை

அ-(அன்றிக்கே இத்யாதி₃) e, f (கார்த்திகை இத்யாதி₃) எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பார்கள் ; புது நெல்லு வரும்போது மங்குளஸ்நாநம் பண்ணி இஷ்டதே₃வதைக்குப் பொங்கலிட்டு பூந்து₄க்களும் தாங்களுமாக புஜிப்பார்களிறே ; ஆகையாலே, கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கும் என்றபடி. A “புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவனிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்க” என்னக்கடவதிறே. f புதியது - புதுச்சோறு. g இடைத்தனம் - வல்லவத்வம். h கேட்பாலாசார நிஷ்ட₂தாயா : ப்ரயோஜநம் கிமித்யத்ராஹ (இப்படி இருக்கிலல்லது இதி) | இடைத்தனத்திலே ஊன்றி இருக்குமோ ? என்ன (குலேந ஸத்₂ருஸீ இத்யாதி₃) j₂ (ஊட்டியாக) ஊட்டியென்று கழுத்தாய், ஏழு வ்ருஷபங்களுடைய கழுத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டி ஒருகாலே தழுவினான் என்றபடி. யத்₃வா, (ஊட்டியாக) ஒன்றாக. அத₃வா, (ஊட்டியாக) ஊட்டி - உட்கழுத்து. அது. ஆக - அகப்படும்படியாக. அத₃வா, ஊட்டியாக - பேரக்யமாக. k அடர்த்து என்னுதே “தழுவி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநந்தரம் இத்யாதி₃) | எந்தாய் - என் ஸ்வாமியே!

ஜீ-இத்யாதி₃) e, f (கார்த்திகை இத்யாதி₃) எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பார்கள். புதுநெல்லு வரும்போது மங்குளஸ்நாநம்பண்ணி இஷ்டதே₃வதைக்குப் பொங்கலிட்டு பூந்து₄க்களும் தாங்களும் புஜிப்பார்களிறே ; ஆகையாலே கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கும் என்றபடி. A “புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவனிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்க” என்னக்கடவதிறே. f புதியது - புதுச்சோறு. d₂, g ஆக, வன்மையாவது-இடைத்தனத்திலே ஊன்றிநிற்கை. h இதைக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன (இப்படி இத்யாதி₃) | இடைத்தனத்திலே ஊன்றியிருக்குமோ ? என்ன (குலேந ஸத்₂ருஸீ இத்யாதி₃) j ஸுந்தரகாண்டே₃ ஸீதாம் த்₃ருஷ்ட்வா ஹநுமதோ க்ராரா:—2. “तुल्यशीलवयोवृत्ताम् तुल्यामिजनलक्षणाम्। राघवोऽर्हति वैदेहीं तश्चेयमसितेक्षणा ॥ ५ ॥” j₂ ஊட்டியென்று கழுத்தாய், ஏழு கழுத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டித் தழுவினான் என்றபடி. k அடர்த்து என்னுதே. “தழுவி” என்றதுக்கு பாவம் (அநந்தரம் இத்யாதி₃) | எந்தாய் - என் ஸ்வாமியே!

ப்ர—i 1. सुन्दरबाहुस्तवे—“हे सुन्दरैकतरजन्मनि कृष्णभावे दे मातरौ च पितरौ च कुले अपि दे। एकक्षणादनुगृहीतवतः फलं ते नीला कुलेन सदशी किल रुचिमणी च ॥”

j 2. (வல்லாளாயர்) सुन्दरकाण्डे (१६) सीतां दृष्ट्वा हनुमतो विचारः—“तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्यामिजनलक्षणाम्। राघवोऽर्हति वैदेहीं तश्चेयमसितेक्षणा ॥ ५ ॥”

ஈ—லபிக் கையாலே அவள் முலையிலே அணைந்தாற்போலேயிருக்கையாலே “தழுவி” என்கிறது. (1 எந்தாய் என்பன்) எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்று நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். உக்திமாத்ரமேயோ? — (நினைந்து) நெஞ்சாலும் தூஷித்தேன். அவ்வளவோ? — (நாந்தே) பிறர் அறியும்படி ஸித்திலாய், காயிகத்தாலும் தூஷித்தேன்.

m வளவேழலகு இத்யாதிக்கு — m₂ “அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி” என்றேன்; “எத்திறம்” என்றேன்; n பிராட்டிமார் துஸையை ப்ராப்தனாய்த் தூதுவிட்டேன் — என்று அவற்றுக்கு 0 அநுதபிக்கிருர்.

o₂ “நினைந்து நைந்து வளவேழலகின் முதலாய வாஞ்ஞிறையைக் களவேழ வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்; பின்னையும், தளவேழ முறுவல்

அ— m...o (வளவேழலகு இத்யாதிக்கு) என்று தொடங்கித் தாத்பர்யாந்தரம். m (வளவேழலகு இத்யாதிக்கு) “வளவேழலகு” என்கிற பாட்டிலே சொன்னபடிக்கு. n (பிராட்டிமார் துஸையை ப்ராப்தனாய்) என்கையாலே — நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையும் சொன்னேன் என்று ஸித்திதம். o (அநுதபிக்கிருர்) என்றது — “அருவியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வாஞ்ஞிறையை” என்றதுக்கு — முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு. “கள்வா” என்றதுக்கு — பத்துடை அடியவரிலே நோக்கு. “ஏறேழுந்தமுனிய எந்தாய்” என்றதுக்கு — அஞ்சிறையமடநாளையிலே நோக்கு. m...o கீழே. “வாஞ்ஞிறையைக் கள்வா என்பன்” என்று கூட்டி அருளிச்செய்து, இங்விடத் திலே, “வாஞ்ஞிறை என்பன், கள்வாவென்பன், இளவேறேழுந்தமுனிய எந்தாய் என்பன்” என்று பித்தையோஜனையை விவக்ஷித்து. “அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி என்றேன்” என்கையாலே இதுவும் ஒரு தாத்பர்யம் என்று கண்டுகொள்வது.

p (அருவியேன் என்று அந்வயம்) என்றது — அருவியென்று பாபத்தனையே சொல்லவும் என்று நினைத்து; இப்படி செய்து அத்தாலே மஹாபாபியானேன் என்றபடி. சண்டாளர் வேதத்தைச் சொன்னால் பாபயிறே. வினையென்று புக்தியான்போது அருவியே

ஜீ— n அடி தொடங்கி இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வளவேழ இத்யாதி) (வளவேழலகு இத்யாதிக்கு) “வளவேழலகு” என்கிற பாட்டிற் சொன்னபடிக்கு. n₂ “என்பன்” என்று அநுதபிக்கைக்கு அப்படி கீழ்ச்சொன்னோ? என்ன (அயர்வறும இத்யாதி) n (பிராட்டிமார் துஸையை ப்ராப்தனாய்) என்கையாலே — நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையும் சொன்னேன் என்று ஸித்திதம். o (அநுதபிக்கிருர்) என்றது — “அருவியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. “வாஞ்ஞிறையை” என்றதுக்கு — முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு. “கள்வா” என்றதுக்கு — பத்துடையடியவரிலே நோக்கு. “ஏறேழுந்தமுனிய எந்தாய்” என்றதுக்கு — அஞ்சிறைய மடநாளையிலே நோக்கு. “வாஞ்ஞிறையைக் கள்வாவென்பன்” என்று வாக்கியமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, இங்கே, “வாஞ்ஞிறை என்பன் கள்வாவென்பன்” என்று பாத்யேசமாக அருளிச்செய்க்கையாலே இதுவும் ஒரு கீழ்க்குறி (அநுதபிக்கிருர்) என்பது.

o₂ பாட்டுக்கு அந்வயம் (நினைந்து இத்யாதி) (வளவேழ இத்யாதி) வாரி அழகரே! கருஷணாவதாரமான ஒரு ஜந்மத்தன்னிலே இரண்டு தாய்மாறாயும் இரண்டு தம்பப் பிள்ளையாரும்

2. நினைந்து நெந்துள் கரைந்துருகி யிமையோர் பலரும் முனிவரும்
புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால்
நினைந்த வெல்லிப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே
மனஞ்செய் ஞானத் துன்பெருமை மாத னுதோ மாயோனே.

ஆ— 2. வ்யா:— (நினைந்து) நீர் என் திறத்துப் பண்ணும் வருத்திகள் எனக்கு ஏற்ற மத்தனையல்லது, எனக்கு அவத்யமாமோ? என்னில், “ஜாதிகுணவருத்த ஜ்ஞாநாதி, களால் உத்க்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகள் பலரும், ஸங்கீதியோகிகள் பலரும், கல்யாணமான உபகரணங்களைக்கொண்டு பரமபக்தியுத்தமாக உனக்கு அடிமை செய் தாலும், நிகிலபுவந நிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணாதிகளைப் பண்ணினாலும், குறியழி யாதேயிருக்கிற துவ்யஸங்கல்பாதி, கல்யாணகுணங்களை உடையையாயிருந்த உன் பெருமை மழுங்காதோ ஆஸர்யபூதனே? ஆனபின்பு ஸ்வப்ரகார நிக்ருஷ்டனான நான் உனக்கு அடிமை செய்தால் அது உனக்கு அவத்யமாம் என்னுமிடம் சொல்ல வேணுமோ? ஆதலால் நான் உனக்கு அடிமைசெய்த இதுவும் அத்யந்தாயுத்தம்; இனி அடிமைசெய்கையும் அயுத்தம்; ஆதலால் உனக்கு அடிமை செய்வேனல்லேன்” என்று அகலுகிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — “அர்ஹனல்லேன் என்கைக்கு நானார்? ப்ரே மார்த்ரசித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதி,களன்றோ அது சொல்ல அடுப்பது” என்கிறார்.

வ்யா:—(நினைந்து என்று தொடங்கி) த்வதுகுணஸ்மரணத்தாலே அத்யந்தம் ஸித்திலராய். (புனைந்த கண்ணி நீர்) ஸாத்யமாகத் தொடுத்த மாலே. (நினைந்த என்று தொடங்கி) ஸம்ஹார ஸமயத்திலே ‘புருஷார்த்தேயாயோகியான கரணகளேப்யரங் களை இழந்து நோவுபட்டன’ என்று ஸ்மரிக்கப்பட்ட ஸ்கலபத்யாந்தங்களுக்கும் காரணமாய், ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது தான் முதலியாதபடியான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமை மழுங்காதோ, ஆஸர்யமான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனே? 2.

நீ—பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறு ஏழுந்தழுவிய எந்தரய் என்பன் p அருவினையேன்” என்று அந்வயம். 1.

அ—யேனாகையாலே இப்படிச் செய்தேன் என்று அர்த்தம். ஆகையாலே, “அருவினையேன்” என்று முந்துறச்சொல்லி, பாட்டை யோஜிக்கவென்று ஸ்வயம் என்று வருத்தி. “வள வேழுலகின் முதலாய வானோரிதையை அருவினையேன் நினைந்து நெந்து, களவேழ வெண் ணெய் தொடுவுண்ட என்று தொடங்கி, எந்தாய் என்பன்” என்று உரையந்வயம் 1.

ஜீ—யும் இரண்டு வம்ஸத்தையும் ஒரு க்ஷணகாலத்திலே பரிசுர ஹித்த உமக்குப் பூலம் குலத்தோடு ஒத்திருக்கிற நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ருகமிணிப் பிராட்டியும்; இத்தால் “கேரபஸ்ஜாதிகளுகை யாலே நப்பின்னைப்பிராட்டியை லபித்தருளிற்று; கைதரியஸ்ஜாதிகளுகையாலே ருகமிணிப் பிராட்டியை லபித்தருளிற்று என்றபடி. 1.

ப— அவ:—அநந்தரம், “உம்முடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யகரமாவானென்?” என்று ஈஸ்வராபிப்ராயமாக, “என்னளவேயோ? விலக்ஷணரான தேவாதிகளும் அநந்யப்ரயோஜந ஸமாதியாலே ப்ரேமயுக்தராய் ஆஸ்ரயிக்கிலும், ஸர்வகாரணபூத னுன உன்னுடைய விலக்ஷண மாஹாத்மயத்துக்கு மாலிந்யகரமன்றோ” என்கிறார்.

இமையோர் — (அநுபவத்தில்) அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதிக் தேவர்களும், முனிவரும்—மநஸீலரான ஸநகாதிக் பரமருஷிகளுமான, பலரும் — அஸங்க்யாத புருஷர்கள்; நினைந்து—(உன் குணங்களை நெஞ்சாலே) அநுஸந்தித்து, நைந்து— (அத்தாலே) ஸரீரஸைதியல்யம் பிறந்து, உள்கரைந்து—மநஸ்ஸு கட்டுக்குலைந்து, உருகி — நீர்ப்பண்டமாய்க்கொண்டு, புனைந்த — (இப்படி தாத்ராத்விகமான ப்ரேம விகாரத்தோடே) தொடுக்கப்பட்ட, கண்ணி—மலை, நீர்—(அர்க்யாத்யுபயோகி) ஜலம், சாந்தம் — சாந்து (இப்படி இவற்றை, புகையோடு — அகிற்புகையோடே கூட, ஏந்தி—(யாவத்யங்கீகாரம்) தீரித்து, வணங்கினால்—(அங்கீகாரோபகார ஸம்ருதியாலே) வணங்கினால், மாயோனே — ஆஸ்ரயமான விலக்ஷண விபூதியுத்தனே! (ஸ்ருஷ்டி தஸையிலே த்யமானமநாவாய்க்கொண்டு,) நினைந்த — நினைக்கப்பட்ட, எல்லாப் பொருள்கட்கும் — ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும், வித்தாய்—உபாத்ந காரணமாய், முதலில் சிதையாமே—ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாத படி, மனம் — மநஸ்ஸாலே, செய் — செய்யப்பட்ட, ஞானத்து — ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடைய, உன் — உன்னுடைய, பெருமை — பெருமையானது, மாகுணாதோ—மலிநமாகாதோ?

அகர்மவஸ்யவிபூதியாலே ஆராதிதனான உன்னுடைய பெருமைக்கு— அதிஸயிதரேயாகிலும் அவித்யாத்யுபஹிதருடைய ஆராதனம் மாலிந்யகரம் என்று கருத்து. இங்கும் “இனைந்து” என்று பாடும் சொல்லுவர். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — “அர்ஹனல்லேன் என்கைக்கு நானார்? ப்ரேமார்த்ர சித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அது சொல்லப்பெறுவர்” என்கிறார்.

வ்யா:—(நினைந்து) முந்துற பகவத்குணங்களை ஸ்மரிப்பார்கள். (நைந்து) அந்த ஸம்ருதியாலே ஸரீரமான சைதியல்யம் பிறக்கும். (உள் கரைந்து) நினைக்கைக்கும் பரிகரமில்லாதபடி மநஸ்ஸு அழியும். (உருகி) பின்னை ஓரவய வியாக்கவொண்ணாதபடி மங்கும். (இமையோர் பலரும் முனிவரும்) ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும். (புனைந்த கண்ணி) இந்த சைதியல்யம் தொடுக்கிற போதே உண்டாகை. “மலை” என்றபோதே — புனைந்திருக்கும் என்று தோற்று நிற்க, விஸேஷித்தது - ஸிதியல்ராய்க்கொண்டு தொடுத்தார்கள் என்று தோற்று கைக்காக. (நீர்) அர்க்யாதிக் ஜலம். (சாந்தம்) க்ந்தத்ரவ்யம். (புகை) அகிற்புகை. (ஏந்தி) A “சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி” என்னுமாபோலே ஏந்துகை

இ-தானே பேராக்ருபமாயிருக்கை. பூர்ணஞகையாலே அவனுக்கும் இவர்களுடைய உத்யோகமே அமையும். (ஏந்தி வணங்கினால்) ஆராதன ஸமாப்தியிலே வணங்குகையன்றிக்கே, இவற்றை ஸ்லீகரிக்கிற நீர்மையைக்கண்டு நிர்மமராய் விழுவார்கள். இது ஸநகாதிகள் படியன்றோ? என்னில்; உபயபூவநாநிஷ்ட ராகையாலே, ஸத்வம் தலையெடுத்தால் ஸநகாதிகளோபாதி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவையெல்லாம் உண்டாயிதே இருப்பது. (நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும்) ஸம்ஹாரஸமயத்திலே புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களை இழந்து கிடக்கிற த்யநீயதஸையைக் கண்டு, “ஐயோ!” என்று நினைப்பதொரு நினைவுண்டு; அதைச் சொல்லுகிறது. 1. “अचिद्विशेषितान् प्रलयसीमनि संसरतः करणकलेवरैर्घटयितुं श्यमानमनाः” (அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸ்மீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபுரைர்கடயிதும் த்யமாநமநா:). (வித்தாய்) தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். (முதலிற்சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை) ஸ்வகார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்போது, தான் முதலழியாதபடியான மனோவ்யாபாரரூப ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத் தையுடைய உன் வைலக்ஷண்யம். ஆனால், ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம், ஸூக்ஷ்ம சித்சித்திவிஸிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரண மாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேணும். ஸங்கல்ப விஸிஷ்டன் காரணமானாலும், 2. “बहु स्यात्” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. (மாகுணாதோ) தங்களோடு உபகரணங்களோடு வாசியற உனக்கு பேராகோப கரணமாம்படியிருக்கும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுகூலப்ரவ்ருத்திகளை, கர்மம், அத் தால்வந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கும், அத்தால்வந்த அஹங்காராதிகள், இவற்றையுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் பண்ணப்படுக்கால் உன்பெருமை மழுங்காதோ? (மாயோனே) ப்ரஹ் மாதிகளையும் கூடத்ர மநுஷ்யர்களுடைய ஸத்ராநத்திலே ஆக்கவல்ல உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான வைலக்ஷண்யம் இருந்தபடியென்! “நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட் கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்துருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் மாகுணாதோ மாயோனே”.

2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a “நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், நைந்தும், தப்பச்செய்தேன்” என்றார் கீழ்; b “‘தப்பச்செய்தேன்’ என்றவிடம் தப்பச் செய்தேன்” என்கிறார் இதில். c “சண்டாளன் ‘ஓத்துப்போகாது’ என்றுதான் சொல்லப் பெறுமோ? அப்படியேயன்றோ நான் அயோக்யன் என்று அகலுகையும்; d ப்ரேமார்த்ர

ஈ— இரண்டாம் பாட்டு. (நினைந்து இத்யாதி) a, b முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபூஷியா நிற்குகொண்டு, ப்ரஹ்மாதிகள் வணங்கினால் உன் பெருமைக்கு அவத்யமாகாதோ என்னு

ஈ— இரண்டாம் பாட்டு. (நினைந்து இத்யாதி) a, b வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை (நெஞ்சாலே இத்யாதி) c தப்பச்செய்தேன் என்கை தப்பாமோ? என்ன (சண்டாளன் இத்யாதி). d “இமையோர் பலரும்” என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரேமார்த்ர இத்யாதி)

ஈ—சித்தரான ப்ரஹ்மாதிர்களன்றோ அதுதான் சொல்லப்பெறுவார்; நான் 'தப்பச்செய்தேன்' என்று அகலுமதில், கிட்டிநின்று பரிமாறுவது நன்றன்றோ" என்று கீழ்நின்ற நிலையையும் நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்.

வ்யா:— (நினைந்து இத்யாதி) e ப்ரஹ்மாதிர்கள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும் போது, திருமலை தொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக்கொண்டாயிற்று இழிவது. * (நினைந்து) f "நாம் இவற்றையும் கொண்டுசென்றால் நம்மைக் குளிரக் கடாக்கிக்கக் கடவனே; f₁ 1. "मामकरेति वक्ष्यति" (மாமக்ருரேதி வக்ஷயதி) என்கிறபடியே நம்மை அவன் உவினவக்கடவனே" என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள். * (நனைந்து) அநந்தரம், துரித்திருக்கமாட்டாதே ஸிதி₂லாந்த:கரணராவர்கள். * (உள்கரைந்து) நையுமது ஸ்தூலம் என்னும்படி உள்கரைவர்கள். * (உருகி) பின்னை ஓரவயவி யூக்கி எடுக்கவொண்ணாதபடி h மங்குவார்கள். இப்படி படுகிறவர்தாங்கள் ஆர்? என்றால்

அ—மத்தைப் பாட்டிலே ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபூவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சாலே இத்யாதி₁ வாக்யத்துவயத்தாலே) b(தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் இதி)ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₂ இதி பூவ: 2. "யது மே ஸஹஸ்ரவதநாதி₃வைபபுவம் நிஜமர்ப்பயேத் ஸ கில ரங்க₃ சந்த்ரமா: 1 அத₂ ஸேஷவந்மம ச தத்வதே₃வ வா ஸ்துதிஸக்த்யபூவவிபுவே₃பி பூகி₃தா 11" ஸஹஸ்ரவதநேதி - பூவப்ரதானோ நிர்தே₃ஸ: ஸஹஸ்ரவதநத்வ - ஸஹஸ்ரபூவ₃த்வ - ஸர்வஜ்ஞத்வாதி₃ஸாமர்த்த்யம் யத்யர்ப்பயேத்; அத₂வா, ஸேஷஸ்யேவ ஸஹஸ்ரவதநாதி₃வைபபுவமர்ப்பயேத். தர்ஹி தத்வதே₃வ தயோரிவ ஸ்துதிஸக்த்யபூவாதிரயே, பூகி₃தா - அம்ஸிதா அஸ்தீத்யர்த்த₂: ஸர்வரஸ்யாபி கார்த்ஸந்யேந ஸ்வஸ்துதௌ ஸேஷஸ்யேவ அஸாமர்த்த்யம்; தத₂ா மமார்பீதி பூவ: c உக்தார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் (சண்டூரான் இத்யாதி₃) d "இமையோர் பலரும்" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ப்ரேமார்த்த₃ இத்யாதி₃) e பூர்வார்த்தமாத்ரஸ்ய பிண்டி₃தார்த்த₃மாஹ - (ப்ரஹ்மாதிர்கள் இதி) f...h "நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி" இதி பத₃சதுஷ்டயஸ்ய க்ரமேண அர்த்த₃மாஹ (நாம் இவற்றையும் கொண்டு இத்யாதி₃நா, மங்குவார்கள் இத்யந்தேந) g வினவ - ப்ரம்நம்பண்ண. h மங்குவர் -

ஜீ— e "நினைந்து" இத்யாதி₃க்குப் பீடி₃கை (ப்ரஹ்மாதிர்கள் இத்யாதி₃) f...h "நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி" என்கிற பத₃சதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்த₃ம் (நாம் இவற்றையும் இத்யாதி₃ மங்குவார்கள் இத்யந்தம்) g வினவ - ப்ரம்நம்பண்ண. h (மங்குவர்) ஸிதி₂லராவர்.

ப்ர—f₁ 1.(நினைந்து நைந்து இத்யாதி₃) विष्णुपुराणे पञ्चमेशे सप्तदशे कंसेन कृष्णानयनार्थं प्रेषितस्याकरस्य मनोरथः— "चिन्तयामास चाक्रो नास्ति धन्यतरो मया। योऽहमंशावतीर्णस्य मुखं द्रक्ष्यामि चक्रिणः॥ २॥ अथ मे सकलं जन्म सुप्रमाता च मे निशा। यदुन्निद्राब्जपत्राक्षं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं सुखम्॥ ३॥ पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं संकल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं सुखम्॥ ४॥ योऽनन्तः पृथिवीं धत्ते शेखरस्थितिसंस्थिताम्। सोऽवतीर्णो जगत्यर्थं मामकरेति वक्ष्यति॥ १२॥"

* இக்குறியிட்ட நான்கு ப்ரதீகங்களும் அரும்பதவுரைகளுக்குப் பாட₃யில்லை.

ஈ—(இமையோர் பலரும் முனிவரும்) பூரஹ்மாதிடிகளும் ஸநகாதிடிகளும். i இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரானபோது பண்ணும் துர்மாநம் கனத்திருக்குமா போலையாயிற்று, ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது புகுவத்குணாநுபுவம்பண்ணி ஸிதி₂லராம் படியும். j இப்படி ப்ரேமஸ்வபூவராகையாலே திருமலை தொடுக்கும்போது தொடங்கி, “அவன் இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே!, சாத்தியருளக்கடவனே!” என்று ஸாதூரமாகத் தொடுத்த மலை, ஸமாராத₂நோந்முக₂ன(வன்) ஸ்ரமம் ஆறுகைக்கு அர்க்யங் கொடுக்கைக்காக உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்த₂நாதிடிகள், தூபங்கண்டருள உண்டாக்கின அகிற்புகை, இவை தொடக்கமான வற்றை த₂ரித்துக்கொண்டு வந்து, k நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள். (ஏந்தி வணங்கினால்) l அவன் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் “அவனுக்கு” என்று த₂ரிக்குமதுவே பேரூயிருக்கும் இவர்களுக்கு; mA “சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி” என்னுமாபோலே. n அவன்தான் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் த₂ரித்து(க்கொண்டு) நிற்கக் காணுமதுவே பேரூக நினைத்திருக்கும்; o பூவபுந்தம் இரண்டுதலைக்கும் உண்டிறே. p “வணங்கினால் உன்பெருமை மாகுணாதோ” என்கை.

அ—ஸிதி₂லராவர். i முனிவர்களுக்கொழிய துர்மாநிகளான இமையோர் இப்படி உள்கரைந்து உருகக்கூடுமோ என்ன (இவர்கள் இத்யாதி₂) j “கண்ணி” இத்யேதாவந்மாந்ரம் நாலம் கிம்? “புனைந்த” இதி விசேஷணம் கிமர்த்த₂யித்யத₂ விசேஷண த்ருத₂யம் துர்மாநிதி (இப்படி ப்ரேமஸ்வபூவர இதி) k (நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவார்கள்). என்றது - தாங்கள் கொண்டு வந்தவற்றை அவன் ஸ்விசரிக்கிற தீர்மையைக் கண்டு. நிர்ஹங்காராய் விழுவர்கள் என்றபடி. l “ஸமர்ப்பித்து வணங்கினால்” என்னுமல் “ஏந்தி வணங்கினால்” என்றதின் தாத்தர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இவை இத்யாதி₂) n திருவிருத்தம் (சூட்டு இத்யாதி₂) சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மலைகள் - கர்த்தருத்வமும், மமதையும், ப்ரயோஜநாத்ரமும் ஆகிற, புழுவும், மயிரும், தூராலும் இல்லாமையாலே பரிஸுத்த₂மானவை, பாரதந்தர்யத் தாலே யாவத₂ங்கீகாரம் ஏந்திக்கொண்டு நின்று. o அவனுடைய ப்ரஸாத₂த்துக்கு உடலாகி லிறே இது புருஷார்த்த₂மாவது என்ன (அவன்தான் இவை இத்யாதி₂) o ஸேஷபூதனான வனுக்கு, அவனுக்கென்று த₂ரித்துக்கொண்டிருக்கிறது பெருப்பேரூய் இருக்கிறது; ஸேஷியான வனுக்கு இவற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுகையொழிய த₂ரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமது பெருப்பேரூய் இருக்குமோ? என்ன (பூவபுந்தம் என்று) இத்தால் - அவற்றைக்

ஜீ-f₂ பஞ்சமேம்ஸே ஸப்தத₂ஸே அக்ரூர மநோரத₂:—1. “யோ₂நந்த: ப்ருதி₂வீம் த₂த்தே ஸேகூரஸ்தி₂தி ஸம்ஸ்தி₂தாம்! ஸோ₂வதீர்ணே ஜக₂த்யர்த்தே₂ மாமக்ரூரேதி வஷ்யதி||” i முனிவர்க்கொழிய, துர்மாநிகளான இமையோர்க்கு இப்படி கூடுமோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி₂) j புனைந்த கண்ணிக்கு அர்த்த₂ம் (இப்படி ப்ரேம இத்யாதி₂) l, n ஸமர்ப்பித்து என்னுதே, “ஏந்தி” என்கிறதென்? என்ன, த₂வேத₂ா பரிஹாரம் (அவன் இவை இத்யாதி₂யாலும், அவன்தான் இவை கொண்டு இத்யாதி₂யாலும்) n (சூட்டு இத்யாதி₂) சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மலைகள் பரிஸுத்த₂ங்களானவற்றை ஏந்திக்கொண்டு நின்று. o ஸேஷபூதனுக்கொழிய ஸேஷிக்கு த₂ரித்துநிற்கக் காணுமது புருஷார்த்த₂மாகக்கூடுமோ? என்ன (பூவபுந்தம் இத்யாதி₂) p இதுக்கு அந்வயம் எத்தோடே என்ன (வணங்கினால் இத்யாதி₂)

ஈ— (q நினைந்த இத்யாதி) rமேலே, “மனஞ்செய் ஞானம்” என்று ஸங்கல்பருப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “நினைந்த” என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவாதி, கார்யமாய்க்கொண்டு விஸ்தருதமானதடங்கலும் அழிந்து, 1. “சரேஷ” (ஸ்தேவ,) என்று வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ர பௌத்ராதி,களோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து தனியானால் தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேவாந்தரக்குதனான புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும், இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநம் உண்டு; அதனைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய்) s “நினைத்தல் - கலத்தலும், கூடலுமாய், ஸத்யவஸ்து மாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகலபத்யூர்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்” என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர். t அன்றியே, u இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயி கரிக்கப்பட்ட ஸகலபத்யூர்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். (முதலில் சிதையாமே) v அவற்றை உண்டாக்கச்செய்தே w தானான தன்மையில் குறை வாராதபடி இருக்கும். x ம்ருத்பிண்டம் க, டஸராவாதி, கார்யமானவாறே y விஸிஷ்டாகாரம் நயரிக்கும்; இங்கு

அ—கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் துரித்துக்கொண்டிருக்கிறது காணாமதுவே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கும் என்றபடி. p இதுக்கு அந்வயம் எத்தோடே என்ன (வணங்கினால் இத்யாதி).

q, r “நினைந்த” இதி—“ஸங்கல்பருப ஜ்ஞாநாத் பூர்வபூரணி ப்ரளயகாலேநோ஽நுஸந்தாந விஸேஷ உச்சயதே” இதி ப்ரத்யமோ஽ர்த்தம். q, s 2. “தம: பரே தேவ ஏகே, வதி” இதி ஸ்ருத்யநு குணோ த்யுவிதீயோ நிர்வாஹ: . t த்யுவிதீய நிர்வாஹாத்யபி 3. “ஸ ஏகாகோ ரமேத” இதி ஸ்ருத்யநு குண ப்ரத்யமநிர்வாஹ ஏவ ஜ்யாயாதிதி புந: ப்ரத்யமநிர்வாஹே சலதி (அன்றியே இதி) t, u யத்யுவா த்ருதீய நிர்வாஹேவ வா; தத்யூதீம் பூர்வஜக்யதூராகாராவமர்ஸ விஷயிக்குத ஸகல பத்யூர்த்தாநாம் காரணமித்யர்த்தம். அஸ்யிந் பகோ (இப்படி) இதி இத்யூதீம் வர்த்தமாத ஜக்யதூராகார: பராம்ருஸ்யதே. மனஞ்செய்கையாவது - பூஹுபூவந ஸங்கல்பம். q நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. v “நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே” இத்யேதத் - ஸங்கல்பருப ஜ்ஞாநவிஸிஷ்ட பூர்வம் ஸ்வரூப விஸேஷணமிதி பகோ சலதி (அவற்றை உண்டாக்கச்செய்தே இதி) w (தானான தன்மையில் இதி) விஸேஷண பூதே அசித்யம்ஸே, ஸ்வரூபவிகார: ஸ்வபூவவிகாரர்ச; விஸேஷணபூதே சித்யம்ஸே து ஜ்ஞாநவிகாஸரூப ஸ்வபூவவிகார: ஏதாத்யுஸோபயவிகாரோ விஸேஷ்யபூதே பரமாத்ம ஸ்வரூபே நாஸ்தீத்யர்த்தம். x குறை வகுமோ என்ன (ம்ருத்பிண்டம் இத்யாதி) y விஸிஷ்டாக

ஜீ— q, r “நினைந்த” என்று - ஸங்கல்பருப ஜ்ஞாநாத் பூர்வபூரணியாய், ப்ரளயகாலேநமான அநுஸந்தாந விஸேஷம் சொல்லப்படுகிறது என்று முத்தின அர்த்தம். q, s 2. “தம: பரே தேவ ஏகே, வதி” என்கிற ஸ்ருத்யநுகுணமாக, தன்னுடனே கூடிநிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது என்று த்யுவிதீயார்த்தம். t “நினைந்த” என்றதின் முத்தின அர்த்தவிவரணம் (அன்றியே இத்யாதி) மனஞ்செய்கையாவது - பூஹுபூவந ஸங்கல்பம். q நினைந்த என்றது - நினைக்கப் பட்ட என்றபடி. w (தானான தன்மையில் இத்யாதி) விஸேஷணபூத சேதநாசேதநகூதஸ்வரூப ஸ்வபூவவிகாரங்கள் - விஸேஷ்யபூத பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் இல்லை என்றபடி. x அப்படி வகுமோ? என்ன (ம்ருத்பிண்டம் இத்யாதி) y விஸிஷ்டாகாரம் - பிண்டத்வவிஸிஷ்டாகாரம்.

ஈ—அதில்லை; Z நாட்டில் கார்யங்களை உண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி என்கிறது.

a ஆனால் பின்னை, b ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம், ஸலக்ஷம சித்சித்வவிரிஷ்டப் ப்ரஹ்மமனோ? என்னில், ஆனாலும் c காரணமாய்போது c₂ ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும்; d ஸங்கல்பவிரிஷ்டம் காரணமானாலும், 1. "ஐது ஸ்யா" (புற ஸ்யாம்) என்கிற

அ-கார: - பிண்டத்தவவிரிஷ்டாகார: . ம்ருத்பிண்டஸ்ய கட்டாராவாதி கார்யாகாரேண பரிணாமே ஸதி, விசேஷ்ய ஸ்வரூபவிகாரோ புவதீத்யர்த்த: . ஏதேந "முதலில் சிதையாமே" இதி விசேஷணஸ்ய வ்யாவர்த்தயம் த்ரஸரிதம் புவதி. Z ஸலக்ஷம சித்சித்வவிரிஷ்ட வஸ்துவக்கு ஸலக்ஷமாகார தாஸமுண்டே என்ன (நாட்டில் இத்யாதி) ஸ்வரூபவிகாராபுவத்திலே தாத்பர்யம் என்றபடி.

a "நினைத்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாயிருப்பதாய், முதலில் சிதையாமலிருக்கிற மனஞ்செய் ஞானம்" இதி அகிலஜகத்காரணத்வம், அவிகாரித்வஞ்ச ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநஸ்யைவ விசேஷணமிதி பஷ்டம் ஹ்ருதி, நித்ய தத்ரோத்திதாமாஸங்காமநூத்ய பரிஹரதி (ஆனால் பின்னை இத்யாதி) யத்வா, "முதலில் சிதையாமே" என்றும், "மனஞ்செய் ஞானம்" என்றும் உபாத்தமாயகையாலே, அதிலே, இப்படி அவனே காரணமாகில் ஸங்கல்பம் காரணமன்றோ, ஆனபின்பு ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுவானென்? என்று ஸங்கிக்கிரூர் (ஆனால் பின்னையென்று) b ஸங்கல்பம் ஜகத்காரணமோ? என்று அந்வயம். c (காரணமாய்போது) என்றது - ஸலக்ஷம சித்சித்வவிரிஷ்டமே காரணமாய்போது என்றபடி. c₂ ஸங்கல்பபூர்வகமாக வேணும் என்றது - ஸங்கல்பவிரிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும் என்றபடி. d ஆனால், அப் போதும் ஸங்கல்பவிரிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லும்தொழிய, 'வித்தாய்' இத்யாதியாலே கேவல ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன, தத்வவிரிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கே காரணத்வமாகிலும், தத்ருணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஸுவத் சொல்லுகிறது என்கிரூர் (ஸங்கல்பவிரிஷ்டம் காரணமானாலும் என்று தொடங்கி) யத்வா, சித்சித்வவிரிஷ்டம் காரணமாயிருக்கவும் அந்த விசேஷத்தைச் சொல்விற்திலையே, அவ்வோபாதி அமையாதோ? என்ன (ஸங்கல்பவிரிஷ்டம் இத்யாதி) "எல்லாப் பொருள்கள்" என்கையாலே, "வித்து" என்கிற ஸப்தத்துக்குள்ளே ஸலக்ஷம

ஈ—Z ஸலக்ஷம சித்சித்வவிரிஷ்ட வஸ்துவக்கு ஸலக்ஷமாகாரதாஸமுண்டே என்ன (நாட்டில் இத்யாதி) ஸ்வரூபவிகாராபுவத்திலே தாத்பர்யம் என்றபடி.

a "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாயிருப்பதாய், முதலில் சிதையாமே இருக்கிற மனஞ்செய் ஞானம்" என்று - காரணத்வமும், அவிகாரித்வமும் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்துக்கே விசேஷணம் என்கிற பஷ்டத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிலுண்டான ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிரூர் (ஆனால் பின்னை இத்யாதி) c காரணமாய்போது - ஸலக்ஷம சித்சித்வஸ்து விரிஷ்டமே காரணமாய்போது. c₂ ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும் - ஸங்கல்பவிரிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும். d ஆனால் ஸங்கல்பவிரிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணத்வம்; கேவல ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன (ஸங்கல்பவிரிஷ்டம் இத்யாதி)

ஈ—ஸங்கல்ப e ப்ராத்ந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. f இப்படியிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞா நத்தையுடைய உன் பெருமையுண்டு - உன் வைலக்ஷண்யம், அது - இவர்கள் வணங்கினால் மாகுணாதோ? g "தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலபதூர்த்தங்களையும் உண்டாக்கும் படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனுக்கு, அவனாலே ஸ்ருஜ்யரான நாம் ஸபர்ஸித்த த்யூர்வ்யம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?" என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதைரய அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரம் உள்ளது அவர்களுக்கன்றோ; அதுக்குத்தான் நான் ஆர்? (மாயோனே) ப்ரஹ்மாதிர்களையும் க்ஷுத்ரமநுஷ்யஸ்த்நாநத்திலே ஆக்கவல்ல உன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான வைலக்ஷண்யமிருந்தபடியென்!

அ—சித்சித்துவஸ்துக்கள் அந்தர்பூதங்கள்; ஆகையாலே ப்ருத்யுநிர்தேஷ்டவ்யத்வரூப ப்ராத்ந்யத்தாலும், கர்த்ருதா ப்ரயோஜகத்வரூப ப்ராத்ந்யத்தாலும் சொல்லுகிறது என்றபடி. அத்வா, "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் முதலில் சிதையாமே வித்தாய்" என்று - விஸிஷ்டோபாத்நத்வமிதே சொல்லிற்று; "மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை" என்று அவ்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்குக் காரணத்வம் சொன்னால், உபாத்நத்துக்கு ஸங்கல்பம் அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே அவனுக்கு உபாத்நத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே? என்று ஸங்கை. உபாத்நம் காரணமாகிலும், கர்த்தாவினுடைய ஸங்கல்பமில்லாமல் காரணமாகமாட்டாதே; ஆகையாலே, ஸங்கல்பகாரணத்வம் உபாத்நத்வ விரோதியன்று என்று பரிஹாரம். ஆனாலும், ம்குத்து உபாத்நமாம்போது குலாலனிதே ஸங்கல்பிக்கிருன்; அப்படியே, இங்கும் இவன் கர்த்தாவானால் உபாத்நம் வேறேயாகவேணுமிதே என்ன (ஸங்கல்ப இத்யாதி) ஸங்கல்ப விஸிஷ்டம் காரணமானாலும் - லோகத்தில் உபாத்நத்துக்கு ஸங்கல்பார்யத்வமில்லையேயாகிலும், 1. "ப்ரஹ் ஸ்யாம்" என்கையாலே ஸங்கல்பார்யமான சித்சித்துவிஸிஷ்ட ப்ரஹ்மத்துக்கே உபாத்நத்வம் சொல்லக்குறையில்லை என்றபடி. e (ப்ராத்ந்யத்தாலே) ப்ரலத்தாலே என்றபடி. a யத்வா, ப்ரஹ்மத்யூர்மமான உபாத்நத்வத்தை ஸங்கல்பத்திலே ஆரோபித்து அருளிச்செய்கிருர் "வித்தாய்" இத்யாதியாலே; இந்தத் தாத்பர்யத்தை ஸ்பஷ்டகரிக்கவேண்டி, அபிப்ராயாநபிஜ்ஞனுடைய யத்யார்ருதாநுஸாரிஸங்கையை அநுவதிக்கிருர் (ஆனால் என்று) c அபிப்ராயத்தை விவரிக்கிருர் (காரணமாம்போது என்று) ஸங்கல்பம் அபேக்ஷிதமாகையாலும், அதுதான் லோகம்போலன்றிக்கே உபாத்நவிஸேஷணமாகையாலும், விஸேஷ்யக்யத்யூர்மத்தை விஸேஷணத்திலே ஆரோபித்துச் சொல்லுகிறது என்றபடி. ஸங்கல்பப்ராத்ந்யம் ஆரோபித்தித் தம். ப்ராத்ந்யமாவது - கர்த்ரந்தரவத்யூர்யபாராநபேக்ஷதை. ஆரோப ப்ரயோஜநமும் ஏதத்யூர்யஞ்ஜநம். 693 z (நாட்டில் கார்யங்களை) இத்யாதி, வாக்யத்திலே, "இவன்படி" என்றது-இவன் ஸங்கல்பத்தின்படி என்றபடி. அன்றிக்கே, இவன்படி இதுவாகையாலே, அதை "முதலிற் சிதையாமே" என்று ஆரோபிக்கிறது என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். i "இமையோர் வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ" என்றத்தால் ப்ரலிதம் (இப்படி இத்யாதி) g (தன் ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி) அர்த்துனித்தூதாத்பர்யம். லித்திக்கும்படிதான் எங்ஙனே? என்னில்; தம்முடைய அநதிகாரத்தைச் சொல்லி அகலுகிற இவர்க்குப் பிறருடைய அநதிகாரத்தைச்

ஜீ—1. "தத்குணஸாரத்வாத்து தத்யூர்யபதேஸ:"" என்னுமாமோலே என்றபடி. f "மனஞ்செய்" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (இப்படி இத்யாதி) g "இமையோர் வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ" என்றத்தால் ப்ரலிதம் (தன் ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி) h பாட்டுக்கு அந்வயம் (நினைந்த இத்யாதி)

3. மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரும்
நீயோனிகளைப் படையென்று நிறைநான் முகனைப் படைத்தவன்
சேயோனெல்லா வறிவுக்கும் திசைக ளெல்லாம் திருவடியால்
தாயோன் எல்லா வெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் தானே குருவனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (மாயோனிகளாய்) இப்படி தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்த, நத்தாலே
எம்பெருமானை அகல, அவனும்—இவரைப் பிரியில் தூரிக்கமாட்டாமையாலே, “இவரை
ஸமாத, நாம் பண்ணுகைக்கு உபாயமேதோ?” என்று சிந்தித்து, தேவரத்தி, ஸ்தாவரந்த
மான சதுர்வித, பூதஜாதங்களுக்கும் காரணபூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனாய்,
வாங்மனஸாபரிச்சேத்யமஹிமனாயிருந்துவெத்து, அநாலோசிதவிசேஷமாக ஸர்வாத்
மாக்களையும் ஒக்க மாத்ருவத் ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற தன்
னுடைய ஸௌரீல்யகுணத்தைக் காட்டியருள; அந்த குணவிசரிஷ்டனானவனைக்
கண்டு தம்முடைய ப்ரீத்யதிரயத்தாலே “ஒருவனே தானேருருவன்!” என்று அவனைக்
கொண்டாடுகிறார்.

3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — இப்படி அநர்ஹன் என்கைக்கும் தகேனென்று
புகுவத்த்யாஸ்யத்தினின்றும் அத்யந்தம் விப்ரக்ருஷ்டரான ஆழ்வார், தம்மை தரை
விக்ரமமான ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யாதி, களைக் காட்டியருளி மீளும்படியாக வசீகரித்
தருளினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (மாயோனிகள் என்று தொடங்கி) ‘மநுஷ்யாதி, களிற்காட்டில் அதிக
மான யோனிகளிலே பிறந்து, அதுக்கு ஈடான மர்யாதைகள் கற்றுள்ள வானோர்
பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படை’ என்று, அதிகஸக்தியான ப்ரஹ்மாவைப்
படைத்தவன்; (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாந
ரான ப்ரஹ்மாதி, களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் கேசரமல்லாதானாய். (திசைகளெல்

ஈ—h [நினைந்த எல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலிற்சிதையாமே மனஞ்செய்
ஞானத்து உன் பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து
உள்கரைந்து உருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால்
மாகுணாதோ மாயோனே.]

2.

அ—சொல்ல ப்ரஸங்க்யமில்லையிறே; ஆகையால் இப்பாட்டும் ஸ்வாததி, கரத்திலே பர்யவஸீக்க
வேண்டுமெனையாலே அர்த்யாத் ஸித்தி, க்கிறது. ஆனால் கைமுத்யந்யாயம் விவக்ஷிதமானாலே?
என்னில்; அப்போது, இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாதி, கள் வணங்கினாலும் என்று சொல்லவேணு
மிறே. h இப்பாட்டுக்கு அந்வயப்ரகாரம் (நினைந்த இத்யாதி) “இமையோர் முனிவரும் பலரும்
நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி, புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கி
னால், மாயோனே, நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் என்று தொடங்கி, மாகுணாதோ”
என்று உரை அந்வயம்.

2.

ஒ—லாம் என்று தொடங்கி) உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே ஸகலபதார்த்தத்தோடும் தன் திருவடிகள் ஸ்பர்ஸிக்கும்படி லோகங்களையெல்லாம் அளப்பதும்செய்து ஜந்ம வருத்தாதிதிகளால் நிஹீநராருமகப்பட எல்லார்க்கும் பரிவனாவன் ஒருருவனே! என்று அவன் குணத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். 3.

ப— அவ:— அநந்தரம், “நிரதிஸ்யோ த்கர்ஷத்தோபாதி, தாரதம்ய ரஹிதமாக எல்லாரோடும் கலக்கும் நீர்மையுண்டு” என்று, அஸேஷஜந ஸம்ஸ்லேஷரூபமான லோகவிக்ரமணஸ்வபூவத்தை ஈஸ்வரன் காட்டக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

‘மாயோனிகளாய்—’விலக்ஷண ஜந்மாக்களாய்க்கொண்டு, நடை — தத்துருப ஸ்ருஷ்ட்யாதி, வ்யாபாரத்தை, கற்ற—அறிந்திருக்கிற, பலரும்—பலவகைப்பட்ட, வானோர்—தேவர்களும், முனிவரும்—ருஷிகளுமாகிற, யோனிகளை—ஜந்துக்களை, நீ படை’ என்று—நீ படை’ என்று, நிறை—(வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ததுப யுக்த ஜ்ஞாநாதி) பெளஷ்கல்யத்தையுடைய, நான்முகனை—சதுர்முகனை, படைத் தவன் — ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், எல்லா அறிவுக்கும் — அந்த ப்ரஹ்மாதி, ஸமஸ்த சேதநர் ஜ்ஞாநங்களுக்கும், சேயோன்—தூரஸ்துனான மேன்மையையுடையனாய் வைத்து, திசைகள் எல்லாம்—திசுபலக்ஷிதமான ஸமஸ்தலோகங்களையும், திரு வடியால்—ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே, தாயோன்—(அவற்றுக்கு நோவு வாராத படி) ஸ்பர்ஸித்தவனாய், (அத்தாலே) எல்லா எவ்வுயிர்க்கும்—(தாரதம்ய ரூபமான) எவ்வகையையுடைய எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், தாயோன்—மாத்ருவத் வத்ஸலனான, தான்—தான், ஒருருவனே—ஒருபடியாயிருக்கிறானே! மேன்மைபோலே நீர்மை யும் அளவிறந்ததீ! என்று கருத்து. 3.

இ— அவ:—மூன்றாம் பாட்டில்—“இப்படி நீர் அகலுகைக்கு அடி நம் மேன்மையைப் பார்த்தாயிற்று; அவ்வோபாதி நம் நீர்மையையும் பாரீர்” என்று த்ரைவிக்ர மாபத்யாநத்தைக் காட்டக் கண்டு, ‘இருந்தபடியென்!’ என்று அகலுகை தவிர்ந்து கால்தாமுகிறார்.

வ்யா:—(மாயோனிகளாய்) விலக்ஷண ஜந்மத்தையுடையராகை. (நடை கற்ற) தங்கள் ஜந்மாநுகூலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிமர்யாதைகள் கற்றுள்ள. (வானோர் பலரும்) துஸப்ரஜாபதிகள், ஏகாதுஸருத்ரர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் முதலான ஸர்வதேவதைகளும். (முனிவரும்) ருஷிகளும். (நீ யோனிகளை படை என்று) ‘வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படை’ என்று; அவ்வருகள்ள தெல்லாம் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, “தேவாதிதிகளையெல்லாம் நீயே ஸ்ருஷ்டி” என்று. (நிறை நான்முகனைப் படைத்தவன்) ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிதிகளால் பூர்ணனான ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தவன். (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) ஜ்ஞாநாதிதிகரான ப்ரஹ்மாதிதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் கேசரமல்லாதான். 1. “यज्ञाय भगवान्

இ—**अथा जानाति पुरवोसमम्** (யந்நாயம் புகுவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்). (திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்) லோகங்களையெல்லாம் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன்; நாயச்சிமாரும் தொடும்போது கூசவேண்டும்படியான திருவடிகளைக்கொண்டு கிடர், காடும் ஓடையும் அளந்தது! இங்ஙனே செய்வா னென்? என்னில்—(எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) எல்லாரோடும் ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கை. எல்லாம் என்று - ஸாகல்யபரம். எவ்வுயிர் என்று - “விலக்ஷணம், அவிலக்ஷணம்” என்று பாராதொழிந்தபடி. (தாயோன்) தாய்போலப் பரிவானவன். (தானோருருவனே) ‘இதொரு ப்ரகாரமே! மேன்மைக்கு ஒப்பில்லாதர்ப்போலே நீர்மைக்கும் அவதியின்றிக்கேயிருக்கிறதொருபடியென்!’ என்று விஸ்மிதராகிரூர். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a ‘நினைந்தும் பேசியும் நைந்தும் தப்பச்செய்தேன்’ என்றார் முதற்பாட்டில்; b ‘தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்’ என்றார் இரண்டாம் பாட்டில்; c “நீர் நம்முடைய மேன்மையைப்பார்த்து அங்ஙன் நெகிழப் போகாதே; நான் தாழநின்று எல்லாரோடும் பொருந்தும் ஸீலகுணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்” என்று திருவுலகளந்தருளின ஸீலகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க. அதை அநுஸந்தித்து, d அகலமாட்டாதே அணுகவும் மாட்டாதே, d₂ நடுவே நின்று e அணுவாய்த்துக் காலம் கழிக்கிறார். அப்படி காலம் கழிக்கவல்லரோ அவனையொழிய? என்னில்; f சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்கும்போது போக்கவல்லரே; g ஸீலகுண நுஸந்தாநத்தாலே போக்கலாமிரே.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (மாயோனிகளாய்) a, b, c கீழ் இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தையும் அநுபூஷியாநின்றுகொண்டு, “திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானோருருவன்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (நினைந்தும் இத்யாதிவாக்ய த்ரயத்தாலே) இவ்வவதாசிகை - இப்பாட்டில். மேற்பாட்டுப்போலே தம்மோடே அவனுக்கு விசேஷஸம்பந்தம் தோற்றமையைப்பற்ற. d “தானோருருவனே!” என்ற ஈடுபாட்டைப்பற்ற (அகலமாட்டாதே அணுகவும்மாட்டாதே) என்றது. e (அணுவாய்த்து) விநோதம் பண்ணிக் கொண்டு என்றபடி; ஸம்ஸயித்து என்றுமாம். d, e அத்வா, இப்பாட்டிலே - அவன் தன் நீர்மையைக் காட்டுகையாலே (அகலமாட்டாதே என்றது) மேலே, “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” என்கையாலே (அணுகவும்மாட்டாதே அணுவாய்த்து) என்கிறார். e யத்வா, “ஆழ்வார் தம்மோடே சேரவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஈஸ்வரனைப்பற்ற. இப்போது இவருடைய அவஸ்தை ஏமாற்றம்போலே இருக்கையாலே (அணுவாய்த்து) என்றது. அணுவாய்த்து - அஹ்ருத்யம் யத்கிஞ்சித்யபித்யாயேத்யர்த்தேயா வா. f பெரியதிருவந் தாதி (86) (சீர்கலந்த இத்யாதி) “சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினுழ்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (மாயோனிகளாய் இத்யாதி) a, b, c கீழ் இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபூஷித்துக்கொண்டு, “திருவடியால் தாயோன் தானோருருவனே” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து ஸங்குதி (நினைந்தும் இத்யாதி) d “தானோருருவனே” என்று ஈடுபடுகையைப் பற்ற (நடுவே நின்று) என்றது. e அணுவாய்த்து - விநோதம் பண்ணிக்கொண்டு; ஸம்ஸயித்து என்றுமாம். f பெரியதிருவந்தாதி (86) (சீர்கலந்த இத்யாதி) ஸீலர்திகுணங்களோடே சேர்ந்த

ஈ— வ்யா:— (h மாயோனிகள் இத்யாதி₃) மஹாயோநிகளாய் - விலக்ஷணமான ஜந்மங்களையுடையராய். i தந்தாமுடைய அதிகாராநுரூபமான மர்யாதைகளுண்டு - ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள், j அவற்றில் வந்தால் அறிவித்த ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் k இருகால் மட்டுச்சென்று கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி கற்றிருப்பாரான வானோர் பலரும் முனிவருமான யோநிகளை; அவர்களாகிரூர் - “1 ஸப்தர்ஷிகள், l₂ த₃ஸப்ரஜாபதிகள்,

அ—துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது” —ஸௌந்தர்ய ஸீலாதி₃ருண சேஷ்டிதங் களோடே பரஸ்பர ஸாரஸ்யாவஹமாம்படி சேர்ந்திருக்கிற திருநாமங்களை ஸார்த்த₃மாக அநுஸந்தித்து, அநுப₃ஷித்தல்லது தப்பவொண்ணாதபடி போக்கற வளைந்துகிடக்கிற பாப பூலமான தரைகாணவொண்ணாத து₃:க்க₃த்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாமாகில் இந்தக் காலந்தன்னை எத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்குவர்கள்? 8 தத் கத₃மித்யத்ராஹ (ஸீலருண இதி)

h மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவருமான யோநிகளை நீ படை என்று நிறைநாள்முகளைப் படைத்தவன் என்றபடி. i நடையென்று - மர்யாதையாய், தந்தா முடைய அதிகாராநுரூபமான மர்யாதைகளுண்டு - ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள், அவற்றைச் சொல்லுகிறது j “கற்ற” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவற்றில் வந்தால் இத்யாதி₃) k இருகால்

ஐ—திருநாமங்களை அநுஸந்தித்து, குழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பாபபூலமான தரைகாணவொண்ணாத து₃:க்க₃த்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாகில், இப்போது எத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்குவர்? என்றபடி. 8 அது எப்படி? என்ன (ஸீலருண இத்யாதி₃)

i “நடை” என்று - மர்யாதையாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃களைச் சொல்லுகிறது. j “கற்ற” என்றதுக்கு பூாவம் (அவற்றில் வந்தால் இத்யாதி₃) k இருகால் மட்டு - இரண்டாம் வட்டம்.

பா—/ 1 (வானோர் பலரும் முனிவரும்) श्रीविष्णुपुराणे तृतीयेशे प्रथमे—“उयोतिर्धामा पृथुः कात्यश्चैतोऽग्निर्वनकस्तथा। पीवांश्च ऋषयो ह्येते सप्त तत्रापि चान्तरे॥१८॥ नरः ख्यातिः केतुदूतो जानुजङ्घादयस्तथा। पुत्रास्तु तामसस्यासन् राजानस्सुमहाबलाः॥१९॥ पञ्चमे चापि मैत्रेय रैवतो नाम नामतः॥१९½॥ हिरण्यरोमा वेदश्रीरुर्ध्वबाहुस्तथा वरः। वेदबाहुस्सुधामा च पर्जन्यश्च महामुनिः॥२२॥ एते सप्तर्षयो विप्र तत्रासन् रैवतेऽन्तरे॥२२½॥”

l₂ (த₃ஸப்ரஜாபதிகள்) पुराणान्तरे “मरीच्ययज्ञिरोदक्षाः काश्यपः पुलहः क्रतुः। भृगुर्वसिष्ठो नव च दशमस्तत्र नारदः॥

/ i காத்ய, வநக, பீவாந் இத்யாதி₃களுக்கு பதிலாக காவ்ய, த₃நக, பீவர இத்யாதி₃ பாட₂பே₃த₃ங்கள் புராணகோஸங்களில் காண்கின்றன.

/ l₂-(1) அஜைகபாத் (2) அஹிர்யுத்₃ந்யன் (3) த்வஷ்டா என்னும் முன்று குத்₃ர்கள் ப்ரபு₃ஸர் என்னும் எட்டாவது வஸு₃வின் புத்₃ர்கள்; ஹரன் தொடங்கி ரைவதனீருக எட்டு குத்₃ர்கள் த்வஷ்டாவின் புத்₃ர்கள்; ஆக, பதினொரு குத்₃ர்கள் என்று அறிவது.

II-1, ஏகாத்ஸுருத்ரர்கள், 1, த்வாத்ஸாதி, த்யர்கள், m அஷ்டவஸுக்கள்" m, 'என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள m, ஐந்தமங்கனையுடையரானவர்களை நீ படை' என்று, முத்துற சதுர்முக,னை உண்டாக்கினவன்; n 1, "யி ஸ்ரான் விஷ்ணு பூர்" (யோ ப்,ரஹ்மான்னம் வித்யாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்,ரஹ்மான்னை ஸ்ருஷ்டித்து. "இவ்வருகு உண்டான கார்யவர்க்கு,த்தை நீ உண்டாக்கு" என்று விட்டால், ஸ்ரவேஸ்வரனைக் 0 கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி p துப்பரவுடையனாகையாலே q பூர்ணான சதுர்முக,னைப்படைத் தவன். (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) அவ்யவத,ாதேந தன் பக்கலிலே பிறந்து, தான் ஓதுவிக்க ஓதி. அவற்றாலே ஜ்ஞாநத்தில் குறைவற்றிருக்கிற r ப்,ரஹ்மாதி,களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் s தூ,ரஸ்த,னாயிருக்கும்.

(திசைகளெல்லாம் s, திருவடியால் தாயோன்) t எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூ,ரஸ்த,னாயிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக்

அ—மட்டு - இரண்டுவுட்டம். m, m, யோதிகளை என்றது - ஏவம்பூ,தமான ஜந்துக்களை என்றபடி. m, m, 'அஷ்டவஸுக்கள்' என்கிறபர்யந்தம் வாக்யம்; "என்று இப்படி" என்று தொடங்கி - வாக்யாந்தரம். n சதுர்முக,னை முதல் உண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் (யோ ப்,ரஹ்மான்னம் இத்யாதி,) 0 கேள்விகொள்ள - புந: கேட்க. p துப்பரவு - ஸாமர்த்த்யம். q நிறை - ஜ்ஞாநபூர்த்தி. r "எல்லா அறிவுக்கும்" என்றது - எல்லாருடைய அறிவுக்கும் என்றபடி. s சேயோன் - தூ,ரஸ்த,ன்.

s, v, v, "திரு" என்று-அழகாய். ஸுகுமாரமான அடி என்றபடி. அன்றிக்கே திருவென்று-நாய்ச்சியாராய், அவளும் கூசித்தொடும் திருவடிகள் என்றபடி. t வாக்ய தாத்பர்யம் (எத்

II—m, m, யோனிகளை-ஜந்துக்களை. n முத்துற ப்,ரஹ்மான்னை ஸ்ருஷ்டித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (யோ ப்,ரஹ்மான்னம் இத்யாதி,) 0 கேள்விகொள்ள - கேட்க. p துப்பரவு - ஸாமர்த்த்யம். q நிறை - ஜ்ஞாநாதி,பூர்த்தி. r எல்லா அறிவுக்கும்-எல்லாருடைய அறிவுக்கும். s சேயோன்-தூ,ரஸ்த,ன்.

s, v, v, திருவென்று நாய்ச்சியாராய், அவளும் கூசித்தொடும் திருவடிகள் என்னுதல். யத்வா, திருவென்று - அழகாய். அத்தாலே - ஸௌகுமார்யத்தை விவக்ஷிக்கிறதாதல். t வாக்ய தாத்

பா—/1, (ஏகாத்ஸுருத்ரர்கள்) श्रीविष्णुपुराणे (१-१५) "अजैकपादहिर्बुध्न्यस्वष्टा रुद्रश्च बुद्धिमान्॥ १२० ॥ हरश्च बहुरूपश्च त्र्यम्बकश्चापराजितः। वृषाकपिः शक्रश्च कपर्दी रैवत-स्तथा॥ १२२॥ एकादशैते कथिता रुद्रास्त्रिभुवनेश्वराः॥ १२३॥"

1, (த்,வாத்ஸாதி,த்யர்கள்) तसिन् पुराणे (१-१५) "तत्र विष्णुश्च शक्रश्च जज्ञाते पुनरेव हि। अयमा चैव धाता च त्वष्टा पूषा तथैव च॥ १३०॥ विवस्वान् सविता चैव मित्रो वरुण एवच। अंशुर्मगधातितेजा आदित्या द्वादश स्मृताः॥ १३१॥"

m (அஷ்டவஸுக்கள்) तलैव (१-१५) "आपो ध्रुवश्च सोमश्च धर्मधैवानिलोऽनलः। प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवो नाममिः स्मृताः॥ ११०॥"

ஈ—கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும். u திக்குக்களோடே கூடின பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாலே u₂ தாவி அளந்துகொண்டவன். v 'நாய்ச்சி மார் தொடும்போதும் பூத்தொடும்போலே v₂ கூசித்தொடும் திருவடிகளைக் கொண்டு கிடர் w காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்டது!' என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.

x குணகுணநிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக்கொடு வந்து வைக்கைக்கு நிபுந்த, நமென்? என்னில் (எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவனாகை. எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் என்கிறது- y உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே z பரிவனாகை. (உ தானோருருவனே) "ஒருவர்க்கும் நில மல்லாத b மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; அப்படிப்பட்டவனுடைய c நீர்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; "இவனும் ஒருபடியையுடையவனாயிருக்கிறானே!" என்று வித்து- ராகிறார். d கடுநடையிட்டோடுகிறவர், இவன் ஸீலகுணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால தாழ்கிறார்.

3.

அ-தனையேனும் இத்யாதி₃) u திக்குக்கள்தோறும் அளந்தானோ? என்ன (திக்குக்களோடே இத்யாதி₃) u₂ தாவி-ஆக்ரமித்து. v ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் (நாய்ச்சிமார் இத்யாதி₃) v₂ கூசித்தொடும் - ஸங்கோசித்து ஸ்பர்ஸிக்கும். w (காடும் ஓடையும்) க₂ ஹநங்களையும் ஸரஸ்ஸு-க் களையும் என்றபடி. ஸ்ரீ குணரத்தகோசே - 1. "பாதாரூந்துத₂மேவ பங்கஜரஜம்சேடிபுருஷா லோகணரங்கும்லாநிரத்யாம்ப₂ ஸாஹஸவிதே₂ள லீலாரவிந்த₂க்₂ரஹ: | டே₂ராலா தே வநமாலயா ஹரிபு₂ஜே ஹா கஷ்டஸப்₂தாஸ்பத₂ம் கே₂ர ஸ்ரீரதிகோமளா தநூரியம் வாசாம் விமர்த்த₂க்₂ஷமா ||" வேங்கடேஸப்ரபத்தெள, 2. "ஸப்ரேமபீ₂தி கமலாகரபல்லவாப்ய₂யாம் ஸம்வாஹநே₂பி ஸபதி₂ க்லமமாதி₂தா₂நௌ | காந்தாவவாங்மஸகோசரஸௌகுமாரியௌ ஸ்ரீ வேங்கடேஸ சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே ||" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

x மேலுக்கு அவதாரிகை (குணகுண இத்யாதி₃) y (உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே) என்றது- எவ்வுயிரினுடைய பூாவம். z பரிவன் - ஸநிக்குத₂ன். a "தானோருருவனே" என்று - தான் ஒரு ஸ்வபூாவத்தையுடையவனே என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார் என்றபடி. உரு - ஸ்வபூாவம். ஏகார:- விஸ்மயே. b, c "சேயோன், தாயோன்" என்றத்தைப்பற்ற (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. d அவதாரிகையிலே "அணுவாய்த்துக் காலங்கழிக்கிறார்" (697e) என்றத்தைப் பத₂த்திலே காட்டுகிறார் (கடுநடை இத்யாதி₃) கடுநடை - ஸீக்₂ரஸஞ்சாரம். "மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வாணோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீபடையென்று" இத்யாதி₃ அந்வயம். "மாயோனி

ஜீ—பர்யம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி₃) u திக்குக்கள்தோறும் அளந்தானோ? என்ன (திக்குக் களோடே இத்யாதி₃) v ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் (நாய்ச்சிமார் இத்யாதி₃) w காடும் ஓடையும் - காடுகளையும் ஸரஸ்ஸு-க்களையும்.

x மேலுக்கு அவதாரிகை (குணகுண இத்யாதி₃) y (உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே) என்றது- எவ்வுயிரினுடைய பூாவம். z பரிவனாகை - ஸநிக்குத₂னாகை. b, c "சேயோன், தாயோன்" என்றத்தைப்பற்ற (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. d அவதாரிகாதுகுணமாக பூாவம் (கடுநடை இத்யாதி₃) கடுநடை - ஸீக்₂ரநடை. உ தானோருருவனே என்றது - தான் ஒரு ஸ்வ பூாவத்தை உடையவனே! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார் என்றபடி. உரு - ஸ்வபூாவம். ஏகாரம்

4. தானோ ருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்,
தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனான் கண்வனரும்
வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந் தன்எம் பெருமானே.

ஆ— 4. வ்யா:— (தானோருருவே) இப்படி இவனுடைய ஸௌரீல்யத்தைக் கொண்டாடி, “லீலோபகரணமாயும் பேராகே,பகரணமாயுமிருந்த உபயவிபூதி லீலிஷ்டனான எம்பெருமானுடைய இந்த ஸௌரீல்யமானது அத்யந்தநிஹீனனான என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷியானிடில் அவனுக்கு ஸித்தியாகது; ஆதலால் ஸௌரீல்ய குணஸித்தியார்த்தமாக, இனி அவனுக்கு ஆத்மாந்தமாக ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவேன்” என்கிறார்.

4.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — “அத்யந்த நிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து ஸ்ருஷ்ட யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி நான் ‘அல்லேன்’ என்னிலும் தன்னுடைய ஸௌரீல்யகுணத்தாலே விடான்” என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

வ்யா:— (தானோருரு என்று தொடங்கி) நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகளான மூன்று வகைப்பட்ட காரணமும் தானேயாய், தன்னோடு மூவரானவர்கள் முதலான தேவதிரியக்ஸ்தாவரங்களுள்ளிட்ட ஸகல பதூர்த்தங்களையும் உண்டாக்குகக்காக; தன்னில் - ஸங்கல்பத்திலே என்னவுமாம். (தான் என்று தொடங்கி) தன்னுடைய ஸங்கல்பவஸத்தாலே ஏகார்ணவத்தைத் தோன்றுவித்து அதிலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்வபாவனாய், வைகுந்தனாய், வானோர் பெருமானாயிருந்துவைத்து எனக்குத் தப்ப வொண்ணாதபடி அத்யாஸ்சர்யமான ரீலவத்தையையுடையவன் எனக்கு ஸ்வாமியே; நானும் அவனுக்கு அடிமை.

4.

ப— அவ:— அநந்தரம், உபயவிபூதி நிர்வாஹகனான நிரபேக்ஷன், தன் ரீலாதி,முகத்தாலே வஸீகரித்து எனக்கு நாத்யனேயானான் என்று ஸம்பந்தத்தை அநுயதி பண்ணுகிறார்.

அ—களாய் நடைகற்ற பலரும் வானோர் முனிவரும் யோனிகளை நீ படையென்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன், எல்லா அறிவுக்கும் சேயோன், திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன், எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன், தானோருருவனே” என்று உரை அத்வயம்.

3.

ஜீ-விஸ்மயத்திலே. “மாயோனிகளாய்” என்று தொடங்கி, முனிவருமான யோனிகளை நீ படை என்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன், எல்லா அறிவுக்கும் சேயோன், திசைகளெல்லாம் தொடங்கி, அத்வயம்.

3.

ப— தான்—(ஸச்சுப்தவாச்யனா) தான், ஒருருவே—(ஸஹகாரி நிரபேக்ஷத்வத் தாலே) ஏகாகாரனாய்க்கொண்டே, தனி—(நிமித்தாந்தர ரஹிதனாகையாலே) தனி மாய், வித்தாய்—(உபாத்நாமாகையாலே) வித்தாய்க்கொண்டு, தன்னில்—(இப்படித் தரிவிதகாரணமுமான) தன் ஸங்கல்பாத்மகஸ்வரூபத்திலே, மூவர்—(ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்கள்) மூவரும், முதலாய்—முதலான, வானோர்—தேவர்களும், முனி வரும்—ருஷிகளுமாகிற, பலரும்—பல சேதனரும், மற்றும்—மற்ற மநுஷ்ய ஜாதியும், மற்றும்—மற்ற திரியக் ஜாதியும் ஸ்த்ராவரமுமான, முற்றுமாய்—எல்லாமுமாகிற (புஹுத்வவிஸிஷ்டனாய்) தான்—(இப்படி ஸங்கல்பயுக்தனா) தான், தன்னுள்ளே—தத்வாவிதஸ்வரூபத்திலே, ஓர்—(பூதாந்தர ஸ்பூர்த்தியில்லாமையாலே) அத்விதீயமான, பெருநீர்—ஏகார்ணவரூப காரணஜலத்தை, தோற்றி—தோன்று வித்து, (ப்ரஹ்மாதி, ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக) அதனுள்—அதிலே, கண்வளரும்—கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், வைகுந்தன்—பரமபத நிலையனாய், வானோர் பெருமான்—நித்யஸ்வரீ நிரவாஹகனுமான, மாமாயன்—(நிரபேக்ஷனாய் வைத்துத்) தன் ஆஸ் சர்யகுணசேஷிதாதிகளாலே நிரவதிக ஸீலவானானவன், எம்பெருமானே—எனக்கு ஸ்வாமியே. இந்த ஸம்பந்தம் அவனுடைய ஸீலவத்தையாலே அவத்ய கரமல்ல என்று கருத்து.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — “தான் நிரபேக்ஷனாய் வைத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் ‘அல்லேன்’ என்னிலும் தன் ஸௌஸீல்யத்தாலே விடான்” என்று ஸமாஹிதராகிருர்.

வ்யா:— (தானோருருவே தனி வித்தாய்) நிமித்தோபாத்நா ஸஹகாரிகளான மூன்று காரணமும் தானேயாய். “வித்தாய்” என்று உபாத்நாம் சொல்லிற்று; “தனி வித்தாய்” என்று - நிமித்தாந்தர நிஷேதம் பண்ணிற்று. “ஓர் தனி வித்தாய்” என்று ஸஹகார்யந்தரநிஷேதம் பண்ணிற்று. 1. “सर्वे, एकमेव, अद्वितीयम्” (ஸதேவ, ஏகமேவ, அத்விதீயம்) என்கிற ஸ்ருதிச்சூரையையாலே அருளிச் செய்கிருர். நாட்டில் இவை வேறுபட்டிறையிருப்பது. (தன்னில் மூவர் முதலாய்) இக்ஷவாகு வம்ஸியர் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படியிருக்குமாபோலேயும், யாதுவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடு ஒக்க எண்ணலாம்படியிருக்குமாபோலேயும், ஸவேந ரூபேண நின்று பாலகத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தன்னோடே, கூடின மூவர் முதலாய் என்னுதல்; தன்னில் - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே, மூவர் முதலாய் - ப்ரஹ்மேந்த்ர ருத்ரர்களுக்கு முதலாய் என்றுமாம். (வானோர் பலரும்) தேவஜாதியும். (முனிவரும்) மந்த்ர ஸூத்ர த்ரஷ்டாக்களான மஹர்ஷிகளும். (மற்றும் மற்றும்) மநுஷ்யதிரியக்குக்களும். (முற்றுமாய்) அநுக்தமான ஸ்த்ராவராதிகளும், இவை எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. “ஆய்” என்கிறது - 2. “बहु यास” (புஹு

இ—ஸ்யாம்) என்றும் போலே. (தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி) நிரபேக்ஷண தான் ஒப்பில்லாத ஏகார்ணவத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்திலே தோற்றுவித்து. (அதனுள் கன்வளரும்) அதுக்குள்ளே, ஸ்ருஷ்ட்யந்முக்யஞய் இவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு சாய்ந்தருளும். இப்படி செய்கிறவன் ஆரென்னில்,—(வானோர் பெருமான்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவன். (வைகுந்தன்) அவர்களும் தானுமாய் அநுபுவிக்மைக்கு நித்யமான விபூதியையுடையவன். (மாமாயன்) அங்கு அங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, இவ்விபூதியிலே வந்து இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலந்த அத்யாஸ்சர்யமான ஸீலாதிசுக்ளைக் காட்டி என்னை அகலாமல் சேரவிட்டுக்கொண்டவன். (எம்பெருமானே) இவன் எனக்கு ஸ்வாமியே; நானும் அவனுக்கு அடிமை; இத்தலை இருயாநிற்க, தன்பேருகச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுமவனிறே ஸ்வாமியாமவன். 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. a “அவன்படி இதுவாயிருந்தது; இனி b நீர் செய்யப்பார்த்த தென்?” என்ன; “நாம் அகலப்பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவர்களோ” என்கிறார். c “அத்யந்தநிரபேக்ஷணயிருந்துவைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயிகரித்தவன், இனி நான் ‘அல்லேன்’ என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌஸீல்யகுணத்தாலே என்னை விடான்” என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (தானோருவே இத்யாதி) a ப்ரத்யுமாவதாரிகை—“எம்பெருமான்” என்றது - ஸம்பந்த்யாபிப்ராயம் என்னும் கருத்தாலே; உடையவனாகையாலே ஸௌஸீல்யாதிசுக்ளைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டான் என்றபடி. a (அவன்படி இதுவாயிருந்தது) என்றது—அவன்படி ஸுஸீல்மாயிருந்தது என்றபடி. b (நீர் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன) என்றது—அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி. c த்விதீயாவதாரிகை—“எம்பெருமான்” என்கிறது - ஸௌஸீல்யாபிப்ராயம் என்னும் கருத்தாலே. ஸௌஸீல்யத்தைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு, அத்தாலே பெருப்பேறு பெற்றிருக்கிறான் என்றபடி. “வானோர் பெருமான்” என்றத்தைப் பற்ற (அத்யந்த நிரபேக்ஷணய்) என்றது.

d லோகத்தில், கார்யோத்பாதசங்களான காரணங்கள் நிமித்தோபாதாத ஸஹகாரி ருபேண த்ரிவித்யுமாயிருக்கும்; கூடபடாதிசுக்ளைக்கு குலாலகுவிந்த்யாதிசுக்ளை நிமித்தகாரணமாய், ம்ருத்தந்த்வாதிசுக்ளை உபாதாதகாரணமாய், துண்டசக்ராதிசுக்ளை ஸஹகாரி காரணமாயிருக்கும்; ஜகத்யுருப கார்யோத்பத்தியில் ப்ரஹ்மமே த்ரிவித்யுமாயிருக்கும். இதில், நிமித்தகாரண மாவது - கார்யருபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்ருவஸ்து. உபாதாதகாரணமாவது - கார்யருபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது - கார்யருபேண விகரிக்கைக்கு உபகரணவஸ்து. ப்ரஹ்மம் த்ரிவித்யுமாயிடத்தில், ஸூக்ஷ்மசித்யுசித்வியரிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாதமூமாய், ஸங்கல்பவியரிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமூமாய், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிவியரிஷ்ட

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (தானோருவே இத்யாதி) c கீழ்வாக்ய விவரணம் (அத்யந்த நிரபேக்ஷணய் இத்யாதி) “வானோர் பெருமான்” என்றத்தைப்பற்ற (அத்யந்த நிரபேக்ஷணய் என்றது) a அவன்படி இதுவாயிருந்தது-ஸுஸீலனாகையாய் இருந்தது. b (நீர்செய்யப்பார்த்ததென்) என்றது - அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி.

ஈ—வ்யா:— (d தானோருருவே தனிவித்தாய்) e 1. “சரேவ சம்யேதமம் வாசிவேகமேவாஹிதீயம்” (ஸதேவ ணோம்யேதமக், ர ஆஸீதே, கமேவாத், விதீயம்) f இங்கே g அத், விதீயபத,ங்கள் மூன்றுண்டாயிருந்தது; இவற்றால் கொள்ளுகிற விநியோக,மென்? என்னில்; h ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே காரணவிஷயமாய்க் கிடக்கிறது. i த்ரிவித,காரணமும் தானே என்கை. j “தான்” என்கிற இத்தால் - உபாத்,நாந்தரமில்லே என்கை.

அ—வேஷத்தாலே ஸஹகாரிகாரணமுமாயிருக்கும்; அதை அருளிச்செய்கிறார் “தானோருருவே தனிவித்தாய்” என்று; தான் வித்து, ஓர் வித்து, தனி வித்து. “உரு” என்று அழகு. இது மூன்றிலும் அத்வயிக்கக்கடவது. “உருவேய்” இத்யத்ர, ஏய்தல்-பொருந்துதல் இதி ப,வா: . e “ஸதேவ” இத்யாத்,ஸ்குதி திர்தே,ஸத்துக்கு - அத்தோடே ஸமாந திர்தே,ஸமாயிருக்கிறது இதுவும் என்று தாத்பர்யம். 1. “ஸதேவ, ஏகமேவ, அத்,விதீயம்” என்றதுக்கு அடையே-ஸஹகாரிகாரணமும், உபாத்,நகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் ப்ரஹ்மம் என்று அர்த்தம், ப,வ்யத்திலே. 1. “ஏகமேவாத்,விதீயம்” என்கிற பத,த்,வயத்தாலும் உபாத்,ந நிமித்தத்வம் சொன்னது - ஸஹகாரி காரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, “ஸதேவ” என்றதுக்கு அஸத்,வ்யவ்ருத்திபரமாக அருளிச்செய்திருக்க, ஈட்டுக்காரர், “ஸதேவ” என்றதுக்கு ஸஹகாரி காரணபரமாக அருளிச்செய்கையாலே, இதுவும் ஒரு திர்வாஹம் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது. f அதை உபபாதிக்கிறார் (இங்கே இத்யாத்,) இங்கே என்றது-ஸ்குதியிலும் மூலத்திலும் என்றபடி. g (அத்,விதீயபத,ங்கள்) அத்,விதீயதா ப்ரதிபாத,க பத,ங்கள். h (ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே) e 2. “தத்தேஜோஸ்ருஜத்” என்னுமாபோலே, “மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்று - ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே என்றபடி. i த்ரி வித,காரணமும் தானாகையாவது - ஸலக்ஷ்ம சித்,சித்,விஸிஷ்ட வேஷேண உபாத்,நத்வமும். ஸங்கல்ப விஸிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வமும், ஜ்ஞாத ஸக்த்யாத், விஸிஷ்டவேஷேண ஸஹ காரித்வமும் என்றபடி. j அஸ்குதியில் அர்த்தத்தை இவ்விடத்திலும் காட்டுகிறார் (தான்

ஜீ— d “தான் வித்து, ஓர் வித்து, தனி வித்தாய்” என்று அத்வயிப்பது. உரு-அழகு; இது மூன்றிலும் அத்வயிக்கக்கடவது. ஏகாரம் பாத,பூரணம்; யத்,வா. “உருவேய்” என்று கிடக்கிறதாய், ஏய்தல் - பொருந்துதலாய், அழகோடே கூடின என்றாய், அழகிய த்ரிவித, காரணம் என்றபடி. e இதுக்கு ப்ரமானம் (ஸதேவேத்யாத்,) இந்த ஸ்குதியோடே ஸமாந திர்தே,ஸமாயிருக்கிறது இதுவும் என்று தாத்பர்யம்.

f இங்கே என்றது-ஸ்குதியிலும், மூலத்திலும் என்றபடி. g அத்,விதீயபத,ங்கள்-அத்,விதீ யத்வ ப்ரதிபாத,க பத,ங்கள். h “ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வக்யதபே,த, நிஷேத,பரம்” என்ற மாயியை நிஷேதிக்கக்காக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டியை இத்யாத்,) மேலே e 3. “ஸ ஈக்ஷத லோகாந்ரு ஸ்ருஜா இதி” என்று ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே, இங்கும் “மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்று ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கிக்கையாலே என்றபடி. i த்ரிவித, காரணமும் தானாகையாவது-ஸலக்ஷ்ம சித்,சித்,விஸிஷ்டவேஷேண உபாத்,நமும், ஸங்கல்ப விஸிஷ்டவேஷேண நிமித்தமும், ஜ்ஞாத,ஸக்த்யாத், விஸிஷ்டவேஷேண ஸஹகாரிகாரணமுமாய் இருக்கை என்றபடி. j அந்த ஸ்குதியில் அர்த்தத்தை இவ்விடத்திலும் காட்டுகிறார் (தான்

* அடையவனைந்தானிற்போலே ஜீயாரும்பதவுரையிலும் 2. “ததை,க்ஷத” என்று தொடங்கும் ஸத்,வித்யாவாக்யமிருப்பதற்கு பதிலாக 3. “ஸ ஈக்ஷத” என்னும் ஐதரேயவாக்யமிருப்பது லேக,க ப்ரமாத்,தால் என்று தோன்றுகிறது.

ஈ—“ஓர்” என்கிற இத்தால்-ஸஹகார்யந்தரமில்லை என்கை. “தனி” என்கிற இத்தால்-நிமித்தாந்தரமில்லை என்கை. “உரு” என்று - அழகு; k அழகிய த்ரிவித,காரணமுமாய்.

(1 தன்னில் மூவர் முதலாய்) n இக்ஷவாகு வம்ஸ்யர் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், யாதுவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், ப்ரஹ்மாதி,கள் நடுவே அவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங் களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; அன்றியே, “தன்னில்” என்றது - தன்பக்கலிலே என்றபடியாய், தன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலே, “மூவர் முதலாய்” 1. “சேந்” (ஸேந்த்யூர்) என்கிற இந்த்யூரனையும் கூட்டிச்சொல்லுதல். (வானோர் பலரும்) ப்ரஹ்மாதி,கள் தொடக்கமான தேவர்களையும். (முனிவரும்) ஸநகாதி,களையும். (மற்றும்) ஸ்த்ராவரங்களையும். (மற்றும்) ஜங்குமங்களையும். (n முற்றுமாய்) அநுத்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக.

அ—என்கிற இத்யாதி, k (அழகிய த்ரிவித,காரணமுமாய்) ஸேந்த்யூர்யம் தாம்-ஸலக்ஷ்மசித்ய, சித்யுவிஸிஷ்டே வஸ்துநி விஸேஷ்ய ஸ்வரூபே விகாராஹித்யம், விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, மத்த்வம் ச. “உரு வித்தாய்” என்று அத்வயம்.

1 “தன்னில் மூவர் முதலாய்” — தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவர்க்கும் காரணமாய் என்னுதல். n தான் அவர்களோடே கூடி தின்றால், தனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியின்றிக்கே போகாதோ? என்ன (இக்ஷவாகு வம்ஸ்யர் என்று தொடங்கி) 2. “ப்ரஹ்மேஸ மத்யகூணா கூணார்க்க பங்க்தௌ இந்த்யூராஜத்வமதி,தேஸ்தாயத்வயோக்யாத் | இக்ஷவாகுவம்ஸ யதுவம்ஸ ஜநிஸ்ச ஹந்த ஸ்லாக்யாய்ஸ்யமூர்யபுரஸ்ய பரஸ்ய த்யாம்ந: ||” ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸ்ய ப,குவதோ திக்ருஷ்டவஸ்து ஸாஹசர்யே஽பி நோத்கர்ஷோ ஹீயத இதி ப,ாவ:.

n “முற்றுமாய்” இத்யநேந -- ஸ்த்ராவராஜங்குமநிஷ்ட,ா: ஸப்,தஸ்பர்ஸாத்யோ த்யர்மா: பராம்ருஸ்யந்தே. யத்யவா, முற்றுமாய் - அநுத்தமான மஹத்யாதி,கள் என்றபடி.

ஜீ—என்கிற இத்யாதி, k (அழகிய த்ரிவித,காரணமாய்) அழகாவது-ஸலக்ஷ்ம சித்ய,சித்யுவிஸிஷ்ட, மான விஸேஷ்ய ஸ்வரூபத்திலே விகாராஹித்யமும், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி,மத்த்வமும். ப,ாஷ்யத்திலே, 3. “ஏகமேவாத்ய,விதீயம்” என்கிற பத்ய,த்யவயத்தாலும்-உபாத்யாத நிமித்தத்வம் சொன்னது - ஸஹகாரிகாரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, ‘ஸதேவ’ என்றது-அஸத்கார்ய வாத்ய, வ்யத்யாஸபரமாக அருளிச்செய்திருக்க, இவர் இங்கே, ‘ஸதேவ’ என்றதுக்கு-ஸஹகாரி காரணபரமாக அருளிச்செய்கையாலே, இதுவும் ஒரு திர்வாஹமுண்டு என்று அருளிச்செய்வர்.

1 “தன்னில் மூவர் முதலாய்” — தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; தன்னில் - தன் ஸங்கல்பத்திலே உண்டான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் தொடக்கமான என்னுதல். n ப்ரஹ்மாதி,களோடே கூடி தின்றால், தனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியின்றிக்கே போகாதோ? என்ன (இக்ஷவாகு வம்ஸ்யர் இத்யாதி, 2. “ப்ரஹ்மேஸ மத்யகூணா” இத்யாதி,ப்படியே.

ப்ர—1. (மூவர்) नारायणाचुवाके (१-११) “स ब्रह्मा सशिवस्सेन्द्रसोऽक्षरः परमः स्वराट्”

5. மானேயி தேக்கி மடவாண் மரீகி கொண்டாய் மாதவா
கனே சிவதய வுண்டைகி திறத்தி தெரித்தாய் கோவித்தா
வானுர் கோதி மணிவண்ணு மதுத்தாத் யருவாய் உன்
தேனே(யி) கமலம் திருப்பாதம் சேரு வானு வினையேனே.

ந— (o தானோர் இதயாதி,) இய்யடி விருஷ்டயத்யுமுன தான், தனக்குக் கண்
வளர்ந்தருளுகைக்கூழ் போரும்படியான பரம்பபுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன்
பக்கம் நின்று உண்டாக்கி, அதனுள் கண்வளரும். இய்யடி ஏகார்ணவத்திலே
தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன்தான் ஆர் என்னில் (வானோர் பெருமான்) நித்யஸூரி
களுக்கு நாத, ஞானவன். (மாமாயன்) ஆர்ச்சர்யங்களான குணசேஷிதங்களை
உடையவன். (வைகுந்தன்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் p கலவிருக்கையாக உடையவன்.
(எம்பெருமானே) அவன் என் நாயனே. q உடைமை தப்பிப்போகப்புக்கால், உடைய
வர்கள் ஆறியிருப்பார்களோ? r பெறுகைக்கு ஈடாக ஏற்கவே நோன்புநோற்று வருந்தி
ப்ரஜையைப்பெற்ற தாயானவன், அவன் நடக்கவல்லஞான ஸமயத்திலே “தேயுராந்
தரம் போவேன்” என்றால், விட்டு ஆறியிராளிறே; அப்படியே நெடுநாள் தன்
வாசியறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன்,
தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப் புக்கால். அவன் விட்டு
ஆறியிருக்குமோ? 4.

அ—m,n,o “தானோர்” இதயாசப்ய “முற்றுமாய்” இதயந்தம் வ்யஷ்டி ஸ்குஷ்டி: உச்யதே;
“தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி” இதி ஸமஷ்டி ஸ்குஷ்டி: ஸமஷ்டிஸ்குஷ்டேர்
வ்யஷ்டி ஸ்குஷ்டயர்த்தத்தவாத் வ்யஷ்டிஸ்குஷ்டேவே ப்ராத்யாந்யாத் ஸா பூர்வமுக்தா.
“பெருநீர்” ஏகார்ணவம். p கலவிருக்கையாவது - தெஞ்சு பொருந்தியிருக்கை. அத்வா.
ஒலக்கம் வா; கொலுச்சாவடி. q (உடைமை இதயாதி,) ப்ரத்யுமாவதாரிகாநுகுண தாத்பர்யம்.
“தானோருருவே என்று தொடங்கி வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்
தான் தன்னுள்ளே ஓர் பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன். வானோர்
பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே” என்று உரை அந்வயம். 4.

ஜீ—ஸர்வேசத்த்க்ருஷ்டவஸ்துவுக்கு திக்ருஷ்டவஸ்து ஸாஹசர்யம் உண்டானாலும் உத்கர்ஷத்
துக்குக் குறையில்லை என்று கருத்து.

o கீழ்ச்சொன்ன வ்யஷ்டிஸ்குஷ்டிக்கு உறுப்பாக ஸமஷ்டிஸ்குஷ்டியைச் சொல்லுகிறது
(தானோர் பெருநீர் இதயாதி,) “தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி என்று - அண்ட,
ஸ்குஷ்டியைச்சொல்லி, அதுக்குள்ளே ஏகார்ணவத்தை ஸ்குஷ்டித்துக் கண்வளர்ந்தபடியைச்
சொல்லுகிறது. பெருநீர் - ஏகார்ணவம். p கலவிருக்கை - கொலுச்சாவடி. q அவதாரிகைக்குச்சேர
புலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உடைமை இதயாதி,) r ஆறியிராமைக்கு ஹேது ஏதென்ன
(பெறுகைக்கு இதயாதி,) “தானோருருவே தொடங்கி, முற்றுமாய், தான் தன்னுள்ளே ஓர்
பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன், வானோர் பெருமான், மாமாயன்,
எம்பெருமானே” இத்யந்வயம். 4.

ஆ— 5. வ்யா:— (மானேய் நோக்கி) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌரீயத் தாலே ஆழ்வார் வசீக்ருதராயிருக்கச்செய்தே, 'பின்பும் தானேசென்று ஸம்ஸ்லேஷிக்கில் இவர் பண்டுபோலே தம்முடைய அந்நாத்தாநுஸந்தாநத்தாலே அகலுவர்; இவர்தாமே நம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, 'பதறினால் பின்னை அவரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்காதும்' என்று ஏறவாங்கியிருக்க, இவரும் அவனை அபேக்ஷிக்கிறார். எங்ஙனே என்னில்; "லக்ஷ்மீகடாக்ஷ தத்ஸம்ஸ்லேஷைக பேராக்ஷனாகையாலே 'மாத்,வன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித பரித்ராணர்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதர்பக்கலுள்ள அவத்யம்பாராதே அவர்களை விஷயீகரித்து, பின்னை தத்யுததேயாஷங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், திரயக்ஷோநிகதமான ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸரினாலே ஆபூரிதமான நிக்ஷிபு,வநங்களையும் திருநாட்டையும் உடையையாய், நிர்மலமாய் ரமணீயமான திவ்யரூபத்தை உடையையாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநஸ்வபாவனாயிருந்தவனே!, உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு அருளாய்" என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி இசைந்த ஆழ்வார் — "சடக்கென முகங்காட்டப் பழையபடிக்கே அகலுவர்; இவர் தாமே அர்த்திக்குந்தனையும் செல்ல முகங்காட்டாதே நிற்போம்" என்று எம்பெருமான் பேரநிற்க, "மீண்டு உன் திருவடிகளிலே சேர்த்து அடிமை செய்யும்படி பார்த்தருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யா:— (மானேய் என்று தொடங்கி) மானின் நோக்குப்போலே முக்யமான நோக்கையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே 'உடையையாகையாலே 'மாத்,வன்' என்னும் திருநாமத்தை முக்யமாக உடையையாய், அநுலேபத்யாயிநியான கூனியுடைய மற்றோர் அவயவத்துக்கும் வாட்டம் வாராமே கூனே நிமிரும்படி சுண்டுவில் தெறித்தாற்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தவனே! ஆஸ்ரிதருடைய அவத்யம் பாராதே அவர்களை விஷயீகரித்து, அவர்களுடைய அவத்யத்தைப் பின்னையும் போக்கும் என்று கருத்து. (கோவிந்தா) திரயக்குக்களோடும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாவனே!. கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறிக்கையாவது - கூனியுடைய கூன் போம்படி மர்மத்திலே பெருமாள் சுண்டு வில்லெடுத்துத் தெறித்தபடி. "தீம்புசேர்வது ஸ்ரீ நந்த்யுக்ஷோபர் திருமகனுக்காகையாலே பெருமாள் தீம்பை அவன்பக்கலிலே வைத்து, 'கோவிந்தா' என்கிறது" என்றும் சொல்லுவர். (வாணர் என்று தொடங்கி) திருநாடெல்லாம் நிறையும்படியான தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ம்ருஹணீயமான நிறத்தையும் உடையையாய், ஸமாஸ்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனா நீ, உன்னுடைய நிரதிஸ்ய பேராக்யமான திருவடிகளை வினையேனா நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும். எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்வோம் என்று இவர் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே நலிவுபட்டு "வினையேன்" என்கிறார். 5.

ப— அவ:— அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான வ்யாபாரங்களை உடையவனை— “இந்த பூந்தாநுருபமாக அநுபவருப ஸம்ஸ்லேஷத்தைத் தரவேணும்” என்று அர்த்திக்கிறார்.

மானேய்—மானோடொத்த, நோக்கின்—நோக்கையுடையளாய், மடவானை— மடப்பத்தை நிரூபகமாக உடையாளான் நாரீணமுத்தமையை, மார்பில்— மார்பில், கொண்டாய்—வைத்துக் கொண்டவனாய், மாதவா—அத்தாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றவனாய், (வேறொரு அவயவத்துக்குக் குறைவற,) கூனே—கூனி கூனே, சிதைய—சிதையும்படி, உண்டை வில் நிறத்தில்—உண்டைவில்லின் படியிலே (அநாயாஸேந தெறித்தாற்போலே,) தெறித்தாய்—நிமிர்த்தவனாய், கோவிந்தா—அறிவில்லாத பசுக்களையும் (பெருப்பேருக) ரக்ஷித்தவனாய், வான்—அறிவுடையார் தேயுதத்தை, ஆர்—நிறைக்கும், சோதி—ஒளியையுடைய, மணிவண்ணா—மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனாய், மதுசூதா—(ஆஸ்ரித விரோதியான) மதுவை நிரஸித்தவனே!, நீ—நீ, உன்—உன்னுடைய, தேனே—மதுவ உதஸமாய், மலரும்—விகாஸியான, திருப்பாதம்—திருவடிகளை, வினையேன்—(இசைந்தபின்பும் விளம்பிடுக்கைக்கு அடியான) பாபத்தையுடையேனான நான், சேருமாறு—கிட்டும்படி, அருளாய்—கருபை பண்ணவேணும்.

இத்தால், ப்ரார்த்தநீயனுடைய நித்யபுருஷகார யோகத்தையும், ஆஸ்ரித வக்ரதையைக் கழிக்கும் ஆர்ஜவாபாதகத்வத்தையும், ரக்ஷணாபிநிவேசத்தையும், ப்ராப்யமான தேயுதவிக்ரஹ வலைக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபூந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும் சொல்லிற்றுயிற்று. “‘கூனே சிதைய’ என்கிறவிடம்—பெருமாள் சுண்ணுவில்லாலே கூனி கூனைச் சிதைத்தபடி சொல்லிற்று” என்பாருமுளர்; அப்போது ‘கோவிந்தன்’ என்று—பூமிக்கு ரக்ஷகன் என்று கொள்வது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—“இவ்வளவிலே முகங்காட்டில் பழையபடியே அகலும்; அவர் தாமே அர்த்திக்குந்தனையும் முகங்காட்டக் கடவோமல்லோம்” என்று அகலநிற்க; “உன்னைச் சேருமாறு அருளாய்” என்கிறார்.

வ்யா:— (மானேய் நோக்கி மடவானை மார்பில் கொண்டாய் மாதவா) மானின் நோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கை உடையளாய், நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவட்சியை உடையளான பிராட்டியைத் திருமார்விலே உடையனாகையாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தை முக்யமாக உடையவனே! 1. “न कश्चिन्नपरायसि” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமவள் ஸந்நிஹிதையாயிருக்க, உனக்கு அருளா தொழியப்போமோ? (கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய்) மற்றோர் அவயவத்துக்கு வாட்டம் வாராதபடி, கூனே நிமிரும்படி சுண்ணுவில்லைத் தெறித்

இ—தாற்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தாய். ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மூட்டுவாயறியு மவனிதே. தெறிக்கையாகிறது க்ரியையாய், இப்போது, நிமிர்த்தாய் என்றபடி. ஆஸ்ரிதரை அவத்யம் பாராதே விஷயீகரித்து, பின்னை அவர்களுடைய அவத்ய த்தைப் போக்குமவனே! (கோவிந்தா) திரயக்குக்ளோடும் பொருந்துமவன் என்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுடைய பூல்யத்திலே சுண்டுவில்லையிட்டு கூனியுடைய கூன் சிதையுமபடி மர்மத்திலே தெறித்தபடியைச் சொல்லிற்றுகவு மாம். கோவிந்தா - பூமிக்கு ரக்ஷகன் என்கை. அப்பக்ஷத்தில், “தீம்புசொல்லு வது க்ருஷ்ணனுக்காகையாலே, பெருமாள் தீம்பை அவன்பக்கலிலே வைத்து ‘கோவிந்தா’ என்கிறது” என்றும் சொல்லுவர். (வானார் சோதி மணிவண்ணா) த்ரிபாத்யுபூதி நிரம்பும்படியான தேஜஸ்சையும், நீலமணிபோலே ஸ்ப்ருஹணீய மான நிறத்தையுமுடையவனே! (மதுசூதா) மதுவை நிரஸித்தாற்போலே, “நான் அயோக்யன்” என்று அகலுகையைத் தவிர்த்தவனே! (உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் வினையேன் சேருமாறு நீ அருளாய்) 1. “विष्णोः परे परमे मध्व उत्सः” (விஷ்ணோ: பதே, பரமே மத்வ உதஸ:) என்கிறபடியே நிரதிஸ்யபே,ாக்யமான திருவடிகளை வினையேனான நான் பெறும்படி நீ க்ருபைபண்ணியருளவேணும். தாம் இசைந்த பின்பும் கிடையாமையாலே வினையேன் என்கிறார். 5.

நீ—அவ:—அஞ்சாம் பாட்டு. a ஆபி,முக்யம் பண்ணின அநந்தரம், 2. “क्रियतामिति मां वद” (க்ரியதாமிதி மாம் வத) போலே ஏவி அடிமைகொள்ளவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்குறார் என்னுதல்; b இவர் ஆபி,முக்யம் பண்ணச்செய்தே அவன் முகங் காட்டாதே c அல்பம் விளம்பிடுக்க, அதுபற்றாமை “அருளாய்” என்கிறார் என்னுதல்.

அ—அஞ்சாம் பாட்டு. (மானேய் நோக்கி) a, b பராங்குஸாச்யவிஷயே ப,குவதோடபி,திவேஸாதி, க்யாபி,த,ரநப்ரகரணே “வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்” இதி ப்ரார்த்த,நா ஸங்க்யச்சுதே கிம்? இத்யத்ர த்யவேத,ர பரிஹாரமாஹ (ஆபி,முக்யம் பண்ணின இத்யாதி,) a முந்தின அவதாரிகையில் - கீழில் பாட்டில் அபி,முக்யராய் இப்பாட்டிலே “சேருமாறு அருளாய்” என்று ப்ரார்த்திக்குற ப்ரார்த்த,னை கைங்கர்ய ப்ரார்த்த,னையேயாகவேணும் என்றபடி. b இரண்டாம் அவதாரிகையிலே - கீழில் பாட்டிலே ஸமாஹிதரான இவர், இங்கே “அருளாய்”

ஜீ—அஞ்சாம் பாட்டு. (மானேய் நோக்கி இத்யாதி,) a, b கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் ஸமாஹித ரானவர் இப்பாட்டிலே “சேருமாறு அருளாய்” என்று ப்ரார்த்திக்குறது ஏதென்ன, த்யவேத,ர பரிஹரிக்கிறார் (ஆபி,முக்யம் இத்யாதி,) a முந்தின அவதாரிகையிலே, “அருளாய்” என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்த,னை. b இரண்டாவதில், புருஷார்த்த,மாகைக்காக அவன் தாழ்க்க, ப்ரார்த்தி, குறார் என்றபடி. ப்ரத,மாவதாரிகையில் வினை என்கிறது - அகலுகையில் உண்டான அபி,ஸந்தி,யை; த்யவித்யாவதாரிகையில், ப்ராப்திப்ரதிப,ந்த,கபாபம்.

ப்ர—1. आरण्यकाण्डे पञ्चदशे “परवानसि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते । स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद॥७॥”

ஈ— வ்யா:— (d மானேய் இத்யாதி) e அருளுவிப்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க, “எனக்கு அருளாய்” என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டுகிறதென்? (மானேய் நோக்கி) f மானேய்ந்த நோக்கையுடையளாய். ஏய்கை - பொருந்துகை. g மானேடு ஒத்த நோக்கை - கண்ணையுடையளாய். (h மடவாளை) i ஆத்மகுணோபேதையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை. j காரியப்பாடறக் கண்ணாலே அவளை ஒருகால் நோக்கினால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே குளிரும்படியாயிற்று நோக்கிருப்பது.

அ—என்று ப்ரார்த்திக்கையாலே, புருஷார்த்தமாய்க்காக அவன் தாழ்க்க, ப்ரார்த்திக்கிறார் என்றபடி. a ஆபிமுக்ஷம் பண்ணின அநந்தரம் என்றது - கீழில் பாட்டிலே “எம்பெருமான்” என்றதைப்பற்ற. ப்ரதமாவதாரிகையில், “வினையேன்” என்கிறது - தீவினை. அகலுகையில் உண்டான அபிஸந்தி, முந்துற, “கிட்டுகை பாபம்” என்றிருந்தார்; இப்போது, அகலுகையில் உண்டான அபிஸந்தி பாபம் என்றிருக்கிறார். இங்கும், அநிஷ்டாவஹத்வமே ஹேது. b த்விதீயாவதாரிகையில், வினை - ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகபாபம். c (அல்பம் விளம்பிடுக்க இதி) இவருடைய ஸ்தைர்ய நிமித்தமாக அல்பம் விளம்பிடுக்க என்றபடி. மயி ஜடிதி ப்ரத்யாஸந்தே ஸதி புநரப்யயோக்யதாநுஸந்தாதேந ப்ரத்யாவநோத்யுத்தோ புவேத்; மயி கிஞ்சித்விளம்புதி ஸதி ஸ்வயமேவ விரஹாஸஹரிஷ்ணுதயா ப்ரத்யாஸந்தோ புவேதிதி பாவ:.

e பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (அருளுவிப்பார் இத்யாதி) d, f, g “மானேய் நோக்கி” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது, ஏய்கை-பொருந்துகையாய், மானேடு ஒத்த கண்ணையுடையவென்னுதல்; அன்றிக்கே, மானேடு ஒத்த பார்வையை உடையவென்னுதல். h, i, k “மடவாள்” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது, மடப்பமாவது - ஸ்திரீத்வமாய், அத்தால் ஆத்மகுணோபேதை என்னுதல். அன்றிக்கே, மடப்பமாவது - துவட்சியாய், அவனுடைய கடாஷத்தாலே வந்த துவட்சியை உடையவள் என்னுதல். k துவட்சி - லாக்ஷம். [இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறவர் இவள் கண்ணை வர்ணிக்கிறது - ஈஸ்வரன் இவள் சொன்னபடி கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக என்கிறார் (காரியப்பாடற இத்யாதி) A “மழைக் கண் மடந்தை” என்னக்கடவதிறே. யத்வா; கடாஷரூபவிசேஷணஸ்ய ப்ரத்யமாபித்யாதே ஹேதுபரம். காரியப்பாடற - ப்ரயோஜநாந்தரம் இன்றிக்கே ஸ்நேஹத்தோடே கூட. யத்வா, “மடவாள்” என்கிற பத்யுத்துக்குத் தாத்பர்யம் (காரியப்பாடற இத்யாதி) காரியப்பாடற - ஸாக்ஷமாக; ஸ்திரீகளுக்கு நாயகனிடத்திலே ஸாக்ஷதவிஷணமும் ஆத்மகுணமிதே; ஆகை யாலிறே, “மடவாள்” என்கிற பத்யுத்தை வ்யாக்யாநம்பண்ணி, தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச் செய்தது.

l (அவன் இத்யாதி) அவன் நோக்கினதுக்கு ஸப்யத்யம் எங்கே என்ன, “மானேய் நோக்கி” என்று இவனைச் சொன்னபோதே அர்த்தரத் ஸித்தத்யம்; மானேய்ந்த நோக்கை

ஜீ— e பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (அருளுவிப்பார் இத்யாதி) g, j “நோக்கு” என்ற துக்குக் கண்ணென்று ஓர் அர்த்தம் அருளிச்செய்து, கடாஷபரமாக அர்த்தாந்தரம் (காரியப் பாடற இத்யாதி) காரியப்பாடற - ப்ரயோஜநாந்தரம் இன்றிக்கே ஸ்நேஹத்தோடே கூட.

h, i, k “மடவாளை” என்றதுக்கு ஆத்மகுணோபேதை என்று ஓர் அர்த்தம் அருளிச்செய்து, துவட்சியையுடையவென்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே மடவாள் இத்யாதி) k துவட்சி -

ஈ— அன்றிக்கே, (மடவாள்) k மடப்பமாவது - துவட்சியாய், l அவன்தான் கண்ணாலே இவனை நோக்கினால் m A “தெய்வவண்டு துதைந்த எம்பென்மையம்பூ” என்கிறபடியே, n வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலையாயிற்று இவளிருப்பது.

(மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா) o மாம்பழத்தோடு o₂ ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே p அப்பேரை துரிக்குமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமான் என்

அ-உடையவள் துவளும்போது அவன்றோக்காலேயாகவேணுமிறே. n (தெய்வவண்டு இத்யாதி) பரதேவதையாகிற வண்டானது விமர்தித்து புஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய ஸ்திரீத்வமான இது, பரிதாப ஸஹமல்லாத ஸுகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது. n (வண்டாலே ஆத்தஸாரமான) இவ்விடத்திலே, 1. “மர்மஸ்ப்ருஸோ ரஸஸிரா வ்யதிவித்ய வ்ருத்தை: கார்தோபபேடாகுலலிதைர் லுலிதாங்க்யஷ்டி: | புஷ்பாவளீவ ரஸிகப்ரமரோபபுக்ता த்வம் தேஷி நித்யமபிநந்த்யஸே முருந்தம் ||” இத்யாதி அநுஸந்தேயம். ரஸஸிரா: - மந்ம தேஷாத்மீபக ஸ்ரீரஸ்தநாடிசுனை. வ்யதிவித்ய - ஸ்பர்ஸித்து. வ்ருத்தை: - ப்ரவ்ருத்தை: . உப பேடாகுலலிதை: - உபபேடாகுசேஷ்டாபி: . லுலிதா - ஸிதிஸீக்ருதா.

o “மார்பில் கொண்டாய்” என்றபோதே மாதவன் என்று ஸித்தமாயிருக்க புதர்ச “மாதவன்” என்பானென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி) யத்வா, “மாதவா” என்றாலும் “ஸ்ரீமாத்” என்கிறது ஸித்தமாயிருக்க, “மார்பில் கொண்டாய்” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி) p அப்பேர்-மாம்பழவுண்ணி. o₂ மாம்பழத் தோடு ஓர் ஆகாராதி ஸாத்ருஸ்ய ஸம்பந்தமில்லாததொரு உண்ணி, சரகுண்ணி-சிறிய உண்ணி. மாம்பழவுண்ணி - பெரிய உண்ணி. q (அங்ஙனன்றிக்கே) ஸ்ரீயோட்டை ஸம்பந்தமற்றிருக்க, ஸ்ரீமான் என்னும் பேரை துரித்திருக்கிறவர்கள் போலன்றிக்கே என்றபடி. மார்பில் கொள்ளுகையாலே மாதவன் என்றபடி. அந்யத்ர ஸ்ரீமச்சுப்தம் ஒளபசாரிகம் என்கிற அர்த்தத்துக்கு

ஜீ-லாகுவம். l அவன் நோக்கினதுக்கு ஸப்தம் எங்கே? என்ன; “மரணம் நோக்கி” என்று அவனைச் சொன்னபோதே அர்த்தாத் ஸித்தம். அதாவது இந்நோக்கையுடைய இவள் துவளும்போது அவன் நோக்காலேயாகவேணுமிறே. n (தெய்வவண்டு இத்யாதி) பரதேவதையாகிற வண்டானது விமர்தித்து புஜித்து. அத்தாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய ஸ்திரீத்வமான இது, பரிதாபஸஹமல்லாத ஸுகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது. இங்கே, 1 “மர்மஸ்ப்ருஸோ ரஸஸிரா வ்யதிவித்ய வ்ருத்தை: கார்தோபபேடாகுலலிதைர் லுலிதாங்க்யஷ்டி: | புஷ்பாவளீவ ரஸிகப்ரமரோபபுக்ता த்வம் தேஷி நித்யமபிநந்த்யஸே முருந்தம் ||” இத்யாதி அநுஸந்தேயம். ரஸஸிரா: - மந்ம தேஷாத்மீபக ஸ்ரீரஸ்தநாடிசுனை. வ்யதிவித்ய - ஸ்பர்ஸித்து. வ்ருத்தை: - ப்ரவ்ருத்தை: . உபபேடாகுலலிதை: - உபபேடாகுசேஷ்டாபி: . லுலிதா - ஸிதிஸீக்ருதா.

o “மார்பில் கொண்டாய்” என்றபோதே, மாதவன் என்று ஸித்தமாயிருக்க, புதர்ச “மாதவன்” என்பானென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி) o₂ (ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்க) ஸாத்ருஸ்ய ஸம்பந்தமும் இன்றிக்கேயிருக்க, p அப்பேரை - மாம்பழவுண்ணி என்கிற பேரை. சரகுண்ணி-சிறிய உண்ணி, மாம்பழ உண்ணி-பெரிய உண்ணி என்று இப்படிக்களிலே சில உண்டு என்றபடி. q (அங்ஙனன்றிக்கே) ஸ்ரீயோட்டை ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஸ்ரீமான் என்னும் பேரை துரித்திருக்கிறவர்கள் போலன்றிக்கே என்றபடி. மார்பில் கொள்ளுகையாலே

ஈ—னும் பேரை தூக்கிறவர்கள். q அங்ஙனன்றிக்கே, q_2 1. “விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்துலஸ்த்யா” (விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்துலஸ்த்யா) என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே “மாதவன்” என்னும் திருநாமத்தை உடையவனே!

r (கூனே சிதைய) s அவள் அருகின்றிக்கேயொழியவானுல்தான் உன்னைக் கீட்டினார்க்கு அவத்யம் வருமோ? t “கூனே சிதைய” என்றது- t_2 இவளுடைய அல்லாத அவயவங்களுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அதைப்பற்ற. p வநவாஸஹேது பூதையான குப்யஜாயைச் சொல்லிற்றும், பூல்யத்திலே சுண்ணுவிற்கொண்டு திரியா

அ-வ்யஞ்ஜகமாகிறது. மார்வில் கொள்ளுகையாலே மாதவன் என்றது-2. “பல்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ்ஸ்துலம் ஹரே.” என்று இவனை நாயகனாக வரித்துத் திருமார்விலே ஏறின மையைப்பற்ற.

r (கூனே சிதைய) இதுக்கு இரண்டு பொருள். s, t, p “உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய்” இத்யஸ்ய அர்த்தத்தாயம். s (அவள் அருகின்றிக்கேயொழிய இதி) தத்யநீம் ஜநககுலே ஹி ஸா இதி பூவஃ. க்ருஷ்ணாவதார விஷயத்வே, 3. “ஆவயோர் க்ராத்ரஸத்ருஸம் த்யதாமறுலே பாம்” இதி பூலபத்ரஸ்ய ஆத்மநஸ்ச அபித்யாநாத் தத்ராபி த்யவ்யமஹிஷ்யௌ நேதி த்யரஷ்டவ்யம். t சாந்திட்ட கூனிபக்ஷத்திலே “கூனே” என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம் (கூனே இத்யாதி) அதாவது—“பின்னை சாகக் கூன் நிமிரும்” என்கையன்றிக்கே, இவளுடைய அல்லாத அவயவங்களுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அதைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. இந்தப் பக்ஷத்தில் ஸப்ரத்யார்த்தம்—கூனானதுவே போம்படியாக, உண்டைவில் நிறத்தில்—உண்டைவில் நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே, தெறித்தாய்—தெறிக்கையாவது க்ரியையாய், நிமிர்த்தாய் என்று. p வநவாஸஹேதுவான குப்யஜாபக்ஷத்திலே—கூனானது சிதையும்படி. அதாவது—முன்னும் பின்னும் தள்ளுண்ணும்படி, உண்டைவில்லைக்கொண்டு உண்டைகடா, நிறத்திலே—மர்மத்திலே, தெறித்தாய்—எய்தாய் என்று. இந்தப்பக்ஷத்தில், “தானே

ஈ. மாதவன் என்றபடி. q_2 (விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்துல இத்யாதி) ப்ரத்யமேஸ்மஸே நவமே—1. “தயா஽வ லோகிதா தேவா விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்துலஸ்த்யா | லக்ஷ்மியா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம் ஸிர்வ்ருதிமாகுதா: ||”

s சாந்திட்ட கூனிபக்ஷத்திலே அவதாரிகை (அவள் அருகின்றிக்கே இத்யாதி) t_2 ஏவ காரார்த்தம் (இவளுடைய இத்யாதி) “பின்னை சாகக் கூன் நிமிரும்” என்றத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இந்தப்பக்ஷத்திலே ஸப்ரத்யார்த்தம்—கூனே போம்படியாக, உண்டைவில் நிறத்தில்—உண்டைவில் நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்தாலே, தெறித்தாய்—நிமிர்த்தாய் என்று. நிறம்—ப்ரகாரம். p வநவாஸஹேதுவான குப்யஜாபக்ஷத்திலே—கூனானது சிதையும்படி—முன்னும் பின்னும் தள்ளும்படி, உண்டைவில்லாலே நிறத்திலே—மர்மத்திலே, தெறித்தாய்—எய்தாய் என்று ஸப்ரத்யார்த்தம். இந்தப்பக்ஷத்திலே, நிறம்—மர்மம். இந்தப்பக்ஷத்திலே, “வில்லினுடைய

பா— q_2 I प्रथमेशे नवमे—“तयावलोकिता देवा विष्णुवक्षस्स्थलस्थया । लक्ष्म्या मैत्रेय सहस्र परां निवृतिमागताः ॥ १०६ ॥”

ஈ—நிற்கப் பெருமாள் லீலாரஸம் அநுபுவித்தார் என்று உண்டு; அதைப்பற்றச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அப்போது “கோவிந்தா” என்கிறது—v பூமிக்கு ரக்ஷகஞானவன் என்கிறது.

w அன்றிக்கே, தீம்புசேருவது க்ருஷ்ணனுக்கேயாகையாலே “போம்பழியெல்லாம் w₂ அமணன் தலையோடே” என்னுமாபோலே, அவன்தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்;

அ—வில்லினுடைய உண்டைகொண்டு” என்று ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வர்; A “கூனி கூன் உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி” என்னக்கடவதிறே. அரங்க - மறைய என்றபடி. இந்தப்படித்திலே ஏகாரம் அவ்யயம். v (பூமிக்கு ரக்ஷகஞானவன் இதி) க₂ரம் ரக்ஷயத்வேந விந்ததி - லபுதே இதி கோவிந்த₂:—இதி பாவ:.

w (அன்றிக்கே தீம்புசேருவது இத்யாதி₂) w₂ (அமணன் தலையோடே என்னுமாபோலே) பெருமாள் செய்தத்தையும் அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல் என்றபடி. (அமணன் தலையோடே) அதாவது - ஒரு கள்ளன், ஒரு ப்ராஹ்மண க்ருஹத்திலே கள்ளமிட, அது ஈரச்சுவராகையாலே இருத்திக்கொண்டு அவன் மரிக்க; அவ்வளவில் அவன் பூந்துக்கள் வந்து ப்ராஹ்மணனை “பழிதாவேணும்” என்ன, இரண்டு திறத்தாரும் ராஜாவின்பாடே போக, அந்த ராஜாவும் அவிவேகியாய் மூர்க்குணுமாகையாலே, “ப்ராஹ்மண! நீ ஈரச் சுவரை வைக்கையாலேயன்றே அவன் மரித்தான்; ஆகையாலே நீ பழிகொடுக்கவேணும்” என்ன; அவன் “எனக்குத்தெரியாது; சுவர் வைத்த கூலியானைக் கேட்கவேணும்” என்ன, அவனையழைத்து, “நீயன்றே ஈரச்சுவர் வைத்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்” என்ன, அவனும் “தண்ணீர் விடுகிறவன் போர விட்டான், என்னால் செய்யலாவதென்?” என்ன, அவனை அழைத்துக் கேட்க, அவனும், “குசவன் பெரும்பாளையைத் தந்தான்; அதினாலே நீ ஏறிற்று” என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும், “என்னால் வந்ததன்று. ஒரு வேஸ்யை போகவரத் திரிந்தான்; அவனைப்பார்க்கிற பராக்கிலே பாளை பருத்தது” என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும், “என்னாலன்று, வண்ணன் புடவை தாராமையாலே போகவரத் திரிந்தேன்” என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும், “என்னாலன்று, துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் வந்து இருந்தான், அவன் போகவிட்டுத் தப்பவேண்டிற்று” என்ன, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து, “நீயன்றே இத்தனையும் செய்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்” என்ன, அவன் மௌநியாகையாலே பேசாதிருக்க, “உண்மைக்கு உத்தரயில்லை என்றிருக்கிறான்; இவனே எல்லாம் செய்தான்” என்று ராஜா அவன்தலையை அரிந்தான்; இக்கதையை அநுஸந்திப்பது. x இவ்விரண்டு படிங்களிலும்.

ஜீ—உண்டைகொண்டு மர்மத்திலே எய்தாய்” என்றும் ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வர். A “உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி” என்னக்கடவதிறே. அரங்க - மறைய. இப்படித்திலே, “கூனே” என்கிற ஏகாரம் அவ்யயம். (பூமிக்கு ரக்ஷகஞானவன் இதி) “க₂ரம் ரக்ஷயத்வேந விந்ததி - லபுதே இதி - கோவிந்த₂:” என்றபடி.

w₂ (அமணன் தலையோடே என்னுமாபோலே) பெருமாள் செய்தத்தையும் அவன் தலைமேலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல் என்றபடி. ப்ராஹ்மணன், சுவர் வைத்தவன், ஜலம் விட்டவன், குசவன், வேஸ்யை, ரஜகன், அமணன் என்று அடைவு. இந்தக்கதையை அநுஸந்திப்பது. x இவ்விரண்டு படித்திலும், அபரிதோஷத்தாலே ப்ரத்யுபகித்ததை அருளிச்

ஈ—x அதுவுமன்றிக்கே, சாந்திட்ட கூனிதன்னையே சொல்லிற்றாய், y வருத்தமறச் சுண்டு வில் நிமிர்க்குமாபோலே நிமிர்த்தவன் என்னுதல். z தெறிக்கையாகிறது-கூனியையாய், நிமிர்த்தாய் என்றபடி. a க்ருஷ்ணனுக்கும் வில்லுண்டோ பின்னை? என்னில்; b A வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே. c B “தருமம் அறியாக்குறும்பனைத் தன் கைச்சார்ங்கமதுவே போல்” என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச்செய்து வைத்தாளிறே. (கோவிந்தா) d திரயக்குகளோடும் பொருந்துமவனல்லையோ நீ?

(e வானார் சோதிமணிவண்ணா) f அதுக்கிடக்க; 1. “भक्तानाम्” (புக்தாநாம்) என்னும் வடிவுபடைத்தவனல்லையோ? g குப்பியில் மாணிக்கம்போலே தரிபாதுவிபூதி

அ-அபரிதோஷத்தாலே ப்ரத்யுமபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமன்றிக்கே இத்யாதி) y “(வருத்தமற) உன்னையாலே (சுண்டுவில்)” என்று கூட்டிக்கொள்வது. வருத்தமற என்னையாலே-பின்னை யொருவர் சுண்டுவில்லை நிமிர்க்குமது, கூனை நிமிர்த்த ஜ்ஜாடித்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாதிறே என்றபடி. z தெறித்தாய் என்றால், நிமிர்த்தாய் என்னுமத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே யென்ன (தெறிக்கை இத்யாதி) a (க்ருஷ்ணனுக்கும்) “உண்டைவில்லை நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே என்னைக்கு (க்ருஷ்ணனுக்கும்)” என்று பூரிப்பது. b C “கூர்வேல் கொடுத்தொழிலன்” என்று சொல்லுகிற நந்த்யுகோபருடைய மகனான க்ருஷ்ணனுக்கும் வில்லுண்டோ? என்னில் அருளிச் செய்கிறார் (வேலிக்கோல்வெட்டி என்று) பெரியாழ்வார் திருமொழி-வேலிக்கோல்வெட்டி-வேலிக் கால்களிலே வளர்ந்துநிற்கும் கோலை வெட்டி; அன்றிக்கே வேலியென்று-வளைவாய், வளைந்த கோலை வெட்டி, விளையாடு வில்லேற்றி-லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. c நாய்ச்சியார் திருமொழி (தருமமறியா) ஆந்ருஸம்ஸ்யமிருக்கும்படி முதலிலே வ்யுத்பத்தி பண்ணியறியாத குறும்பனை - தீம்புகளே செய்து போந்தவனுடைய, தன் கைச் சார்ங்கம் அதுவேபோல் - தன் திருக்கையிலே உண்டான அத்திருச்சார்ங்கமேபோல்.

d கோபுரத்தார்த்தம் (திரயக்குகளோடு இதி) e (வானார் சோதிமணிவண்ணா) “வானிலே பூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ப்ருஹணீயமான வர்ணத்தையும் உடையவனே!” என்று ஸப்ரத்யார்த்தம். f “மணிவண்ணா” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுகிடக்க இத்யாதி) g ஆர் என்றதுக்கு அர்த்தம் (குப்பியில் இத்யாதி) குப்பி - பொற்குப்பி. குப்பிஸ்தாநம் - பரம

ஜி-செய்கிறார் (அதுவுமன்றிக்கே இத்யாதி) z “தெறித்தாய்” என்றால் நிமிர்த்தாய் என்று காட்டுமோ? என்ன (தெறிக்கை இத்யாதி) a “உண்டைவில்லை நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே என்னைக்கு (க்ருஷ்ணனுக்கும்)” என்று கூட்டுவது. b பெரியாழ்வார் திருமொழி-(வேலிக்கோல் இத்யாதி) வேலிக்கால் களிலே இருக்கும் கோலை வெட்டி, விளையாடு வில்லேற்றி - லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. c நாய்ச்சியார்திருமொழி-(தருமமறியா இத்யாதி) 2. “ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:” என்றிருக்கும்படியறியாத குறும்பன்றன் திருக்கையில் உண்டான அந்த ஸார்ங்கம்போலே.

d கோபுரத்தார்த்தம் (திரயக்குகளோடும் என்று) e (வானார் இத்யாதி) “வானிலே பூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ப்ருஹணீயமான வர்ணத்தையும் உடையவனே” இதி ஸப்ரத்யார்த்தம். f “மணிவண்ணா” என்றதுக்கு பாவம் (அதுகிடக்க இத்யாதி) g “ஆர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (குப்பியில் இத்யாதி) குப்பிஸ்தாநம் - பரமபதம். h உக்தார்த்தம் A பெரியாழ்வார் 2-6-1. B தாச்-திரு 14-6. C திருப்பாவை 1.

ஈ—யிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று வடிவில் புகரிருப்பது. (மதுகுதா) அவ் வடிவை அநுபூவிப்பார்க்கு வரும் விரோதியைப் போக்குவாயும் நீயன்றே; h மது, வாகிற அஸ்ரனைப் போக்கினாற்போலே i என் விரோதியைப் போக்கினவனே! (உன் j தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம்) k இவை ஒன்றுமில்லையானாலும் அடியில் உன் பேராக்யத்தைப் பார்த்தால்தான் விடப்போமோ? 11. “विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः” (விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:) என்னக்கடவதிறே; m இவர், A பெருநிலங்

அ—பதம். h உக்தார்த்தத்தையே விசேஷித்திட்டமாக உபபாதிக்கிறார் (மதுவாகிற இத்யாதி) i (என் விரோதியை) அகலுகையில் உண்டான அபிஸந்தியை. ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகந்தான் விரோதியென்கிறது.

j (தேனே(ய்)மலரும் திருப்பாதம்) தேன்போலே பேராக்யமான திருவடிகள் என்னுதல்: தேனென்று - தேன்போலே பேராக்யமான ஜலத்தையுடைய க்ஷங்கையாய், க்ஷங்கைப் ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்னுதல். k இதில் முந்தின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவை என்று தொடங்கி) l பேராக்யத்தைக்கு ப்ரமாணம் (விஷ்ணோ: இத்யாதி) m இரண்டாம் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் பெருநிலம் என்று தொடங்கி) k, n முந்தினது - பரத்வத்திலே, இரண்டாவது - த்ரிவிக்கரமாபத்யாதத்திலே. i இவ்விரண்டு அர்த்தத்துக்கும் நியாமகம் - “மத்வ உத்ஸ:” என்றதுக்கு - மதுவத்பேராக்யமான திருவடிகள் என்றும், மதுவத்பேராக்யமான க்ஷங்கையை ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றும் நலந்திகழ் நாராயணச்சீயர் வ்யாக்யாதம் பண்ணுகையாலும், 2. “ஜம்மாதிக்குத் ஜகநோ ய:” இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரகாரத்தால் உள்ளபடியும், n இரண்டாம் அர்த்தத்தில், த்ரிவிக்கரமனான உன் திருப்பாதம் என்று விவகித்து, இங்கே த்ரிவிக்கரம் ப்ரஸங்கம் என்னென்ன (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி)

ஜி—தையே விசேஷித்திட்டமாக உபபாதிக்கிறார் (மதுவாகிற இத்யாதி) பாவாந்தரமாதல்: i (என் விரோதியை) என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாதத்தை.

j (தேனே(ய்)மலரும் திருப்பாதம்) தேன்போலே பேராக்யமான திருவடிகள் என்னுதல்: “தேன்” என்று - தேன்போலே பேராக்யமான ஜலத்தையுடைய க்ஷங்கையாய், க்ஷங்கைப் ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்னுதல். k இதில் முந்தின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்யாதி) l பேராக்யத்தைக்கு ப்ரமாணம் (விஷ்ணோ: இத்யாதி) n த்விதீயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி) 11. “உருக்ரமஸ்ய விஷ்ணோ: பரமே பதே, மத்வ உத்ஸ: - மதுந: ப்ரவாஹ:” என்றபடி. 3. “தஜ்ஜா: ஸ்ருதேர்மதுந உத்ஸ:” என்னக் கடவதிறே. இவ்விரண்டு அர்த்தத்துக்கும் நியாமகம்—“மத்வ உத்ஸ:” என்றதுக்கு - மதுவத்பேராக்யமான திருவடிகள் என்றும், மதுவத்பேராக்யமான க்ஷங்கையை ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றும் நலந்திகழ் நாராயணச்சீயர் த்வேதா வ்யாக்யாதம் பண்ணினது.

ப்ர—11.(மானேய் நோக்கி இத்யாதி) यजुषि (वि-सू) “उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्या, विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः”

நீ—கடந்த நல்லடிப்போதினே ஆசைப்பட்டது; இவர் ஆசைப்பட்டபடியே “திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்” என்று அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேரவிட்டான். “உன்தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம்” என்று அதையே அபேகிக்கிறார். (சேரு மாறு வினையேனே) உகலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே, நீ வந்து கிட்டக்கொள்ள அகலுகைக்கடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் சேருமாறு அருளவேணும். ௦ தாம் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே “வினையேன்” என்கிறார். 5.

அ—என்று ஸங்குதி. ஏகார்த்தபுஷ்பமே முக்யம். இப்புகுத்திலே, அல்லாத அவயவங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இவர் “திருப்பாதம்” என்பானென்? என்னில் (இவர் இத்யாதி) என்று ஸங்குதி. | தேனேய்கை - தேனோடே கூடுகை.

ம யத்வா, 11. “உருக்ரமஸ்ய ஸ ஹி பூந்துரித்தா” என்கையாலே, 1. “விஷ்ணு: பதே பரமே” என்கிறது - த்ரினிக்ரமன் திருவடிகளையன்றோ? என்ன; இங்கும் அதுதானே என்கிறார் (இவர் இத்யாதி) 2. “ஸ்ரேய: கிரந்து கிரணஸ் சரணரவந்த, நிஷயந்த, மாந மகரந்த, ரஸௌக்யதே, ஸ்யா: | தஜ்ஜா: ஸ்ருதேர் மது, உத்ஸ இதி ப்ரதீதா மாங்குள்யரங்கு, நிலயஸ்ய பரஸ்ய த்யாம்ந: ||” தஜ்ஜா: - சரணரவந்த, ஜா: - மகரந்த, ரஸௌக்யதே, ஸ்யா: - மகரந்த, ரஸப்ரவாஹ ஸத்ருஸா: - ஸ்ருதே: - ஸ்ருத்யா. மது, ந: - மகரந்த, ஸ்ய, உத்ஸ: - ப்ரவாஹ இதி க்யாதா: - அத்ர கங்குஜலமேவ மாதூர்யாதிஸ்யேந மகரந்த, ஸத்ருதே, உத்தம். | அத்ரேயம் ஸ்ருதிர் விவக்ஷிதா. 1. “தத, ஸ்ய ப்ரியமபி, பாதே, அஸ்யாம் நரோ யத்ர தே, வ யவோ மதுந்தி | உருக்ரமஸ்ய ஸஹி பூந்துரித்தா விஷ்ணு: பதே பரமே மத், வ உத்ஸ: ||” அஸ்ய விஷ்ணு: - பாத: - பாத, ஸலிலம், கங்குஜ ஜலமிதி யாவத். அஸ்யாம் - ப்ராஸ்யாம், யத்ர - பாத, ஸலி விஷயே. தே, வயவ: - தே, வத்வமிச்சந்த: நர: - நரா: - மாத்யந்தி. தே, வயவ இதி - தேவஸ்ப்த்யாத் 3. “ஸுப ஆத்மந: க்யச்” இதி க்யச் ப்ரத்யயே விஹிதே ச்யாந்த, ஸம் ரூபம். ஸ: - ப்ராஸரிதா, விஷ்ணுர் பூந்து: - இத்தா - இத்தம், பரமே - ஸர்வோத்க்ருஷ்டே, பதே - பாதே, மத், வ: - மது, ந: - உத்ஸ: - ப்ரவாஹ: - அத்ராபி, மது, ஸப்ருதே, ந கங்குஜ ஸலிலம் விவக்ஷிதம். ௦ அவதாரிகா த்யவயத்துக்குஞ்சேர “வினையேன்” என்றதுக்கு அடைவே இரண்டு தாத்பர்யம் (கலத்திலிட்ட சோற்றை இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) “வினையேன் உன் தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்” என்று அந்வயம். 5.

ஜீ-k.m முந்தின அர்த்தம் பரத்வத்திலே; இரண்டாவது-த்ரினிக்ரமாபத்யாதத்திலே. இந்தப்புகுத் தில், த்ரினிக்ரமண உன் திருப்பாதமென்று விவக்ஷித்து, இங்கே த்ரினிக்ரம ப்ரஸங்கும் என்னென்ன (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி) என்று ஸங்குதி. ஏகார்த்தபுஷ்பமே முக்யம். இப்புகுத்தில், அல்லாத அவயவங்கள் எல்லாங்கிடக்க இவர் “திருப்பாதம்” என்பானென்? என்ன (இவர் இத்யாதி) என்று ஸங்குதி. | தேனேய்கை - தேனோடே கூடுகை. முந்தின அர்த்தத்திலே, தேனோடே கூடினதாய் விகாஸியான திருவடிகள் என்றபடி. த்ருவிதீ யார்த்தத்தில், தேன்போலே பேராக்யமான ஜலத்தோடே கூடின கங்கையானது, மலரும். ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றபடி. ௦ அவதாரிகா த்யவயத்துக்குஞ்சேர, “வினையேன்” என்றதுக்கு அடைவே தாத்பர்யத்யவயம் (கலத்திலிட்ட இத்யாதி) “மானேய் நோக்கி தொடங்கி, மதுகுதா! வினையேன், உன் தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்” இத்யத்வய: 5.

6. வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா கேசவா
மனைசே ராயர் குலமுதலே மரமா யனே மாதவா
சிவையேய் தழைய மராமரங்க னேரு மெய்தாய் சிரீதரா
இனையா யினைய பெயரினு யென்று தைவ னடியேனே.

ஆ— 6. வ்யா:— (வினையேன்) “உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான என்னுடைய அநர்ஹதாநுஸந்த, நாமாகிற வினையைப்போக்கின ஸௌஸ்லீயத்தையுடையவனே! அயர்வறுமமரர்களுக்கு உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமோதாரனே! ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநஸ்வபூவானவனே! ஆஸ்ரிதர் இருந்தவிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஸுலபூனவனே! ஆஸ்ரிதர்பக்கவில் நிரதிராய வ்யாமோஹத்தை உடையவனே! நிரதிராயபே, டாக்யபூ, தனே! ஆஸ்ரிதரியோக, கரனவனே! ப்ரணயஸ்வபூவனே! மற்றும் ஏவம்வித, மான சேஷ்டிதத்தையும் குணங்களையுமுடையவனே! உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெருமையாலே அலற்றி, அத்யந்தம் அவஸந்நானேன்; உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்” என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — எம்பெருமான், இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யாத துஸாயிலே, அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்கள் ஸம்ருதிவிஷயமாய் நின்று இவரை நலிய, இவற்றாலே நலிவுபட்டு மிகவும் ஸித்திலராகிறார்.

வ்யா:— (வினையேன் என்று தொடங்கி) “உனக்கு அவத்யாவஹம் என்று அடிமை செய்ய அல்லேன்” என்று நான் அகல “எனக்கு உத்கர்ஷஹேதுவாமத்தனை” என்று என்னைத் தெளிவித்து அடிமையிலே சேர்த்துக்கொண்டவனே! அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ப்ரஹ்மருத்வர்களுக்கும் உத்பாத்யகனாய் வைத்து, இடையர்தம் மனைகளிலே நீயே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரியான நவநீத செளர்யாதி, துவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையையாய், இப்படி ஆஸ்ரிதபுவ்யனாகைக்கு நித்யாநமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையுடையையாய்; ‘மனை சேராயர்’ என்றது-பல மனைகளும் சேரவுடைய இடையர் என்றுமாம். ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜரை விஸ்வவலிப்பித்து அடிமை கொள்ளுகைக்காக, பெரும்பனைகளையுடைத்தாய், தழைத்திருக்கையாலே இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதிருக்கிற மராமரமேழையும் எய்தவனே! (சிரீதரா) என்கிறபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய் என்று தொடங்கி) ஏவம்வித, குணசேஷ்டிதங்களையுடையையாய், இவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களுடையவனே! 6.

ப— அநந்தரம்—அபேக்ஷாநந்தரம் அநுபுவம் ஸித்தி, தியாமையாலே, தத்ஸித்தி, ஹேதுவாய், பே, டாக்யமான ஸ்வபூவங்களுக்கும், திருநாமங்களுக்கும் ஸ்மரித்து ஸித்திலராகிறார்.

ப— வினையேன்—வினையேனுக்கே அஸாதாரணமாய், வினை—(ப்ரேமாதிரயத் தாலே ஆஸத்தியிலும் அபகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்து அகலப்பண்ணும்) பாபத் துக்கு, தீர்—ஸாந்திகரமான, மருந்தானாய்—(ஸீலவத்தவருபமான) மருந்தான வனே! விண்ணோர்—(விரோதி, ப்ரஸங்குமில்லாத) ஸூரிகளுக்கு, தலைவா—நிர்வாஹ களுனவனே! கேசவா—(அவர்களைப் போலன்றியே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதி,களுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாகையாலே) கேசவன் என்னும் திரு நாமமானவனே! மனேசேர்—(குடிசில் கூடக்கொண்டு திரிகையாலே) மனையோடு சேர்ந்த, ஆயர்—ஆயருடைய, குலம்—குலத்துக்கு, முதலே—மூலமானவனே! மாமாயனே—(அபர்யந்தமான நவந்த செளர்யாதி,) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! மாதவா—(அதுக்கடியாய், 1. “एष नारायणमीमान्” (ஏஷ நாராயணஸ் ஸ்ரீமாந்) என்று ப்ரமாணஸித்தமான இவ்வவதாரக,தமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தாலே) மாதவன் என்று திருநாமமானவனே! சினை—பணைகளோடு, ஏய்—சேர்ந்து, தழைய—தழையையுமுடையவான, மராமரங்கள் ஏழும்—மராமரங்கள் ஏழையும், எய்தாய்—எய்தவனே! சிரீதரா—(அத்தாலே வந்த வீரஸ்ரீயாலே) ஸ்ரீதரன் என்று திருநாமமானவனே! இனையாய்—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களையுடையவனே! இனைய பெயரினாய் என்று—இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனே! என்று, அடியேன்—(உன்னோடு) நிருபாதி,க ஸம்பந்தத்தையுடைய நான், நைவன்— ஸித்திலாகாநின்றேன்.

இத்தால்—அநுபவவிரோதி, நிவர்த்தகத்வமும், அநுபாவ்ய விபூதியோக, மும், ஆஸ்ரிதஸத்தாதி, ஹேதுத்வமும், தத்விஷய ஸௌலப்யாதி,களும், அத் தால் வந்த உந்மேஷமும், தத்தேதுவான லக்ஷமீஸம்பந்தமும், விஸ்வாஸஜந கத்வமும், தந்நிபந்த,நௌஜ்ஜவல்யாதி,சயமும் தோற்றுகிறது. 6.

இ— அவ:—ஆறும் பாட்டில்—இவர் அபேக்ஷித்தபோதே முகங்காட்டாமையாலே, அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்கள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நலிய, ஸித்திலராகிரார்.

வ்யா:—(வினையேன் வினை) இவரையொழிய வேறொருவர்க்கு உள்ள தொன்றன்று இந்த வினை; நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபவத்தாலே இல்லை. 2. “यस्त्वया सह स सर्वः” (யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ்ஸ்வர்க்க:) என்று ஸம்ஸ்லேஷம் ஸுக, மாகவிதே பிரிவுக்கு ஸம்பாவநையுடையாருடைய வார்த்தையும்; ஸம்ஸாரிகள் அந்யபரர்; ப்ரத்யாஸத்தியிலே “அயோக்யன்” என்று அகலுவது - இவர்க்கே யுள்ளதொன்று. (தீர்மருந்தானாய்) ஸீலாதி,களைக்காட்டி, அகன்றுபோகிற என்னை ஸீட்டவனே! அகலுகிற இவரைக் கால்பிடிக்கிறவன்தான் ஆரென்னில்: (விண் ணோர் தலைவா) நிரந்தராநுபவம் பண்ணுவாரை ஒரு நாடாகவுடையவனே! (கேசவா) அவர்களால் பர்யாப்தி பிறவாதே, திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு 3. “आद्यं तवाङ्गे संभूतौ तस्मात् केशवनामवान्” (ஆவாம் தவாங்கே, ஸம்பூ,தௌ தஸ்மாத்

இ—கேசவ நாமவாந்) என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனுமாய், தம்மத்யஸ்த்யனாய் வந்து அவதரிக்கும்படி. (மனைசேராயர் குலமுதலே) பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே மனையோடு மனைசேர்ந்த என்னுதல்; இவ்வருகே இடையார் இருந்த மனைகளிலே வந்து அவர்கள் குலத்துக்கு உத்தாரகனுனவனே! மனைசேர்ந்த ஆயர் என்னவுமாம்; மூங்கில்களைக் கையோடே கொண்டுபோய், பசுக்களுக்குப் புல்லுள்ளவிடத்தே வளைத்துக்கொண்டிருக்குமத்தனை என்கை. A“புலவிக் குல வானவர்தங்கோதா” என்னுமதுக்கு அவ்வருகேயாயிற்று “ஆயர்குல முதலே” என்கிற இது. (மாமாயனே) ஸர்வஸக்தியாயிருந்துவைத்து வெண்ணெய்களவிலே இழிந்து, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே கட்டுண்டு நிற்கும் ஆஸ்சர்யம். (மாதவா) இவ்வெளிமைக்கு நித்யாநமிருக்கிறபடி. அவனை உகப்பிக்கையாகிறது-ஆழிதர்க்கு எளியனாகையிறே. ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணுவார்க்கு மமுவேந்தி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல்—(வினையேன் இத்யாதி) சினை-கவடு. நெருங்கின பணைகளையுடைத்தாய், தழைத்திருக்கையாலே இலக்குக்குறிக்க அரிதான மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே! (சீரீதரா) எய்கிறபோதை வீரலக்ஷமியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய்) இப்படிப்பட்ட குணசேஷிதங்களை யுடையவனே! (இனைய பெயரினாய்) இக்குணசேஷிதங்களிலே இழியும் துறையான திருநாமங்களையுடையவனே! (என்று நைவன்) “அருளாய்” என்னவும் மாட்டாதே ஸித்திலனாகாநின்றேன். (அடியேனே) இது ஸ்வதந்தர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரிய வஸ்துவாய் அழிகிறதோ? 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணினவாறே, அவன் அல்பம் தாழ்த்தான்; இவர் b என்னை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார்.

வ்யா:— (வினையேன் இத்யாதி) c உன்னைப்பார்த்தல், d என்னைப்பார்த்தல் செய்யவேண்டாவோ? (வினையேன் வினை) e சேதநர் எல்லார்க்குமுள்ள வினைபோலல்ல

அ— ஆறும் பாட்டு. (வினையேன் இத்யாதி) a கீழில் பாட்டில், ‘கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும் கிருர்’ என்ற பக்ஷத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு, “நைவன்” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (இவர் ஆபிமுக்யம் இத்யாதி) இரண்டாம் அவதாரிகையான பக்ஷத்தில், கீழில் பாட்டுக்கு ஸேஷம் இப்பாட்டு. b “நைவன்” என்றத்தைக் கடாஷித்து (என்னை இழந்தாய் என்று).

c “இனைய பெயரினாய்” என்னுமளவையும்பற்ற (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது. d “அடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது. அதாவது—தவதேகரக்ஷயனான

இ— ஆறும் பாட்டு. (வினையேன் இத்யாதி) a கீழில் பாட்டில் கைங்கர்ய ப்ரார்த்திதாபரமான முத்தின அவதாரிகையை உபஜீவித்துக்கொண்டு, “நைவன்” என்ற பதத்தைக் கடாஷித்து ஸங்கதி (இவர் ஆபிமுக்யம் இத்யாதி) த்விதீயாவதாரிகைக்கு, கீழில் பாட்டுக்கு ஸேஷம் இப்பாட்டு. b (என்னை இழந்தாய்) என்றது—“நைவன்” என்றத்தைப்பற்ற.

A பெரியதிருமொழி 6.2-9.

ஈ—வாயிற்று இவரது; f “புகுவதஸம்ஸ்லேஷம் பெறவேணும்” என்றிறே அவர்கள் இருப்பது; அகலநினைக்கிற இதுள்ளது இவர் ஒருவர்க்குமிறே. (தீர்மருந்தானாய்) “நான் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யம்” என்று அரலுகைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் g மருந்தானவனே! வினையைப்போக்கிற்று எங்குநின்றும் வந்து? என்னில்: (விண்ணோர் தலைவா) h நித்யாநுபுவம் பண்ணாநிற்கச்செய்தே, “நான் அயோக்யன்” என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பில் நின்றும் வந்தாயிற்று. (i கேசவா) அதுக்கு இவ்வருகே j ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி. k 1. “आवां तवाङ्गे सम्भूतौ तस्मात् केशवनामवान्” (ஆவாம் தவாங்கே, ஸம்பூ, தெள தஸ்மாத் கேஸவநாமவாந்)

அ—என்னைப்பார்த்தல் என்றபடி. c, d யத்யவா (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது—“மருந்தானாய்” என்றதின் தாத்பர்யம்; (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது—“வினையேன்” என்றதின் தாத்பர்யம். அகலநினைக்கிற நான் கிட்டுகைக்கு ஸம்வதித்தால், உபேஷிக்க விரகுண்டோ? வருந்தி ஸம்வதிப்பித்த நீதான் உபேஷிக்க விரகுண்டோ? என்றபடி. யத்யவா “விண்ணோர் தலைவா” இத்யாதி₃யிலே—ஸர்வஜ்ஞத்வமும் ஸர்வஸக்தித்வமும் சொல்லுகையாலே (உன்னைப் பார்த்தல்) என்கிறார்; “வினையேன்” என்று—அஜ்ஞாநாஸக்திகளும் சொல்லுகையாலே (என்னைப்பார்த்தல்) என்கிறார். e “வினை” என்றதுக்கு வாஸனை (சேதநர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) சேதநர் எல்லார்க்கும்—முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும். “என் வினை” என்ன அமைத்திருக்க, “வினையேன்வினை” என்றது—இவர்வினை வேகவிலக்ஷணமாகையாலே “இதுவே தமக்கு நிருபகம்” என்கிற அபிப்பிராயத்தாலே என்று கருத்து. f அல்லாதபடி எப்படியென்ன (புகுவதஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி₃) g (மருந்தானவனே) இவருடைய வினையைப் போக்கும் மருந்து—ஸீலகுணம்.

h (நித்யாநுபுவம் இத்யாதி₃) அங்கு இவ்வளிருக்க, இங்கு வந்தது “அயோக்யன்” என்று அகலநினைத்த தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கன்றோ என்று கருத்து. i “கேசவா” என்றது—புரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகளுள் ப்ரத்யயம்நனைச் சொல்லுகிறது. யத்யவா கேஸவ:—கூர்ப்புதி₃யாயி. j (ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி) என்றது—ஸ்ருஷ்ட்யந்முக்ஷுனாய்

ஜீ—c “இனைய பெயரினாய்” என்னுமளவுக்கும்—பூவம் (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது. d “அடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது; அநந்யகூதி என்றபடி. c, d யத்யவா, “விண்ணோர் தலைவா, வினையேன்” என்ற இரண்டையும்பற்ற என்னுதல்; அப்போது, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியான உன்னைப்பார்த்தல், அஜ்ஞனாய், அரக்தனான என்னைப்பார்த்தல் என்றபடி. e “என்வினை” என்னுதே “வினையேன்வினை” என்றதுக்கு பூவம் (சேதநர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) சேதநர் எல்லார்க்கும்—முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும். f அது எப்படியென்ன (புகுவதஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதி₃) g (மருந்தானவனே) போக்கும் மருந்து—ஸீலகுணம்.

i “கேசவா” என்று—புரஹ்மருத்ரோத்பாதகளுள் ப்ரத்யயம்நனைச் சொல்லுகிறது. j (ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி) என்றது—ஸ்ருஷ்ட்யந்முக்ஷுனாய், புரஹ்மருத்ரஜநகளுள்

ப்ரk1.—(வினையேன் வினை இத்யாதி₃) (கேசவா) हरिवंशे कैलासयात्रायाम्—“क इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम्। आवां तवाङ्गे सम्भूतौ तस्मात् केशवनामवान्॥”

ஈ—என்கிறபடியே. (மனைசேராயர் குலமுதலே) 1 அந்நிலையில் நின்றும் இவ்வருகே போந்து கிட்டினபடி. m பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே, மனையோடு மனை சேர்ந்த என்னுதல்; n ஆயர்மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவன் என்னுதல். o அன்றிக்கே, நாலு மூங்கிலைக் கொண்டுபோய், தங்குமிடத்திலே வளைத்துத் தங்குகையாலே சொல்லிற்றுதல். (மாமாயனே) p இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்ஸித்த த்ரவ்யமே தூரகமாய், அதுதான் களவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை. இவ்வெளிமைக்கு அடி சொல்லுகிறது,—(மாதவா) அவளோட்டைச் சேர்த்தி. (சினையேய் இத்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வலிப்பித்துக் கார்யம் செய்தபடி; சினையென்று பனை; ஏய்கை - நெருங்குகையாய், பனைகளொடு பனைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நினைத்தபடி இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடிநின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே! q இத்தால் - ஆஸ்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்

அ—புரஹ்மருத்ர ஜநகனான துஸையைப்பற்ற. k புரஹ்மருத்ர ஜநகத்வத்துக்கு ப்ரமாணமேது? என்ன (ஆவாம் இத்யாதி) 1 அந்நிலையில் நின்றும் இத்தனை புரஹ்மரயத்தநமெல்லாம் பண்ணிற்று. தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகவிறே என்று கருத்து என்று தாத்பர்யம். m, n, o “மனைசேர்” என்றது—ஊருக்கு விசேஷணமாகவும், க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷணமாகவும், இடையர்க்கு விசேஷணமாகவும் மூன்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) குலமென்று—ஊருக்கும், வம்ஸத்துக்கும் பேர்; n இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே “சேர்” என்கிறது - திருவவதாரம் மதுரையிலே யாகையாலே. o புறப்பட்ட இடங்களிலும் மனை கைவிடாதவராகையாலே எப்போதும் மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்னுதல்; ஆக “மனைசேராயர் குலமுதலே” என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம். p (இடைக்குலத்திலே இத்யாதி) இந்த எளிமைக்கும், உபேஷிக்கிற இதுக்கும், என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்று கருத்து என்று தாத்பர்யம்.

q (இத்தால் இத்யாதி) இப்படி வருந்தி ரக்ஷித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபூவத்துக்கும், உபேஷிக்கிறதுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்று தாத்பர்யம் என்று ஹ்ருத்யம். r பத்யஸங்க்யதிஸித்தம் அர்த்தமாஹ (மராமரங்கள் இதி) “மாதவா” என்கையாலே இதுவே பொருள் என்று தாத்பர்யம். s (குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி) குணவாசகங்கள்—

ஜீ—துஸையைப்பற்ற. k புரஹ்மருத்ர ஜநகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஆவாம் இத்யாதி) 1. “க இதி புரஹ்மனோ நாம ஈஸோ஽ஹம் ஸர்வதேஹிநாம்” இத்யம் பூர்வார்த்தம். இத்யம் ஹரிவம்ஸே கைலாஸயாத்ராயாம். l (அந்நிலையில் நின்றும்) புரஹ்மருத்ரோத்பாதகனான ப்ரத்யும்நனான நிலையில் நின்றும். m, n, o மனைசேர் என்றது - ஊருக்கு விசேஷணமாகவும், க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷணமாகவும், இடையர்க்கு விசேஷணமாகவும் மூன்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) குலமென்று - ஊருக்கும், வம்ஸத்துக்கும் பேர். n த்விதீயார்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே, “சேர்” என்றது - திருவவதாரம் மதுரையிலேயாகையாலே. o த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்றபடி.

r பத்யஸங்க்யதி ஸித்தம் அர்த்தமாஹ (மராமரங்கள் இத்யாதி) கீழே “மாதவன்” என்கையாலே, இதுவே பொருள் என்று தாத்பர்யம். s (குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி)

7. அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறித லார்க்கு மரியானை
கடிசேர் தண்ணந் துழாய்க்கண்ணி புனைத்தான் றன்னைக் கண்ணனை
செடியா ராக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை
அடியேன் காண்பா னெற்றுவன் இதனின் மிக்கோ ரயர்வுண்டே.

நீ—திலே ஸங்கித்தால், ஸங்காநிராகரணம்பண்ணி ரகடிக்குமவன் என்றபடி. (சிரீதரா) r மராமரங்கள் எய்கைக்கு இலக்குக்குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷமியைச் சொல்லு கிறது. (இனையாய்) ஏவம்விதமான குணசேஷ்டிதங்களை உடையவனே! (இனைய பெயரியனாய்) s குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களை உடைய வனே! (என்று நைவன்) “t காணவேணும், u கேட்கவேணும்” என்னமாட்டாதே நையாநின்றேன். (அடியேனே) v ஆருடைமை அழிகிறது? w உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறார். x இது ஏதேனும் ஸ்வதந்தர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? y பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? z உன்னால் ரகடிக்கவொண்ணாமே அழிகிறதோ? z₂ என்னால் ரகடிக்கலாய் அழிகிறதோ? 6.

அ—“கேசவா, ஆயர்குலமுதலே, மராமரனே, மாதவா, சிரீதரா” இத்யாதி₂கள். சேஷ்டித வாசகம்—“மராமரம் எய்தாய்” என்றது. t, u “என்று நைவன்” இதி வக்துர்புராவமாஹ (காணவேணும் இதி) “இனையாய் இனையபெயரினாய்” என்ற அதந்தரம். “குணங்களைக் கேட்கவேணும்” என்றும், “சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்” என்றும் சொல்ல ப்ராப்தமா யிருக்க, ப₂லஹாநியாலே நைவன் என்றபடி. u கேட்க என்றது—கண்டபோது வினவும் நல்வார்த் தைகளை என்றபடி. v...z₂ (ஆருடைமை) இத்யாதி₂வாக்ய த்யவயோக்தமான—அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியையும் வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் இத்யாதி₂) என்று அருளிச்செய்வார். x...z₂ “வினையேன்வினை” என்று தொடங்கி “இனைய பெயரினாய்” என்னுமளவுக்கும், “நைவன்” என்ற பத₂த்துக்கும், ஹார்த்தபுராவம் அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) என்னவுமாம். z, z₂ கீழே, “உன்னிப்பார்த்தல் என்னிப்பார்த்தல்” (719 c, d) என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (உன்னால் இத்யாதி₂) என்னவுமாம். z யத்யவா, “மராமரங்கள் ஏழும் எய்தாய்” இத்யேதத் பரமருஸந் ஆஹ(உன்னால் ரகடிக்கவொண்ணாமே இதி) z₂ “வினையேன், நைவன், அடியேன்” இதி பத₂த்யஞ்ச ஹ்ருதி₂ நித்யாயாஹ (என்னால் ரகடிக்கலாய் இதி) “வினையேன் வினையென்று தொடங்கி, இனைய பெயரினாய் என்று அடியேன் நைவன்” என்று உரை அந்வயம். 6.

ஜீ—குணவாசகங்கள்—“கேசவா, ஆயர்குல முதலே” இத்யாதி₂கள். சேஷ்டிதவாசகங்கள்— “மராமரம் எய்தாய்” இத்யாதி₂. t “என்று நைவன்” என்கிறவர்க்கு புராவம் (காண வேணும் இத்யாதி₂) t, u “இனையாய் இனையபெயரினாய்” என்ற அதந்தரம். “திருநாமங் களைக் கேட்கவேணும், சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்” என்னமாட்டாதே, ப₂லஹாநியாலே நைவன் என்றபடி. v...z₂ (ஆருடைமை) இத்யாதி₂வாக்ய த்யவயோக்தமான—அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியையும் வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் இத்யாதி₂) z, z₂ கீழ் “உன்னிப்பார்த்தல்” (719 c, d) இத்யாதி₂க்குச்சேர தாத் பர்யம் (உன்னால் இத்யாதி₂). க்ரமேணந்வய:.

ஆ— 7. வ்யா:— (அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானையே காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிற ஆழ்வார், பின்னையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, “கெட்டேன்! அவனை அகலாதே நான் ‘காணவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞாநமோ!” என்று தம்மை நிந்தித்து, “இவனைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாதே, இவன் பக்கலிலே கைவல்யாதி, ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகன்று போவார்கள் என்ன பாக்யம் பண்ணினாரோ? நானும் அங்ஙனையாகப் பெற்றிலேன்” என்று நோகிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—இப்படி “எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்று அபிநிவேசித்த ஆழ்வார், அவன் ஸம்ஸ்லேஷோந்முக்யனாவாறே, மீளவும் அவன் வைலக்ஷணயத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன்) அடிமை தவிர்ந்திருக்கிறவர் “அடியேன்” என்பானென்? என்னில், பூர்வவாஸனையாலே. (அறிதல் என்று தொடங்கி) எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் அறிய நிலமன்றிக்கே, ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமாய், நிரதிஸ்ய போக்யமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், மிகவும் குணவானவனை. (செடியாராக்கை என்று தொடங்கி) கர்மங்களாலே நிரந்தரமான தேஹஸம் ப்ரந்தத்துரிதம் ஆஸ்ரிதர்பக்கல் சேராமே காக்கும் ஸ்ரீய:பதியை. கைவல்யார்த்திகளை “அடியார்” என்கிறது, தம்மைப்போலே அவனோடே பரிமாறி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளையாதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையால். (அடியேன் என்று தொடங்கி) நான் காணவேணும் என்று அலற்றுநின்றேன்; இதுக்கு மேற்பட அறிவுகேடுண்டோ சில? 7.

ப— அநந்தரம்—“அஜ்ஞான நாம், அத்யந்த ஸுலப்யனாய் போக்யபூதனாய் வைத்து, அதிஸயிதனான அவனைக் காணவேணும் என்று அலற்றுகையாவ தென்? என்ன அறிவுகேடோ?” என்று பழைய நிகர்ஷாநுஸந்தாரநம் தலையெடுத்து நிராஸராய் அகலத்தேடுகிறார்.

சிறியஞானத்தன் — அல்பஜ்ஞான, அடியேன் — நான், ஆர்க்கும் அறிதல் அரியானை—அதிஸயித ஜ்ஞானராலும் அறிய அரியனானவனாய், கடி—பரிமளம், சேர்—செறிந்து, தன் — குளிர்ந்த, அம் துழாய்க் கண்ணி புனைந்தான் தன்னை — திருத்துழாய் மாலையைப் புனைபவனான தன்மையை உடையனாய், கண்ணனை — (துரவபேராத்வ போக்யத்வோத்கர்ஷங்கள் ப்ரகாஸிக்கும்படி) க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, (அந்நிலையிலே) செடியார் — ஸம்ஸாரகாந்தார ஸம்ஸ்ருஷ்டமான, ஆக்கை — ஸரீர ஸம்ப்ரந்தத்தை, அடியாரை — தன்னோடே அவ்யவஹித ஸம்ப்ந்தமுடையார், சேர்தல் தீர்க்கும் — கிட்டாதபடிபண்ணி ரக்ஷிக்கும், திருமலை — ஸ்ரீய:பதியானவனை, அடியேன் — ஸேஷபூதனாய் வைத்து, காண்பான்—

ப—காணவேணுமென்று, அலற்றுவன்—(அத்தலைக்கு அவத்யகரமாம்படி நான்) அலற்றுகின்றேன்; இதனில்—இதில், மிக்கு—விஞ்சிற்று, ஓர் அயர்வு—ஓர் அறிவு கேடு, உண்டே—உண்டோ?

அடியாராவார் - அதிஸயகரர் என்று கருத்து. முதலடியில் “அடியேன்” என்றது-ஸேஷத்வ நிரூபிதமான அஹமர்த்தத்தைக் காட்டுகையாலே, நான் என்ற படி. “செடியாராக்கை—என்கிறவிடம், கைவல்யார்த்திகளான ஸேஷபூதர்க்கு ஸரீரத்தைக் கழித்துக் கொடுக்கையைச் சொல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவர். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — “நைவன்” என்றவாறே மெய்யாகக் கருதி முகங்காட்டினான்; முகங்காட்டினவாறே பழையபடியே விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப் பார்த்து அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன்) இப்போது, “அடியேன்” என்கிறது - அடிமைக்கு இசைந்து அன்று; ஜ்ஞாநாநந்தங்களுடைய நிர்வாகமாக ஸேஷத்வத்தைப் ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே. “அஹம்” என்கிறவோபாதி “அடியேன்” என்கிறார். (சிறிய ஞானத்தன்) அத்யல்ப ஜ்ஞாநத்தை உடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானை) ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மருத்ராதிதிகளுக்கும் அறிய அரியவனை. கூடாது விஷயங்களையும் பரிச்சேத்யுக்கமாட்டாதவன் நான்; அவன் அதிகராலும் அபரிச்சேத்யன். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தனக்கும் அறியப்போகாது; A தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானிறே; பர்வத பரமானுக்களுக்கு உண்டான சேர்த்திபோலேயிறே. (கடிசேர் இத்யாதி) ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. 1. “सर्वज्ञः” (ஸர்வகூந்த:) என்கிற விஷயமாகையாலே, பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும்; திருமேனியில் குளிர்த்தியாலே செவ்விமாருதேயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதனவனை. (கண்ணனை) அறிவரிதான நிலைதான் அவதரித்து நின்றவிடத்திலே. கடல் கிட்டிற்று என்றால் பரிச்சேத்யுக்கலாமோ? மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, ஐஸ்வர்யத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? என்னில்: ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபுன யிருக்கும் என்னவுமாம். (செடியார் இத்யாதி) அடியார்க்குச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும். இங்கு “அடியார்” என்கிறது கேவலரை. தம்மைப் போலவே கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்காதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையாலே; அடிமையாவது-ஸ்வாமிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுகையிறே. தூறுமண்டின ஸரீரம் அவர்களைச் சேராதபடி பண்ணும். 2. “अरामरणमोक्षाय” (ஐராமரணமோக்ஷாய) என்றிறே அவர்கள் புருஷார்த்தமிருப்பது. (திருமலை) அவர்கள் ஸரீரஸம்பந்தம் அறுத்துக்கொடுப்பான் ஸ்ரீய:பதியாயிற்று. அவர்களிற்காட்டில் நீர் குறையநின்றவிடமென்? என்னில்: (அடியேன் காண்பான்

இ—அலற்றுவன்) அடியேன் என்பது - ஸ்வாமிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணப் பார்த்தாலன்றோ; மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைச்சுமந்து 'காணவேணும்' என்று கூப்பிடாநின்றேன்; அவ்விஷயத்தைக்கிட்டி தூஷிக்கப்பாராநின்றேன். (இதனின் மிக்கோரயர்வுண்டே) இதுக்கு மேற்பட்ட அறிவுகேடுண்டே? இப்போது அறிந்தேனாய், அத்தலைக்கு அவத்யத்தைப் பண்ணுகிற இதிற்காட்டில், முன்பு ஸம்ஸரித்துப்போந்த அறிவுகேடு நன்றாயிருந்தது; அன்று அவனை அழிக்கப்பார்த்திலேன். ஸம்ஸார துஸையில் அஜ்ஞாநம் - தன்னை அழிக்குமதிறே; இது அவனை அழிக்குமதிறே. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a "நைவன்" என்றார்; இவரை நையக்கொடுக்க மாட்டாமையாலே வந்து b முகங்காட்டினான்; அவனைப்பார்த்து, c 'நம்மால் வரும் குணாதிக்கயமும் இவனுக்கு வேண்டா?' என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்) d ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வ ஜ்ஞர் என்னும்படியிடர். என் அறிவுகேடு. e "அல்லேன்" என்று அகலுகிற இவர் "அடியேன்" என்கிறது வாஸனையாலே(;) f அன்றிக்கே, "அடியேன்" என்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (அடியேன் இத்யாதி) a "இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே" என்ற பத்யத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (நைவன் இத்யாதி) b (முகங்காட்டினான்) "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" என்று அகலும்போது இப்பாட்டிலே அவன் முகங்காட்டினானாகவேணும் என்றபடி. c (நம்மால் வரும் குணாதிக்கயம்) என்றது-அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையாலே வரும் ஸர்வாதிக்காரத்வரூப குணாதிக்கயம் என்றபடி.

d ப்ரகரணதுஞ்சுண்யேந சிறுமையின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி) e, f கிட்டி நின்று அவனுக்கு அதிஸயகரராய் "அடியேன்" என்கிறாரன்றிறே; அகன்று போகிறவர் "அடியேன்" என்பானென்? என்ன, இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (அல்லேன் என்று இத்யாதி) வாஸனையாலே பிரியநினைக்கிறதுக்கு முன் அடிமைக்கு இசைந்து "அடியேன்" என்பரே; அந்த வாஸனையாலே அடிமைக்கு இசையாத துஸையிலும் "அடியேன்" என்கிறார் என்றபடி. f (அன்றிக்கே) என்றதுக்கு - இவர்தாம் அகலுகிறவராயிருக்கச் செய்தே இப்படி சொல்லவொண்ணாதேயிருந்ததேயாகிலும், வாஸ்தவமான ஆகாரம் போகாதிறே என்று தாத்தர்யம். f, g "கீழ்வாக்யத்துக்கு மேஷமாய், அன்றிக்கே என்றது-இத்தையொழிய

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (அடியேன் இத்யாதி) a "இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே" என்ற பத்யத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (நைவன் இத்யாதி) b "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலுகையாலே முகங்காட்டினது ஸித்ததும். c (நம்மால்வரும் குணாதிக்கயம்) அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையால் வரும் ஸர்வாதிக்காரத்வரூப குணாதிக்கயம்.

d சிறுமையின் சரமாவதி, (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி) e ஸ்வஸம்பூந்ததும் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அகலுகிறவர் "அடியேன்" என்று ஸம்பூந்ததும் தோற்றச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அல்லேன் என்று இத்யாதி) மேஷத்வ ஜ்ஞாநவாஸனையாலே என்றபடி. | இத்தால் பூலிதம்

ஈ—கிறது-அடிமைக்கு இசைந்தன்று; g ஜ்ஞாநாநந்தங்க்ளோபாதி நிருபகமாக ஸேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே, “அஹம்” என்றவோபாதி “அடியேன்” என்கிறார். (சிறிய ஞானத்தன்) அத்யல்பஜ்ஞாநத்தையுடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானே) எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனாயிற்று அவன்; h ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான தனக்கும் அறியப்போகாது; iA தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானிறே. j தம: ப்ரகாஸங்களுக்குள்ள சேர்த்திபோருங்கிடர் எனக்கும் அவனுக்கும்! (கடிசேர்) k அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் திருத்துழாய்மலை; l நாட்செல்ல நாட்செல்ல, m பரிமளமேறிவாராநின்றுள்ள திருத்துழாய் m மாலையைப் புனைந்தவனே. (கண்ணனை) அறிவரியனாயிருந்துவைத்து, இடையார்க்கும் இடைச்சிகளுக்குத் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனே.

(செடியார் இத்யாதி₃) செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி; o பாபம் மிக்கிருக்கிற ஸரீரம். p B நோயெலாம் பெய்ததோராக்கையிறே. q 1. “जरामरण-मोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये” (ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே) என்று,

அ—என்றபடியாதல். g அது எங்ஙனே? என்னில் (ஜ்ஞாநாநந்த₃ இத்யாதி₃) பூர்வம் ப்ரதிபத்தி என்றபடி” என்று அருளிச்செய்வார்கள். h அர்த்த₂ாந்தரம், விவரணம்வா (ஸ்வத இத்யாதி₃) i அப்படி தனக்கும் தன்னுடைய வைபவம் அறியப்போகாதேயிருக்குமோ? என்ன (தனக்கும் இத்யாதி₃) j ப்ரத₂மபாத₃புலிதமாஹ (தம:ப்ரகாஸங்களுக்கு இதி) கூ₂த்ய₃ரவிஷயங்களையும் பரிச்சே₂தி₃க்கமாட்டாதவன் நான்; அவன் அதிகஜ்ஞாநராலும் அபரிச்சே₂த்ய₃யன் என்று இப்பத₃த்ய₃வயத்தாலும் புலிதம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தம:ப்ரகாஸங்களுக்கு இத்யாதி₃) k “அறிதலார்க்கும் அரியான்” என்ற பத₃ாநுகுணமாக மேலுக்கு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (அறிவரிய இத்யாதி₃) l “சேர்” இதி வர்த்தமாந ப்ரத்யயார்த்த₂மாஹ (நாட்செல்ல நாட்செல்ல இதி) m கடி - பரிமளம். n கண்ணி - மலை.

o (பாபம் மிக்கிருக்கிற ஸரீரம்) பாபந்தான் ஓராகாரமாயிராதிதே. ஆகையாலே பாப கார்யமான வ்யாதி₃யைச் சொல்லி, நோய் மிக்கிருக்கிற ஸரீரம் என்றபடி. p அப்படி நோய் மிக்கிருக்குமோ? என்ன (நோய் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி; நோய் எல்லாவற்றையும் இட்டுப்பண்ணின ஸரீரம். q “செடியாராக்கை” என்கிறதுக்கு இரண்டாம் அர்த்த₂ம் (ஜராமரண

ஈ—(தம: ப்ரகாஸங்களுக்கு இத்யாதி₃) k மேலுக்கு ஸங்க₃தி (அறிவரிய இத்யாதி₃) l “சேர்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்த₂ம் (நாட்செல்ல இத்யாதி₃) m கடி-பரிமளம். n கண்ணி-மலை.

o (பாபம் மிக்கிருக்கிற ஸரீரம்) பாபகார்யமான நோய் மிக்கிருக்கிற ஸரீரம். p அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நோய் இத்யாதி₃) திருமொழி; நோயெல்லாம் இட்டுப் பண்ணினதொரு ஸரீரம் என்றபடி. q “செடியாராக்கை” என்றதுக்கு அர்த்த₂ாந்தரம் (ஜராமரண இத்யாதி₃) கீதாஸு ஸப்தமே, 1. “ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே | தே ப்ரஹ்ம தத்ய₃வித்ய₃:

ப்ர—q1. (செடியார் இத்யாதி₃) गतासु सप्तमे—“जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये | ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् || २९ ||”

ஈ—அவனையே உபாயமாகப்பற்றி, r தூறுமண்டின ஸரீரத்தை s அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர். அவர்களுக்கு அதைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் s, ஸ்ரீமானே. அவர்கள் பின்னை அடியாரோ? என்னில்; “அடியாராவார் அவர்களே” என்றிருக்கிறார். t என்றிய? என்னில், ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே ஸேஷ பூதராகிறார்; u என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே.

உமக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன (v அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) w “அடியேன்” என்பது, “காணவேணும்” என்பதாகாநின்றேன் நான். (இதனின் மிக்கோர் அயர்வுண்டே) x ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே. அது நன்றானபடி என்னென்னில்; அப்போது கடக்கநின்று புகுவத்தவத்தைக் y குறியழியாமே வைத்தேன்; இப்போதன்றே நான் கிட்டி அழிக்கப்பார்த்தது; இதிற்காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? 7.

அ—இத்யாதி; r செடி - தூறு; அனித்யாதி;கள். “அடியாரைச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும் திருமலை” என்று அந்நயிப்பது. r தூறுமண்டுகையாவது - தூறுபோலே மண்டுகை. A மாறிமாறிப் பல பிறப்பைச் சொன்னபடி. s (அறுத்துக்கொள்ளும் அடியார்) “சேர்தல் தீர்க்கும்” என்கையாலே - செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கைக்காக அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று ஸித்திக்குமிதே. t என்றிய - எதுக்காக? u (என்னைப்போலே இத்யாதி;) அவத்யபாவத்தை விளைக்கிறவர்களாகையாலே, அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களென்று தாத்பர்யம். s₂ (திருமலை) அதிகாரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயமிதே.

v (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) அடியேன் என்று அலற்றுவன்; காண்பான் (என்று)? அலற்றுவன்; காணவேணுமென்று அலற்றுவன் என்றபடி. w (அடியேன் என்பது) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் — என்னுடைய ஸம்பந்தமே அவனை அழிக்குமதாயிருக்க. அவனுக்கு என்னோடே ஒரு ஸம்பந்தமும் உண்டாகச் சொல்லுவன்; நான் கண்டால் அவத்யமாய்ப்படியிருக்கிற விஷயத்தை “காணவேணும்” என்பதாகாநின்றேன்; இதிற்காட்டில் அறிவுகேடுண்டோ?—என்று. x இது அயர்வாகில் நல்லறிவுதானேது? என்ன (ஸம்ஸாரியான நாள் இத்யாதி;) y குறியழியாமே - வ்யாஹதமாகாமே. “அடியேன் சிறியஞானத்தன்” என்று தொடங்கி க்ரமேண உரை அந்வயம். 7.

ஜீ—க்ருத்ஸ்ஸமத்யாத்மம் கர்ம சாக்ஷம் ||”. r செடி - தூறு; அனித்யாதி;கள். “அடியாரைச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும் திருமலை” என்று அந்வயிப்பது. s, s₂ அடியார்க்குச் செடியாராக்கை யினுடைய சேர்தலை - ஸரீரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானே என்றபடி. ஐகாரம் அவ்யயம்; அடியார்க்கு என்றபடி. r தூறு மண்டுகையாவது - A மாறிமாறிப் பலபிறப்பைச் சொன்னபடி. t என்றிய - எதுக்காக. s₂ (திருமலை) அதிகாரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயமிதே.

v (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) “அடியேன்” என்று அலற்றுவன், “காணவேணும்” என்று அலற்றுவன் என்றபடி. x இது அயர்வாகில் நல்லறிவுதானேது? என்ன (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி;) y குறியழியாமே - வ்யாஹதமாகாமே. க்ரமேணாவய: 7.

8. உண்டா யுகேற் முன்னமே யுமிழ்ந்து மாயை யாற்புக்கு
உண்டாய் வெண்ணெய் சிறுமனிச ருவலை யாக்கை நிலையெய்தி
மண்டான் சேர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க் காகும் பீர்சிறிதும்
அண்டா வண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே!

ஆ— 8. அவ:— (உண்டாய்) இப்படி ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டு எம் பெருமானே அகல, அவனும் அநாலோசித குணாகுணமாக ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைக தாரகத்வமாகிற தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதாரணம் பண்ணுகிறான்.

வ்யா:— அதிகுஷுத்ரமநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடி யிலே போய்ப்புக்கு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும் நெய்யையும் அபிநிவேஸாதி ஸயத்தினாலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் ஸேஷியாததொருபடி உண்டருளிற்று — பண்டு இந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் ஸேஷித்த துண்டாகிலும் அந்த மண் கரைகைக்கு மருந்தாகவோ? அன்றிறே; ஆஸ்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளியுயித்தனை யிறே—என்கிறார்.

8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — இப்படி ஆழ்வார் அகல, இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக, ஆஸ்ரிதரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்னுடைய யடியைக் காட்டியருள, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— (உண்டாய் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜகூத்தையெல்லாம் பண்டே உன் திருவயிற்றிலே வைத்தாய்; அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து, அதினுள்ளே, உன் னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருடைய ஹேய தேஹங்களோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணி, அபிநிவேஸத்தாலே வெண்ணெயை உண்டாய்; (மண்தான் என்று தொடங்கி) லோகங்களைத் திரு வயிற்றிலே வைத்து உமிழுகிறபோது ஸேஷித்தது ஏதேனும் மண்ணுண்டாகிலும், அத்யஸ்பமும் மநுஷ்யருக்கு ஸேஷியாதபடி நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அங்ஙனன்றே; ஆஸ்ரிதர் த்ரவ்யத்தை புஜித்தல்லது ஆத்மதாரணமில்லாமை என்று கருத்து. (பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்) வைவரண்யம் ஒன்றுமின்றியே ஒழியும் படி என்னவுமாம். (மாயோனே) நிரதிஸயாஸ்சர்யபூதனே.

8.

ப— அநந்தரம் — இப்படி நிராஸராய் இவர் அகலத்தேட, “நம்மோடு ஸம் பூந்தூத்தை உடையாரைக் கைவிடோம், அவர்களையொழிய நமக்குச் செல்லாது, இத்தால் வருவதொரு அவத்யமில்லை என்னுமிடம் நம் அபதாரகத்திலே கண்டு கொள்ளீர்” என்று ஈஸ்வரன் தன்னுடைய ஆஸ்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை வரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

ய— மாயோனே — (ஸர்வரோடும் ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்யம் தட்டாத) ஆஸ்சர்யபூதனே! முன்னமே—முற்காலத்திலே, உலகேழ்— (ஒன்றுக்கொன்று பரிஹார ரூபமான) ஸமஸ்த லோகத்தையும், உண்டாய் — அமுதுசெய்தாய்; உமிழ்ந்து—(அத்தை நிஸ்ஸேஷமாக) உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர்— அல்பரான மநுஷ்யருடைய, உவலை—ஹேயமான, ஆக்கை — ஸரீரத்தினுடைய, நிலை—நிலையை, எய்தி — அடைந்து, மாயையால் — க்ருத்ரிமத்தாலே, புக்கு — ப்ரவேஸித்து, வெண்ணெய் — வெண்ணெயை, உண்டாய் — அமுதுசெய்தாய்; (இது)—மண்தான்—அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணில் ஏகதேயம், சோர்ந்தது உண்டேலும் — சோர்ந்ததுண்டேயாகிலும், மனிசர்க்கு — மநுஷ்யருக்கு, ஆகும்— உண்டாகக்கடவ, பீர்—வெளுப்பானது, சிறிதும்—அல்பமும், அண்டாவண்ணம்— கிட்டாவண்ணம், மண்—அந்த மண், கரைய—கரைகைக்கு, நெய்யுண்—(அவதாராந்தரத்தில்) நெய்யுண், மருந்தோ—மருந்தல்லவிதே;

அதுவும் - ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமான ஸம்ஸ்லேஷம்; இதுவும் - அவர்கள் வஸ்துவொழியச் செல்லாமை என்று கருத்து. பீர் - வெளுப்பு. வெண்ணெயும், நெய்யும் பர்யாயம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக, ஆஸ்ரிதரையொழியச் செல்லாத தன் படியைக்காட்ட, கண்டு விஸ்மிதராகிரூர்.

வ்யா:— (உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே) லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பொரு காலத்திலே. வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது மண்கரைய மருந்தாகில், ஸம்காலத்திலே ஆகவேண்டாவோ? (உமிழ்ந்து) ஒன்றும் ஸேஷியாதபடி, 1. “यथापूर्वमकल्पयत्” (யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிற படியே லோகங்களை உண்டாக்கி; ஸேஷிக்கின்றே மருந்து செய்யவேண்டுவது; உண்கிறபோது ஸேஷித்தது உண்டாகிலிதே உமிழ்கிறபோதும் ஸேஷிப்பது. (மாயையால் புக்கு) இச்சையாலே இந்த லோகத்திலே, சிறுமனிசர் உவலை யாக்கைநிலை எய்திப் புக்கு-அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கூடத் தரமநுஷ்யருடைய ஹேயஸரீரஸம்ஸ்தாநமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து. “உவலையாக்கை எய்தி” என்னுதே, “நிலை எய்தி” என்கையாலே - திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸம்ஸ்தாநமாக்கினான் என்கை. (உண்டாய் வெண்ணெய்) ஈஸ்வரனாய்ப் புக்கு வெண்ணெய் அமுதுசெய்யவொண்ணுதே; அதுக்காக ஸஜாதீயமாகப்புக்கு அமுதுசெய்தாய்; மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது தன் ஸத்தைக்காக. (மண்தான் இத்யாதி) மண்ணை அமுது செய்து உமிழ்கிறபோது அதில் சோர்ந்ததுண்டேயாகிலும். 1. “यथापूर्वमकल्पयत्” (யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கையாலே ஸேஷிக்கைக்கு ப்ரஸங்க்யுமில்லை என்கை.

இ—(மனிசர்க்காகும்) மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரயோஜனப்படுகைக்கு. பீரென்றும்-அல்பம்; சிறிதென்றும் - அல்பம். அத்யல்பம் என்றபடி. (அண்டாவண்ணம்) சேஷியாதபடி. நெய்யுண் மண்கரைய மருந்தோ? அன்றிறே; ஆஸ்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தாலேயல்லது செல்லாமையிறே. சேஷித்தால் மருந்தாகாதோ? அன்றிக்கே, (மனிசர்க்காகும் பீர்) மநுஷ்யருக்கு வரும் வைவர்ண்யம் அத்யல்பமும் சேஷியாதபடி என்னவுமாம். (மாயோனே) ஆஸ்சர்யபூதனே. ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸ முள்ளதொரு த்ரவ்யமே தூரகமாயிருக்கிறதோர் ஆஸ்சர்யம் இருக்கிறபடியென்! 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாரே, “இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது; இவரைப் பொருந்தவிடவேணும்” என்று பார்த்து, b “வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வருத்தாந்தங்கேட்டறியீரோ?” என்ன, “அடியேன் அறியேன்” என்றார், c அதுகேட்கையில் உண்டான ஸ்ரத்தையாலும், “அவன்தான் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேணும்” என்னும் ஸ்ரத்தையாலுமாக; “முன்பொரு காலத்திலே பூமியை எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தோம்; e அதில் ஏதேனும் சேஷித்ததுண்டாகக் கருதி, d திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோம்காணும்” என்ன, e “அது இதுக்குப் பரி ஹாரமாகச் செய்தாயோ!, அது ஒருகால விசேஷத்திலே; இது ஒருகால விசேஷத்

அ— எட்டாம் பாட்டு. (உண்டாய் இத்யாதி) a (இவர் இப்படி இத்யாதி) b...d “நெய்யுண் மருந்தோ” என்கையாலே - அவன் “நெய்யுண் மருந்து” என்றான் என்று தோற்றுகையாலே, தத்துருணமாக கதை உந்நீதமாயிற்று; அதாவது - “நெய்யுண் மண்கரைய மருந்தோ?” என்று இவர் சொல்லுகையாலே, அவன், “மண்கரைகைக்கு இது மருந்து” என்று சொன்னாகவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வாரீர் ஆழ்வீர்) என்று தொடங்கி (திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோம்காணும்) என்னுமளவாக. b “மத்துறு கடை வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு” இத்யுவாச க்ஷு: “ந ஜாநாமி” இத்யபித்யாதஸ்ய நிமித்தம் கிமித்யத்ராஹ (அதுகேட்கையில் இதி) A “அப் பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்” இதி விஷயவைலக்ஷண்யாத், உக்திவைலக்ஷண் யாச்ச இத்யர்த்தம். c (அதில் ஏதேனும் சேஷித்ததுண்டாக) மண்ணானது திருவயிற்றிலே அல்பமாகிலும் தங்கினதாக. e “முன்னம்” என்ற பதத்தை விவக்ஷித்து, ஸமகாலத்திலே அமுதுசெய்யிலன்றோ மருந்தாவது; காலசந்தரத்திலே செய்த மருத்புஷணத்துக்கு, காலாந் தரத்திலே செய்த நவநீதபுஷணம் மருந்தாகாது என்கிறார் (அது இதுக்கு இத்யாதி, வாக்ய த்ரவ்யத்தாலே) f, g, h அவன் சொன்ன ஹேதுவை தூஷித்தால், அவன் ஹேதவந்தரம் சொல்ல வேணுமிறே என்றது மாயோனிலே ஸித்தமென்று, ஈஸ்வரோக்தி ப்ரத்யுக்திருபேண “மாயோன்” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் நாம் இத்யாதி)

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (உண்டாய் இத்யாதி) a “நெய்யுண் மருந்தோ” என்கையாலே - அவன் “நெய்யுண் மருந்து” என்றான் என்று தோற்றுகையாலே, தத்துருணமாக அவதாரினை (இவர் இப்படி இத்யாதி) b (அதுகேட்கையில் இத்யாதி) விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும்,

ஈ—திலே” என்ன, i “ஆனால் நாம் இது ஏதுக்காகச் செய்தோம்?” என்ன, g “ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள தூர்வ்யம் உனக்கு தூரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை” என்ன; h “ஆனால், அங்வேண்ணெனையோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ஸ்வேஷமும் நமக்கு தூரகங்கானும்; ஆனபின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப்பாடியில் i வெண்ணெய்விலக்கினார் i₂ புக்க லோகம் புகுவீர் கிடர்” என்றான். j அவன் கருத்தைத் தாமறித்தமை தோற்ற அநுபூஷிக்கினார் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே) லோகங்களேழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பொரு காலத்திலே. (உமிழ்ந்து) பின்னே அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து. (மாயையால் புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய்) k 1. “माया वयुनं ज्ञानम्” (மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே l இச்சூபர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய். m அது செய்யுமிடத்தில் n சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்ப்புக்கு “ வெண்ணெய் அமுதுசெய்ய ” என்றால் கொடார்களே. (சிறுமனிசர் இத்யாதி₂) கூடித் தூரரான மனுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான ஸரீரத்தினுடைய நிலையை, o அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தூநத்துக்கு உண்டாக்கிக்கொண்டு

அ—வரக்யத்வயத்தாலே) g, h (ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ள தூர்வ்யம் உனக்கு தூரகம்) என்கிறவிது-இவரைப் பொருந்தவிடுகைக்குடலானபடி எங்ஙனே? என்ன அருளிச்செய்கினார் (ஆனால் இத்யாதி₂ வரக்யத்வயத்தாலே) i (வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்) என்றது-எனக்கு அதபிமதம் செய்தவராவீர் என்றபடி. j (அவன் கருத்தைத் தாமறித்தமை தோற்ற) என்றது — “நெய்யுண் மருந்தோ?” என்றத்தைப்பற்ற.

k மாயாஸப்ஸ்தும் இச்சூருப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுவராய், முந்தற வேத்யநிக்ஷுண்டுவை எடுக்கினார் (மாயா வயுநம் இத்யாதி₂) l (இச்சூபர்யாயமாயிருக்கிற) என்ற அதந்தாம் “மாயாஸப்ஸ்தத்தாலே இச்சூருப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகினார்” என்று ஸேஷம். இச்சூரபேதாத்மவமாத்ரங்கொண்டு (இச்சூபர்யாயம்) என்கிறது. m “சிறுமனிசர்” இத்யாதி₂க்கு அவதாரிகை (அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி₂) n (சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் இதி) தத்ர ஸௌகுமார்யாதியாயாத். தத்பரிஸரவர்த்திநாம் விஸேஷஜ்ஞத்வாச்ச மங்குளாஸாஸந பாதயா க்ருஷ்ணாவதார இவ நவநீதம் பேராக்தும் ந ஸஹோந்; க்ருஷ்ணாவதாரே து ஜாத்யுகித பேரஜநத்வாத், பரிஸரவர்த்திநாம் கேரபத்வாச்ச ததூ விரோதேர நேதி பூவஃ. [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்] உவலை-ஹேயம். o “எய்தி” என்று ஏறிட்டுக் கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யம். (அப்ராக்குத இத்யாதி₂)

ஜீ—உக்திவைலக்ஷணயத்தாலும் என்றபடி. g “மாயோனே” என்றத்தைப்பற்ற (ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸம் இத்யாதி₂) j “நெய்யுண் மருந்தோ” என்றத்தைப்பற்ற (அவன் கருத்தைத் தாமறித்தமை தோற்ற என்றது) i₂ (புக்க லோகம் புகுவீர்) அதபிமதம் செய்தீராவீர்.

k 1. “माया वयुनं ज्ञानम्” என்றது-வேத்யநிக்ஷுண்டு, n மேலுக்கு அவதாரிகை (அது செய்யுமிடத்தில் இத்யாதி₂) “சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்” இத்யந்வயஃ. உவலை-ஹேயம். p எய்தி என்று ஏறிட்டுக்கொண்ட

ஈ—வந்தாயிற்று இப்படி செய்தது. p A “கறையினார் துவருடுக்கை” என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னை அமைத்துவந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது; q 1. “सफलं देवि सजातं जातोऽहं यत्तथोदरात्” (ஸப்யலம் தேஹி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதூராத்) என்னுந்நிற்கச்செய்தேயிறே, r 2. “नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः” (நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு:) என்கிறது.

s இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிலே t ஒருவன் யாகும் பண்ணுநிற்க, பிபாஸை வர்த்தித்த வாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, கர்ப்பமுண்டாயிற்றது, ஸுக்ல

அ—p அதுக்கு ப்ரமாணம் (கறையினார் இத்யாதி) A “கறையினார் துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கைச் சறையினார்” காட்டில் பழம் பறித்திட்ட கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைத் தோலையும், பசுகறக்கைக்கு ஸாதூநமான கடையாவையும். கழிகோலையும் கையிலேகொண்டு அரையிற்கட்டின சறைமணியை உடையராய், இப்படி இடைச்சாதிக்கு உசிதமான வேஷத்தை உடையவர். o,q,r 1. “ஜாதோஹம் யத்தவோதூராத்” என்று கர்ப்பவாஸம் சொன்ன போதே, ஸுக்லஸோணித பரிணதமான ப்ராக்குத தேஹமாகவேண்டாவோ? (அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸ்தூநத்துக்கு உண்டாக்கி) என்னக்கூடுமோ? என்ன (ஸப்யலம் தேஹி இத்யாதி) ஹே தேஹி! அஹம் புத்ரார்த்திந்யா த்வயா பூர்வம் ஸ்துத இதி யத், தத் அத்ய தே ஸப்யலம் ஸஞ்ஜாதம்; 2. “ந யோந்யாமவஸத்” என்று-யோநிநிஷ்க்ரமணாதி தேஹிஷ்டில்லை என்றபடி. s நநு—யத்ர யத்ர மநுஷ்யதேஹத்வம் தத்ர தத்ர ஸுக்லஸோணித பரிணமத்வம் தூநஸ்யதே; கிஞ்ச 4. “பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ புவந்தி” இதி ஸ்ருதிஸ்ச—இத்யத்ராஹ (இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிலே இதி) t (ஒருவன்) மாந்தராத: பிதா யுவநாஸ்வ: வ்யாப்திர்ஹி வ்யபிசாரக்ரஸ்தா, ஸ்ருதி: ஸாமாந்யவிஷயேதி பாவ: p ஆனால் அவனுக்கு ஸரீரம் வந்த

ஜீ—துக்கு ப்ரமாணம் (கறையினார் இத்யாதி) காட்டில் பழம் பறித்திட்ட கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைத்தோலை உடையவன். o,q 1. “ஜாதோஹம் யத்தவோதூராத்” என்று- கர்ப்பவாஸம் சொன்னபோதே ஸுக்லஸோணித பரிணதமான ப்ராக்குத தேஹமாக வேண்டாவோ? (அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸ்தூநத்துக்கு உண்டாக்கி) என்னக்கூடுமோ? என்ன (ஸப்யலம் தேஹி இத்யாதி) பஞ்சமேதம்ஸே த்ருதீயே; 1. “ஸ்துதோஹம் யத் த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யா தத்யத்ய தே” இதி பூர்வார்த்தம். மஹாபாரதே, 2. “ப்ராதுர்ப்புவதி லோகாநாம் பாலநார்த்தம் ஸ்வலீலயா, நைஷ கர்ப்பத்வம்” இத்யாதி. r2. “ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு:” என்று-யோநிநிஷ்க்ரமணாதி தேஹிஷ்டில்லை என்றபடி. s கர்ப்பவாஸம் ஸுக்லஸோணித பரிணதிவ்யாப்தமன்று என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிலே இத்யாதி) t (ஒருவன்) மாந்தராதாவினுடைய பிதாவான யுவநாஸ்வன். p ஆனால் அவனுக்கு ஸரீரம் வந்த

ப்ர—q 1. पञ्चमांशो तृतीये “स्तुतोऽहं यत्त्वया पूर्वं पुत्रार्थिन्या तदद्य ते । सफलं देवि सजातं जातोऽहं यत्तथोदरात् ॥ १४ ॥”

r 2. महाभारते “धर्मसंस्थापनार्थाय प्रजज्ञेऽन्धकवृष्णिषु । स एव भूतं मय्यं च भविष्यच्च परन्तप ॥ प्रादुर्भवति लोकानां पालनार्थं खलीलया । नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः ॥”

ஈ—ஸோணிதருபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே; u ஸக்த்யதிரயத்தாலே இப்படி கூடக் கண்டபின்பு, ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாததில்லை என்று கொள்ளத்தட்டில்லையிறே. v மண்ணை அமுதுசெய்தது - அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணை அமுதுசெய்தது - உன் ஸத்தைக்காக. (மண்தான் இத்யாதி) w பூமியைத் திருவயிற்றிலேவைத்து உமிழ்ந்த போது ஸேஷித்தது ஏதேனும் மண்ணுண்டாகிலும், பிற்பட்ட x மனுஷ்யர்க்கு x₂ அத்யல்பமும் ஸேஷியாதபடி நெய்யமுதுசெய்தது அதுக்கு மருந்தோ? y ஒன்றும் ஸேஷியாதபடி அமுதுசெய்யிலோ மருந்தாவது? z அன்றிக்கே, “பீர்” என்று வைவரன்யமாய், மண்ணிலே சிறிது ஸேஷித்தால் மனுஷ்யர்க்கு வரக்கடவதான வைவரன்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் z₂ மருந்தோ? அன்றிறே. “ஆனால் எதுக்காகச் செய்தோம்?”

அ-வழியேது? என்ன (ஸக்த்யதிரயத்தாலே இத்யாதி) மந்த்ரஸாமர்த்த்ய வைபவத்தாலே என்கை. v “உலகேழும் உண்டாய், வெண்ணெய் உண்டாய்” என்ற இரண்டுக்கும் வேறுவேறு? என்ன (மண்ணை இத்யாதி) யத்யவா “மாயோன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து கீழுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம். w “முன்னமே உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தாய்; சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி மாயையால் புக்கு வெண்ணெயுண்டாய்; மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மண்கரைய மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே?” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (பூமியை இத்யாதி) x₂ இந்தப்பக்கத்தில், “பீர்” என்று - அல்பமாய், சிறிதென்றும் - அல்பமாய், அத்யல்பம் என்றபடி. திருவயிற்றில் கிடந்த பூமி, உமிழ்கிறபோது ஸேஷிக்கிலன்றோ மருந்துவேண்டுவது; அதைப் பிரிகதிர்ப்படாதபடி உமிழ்கையாலே ஸேஷித்ததுண்டாகக்கூடாது; அப்படி கூடிற்றுகிலும் என்று - “உண்டேலும்” என்கிற யத்யஸப்தத்துக்கு அர்த்தம். x, x₂ யத்யவா (மனுஷ்யர்க்கு அத்யல்பமும் ஸேஷியாதபடி) “ஆகும் நெய் பீர் சிறிதும் மனிசர்க்கு அண்டாவண்ணம்” என்று அந்வயம்; ஆகும் என்கிறது ஸமபீஷ்யாஹாரத்தாலே; மனிசர்க்காகும் என்றபடி. y “பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்” என்றதுக்கு பூரவம் (ஒன்றும் இத்யாதி) z (அன்றிக்கே) என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதீயனாய் மண்ணுண்டதுக்கு, இக்காலத்திலே மனுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெய் உண்டதும் மருந்தோ? என்கை. z₂ (மருந்தோ? அன்றிறே) காலபேதாத் விக்ரஹபேதாச்ச தஸ்ய பரிஹாரோ ந புவதீதி பூரவ:.

ஐ-வழியேது? என்ன (ஸக்த்யதிரயத்தாலே இத்யாதி) மந்த்ரஸாமர்த்த்ய வைபவத்தாலே என்கை. v “மாயோன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து, கீழுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (மண்ணை அமுது செய்தது இத்யாதி) w “முன்னமே உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தாய், சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய், மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மண்கரைய மனிசர்க்காகும் நெய் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் ஊண் மருந்தோ?” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (பூமியை இத்யாதி) x₂ “பீர்” என்றும், “சிறிது” என்றும் அல்பமாய், அத்யல்பம் என்றபடி. திருவயிற்றிலே கிடந்த பூமியை உமிழ்கிறபோது ஸேஷிக்கிலன்றோ மருந்துவேண்டுவது; அதை நிர்ஸேஷமாக உமிழ்கையாலே ஸேஷித்ததுண்டாகக்கூடாது; அப்படி கூடிற்றுகிலும் என்று - “உண்டேலும்” என்கிற யத்யஸப்தத்துக்கு அர்த்தம். y “பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்” என்றதுக்கு பூரவம் (ஒன்றும் இத்யாதி) z த்விதீயயோஜனைக்கு, “மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ?” என்று அந்வயம். z₂ (அன்றிறே) என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதீயனாய் மண்ணுண்டதுக்கு,

9. மாயோம் தீய வலவலைப் பெருமா வஞ்சப் பேய்ளியத்
தூய குழவி யாய்விடப்பா ருதா வழுது செய்திட்ட
மாயன் வாஜோர் தனித்தலைவன் மரான் மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்
தாயோன் தம்மா னென்னம்மா னம்மா முத்தி யைச்சாந்தே.

ஆ— 9. அவ:— (மாயோம்) ஸர்வேஸ்வரனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து
வைத்து, ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடேவந்து
பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதவிநோதி, நிரஸநைக ஸ்வபாவனாய் அநாலோசிதகுண தேஜாஷ
மாக ஸமஸ்தாஸ்ரிதஜந பரித்ராணைக தாரகனாய், அத ஓவ எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த
எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேனைக தாரகத்வ ஸ்வரூபஸித்த்யார்த்தம்
அவனைப் பற்றி, பின்னை ஒருகாலமும் விடேன் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — “பரிவரான யஸோதாதி,களுடைய வெண்ணெய்
உனக்கு அம்ருதஸமம்; என்னுடைய ஸ்பர்ஸம் உனக்கு நஞ்சோடு ஒக்கும்; நான் அகலு
கையே யுக்தம்” என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, “பூதனைநஞ்சு பூத,கமன்றிக்கே
யொழிந்தாற்போலே உம்முடைய தேஜாஷம் பூத,கமன்று” என்று எம்பெருமான்
அருளிச்செய்ய, “அங்ஙனையாகில் அகல்வேனல்லேன்” என்று ஸமாணிதராகிறார்.

வ்யா:— (மாயோம் என்று) மாயக்கடவோமல்லோம்; (தீயவலவலை என்று
தொடங்கி) பொல்லாத நெஞ்சையுடையளாய்வைத்து யஸோதை,ப்ரிராட்டியைப்போலே
மிகவும் புகழாநின்றதும் செய்து, ஈஸ்வரனான தனக்கும் இன்னாள் என்று தெரியாதபடி

ஈ—என்னில்,—(2, மாயோனே) ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள தூவ்யத்தாலல்லது தாரணமில்
லாதபடியான ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தாயித்தனையன்றோ. 8.

அ—“முன்னம்” என்றும், “மனிசர்க்கு” என்றும் இருக்கையாலே - ப்ரதிகோடித்வேத காலரத்தா
த்வமும், தேவத்வமும் ஸித்தம். நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம். 2, மாயோனே-ஆஸ்ரீய
குணசேஷத்தனே! “மாயோனே, முன்னமே உலகேழும் உண்டாய், உயிழ்ந்து, சிறுமனிசர்
உவலையாக்கை நிலையெய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய், மன்தான்
சோர்ந்ததுண்டேலும் என்று தொடங்கி, நெய்யுண் மருந்தோ” என்று உரை அத்வயம். 8.

இ—இக்காலத்திலே மதுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெய் உண்டது மருந்தோ? என்கை, “முன்னம்”
என்றும், “மனிசர்க்கு” என்றும் இருக்கையாலே - ப்ரதிகோடித்வேத காலரத்தாத்வமும் தேவத்வமும்
ஸித்தம். நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம். 2, மாயோனே - ஆஸ்ரீயகுணசேஷத்தனே!
மனிசர்க்காகும் நெய் - மனிசர்க்கு விதியோகப்படுகிற நெய் என்று ஸப்தார்த்தம். 2 த்விதீய
யோஜனையில், மனிசர்க்காகும் பீர் - மனிசர்க்கு உண்டாகக்கடவ வெளுப்பு இதி ஸப்தார்த்தம்.
பீர் - வெளுப்பு. “மாயோனே, முன்னமே உலகேழும் உண்டாய், உயிழ்ந்து, சிறுமனிசர்
உவலையாக்கை நிலை எய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்; மன்தான் சோர்ந்த
துண்டேலும் என்று தொடங்கி, நெய்யுண் மருந்தோ” இத்யந்வய:.. 8.

ஓ—மிகுந்திருந்த வஞ்சனையையுமுடையளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி, ஈஸ்வரத்வ ஜ்ஞாநம் கலவாதபடி வெறும்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தே நச்சப்பாலே அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து நம்மை உளோமாக்கின ஆஸ்சர்யபூதன். (வானோர் தனித்தலைவன் என்று தொடங்கி) அயர்வறுமமரர்களுக்கு அத்விதீயான அதிபதியுமாய், ஸ்ரியபதியுமாய், எல்லாவுயிருக்கும் தாய்போல் பரிவனுமாய், ஸர்வேஸ்வரனுமாய்வைத்துத் தன் னுடைய குணவத்தையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி. 9.

ப— அநந்தரம் — ஸர்வாதம் வத்ஸலனான ஸ்வாமியைக்கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கக் கடவோம் என்கிறார்.

தீய—கொடிய நினைவையுடையளாய், அலவலை—வாய்பாறி ஏத்தும்வளாயுள்ள, பெரு—அளவிறந்து, மா—பெருத்த, வஞ்சம்—வஞ்சநத்தையுடையளான, பேய்—பேய்ச்சி, வீய—முடியும்படி, தூய—புரையற்ற, குழுவியாய்—பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய், விடப்பால்—விஷங்கலந்த பால், அமுதா—அம்ருதமாம்படி, அமுது செய்திட்ட—அமுதுசெய்த, மாயன்—ஆஸ்சர்ய ஸ்வபாவனாய், வானோர்—நித்யஸ்ரீகளுக்கும், தனித்தலைவன் — அத்விதீயநிர்வாஹகனாய், மலரான்—தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மிக்கு, மைந்தன்—பேராக்யமான யௌவநத்தையுடையனாய், எல்லாயிர்க்கும் — ஸர்வாதமாக்களுக்கும், தாயோன் — மாத்ருவத்வத்ஸலனாய், தம்மான்—தனக்குத்தானே ஈஸ்வரனாய், என் அம்மான்—என்னை அகலாமல் ஆகவிட்ட ஸ்வாமியாய், அம்மாழர்த்தியை—(அதுக்கடியான) விலக்ஷணவிக்ரஹத்தையுடையவனை, சார்ந்து—கிட்டி, மாயோம்—இரண்டு தலையையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவோமல்லோம். பிரியாதிருக்க, இரண்டு தலையும் ஸத்தைபெறும் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ—ஒன்பதாம் பாட்டில் — “பரிவரான யசோதூதிகள் வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம், என்னுடைய ஸபர்ஸம் விஷஸமம், நான் அகலுகையே யுக்தம்” என்ன, “பூதனை நஞ்சு பூதகமாகாதாப்போலே உம்முடைய தேயுஷமும் பூதகமன்று; A ‘பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி’ என்று போலியுமமையும்” என்ன, “ஆகில் அகல்வேனல்லேன்” என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

வ்யா:— (மாயோம்) இரண்டு தலையையும் அழித்துக்கொள்ளக்கடவோமல்லோம். பிரிகை என்றும், மாயகை என்றும் பர்யாயம். (தீய) தீமையாவது நெஞ்சில் திண்மை. (அலவலை) யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொடுவருகை. பெரியவஞ்சம், மாவஞ்சம், இரண்டாலும் ஆதிக்கமே யாய், அறமிக்க வஞ்சநத்தையுடையவள். ஈஸ்வரனும் “தாய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துக்கொடு வருகை. (வீய) முடிய. (தூய குழுவியாய்) ஈஸ்வரத்வம் நடையாடாதபடியான பிள்ளைத்தனத்தில் ஸுத்தி. அடியறிவார் “நீ ஈஸ்வரன்”

இ-என்றால் 1. “**ஶ்ரீமான் மானுஷ் மந்யே**” (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) 2. “**அஃ வ:**” (அஹம் வ:) இத்யாதி, என்னும்படியாயிருக்கை. (விடப்பால் அமுதா அமுது செய்திட்ட) இவன் பின்னைத்தனத்திற்குறைவில்லையாகில், பின்னை அதின் காரியங்காணாதொழிவா னென்? என்னில்; விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்றுப் பிறந்தது. தர்மியை வேறென்றாக்கவொண்ணாமையாலே, விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். (மாயன்) விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத் தந்து நம்மை உண்டாக்கின ஆஸ்சர்யபூதன். இப்படி பூதனையுடைய வஞ்சநத் திலே அகப்பட்டிருக்கிறவன்தான் ஆர்? என்னில் (வானோர் தனித்தலேவன்) நித்ய ஸூரிகளுக்கு அத்விதீயானை நிர்வாஹகன். த்ரிபாத்விபூதியாகப் பரிந்துநோக்க இருக்கிறவன்கிடர் பூதனை கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன். (மலரான் மைந்தன்) நித்யஸூரிகள் ஜீவநமிருக்கிறபடி. மைந்தன் - நித்யயௌவநஸ்வபாவன். (எவ் வுயிர்க்கும் தாயோன்) நித்யஸூரிகள்பக்கலில் இருக்கும் இருப்பு ஸகலாத்மாக்கள் பக்கலும் ஒத்திருக்குமவன். ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பரிவனானவன். (தம்மான்) இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு அடியான ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. தம்மான் - ஸர்வேஸ்வரன். (என்னம்மான்) நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒருதட்டும், நான் ஒருதட்டுமாம்படி என் பக்கலிலே விசேஷ கடாஷத்தைப் பண்ணினவன். (அம் மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே) புருஷோத்தமனைக் கிட்டியே, மாயக் கடவோமல்லோம். விலக்ஷணமாய், பூஜ்யமான திருமேனியையுடையவன். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a “**திருவாய்ப்பாடியில் யஸோதூதிகள் வெண் ணையோபாதி தாரகங்காணும்**” b “**நீர் தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பு**” என்றான்; “**பாவபூந்தமுள்ளவர்களுடைய வெண்ணெய் உனக்கு தாரகம்; அதில்லாத என்னோட்டை ஸ்பர்ஸம் உனக்கு நஞ்சு**” என்றார்; “**நஞ்சோதான்? நஞ்சானமை குறையில்லையே?**” என்றான் அவன்; இவரும் “**இது நஞ்சே; இதுக்கொரு குறை**

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மாயோம் இத்யாதி) a...d அயோக்யதாதுஸந்தாதம் பண்ணி அகலு கிறதுக்கு ஈஸ்வரன் ஸமாதாதம் பண்ணுகிற ப்ரகரணத்திலே, பூதநாதிரஸநம் சொல்லு கிறதுக்கு பாவம் இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில்) இத்யாதி, வாக்யத்தாலும், (அன்றிக்கே) என்கிற வாக்யத்தாலும். a இதில் கீழில் பாட்டோடே ஸங்கா ஸமாதாத ரூபேண - முந்தின அவதாரிகை; d இரண்டாவது - கீழில் பாட்டிலே சேரவிட்ட மையை ஸித்திவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தபரம். ப்ரதமாவதாரிகைக்கு - அமுதானிலே நோக்கு. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு - “**தீய**” என்கிறதிலே நோக்கு. அந்யதரஸ்மித் அந்யதரத் அநுநிஷ்பாதி. b (நீர் தண்ணிதாக இத்யாதி) “**தம்மான்**” என்னச்செய்தே, “**என்னம்**

ஜ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மாயோம் இத்யாதி) a இதுக்குக் கீழில் பாட்டோடே ஸங்காஸமா தாதரூபேண - முந்தின அவதாரிகை. d இரண்டாவது - கீழில் பாட்டிலே சேரவிட்டமையை ஸித்திவத்கரித்து, த்ருஷ்டாந்தபரம். a ப்ரதமாவதாரிகைக்கு - “**விடப்பாலமுதா**” என்றதிலே யும், த்விதீயாவதாரிகைக்கு - “**வஞ்சப்பேய்**” என்றதிலேயும் நோக்கு.

ஈ—யில்லை” என்றார்; o “ஆனால், பூதனையுடைய நஞ்சு தூரகமான நமக்கு ஆகாத தில்லைகாணும்” என்றான்; என்னப் பொருந்துகிறார். d அன்றிக்கே, “பூதனையை முடித்தாற்போலே, ‘நான் அல்லேன்’ என்று அகலப்புக்க என் நிர்ப்பந்தத்தைப் போக்கினான்” என்பாரும் உண்டு.

வ்யா:— (மாயோம்) e “பிரிகையாவது விநாஸம்” என்று இருக்கையாலே, இனி அகன்று மாயக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். f நானும் என்றோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் முடியக்கடவோமல்லோம். g அன்றியே, இரண்டு தலையையும் அழித்துக் கொள்ளக்கடவோமல்லோம். (h தீய இத்யாதி) i 1. “स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीजगद्गुरो:” (ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜக்த்ஞரோ:) என்கிறபடியே - ஐக்யத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை முடிக்கப்பார்த்த நெஞ்சில் தீமையை உடையளாய், யஸோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஜல்பித்துக்கொண்டு வருவாளாய், j ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் “தாய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி தோற்றின மஹாவஞ்சகையான பூதனை முடியும்படியாக. (தூய குழுவியாய்) ஐஸ்வரமான

அ—மான்” என்றதின் தாத்பர்யம்; “தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பென்றான் கீழில் பாட்டிலே” என்றபடி. c (ஆனால் பூதனை இத்யாதி) “விடப்பாலமுதா” என்றதின் தாத்பர்யம்.

e “பிரியோம்” இதி ஸ்தானே “மாயோம்” இதி ப்ரயோகஸ்ய ஹேதுபூர்வகம் அர்த்தமாஹ (பிரிகையாவது இதி) f “மாயோம்” என்கிற ப்ரஹுவசநத்துக்குக் கருத்து என்னென்ன (நானும் என்று தொடங்கி) g “மாயோம்” என்று - தம்மையும் அவனையும் சொன்ன பஷுத்திலும் ப்ரஹுவசநமாகச் சொல்லுகிறது - தமிழுக்குத் த்விவசநமில்லாமையாலே. i தீமைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி) h அலவலை - ப்ரஹுஜல்பம்; j “பெரு” என்றும் “மா” என்றும் - மீமிசைச் சொல்லாய், மிகவும் வஞ்சகையென்றாய், இவ்ஞாடைய வஞ்சநாதிக்கயத்தின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் இத்யாதி) மாவஞ்சம் - மிகவும் வஞ்சகை என்றபடி. “பெரு மா” இதி விசேஷணத்வயஸ்ய வஞ்சநாநாம் அஸங்க்யாதத்வே, ஏகைகவஞ்சநாயா மஹத்தவே ச ஹ்ருத்யம். வீப்ஸயா - மஹாவஞ்சகே த்யர்த்தேன வா. k அதின் கார்யமாவது - விஷத்தின் கார்யம். அதாவது - முடிகை. l (விஷம் இத்யாதி) “தூய குழனி” என்றுவைத்து, “விடப்பாலமுதா” என்றதின் தாத்பர்யம்.

ஜ— e பிரியோம் என்னுதே, “மாயோம்” என்கிறதென்? என்ன (பிரிகையாவது இத்யாதி) f “மாயோம்” என்கிற ப்ரஹுவசநார்த்தம் (நானும் இத்யாதி) i தீமைக்கு ப்ராவம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி) ஹரிவம்ஸே பஞ்சத்ரிம்ஸே - 1. “தஸ்யா: ஸ்தநம் பபௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணேஸ்ஸஹ நளாத் ச. i ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம்” இத்யாதி. h அலவலை - ப்ரஹுஜல்பம். j “பெருமாவஞ்சம்” என்றது - மிகவும் வஞ்சகை என்றாய், அதின் எல்லையருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானமாய் இத்யாதி) k அதின் கார்யம் - விஷத்தின் கார்யமான மரணம். l “தூயகுழனி” என்றுவைத்து, “விடப்பாலமுதா” என்றதின் தாத்பர்யம்.

ப்ர—i 1. हरिवंशे त्रिपञ्चाशे—“तस्याः स्तनं पपौ कृष्णः प्राणैस्सह ननाद च। स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीजगद्गुरो:॥”

ஈ—மேன்மையும் நடையாடாநிற்கச்செய்தே, அது தோற்றதபடி கலப்பற்ற பிள்ளைத் தனத்தை உடையனாய். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் குறையில்லையாகில், k அதின் கார்யம் காணுதொழிவானென்? என்னில்; (விடப்பாலமுதா) l விஷம் அம்ருதமாம் முறுர்த்தத்திலேயாயிற்றுப் பிறந்தது. m துர்மியை வேருக்கவொண்ணாமையாலே விரோதித்த ஆஸுரப்ரகருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். (மாயன்) விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத்தந்து n நம்மை உண்டாக்கின ஆஸ்சர்யபூதன். * (“எனக்கு மல்ல, பிறர்க்குமல்ல, அவனுக்கே” என்று அவன் அநந்யார்ஹமாக்குகையாலே அம்ருதமாயிற்று).

பூதனையுடைய விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்தவன்தான் ஆர்? என்னில்: (வானோர் o தனித்தலைவன்) அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தனித்தலைவனானவன். (மலரான் மைந்தன்) அவர்கள் பரிந்து பரிசர்யபண்ண, பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாயிருக்குமவன். pA “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்” என்கிறபடியே. q (மைந்தன்) அவளுக்கு மிடுக்கானவன்; அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே நித்யமான நவயௌவநத்தை உடையவன் என்னுதல். * (அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே அழகிய மணவாளப் பெருமானாய் இருக்கிறவன் என்னுதல்.) (எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போலே பரிவனானவன். (தம்மான்) ஸர்வேஸ்வரன். (என்னம்மான்) r நான் தன்னை அகன்று முடிந்து

அ—n ஆனால் இவன்தான் முடியும்படி என்னென்ன (துர்மியை இத்யாதி) அதாவது - கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தை உடையனாகிலும், பரமபதநாதநையும் க்ருஷ்ணனையும் வேறென்று சொல்ல வொண்ணாதே; ஆகையாலே, வஸ்துஸ்வரூபத்தாலே முடிந்தான் என்றபடி. B “அமரர்தம் அமுதே அகரர்கள் நஞ்சே” இதி ஹி துர்மிஸ்வரூபமிதி பூவா. n நம்மை - நம் ஸத்தையை.

o தனித்தலைவன் - அதுவிதீயநாயகன். q மைத்தென்று - மிடுக்காதல், யௌவநமாதல், p உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (தேவிமார் இத்யாதி) உன் அமுதுக்கும் பெருமைக்கும் தகுதியான தேவிமாராவார், உனக்கு நிசதியை ஸம்பத்ருபையான லக்ஷியும், ஸமஸ்தவிபூத்யபிமாநி தியான பூமியும்; அதுக்குமேலே, பிள்ளையும் இவர்களோடே கூட இருக்கிற நீ அவர் முகத்தாலே 1. “கரியதாயிதி மாம் வது” என்கிறபடியே நியோகிக்க, கைங்கர்யம் பண்ணுவார் நித்யஸூரிகள். r ஏதத்துபாகவ்ருத்தாத் விவகையா பூவமரஹ (நான் தன்னை அகன்று இதி) s “வானோர் தனித்தலைவன்” இத்யாதிகம் ஹ்ருதி, நித்ய, ப்ராதுமிக விஸேஷ

ஜீ—(விஷம் அம்ருதமாம் இத்யாதி) n ஆனால் பூதனை முடியும்படியென்? என்ன (துர்மியை இத்யாதி) வஸ்துஸ்வரூபத்தாலே முடிந்தான் என்றபடி. B “அமரர்தம் அமுதே அகரர்கள் நஞ்சே” என்றன்றோ துர்மிஸ்வரூபம் என்று கருத்து. n நம்மை - நம் ஸத்தையை.

o தனித்தலைவன் - அதுவிதீய நாயகன். q மைத்தென்று - மிடுக்காதல், யௌவநமாதல், p உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (தேவிமார் இத்யாதி) உனக்குத் தகுதியான தேவிமாராவார், லக்ஷியும் பூமிப்பிராட்டியும்; அவர்கள் முகத்தாலே நீ ஏவ, அடிமைசெய்வார் மற்ற அமரர்-அவர்களோடே துல்யமாக விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகள். s “வானோர் தனித்

10. சார்ந்த விருவர் வினைகளும் சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத்
தீர்த்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்
ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி யகலம் கீழ்மே னெவிறந்து
நேர்ந்த வருவா யருவாகு மிவற்றி னுயிராம் நெடுமாலே.

ஆ— 10. அவ:— (சார்ந்த) இப்படி என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் பாராதே என்
பக்கலுள்ள ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதி, யான மஹாபாபங்கள் எல்லாவற்றையும்
போக்கி, பாபநிபந்த, நமான ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கத்தையும் போக்கி, ப்ராப்யமும்
ப்ராபகமும் தானே என்னும் வ்யவஸாய பூர்வகமாக அநவரத ஸ்வாநுஸந்த, நானக
பே, நாக, நும்படி என்னைத்திருத்தி, பின்னை எனக்குத் திருநாட்டையும் தந்தருளுகைக்
காக ஆகுவதே, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ பரமகாருணி
கத்வா஽஽புரிதவத்ஸலத்வம் என்ற இப்படி அபர்யந்த குணங்கள் எல்லாம்
என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — அடிமைசெய்கையிலே உந்முகூரம்படி பண்ணித்
தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக உத்யோகியாநின்றதுள்ள எம்பெருமானுக்குத்
தம் பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தைப் பேசுகிறார்.

நீ—போகாதபடி நோக்கினவன். 8 நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒரு
தட்டும், நான் ஒருதட்டுமாய்ப்படி என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணின
வன் என்றுமாம். (அம் மா t மூர்த்தியைச் சார்ந்தே) u விலக்ஷணமான திருமேனியை
யுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாயக்கடவோமல்லோம். 9.

அ—கடாக்ஷபாதயா பாவாந்தரமாஹ (நித்யஸூரிகளும் இதி) t மூர்த்திஸப், த:—விக்கூரஹவாசீ'
மஹாபுருஷவாசீ ச; u அர்த்தத்தவயஞ்ச ஸமுச்சித்யாஹ (விலக்ஷணமான இதி) ஏகார்த்தபரம்
வா, ஸஹஸ்ரஸீர்ஷத்வாதி, விரிஷ்டவிக்கூரஹயுக்தனம், புருஷஸூக்தாதி, ப்ராஸித்த, த: னான
வனை என்று தச்சப்த, த:ஸீத்த, த:ம். முந்தின அர்த்தத்திலே தச்சப்த, த:த்தாலே வந்த ப்ராஸித்த, த:
விக்கூரஹத்திலும் புருஷனிலும் என்று கண்டுகொள்வது. மஹாபுருஷனை என்றது - புருஷ
ஸூக்தத்தில் 1. "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்றத்தைப்பற்ற. "தீயவலைவலை
என்று தொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம்" என்று அந்வயம். 9.

ஜீ-தலைவன்" இத்யாதி, யைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் (நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி) t, u மூர்த்தி
ஸப், த:ம் - விக்கூரஹத்துக்கும், ஸ்வாமிக்கும் வாசகமாகையாலே இரண்டையும் தந்த்ரேண
அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமான இத்யாதி) அம்மாமூர்த்தியை - அந்த விலக்ஷண விக்கூரஹ
யுக்தனை என்றும், அந்த மஹாபுருஷனை என்றும் ஸப், த:யார்த்தம். தச்சப்த, த:த்தால் வந்த
ப்ராஸித்த, த: விக்கூரஹத்திலும் புருஷனிலும் என்று கண்டுகொள்வது. ஸஹஸ்ரஸீர்ஷத்வாதி,
விரிஷ்ட விக்கூரஹ யுக்தனாகவும், 1. "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்று மஹா
புருஷனாகவும், ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளிலே அவனுக்கு ப்ராஸித்த, த:யுண்டிதே. "தீயவலைவலை
என்று தொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம்" இத்யந்வயம். 9.

ஒ— வ்யா:— (சார்ந்த என்று தொடங்கி) ஆத்மாவோடு அவிநாபூதமான புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்களை அநாயாஸேந போக்கி, விஷயங்களிலுள்ள ரூசிவாஸநைகளை அறுத்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டித் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாம்படி பண்ணி; “தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத்திருத்தி” என்றத்தால்-அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு தன்பாடே மநஸ்ஸை வைக்கும்படி திருத்தி என்றுமாம். (வீடுதிருத்துவான்) ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்துக்குத் திருநாடு கோடிக்கத் தொடங்கினான். பரிபூர்ணஜ்ஞாநப்ரபஞ்ய, ஸர்வகூதனாய், அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய், ஆஸ்ரித விஷயத்தில் நிரதிஸ்ய வ்யாமோஹத்தை உடையவன். ஆழ்வாரை இப்படி திருத்துகைக்காக வ்யாப்தனாய் இருந்தான் என்றும், அவரைப் பெற்றபின்பு வ்யாப்தி பூர்ணமாயிற்று என்றும் வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுவார். 10.

ப— அநந்தரம், இவர் இப்படி ஸமாஹிதரானபடியைக்கண்டு, பரீதனான ஈஸ்வரனுடைய உபகாரத்தில் பாரிப்பைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஆர்ந்த—(யாவதூஸ்ரயம்) பரிபூர்ணமான, ஞானச்சுடராகி—ஸ்வயம் ப்ரகாஸ ஜ்ஞாநப்ரபையை உடையனாய்க்கொண்டு, அகலம் — சுற்றும், கீழ் — கீழும், மேல்—மேலுமான (பத்து திசுக்கிலும்,) அளவிறந்து—அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபனாய், நேர்ந்த—அதிஸூக்ஷ்மமான, உருவாய் அருவாகும்—அசித்தும் சித்துமாகிற, இவற்றின் — இவற்றுக்கு, உயிராம் — அந்தராத்மாவாய், நெடுமால் — (என்பக்கலிலே) நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தை உடையவன், சார்ந்த—(என்றோடு) பொருந்தி, இரு— (புண்யபாபரூபேண) இரண்டு வகையான, வல் — தூர்மோசமாயுள்ள, வினைகளும்—கர்மங்களையும், சரித்து — (ஒன்றொழியாமல் ஒருகாலே) தள்ளி, மாயம் — அஜ்ஞாந கார்யமான, பற்று — விஷயஸங்கூத்தையும், அறுத்து — அறுத்து, தீர்ந்து — (அநந்ய ப்ரயோஜந) வ்யவஸாயத்தை உடையேனாய்க்கொண்டு, தன்பால் — தன்னிடத்திலே (அநுபூவார்த்தமாக), மனம் — நெஞ்சை, வைக்க — ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி, திருத்தி—(என்னை) நன்றாகப்பண்ணி, வீடு—(எனக்குத் தருவதான) மோக்ஷஸ்தூலத்திலும், திருத்துவான்—ஒரு புதுமைசெய்யாநிற்கும்.

இங்குச்சொன்ன உபயவ்யாப்தியும் தமக்காக என்று கருத்து. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — “மாயோம்” என்றவாறே ஹ்ருஷ்டனாய், அடிமைசெய்கையிலே உந்முகூராம்படி, தம்மை “அயோக்யன்” என்று அகலாத தேஸத்தேறக் கொடுபோவதாகப் பரமபதூத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (சார்ந்த) இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபூந்தியோ என்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கை. (இருவல் வினைகளும் சரித்து) இருவகைப்பட்ட புண்யபாப

இ—ரூபமான கர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே அநாயாஸேந போக்கி. (வல்வினை) ஸர்வஸக்தியானவனும் அநுஸந்தித்தால் நெஞ்சுளுக்க வேண்டும்படியிருக்கை. (சார்ந்த) என்றும் எண்ணெயும்போலே சேர்ந்திருக்கை. (மாயப் பற்றறுத்து) விஷயங்களில் ருசிவாஸனைக்ளைப் போக்கி. மாயை-அஜ்ஞாநம்; அத்தாலே ருசியை நினைக்கிறது. பற்று - வாஸனை. (தீர்ந்து) க்ருதக்ருத்யனாய் என்னுதல்; அநந்யப்ரயோஜனனாய் என்னுதல். (தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி) விரோதியைப் போக்குமளவன்றிக்கே, மநஸ்ஸுக்குத் தானே விஷயமாய்ப்படி பண்ணி. (வீடு திருத்துவான்) பரமபத்யத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்குவான். அதா கிறது - ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்தாலே ஒரு புதுமை தோற்றி யிருக்கை. (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) பரிபூர்ண ஜ்ஞாநப்ரபுனாய். (அகலம் கீழ் மேல் அளவிறந்து) பத்து திசுக்கையும் வ்யாபித்து; ஸர்வகூதனாய் என்றபடி. (நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய். இப்போது வ்யாப்தி சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஒருவனைப் பிடிக்கைக்காக ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரை அகப்படுத்துகைக் காக வ்யாப்தனாகிறது. அன்றியே, இவர் கிட்டினபின்பு வ்யாப்தியும் ஸப்ர யோஜனமாயிற்று என்னவுமாம். (நெடுமாலே) என் பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தை யுடையவன். இவர்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் * முனியே நான்முகனள வும் செல்லுகிறதாயிற்று. அவன் தெளிந்துவந்து முகங்காட்டி க்ரமத்தாலே கொடுபோகப் பற்றுத கலக்கத்தின் காரியம் நடுவடைய. “நெடுமால் வீடுதிருத் தும் ஸ்வபூவன்” என்று அந்வயம். 10.

நி— பத்தாம் பாட்டு. a இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு b புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபத்யத்தைக் c கோடிக்கத் தொடங்கினான்.

(சார்ந்த இரு வல் வினைகளும் சரித்து) d 1. “திலதீலவதாருவஹிவத்” (திலதைல வத்யதாருவஹிவத்) என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற

அ— பத்தாம் பாட்டு. (சார்ந்த இத்யாதி) a “தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்” என்ற பத்யத்தைக் கட்டாவித்து அவதாரிகை (இவரை இத்யாதி) b புதுமை- நூதனத்வம். c கோடிக்க - அலங்கரிக்க.

ஜ— பத்தாம் பாட்டு. (சார்ந்த இத்யாதி) a “தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடுதிருத்துவான்” என்ற பத்யங்களைக் கட்டாவித்து அவதாரிகை (இவரை இத்யாதி) b புதுமை - நூதனமான அதிசயம். c கோடிக்க - அலங்கரிக்க.

பா—d1.(சார்ந்த) श्रीरङ्गधे—“तिलतैलवदारुवहिवद्दुर्विवेचत्रिगुणक्षणक्षरणस्वभावाचेतन - प्रकृतिव्याप्तिरूपदुरत्ययभगवन्मायातिरोहितस्वप्रकाशः”

ஈ—புண்யபாபருப கர்மங்களையும் சரித்து — e ஸர்வஸக்தியான தான் போக்குமன்றும் போக்கவொண்ணாதபடி ஸதஸாகுமாகப் பனைத்த வினைகளை, f விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே போக்கி. (g மாயப் பற்றறுத்து) ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து. (g தீர்ந்து) தான் க்ருதக்ருத்யனாய் என்னுதல்; அன்றிக்கே, (தீர்ந்து h தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி) “அல்லேன்” என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி. (i வீடு திருத்துவான்) * j கலங்காப் பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றான். (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) பரிபூர்ண ஜ்ஞாநப்ரபுனாய். (k அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து) பத்து திங்கிலும் வ்யாபித்து. (l நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) அதிஸுக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற. m அன்றிக்கே, நேர்ந்த-கிட்டின. அதாவது-n ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமான ப்ரக்ருத்யாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாய் என்றுமாம்.

அ— d கூடின என்னுதே. “சார்ந்த” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (திலதைலவத் இத்யாதி) e வன்மைக்கு பாவம் (ஸர்வஸக்தியான இத்யாதி) f தள்ளி என்னுதே “சரித்து” என்கிற துக்குத் தாத்பர்யம் (விரகர் இத்யாதி) விரகர் - உபாயவான்கள். சுவர் - பித்தி. g மாயா ஸப்ரத்யம் ஜ்ஞாநப்ரயாயமாகையாலே, ருசிருப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. “பற்று” என்று வாஸனை. யத்வா, ப்ரக்ருதிகார்யமாகையாலே ருசிவாஸனைகளையும் “மாயப்பற்று” என்கிறது. சேதநனை வஞ்சித்து விஷயங்களிலே மூட்டுகையாலே மாயமான பற்று என்னவுமாம். h தன்பால் - தன்பக்கலிலே. i வீடுதிருத்துவான் - வீடுதிருத்துவானானான் என்றபடி. j கலங்கா-விகாரமில்லாத. k, l “நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்” என்று-காரணவஸ்துமான ஸுக்ஷ்ம சித், சித்வஸ்துக்களில் வ்யாப்திசொன்னபோது, “அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து” என்று அபரிச் சித்நனாய் ஸ்தூலசித், சித்வஸ்துக்களில் வ்யாப்தி சொல்லுகிறது. நீர்மை - ஸௌக்ஷ்மம். உரு - ப்ரக்ருதி. அரு-சேதந: n (அன்றிக்கே இத்யாதி) த்விதீய நிர்வாஹே. “அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து” இத்யுத்தா வ்யாப்தி: ஆகாஸவ்யாப்திவத் ந புவதி. கிந்து நியந்த்ருதயைவ இத்யுச்சயத இத்யர்த்த: yத்வா-“நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்” இத்யத்ர-கார்யாகாரஜக்யந்தராத்மத்வம் வக்துர் வ்யாக்யாது:—காரணவஸ்துஸுக்ஷ்மசித், சித்வஸ்துவ்யாப்தெள, “அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து” இத்யஸ்ய ஹ்ருத்யம் இதி பாவ:—இதி வத்யந்தி. அன்றிக்கே, “அகலம்” இத்யாதி-புஹிர் வ்யாப்தி: “நேர்ந்த” இத்யாதி - அந்தர்வ்யாப்தி என்னவுமாம். n (ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமான) தம்மாலே யதூவஸ்தி, தஸ்வருபேண ஜ்ஞாதங்களான என்றபடி. யத்வா ஆத்மா ச பரி

ஜீ— d கூடின என்னுதே. “சார்ந்த” என்றதுக்கு பாவம் (திலதைலவத் இத்யாதி) ஸ்ரீரங்ககூத்யே, 1. “திலதைலவத் தூருவஹ்ரிவத் தூர்விவேச த்ரிஞ்ணக்ஷணக்ஷரண ஸ்வ பாவாட்சேதநப்ரக்ருதிவ்யாப்திருப தூரத்யய பக்யவந்மாயா இரோஹிதஸ்வப்ரகாஸ:” e வன்மைக்கு பாவம் (ஸர்வஸக்தி இத்யாதி) f தள்ளி என்னுதே. “சரித்து” என்றதுக்கு பாவம் (விரகர் இத்யாதி) விரகர் - உபாயவான்கள். g “மாயம்” என்று-ருசிருபஜ்ஞாநம்; “பற்று” என்று - வாஸனை. h தன்பால் - தன்பக்கலிலே. i வீடு திருத்துவான் - வீடு திருத்துவானானான் என்றபடி. j கலங்காப் பெருநகரம்-விகாரமில்லாத மஹாநகரம். k, l “நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்” என்று - காரணவஸ்து ஸுக்ஷ்மசித், சித்வஸ்துவ்யாப்தியைச் சொன்னபோது, “அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து” என்று-கார்யாவஸ்துவ்யாப்திபரம். l நேர்மை-ஸௌக்ஷ்மம்;

ஈ— (o நெடுமால்) p இப்படியிருக்கிற நெடுமால் வீடுதிருத்துவானானான். q வ்யாப்தியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்தது என்னுதல்; r அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாப்தியை யிருந்தான் என்னுதல். (நெடுமாலே) s *முனியே நான்முகனளவும் அவன் t பண்ணின

அ—ஸுத்த₃மநஸா ப்ரத்யக்ஷண க்ருஹ்யத இதி ப₃ாவ: . அபரிஸுத்த₃மநஸாபி ஸாமாந்யேந “அஹம்” இதி ப்ரத்யக்ஷண க்ருஹ்யத இதிவா.

o நெடுமால் - ஸர்வாதிகன் என்னுதல், மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்னுதல். p முந்தினது (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) q (வ்யாப்தியும் இதி) அபிநா - “ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி” இத்யுத்தா ஜ்ஞாநவ்யாப்திஸ் ஸமுச்சீயதே. “சார்ந்த என்று தொடங்கி, மனம் வைக்கத்திருத்தி, இப்படி இத்தலையைத் திருத்தினபின்பு, ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, இவற்றினுயிரான நெடுமால் வீடு திருத்துவானாகாநின்றான்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வ்யாப்தியும் இத்யாதி₃) s₂ இந்தப் பக்ஷத்தில் “தீர்ந்து” என்றது-தனக்கே அற்றுத் தீர்ந்து என்றபடி. o மால்-வ்யாமுக்₃தன் என்றபடி. r “என்னை விஷயீகரிக் கைக்காக ஆர்ந்தஞானம் என்று தொடங்கி, இவற்றினுயிரான நெடுமால், சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் என்று தொடங்கி, தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து வீடுதிருத்து வானானான்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி₃) s₂ இந்தப் பக்ஷத்தில் “தீர்ந்து” என்றது-தான் க்ருதக்ருத்யனாய் என்றபடி. o “மால்” என்று-ஸர்வாதிகன் என்றபடி. p யத்₃வா, உத்தரார்த்த₃த்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன (வ்யாப்தியும் இத்யாதி₃) “நெடுமால்” என்று உத்₃தே₃ஸித்துக் கீழெல்லாம் விதிக்கிறது என்று தாத்பர்யம். r (அன்றியே இத்யாதி₃) உத்தரார்த்த₃ம் அநுவாத₃ம். பூர்வார்த்த₃ம்-விதி என்று தாத்பர்யம். இவற்றினுயிரான நெடுமால் வீடுதிருத்துவான் - மாளாகையாலே என்னிடத்தில் வ்யாமோஹத் தாலே வ்யாபித்திருந்து வீடுதிருத்துவானானான்—என்றபடி. o இந்த இரண்டாம் யோஜனையில், நெடியமால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்றபடி.

இப்போதே வீடுதிருத்தப்போனால் ஜக₃த்தும் திருந்தும் ப்ரகாரமேது? என்ன; அவன் தன் வ்யாமோஹாதிஸயமெல்லாங்கொண்டு வீடுதிருத்துகிற இது, இவர் * முனியே நான்முகனள

ஜீ—உரு-ப்ரக்ருதி; அரு-சேதநன். k, l யத்₃வா, “அகலம்” இத்யாதி₃-ப₃ஹிர்வ்யாப்தி, “நேர்ந்த” இத்யாதி₃ - அந்தர்வ்யாப்தி என்னவுமாம்.

o நெடுமால் - ஸர்வாதிகன் என்னுதல், மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்னுதல். p முந்தின அர்த்த₂ம் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) q (வ்யாப்தியும்) என்கிற அபிஸப்₃த₃த்தாலே— “ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி” என்று சொன்ன ஜ்ஞாநவ்யாப்தியை ஸமுச்சயிக்கிறது. “சார்ந்த என்று தொடங்கி, மனம்வைக்கத் திருத்தினபின்பு, ஆர்ந்த ஞானச்சுடர் என்று தொடங்கி, நெடுமால் வீடுதிருத்துவானானான்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (வ்யாப்தியும் இத்யாதி₃) s₂ இந்தப்பக்ஷத்தில் “தீர்ந்து” என்றது-தனக்கே அற்றுத்தீர்ந்து என்றபடி. o மால்-வ்யாமுக்₃தன். r “ஆர்ந்த ஞானமென்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்த என்று தொடங்கி, தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து - க்ருதக்ருத்யனாய், வீடு திருத்துவானானான்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (அன்றியே இத்யாதி₃) o இப்பக்ஷத்தில், மால்-ஸர்வாதிகன்.

11. மாலை! மாயப் பெருமானே! மாமா யனே! யென்றென்று
மாலை யேறி மாலைஞால் மன்னு குருகர்ச் சடகோபன்
பாலைய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க் கினை பரிவதே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே மரணம்.

ஈ—உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. u அவன் v தெளிந்துவந்து கொடுபோகப்பற்றுமே
கூப்பிடுகிறிறே w நடுவெல்லாம். 10.

அ—வும் சென்று, கோல்விழுக்காட்டாலே ஜகத்துக்கு உபகாரமாய்ப் பூலித்தது என்கிறார் (முனியே
நான்முகன் இத்யாதி) (முனியே நான்முகனளவும் இதி) A “அவாவறச்சூழ்” இதி காதாபர்
வத்தம் பராங்குஸார்யம் அதர் ஸ்தாபயித்வா தத்ப்ரணீதப்ரபூந்த, முகேந பகுவதா ஜகதோ ய
உபகார: க்ருத: , தஸ்யோபகாரஸ்ய ஹேதுபூதம் நிரவதி, க வ்யாமோஹமபி, தாதீத்யர்த்த: .
ஏதேத - அதுயைவ பராங்குஸார்யதிரித்தம் பகுவத: பரமபத்யாலங்காரோத்யோகே ஸத்யபி
ப்ரபூந்த, ஸேஷ பரிஸமாப்த்யுபபத்திர் துர்ஸிதா பவதி. t (பண்ணின உபகாரத்தை) என்றது-
ஜகத்துக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை என்றபடி. B “மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு
திருத்தினவாறே” என்னக்கடவதிறே. அதாவது - ஈஸ்வரன் இவர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே
வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அதுபற்றுமே * முனியே நான்முகனளவும் கூப்பிட்ட கூப்பீடு
ஜகதுபகாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி. u அவன் இப்படி வ்யாமுக்த, னனால் இவரை
இப்படிக்கூப்பிடவிடுவானென்? என்ன (அவன் தெளிந்து இத்யாதி) ஸர்வஜ்ஞராகையாலே,
அவன் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்தப் போந்ததுக்கு இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன
(அவன் தெளிந்து இத்யாதி) என்றுமாம். இவர்திருமேனியில் உண்டான பிச்ச அவனுக்குத்
தெளிய வேணுமிதே. u அவன்-ஈஸ்வரன். v தெளிந்துவந்து-வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து
என்றபடி. w நடுவெல்லாம் என்றது-C முந்தீர் ஞாலம் முதலானவிடங்களிலே என்றபடி. “ஆர்ந்த
ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் என்று தொடங்கி,
வீடு திருத்துவான்” என்று அந்வயம். 10.

ஜீ— s நாலஞ்ச திருவாய்மொழிக்குள்ளே இவரை அங்கீகரிப்பதாக வீடு திருத்துவானனால்,
இப்ரபூந்த, ததையும் தலைக்கட்டுவித்து லோகத்தைத் திருத்துவித்த வழியாலே ஜகதுபகாரகனா
யிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (முனியே நான்முகன் இத்யாதி) B “மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்
போய் நாடுதிருத்தினவாறே வந்து” என்னக்கடவதிறே; அதாவது - ஈஸ்வரன் இவர்பக்கல்
வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அது பற்றுமே * முனியே நான்முகனளவும்
கூப்பிட்ட கூப்பீடு ஜகதுபகாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி. u ஸர்வஜ்ஞராகையாலே,
அவன் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்தப் போளதறிந்த இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன
(அவன் தெளிந்து இத்யாதி) v தெளிந்துவந்து - வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து. “ஆர்ந்த
ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, நெடுமால் சார்ந்த என்று தொடங்கி, வீடு திருத்துவான்”
என்று அந்வயம். “அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து - சுற்றும் கீழும் மேலுமான பத்து திக்கிலும்
அபரிச்சித்த ஸ்வரூபனாய். நேர்ந்த உருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம் - அதிஸூட்ச்மமான
அசித்தும் சித்துமாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவானவன்” இதி ஸப்ரதார்த்த: . 10.

A 10-10-11. B ஆசார்யஹ்ருத்யம் 228-10. * 10-10. C 3-2-1.

ஆ— 11. வ்யா:—(மாலே) இப்படி, எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்யமான ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யாதி, கல்யாண குணங்களையும், ஆஸ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காலதத்வமெல்லாம் பேசினாலும், ஆராத அபிநிவேசத்தை உடையனாய், அந்த குணங்களையே தாரகமாக உடையனான குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஸர்வஜந பேராக்,யமான ஆயிரத்தின்பாலே பட்ட இவை பத்தும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானே கிஸ்லேஷிக்கையாகிற தீங்கில்லை என்கிறார்.

11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்

ஒ— அவ:— நிகழ்மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குள்ள பூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (மாலே என்று தொடங்கி) பெரியோனே! என்றும், ஆஸ்சர்யமான குணங்களையுடையவனே! என்றும், ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்றும், அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து “எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வோமல்லோம்” என்று ஏங்கி, அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலே அவஸந்நராய், மீளவும் அவனுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே சேர்ந்து அடிமை செய்யப்பெற்று தாம் உளரான ஆழ்வார். (பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் என்று தொடங்கி) இயலறிந்து கொண்டார், இசையறிவார், புகுவதுகுணவித்து, விரும்பும் ஆயிரத்திலும் இத் திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு “தாம் அயோக்யர்” என்று அகலும் து:க்கமில்லை. பாலென்று - தமிழ் நூல். பாலேய் தமிழ் - பால்போன்ற தமிழ்.

11.

நஞ்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— அநந்தரம் — இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக, இதில் அந்வயித்தார்க்கு ஸ்வனிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே வரும் து:க்கமில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

மாலே—ஸர்வாதிக ஸேஷித்வரூபமான ஸ்வரூபோத்கர்ஷத்தை உடைய வனே! மாயப்பெருமானே — (நித்யஸம்ஸாரியையும் நித்யஸூரிமத்யத்திலே யாக்கும்) ஆஸ்சர்யகுணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே—அபரிச்சிந்நமான விபூதி விக்ரஹ சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்றென்று—என்று (ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களில் தனித்தனியுண்டான உத்கர்ஷத்தை) அநுஸந் தித்து, மாலே ஏறி — (ஸ்வனிகர்ஷமடியாக “அகலுவோம்” என்று) ப்ரமித்து, மால் — நிரதிஸயவாத்ஸல்யயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அருளால் — நிர வதிகக்ருபையாலே, மன்னு—ஸமாஹிதராயச்சேர்ந்த, குருகூர்ச் சடகோபன்— ஆழ்வாருடையதாய், பாலேய் — பால்போலே இனிய, தமிழர் — இயல்தமிழறி வாரும், இசைகாரர் — இசை அறிந்துணர்ந்து பாடவல்லாரும், பத்தர் — பொரு

ப—ளறிந்து ப்ரவணராய் புக்தியுடையாரும், பரவும்—கொண்டாடும், ஆயிரத்தின் பாலே—ஆயிரம் திருவாய்மொழியின் இடத்திலே, பட்ட—(“கடலிலே முத்துப் பட்டது” என்னும் கணக்கிலே) உண்டாய், இவை பத்தும்—(ஈஸ்வரனுடைய ஸீலாத்யதிசாய ப்ரகாஸகமான) இவை பத்தையும், வல்லார்க்கு—(பூவயுத்த மாக) அப்யஸிக்கவல்லார்களுக்கு, பரிவது—(ஸ்வநிகர்ஷா நுஸந்தாநத்தாலே வரும் விஸ்வேஷமடியான) க்லேஸம், இல்லை—இல்லை.

பரிவது - து:க்கும், “பாலேய் தமிழர்” என்று-தமிழ்ப்பகுதியான நூலோடு பொருந்தினவர் என்றுமாம். இது அறுசீராய்க் கழி நெடிலடி நான்கும் ஒத்திருத் தலால் ஆசிரியவிருத்தம். 11.

வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ—அவ:—நிகுமத்தில்—இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு “அயோக்யன்” என்று அகலும் து:க்கமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(மாலே) ஸ்வரூபத்தாலும் ஐஸ்வர்யத்தாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனே! (மாயப்பெருமானே) ஆஸ்சர்யமான குணங்களை உடையவனே! (மாமாயனே) ஆஸ்சர்யமான சேஷிதங்களையுடையவனே! (என்று என்று மாலே ஏறி) இவற்றை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறி. அதாகிறது—“அயோக்யன்” என்று அகலுகை. (மால் அருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்) அவனும் தன் வ்யாமோஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது. அவன் தன் செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய், அது உள்ளடங்காமையாலே வழிந்து புறப்பட்ட இத்திருவாய் மொழிக்குண்டான லோகபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது,—(பாலேய் தமிழர்) பாலோடு ஒத்துள்ள தமிழ் அறிவார். பாலென்று—தமிழ் நூல் என்றுமாம். (இசைகாரர்) இசையறிவார். (பத்தர்) ஸர்வேஸ்வரனும் ஆழ்வாருமான பரிமாற்றத்திலே கால்தாழ்ந்திருக்குமவர்கள். பாலேய் தமிழர் என்கிறது—முதலாழ்வார்களை. இசைகாரர் என்கிறது—ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை. பத்தர் என்கிறது—பெரியாழ்வார் போல்வாரை. “ஸ்ரீபராங்குஸநம்பி, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் போல்வார்” என்னுமாம்—ஆழ்வான் ஓர் உருவிலே. (பரவுமாயிரம்) அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகை. (பாலே பட்ட) ஆயிரத்தின் அருகேபட்ட; உள்ளேயுண்டான. (பட்ட) “முத்துப்பட்டது” என்றுப்போலே. (பரிவதிஸை) “அயோக்யன்” என்று அகலும் து:க்கமில்லை. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— a நிகழ்மத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார்க்கு அவன் வரக்கொள்ள அயோக்யதாநுஸந்த, நம்பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேஸம் பட வேண்டா என்கிறார்.

வ்யா:—(b மாலே) b_2 ஸ்வரூபத்தால் வந்த b_3 விபுத்வம். (c மாயப்பெருமானே) c_2 குணத்தால் வந்த c_3 விபுத்வம் (d மாமாயனே) d_2 சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதி, க்யம். (என்றென்று மாலேயேறி) ஏவம்விதமான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து, “நான் அயோக்யன்” என்று அகலும்படி பிச்சேறி. (மாலருளால் மன்னுகருகூர்ச் சடகோபன்) e தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொண்ட வனை அறுத்து விழவிவொரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்த

அ— நிகழ்மம். (மாலே இத்யாதி) a ப்ரகரணநுசூணம் நிகழ்மநகராதாயா அவதாரிகாமாஹ (நிகழ்மத்தில் இதி)

b...d₂ “மாலே, மாயப்பெருமானே, மாமாயனே” இதி பத்யத்ரயஸ்ய, பத்யத்ரயசார்த்தாயி, தாயிவாக்யத்ரயஸ்ய ச க்ரமேண—A “வளவேமுலகின் முதலாய வானோர் இறை” இத்யத்ர, A “களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா” இத்யத்ர, A “இளவேறேழுந்தமுனிய” இத்யத்ர ச ஹ்ருத்யம். யத்யவா, “மாலே மாயப்பெருமானே மாமாயனே” இத்யாதிக்கு, எல்லாவற்றாலும் பெருமையைச் சொல்லுகிருப்போலே இருக்கிறதே என்ன, விஷயவிபுாக்யம் பண்ணியருளுகிறார் (ஸ்வரூபத்தாலே என்று தொடங்கி) இதுக்கு, கீழ்த் திருவாய்மொழிகளிலே நோக்கு. b_3 இங்கே, விபுத்வம் என்றது ஸ்வாமித்வம். c_2 (குணத்தால்) 1. “மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்” குணங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தூவிலேஷங்களிறே. d_2 (சேஷ்டிதங்களால்) அவனுடைய சேஷ்டிதங்கள்—கண்டார்க்கு மனத்திரிவைப் பண்ணுமதாகையாலும், ஆர்ச்சயங்களாகையாலும் சொல்லுகிறது. ஒன்பதினாயிரத்திலே, “மாலருளால்” என்றதுக்கு—“பெரிய அருளால்” என்று அருளிச்செய்வார். e (தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக இதி) அத்ர வாக்யே கிஞ்சிதைதிஹ்யம் வத்யந்தி:- கர்ணபர்வணி, கர்ணேந பீடியதோ தர்மராஜ: அர்ஜுநம் ப்ரதி 2. “தவத்யகூர்ணமவம் க்ருஷ்ணஹஸ்தே த்யத்வா த்வம் ஸாரத்யம் குருஷ்வ” இத்யவாச: தத்யாதீம் அர்ஜுநோ மர்

ஜீ— நிகழ்மம். (மாலே இத்யாதி) a ப்ரகரணநுசூணமாக அவதாரிகை (இத்திருவாய் மொழியை இத்யாதி)

b, c “மாலே” என்றும், “மாயப்பெருமானே” என்றும்—A “வானோர் இறையை” A “வெண்ணெய் தொடுவுண்ட” என்ற பத்யங்களினுடைய அதுவாத்யம். d “மாமாயன்” என்று A “இளவேறேழுந்தமுனிய” என்றதின் அதுவாத்யம். b_2, c_2 இங்கே, விபுத்வமாவது உத்கர்ஷம். c, d குணசேஷ்டிதங்கள் ஆர்ச்சய ரூபங்களாகையாலே, மாயாஸப்தங்களாலே குணசேஷ்டிதங் களைச் சொல்லுகிறது. a மாலே - ஸ்வரூபத: உத்கர்ஷம் உடையவனே! b மாயப்பெருமானே - ஆர்ச்சயகுணங்களால் அளவிறந்தவனே! c மாமாயனே - அபரிச்சித்தமான ஆர்ச்சயசேஷ்டிதங் களை உடையவனே! என்று ஸப்தயார்த்தம். e (தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக) இத்யாதிவாக்யத் திலே, தர்மபுத்ரனை நிந்தித்து அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அர்ஜுநனை,

ஈ—விட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார். i பிடிதோறும் நெய்யொழி யச்செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, g நின்றநின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார்.

(h பாலேய் தமிழர்) பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். (இசைகாரர்) இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள். i ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும் போலே இருக்குமவர்கள். (பத்தர்) புகுவதுகுணநுபுவத்தில் இவர்தம்மைப் போலே jA “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்குழலும்” என்று இருக்குமவர்கள். k ஆழ்வான் ஓர் உருவிலே — ஸ்ரீ பராங்குஸ நம்பியை “பாலேய் தமிழர்” என்கிறது; “இசைகாரர்” என்கிறது - ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானரையரை; “பத்தர்” என்கிறது-பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸ்ரை—என்று பணித்தானும். l “பாலேய் தமிழர்” என்கிறது - முதலாழ்வார்களை; “இசைகாரர்” என்கிறது - திருப்பாணாழ்வாரை; “பத்தர்” என்கிறது - பெரியாழ்வாரை — என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வார்.

அ—ஐந்தாய்க்குதோ புகுவ, தம் கருஷ்ணோ ராகு, ததவத் இதி. f “மாலருளாலே மன்னாநிற்கிற குருகர்ச் சடகோபன்” இதி வர்த்தமாதார்த்தம் ஹகுதி; நித்யாஹ (பிடிதோறும் இதி) (பிடிதோறும்) B “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று - முதல்தன்னிலே ஜ்ஞாநபுத்திகள் உண்டானது அவன் கருபையாலே என்றார்; C “அருளாதநீர் அருளி” என்று - அவன் வருவதும் அவனருளாலே என்றார்; “அல்லேன்” என்றவரைப் பொருத்த விட்டுக்கொள்ளுகிறதும் அவனருளாலே என்றாரிதே. g (நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும்) ஸம்ஸ்லேஷ வில்லேஷ அயோக்யதாதுஸந்தாதாதி; தஸைகள் எல்லாவற்றிலும் என்றபடி.

h “பாலேய் தமிழர்” இதி த்யமிட, லக்ஷணாலக்ஷயக்ரந்த, விஸேஷஜ்ஞா உச்சயந்தே. இசையிடுகிறவர்களார்? என்ன (ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் இத்யாதி) | பெரியதிருவந்தாதி (காலாமும் இத்யாதி) அழகையும் ஸீலஸௌலப்யாதி; குணங்களையும் கண்டு அநுபுவிக்கையன்றிக்கே, நாங்கள் கேட்ட மாத்ரத்திலேயும் அவ்வளவும் வர யோக்யதையில்லாதபடி கால் தடுமாரு நின்றது; நினைத்து தூரிக்க இடமறும்படி நெஞ்சு ஸிதி, லமாகாநின்றது; கண்கள் இலக்கில் ஐதக்கப் பார்க்கவொண்ணாதபடி பரிபூரமியாநின்றது. k ப்ராஸங்கிகமான ஐதிஹயம் (ஆழ்வான் இத்யாதி) | நிர்வாஹாந்தரம் (பாலேய் தமிழர் இத்யாதி).

ஜீ—கருஷ்ணன் ரக்ஷித்தான் என்கிற கர்ணபர்வத்தில் கதையை நினைப்பது. f பலகாலும் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு பாவம் (பிடிதோறும் இத்யாதி) g (நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும்) B “மதிநலமருளினன்” C “அருளாத நீர் அருளி” “மாலருளால்” என்று இப்படி ஸம்ஸ்லேஷ வில்லேஷ அயோக்யதாதுஸந்தாதாதி; தஸைகள் எல்லாவற்றிலும் என்றபடி.

l அவர்கள் ஆரென்ன (ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் இத்யாதி) | பெரியதிருவந்தாதி (காலாமும் இத்யாதி) உன்னுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதி; களை நாம் கேட்ட மாத்ரத்திலேயும், கால் தடுமாருநின்றது; நெஞ்சு ஸிதி, லமாகாநின்றது; கண் சுழலாநின்றது என்றபடி. k ப்ராஸங்கிகமான ஐதிஹயம் (ஆழ்வான் இத்யாதி) | நிர்வாஹாந்தரம் (பாலேய் தமிழர் இத்யாதி).

ஈ— n இயலறிவார் இசையறிவார் புகுவதுகுணவித்துராயிருப்பார்; இவர்கள்— (பரவும்) n இவர் அகலுகை தவிர்ந்து பாடினபின்பு உண்டான லோக ரபிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆயிரத்தின் பாலே பட்ட) p “கடலிலே முத்துப் q பட்டது” என்னுண்ட போலே ஸ்லாக்யமான ஆயிரத்தின் நடுவே பட்ட இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு (இல்லை q₂ பரிவது) பரிவதில்லை. அஞ்சிறைய மடநாரையிலே தூதுவிட்டு, அவன் வந்து ஸம்ஸ்லேஷோந்முகுனாவாறே “அயோக்யன்” என்று அகன்று படும் q₂ து:க்கயில்லை.

முதற்பாட்டில், “அயோக்யன்” என்று அகன்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அகலுகைக்குத் தானும் அதிகாரியல்லேன் என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், பரீலகுணத்தைக் காட்டித் r துவக்கத் துவக்குண்டார்; நாலாம்பாட்டில், அகலவொட்டுவர்களோ உண்டவர்கள் என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், உடைய உன் திருவடிகளைக் கிடும்படி பார்த்துருளவேனும் என்றார்; ஆறாம்பாட்டில், அவன் அரை கடினம் தாழ்க்க, முடிவாகுகாநின்றேன் என்றார்; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவில் அவன் வரக்கொண்ட, அயோக்யன் என்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ‘திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையோடாதி உம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம்’ என்றான் அவன்; ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘அப்படியல்ல, இது நஞ்சு’ என்ன, ‘நஞ்சு தானே நமக்கு தூரகம்’ என்றான்; பத்தாம்பாட்டில், தம்மை இசைவித்துப் பரமபத்துத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்றார்; நிகழத்தில், கற்றார்க்குப் புலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ— n புலிதம் (இயலறிவார் இத்யாதி) n இத்யாதீம் “பாலேய் தமிழர்” இத்யாத்யபி, தூத புலிதமாஹ (இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இதி) இவர் அகலுகை - “நெஞ்சாலே நினைத்துக் வாயாலே மொழிந்தும் இவ்வஸ்துவை தூஷிக்கக்கடவோமல்லோம்” என்றிறே; இவர் அகலவே, பின்னை மேல்திருவாய்மொழிகளில்லையிறே; இப்போதாயிற்று அவை ப்ரவ்ருத்த மாகலாயிற்றது; இத்தைக்கண்டு இயலறிவாரும் இசையறிவாரும் பத்தராயிருப்பாரும் கொந்தளிக்கிறபடியைக்கண்டு, “இப்படி இவர்களுக்கு உபகாரம்பண்ணப் பெற்றேயுமிதே” என்று களித்துச்சொல்லுகிறார் என்றபடி. o பரிக்ரஹ: - பரிதோக்ரஹ:; ஸர்வதோதிக்கமாகக் கொந்தளித்தது என்றபடி. p “சொன்ன” என்னுதே, “பட்ட” என்றதுக்கு பூவம் (கடலிலே இத்யாதி) q பட்டது - ஸஞ்ஜாதம். r துவக்க - ஸம்பூந்திப்பிக்க. “மாலே மாயப்பெருமானே என்று தொடங்கி இவை பத்தும் வல்லார்க்குப் பரிவதில்லை” என்று உரை அந்லயம். 12.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ— n புலிதம் (இயலறிவார் இத்யாதி) n ஆயிரம் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பு “பத்தர் பரம மாயிரம்” என்னக் கூடுமோ? என்ன (இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இத்யாதி) o ஸர்வஜ்ஞராகையாலே பாடினபின்பு உண்டான லோகபரிக்ரஹம் தோற்றும் என்றபடி. p “சொன்ன” என்னுதே “பட்ட” என்றதுக்கு பூவம் (கடலிலே இத்யாதி) q பட்டது - உண்டாயிற்றது. r துவக்க - சேர்ப்பிக்க. “மாலே என்று தொடங்கி, வல்லார்க்குப் பரிவதில்லை” இத்தயந்தை. q₂, q₃ பரிவது - து:க்கயம். 13.

ராமாஜ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் ஸங்கதி - வளவேமுலகு

1. खालिङ्गनादिचपले पुरुषोत्तमेऽपि स्वायोग्यतामभिदधद्विमुखश्शठारिः।
वैविक्रमादिचरितं प्रतिबोध्य तेन नीतस्वशीलवशतामथ पञ्चमेऽभूत् ॥ ५ ॥

1. ஸ்வாலிங்கநாதி,சுபலே புருஷோத்தமே஽பி
ஸ்வாயோக்யதாமபி,த,த,த,விமுக,ஸ் ஸடாரி:)
த்ரைவிக்ரமாதி,சரிதம் ப்ரதிபே,த,ய தேந
நீதஸ்ஸ்வஸீலவஸதாமத, பஞ்சமே஽பூ,த் || 5 ||
அழகிய மனவாளச் சேயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபிஷத் தாத்தபர்யரத்நாவளி - வளவேமுலகு

2. बुद्धाह्वानामिभुर्याभिजमद्विमतिस्कारकाचाप्रियत्वात्
सर्वताप्यद्विदानात्सविधशयनतः स्वाह्विसक्तैकरस्यात्।
गोपाद्यासेरशेषेष्वविषयसया मक्तवस्तुप्रसक्तेः
स्वियसाध्यपोहाचदहितमनात्प्राह नाथ सुशीलम् ॥ ५ ॥

- 2.1. கூ-த்ர,பாஹ்வாநாபி,முக,யாந்நிஜமஹிமதிர்ஸ்காரகார்க்சாப்ரியத்வாத்
ஸர்வத்ராப்யங்க,ரித,நாத் ஸனித,ஸயநத: ஸ்வாங்க,ரிஸக்தைகரஸ்யாத் ।
கே,பாத்,யாப்தேரஸேஷேகடிணவிஷயதயா ப,க்தவஸ்துப்ரஸக்தே:
ஸ்லிஷ்யந்நாஸவ்யபோஹாத் தத,ஹிதஸமநாத் ப்ராஹ் நாத,ம் ஸ-ஸீலம் || 5 ||

க்யா:— (1) (கூ-த்ர,பாஹ்வாநாபி,முக,யாத்) வளவேமுலகின் இத்யாதி: - அகிலஜகத்
காரணபூதனாய், அயர்வறும் அமரர்களதிபதியானவனை 'வெண்ணெய் களவுகண்டு அமுது செய்த
க்குத்ரிமனே!' என்று கூ-த்ரமான பேராலே சொல்ல, அதுகொண்டு அபி,முக,னாகையாலும்,
(2) (நிஜமஹிமதிர்ஸ்காரகார்க்சாப்ரியத்வாத்) இமையோர் பலரும் இத்யாதி: - ப்ராஹ்மாதி,
ஸஹ பத,ர்த்த,ங்கனையும் ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்குஷ்டித்த ஆர்ச்சயமான தன் மஹிமைக்கு
அவத்யாவஹமான ப்ராஹ்மாதி,கள் செய்கிற பூஜதத்தாலே ப்ரீதனாகையாலும், (3) (ஸர்வ
த்ராப்யங்க,ரித,நாத்) திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்-குணகுணநிருபணம் பண்ணுதே
எல்லாச் தலைவிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலும், (4) (ஸனித,ஸயநத:) தானோர் பெருநீர்
தன்னுள்ளே தோற்றியதனுட்கண்வளரும்-அணித்தாக கீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகை
யாலும், (5) (ஸ்வாங்க,ரிஸக்தைகரஸ்யாத்) நீயருளாய் உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம் சேரு
மாறு - நிரதிஸயபே,க்யமான தன் திருவடிகளிலே அநுரக்தரானவர்களிடத்தில் தானும் அநு
ரக்தனாகையாலும், (6) (கே,பாத்,யாப்தே:) விண்ணோர் தலைவா இத்யாதி: - ஸுரிகளுக்
கெல்லாம் தலைவனான தான் கே,பாஜாதிகளோடே பொருந்திநிற்கையாலும், (7) (அஸே
ஷேகடிணவிஷயதயா) அடியேன் காண்பானலற்றுவன் - எல்லார்க்கும் காணவேண்டும் விஷய

• "அருவினையேன்" என்னலகம்படி தாழ்ந்தவர்களுடைய கூப்பீட்டுக்கும் முகங்காட்டுமவன் —
என்றுமாம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

5. வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து—தளர்வுற்று
நங்கநினை மாறனைமால் நீடுரு சீலத்தால்
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து.

அவ:— ஐந்தாம் பாட்டு. (வளமிக்க மால் பெருமை) இதில், ஸர்வஸமாஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாக ஸௌஸீல்யத்தைப் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; * அஞ்சிறைய மடநாரையில்—தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே தம் ஆற்றுமையை அவனுக்கு அறிவித்த அநந்தரம் அவன் வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு அவன் பெருமையையும் தன் சிறுமையையும் நினைத்து “ஸூரிபேராக்யானுவகை அயோக்யானுவகை” நான் கிட்டி தூஷிப்பதில் அகன்றுபோகை நன்று” என்று தாம் அகலப்புக, “ஆழ்வீர்! உம்முடைய பொல்லாங்கைப் பாராதே நம்முடைய செல்லாமைமையைப் பாரீர்” என்று, 1. “ஆக்ரம்ய ஸோகாந்” என்கிறபடியே த்ரிவிக்ரமாபத்யாந ஸித்தமான தன் ஸௌஸீல்யத்தையும், நவரீதசௌர்ய வருத்தாந்த ஸித்தமான தன் செல்லாமைமையும் காட்டித் தம்மை அவன் சேர்த்துக்கொள்ள, அத்தாலே தாம் அகலுகை தவிர்ந்து பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்கிற * வளவேமுலகில் அர்த்தத்தை “வளம்மிக்க” இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (வளமிக்க மால் பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை) அதாவது— அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகூந்த்யூரான நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலே வந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருமையையும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டமாகையாலே ஹேயஸம்ஸர் க்யார்ஹமாய் அணுபரிமாணமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய தண்மைமையையும் என்கை. “வளவேமுலகின் முதலாய வாநோரிற்றையக் களவேழ வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்—அருவினையேன்” என்று அருளிச்செய்தபடியை அடியொற்றினபடி. (உளமுற்று) எம்பெருமானுடையவும் தம்முடையவும்

மாகையாலும், (8) (புக்தவஸ்துப்ரஸக்தே:) உண்டாய் வெண்ணெய்—ஆஸ்ரிதர் உகத்த த்யூவ்யைகத்யூரகனாகையாலும், (9) (ஸ்விஷ்யந்தாஸவ்யபோஹாத்) அம்மர்மூர்த்தியைச் சார்ந்தே மாயோம்—தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்கள் மாயாதபடி பண்ணுகையாலும், (10) (தத்யூ ஹிதஸமநாத்) சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து—ஆஸ்ரிதர்களுக்கு விரோதிகளான புண்ய பாபரூப கர்மங்களை ஸமிப்பிக்கையாலும் எம்பெருமான் ஸௌஸீல்யத்தையுடையன் என்று “வளவேமுலகு” என்கிற த்யூகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். 11.

வேதூர்த தேயூரிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி பரிவதில் ப்ரவேசம்

9— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — ‘அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், நிரபேக்ஷனாய், பரிபூர்ணனான எம்பெருமானே, அதிகுத்ரனாய் அதிகுத்ரோபகரணனுமாயிருக்குவான் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ?’ என்று ஆஸ்ரங்கிப்பார்க்கு, அவன் அத்யந்த விரிபூர்ணனையாகிலும் அந்தப் பூர்த்தியெல்லாம் ஸ்வாராதத்தைக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீய: பதியாய் ஸுஸ்ரீலனாகையாலே, ஆஸ்ரயிக்கப்புக்கார்க்கு வித்தவ்யயாயாஸங்களில்லாமை யாலும், ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்குமில்லாமையாலும், ப்ரலாதி,க்யத்தாலும், த்ரவ்யாதி, க்யங்களுடைய ப்ரகாரவிசேஷங்கொண்டு கார்யமில்லாமையாலும், ப்ரக்யவத்,க்யதா க்யத்யம ஷட்காதி,களில் ப்ரதிபாதி,த்தாப்போலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்று அருளிச்செய்கிறார்.

உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் திருவுள்ளத்திலே பட்டு. (அங்குருவ வோர்ந்து) இப்படித் திருவுள்ளத்திலுற்ற துஸையில் நிரூபிக்குமிடத்து முடியவிசாரித்து. “அருவினை யேன்” என்று தொடங்கி “அடியேன் சிறியனானத்தன்” என்னுமளவும் ஆராய்ந்து; இப்படி தீர்க்க,துர்ஸரியாக துர்ஸரித்து.

(தளர்வுற்று) மிகவும் அவஸந்நராய். 1. “ந க்யல்வத்யைவ” 2. “யதி, ப்ரீதி:” இத்யாதி,ப்படியே. (நீங்க நினை மாறனை) அகன்று அத்தலைக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணவெண்ணுகிற ஆழ்வாரை. நீங்குகை—ஸ்வவிநாஸமாகிலும், ஸ்வாமிக்கு அதிஸயாவஹராய் விஸ்வலேஷிக்க ஸ்மரிக்கிறவரை. (மால்) தன் செல்லாமை யைக்காட்டி ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்,துன ஸர்வேஸ்வரன். “நெடுமாலே” (10), “மாலே னாயப்பெருமானே” (11) என்றத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்தபடி. ஏவம்வித, வ்யாமுக்,துனவன் — (நீடினகுசீலத்தால்) நெடுகிப்போருமதான நித்யவிஸத, ஸீலகுணத்தாலே. அதாவது—“திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்” (3) என்றும், “உண்டாயுலகேழ் முன்னமே” (8) என்று தொடங்கி “நெய்யுண் மருந்தோ மாயோனே” (8) என்றும், இப்படி ஸௌஸீல்யாதி,களாலே வஸீகரித்தபடி என்கை. (பரிந்து பாங்குடனே சேர்த்தான்) பரிந்து பாங்குடனே சேர்க்கையாவது — இவரை ஸநிக்,துனோபாதியாக ஸநேஹித்து, மங்கவிடாமல் அலப்யலாப,மாக ஹர்ஷத்துடனே ஸங்க,தராகப்பண்ணினான். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோ யாதி இவரையும் சேர விரும்பினான். “வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந் துண்டான், பொய்கலவாது, என்மெய்கலந்தானே” [1-8-5] என்னக்கடவதிறே.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

ப— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — “இப்படி ஸீலவானாகிலும், ஸ்ரீய:பதியாகையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனான பூர்ணனை ஆராதிக்குமிடத்தில் தத்யநுருபமான உபகரணத்யயபாவத்தாலே துஷ்கரமாகிற்செய்வதென்?” என்று கூசவேண்டாத படி, பூர்த்திதானே, ஆபி, முக்யமே பற்றுசாக அங்கீகரிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்று ப்ரதிபாதிக்கைக்காக—ஆராதனோபகரண ஸௌகர்யத்தையும், ஆராதகனுடைய அதிகார ஸௌகர்யத்தையும், அதிகாரிவிஷயத்தில் ஆராத்யன் தேஷகுணம் பாராமையையும், தன் பெருமை பாராதே அங்கீகரிக்கும் பூந்தவிசேஷத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந விஷயத்தில் ஆதாராதிஸயத்தையும், அவர்களுக்கு அத்யந்த பேக்யனும்படியையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகனான வனுடைய ஆஸ்ரயணம் காலக்ஷேப ப்ரகாரம் என்னுமிடத்தையும், அஞ்ஜலி மாத்ரத்தாலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணுமென்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநம் என்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டத்தை அவிளம்பேந நிவர்த்திப்பிக்கையையும் சொல்லி, ஸ்வாராததையை உபதேஸிக்கிறார்.

இ— ஆறாம் திருவாய்மொழியில் — அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், பரிபூர்ணனாய், ஸ்ரீய:பதிபாயிருக்கிற ஈஸ்வரனை, கூஷத்ரனுமாய், கூஷத்ரோபகரணனுமானவன் ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்னில்; இவனிட்டது கொண்டு வயிறு நிறையவேண்டும் குறையில்லாமையாலே, அந்தப்பூர்த்தியும் ஸ்வாராததைக்கு உறுப்பு. ஸ்ரீய:பதித்வமும் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஸீலாதிகளுக்கு அடியாகையாலே, அதுவும் ஸ்வாராததைக்கு உடலாகக்கடவது; வித்தவ்யயாயா ஸாதிகள் இல்லாமையாலும், ப்ரத்யயாய ப்ரஸங்க்யமில்லாமையாலும், த்ரவ்யாதி, கார்யங்களுடைய விசேஷ நியதியில்லாமையாலும், 1. “त्वद्विमुक्षय” (த்வத்யங்க்ரிமுத்திஸ்ய) 2. “யா: க்ரியா:” (யா: க்ரியா:) 3. “पक्ष पुण्यम्” (பத்ரம் புஷ்பம்) 4. “अन्यपूर्णात्” (அந்யத் பூர்ணத்) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்கிறார்.

ஈ— ௩ முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்தபரனாயிருக்கிறபடியைத்தாம் அநுபூதித்தார்; இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனாவனை

அ— பரிவதிலீசன் ப்ரவேஸே—a...e, கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழியிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட குணங்களை அநுபூஷியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யம் ஸ்வாராததை என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி.)

ஆ— a...e, பரிவதிலீசன் ப்ரவேஸே—கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலும் சொன்ன குணங்களை அநுபூஷியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யம் ஸ்வாராததை என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (முதல் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி.)

ஈ—புஜியுங்கோள் என்றார்; அநந்தரம், b புஜநத்துக்குறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப், யத்தை அருளிச்செய்தார்; c அதுக்குறுப்பாக அவனுடைய அபராத, ஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; d அதுக்குறுப்பாக ரீலவானென்றார். d, இவையெல்லாம் உண்டானாலும் பசையில்லையிறே e பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகில் என்ன; e, அது வேண்டா, ஸ்வாராத, ன் என்கிறார்.

f கீழில் திருவாய்மொழியிலே, g “அயோக்யன்” என்று h அகன்ற இவரைப் பொருந்த விட்டுக்கொண்ட இதுக்கு i ஒரு ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ!; j பொருந்த விட்டுக்கொள்ளுகிறதுதான் ஒரு k பரிமாற்றத்துக்கிறே. l அதில், கூடத், ரனான இவனாலே கூடத், ரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்துத் m தலைக்

அ—b, c, d “புஜநத்துக்குறுப்பாக” என்றத்தையே மேலே இரண்டு இடத்திலும் (அதுக்கு, அதுக்கு) என்றது. e (பரிமாற்றத்திலே) என்றது - ஆராத, நத்தில் என்றபடி.

f...s₂ இத்திருவாய்மொழியிலே சொல்லுகிற ஸ்வாராத, தைக்குக் கீழில் திருவாய்மொழி யோடே ஸங்க்யதி சொல்லிக்கொண்டு, ஸம்ஸாரிகள் சொல்லுகிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி, இவன் அவனை ஆஸ்ரயிக்கை என்றொரு பொருளில்லையே என்னுமளவும்) யத், வா, ஸங்க்யதியை அருளிச்செய்து, ஸங்காந்தரமும் இதினாலே பரிஹ்ருத மானபடியை ப்ரஸங்க்யாத் அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் இத்யாதி₂) h (இவரை) இத்யேதத் சேதநாதா மப்யுபலக்ஷணம்; ப்ரபத்த்யுபாயஸ்ய ஸர்வாதிகாரத்வ ஸித்தி₂ர்ஹி ப்ரயோஜநத்வேதோக்தா; ஸா இத்யாநீமபி ந ஸித்தி₂யதீதி ப, ராவ: . g...l (அயோக்யன் என்று அகன்ற இவரை) இத்யாரப்ய, (ஒரு ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ) இத்யந்தம் - ஸங்கக: ஸ்வஹ்ருத்யே பராம்ருஸதி. j ஏவம் பராம் ருஸ்ய ப்ரயோஜநாப்யாவமேவ விவ்ருண்வத் ஸங்கதே (பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறதுதான் இத்யாதி₂நா) ஏவம் வாக்யபேத்யாதங்கீ, காரே அஸ்யாய் ஸங்காயா: பராங்குஸார்ய உத்தரமா ஹேத்யாதி₂கம் ந ஸங்க்யச்சுதே. k (பரிமாற்றத்துக்கிறே என்று) மிகவும் தண்ணியராக நினைத் திருக்கிற ஆழ்வாரை ஒருபடி இசைவிப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகையாலே அவனுடைய ஸௌரீல்யத்தை அநுஸந்தித்து எல்லாரும் ஸமாஸ்ரயித்துப் பரிசர்யைபண்ணுகைக்கிறே என்றபடி. l சேதநான இவனாலே ஆஸ்ரயணம் கூடாதென்கிறார் (அதில் இத்யாதி₂) m, l (போகாமையாலே - கண்டிலோமீ) என்று அந்வயம். இந்த ஸங்கையும் பரிஹ்ருதமாகிறது என்று தாத்பர்யம்.

ஜீ—b, c, d “அதுக்குறுப்பாக” என்ற இரண்டுக்கும் புஜநத்துக்குறுப்பாக என்று அர்த்தம். e (பரிமாற்றத்திலே) ஆராத, நத்தில்.

f...s₂ விஸ்தரஸங்க்யதி. (கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி₂) m, l “போகாமையாலே” என்றதுக்கு - “ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ” என்றத்தோடே அந்வயம். h (அகன்ற இவரை என்றது-சேதநர்க்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். k (ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே என்று) “அயோக்யன்” என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட ஸௌரீல்யகுணத்தை அநுஸந்தித்து, எல்லாரும் ஆஸ்ரயித்துப் பரிசர்யை பண்ணுகைக்கிறே என்றபடி.

நீ-கட்டப்போகாமையாலே. n ஸம்ஸாரியான இவனாலே o நேர்கொடு நேராய் ஆஸ்ரயித்துத்
p தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி q அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கையாலும், இவனிட்டது
கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாதபடி r பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்கும்
அடியாக s ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், s₂ இவன் அவனை ஆஸ்ரயிக்கை என்றொரு
பொருளில்லையீ என்ன? அதுவேண்டா, t அப்படிகளடைய ஆஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பு,
u இவன் தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்கும் இதுதான்
v தன்பேறாக நினைத்திருக்கும்; w இதுக்கு மேற்படத் தனக்கு வேறொன்று
தேடவேண்டாதபடி x எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவனிட்டது

அ- n அவன் ஸ்வபூாவத்தாலும் அது கூடாது என்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி) d₂, e₂, n "இவை
எல்லாம் உண்டானாலும்" என்கிற ஸங்காவாக்யத்தையும். "அதுவேண்டா" என்கிற
பரிஹார வாக்யத்தையும் விவரிக்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இவனாலே என்று தொடங்கி) என்னவு
மாம். o (நேர்கொடுநேர்) நன்றாக. p (தலைக்கட்ட) அவனாலே யாவை சிலவைகள் அவாப்தங்க
ளாயிருக்கிறன, அதிலும் மிக்க பதார்த்தங்களை இவன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு வருகிலிறே
ஆஸ்ரயணம் தலைக்கட்டிற்றுவது என்றபடி. q (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் இத்யாதி) r பரிபூர்
ணத்வம் - நிரபேக்ஷத்வம். q லோகே நிரபேக்ஷத்வேந வ்யவஹ்ரியமானாநாம் ஸந்யாஸநிராமபி
கத்யாசித்யபேக்ஷாயாம் ஸத்யாம், யேநகேதசித் யத்கிஞ்சித் க்ருதம் சேத் தத்ஸனீகாரோ த்யுரு
ஸ்யதே, தேஷாம் தத்யாநீம் அபீஷ்டார்த்த்யாபூவாத்; தத்யா ந பூவதீத்யுச்ச்யதே (அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனாய் இதி) r அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வேந வ்யவஹ்ரியமானாஸ்ய ஸார்வபௌமஸ்ய
ராஜ்ஞோதிஸயிதாபேக்ஷாவத்த்வாத் புநஸ்சோபஹாராத்யுஸனீகாரோ த்யுருஸ்யதே; தத்யாபி ந
பூவதீத்யுச்ச்யதே (பரிபூர்ணனாகையாலும் இதி) "வளவேமுலகின் முதலாய வாணோரினையை" (5-1)
இத்யத்ர - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமுக்தம். "ஏந்தி வணங்கினால்" (5-2) இத்யத்ர-பரிபூர்ணத்வம்.
வத்யவா "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்" (6-2) என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்த
காமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது. s "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) என்று - ஸ்ரிய:பதி
த்வமும் சொல்லுகிறது.

t (அப்படிகளடைய) இதி அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பரிபூர்ணத்வ ஸ்ரிய:பதித்வந்யுச்ச்யந்தே.
u ப்ரதிஜ்ஞாதமர்த்தமுபபாத்யதி (இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு இதி) "பரிவதிலீசன்" (6-1)
இத்யத்ர "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) "வடிவார் மாதவனார்" (6-10) இத்யத்ர ச
ஹ்ருத்யம். v (தன்பேறாக நினைத்திருக்கும்) என்று வாக்யம். w (இதுக்கு என்று தொடங்கி)
வாக்யாந்தரம். w இதுக்கு - கிஞ்சித்கரிக்குமதுக்கு. x (எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பான்) என்றது-

ஜீ- n கீழ், இவன் ஸ்வபூாவத்தாலே ஆஸ்ரயணம் கூடாது என்று சொல்லி, அவன்
ஸ்வபூாவத்தாலும் கூடாது என்று ஸங்கிக்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி) o (நேர்கொடுநேர்)
நன்றாக. "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்" (6-2) என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்த
காமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு குணத்துக்கும் ஈஷத்யபேத்யம் கண்டு
கொள்வது. அவாப்தஸமஸ்தகாமன் - நிரபேக்ஷன். பூர்த்தியாவது - அபேக்ஷாஸத்யபூவேதி
பூர்ணன் என்றபடி. s "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்ரிய:பதியாய்
என்றது).

t (அப்படிகளடைய) என்றது - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பூர்ணத்வ ஸ்ரிய:பதித்வங்களை.
u உபபாத்யநம் (இவன் தன் ஸ்வரூப இத்யாதி) w (இதுக்கு) கிஞ்சித்காரத்துக்கு. x (எல்லாம்

ஈ—கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், y ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸுபரீலனாயிருக்கையாலும், இதர ஸமார்யணம்போலே புகுவத்ஸமார்யணம் z அருமைப்பட்டிராது. இனி, a இதுதன்னிலே இழியவே, b விரோதிகளடங்கலும் நஸிக்கும்; c ஆர்யணந்தான் க்லேஸருபமாயிருக்கையன்றியே e_2 பேகருபமாயிருக்கும்; d இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி d_2 பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும்; e புகுவத்ஸமார்யணமாகையாலே e_2 ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்குமில்லை; f த்ரவ்யநியதி

அ—எல்லா அர்த்தங்களும் ஹஸ்தகூதமாயிருப்பான் என்றபடி. y (ஸ்ரீய:பதியாகையாலே) என்றது - அவளோட்டை ஸம்பந்தம், அவளுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌரீல்யத்துக்கு ஹேது என்று கருத்து. z "புகைபூவே" (6-1) என்றத்தைப்பற்ற (அருமைப்பட்டிராது என்றது).

a (இது தன்னிலே) இந்த ஆர்யணத்திலே. b "கடிவார் தீய வினைகள் நொடியாரு மளவைக்கண்" (6-10) "வல்வினை மாள்வித்து" (6-8) என்றத்தைப்பற்ற (விரோதிகளடங்கலும் நஸிக்கும் என்றது) c (ஆர்யணந்தான் இதி) "உள்கலந்தார்க்கோரமுது" (6-5) "அமுதிலுமாற்றவினியன்" (6-6); இதர ஸமார்யணம்போலே வருத்தமன்றியே ஸுகுருபமாயிருக்கும் என்றபடி. e (புகுவத்ஸமார்யணமாகையாலே இதி) "அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து அழிவின்றியாக்கந்தரும்" (6-8). d (இவனுக்கு வருந்தி இதி) "புரிவதுவும் புகைபூவே" (6-1) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். e எல்லாம் செய்தாலும் ஆர்யண ப்ரகாசநியமலோபத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டே என்ன - (புகுவத்ஸமார்யணம் இத்யாதி) 1. "வினா ஹேயை:" என்கையாலே - ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவன் ஆபிமுக்யத்தையே கடாஷித்துக்கொண்டிராமல், நியமனீஷங்களைப் பார்க்குமத்தனை புன்மை இவன் பக்கல் இல்லை என்கை. e_2 யத்யவா, 2. "நேஹாபிக்ரம நாரோ஽ஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே! ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தூர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோப்யாத் ||" என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்குமில்லை என்றது) f (த்ரவ்யநியதீதி) "கொள்கைகொளாமையிலாதான்" (6-5) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். g காலநியதியில்லாமை - 3. "ப்ராதர்நிஸி தத்யா ஸந்த்யாமத்யாஹ்நாதிஷு ஸம்ஸ்மரந்! நாராயணமவாப்னோதி ஸத்ய: பாபகஷயம் நர: ||" என்கையாலும், பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திகொள்ளுகையாலும் ஸித்தம்.

ஜீ—கைப்புருந்திருப்பான்) எல்லா அர்த்தங்களும் ஹஸ்தகூதமாயிருப்பான். y (ஸ்ரீய:பதியாகையாலே) என்றது - அவளோட்டை ஸம்பந்தம் அவளுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌரீல்யத்துக்கு ஹேது என்றபடி. z "புகைபூவே" (6-1) என்றத்தைப்பற்ற (அருமைப்பட்டிராது) என்றது.

b "வல்வினை மாள்வித்து" (6-8) என்றத்தைப்பற்ற (விரோதிகளடங்கலும் நஸிக்கும்) என்றது. a (இதுதன்னிலே) ஆர்யணத்திலே. c_1 "அமுதிலுமாற்ற வினியன்" (6-6) என்றத்தைப்பற்ற (பேகருபமாயிருக்கும் என்றது. d_2 (பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும்) என்றது "புரிவதுவும் புகை பூவே" (6-1) என்றத்தைப்பற்ற. e_2 (ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்குமில்லை) என்றது 2. "நேஹாபிக்ரம நாரோ஽ஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே! ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தூர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோப்யாத் ||" என்றத்தைப்பற்ற. f, h முதலிரண்டு பாட்டாலே - த்ரவ்யநியதிகாரி நியமாபாவஞ்சொல்லுகிறது. g காலநியதியில்லாமை - 3. "ப்ராதர்நிஸி தத்யா ஸந்த்யாமத்யாஹ்நாதிஷு ஸம்ஸ்மரந்! நாராயணமவாப்னோதி ஸத்ய: பாபகஷயம் நர: ||" என்கையாலே ஸித்தம்.

ஈ—g காலநியதி, h அதிகாரிநியதி இல்லை; i இப்படியிருக்கையாலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரம்; ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். j 1. “स्वद्विमुद्दिश्य” (த்வத்வங்க்ரிமுத்வத்வ்ய) k அல்லாத ஆஸ்ரயணியிற்காட்டில் இவனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், l இவன்பக்கல் ஸேஷபூதனுக்கு இழியும் துறை திருவடிகளென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. 1. “कदापि” (கதாபி) m காலநியதியை விதிக்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. “केनचित्” (கேநசித்) n அதிகாரி நியதியை விதிக்கிறவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. o 1. “यथा तथा” (யதா ததா) p க்ரம நியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. q 1. “वा” (வா) 1. “अपि” (அபி) என்கையாலே - r விகல்ப ஸமுச்சயங்களில் s ஒன்றே

அ—h (அதிகாரிநியதியில்லை) “முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுவேதென்பணியென்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடே” (2) இத்யாதெள ஹ்ருத்யம். l (இப்படியிருக்கையாலே இதி) “தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள் கடலைக் கழிமின்” (7) “கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத் தொழுமின்” (8) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம்.

j, 759g, 760m, p ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்வத்வங்க்ரிம் இத்யாதி) k கீழே 2. “नात्” என்றும், 3. “महेष” என்றும் சொல்லிக்கொண்டுவந்து, அந்த ஸேஷித்வத்தை “த்வத்” என்று அநுபூஷிக்கையாலே (அல்லாத ஆஸ்ரயணியிற்காட்டில் இவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியும் என்கிறது) அவர்கள் அப்ராப்தர்களாய், இவன் ப்ராப்தனாகையாலே அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கை. l திவ்யாவயவங்களெல்லாம் இருக்க, திருவடிகளைச் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவன்பக்கல் இத்யாதி) m (காலநியதியை இதி) 4. “वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत” இத்யாதெள ஹ்ருத்யம். n (அதிகாரி நியதியை இதி) வைத்யகர்மஸு த்ரைவர்ணிகாநாமேவ அதிகார:; தத்ராபி யஜ்வஸந்ததேரேவ கேஷுசித் கர்மஸ்வதிகார:; தத்ராபி ஜ்யோதிஷ்டோமயாஜிநாமேவ கேஷுசித் கர்மஸ்வதிகார:; 5. “க்ருஷ்ணகேஸோ டக்ஷீநாத்வித” 6. “अयज्ஞो वा ஏष: योऽपत्तैक:” இத்யாதிகம் த்ரஷ்டவ்யம். o யதா - யதேயாக்த ப்ரகாரேண; ததா - புத்வதிஸ்தப்ரகாரேண. p (க்ரமநியதியை இதி) ப்ராங்க்ருக்த்வாதி க்ரமநியதியை என்றபடி. யத்வா 7. “पञ्चसर्तविजसं समन्वारपुत्रां सार्ष्पन्ति” இத்யாதி. q (வா, அபி) இந்த இரண்டு திபாதமும் ஸ்வத்யோத்யமாந விகல்ப ஸமுச்சய வைரிஷ்ட்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. r (விகல்பஸமுச்சயங்களில் இத்யாதி) ப்ராணமாதி களோடே ஸமுச்சயமேயாதல் விகல்பமேயாதல் என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. 8. “ஆக்ஷேய மஷ்டாகபாலம் நிர்வபேத்” இத்யத்ர ஆக்ஷேயாதி ஷ்டகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமமுண்டு;

ஜ— j, 759g, 760m, p ஆஸ்ரயணம் ஸுகரம் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வத்வங்க்ரிம் இத்யாதி) k “த்வத்” என்றதுக்கு பூாவம் (அல்லாத இத்யாதி) ப்ராப்த ஸேஷியான உன்னுடைய என்றபடி. l அவயவாந்தரமிருக்க “அங்க்ரிம்” என்று திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு பூாவம் (இவன்பக்கல் இத்யாதி) m 4. “वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत” என்று காலநியதியை விதிக்கிறது என்றபடி. n 5. “க்ருஷ்ணகேஸோ டக்ஷீநாத்வித” 6. “अयज्ज्ञो वा एष: योऽपत्तैक:” என்று அதிகாரிநியதியை விதிக்கிறது என்றபடி. p ப்ராங்க்ருக்த்வாதிகள் -

ப்ர—j 1. प्रवेशो—“स्वद्विमुद्दिश्य कदापि केनचित्” इत्यादि.

ஈ—ஆகக்கடவது * (t எல்லாம் கூடியே ஆகக்கடவது) u என்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. “சகூ” (ஸக்ருத்) v தீர்க்குஸத்ராதிசுளில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. “சூத:” (க்ருத:) w ஆதிசுக்ரமணிக்தவாய், உத்யோக்யுமாத்ரத்திலே பூலமாகச் சொல்லுகிறது. / 1. “அஜுதி:” (அஞ்ஜலி:) வித்தவ்யயாயாஸஸஹகாரி ஸாத்யமான அஸ்வமேதாதிசுளில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. “ததேவ” (ததைவ) தேயுஸாந்தரே காலாந்தரே நின்று பூலிப் பனவாகச்சொல்லுகிற கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. x 1. “சுணாசி” (முஷ்ணாதி) “இவன்தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்” என்று x₂ இவனை அறியாமே போம் என்கை. y A “சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன” என்கிறபடியே. z 1. “அசு-பானி” (அஸுபாநி) a ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுகிற அதில்

அ—2. “வீஹிபிர் யவைர் வா ஜுஹுயாத்” இத்யத்ர விகல்பநியமமுண்டு; ப்ரபத்திக்கு பூக்தி யோடே விகல்பமே என்கிற நியமமுண்டு; ப்ரக்ருதநமஸ்காரே து, காயிகநமஸ்கார ஏவ வா பூயாத், வாசிகநமஸ்கார ஏவ வா பூயாத், மாதஸ ஏவ வா பூயாத், த்ரயாணம் ஸமுச்சய ஏவ வா பூயாதிதி நிர்பூந்தேதா தேதி பூவா: s (ஒன்றேயாகக்கடவது) t எல்லாம் கூடியே ஆகக்கடவது u (என்கிற கர்மத்தில்) என்று கூட்டுவது. v (தீர்க்குஸத்ராதிசுளில் வ்யாவ்ருத்தி) என்றது அஞ்ஜலிஸமபிவ்யாஹ்ருத ஸக்ருத்பத்யதாத்தபர்யம். தீர்க்குஸத்ரம்-பூஹு-காலகர்த்தவ்யஸத்ரயாக்யம். w (ஆதிசுக்ரமணிக்தவாய்) ப்ரகாணாநுருண்யாத். 3. “ஸ்வல்பமப் யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பூயாத்” இதே. x, x₂ “முஷ்ணாதி” என்றதுக்கு. 4. “முஷ ஸ்தேயே” என்றிறே தூது: இத்தால் — அஸுபுங்களைத் திருடுமென்ற போதே — காணாததைத் திருடவேண்டுமெனையாலே இவனை அறியாதபடி போம் என்கை. x (அறியாமே போமென்றது) கொண்டுபோம் என்றபடி. y “சும்மெனாதே” என்றவிடத் திலும் — பாபம் போகிறது அறிந்தால், இவன் தொடர்ந்து பிடிக்கும் என்றயிற்று பூவம். பெரியாழ்வார் திருமொழி. சும்மெனாதே-மூச்சுவிடாதே. கைவிட்டு-சிறைவிட்டது என்பாரைப் போலே. ஓடி-யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்கு அஞ்சி ஓடுமாபோலே ஓடி. தூறுகள் பாய்ந்தன - B காணுவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால். z “அஸுபாநி” என்றது மோக்ஷவிரோதித்வேந அஸுபுங்களான புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. புண்யங்களைப் போக்குகை இவனுக்கு அநிஷ்டமாகிலும் அர்ப்புகாபத்ய பரிஹரண ந்யாயத்தாலே அவற்றையும் போக்கு மென்று தாத்தபர்யம். a (ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தை இதி) 5. “தரதி பூரஹ்மஹத்யாம் யோஸ்வமேதேந யஜதே” இத்யாதி: ஒரு கர்மமென்றது - பூஹுவசந தாத்தபர்யம்.

ஜீ—கர்மநியதி என்றபடி. q, r 2. “வீஹிபிர் யவைர் வா ஜுஹுயாத்” என்று-விகல்பம். ஆக்யுதே யாதிஷ்டகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமம். s (ஒன்றேயாகக்கடவது) t எல்லாங்கூடியே ஆகக்கடவது u (என்கிற கர்மத்தில்) என்று கூட்டுவது. அதாவது - த்ரிவித்கரணத்தாலே ஆகவுமாம், ஏக கரணத்தாலே ஆகவுமாம் என்றபடி. v தீர்க்குஸத்ரம் - பூஹுகால கர்த்தவ்ய ஸத்ரயாக்யம். x, x₂ “முஷ ஸ்தேயே” என்றிறே தூது.

y (சும்மெனாதே இத்யாதி) பாபங்களெல்லாம் மூச்சுவிடாதே கைவிட்டு ஓடிப்போய் காடு பாய்ந்தன என்றபடி. a 5. “தரதி பூரஹ்மஹத்யாம் யோஸ்வமேதேந யஜதே” என்றத்தைப் பற்ற (ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தை என்றது) z “அஸுபாநி” என்றது - மோக்ஷவிரோதித்வேந

A பெரியாழ் 5-4-3. B பெரியதிருவ 54. * அரும்பதவுரையின் கருத்து.

/ (அதிசுபாடம்) இப்படியிருக்கிறது எதுவென்னில்:

ஈ—வ்யாவ்ருத்தி. 1. “अशेषतः” (அசேஷத:) b வாஸனேகிடக்கப் போக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. b₁ 1. “शुभानि” (ஸுபாநி) c ஒரு ஸுக்ருதம் c₁ ஒரு ப₁லத்தைப் ப₂லிப்பதாகச் சொல்லுவதில் வ்யாவ்ருத்தி. c₂ 1. “पुणाति” (புஷ்ணாதி) தீமையைப் போக்கிவிடுமள வன்றிக்கே, d அது போனவிடமெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும். e 1. “न जातु ह्यियते” (ந ஜாது ஹீயதே) f ப₂லத்தைக் கொடுத்துத் தான் நஸித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி.

g 2. “पक्षं पुष्पं इत्यादि” (பத்ரம் புஷ்பம் இத்யாதி,) த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்ப
தில்லை; h இஹேவன் நெஞ்சில் i ஈரமேயாயிற்றுப் பார்ப்பது. j 2. “अज्ञासि” (அஃநாமி)

ஈ—k இப்படித் தரப்பட்டவற்றை k_2 மனோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புருத் தாற்போலே நினைத்திருப்பனென்னுதல்; l அவன் கலங்கித் தருமாபோலே, நானும் கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவன் என்னுதல்.

m 1. “अन्यत् पूर्णादिपां कुम्भादित्यादि” (அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாதித்யாதி) 1. “न चेच्छति” (ந சேச்சதி) n இவனுடைய o உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறு நிறையுமாயிற்று அவனுக்கு.

p 2. “याः क्रियासंप्रयुक्तास्स्युः” (யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு:) q அபிமத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம் உத்யோகம்மாய்த்தோற்றும். r 2. “एकान्त-

அ—அந்நாமி என்கிற ரூபமிராமையாலே இரண்டாம் அர்த்தம்; இது முக்யம். k_2 (மனோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை) என்றது - “அந்நாமி” என்றதுக்கு - 3. “असौ वयाप्यतेन” என்கிற தூதுவாலே வ்யாப்தியைக்காட்டி, அத்தாலே - அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லுகிறது. l 4. “असौ प्रोज्झते” என்கிற தூதுவைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவன் கலங்கி இத்யாதி) k, l அன்றிக்கே பேராஜநபரணவனுக்கு அல்பமிட்டாலும் அதிகமாக நினைத்திருக்கும் ஆகாரமும், பசியினாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுகிற ஆகாரமும் உண்டாகையாலே, இவ்விரண்டு ஆகாரத்தையும் ‘அசு பேராஜநே’ என்கிற தூதுவை உபஜீவித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படித் தரப்பட்ட இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) என்று அருளிச் செய்வர். m, n 1. “पूरुणादुपां कुम्भादित्यादि” என்கையாலே (இவனுடைய இத்யாதி) o (உத்யோகமாத்ரத்திலே) இவையெல்லாம் ஸபர்யோபக்ரமமிதே.

ஜீ-வ்யாப்தியைக்காட்டி, அத்தாலே-அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லுகிறது. l 4. “असौ प्रोज्झते” என்கிற தூதுவைப்பற்ற தாத்தபர்யாந்தரம் (அவன் கலங்கி இத்யாதி) k, l அன்றிக்கே, பெரும் பசியனுக்கு அல்பமிட்டாலும் அதிகமாக நினைத்திருக்கையும், அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுகையுமாகிற ஆகாரத்துவம் உண்டாகையாலே உபயாகாரத்தையும் பற்றத் தாத்தபர்யம் (இப்படித் தரப்பட்ட இத்யாதி வாக்யத்துவம்) என்னுதல். இந்தயோஜனை-4. “असौ प्रोज्झते” என்கிற தூதுவையே உபஜீவித்து அருளிச்செய்தது, 3. “असौ वयाप्यतेन” என்கிற தூதுவுக்கு அந்நாமியென்று ரூபமிராமையாலே. n உத்யோகபர்வணி, 1. “अन्यत् पूरुणादुपां कुम्भादित्यादि” பாதுவநேஜநாத் l அந்யத் குலஸம்ப்ரஸ்நாத் n சேச்சதி ஜநார்தூ: ||” n 1. “पूरुणादुपां कुम्भादित्यादि” என்கையாலே (இவனுடைய இத்யாதி)

p மோஷதூர்மே 2. “याः क्रियासंप्रयुक्तास्स्युः एकान्तगतबुद्धिमिः। तास्सर्वाः शिरसा सार्वभौमिरसा தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ||” q “யா:” என்றதுக்கு பாவம்

p1—m1. महाभारते, उद्योगपर्वणि (८६) “अन्यत् पूर्णादिपां कुम्भादन्यत्पादावनेजनात्। अन्यत् कुशलसंप्रश्नान्न चेच्छति जनार्दनः॥१३॥”

p2. मोक्षधर्मे (१७१) “याः क्रियासंप्रयुक्तास्स्युः एकान्तगतबुद्धिमिः। तास्सर्वाः शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥६३॥”

1. பரிவதி ஸ்சனைப் பாடி விரிவது மேவ ழுறுவீர் பிரிவகை யின்றிநன் வீர்தாய்ப் புரிவது வும்புகை பூவே.

ஆ— 1. வ்யா:— (பரிவதில் ஸ்சனை) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌரீல்யாதி, குணநுபுவ ஜநிதமான தம்முடைய நிரவதி,கப்ரீதியாலே, ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபுந்த,கராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் பிரியாதே திருப்பல்லாண்டு பாடி ஸம்ருத்,த,ராகவேணுமென்று அபேகைபுடையராயிருந்து, தது,பாயப,க்தியோக,நுஷ்ட,நத்திலே ப்ரவ்ருத்த ராய், ப,க்தியோகே,சிடமான உபகரணத்,ரவ்யங்களுடைய து,ரீலப,த்வத்தினாலும், ப,க்தியோக,த்தை அவிகலமாக அநுஷ்டி,க்க முடியாமையாலும், ப,க்தியோக,த்தை அநுஷ்டி,க்கமாட்டாதே விஷண்ணராயிருக்கிறவர்களைக் குறித்து, ஸர்வஸுலப,மான பத்ர புஷ்ப கேவலதோயாத்,புபகரணங்களைக் கொண்டு, அவன் திருவடிகளிலே நீங்கள் ஏதேனும் ஓரடிமை செய்யிலும், அவனுடைய நிரவதி,கஸௌரீல்யத்தாலே அதைக் கைக்கொண்டருளும்; ஆனபின்பு தத்ஸமாராத,நத்துக்கு உசிதமான உப கரணங்களே து,ரீலப,மென்றும், தத்ஸமாராத,நத்தை அவிகலமாகச் செய்கை அரி தென்றும் விஷண்ணராகாதே அடிமை செய்யுங்கோள் என்கிறார். 1.

ஈ—**गतबुद्धिभिः** (ஏகாந்த க,தபு,த்,தி,பி,;) இதொன்றுமே வேண்டுவது. 1. **“ता सर्वाः”** (தாஸ்ஸர்வா:) அவற்றில் 8 ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான். 1. **“शिरसा प्रतिगृह्णाति”** (ஸிரஸா ப்ரதிக்,ருஹ்ணாதி) t இவன் u காலாலே v பொகட்டவற்றையும் அவன் தலையாலே சுமக்கும். w1. **“देवः”** (தே,வ:) காலாலே கொள்ளப் பிறந்தவன். 1. **“स्वयम्”** (ஸ்வயம்) x செல்வக்கிடப்பு உண்டென்ற, மஹிஷீஸ்வேது,த்துக்கு ஆளிடவொண்ணாதே, y ஆக இப் படிகளாலே, அவனுடைய ஸ்வாராத,தையைச் சொல்லுகிறார் இத்திருவாய்மொழியாலே.

அ— p,q “யா:” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அபி,மத இத்யாதி,) r ஏகாந்த:-ப,ராவப்ரத,நோ நிர்தே,ஸ:; ஐகாந்த்யம் என்றபடி. s (ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான்) ஒன்றையும் விடான் இத்வர்த்த,; “ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிடியான்” இதி பாடே, எல்லாம் பரிக்,ரஹிக்கும் என்றபடி. t “யா:” என்றதுக்கு அர்த்த,நந்தரம் (இவன் இத்யாதி,) u (காலாலே இதி) திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்த திருத்துழாயை “ஸிரஸா ப்ரதிக்,ருஹ்ணாதி” என்ற இதுவும் செய்யவிறே அவனுக்கு அபி,ஸந்தி, v (பொகட்ட) ஸம்ப்ரயுத்தியும் வேண்டாவென்கிறது. t, u, v “ப்ரதி க்,ருஹ்ணாதி” என்று - மஹாத்,ந ப்ரதிக்,ரஹம்போலே சொல்லுகையாலே “ஸிரஸா” என்ற துக்கு ப்ரதியோகி, w (தே,வ:) ஸ்வாமீ. x செல்வக்கிடப்பு - ஸம்பத்தினுடைய ஸ்தி,தி. என்ன - என்னவே. y நிக,மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி,).

ஜீ—(அபி,மத இத்யாதி,) r ஏகாந்த:-ப,ராவப்ரத,நோ நிர்தே,ஸ:; ஐகாந்த்யம் என்றபடி. s (ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான்) எல்லாம் பரிக்,ரஹிக்கும் என்றபடி. x (செல்வக்கிடப்பு உண்டென்ற) ஸம்பத் ஸ்தி,தி உண்டென்ற மாதாத்திலே. y நிக,மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி,).

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலும், சீலவானாகையாலும் ஏதேனும் பத்ரபுஷ்பாதி, த்ரவ்யங்களாலே த்ருப்தனாவானெருவன் என்கிறார்.

வ்யா:—(பரிவதில் ஈசனை) ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஸ்வரனை. ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் கல்யாணகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. (பாடி என்று தொடங்கி) ஸம்ஸாரமுக்தராய் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே 1. “एतस्मा गायत्रास्ते” (ஏதத் ஸாம காயத்ரநாஸ்தே) என்னும்படியாலே பாடி விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர். (பரிவகை என்று தொடங்கி) உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்து அகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதஜலத்தை ஏதேனும் ஒருபடி ப்ரயோகித்து, மற்றும் அவனுக்குக் கொடுப்பதுவும் ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆராதனோபகரண ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பரிவதில்—து:க்கூதி, ஹேயப்ரதிபுடனாய், ஈசனை—(நிகில நியந்த்ருத்வாதி, ஸம்ஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணனான) ஸர்வேஸ்வரனை, பாடி—(அநுபவஜநிதப்ரீதி காரித ஸாமகூந முகத்தாலே) பாடி, விரிவது—ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபவிகாஸத்தை, மேவல்—பெறுகையிலே, உறுவீர்—உறுதியையுடையவர்களே! பிரிவகை—(ப்ரயோஜனத்தைக்கொண்டு) கடக்கப்போகை, இன்றி—இன்றிக்கே அநந்யராய், நல்நீர்—ஸூத்த, ஜலத்தை, தூய்—(ப்ரேமத்தாலே) அக்ரமமாகப் பரிமாறி, புரிவதுவும்—ஸமர்ப்பிக்குமதுவும், புகை பூவே—கேவலம் புகையும் பூவும்; “புரிவது மாவது பூவே” என்று பாடாமாய்—“தேட எளிய பூ” என்று சொல்லுவாரும் உளர். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு த்ரவ்ய நியதியில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (பரிவதில் ஈசனை) ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஸ்வரனை. பரிவென்று - து:க்கூமாதல், பக்ஷபாதமாதல். உபாஸகனுக்கு து:க்கேந ஆஸ்ரயிக்கவேண்டியிருக்குமதுவும் - ஆஸ்ரயணீயனுக்கு ஹேயம். குருவாக ஆஸ்ரயித்தவன் பக்கலிலே பக்ஷபதித்து, லகுவாக ஆஸ்ரயித்தவன் பக்கலிலே நெகிழ்ந்திருத்தல் செய்யுமதுவும் ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஹேயம். இவை யில்லாமையாலே-ஹேயப்ரத்யநீகன் என்கை. ஹேயப்ரத்யநீகதை பக்கலிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புகக்கடவதாகையாலே, இது அதுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஈசனை) இவன் இடுகிறதில் குறையுள்ளது - தன் குறையாம்படியிருக்கிற ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இழவுபேறு தன்னதாம்படியிருக்கும் ஸம்பந்தத்தையுடையவனை. ஆஸ்ரயணீயனும் ப்ராப்யனுமாகையிதே உபயவாக்யத்திலும் நாராயணஸப்த, ப்ரயோகம் பண்ணிற்று; அல்லாதார் துராராதராகை

யாலே அநாஸ்திரயணீயர். (பாடி விரிவது மேவல் உறுவீர்) ஸம்ஸாராத் முக்தராய் ஸமஸ்தகல்யாண குணோத்தமகளை அநுபூவிக்கையாலே, அவ்வநுபூவத்துக்குப் போக்குவீடாக 1. “एतस्मा गायत्रि” (ஏதத் ஸாம காயத்ரநாஸ்தே) என்கிறபடியே பாடி விஸ்த்ருதராகையாகிற ஸம்பத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்; இந்த கனத்த பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டும் க்ருஷி என்னென்னில் (பிரிவகை இன்றி) பிரிவாகிற வகையின்றி; A “நினைந்து நைந்து” B “சூட்டுநன்மலைகள்” என்கிறபடியே விலக்ஷணர் ஆஸ்திரயிக்கும் அவனை நாம் ஆஸ்திரயிக்கையாவதென்? என்று அகலுகைக்கு ஒரு வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. (நஸ்தீர்) ஒரு கந்தத்தாலும் உபஸ்கரியாத வெறும் நீர். (தூய்) அக்ரமமாக ப்ரயோகித்து. (புரிவதுவும்) நீங்கள் அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும். (புகை பூவே) அகிற்புகை கரு முகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் புஷ்பமும் அமையும்; இது ஸ்வாராததையைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இவனைப்பார்த்தால், C “எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்றும், D “நாடாதமலர் நாடி” E “தூமநல் விரை மலர்கள் துவளற ஆய்ந்துகொண்டு” என்றும் சொல்லக்கடவதினே; அவனைப் பார்த்தால், F “கள்ளார் துழாயும்” இத்யாதிகளிற சொல்லுகிற மாத்ரமேயமையும். 2. “न कण्डकारिकापुष्पं देवाय विनिवेदयेत्” (ந கண்டகாரிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்) என்கிற விதியாலே தவிருகிறதும் - ப்ரேமபரவஸானாய்ச் சென்று பறிக்கிறவன் கையில் முள் பாயாமைக்காக - என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர். ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீ வராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுபடியாகச் சொல்லிற்று.

1.

ஈ— அவ:— முதல் பாட்டு. எம்பெருமான் a பரிபூர்ணனாகையாலே b ஸ்வாராதன் என்கிறார்.

வ்யா:—(C பரிவது) து:க்கமகவுமாம், பக்ஷபாதமகவுமாம். (இல்) இல்லென் பது இல்லாமை. இத்தால் - து:க்கமில்லை என்னுதல். பக்ஷபாதமில்லை என்னுதல்.

அ— முதல் பாட்டு. (பரிவதில் இத்யாதி) a பரமபதத்திலிருக்கும் இருப்பை முத்துற் சொல்லி, அதந்தாம் அவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகையால் பூலித்தது - அவனுடைய பூர்த்தியென்று விவக்ஷித்து (பரிபூர்ணனாகையாலே) என்கிறார். b “புரிவதுவும் புகை பூவே” என்று த்ரவ்யதியதி இல்லாமையைச் சொல்லுகையாலே பூலித்தது - இவனுடைய ஸ்வாராததையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாராதன் என்கிறார் என்று)

இ— முதல் பாட்டு. (பரிவதில் இத்யாதி) a “சுனை” என்றத்தால் பூலிதம் (பரிபூர்ண னாகையாலே) என்றது. b “புரிவதுவும் புகை பூவே” என்றத்தால் பூலிதம் (ஸ்வாராதன்) என்றது.

A 1-5-2. B திருவிருத்தம்-21. C 6-7-3. D 1-4-9. E 10-2-1.
F பெரியதிருமொழி 11-7-6.

நீ—d து:க்கமாவது—“நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ கொள்ளானோ?” என்று ஆஸ்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே து:க்கமுண்டாமன்று e ஆஸ்ரயணியனுக்கு து:க்கமாமிறே. அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்தால் அவன் பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாயில், “து:ஷ்ப்ராபன்” என்று ஆஸ்ரயணியனுக்கு ஹேயமிறே. f இவையிலலாதபடியிருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகன் என்றபடி.

g தரதமவிபுராகும் பாராதேயிருக்கைக்கு அடியென்னென்னில் (ஈசனை) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. h ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணாகுணங்களும்

அ— c “பரிவதில் ஈசனை” இத்யேதத் பதம் - ப்ராப்யவேஷபரம் ப்ராபகவேஷபரஞ்ச. d ஹேயப்ரத்யநீகனுள் இவனுக்கு து:க்கப்ரஸங்கமுண்டோ? அதில்லை என்பானென்? என்ன (து:க்கமாவது இத்யாதி) e (ஆஸ்ரயணியனுக்கு து:க்கமாமிறே) “இவன் நெஞ்சிலே இப்படி ‘து:ராராதன்’ என்று தோற்றும்படியிருத்தோமிறே” என்று ஆஸ்ரயணியனுக்கு து:க்கமாம் என்றபடி. f (இவை) என்றது து:க்கமும் பக்ஷபாதமும். g பக்ஷபாதமில்லை என்றத்தை உபஜீவித்துக் கொண்டு “ஈசன்” என்கிறதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (தரதம விபுராகும் இத்யாதி).

c “பரிவதில் ஈசனை” என்றத்தை - “பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்” என்றதுக்குச்சேர ப்ராப்யபரமாகவும், “நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புனையவே” என்றதுக்குச்சேர ப்ராபகபரமாகவும் யோஜிப்பது. இரண்டுக்கும் அதுகுணமாக “பரிவதில் ஈசனைப் பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்! பரிவதில் ஈசனைப் பிரிவகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர்தூய்ப் புனையவே” என்று அந்வயம். ப்ராப்யபரமான பக்ஷத்தில், “பரிவதில்” என்று - அக்ஷிலஸரம்ஸாரிக ஹேயப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில், ஆஸ்ரயிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக து:க்கபக்ஷபாதரூபஹேயப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யபரமான பக்ஷத்தில் “ஈசனை” என்று ஸேஷித்வமும், ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில் ஸ்வாமித்வமும். h “பரிவதில் ஈசனை” என்றத்தை - “பிரிவகை” இத்யாதிக்கு ஸேஷமாக்கி, ப்ராபகத்வபரமாக ஸ்வாராததாநுருண்யேந வ்யாக்யாதம்செய்து-இனிமேல், “பாடி” என்றதுக்குக் கர்மமாக-“பரிவதில் ஈசனை” என்றத்தை ப்ராப்யபரத்வேந வ்யாக்யாதம் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, “பரிவதில்” என்று - ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாதாம் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஸிஷ்டமன்றோ ப்ராப்யம்; ஆகையாலே கல்யாணகதாதத்வமும் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன (ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி) “பரிவதில்

ஜீ— d ஹேயப்ரத்யநீகனுக்கு து:க்கப்ரஸங்கமுண்டோ? அதில்லை என்பானென்? என்ன, (து:க்கமாவது இத்யாதி) e (ஆஸ்ரயணியனுக்கு து:க்கமாமிறே) “இவன் நெஞ்சில் இப்படி ‘து:ராராதன்’ என்று தோற்றும்படி இருத்தோமிறே” என்று ஆஸ்ரயணியனுக்கு து:க்கமாம் என்றபடி. f இவை - து:க்கபக்ஷபாதங்கள். g “பக்ஷபாதமில்லை” என்றத்தை உபபாதித்துக் கொண்டு, “ஈசன்” என்றதுக்கு ஸங்கதி (தரதம விபுராகும் இத்யாதி).

h “பரிவதில் ஈசனை” என்றத்தை-“பிரிவகை” இத்யாதிக்கு ஸேஷமாக்கி, ப்ராபகத்வபரமாக ஸ்வாராததாநுருண்யேந வ்யாக்யாதம் செய்தருளி, மேல் “பாடி” என்றதுக்குக் கர்மமாக, “பரிவதில் ஈசனை” என்றத்தை - ப்ராப்யபரத்வேந வ்யாக்யாதம் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, “பரிவதில்” என்று அக்ஷிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாதாம் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஸிஷ்டமன்றோ ப்ராப்யம், ஆகையாலே கல்யாணகதாதத்வம் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன (ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி) இப்பக்ஷத்திலே ஈசனை-

ஈ—புகுமிநே; ஆக, i ஹேயப்ரத்யநீகதையும் j கல்யாணகுண யோகமும் சொல்லித்
யிற்று. (k ஈசனை) k₂ புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது, நெடுநன்
பச்சை தேடி விருந்திட்டால், “இவன் உண்டு என்ன குறை சொல்லப்புகுகிறோ”
என்று l நெஞ்சாறலோடே தலைக்கட்டவேண்டியவரும். புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால்
உண்டாகில் உள்ள குறை தமப்பனதாய், நெஞ்சாறல் படவேண்டாதிருக்குமிநே
அப்படிப்பட்ட m ஸம்பந்தத்தைப்பற்ற “ஈசன்” என்கிறது.

(பாடி) ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டினால், வாங்நியதியோடே நிற்கையன்றிக்கே, ஹர்ஷத்
துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி. (பாடி n விரிவது மேவலுறுவீர்) n₂ 1. “एतत्साम गायत्रास्ते”
(ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்று பாடி, o விஸ்தருதராகையாகிற பேறு p பெறவேண்டி.

அ—ஈசனை” இத்யஸ்ய—“ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே” (h) இத்யதேதைவ வாக்யேத ப்ராப்ய
பரத்வம் நிர்ணயத இதி ந. “பாடி” இத்யத்ர க்ராதஸ்ய ப்ரஸுபத்வாபித்யாதாத் க்ராதகத
ப்ராப்யத்வஸ்ய விஷயகத ப்ராப்யத்வாதீநத்வாச்ச க்ராதகர்மாபித்யாயி “பரிவதில் ஈசனை”
இதி பத்யம் - ப்ராப்யபரம். l (ஹேயப்ரத்யநீகதை) “பரிவது” என்கிறது - ஹேயஸாமாத்யோப
லக்ஷணம். j கல்யாணகுணங்கள் ஆர்த்திகங்கள் என்றபடி. இப்படி வ்யாக்யாதம் பண்ணிற்று—
ப்ராப்ய நிர்ந்தேஸாதர்க்ராதமாகையாலே. “பரிவதில்” என்று தேஷஷிஸேஷாபாவத்தை
நிர்ந்தேஸித்தது—மேலே ஆராத்ய நிர்ந்தேஸம் பண்ணாமையாலே இவனே ஆராத்யன் என்று
ஸித்திதிக்கையாலே, இந்த விஸேஷணம் ஸ்வாராத்யதைக்கு உபயுக்தமாகையாலே. k, k₂ ப்ராபக
பரமான பக்ஷத்திலே, “ஈசனை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்பே ஒருவன் இத்யாதி) l
நெஞ்சாறல் - மநஸ்தாபம். m (ஸம்பந்தத்தை) ஸ்வஸ்வாயி ஸம்பந்தத்தை.

n₂ (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே இதி) காமாந்தீ காமரூபீ - வேண்டின அந்நங்களையும்,
வேண்டின ஸரீரங்களையுமுடையனாய்க்கொண்டு, இமாந் லோகாத் அநுஸஞ்சரத். ஏதத் என்று -

ஜீ—ஸேஷியை என்று கண்டுகொள்வது; l “பரிவது” என்று ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.
k ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில், ஈசனை - ஸ்வாயியை என்றபடி. “பரிவதில்” என்று - ஆர்
யிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக து:க்கப்பக்ஷபாதரூப ஹேய ப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது.
ஆக “பரிவதில் ஈசனை” என்கிற பத்யம் - ப்ராப்யவேஷபரமாயும், ப்ராபகவேஷபரமாயுமிருக்
கிறது. k, k₂ ப்ராபகபரமானபோது, “ஈசனை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்பே ஒருவன் இத்
யாதி) l நெஞ்சாறல் - மநஸ்தாபம். m (ஸம்பந்தத்தை) ஸ்வஸ்வாயிபாவ ஸம்பந்தத்தை.
ப்ராபகபரமானபோது—“பரிவதில் ஈசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர், பரிவதில் ஈசனைப் பரி
வகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர்தாய்ப் புகைபூவே” இத்யந்வய:.

n₂ (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே இத்யாதி) காமாந்தீ காமரூபீ. வேண்டின அந்நங்களையும்,
வேண்டின ஸரீரங்களையுமுடையனாய்க்கொண்டு, இமாந் லோகாத் அநுஸஞ்சரத். வக்ஷ்யமாண

பா—n₂ 1. वैश्वरीयके (भृगु-१०) “इमान् लोकान् कामाग्नी कामरूप्यनुसञ्चरन् एतत्साम गायत्रास्ते
हा(३) बुहा(३) बुहा(३) वु” इत्यादि.

ஈ—யிருப்பீர். q பேறு க₄னத்திருந்தது; நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்னில் (பிரிவகையின் றி) பிரிகையாகிற வகையின்றி - r “இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால்—உன்பெருமை மாகுணாதோ” (1-5-2) என்று அகல வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. (8 நல் நீர்) ஏலாதி, ஸம்ஸ்காரமுமின்றிக்கேயிருக்கை. கேவல ஜலமும் அமையும். (தூய்) 1. “यथा स्यात्” (யதா ததா வாபி). (புரிவதுவும்) இவன் அவனுக்கு t அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும். (புகை பூவே) அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமை யாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவும் அமையும்.

“ u செதுகையிட்டுப் புகைக்க அமையும், v கண்டகாலி இடவும் அமையும் ” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. w இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே—2. “न कण्ट-कारिकापुणं देवाय विनिवेदयेत्” (ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்) என்னுந்நின்றதே! என்று நஞ்ஜீயர் கேட்க, “அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல, ‘பறிக்கிற ஆய்ரிதன் கையிலே முள் பாயும்’ என்றதுக்காகத் தவிர்ந்ததுகாணும்” என்று அருளிச்செய்தார். x A “கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவினையும் முள்ளார் முளரியுமாம்பலும்” என்று y விஸஜாதீயங்களைச் சேர எடுக்கிறது கண்டரே, துரவ்ய

அ—வக்ஷ்யமானத்தையாய், இந்த ஸாமக்யாதம் பண்ணிக்கொண்டிராதிற்கிருர்கள் என்றபடி. n, o விரிவது - விஸ்தருதராகை. n, p மேவல் - பெறுகை. q மேலுக்கெல்லாம் ஸங்குதி (பேறு க₄னத்திருந்தது இத்யாதி) r மேவலிலேயுற்றிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்குமுண்டோ? என்ன (இமையோர் இத்யாதி) s நன்னீர் - ஸுத்த₄ஜலம். t அருட்கொடை - துயாதாரதம்.

u, v “ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும்” என்கைக்கு ஸம்வாதம் (செதுகை விட்டென்று தொடங்கி) u செதுகு - கூழ்ச்செதுகு. v கண்டகாலி - கண்டகாலிப்பூ. w ப்ரா ஸங்கிகம் (இத்தை இத்யாதி) x உக்தேதர்த்தே ஸம்வாதக ப்ரமானமாஹ (கள்ளார் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. கணவலர் - காகணம். கூவினை - பிழல்வம். முள்ளார் முளரி - தாமரை. ஆம்பல் - குமுதம். y (விஸஜாதீயங்களை இதி) ப₄க₃வதஸாதாரண துளஸீவிஸஜாதீ

ஐ—மான இந்த ஸாமக்யாதம் பண்ணிக்கொண்டிராதிற்கும் என்றபடி. n, o, p விரிவது - விஸ்தருதராகை; ஆவிர்பூதமான ஸ்வருபவிகாஸத்தை, மேவல் - பெறுகையிலே. உறுவீர் - உற்றிருக்குமவர்களே! என்று ஸப்₃தார்த்தம். q மேலுக்கெல்லாம் ஸங்குதி (பேறு க₄னத்து இத்யாதி) r மேவலிலே உற்றிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்குமுண்டோ? என்ன (இமையோர் இத்யாதி) s நன்னீர் - ஸுத்த₄ஜலம். t அருட்கொடை - துயாதாரதம்.

u, v கீழ் வாக்யத்துக்குச் சரமாவதியை ஸம்வாத முகேந அருளிச்செய்கிருர் (செதுகை இத்யாதி) u செதுகு - கூளமும் பதரும். v கண்டகாலி - கண்டகாலிப்பூ. w ப்ராஸங்கிகம் (இத்தை இத்யாதி) x இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன (கள்ளார் இத்யாதி) திருமொழி. கூவினை - பிழல்வம். முள்ளார் முளரி - தாமரை. ஆம்பல் - குமுதம். y விஸஜாதீயங்

பு—2. “न कण्टकारिकापुणं देवाय विनिवेदयेत्”

▲ பெரியதிருமொழி 11-7-6.

2. மதுவார் தண்ணத் துழாயன் முதுவே தமுதல் வனுக்கு எதுவே தென்பணி என்னு ததுவே ஆட்செய்யு மீடே.

ஆ— 2. வ்யா:— (மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எளிதானாலென்? நிர்ஜேஷமான அஜேஷவேத, ப்ரதிபாத்யனுமாய், நிர்வத்யமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியையும் உடையவனுனவனுக்கு நாங்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹரோ? என்னில்; அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹதையாவது - தந்தாமுடைய அநர்ஹதையைப் பாராதொழிகை. 2.

ஈ—தாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை என்கைக்காக; [A புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்] z “அப்ராக்குத த்யூரவ்யம் வேணும்” என்றிருந்தானாகில் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இராணோ? a வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச்செய்தே “ஸ்ரீ வராஹநாயனார்க்கு b முத்தக்காசை அமுதுசெய்விப்பது” என்று கிடந்ததாய், “இதென்ன c மெய்ப்பாடுதான்!” என்று நஞ்ஜீயர் போர வித்துத்யாய் அருளினார். [A உள்ளாதார் உள்ளத்தை உள்ளமாகக் கொள்ளோமே] “d இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருத்யத்தை ஹ்ருத்யமாக நினைத்திரோம் e நாங்கள் பதின்மரும்” என்று தம்மையொழிந்த f ஆழ்வார்களையும். 1.

அ—யாநீதி வா. பாஸ்பரவிஸஜாதீயாநீதி வா. z “புள்ளாயோரேனமுமாய்ப்” இத்யேதத் ஹேதுகூர்ப்பு, மித்யபிப்ராயேணாஹ (அப்ராக்குதேதி) a “ஆய்” என்கிற - அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் (வாராஹகல்பம் இத்யாதி) யத்யவா, ஸமர்ப்பித்து என்னுமல், “தூய்” என்றதுக்கு - “யத்யா தத்யா வாபி” [766 (1)] என்கிறவிடத்திலே மெய்ப்பாடும், ப்ராக்குதத்யூரவ்யமும் ஆராதனோபயுத்தமென்றும் தோன்றுகிறதிறே; அதுக்கு உபயுத்தமான ஐதிஹ்யம் (வாராஹகல்பம் இத்யாதி) b முத்தக்காச - கோரைக்கிழங்கு. c மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை. d இப்படி - “ஸ்நேஹத்தாலே ஆகாததில்லை” என்று. e (நாங்கள் பதின்மரும் இதி) பஹுவசநார்த்தம். f (“ஆழ்வார்களையும்”) கூட்டிச்சொல்லுகிறார் என்று கூட்டுவது “பரிவதில் ஈசனை” என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—களை - அஸாதாரணமான திருத்துழாய்க்கு விஸஜாதீயங்களை. z “புள்ளாயோரேனமுமாய்ப்” என்கிற இது - ஹேதுகூர்ப்பும் இத்யபிப்ராயேணாஹ (அப்ராக்குத இத்யாதி) a “ஆய்” என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் (வாராஹகல்பம் இத்யாதி) b முத்தக்காச - கோரைக்கிழங்கு. c மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை. d இப்படி அநுஸந்தியாதார் - “ஸ்நேஹத்தாலே அவனுக்கு ஆகாததில்லை” என்று அநுஸந்தியாதார். e நாங்கள் பதின்மரும் என்றது - பஹுவசநார்த்தம். f “ஆழ்வார்களையும்” என்ற அநந்தரம், கூட்டிச்சொல்லுகிறார் என்று கூட்டுவது. க்ரமேண அந்வயம். 1.

9— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஐஸ்வர்யனத்துக்கு அதிகாரிநியமமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(மதுவார் என்று தொடங்கி) ஐஸ்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஸத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயை உடையனாய், அபௌருஷேயமான வேத்யப்ரதிபாத்யனாய் உள்ளவனுக்கு. (எதுவேது என்று தொடங்கி) இப்படி விலகுகணனான அவனுக்கு நான் அடிமைசெய்கைக்கு அயோக்யன் என்று பாராதே, அந்தரங்கவ்ருத்தியோடு பஹிரங்கவ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா வ்ருத்தியும் செய்யக்கடவனாகை, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம். 2.

10— அவ:— அநந்தரம், அதிகாரிஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அம் — ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமாய், மது வார்—மதுஸ்யந்தியாய், தன்—குளிரந்த, துழாயான்—திருத்துழாயை உடையனாய், முது—பழையதான், வேதம்—வேதங்களுக்கு, முதல்வனுக்கு—ப்ரதநதயா ப்ரதிபாத்யனானவனுக்கு, எது—(அநுருபமாகச் செய்யும்படி) எது? என் பணி ஏது—நான் செய்யும் பணி ஏது? என்னததுவே — என்னதே, 1. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று ஸர்வத்திலும் ஆதரமுடையனாமதுவே, ஆட்செய்யும் — அடிமைசெய்கைக்கு, ஈடு—தகுதி.

“புரிவதுவும் புகைபூவே” என்கிற பாடத்தில் “வதுவார்” என்றெடுத்த அந்தாதி - உடலெழுத்தான வகரத்தை முதலாக எடுத்ததென்று கொள்வது; A “ஏபாவம்” என்கிற பாட்டில், உயிரெழுத்து முதலானவோபாதி. / 2.

11— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — த்ரவ்யநியதி இல்லாமையே அன்று, அதிகாரிநியதியுமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (மதுவார் தண்ணந்துழாயான்) “பூவே” என்றது கீழ்; “மதுவார்” என்று தொடங்கிற்று இதில்; அந்தாதிக்குச் சேரும்படி என்னென்னினில்; “பூவாகில் மதுவோடு கூடியிருக்கையாலே சேரும்” என்று சொல்லுவார் தமிழர். ஐஸ்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஸத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயையுடையவன். ஸர்வேஸ்வரத்வலக்ஷணம் இதுவிதே. ஐஸ்வர்யமும் பேராக்யதையும் இருக்கிறபடி. (முதுவேத முதல்வனுக்கு) இவ்வொப்பனையழகை அநுபவித்து ஏத்தப்படுக்கு, கூமரன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் பேசும்போது, அபௌருஷேயமாகையாலே நித்யமான வேத்யமே ஆகவேண்டாவோ?

/ இப்பாட்டின் ஈடு அடையவனைந்தான் அரும்பதவுரையில் (769'e) “உயிரெழுத்தென்றும்” என்று தொடங்கி, “இத்யாதியைப்போலே” என்பதற்கு உள்ள வாக்யம் இங்கு இருந்திருக்கவேண்டும்.

இ—என்கிருர். வேதமுதல்வனாகையாவது-1. “शास्त्रयोनित्वात्” (शास्त्रयोनिத்வாத்) என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யன் என்கை. ‘திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதன்’ என்கைக்கு மேல் இல்லை ஸர்வாதிகன் என்கைக்கு ; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதேதக ஸமதி,க்யம்யன் என்னுமது. (எதுவேது என்பணி என்னுததுவே) “வேதமுதல்வனுக்குப் பணி எது? என்பணி ஏது?” என்னுததுவே. “நித்ய ஸூரிக ளன்றோ அவனுக்கு ஸத்ருஸர்,நாம் செய்யுமது ஏது?” என்று கைவாங்காதொழிகை. அந்தரங்குவருத்தியோடு பஹிரங்குவருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே 2. “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிருக்கை என்னவுமாம். (ஆட்செய்யுமீடு) ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யத்தில் குறை பார்த்து அகலவேண்டா என்றார். முதற்பாட்டில் ; “நான் அதிகாரி அல்லேன்” என்று அகலவேண்டா என்கிருர் இதில்.

வ்யா:— (மதுவார் தண்ணந்துழாயான்) b “புரிவதுவும் பூகை பூவே” என்றது கீழ்; இதில் “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று தொடங்கிற்று; இது c சேரும்படி என்னென்ன; d “பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லதிராமையாலே d சேரும்” என்று சொல்லுவர்கள் தமிழர் ; “வதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று பாட, மானபோது e போரச்சேரும்; வதுவையென்று - மணம். ஆர்தல் - பூர்ணம். f வதுவை

அ— இரண்டாம் பாட்டு. a (மதுவார் இத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அதுபூஷியா தின்றுகொண்டு, “எதுவேது என் பணியென்னுது ” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிருர் (ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி, வாக்யத்ரவயத்தாலே) b இயலிசை அந்தாதிக்குச் சேராது என்று ஸங்கித்து, பொருளிசை அந்தாதியாகையாலே கூடும் என்று பரிஹரிக்கிருர் (புரிவதுவும் இத்யாதி) c (சேரும்படி) அந்தாதிக்குச் சேரும்படி என்றபடி. d (சேரும் என்று) பொருளிசை அந்தாதிக்குச் சேரும் என்று. e (போரச்சேரும்) இயலிசை அந் தாதிக்குப் போரச்சேரும். யத்ரவா, பொருளிசை அந்தாதியும், இயலிசை அந்தாதியும் சேரும் என்றபடி. வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் உரையிலே, “ உயிரெழுத்தென்றும் உட லெழுத்தென்றும் சொல்லுகிற இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ‘புரிவதுவும்’ என்று முற்றுன மகரம் உடலெழுத்தாகையாலே, ‘ மதுவார் ’ என்றது - இயலிசை அந்தாதிக்கும் சேரும் ; A ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ B ‘செழுநீர்த்தடத்து’ இத்யாதியைப்போலே” என்று நிர்வஹித்தருளினார். உயிரெழுத்தாலது - அகாராதி; இதுக்கு அச்சென்று பேர். உடலெழுத்

ஜி— இரண்டாம் பாட்டு. (மதுவார் இத்யாதி) a வருத்தாநுவாத, பூர்வகமாக “எதுவேது என் பணி என்னுது” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸங்கதி (ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி) c “பூவாகில்” இத்யாதிக்குக் கருத்து - பொருளிசை அந்தாதி என்று. e “வதுவார்” என்று பாட,மானால், இயலிசை அந்தாதிக்குப் போரச்சேரும் என்றபடி. உரைகாரர், “ ‘புரிவதுவும்’ என்ற உடலெழுத்தான மகரம் முதலாகத் தொடங்குகையாலே இயலிசை அந்தாதிக்கும் சேரும்” என்றார். உயிரெழுத்தென்றும், உடலெழுத்தென்றும் இரண்டு உண்டு. உயிரெழுத்து -

A திருவிருத்தம்-1. B திருவிருத்தம்-2.

ஈ—“வது” என்று-கடைக்குறைத்தலாய், ஐ நறுநாற்றத்தையுடைய துழாய் என்றுமாம். இது தமிழர் போரச்சேரும் என்பர்.

(h மதுவார் இத்யாதி) i ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே j செவ்விபெற்று மதுநிரம்பி, k சினையாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். (l முதுவேத முதல்வனுக்கு) m இவ்

அ-தாவது-ககாராதி வ்யஞ்ஜநரூபமான அர்த்தமாத்தரைகள். இந்த வ்யஞ்ஜநங்கள் அகாராதி யான உயிரெழுத்துக்களோடே கூடினால், உயிர்மெய்யெழுத்தென்று பேராகக்கடவது. i ஆகில், வதுவை யாரென்ன வேண்டாவோ? என்ன (வதுவை இத்யாதி) ஐ (நறுநாற்றம்) மிக்க பரிமளம்.

h பொருளிசை அந்தாதியான பஷுத்தில் ஸப்தநிர்வாஹம் அருளிச்செய்வதாகப் பதேர்பா தநம் பண்ணுகிருர் (மது இத்யாதி) i “வார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒரு வாடல் மாலை இத்யாதி) வார்தல் - ஒழுகுதல். j “தண், அம்” இதி பத்யவ்யஸ்யார்த்தமாஹ (செவ்வி பெற்று இதி) k சினையாறு படுகையாவது - ஆறு. நீர் வர அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜல முண்டாயிருக்கை; சினை - கூர்ப்பு; ஜலம் கூர்ப்பீகரித்திருக்கை. அப்படியே திருத்துழாய் செவ்விபெற்று வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும் என்றபடி. 1. “பரிமலாநா:” 2. “ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா:” A “மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும்” B “தழைக்குந்துழாய்” என்றிருக்கை யாலே, பகுவத்ஸ்பர்ஸத்தாலும், சிந்மயராகையாலும், துழாய்க்கும் வில்லேஷத்தில் உருவு தலும், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் சினையாறுபடவும் கூடும் என்று கருத்து. அத்வா, சினையாறு பட்டு - பலதலைத்த ஆறு போலேயாய். சினை - பனை. யத்வா, சினையாறுபட்டு - திறைந்த ஆறாய் இதிவா.

l முதுவேதம் - பழைய வேதம்; முதன்மை - ப்ரதிபாத்யதயா வந்த நாயகத்வம், ப்ரதிபாத்ய தயா வந்த காரணத்வம் வா. m “மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வன்” என்று

ஜி-அகாராதி; உடலெழுத்து-ககாராதி வ்யஞ்ஜநரூபமான அர்த்தமாகுரங்கள். i ஆகில், “வதுவை யார்” என்னவேண்டாவோ என்ன (வதுவை இத்யாதி) ஐ (நறுநாற்றம்) மிக்க பரிமளம்.

h பொருளிசை அந்தாதி பஷுத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பதேர்பாதநம் பண்ணுகிருர் (மது இத்யாதி) i “வார்” என்றதுக்கு பாவம் (ஒரு வாடல் மாலை இத்யாதி) வார்தல் - ஒழுகுதல். j “தண், அம்” என்ற பத்யவ்யத்துக்கு அர்த்தம் (செவ்வி பெற்று என்று) k சினையாறுபடுகையாவது - ஆறு. நீர் வர அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜலமுண்டா யிருக்கை. சினை - கூர்ப்பு; ஜலம், 1. “பரிமலாநா:” 2. “ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா:” A “மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும்” B “தழைக்குந்துழாய்” என்றிருக்கையாலே, பகுவத்ஸ்பர்ஸத்தா லும், சிந்மயராகையாலும், துழாய்க்கும் வில்லேஷத்தில் உருவுதலும், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் சினையாறுபடுதலும் கூடும் என்று கருத்த.

l முதுவேதம் - பழைய வேதம். m “மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்” என்று கூட்டி பாவம் (இவ்வொப்பனை இத்யாதி) n பாசிபூத்த என்றது-புராததத்வாபிப்ராயம்.

A பெரியாழ்திரு 3-6-10. B பெரியதிருவ-39.

ஈ—வொப்பனை அழகு பேசும்போது, இன்னமும் n பாசிபூத்த வேதுமே பேசவேண்டாவோ? o நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேதுப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனுக்கு. p வேதமுதல்வனாகையாவது - p_1 . “शास्त्रयोनित्वात्” (ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேதுப்ரதிபாத்யன் என்கை. q “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்கையாலே - r ஸர்வாதி, கன் என்றதாயிற்று. r_2 “முதுவேத முதல்வன்” என்கையாலே - பரிபூர்ணன் என்றதாயிற்று; இரண்டும் ஸ்வாராத், கன் என்கைக்கு உறுப்பாகிறது.

அ—கூட்டித் தாத்தர்யம் (இவ்வொப்பனை என்று தொடங்கி) n புராதந தீர்க்கிக், காத்யாய: ஸைவல வந்தோ புவந்தி; தத்வத் புராதநத்வாபிப்ராயேணோக்தம் (பாசிபூத்த இதி) யத்வா, (பாசிபூத்த) 2. “தஸ்ய யத்வா மாஹாரஜஸம் வாஸ:” இத்யாதி, விவக்ஷிதம். o நித்யத்வாத், அபௌருஷேயத்வமும் ஸித்தம். | வேதமுதல்வனாகையாவது - வேதுத்தைக் காரணமாகவுடையனாகை என்றபடி. p வேதமுதல்வன் என்றால் - வேதுத்தை உண்டாக்கினவன் என்று காட்டுமதொழிய, வேதுப்ரதிபாத்யன் என்னுமத்தைக் காட்டமாட்டாதே என்கிற ஸங்கையிலே, ஜ்ஞாபக ஹேதுவாகையாலே காட்டுமென்கிறார் (வேதமுதல்வனாகையாவது இத்யாதி) p_2 அதாவது—ஸாஸ்த்ரம், யோநி: - ஜ்ஞாபகதயா காரணம் யஸ்ய தத் ஸாஸ்த்ரயோநி: தஸ்ய பாவ: - தத்த்வம். ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாத்யக பாவேந காரணத்வம் கொண்டபடியிலே, இவன் வேதுப்ரதிபாத்யனாய், வேதும் இவனை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இதினாலே அவனை அறியவேண்டுமென்கையாலே காரணமென்று சொல்லுகிறது என்றபடி. ஹேதுர்த்விவித: - காரகஹேதுர் ஜ்ஞாபக ஹேதுர்ஸேதி. தத்ர, க்ருதேந ம்ருதாதி: காரகஹேது: ; அக்ருத்யாதேந தூமாதி: ஜ்ஞாபகஹேது: . வேதேந ஜ்ஞாபகஹேதுரிதி பாவ: .

q ப்ரவேஸத்திலே சொன்ன அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் பரிபூர்ணத்வமும் ஆஸ்ரயணத்துக்கு உடல் என்னுமது இப்பத்யத்திலே தோற்றுகிறது என்கிறார் (மதுவார் தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே) ஏவமஸ்யாம் காத்யாயாம், பூர்வம் கைங்கர்யஸ்ய ப்ரஸ்து தத்வாத், கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதம் புவதீதி ஸஞ்சதாய ஸௌந்தர்ய பரதயா பாவ உக்த: . r, r_2 அதி தஸ்ய ப்ரத்யாந ப்ரதிபாத்யார்த்தாநுருணம் பாவாந்தரம்—3 “ந துலஸ்யா ஸுராரந்தரம்”

ஜீ— o நித்யம் என்றபோதே-அபௌருஷேயத்வம் ஸித்தம். | வேதமுதல்வன்-வேதுத்தை ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக உடையவன்.

q கீழே, “மதுவார்” இத்யாதி, பத்யத்வயத்துக்குக் கூட்டி பாவம் அருளிச்செய்து, பத்யத்வயத்துக்கும் ப்ரத்யேகம் அர்த்தாந்தரம் (மதுவார் தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி) r, r_2 பூர்வம், ஸௌந்தர்யபரதயா பாவம்; இங்கே, ஸர்வாதி, கத்வாதி, பரதயா பாவாந்தரம்

ப்ர-p₁. (வேதமுதல்வனுக்கு) उत्तरमीमांसायां प्रथमाध्याये प्रथमपादे—“शास्त्रयोनित्वात्” (ச-3) “शास्त्रं यस्य योनिः—कारणं - प्रमाणं, तच्छास्त्रयोनिः। तस्य भावः—शास्त्रयोनित्वम्। तस्मात् ब्रह्मज्ञानकारणत्वात् शास्त्रस्य तद्योनित्वं ब्रह्मणः। अत्यन्तातीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षादिप्रमाणाविषयतया ब्रह्मणः शास्त्रैकप्रमाणत्वात् उक्तस्वरूपं ब्रह्म, “यतो वा इमानि भूतानि” (तै-भृ-१) इत्यादिवाक्यं बोधयत्येवेत्यर्थः” इति श्रीमद्रामानुजाचार्यमाष्यम् ॥

ஈ— (8 எதுவேது இத்யாதி) 1 முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? என் பணி ஏது? என்னொததுவே, ஆட்செய்கைக்கு 2 அதிகாரமாவது; “நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஈடான அடிமை செய்யவல்லார், 3 நான் செய்யுமது ஏது?” என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே. 4 அன்றிக்கே, “முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? 5 ஏது என் பணி?” என்னொததுவே - “இது அவனுக்கு ஈடன்று” என்று சிலவற்றை

அ—இதி துளஸீதரம்ந: ஸர்வாதிக லக்ஷணத்வாத். 1. “பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத்யாய” 2 “ஸர்வமித்யுமப்யாத்நோ டவாக்யநாத்யூர:” இத்யாதிபி: ஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யய பித்யநாச்சேதி பாவ: 3. “வக்ஷஸ்ஸத்யல்யாம் துளஸி கமலா கௌஸ்துபைப்ர வைஜயந்தி ஸர்வேஸத்வம் கத்யதிதராம் ரங்கத்யாம்ஸ்தத்யாஸ்தாம் | கூர்மவ்யாக்யரீநக்யபரிமிளத்பஞ்சஹேதி யஸோத்யாநத்த்யா மௌக்யத்யாபரணமதிகம் ஸஸ்ஸமாதிகம் திநோதி ||” என்றது அநுஸந் தேயம் கத்யதிதரமிதி யத், தத்யாஸ்தாம், - ந தத் அர்வாசீநாநாமஸ்மாகம் அதீவ மநோ ரஞ்ஜகம்; கிம் தர்ஹி? பூரலக்ருஷ்ணஸ்ய ரக்ஷார்த்தம் யஸோத்யாப்யத்யா ஸௌவர்ணகூர்ம ப்ரத்யக்ஷவ்யாக்யரீநக்யப்யாம் யுக்தா பஞ்சாயுதீ - தந்நாமகம் அர்ப்பகாவஸ்த்யாபரணம், ஸமாதிகம் - சித்தைகாக்யம் திநோதி - ப்ரீணாதி. 4. “திவி ப்ரீணநே” இதி த்யாதோர்லட்.

s...v (எது இத்யாதி) ஸ்வதைச்யாநுஸந்த்யாதேந கைங்கர்யம் பரித்யக்தும் ஸம்பூரவநா அஸ்தி; தத்யாபரித்யாக்யாரணமேவ - கைங்கர்யே அதிபார இதி ப்ரத்யமோடர்த்த: “கைங்கர் யேஷு” காநிசித் அந்தரங்ககைங்கர்யாணி விஹாய ப்ரஹிரங்க கைங்கர்யமாத்ரம் கரோமி” இத்யேதத்யக்ருத்வா, 5. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” A “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” இத்யாதி ப்ரகாரேண ஸகலவிதகைங்கர்யாபிவாஞ்சநமேவ கைங்கர்யாதிகார இதி த்விதீயோடர்த்த: 6 (நான் செய்யுமது ஏது) “அதிஷு” த்ரண நான் செய்யுமது ஏது” என்று அயோக்யதாநு ஸந்த்யாத்நத்தைச் சொன்னபடி. ஏதென்று - ஷேபம். “ஹேயண நான் செய்யுமது அவனுக்கு அயோக்யம்” என்றபடி. 7 இப்படி ப்ரத்யமயோஜனை - தன்னுடைய அயோக்யதாநுஸந்த்யாத்நபரம்; 8 த்விதீயயோஜனை - க்ரியையினுடைய அயோக்யதாநுஸந்த்யாத்நபரம். “அவன் பெருமைக்கு ஈடான பணி ஏது - விமாத மண்டப கோபுர ப்ராகாராதிகளிறே அவனுக்கு ஈடாவது; நான் பண்ணுமது இரண்டு புவைத்தொடுத்தல், ஒரு விளக்கிடுதல் இத்தனையிறே; இப்படி

ஜீ—என்று கண்டுகொள்வது. ஸர்வாதிகன்-அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். 3. “வக்ஷஸ் ஸத்யல்யாம் துளஸி கமலா கௌஸ்துபைப்ர வைஜயந்தி ஸர்வேஸத்வம் கத்யதிதராம்” இத்யாதிப்படியே-திருத் துழாய்மலை ஸர்வாதிகத்வலக்ஷணமிதே. 4. “வேதமுதல்வன்” என்றால் பூர்த்தியைச் சொல்லும்படி எங்ஙனையென்னில்; 1. “பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத்யாய” 2. “ஸர்வமித்யுமப்யாத்நோ டவாக்யநாத்யூர:” இத்யாதிகளாலே - ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகளைச் சொல்லுகையாலே என்றபடி.

s,t “எதுவேது” இத்யாதிக்கு முந்தின அர்த்தம் - உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட ரூபாதிகாரி விவேஷத்தைப்பற்ற; s,v த்விதீயார்த்தம்-அந்தரங்க ப்ரஹிரங்க வ்ருத்தி விவேஷத்தைப்பற்ற. அந்தரங்கத்தோடு ப்ரஹிரங்கத்தோடு வாசியற ஸகல கைங்கர்யத்திலும் என்றபடி. 6 ப்ரத்யம யோஜனை அதிகாரினுடைய அயோக்யதாநுஸந்த்யாத்நபரம்; 7 த்விதீயயோஜனை - கைங் கர்யத்தினுடைய அயோக்யதாநுஸந்த்யாத்நபரம். 8 ஈடு - அதிகாரம். [பூஷ்யே. “ஸாஸ்த்ர யோதித்வாத்” - ஸாஸ்த்ரம் யஸ்ய யோதி: - காரணம் - ப்ரமானம், தத் ஸாஸ்த்ரயோதி.

3. சுடு மெடுப்பும் வீசன்
மாடு விடாதென் மனனே
பாடுமென் நாவவன் பாடல்
ஆடுமெ னங்கம ணங்கே.

ஆ— 3. அவ:—எத்தாலே? என்னில்; அடிமை செய்கையிலே அபேகையுடையாரை ஜாதி குண வ்ருத்தாதி,களால் தண்ணியர் என்று பொகடும் ஸ்வபாவனல்லாமையாலே என்கிறார்.

வ்யா:— (சுடுமெடுப்பும்) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேகையுடையாராயிருப்பார்பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே, அவர்கள் எல்லாரையும் ஒக்க அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானே, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநுபவித்து, அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தைவாவிஷ்டரைப் போலே நின்று ஆடப்பெற்றேன் என்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன குணங்களை அநுஸந்தித்து, ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே தம்முடைய வாங்கமந:காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (சுடும் என்று தொடங்கி) ஆஸ்ரிதரை—ஜாத்யாதிகளுடைய அபகர்ஷமும் உத்கர்ஷமும் நிபந்த,நமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக்கடவனன்றிக்கே, நிருபாதிக ஸேஷியானவன்பாடுநின்றும் போகிறதில்லை என் மநஸ்ஸம். (பாடும் என்று தொடங்கி) என்னுடைய வாக்கும் அவனுடைய இந்த குணப்ரதிபாதகமான கூதையைப் பாடாநின்றது; அங்கமும் தேவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது. 3.

ஈ—விடாதே, ஸகல கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்னுதல். 2.

அ—ஷுத்ரங்களான இவை அவனுக்கு ஈடாமோ?" என்று க்ரியா தாரதம்யம் பாராதிருக்கையே அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரம் என்றபடி. 1. சுடு - அதிகாரம். "மதுவார் தண்ணத்துழாயான் முதுவேத முதல்வனுக்குப் பணி ஏது? என்பணி ஏது? என்னுததுவே ஆட்செய்யும் ஈடே" என்று உரை அந்வயம். 2.

இ—தஸ்ய பூரவ: - ஸாஸ்த்ரயோதித்வம்; தஸ்மாத். பூரஹ்மஜ்ஞாந காரணத்வாத் ஸாஸ்த்ரஸ்ய தத்யோதித்வம் பூரஹ்மண: இத்யர்த்த:] "மதுவார் தொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணி ஏது? என்பணி ஏது? என்னுததுவே ஆட்செய்யும் ஈடே" இத்யந்தவ்ய: 2.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அதிகாரியினுடைய தேஷகுணம் பாராத ஆராத்ய னான ஈஸ்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் அவகூஹித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடும்—(தேஷநிபுந்தநமாக) விட்டுவைக்கையும், எடுப்பும்—(குணநிபுந்தந மாக) எடுத்துக்கொள்ளுகையும், இல்—இல்லாமையாலே, ஈசன்—(ஸர்வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையுடையனான) ஈஸ்வரனுடைய, மாடு—பரிஸரத்தை, என் மனன்— என் நெஞ்சு, விடாது—விடுகிறதில்லை; என் நா—என்னுடைய நாவானது, அவன் பாடல்—அவன் விஷயமான பாடலான திருவாய்மொழியை, பாடும்— பாடாநின்றது; என் அங்கம்—என் ஸரீரம், அணங்கு—தைவாவிஷ்டம்போலே, ஆடும்—ஆடாநின்றது.

தனித்தனி “என், என், என்” என்று - கரணத்ரயத்திலும் தம்முடைய உகப்புத்தோற்றுகிறது. ஏகாரம் - “விடாது, (பாடும்,) ஆடும்” என்னும் வினை களுடனே கூடிக்கிடக்கிறது. 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் சொன்ன குணங் களை அநுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த காரியத்தை மறந்து, அவன்பக்கல் தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (ஈடுமெடுப்பில் ஈசன்) “ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டன்” என்று ஸ்வீகரித்தல், “அபக்ருஷ்டன்” என்று உபேக்ஷித்தல் செய்யாத ஸர்வேஸ்வரன் ஜாத்யாதிகள் பார்க்க விரகில்லையே; ஸம்பந்தும் ஸர்வ ஸாதாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? (மாடு விடாதென் மனனே) அவன் பரி ஸரத்தை விடுகிறதில்லை என் மனஸ்ஸானது. ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றக் கிட்டிற் றுகிலிறே புலத்தளவிலே மீளுவது. நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு நெஞ்சு ஒழுகிறதில்லை. உம்முடைய அஹ்ருத்யமான உக்தியே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன; (பாடும் என் நா அவன் பாடல்) என்னுடைய வாக்கானது அவனுடைய குணப்ரதிபாதகமான கூதாவிசேஷங்களைப் பாடா நின்றது. உம்முடைய ஹஸ்தமுத்யரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்த நிர்வகம் பண்ணுகைக்கு? என்ன (ஆடும் என் அங்கம் அணங்கே) என்னுடைய ஸரீர மும் தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது. தம்முடைய கரணங்கள் தனித் தனியே மேல்விழக் கண்ட ப்ரீதியாலே - “என் மனன், என் நா, என் அங்கம்” என்று உகக்கிறார். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. a அவனுடைய b இஸ்வபூவத்தை அருஸந்தித்து, c தாம் அதிகரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மனோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(d ஈடும் d₂ எடுப்புமில் ஈசன்) சிலரை உபேக்ஷித்தல், சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேஸ்வரன்; e ஸம்புந்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, சிலரை விடப்போகாதினே. f 1. “देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्” (தேவாநாம் தூநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதேவதம்) என்று - ஸ்வீகரிக்குமவனோடு உள்ள ஸம்புந்தம் g விடுமவன் பக்கலிலும் உண்டினே. (h ஈசன் மாடு விடாது என் i மனனே) j ஒரு ஸாதாந புத்த்யா கிட்டிற்றுகிலினே பூலம் கைப்புருந்தவாறே விடுவது. k நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு l நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை.

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (ஈடும் எடுப்பும் இத்யாதி) a கீழும் மேலும் பரோபதேயமாயிருக்க, இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் ஸ்வாநுபூவமாயிருக்கிறதுக்கு ஈடாக ஸங்குதி (அவனுடைய இத்யாதி) b (இஸ்வபூவத்தை) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் சொன்ன ஸ்வாராதூதா ஸ்வபூவத்தை என்றபடி. c தாம் அதிகரித்த கார்யமாவது - பரோபதேயம்.

d ஈடு - இட்டுவைக்கை, உபேக்ஷிக்கை என்றபடி; யத்வா, ஈடு-இடுகையாய், உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. d₂ எடுப்பு-ஸ்வீகாரம். e “ஈசன்” இதி பதம்-உபேக்ஷாஸ்வீகாராபூவே ஹேதுகூர்ப்பு விஸேஷணமிதி மத்வா ஆஹ (ஸம்புந்தம் இதி) ஸம்புந்தம் - ஈஸஸ்பூதூர்த்தம். g விடுமவன்-விடுமவனாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுமவன். h ஈசன்மாடு - ஸர்வேஸ்வரனிடத்தை. i “மனனே” என்ற ஏகாரம் ஈற்றசை. j விடாமைக்கு அடி “ஈசன், என்மனன்” என்றத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸாதாந புத்த்யேதி) பரிஸரத்தை விட்டுவிடவொண்ணாதோ? விடாம லிருப்பானென்? என்ன; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் கிட்டினதாகையாலே விடமாட்டாது என்கிறார் (ஒரு ஸாதாந புத்த்யா இத்யாதி) என்றுமாம். k இத்யாநீம் ஏவம்வக்தூர்பூவமாஹ (நான் அதிகரித்த இதி) அதிகரித்த கார்யம் - ஸ்வாராதூதோபதேயம். l (நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை இதி) பூகுவத்யநுபூவ விச்சேதேந இத்யர்த்தம்.

ஜீ— மூன்றாம் பாட்டு. (ஈடும் இத்யாதி) a கீழும் மேலும் பரோபதேயமாயிருக்க, நடுவிட்டு இரண்டு பாட்டு ஸ்வாநுபூவமாக அருளிச்செய்வானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி) b (இஸ்வபூவத்தை) ஸ்வாராதூதாஸ்வபூவத்தை என்றபடி. c அதிகரித்த கார்யம் - பரோபதேயம்.

d ஈடு - பொகட்டு வைக்கையாய், உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. எடுக்கை - ஸ்வீகரிக்கை. e எல்லாரையும் ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேதென்ன (ஸம்புந்தம் இத்யாதி) “ஈசன்” என்ற ஸம்புந்தம் என்றபடி. f ஜிதந்தாயாம் (தேவாநாம் இத்யாதி) 1. “ஸர்வதூதா சரண த்வந் த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ” இத்யுத்தரார்த்தம். h ஈசன்மாடு-ஈசனிடத்தை. j விடாமைக்கு அடியேதென்ன (ஒரு ஸாதாந புத்த்யேத்யாதி) i “மனனே” என்ற ஏகாரம் ஈற்றசை;

பா— f (ஈசன்) ஜிதந்தாயாம்—“देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्। सर्वदा चरण-
द्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव॥”

4. அணங்கென வாடுமெ னங்கம்
வணங்கி வழிபடு மீசன்
பிணங்கி யமர் பிதற்றும்
குணங்கெழு கொள்கையி னுனே.

ஆ— 4. வ்யா:— (அணங்கென) அந்நையரநுபூயமாநமான குணங்களிற்காட்டில் ஸ்வைரநுபூயமாநமான குணங்களுக்கு, பரஸ்பரம் விவாதமாக, உத்கர்ஷத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பாநின்றனுகொண்டு அயர்வறும் அமரர்கள் அக்ரமமாகக்கொண்டு அநுபவிக்கிற கல்யாணகுணங்கள் சேருகைக்குக் கொள்கலமாய், ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமானை நான் அநுபவித்து, ப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே தைவானிஷ்டரைப்போலே அக்ரமமாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யும் இதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு புகுவத் ப்ராவண்யம் நித்யமாயிற்று என்கிறார்; பஹு-குணானை ஈஸ்வரனை என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் என்கிறார் என்றுமாம்.

ஈ— nA “நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி”யன்றே; மநஸ்ஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருத்யமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன, -(பாடும் என் நா அவன் பாடல்) என்னுடைய வாக்யந்த்யூரியமும் n மநஸ்ஸு-அதிகரித்த காரியத்திலே அதிகரித்தது. ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்யரை அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்தநிர்ஸயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன, -(ஆடும் என் அங்கம் o அணங்கே) அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று. 3.

அ— n மேலுக்கு அவதாரிகை (நாவியலால் இத்யாதி) நாவினுடைய வருத்தியாலே க்ராதருபமான ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு ஏத்துகையாகிற நண்ணுதலைப் பெற்றேன். n (மநஸ்ஸு-அதிகரித்த காரியத்திலே இதி) மநோ யதா புகுவத்விஷயதிமக்நம் புவதி. ததா வாக்யே தத்விஷயப்ரவண பூத்வா தத்விஷயக்ராதைகபரா புவதீத்யர்த்த: . o அணங்கு - தெய்வப்பெண். அதாவது-அப்ஸராஸ்ஸுபோலே ஆடும் என்றபடி. “என்மனன் ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் மாடு விடாது; என் நா அவன் பாடல் பாடும்; என் அங்கம் அணங்கென ஆடும்” என்று அந்வயம். 3.

ஜீ—அவ்யயம் என்றபடி. k “ஈசன்மாடு விடாது” என்கிறவருடைய பாவம் (நான் அதிகரித்த இத்யாதி) அதிகரித்த கார்யம் - ஸ்வாராததோபதேஸம்.

n மேலுக்கு அவதாரிகை (நாவியலால் இத்யாதி) நாவினுடைய உக்தியாலே க்ராதருபமான ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு ஏத்துகையாகிற நண்ணுதலைப் பெற்றேன் என்றபடி. n (மநஸ்ஸு-அதிகரித்த காரியத்திலே இத்யாதி) மநஸ்ஸைப்போலே புகுவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாயிற்று என்றபடி. o அணங்கு - தெய்வப்பெண்; தைவானிஷ்டமும். “என்மனன் ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் மாடு விடாது; என் நா அவன் பாடல் பாடும்; என் அங்கம் அணங்கென ஆடும்” இத்யந்வய: . 3.

ஓ— வ்யா:— (அணங்கென்று தொடங்கி) தைவாவிஷ்டமாறப்போலே புகுவத், குணஜிதமாய்க்கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கம், என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபூவமாக உடைத்தாயிற்று. (ஈசன் என்று தொடங்கி) ஒருவர்க்கொருவர் “நான் முற்படவேணும்” என்று பிணங்கி, அயர்வறும் அமரர்கள் ஸந்திபதிதரைப்போலே பிதற்றும் குணங்கள் சேருகைக்குப் பாத்ரமாயுள்ள ஸர்வேஸ்வரனே. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபூவ்யமான குணவைபுவத்தை உடையன் என்கிறார்.

அணங்கென—அணங்கேறினாப்போலே, ஆடும்—(ப்ரேமத்தாலே) ஸஸம்பூரம ந்ருத்தம் பண்ணுகிற, என்—என்னுடைய, அங்கம்—ஸரீரம், வணங்கி வழிபடும்—ப்ரணாமாதி, முகூத்தாலே ஆராதிக்கும்படியான, ஈசன் — ஸ்வாமியானவன், அமரர் — நித்யாநுபூவபரரான ஸூரிகள், பிணங்கி பிதற்றும் — (ஸ்வாநுபூதகுண தாரதம்யமுகூத்தாலே) ஸரஸவிவாத, கோலாஹலோக்தி பண்ணும்படியான, குணம் கெழு — குணங்கள் செறிவு, கொள்கையினான் — கோட்பாட்டை உடையவன் கிடார்.

கொள்கையென்று — ஆஸ்ரயவிஷயமாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகன் கிடார் பூந்தூத்தாலே என்னை அடிமை கொண்டான் என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ப்ராவண்யம் காத்ராசித்த மன்றிக்கே, நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது என்கிறார்.

(அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம்) கீழ், “அணங்கு” என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரிவித்தாரிதே. தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என் ஸரீரம், அவன்பக்கலிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது. வழிபடுகையாவது — அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லுகை. (ஈசன் இத்யாதி) (பிணங்கி அமரர்) அமரர் என்கிறது — நித்யஸூரிகளை. ஏகரஸரானவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்னில், தாந்தாம் அநுபூவித்த குணங்களில் ஏற்றத்தை “நான் முந்துறச் சொல்ல, நான் முந்துறச்சொல்ல” என்று ஒருவர்க்கொருவர் பிணங்காநிற்பார்கள். (பிதற்றும்) ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை. (குணங்கெழு கொள்கையினானே) ரத்நாகரம்போலே ஏவம்விதமான குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஸ்ரயமாயுள்ளான் என்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபூவமாக உடையான் என்னுதல். “பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினானே ஈசனைக் கண்டு, அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும்” அன்றிக்கே “அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் ஈசன், பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினான் கிடார்” என்கிறார். நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத்ரையாய்ச் செல்லாநின்றது என்கிறார். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a தம்முடைய மனோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய்விடுகையன்றிக்கே, b நித்யஸூரிகளைப்போலே யாத்ரையானபடி சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—c“அணங்கென ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி b₂ வழிபடும் ஈசன் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் c₂ கெழு c₄ கொள்கையினான்” கீடர் என்னுதல்; d“பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் c₂ கெழு c₄ கொள்கையினான ஈசனை அநுபுவித்து, c₂ அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி b₂ வழிபடும்” என்னுதல்; e தைவாவிஷ்டம் என்னலாம்படி ஆடுகிற என் அங்கம், வணங்கி f அதுதானே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி யிருக்கிற ஈசன். [(f₂ பிணங்கி அமரர் பிதற்றும்) g தாந்தாம் அநுபுவிக்கிற குணங்க ளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லப்புகு, எதிரி சொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித்

அ— தாலாம் பாட்டு. (அணங்கென இத்யாதி₃) a “ ‘ஆடும் என் அங்கமணங்கே’ என்றத்தை விவரிக்கிறதாயன்றோ இருக்கிறது, இப்பாட்டுக்கு ஒரு வைஷ்ணவம் கண்டிலோமீ! ” என்கிற ஸங்கையிலே, “ பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் ” என்கிற விஸேஷணத்தைக் கடைபிடித்து இப் பாட்டுக்கு வைஷ்ணவம் அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய இத்யாதி₃) b (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) அதேந - அத்ர நித்யஸூர்யபித்யாதம் த்யுஷ்டாந்தார்த்தயிதி ஸூச்யதே. கீழிற் பாட்டுக்கு விஸேஷம் - “வழிபடும்” என்றது. f அதாவது - இதுதானே யாத்ரையாகை.

b₂ “வழிபடும்” என்கிற இது - பெயரெச்சமுமாய், முற்றுவினையுமாயிருக்கும் ; A “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை” இத்யாதி₃வத் வஸ்த்வந்தரவிஸேஷணஞ்ச புவதி; “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் அவ்வரும்பயனாய தரும்”(9) இத்யாதி₃வத் பூர்ணக்ரியா ச புவதீத்யர்த்த₂; c, d தத் ஆகாரத்யவயஞ்ச அவலம்ப்ய யோஜநாத்யவயமாஹ (அணங்கென ஆடும் இத்யாதி₃) c முந்தின அந்வயத்தில், “வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன் எப்படிப் பட்டவன் என்னில்” என்று கூட்டிக்கொண்டு, “பிணங்கி” இத்யாதி₃ மேல் நிர்வஹிப்பது. c₂ (அணங்கு என) B “குருமணங்கும் தெய்வப்பெண்”. c₂, l₂ கெழுமுகை-சேருகை. c₄ கொள்கை- ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், ஸ்வபூவத்துக்கும், க்யுஹிக்கைக்கும் பேர். யத்யவா, “பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணங்கெழு கொள்கையினான ஈசனை, என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும்; அணங்கென ஆடும்” என்று இங்ஙனே அதத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்.

e முந்தின அந்வயத்துக்கு ஸப்யதார்த்தம் (தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி₃) f (அதுதானே யாத்ரையாய் இதி) (b₂) வழிபடும்-வழிபடாதிற்கிற இதி வர்த்தமாநார்த்தே ஹ்ருத்யம். g ஏகாஸ ரான இவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்ன (தாந்தாம் இத்யாதி₃) h “பிதற்றும்” இதிபத₂

ஐ— தாலாம் பாட்டு. (அணங்கென இத்யாதி₃) i கீழில் பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு வாசி. இதுதானே யாத்ரையாகை. c முந்தின அர்த்தத்தில், வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன் எப்படிப்பட்டவன் என்னில்; “பிணங்கி அமரர்” இத்யாதி₃ என்று ஸங்க்யதி. e இந்த அந்வயத்துக்கு ஸப்யதார்த்தம் (தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி₃) f (இதுதானே யாத்ரையாய்), என்றது-“வழிபடும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம். g ஏகாஸரானவர்களுக்குப் பிணக்கமுண்டோ? என்ன (தாந்தாம் இத்யாதி₃) i (அடைவுகெட) என்றது-ஒரு குணத்தைச்

5. கொள்கைகொளையி லாதான் என்க லிராக மிலாதான் வின்கைவின் ளாமைவி ரும்பி உன்கலந் தார்க்கோ ரமுதே.

ஆ— 5. அவ:— (கொள்கை) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தாம்பெற்ற ஸம்ருத்தியைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிரயத்தாலே நடுவே பேசி, பின்னையும் புகுவத்பரிசர்யோந்முக ராய்த் தங்களுடைய அநர்ஹதையாலே கூசியிருந்தவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கூச்சம் போம்படி, பின்னையும் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—ஸ்வசரணயுகுள பரிசர்யாபேகையுடையராயிருப்பாருடைய உத்கர்ஷாப கர்ஷம் பாராதே அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபூவனென்னுமிடம், “நடு

ஈ—தலைக்கட்டுகை.]/ g தாந்தாம் அகப்பட்ட குணங்களைச்சொல்லி, “நான் முந்துறச் சொல்ல நான் முந்துறச்சொல்ல” என்று பிணங்கி நித்யஸூரிகள் h ஜ்வரஸந்நிபதித ரைப்போலே i அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு j ஆஸ்ரய மானவன். ரத்நாகரம்போலே குணங்கள் i₂ சேருகைக்கு j ஆஸ்ரயமாயுள்ளானென்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து k கெழுமுகையை l ஸ்வபூவமாக உடையவன் என்னுதல். n ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் படுகிற பாடு n என்னுடைய கரணங்களுக்கும் உண்டாகாநின்றது கிடர் என்கிறார். 4.

அ—வாஸநாமாஹ (ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே இத்யாதி) l (அடைவுகெட) என்கையாலே ஒரு குணத்தைச் சொல்ல இழிந்து வேறொரு குணத்தைச் சொல்லுவார்கள் என்றபடி. j (ஆஸ்ரய மானவன்) கொள்கலமானவன் என்றபடி. c₃, k கெழுமுகை என்றது-“கெழு” என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி. l இரண்டாம் அர்த்தத்தில், கொள்கையினான் ஸ்வபூவமாகவுடையவன் என்றபடி. n தம்முடைய திருமேனி தைவானிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஆடுகிற ப்ரகரணத்திலே, நித்யஸூரிகளும் அக்ரமமாகப் பிதற்றுகிறார்கள் என்கையாலே பூலிதமானதொரு தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய் கிறார் (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி) யத்யவா, த்யவிதீயயோஜநாம் ஹ்ருதி₂ நித்யாஹ (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இதி) “அமரர்” “என் அங்கம்” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். n அங்காபி, த்யாநம்-மநோவாசோரப்யபலக்ஷணமிதி பூவா: f₂ “பிணங்கி” இத்யேதத்யபி த்யார்ஷ்டாந்திகே அதிதேஷ்டும் ஸக்யதே. 4.

ஜீ—சொல்ல இழிந்து, வேறொரு குணத்தைச் சொல்லுவார்கள் என்றபடி. j (ஆஸ்ரயமானவன்) கொள்கலமானவன். k கெழுமுகை - சேருகை. c₄ கொள்கை - ஆஸ்ரயமும், ஸ்வபூவமும். க்₃ ஹிக்கையும். c₃, k கெழுமுகை என்றது-“கெழு” என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி l த்யவிதீயார்த்தத்தில், கொள்கையினான் ஸ்வபூவமாகவுடையவன் என்றபடி. n த்யவிதீயாந்வயத்தில், “அமரர் பிதற்றும்” என்று விபேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி) n “என் அங்கம்” என்று ஸ்ரீரத்தைச் சொன்னது மநோவாக்குக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 4.

/ குண்டூலிதகிரந்தம் சில பிரதிகளிலேயே என்பர்.

ஆ—மெடுப்பும்” என்னும் பாட்டாலே பிறந்தது; இனி, “அவர்களை அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுமிடத்தில், அவர்களை எல்லாரையும் ஒக்க அந்தரங்க, பஹிரங்க, ஸர்வ ரோஷ வ்ருத்தியையும் செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனுமாய், அவர்கள் பக்கல் ஸ்நேஹோபேக்ஷா வைஷம்யம் பண்ணுதே ஸமாநமாயிருக்கும். இப்படி ஸீலவானாயிருக்கிறவன் ஆஸ்ரயித்தாரெல்லார்க்கும் ஒக்கத் தன்னையே ப்ராப்யமாகக் கொடாதே, சிலர்க்கே தன்னைக் கொடுப்பானென்?” என்னில்; அதுக்குக் காரணம் - வேறே ஒரு ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றித் தன்னை விடுகையும், தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றித் தன்னை விடாமையும். இவற்றைப் பார்த்து, தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் தன்னையே பேராக்யமாகக் கொடுக்கும்; அல்லாதார்க்குத் தன்னையொழிய ப்ரயோஜனந்தரங்களைக் கொடுக்கும். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு எம்பெருமான் நிரதிசய பேராக்யனும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்கை கொளாமையிலாதான்) ஆஸ்ரிதரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் பக்கல் தாரதம்யமில்லாதான். (எள்கலிராகமிலாதான்) எல்லாரையும் ஒக்க ஸ்நேஹித்திருப்பவன். (விள்கை என்று தொடங்கி) ப்ரயோஜனந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுமோ, அநந்யப்ரயோஜனனாய் அகலாதொழியுமோ? என்று மிகவும் அநுஸந்தித்து. 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அநந்யரான அதிகாரிகளுக்கு பேராக்யன் என்கிறார்.

கொள்கை — (குணம்பார்த்துக்) கனக்கக்கொள்ளுகையும், கொளாமை— (குணஹாநியாலே) கைவிடுகையும், இலாதான் — இல்லாதவனாய், எள்கல்— (கைவிடுகைக்கு அடியான) நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியும், இராகம் — (கைக்கொள்ளுகைக்கு அடியான) ராக்யமும், இலாதான் — இல்லாத ஸாதாரணனானவன், விள்கை—(ப்ரயோஜனந்தரங்களைக்கொண்டு) விட்டுப்போகையையும், விள்ளாமை— (அநந்ய ப்ரயோஜனராய்) விடாதொழிகையையும், விரும்பி — விரும்பிப் பார்த்து, உள்கலந்தார்க்கு —(தன்னோடு அநந்யராய்) உட்புகுந்தார்க்கு, ஓர்—அத்விதீயமான, அமுது—நித்ய பேராக்யமாம். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — திரியவும், தாம் அதிகரித்த கார்யத்தே போந்து, அவன் அநந்ய ப்ரயோஜனர்க்கு நிரதிசய பேராக்யனும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்கை கொளாமை இலாதான்) ஆஸ்ரிதரோடு பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் பக்கல் தாரதம்யம் பாராதவன். அதாவது - “இவன் உத்க்ருஷ்டன், அந்தரங்கவ்ருத்தியைக் கொள்ளுவோம்; இவன் அபக்ருஷ்டன், புறத்தொழிலைக் கொள்ளுவோம்” என்னுமவை இல்லாதவன். (எள்கலிராகமிலாதான்) அடிமை கொள்ளுமிடத்தில் வாசியில்லையேயாகிலும், அவ்வாசியை நினைத்திருக்குமோ?

இ—என்னில்; ராக்யத்வேஷ விபாக்யமின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஒக்க வத்ஸலஞ்
யிருக்கும். ஆனால் இவன் தன்னைக் கிட்டினார்பக்கல் பார்க்குமது ஏது? என்னில்:
(விள்கை விள்ளாமை விரும்பி) விள்கை - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு விடுகை.
விள்ளாமை - அநந்ய ப்ரயோஜநஞகை. விரும்பி - ஆதரித்துப் பார்த்து. (உள்
கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதே) அநந்ய ப்ரயோஜநார்க்கு நிரதிஸ்ய பேராக்யனாயிருக்கும். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a திரியட்டும் தாம் அதிகரித்த கார்யத்திலே போந்து,
ஸர்வேஸ்வரன், தன் பக்கலிலே சிலர் வந்து கிட்டினால் “இவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரத்
தைக் கொண்டு அகலுவர்களோ? நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவர்களோ?”
என்று b ஆராய்ந்து, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும்
நிரதிஸ்யபேராக்யனாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (c கொள்கை கொளாமை இலாதான்) “இவன் ஜந்மவ்ருத்த
ஜ்ஞாநங்களால் உயர்ந்தானொருத்தன், இவனை அந்தரங்கவ்ருத்தி கொள்வோம்;
இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானொருவன், இவனைப் புறந்தொழில் கொள்வோம்”
என்னுமவை இல்லாதான். வ்ருத்தி கொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலே
தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில் (d எள்கல் e இராகம் இலாதான்) திருவுள்ளத்
தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான். f “ஈடும் எடுப்புமிஸ்
ஈசன்” என்றவிடம் - ஸ்னிகார ஸமயத்தில் குறை பாரான் என்றது. g இங்கு - h பரி
மாற்றத்தில் தரமிட்டுக் கொள்ளான் என்கை.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்கை இத்யாதி) a “விள்கை விள்ளாமை விரும்பி உள்கலந்தார்க்கு
ஓர் அமுதே” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (திரியட்டும் இத்யாதி) திரியட்டும்-
புறர்ச. b ஆராய்ந்து-“விரும்பி” என்றதிலே தோக்கு. c (கொள்கை, கொளாமை) அங்கீகரிக்க
கையும், அங்கீகரியாமையும். d எள்கல்-உபேஷிக்கை. e இராகம்-ஆதரிக்கை. f பெளறருக்த்யம்
பரிஹ்ருதமிதி துர்ஸயதி (ஈடும் எடுப்பில் ஈசன் இத்யாதி; வாக்யத்வயேந) ஏவம் பேரத்யஸ்புட
கரணய-கைங்கர்யஸ்னிகாரதுஸாபரதயா யோஜிதமிதி பூவா: யத்யவா, “ஈடும் எடுப்பும்” இத்
யாதி-ப்ரத்யமாங்கீகாரத்துக்கு நிபுந்த்யநம் ஸம்பந்த்யமாகையாலே சொல்லிற்று. g பரிமாற்றம்
அங்கீகாராதந்தரபூனியாகையாலே, அங்கே ஸம்பந்த்யம் சொன்னபோதே இங்கு எரித்து,
மென்கிற அபிப்பிராயத்தாலேயிறே இங்கும் ஸம்பந்த்யம் சொல்லாதிருந்ததென்கிற அபிப்பிராயத்
தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு இத்யாதி) h பரிமாற்றத்தில்-கைங்கர்யம் கொள்ளுமிடத்தில்.

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்கை இத்யாதி) a “விள்கை விள்ளாமை விரும்பி” இத்யாதியைக்
கடாஷித்து அவதாரிகை (திரியட்டும் இத்யாதி) அவதாரிகையிலே, அம்புரீஷணப் பரிஷித்த
ப்ரகாரத்தை அநுஸந்திப்பது. a திரியட்டும் - புறர்ச. b ஆராய்ந்து என்றது - “விரும்பி”
என்றத்தைப்பற்ற. c (கொள்கை, கொளாமை) அங்கீகரிக்கையும், அங்கீகரியாமையும். d எள்கல்-
உபேஷிக்கை. e இராகம்-ஆதரிக்கை. f புறருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஈடும் எடுப்பும் இத்யாதி)
h பரிமாற்றத்தில் - கைங்கர்யம் கொள்ளுமிடத்தில்.

6. அமுத மமரீகட் கீத்த
நிமிர்கட ராழி நெடுமால்
அமுதினு மாற்ற வினியன்
நிமித்திரை தீங்கட லானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (அமுதம்) “ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆத்மதூநம் பண்ணும் ஸ்வபூவனாய், நிரவதிகதேஜோவிஸிஷ்டனான திருவாழியை ஏந்தின அழகாலே அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபூபாக்யனாயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டுவைத்து, சிலர் அதிகுஷ்டமான ப்ரயோஜனாந்தரங்களைக்கொண்டு போவதே! என்ன பூபாக்யஹீனரோ!” என்றுகொண்டு, கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜனாந்தரார்த்திகளுடைய இழவை அநுஸந்தித்து இன்னதாகிரார். 6.

ஈ— (i விள்கை இத்யாதி.) இதொன்றுமே பார்ப்பது. j விள்கை - ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை. k விள்ளாமை - அநந்ய ப்ரயோஜநனுகை. l விரும்பி - ஆதரித்து. உள்கலந்தார்க்கு - m இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே n ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு. ஓரமுதே - o அத்விதீயமான அம்ருதமாயிருக்கும்; p A ஆராவமுதிநே. 5.

அ— i விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயாந்தம்; விள்கை விள்ளாமையை விரும்புகையாவது - விள்கை விள்ளாமையை திருபிக்கை. j விள்கையாவது - தன்னை விடுகை. k விள்ளாமையாவது - தன்னை விடாமலிருக்கை; அவனே ப்ரயோஜநமாகிலிறே அவனை விடாதிருப்பது. l விரும்பி - ஆத்ருத்ய; ஸாதூரம் விசாரியேதி யாவத். 1. “பரீக்ஷாஞ்ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட்சேதஸாம்” இதி ப்ரமரணம். இஷ்வாகுவம்ஸ்யரம்பூரிஷ்வருத்தாதந்தர்ச அத்ர த்ரஷ்டவ்ய:—அம்பூரிஷோ நாம கர்சித் புகுவதுபாஸநம் க்ருதவரத்; ததூரநீம் தார்ஷ்யம் ஐராவதம் க்ருத்வா ஸ்வயம் இத்தூராக்குதிஞ்ச உபாதூய ஸர்வேஸ்வர: ஸந்நிதூரநம் க்ருத்வா “த்ரைலோக்யாதிபோஹ மாகூத: த்வதூபீஷ்டம் வரம் வ்ருணீஷ்வ” இத்யுத்தவரத்; அம்பூரிஷர்ச “அஹம் தேவதாத் தரபரோ ந. கிந்து புகுவதேகபர: தஸ்மாத் த்வம் கூச்ச” இத்யுத்தவரத். ததஸ் ஸர்வேஸ்வர: ஸ்வபூவிகாவதாரம் ப்ரதூர்ஸ்ய தஸ்மை ஸர்வபீஷ்டம் ப்ரதிஷ்டவாந்—இதி ஹ்ரிஷ்ணுதூர்மே வர்த்ததே. n (இவனையே ப்ரயோஜநமாக) “விள்கை விள்ளாமையை திருபித்து, அமுதம் உள்கலந்தார்க்கு” என்கையாலே - “விள்ளாமல் உள்கலந்தார்க்கு” என்றது ஸித்தூமிநே. o ஒரு நீராகக் கலக்கையாவது - அவன் சூந்தூத்யைறிந்து சூந்தூருவ்ருந்தி யண்ணுகை. o, p அத்விதீயத்வம் உபபாதூயதி (ஆராவமுது இதி) “கொள்கை கொளாமை” என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். 5.

ஐ— i விள்கை விள்ளாமை-த்விதீயாந்தம். j விள்கையாவது-தன்னை விடுகை, k விள்ளாமை யாவது - தன்னை விடாமலிருக்கை. l விரும்பி என்று - ஆதூரமாய், விசாரித்து என்றபடி. 1. “பரீக்ஷாஞ்ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட்சேதஸாம்” என்னக்கடவதிறே. n ஒருநீராகக் கலக்கை யாவது-அவன் சூந்தூருவர்த்தநம் பண்ணுகை. o, p அத்விதீயத்வோபபாதூநம்-(ஆராவமுதிநே என்று) க்ரமேணந்வய: 5.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — நிரதிஸயபே,பாக்யனான எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறார்.

வ்யா:— (அமுதம் என்று தொடங்கி) “க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக் கிறார்” என்று இகழாதே, தேவர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுப் பதும்செய்து, நிரவதிகதேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய், ஆஸ்ரயித்த மாத்ரத்திலே அதிவ்யாமுக்யதுனாவன், அவர்கள் பே,பாக்யமாகப் பற்றுகிற அம்ரு தத்திற்காட்டிலும் நிரவதிகபே,பாக்யன். (நிமிர்திரை நீள் கடலானே) தூரஸ்து னன்றிக்கே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அம்ருதம் பிறந்த கடலிலே, ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். 6

ப— அவ:— அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கு அபேக்ஷித பூலத்தைக் கொடுத்து அநந்யர்க்கு அதிஸயித பே,பாக்யம் தானேயாம் என்கிறார்.

அமரர்கட்கு — (சாவாமைக்கு ஆசைப்பட்ட) தேவர்களுக்கு, அமுதம்— (அதுக்கு மருந்தான) அம்ருதத்தை, ஈந்த—கொடுத்தவனாய், நிமிர் — வளருகிற கடர்—கடரையுடைய, ஆழி — திருவாழியையுடையனாய், நெடுமால்—நிரவதிக மாஹாத்மயயுக்தனுமாய்க்கொண்டு, நிமிர் — (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே) வளர்ந்து வருகிற, திரை—திரைகளையுடைத்தாய், நீள்—(தன்னுடைய பெருமைக்கு ஈடான) பரப்பையுடைய, கடலான்—திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். அமுதிலும்—(அக்கடலிற்பட்ட) அம்ருதத்திலும், ஆற்ற இனியன்—மிகவும் இனியன். கடலிலே தோற்றியிருக்கச்செய்தே, கடைந்த அம்ருதத்துக்கும் கிடந்த அம்ருதத் துக்கும் வாசியிருக்கிறபடி. 6

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — நிரதிஸயபே,பாக்யனான அவனை உபாயமாகப் பற்றி, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகிறவர்களை நிந்திச்சுக்கிறார்.

வ்யா:—(அமுதம் அமரர்கட்கு ஈந்த) “சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தர அமையும்” என்று இருக்கிறவர்களுக்கு, “க்ஷுத்ரத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்” என்று இகழாதே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்த பரமோதூரன். (நிமிர் கடர் ஆழி நெடுமால்) A “நால்தோளமுது” என்றும், B “அமுதென்றும் தேனென்றும்” என்றும் தம்முடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. மிக்க தேஜஸை உடைத்தான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். இவர்கள் அபேக்ஷித்ததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்த பரீதியால் வந்த புகர் திருவாழியிலே தோற்றியிருக்கை. “ப்ரயோஜநாந்தரமேயாகிலும் நம்மைக்கொண்டு பெறப்பெற்றோமே!” என்று இவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தை உடையவன் என்னவுமாம். (அமுதிலும் ஆற்ற இனியன்) இவர்கள் “பே,பாக்யம்” என்று இருக்கிற அம்ருதத்திற்காட்டில் நிரதிஸய

இ—பேராக்யனானவன். வாசியறிவார்களாகில் அவனையேகிடர் பற்ற அடுப்பது என்கை. பிள்ளை திருவழுதிநாடுதூஸர் வார்த்தை. (ஆற்ற இனியன்) மிகவும் இனியன். (நிமிர் திரை நீள் கடலானே) அவ்வம்ருதம் படும் கடலிலேகிடர் அவன் சாய்ந்தருளுகிறது. தன் வாசியறியாதேயிருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் கடை வித்துக்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (நிமிர் திரை) அவனோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே கொந்தளித்த திரை. (நீள்கடல்) A “தாளும் தோளும் முடிகளும்” என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு இடம்போந்திருக்கை. 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a “அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனை விட்டு ப்ரயோஜ நத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேதுவர்களை நிந்திக்குறார்.

வ்யா:—(அமுதம் b அமரர்கட்கு ஈந்த) b “என்ன பரமோதூரனோ!” என்கிறார். c “நீ வேண்டா, எங்களுக்குச் d சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தரவேணும்” என்ற வர்களுக்கு அவர்கள் உகந்த பதூர்த்தத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே!

அ— ஆறும் பாட்டு. (அமுதம் இத்யாதி) a பாவதேர வாக்யமவதாரயதி (அவன்படி இதுவா யிருக்க இதி) 1. “கௌபீனச்சூதூநப்ராயவாஞ்சூ கல்பத்ருமாதூபி! ஜாயதே யத்யுண்யாநாம் ஸோட்பராதூ: ஸ்வதேஜாஷஜ: ||” இதி ஸ்லோக: . மோஷப்ரதூம் க்ருஷ்ணமப்யேத்ய அங்கூராக்ய ப்ரதூயா: குப்ஜாயா: க்ருஷ்ணஸ்வேஷஜதிதைஹிகஸ்கூப்ரார்த்தநா. ஷட்ஸ்வரகதூ ச அத்ர தூரஷ்டவ்யா: . குப்ஜானிஷயஸ்லோக: - 2. “ஸைவம் கைவல்யநாதூம் தம்” இத்யாதி: . ஷட்ஸ்வரகதூ நாம - சதுர்முகப்ரஹ்மணம் ப்ரஸாதூய தம் ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய, கஸ்சித் ப்ரஹ்மண: ஸ்வபூர்யாம் வீஷ்ய “யதேஷ்டம் வரம் வருணீஷ்வ” இத்யுத்தவாந்; ஸா து, ஊஷரஸாரம், ஸாக்ஷஸம்மார்ஜநீம், த்ருடதரபாண்டூம்ஸ்ச வவ்ரே வரத்ரயேண. ப்ரஹ்மணஸ்து தஸ்யாம் ருஷ்டஸ்ஸந் “அஸ்யாஸ் ஸர்வான்யங்கூநி ப்ருஷ்ட்யூதாநி ப்யேயு:” இதி, புந: “ஸர்வாணி ப்ருஷ்டூந்யபகூச்சேரந்” இதி, புந: “பூர்வததம் ப்ருஷ்டூம் ப்ரஸாதூய” இதி ச வரத்ரயம் வவ்ரே இதி. தேவராயமஹாராயணே ஆஸ்ரயித்தவன் படிக்கல்லுக்கு ராயஸம் கேட்க, க்ராமத்துக்கும் படிக்கல்லுக்கும் ராயஸம் கொடுத்த கதையையும் நினைப்பது.

b “ஈந்த” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (என்ன பரமோதூரனோ என்கிறார்) என்று. “நம்மைக் கேட்கைக்கு இதுதான் பேருமோ?” என்று விசாரியாமல், அர்த்தித்ததே ஹேதுவாக லோஷ்டத்தையாகிலும் கொடுத்துவிடுவதே! என்றபடி. c பரமௌதூர்யம் ஏதென்ன

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (அமுதம் இத்யாதி) a அவதாரிகையிலே, 1. “கௌபீனச்சூதூநப்ராயவாஞ்சூ கல்பத்ருமாதூபி! ஜாயதே யத்யுண்யாநாம் ஸோட்பராதூ: ஸ்வதேஜாஷஜ: ||” என்றது அநுஸந்தேயம்.

b “ஈந்த” என்றதுக்கு பாவம் (என்ன பரமோதூரனோ இத்யாதி) c பரமௌதூர்யம் ஏதென்ன (நீ வேண்டா இத்யாதி) d முந்தின அம்ருதபதூம்போலே இது

ஈ— e அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த ப்ரயோஜநத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார்,—(f நிமிர் சுடராழி நெடுமால்) g இவருடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. g₂ A நால்தோளமுதிநே இவர்க்கு அமுது ; h B “அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்” என்று கையும் திருவாழியுமாயினே இருப்பது இவருடைய அம்ருதம். i இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாழியிலே தோற்றும்படி இருக்கை. (j நெடுமால்) j₂ “நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றோமே வேறொரு ப்ரயோஜநமாகிலும்!” என்று பண்ணின வ்யாமோஹாதிஸயம்.

அ—(நீ வேண்டா இத்யாதி) d முந்தின அம்ருதமதும்போலே இது பேராக்யதா பரமன்று என்கிறார் (சாவாமைக்கு என்று) ந வித்யதே ம்ருதிர் யஸ்ய-ததும்ருதம் ; ஸாமாநாதிகரண்யம்-ஸம்பந்தம் ; b அமரர்களுக்கு - அமரர்களாகைக்கு. e மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி) அன்றிக்கே “ஆழி நெடுமால் அமுதிலும் ஆற்றினியன்” என்று மேலேயுங்கூட்டி, ‘நிமிர் சுடராழி’ என்ற மாத்ரத்துக்காதல் ; f நிமிர் சுடர்-அபிவர்த்தமாந தேஜஸ்க :. g “ஆழிநெடுமால் அமுதிலும் ஆற்றினியன்” என்று கூட்டின தாத்பர்யம் (இவருடைய அம்ருதம் இத்யாதி) g₂ h அர்த்தம் : சக்ராயுதத்வரபித்யாயிப்ரமாணம் உக்த்வா, ஸப்தம் : தத்யபித்யாயிப்ரமாணமாஹ (அமுதென்றும் இதி) இரண்டாம் திருவந்தாதி ; — நித்யபேராக்யமான அம்ருதமென்றும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஸய பேராக்யமான திருவாழியை உடையவென்றும், i “நிமிர் சுடராழி நெடுமால்” இத்யஸ்ய பாவத்துவயம் — தத்ர, “நிமிர் சுடராழி” இதி பேராக்யதாமபித்யாய, அநந்தரம் “நெடுமால்” இத்யபித்யாதாத்-பேராக்யதயாSSகத நிரதிஸய மஹத்த்வபர : ப்ரதமோ பாவ : ; ‘நிமிர் சுடராழி’ இதி - காந்திமத்த்வஸ்ய ‘நெடுமால்’ இதி வ்யாமோஹவத்த்வஸ்ய ச அபித்யாதாத்-காந்திமாத், வ்யாமோஹவாநிதி த்விதீயோ பாவ :—இதி ச வதந்தி. i “அமரர்க்கு அமுதம் ஈந்த நிமிர் சுடராழி நெடுமால்” என்கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாலே) என்று. j₂ (நம்பக்கலிலே) 1. “உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே” இநே.

k “இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிஸயபேராக்யமான ஆராவமுதைவிட்டு ப்ரயோஜநந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!” என்று தாம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம்

ஜீ—பேராக்யதாபரமன்று என்கிறார் (சாவாமைக்கு என்று) e மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி) f நிமிர் சுடராழி-வளருகிற சுடரையுடைய திருவாழியை உடையவன். g “ஆழிநெடுமால் அமுதிலும் ஆற்றினியன்” என்று கூட்டி பாவம் (இவருடைய இத்யாதி) h அதில் ப்ரமாணம் (அமுதென்றும் இத்யாதி) இரண்டாந்திருவந்தாதி. “நித்யபேராக்யமான அம்ருதமென்றும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஸயபேராக்யமான திருவாழியை உடையவென்றும்” என்றபடி. i “அமரர்க்கு அமுதம் ஈந்த நிமிர் சுடராழி” என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரயோஜந இத்யாதி) j நெடுமால் மிக்க வ்யாமோஹத்தை உடையவன்.

k “இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிஸயபேராக்யமான ஆராவமுதை விட்டு, ப்ரயோஜநந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!” என்று தாம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் (நம்பி

ஈ— (அமுதிலும் ஆற்றவினியன்) இவர்கள் வாசியறிவர்களாகில் இவனைக்கிடர் பற்ற அடுப்பது. k நம்பி திருவழுதிநாடுதூஸர், “இத்தேவஜாதி | வெறும் மரையோ? உப்புச்சாறு கிளறுவது எப்போதோ?” என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே, n இவன் அழகையும் பேராக்யதைதையும் விட்டு!” என்பராம். ஆற்ற இனியன் - மிகவும் இனியன். (n நிமிர்திரை நீள்கடலானே) “அஸந்நிஹிதன்” என்றுதான் விடுகிறார்களோ? o அவ்வம்ருதம் படுகிற கடலிலேகிடர் அவன் சாய்ந்தருளிற்று. p தன் வாசியறியாதிருப்பார்க்கும் q எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற வன். r A “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாய், r₁ ஸ்வஸந்நித₁ நத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று சாய்ந்தருளிற்று. s B “மாலும் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்” என்னக்கடவதிறே.

6.

அ-மாக ஆசார்ய திவ்யஸலக்தியைக் காட்டுகிறார் (நம்பிதிருவழுதிநாடுதூஸர்) என்று. d வெறும் மரையோ-கேவலகூவயமோ. இதுக்குத் தமிழர் சொல்லும்படி—C “தாமரையார்க்கும் அரவுடை யார்க்கும் சதுமறை நூல், தாமரையார்க்கும் உயிராகுமாலியல்தண்ணந்துழாய், தாமரையார்க்கும் உயிராம் முதல்வரைச் சாற்றகில்லார், தா(ம்)மரையாகு(ம்)முதுநீருடுக்கும் தலாதலத்தே” என்று. | மரையோ என்றது-ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்துகிடக்கையையும் பற்ற. n (இவன் அழகையும் இத்யாதி₁) “நிமிர் சுடராழி” என்று அழகையும், “அமுதிலுமாற்றவினியன்” என்று பேராக்யதைதையும் சொல்லுகிறது. n நிமிர்திரை-கொந்தளிக்கிற திரை. o கீழ்வாக்ய விவரணம் (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி₁) p ப₁லிதம் (தன் வாசி இத்யாதி₁) இதுக்கு-“அமரர்”(b) என்றதிலே நோக்கு. q எழுப்பி-உத்தராய். r “நீள், நிமிர்திரை” இதி விசேஷணத்வயஸ்ய பூவமாஹ(தாளும் தோளும் இத்யாதி₁) A “நளிர் நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன் தாளும் தோளும்” — பூதாந்தரஸம்ஸர்க்கு விகாரமில்லாமையாலே ரீதள ஸ்வபூவமான ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. அதிலே, தனக்கு அஸாதாரணமான—வேத₃ ப்ரதிபாத்யமாய் ஒப்பின்றியிலேயிருப்பதான திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடிகளையும், ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாதமாய்ப்படி பலவாகப் பரப்பி.n.r₁.s “அப்தெள ஸேதே” இத்யத்ர ச. “தத ஏவாப்தி₁: உல் லோலகல்லோலோ புவதி” இத்யத்ர ச ப்ரமாணமாஹ(மாலும் இதி)முதல்திருவந்தாதி. B “மாலும்

ஜீ-இத்யாதி₁) | வெறும்மரையோ-கேவலகூவயமோ? மரையோ என்றது-ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்து கிடக்கையையும் பற்ற. n (இவன் அழகையும்) “நிமிர் சுடராழி” என்று அழகையும், “அமுதிலும் ஆற்றவினியன்” என்று பேராக்யதைதையும் சொல்லுகிறது. n நிமிர்திரை-கொந்தளிக்கிற அலை. o விவரணம் (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி₁) p ப₁லிதம் (தன் வாசி இத்யாதி₁) இதுக்கு- “அமரர்”(b) என்றதிலே நோக்கு. r “நீள்” “நிமிர்திரை” என்ற விசேஷணத்வயத்துக்கும் பூவம் (தாளும் தோளும் இத்யாதி₁) A நளிர் நீர்க்கடலை இத்யாதி₁ - குளிர்ந்த ஜலத்தையுடைய கடலை ஸ்ருஷ்டித்து, தன்னுடைய ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடிகளையும் பலபலவாகப் பரப்பி என்றபடி. r₁.s ஸ்வஸந்நித₁ நத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மாலும் இத்யாதி₁) முதல்திருவந்தாதி. “அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்ஸிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஸத்தாலே கொந்தளிக்கிற கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாத₁நாநுஷ்ட₁நம் பண்ணினாய்?” என்றபடி. க்ரமேணந்வய: 6.

**7. நீன்கடல் துழிலங் கைக்கோன்
தோன்கன் தலைதுணி செய்தான்
தான்கன் தலையில் வணங்கி
நான்க டலைக்க ழிமினே.**

ஆ— 7. ல்யா:— (நீன்கடல்) இப்படி பரமஸ்ரீலவானாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநைக
பேராக, னாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றும் கூசாதே உங்கள்
தலையாலே வணங்கிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுங்கள் என்கிறார். 7

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—புஜமாநரான உங்களுக்கு அவனைக் காண்கையி
லுள்ள ஆசையாலே, ஓரோ துவஸம் ஓரோ கடல்போலே நெடிதாய், காலகேஷபம்
அரிதானால் பெருமானுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே
வணங்கிக் காலத்தைப்போக்குங்கோள் — என்கிறார்; ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸந ஸீலனான
தேவரத, தாமஜனை ஆஸ்ரயித்து நிர்த்து:க்க, ராகுங்கோள் என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், 1. “तस्य वीरस्य चरितं” (தஸ்ய வீரஸ்ய சரிதம்) என்னும்
கணக்கிலே விரோதி, நிரஸந ஸீலனான சக்ரவர்த்தித்திருமகளை ஆஸ்ரயித்துக்
காலத்தைக் கழியுங்கோள் என்கிறார்.

நீள்— நீண்ட, கடல்—கடலாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, இலங்கை—லங்கைக்கு,
கோன்—நாயகனானவனுடைய, தோள்கள்—(இருபது) தோளையும், தலை—(பத்துத்)
தலையையும், துணிசெய்தான்—துணித்தவனுடைய, தாள்கள்—(பத்து, த, காலத்தில்
புகுந்திட்ட-) திருவடிகளை, தலையில் வணங்கி—தலையாலே வணங்கி, நான் கடலை—
காலமாகிற கடலை, கழிமின்—கடவுங்கோள்.

“தலையில்” என்று - ஐந்தாம் வேற்றுமை. “தலை துணிசெய்தான்” என்கிற
ஒருமை - ஜாதிபரம். 2. “वशेन्द्रियाननं” (த, ஸேந்த், ரியாநநம்) இத்யாதி, கணக்கிலே,
காலகேஷப விரோதி, யான இந்த், ரியபாரவஸ்யாதி, களை அறுத்துத்தருவான்
ராவணாந்தகன் என்று கருத்து. 7.

அ— கருங்கடலை என் நோற்றும் வையகமுண்டு, ஆலினிலைத் துயின்ற ஆழியான்—கோலக் கருமேனிச்
செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும், திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று—“ஐக, த்தையடையத்
திருவயிற்றிலே வைத்து ஓர் ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளும்வளாய், திருவாழியையுடையனு
மாய், அழகிய கறுத்த நிறத்தையுடைய திருமேனியையும், சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையனாய்,
ஆஸ்ரிதவ்யாமுக், த, னவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தில், ஸர்வகாலத்திலும் அவன் திரு
மேனியை நீ அநுபூதிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஸத்தாலே மயங்காநிற்பதாய், அவன் வடிவு
நிழலிடாகக் கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலை! இப்பேறு பெறுகைக்கு நீ என்ன ஸாத, நா
துஷ்ட, ாநம் பண்ணினாய்? அதைச் சொல்லமாட்டாயோ நானும் அநுஷ்டித்து த, ரிக்கைக்கு?”
என்று கருத்து. 5 மாலுக்கை - உகளுக்கை. “அமரர்கட்கு அமுதம் ஈந்த, நிமிர் கடராழி நெடு
மால், நிமிர்திரை நீள் கடலான், அமுதிலும் ஆற்றன்னியன்” என்று உரை அந்வயம். 6.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — அவன் பேராக்யதை நெஞ்சிற்பட்டால், ப்ராப்தியளவுஞ்செல்ல சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்துக் காலத்தைப் போக்குங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (நீள் கடல் சூழ் இலங்கைக் கோன்) ஸதயோஜந விஸ்தீர்ணமான கடல் அகழ், அதுமிகை என்னும்படி அரண்மிக்க ஊர், அவை மிகை என்னும்படி ராஷ்டிரனானவன் மிடுக்கு. (தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்) “அகப்பட்டானிறே” என்று கொன்றுவிடாதே, தோள்களைக் கழித்து, தலைகளைக் க்ரமத்திலே அறுத்து, அவன் இளைத்து நின்றவளவிலே “நீ இளைத்தாய், இன்றுபோய்ப் பிண்கைவா” என்று போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (தாங்கள் தலையில் வணங்கி) திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் வணங்கி. (நாள் கடலைக் கழிமினே) ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ப்ராப்தியளவும் A “ஒருபகல் ஆயிரமூழி” என்னுமாபோலே காலக்ஷேபம் அரிதாயிறே இருப்பது. திருவடியைப்போலே து:ஸரதூதம்ஜனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்துக் காலத்தைப் போக்குவது. அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஸ்ரயித்து, ஸம்ஸாரார்ணவத்தை மாற்றிக்கொள்ளப் பாருங்கோள் என்கிறார் என்றுமாம். நாழ் - குற்றம். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. B அவன் நிரதிஸயபேராக்யன் என்றீர்; அவனை ப்ராபிக்குமளவும் நடுவு காலக்ஷேபம் பண்ணும்படியென்? என்ன; அதுக்கன்றோ B மனத்துக்கினியானுடைய குணங்களிருக்கிறது என்கிறார்.

வ்யா:— (b நீள்கடல் சூழ் இலங்கைக்கோன் இத்யாதி) b, “பரந்த கடலை c அகழாகவுடைத்தாய், d அதுதானும் மிகையாம்படியான e அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள லங்கைக்கு நிர்வாஹகனஸ்ஸேனே” என்னும் து:ரபி, மாநத்தாலே “சக்ரவர்த்தித் திருமகன்” என்று மதியாதே எதிரிட்ட f பையலுடைய. (தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்) g “அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் h கொன்று விடுவோம்” என்று பாராதே,

அ— ஏழாம் பாட்டு. (நீள்கடல் இத்யாதி) a “நாள்கடலைக் கழிமினே” என்றத்தைக் கடாஷித்து ப்ரஸ்நோத்தரருபேண ஸங்க்ஷதி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி)

b, b, “நீள்கடல் சூழிலங்கைக்கோன்” இத்யேதத் ஹேதுகூர்ப்பு, விஸேஷணமித்யபி, ப்ராயேணஹ (பரந்த கடலை இதி) c அகழ்-பரிசு. d “இலங்கை” என்றதுக்கு பூரவம் (அதுதானும் இத்யாதி) e அரண் என்றது-அர்த்தஸித்த்யம். f பையல்-பூலிஸ: g தனித்தனியே சொன்னதுக்கு பூரவம் (அகப்படாதவன் இதி) அநேந விர்யாதி, க்யமுச்சயத இதி பூரவ: h கொன்று - ஹிம்ஸித்து.

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (நீள்கடல் இத்யாதி) a “நாள்கடலைக் கழிமினே” என்றத்தைக் கடாஷித்து ப்ரஸ்நோத்தரருபேண ஸங்க்ஷதி (அவன் இத்யாதி) B (மனத்துக்கியான்) சக்ரவர்த்தித்திருமகன்.

e (அரண் என்று) அர்த்ததூத் ஸித்த்யம். b நீள்கடல் இத்யாதி - ஹேதுகூர்ப்பு. g தனித் தனியே சொன்னதுக்கு பூரவம் (அகப்படாதவன் இத்யாதி) i சரித்து-சேதித்து. “தலையில்”

8. கழிமின்தொண் டீர்கள் கழித்துத் தொழுமின் அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாந்வித்து அழிவின்றி யாக்கம் தருமே.

ஆ— 8. வ்யா:— (கழிமின்) அவனைத்தொழுமிடத்து, முந்துற தத்வ்யதிரித்த ஸ்வ விஷயங்களையும் விடுங்கோள். அவனைத்தொழுவே, ஸ்வவிஷய கைங்கர்ய ப்ரதிபந்த,க மாண உங்கள் வினைகளைப்போக்கி, நித்யஸித்தமான அந்தக் கைங்கர்யரூப மஹா ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளும் என்கிறார்.

ஈ—தோளைக்கழித்துத் தலையைச் சரித்துப் போதுபோக்காக நின்று கொன்றபடி. j அவ னுடைய k வீரசரிதங்களைக்கொண்டு k₂ திருவடியைப்போலே l போதுபோக்கி. (நாள் கடலைக் கழிமினே) m அவனுடைய பேராக்யதை நெஞ்சிலே பட்டால், அவனை ப்ராபிப்பதற்கு முன்பு நடுவுபட்ட நாள் ஒரு கடல்போலே தோற்றுமாயிற்று. n அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஸ்ரயித்து, o ஸம்ஸார துரிதத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகோள் என்கிறாராதல்.

அ—i சரித்து - சேதித்து. j.k (அவனுடைய வீரசரிதங்களைக்கொண்டு) "குணஜிதராய் வணங்குங் கோள்" என்று சொல்லுகையாலே - குணநுஸந்தாநமே போதுபோக்கு என்று ஸித்திதிக்கிறது. l போதுபோக்கு-காலகேபம். k, l தலைதுணிசெய்தான் தாள்கள் வணங்குகையாவது-வீரசரிதாநு ஸந்தானம் என்றபடி. "தலையில் வணங்கி" - த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமியாய், தலையாலே வணங்கி என்றபடி. k₂ l. "தாத்தருக்குணே நநு ப்ரபூவிதா ராகவத்வே யஸ்தாவகம் சரிதமந்வஹ மந்வபுங்க்த | ஸோடதரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாடவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேடஸௌ ||" என்றது அநுஸந்தேயம். தாத்தருக்குண: - ஸகலஜநாஹ்லாதகரகல்யாண குணவாந். ப்ரபூவிதா - அபூ: கில. அதரைவ - சிரகாலம் த்வதாசரிதே தேஸே. விமுக்திம் - ப்ராணிமாத்ரஸுலப்யம். முக்தேரபி த்வச்சரிதாநுஸந்தாநம் கரீய இதி பாவ: . n முந்தின அர்த்தத்தில், "நாஸ்கடல்" என்றது-ஒருநாள் ஒருகடல்போலேயிருக்கை. n இரண்டாம் அர்த்தத் தில், "நாள்" என்று காலமாய், காலோபலக்ஷிதமான ஸம்ஸாரமாகிற கடல் என்றபடி. j,k,l பரண பதத்திலே எழுந்தருளின சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கையாவது. அவனுடைய சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோக்குகை என்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி) n "தாள்கள் தலையில் வணங்கி" இத்யஸ்ய குணநுபுவகரணபரதயா அர்த்தமபிதாய. அபரிதோஷாத் பக்ஷாத்நாஸாநா (அன்றிக்கே இதி) o (ஸம்ஸார துரிதத்தை) "நாள்" என்று ஸம்ஸாரகால துரிதபரமென்று தாத் பர்யம். அத்வா, காலவிபாகம் ஸம்ஸாரத்திலேயுள்ளதொன்றாகையாலே "நாள்" என்று ஸம்ஸாரத்தை லக்ஷிக்கிறது, நீஸ்கடல் குழ் என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம்.

ஜீ—பஞ்சமீவிபுத்தி. தலையாலே என்றபடி. k, l தலைதுணிசெய்தான் தாள்கள் வணங்குகையாவது- வீரசரிதாநுஸந்தாநமென்றபடி. k₂ திருவடியைப்போலே என்றவிடத்திலே, l. "தாத்தருக்குணே நநு ப்ரபூவிதா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். n த்ருதீயார்த்தத்துக்கு. நாள் கடல் என்றதுக்கு- நாளென்று-காலமாய், காலோபலக்ஷித ஸம்ஸாரார்ணவம் என்றபடி. க்ரமேணாவய: .

n, o * 'நாள்' என்றது 'தாழ்' என்றதாய் (ஸம்ஸாரமாகிற) குற்றம் என்று பொருள்
ப—100 என்ற இருபத்துநாலாயிரப்படி காளத்தக்களு.

9— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அநந்ய ப்ரயோஜநராய் பூஜிக்குமவர்களுக்கு, விக், தங்கனையெல்லாம் போக்கி அடிமையாகிற அழிவில்லாத ஸம்பத்தை எம்பெருமான் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின் தொண்டர்கள்) பூஹ்யருசிகளை விடுங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) அவஸ்யம் அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள். (அவனைத் தொழுதால் என்று தொடங்கி) ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு ஆஸ்ரயணம்தானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கச்செய்தே, புகுவத்ப்ராப்திக்கு விக், நமான அவித்யாதிகளைப்போக்கி. 8.

10— 8. அவ:— அநந்தரம், அவன் விஷயத்தில் அஞ்ஜலிமாத்ரமே—அநாதி, ஸித்த, விரோதியைக் கழித்து நித்யபுருஷார்த்தத்தைத் தரும் என்கிறார்.

தொண்டர்கள்—சபலரான நீங்கள், கழிமின் — (உங்கள் சாபல்யத்தைக்) கழியுங்கோள்; கழித்து—(அத்தைக்) கழித்து, அவனை—(கீழ்ச்சொன்ன) சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, தொழுமின்—தொழுங்கோள்; தொழுதால்—ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணின வளவாலே, வல்—(அநாதி, ஸித்த, மாய், அநுபூவித்துக்கழிக்க) அரிதான, வழிநின்ற வினை—ப்ராப்ய ப்ரதிபூந்த, க பாபங்களை, மாள்வித்து—இல்லையாக்கி, அழிவின்றி—மீட்சியில்லாதபடி நித்யமாய், ஆக்கம்—(ஸ்வப்ராப்தி ரூபமான) ஐஸ்வர்யாபிவ்ருத் தியை, தருமே—அவன் தந்தருளுகை அறுதி.

‘தொண்டர்’ என்று புகுவத்ப்ரவணரைச் சொல்லி, ‘கழிமின்’ என்று இதர சிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். 8.

11— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஸ்ரயித்து விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்த, கங்களைப்போக்கி நித்யகைங்கர் யத்தைத் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின் தொண்டர்கள்) புகுவத், விஷயத்திலே நசையுடையீர்! விஷயங்களில் ருசியைக் கழியுங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) இந்த விஷயங் களில் ருசியைக்கழித்து, அந்தச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தொழுங்கோள்; “கழித்து” என்கிற அநுபூஷணத்தாலே - விஷயவிரக்திதானே ப்ரயோஜந மாகப் போரும் என்கை. கழிக்கையாவது - “இது பொல்லாது” என்றிருக்கை. (அவனைத் தொழுதால்) கரும்புதின்னக் கூலிபோலே, தொழுகைதானே ப்ரயோஜநம் என்கை. (வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஆஸ்ரயணத்துக்குப் பூலமிருக்கிறது. “இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுபூந்தியோ” என்னும்படியிருக்கிற ப்ரபூல கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி; நடுவேநின்று, ப்ராப்தியை விரோதிக்கிற கர்மம் என்னவுமாம். (அழிவின்றி ஆக்கம் தருமே) அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷமான நிரவதிக ஸம்பத்தைத் தரும். அதாவது - கைங்கர்யம் தரும். இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸ்யமில்லை. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. & சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஷ்ஞித்து, இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, அவன்தானே ப்ரதிபுந்த,கங்கணம் போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தந்தருளும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின்) பூர்வாஹ்விஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழியுங்கோள். b கழிக்கையாவது-“பொல்லாது” என்றிருக்கை. c இந்த ருசியைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளத் தேடுகிறவர்கள் கழிக்கச்சொன்னால் கழியார்களிறே; புகுவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீ! கழிக்கப்பாருங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) d “அவனைத் தொழாநிற்கச்செய்தே இதுவும் க்ரமத்தாலே கழிகிறது” என்றிராதே, அவஸ்யம் கழித்தே தொழுங்கோள். e “கழிமின்” என்றுவைத்து, “கழித்து” என்றது - இதரவிஷயங்களில் விரக்திதானே ப்ரயோஜநமாகப் போரும் என்கை. f “தொழுமின்” என்றுவைத்து, “தொழுதாங்” என்கிறது - g கரும்பு தின்னக் கூலிபோலே, மேல் ஒரு பூலமில்லையேயாகிலும் தொழுகை தானே பூலம் போரும் என்கை.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (கழிமின் இத்யாதி) “கழித்து, வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து, அழி வின்றி ஆக்கம் தரும்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். & ஒரு வ்யக்தியை நிர்தேயரியாமையாலே, கீழிற்பாட்டில் சொன்ன சக்ரவர்த்தித்திருமகனே இங் பாட்டுக்கும் ப்ரதிபாத்யன் என்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய இத்யாதி)

b 1. “ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா பூத்யதிர் பூவிதா ந்ருணாம் | தாமேவ குருதே ஜந்ந உபதேயஸோ நிரர்த்தக: ||” இதி கத்யமிதரவிஷயருசிரபோஹிதும் ஸக்யத இத்யத்ராஹ (கழிக்கையாவது இதி) c “தொண்டிர்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இந்த ருசியை இத்யாதி) d “கழித்து” என்றதுக்கு மேலிற்பத்யத்தோடே கூட்டி, வ்யபுந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனைத் தொழாநிற்க இத்யாதி) e அன்றிக்கே, “கழித்து” என்றதுக்கு “கழிமின்” என்ற கீழிற்பத்யத் தோடே கூட்டி, “விடுமின் முற்றவும் விடுசெய்து” (1-2-1) என்கிறபடியே அநுவாத்யமான் அருளிச்செய்கிறார் (கழிமின் என்றுவைத்து இத்யாதி) f அநுவாத்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தொழுமின் என்று வைத்து இத்யாதி) g கரும்பு தின்னக் கூலியில்லாதாப்போலே என்றபடி; வைத்யர்மங் த்ருஷ்டாந்தமானாலும் குறையில்லை.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (கழிமின் இத்யாதி) a “கழித்து, வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து, அழி வின்றி ஆக்கம் தரும்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி)

b அநாதீகால் வாஸிதத்தைப் போக்கப்போமோ? என்ன (கழிக்கையாவது இத்யாதி) c “தொண்டிர்” என்றதுக்கு பூரவம் (இந்த ருசியை இத்யாதி) d “கழித்து” என்றத்தை. “தொழுமின்” என்றதுக்கு ஸேஷமாக்கி பூரவம் (அவனைத் தொழாநிற்க இத்யாதி) e “கழித்து” என்றத்தை. “கழிமின்” என்ற கீழிற்பத்யத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (கழிக்க என்று இத்யாதி) f அநுவாத்யத்துக்கு பூரவம் (தொழுமின் என்றுவைத்து இத்யாதி) g கரும்பு தின்னக் கூலியில்லாதாப்போலே என்றபடி.

9. தரும வரும்பய னுய
தருமக ளார்தனிக் கேவ்வன்
பெருமை யுடைய பிராஜர்
இருமை வினைகடி வாரே.

ஆ— 9. வ்யா:— (தரும்) ப்ரதிபுந்த,கங்களைப்போக்கி அந்தப் பெறுதற்கரிதான ஸம்பத்தைத் தந்தருளுமிடத்தில், பிராட்டியோடே கூடநின்று தந்தருளும் என்கிறார். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஸ்ரயிப்பாருடைய விக்,நங்களை நீக்கி நித்ய கங்கர்யத்தைக் கொடுக்கும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடிநின்றே ஸாதூர கங்கக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

ஈ— இப்படிசெய்தால் (g₂ வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து) h “இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வ ரூபாநுபுந்தியோ!” என்னும்படி பொருந்தியிருக்கிற ப்ரபுலகர்மங்களை h₂ வாஸனை யோடே போக்கி. i வழிநின்ற வல்வினை - j நடுவே நின்று புகுவத்ப்ராப்தியை நிரோ திக்கிற கர்மம் என்றுமாம். (k அழிவின்றி k₂ ஆக்கம் தருமே) | 1. “न च पुनरावर्तते” (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைத் தரும். 8.

ஐ— g₂, h வழிநின்ற-ஆத்மா போகிற வழிகள்தோறும் நின்ற; ஆகையாலே, ஸ்வரூபாநுபுந்தியோ ன்னும்கூட நின்ற. i, j இரண்டாம் அர்த்தத்திலே ப்ராப்தி விரோதியாய் நடுவேநின்ற. g₂ யத்யவா, வழிநின்ற-வழியாகநின்ற; ஒழுங்காய்நின்ற; ஸந்ததமாகநின்ற என்றபடி. h₂ (வாஸனையோடே) துரிப்பித்து என்னாதே, “மாள்வித்து” என்று கார்த்ஸ்ந்யம் தோன்றுகையால், ஸ்வாஸநத்வம் தோன்றுகிறது. வாஸனையுண்டாகில், பின்னையும் கர்மம் உத்புவிக்கையாலே கார்த்ஸ்ந்யேந திங்குத்தி கூடாதிதே. | (நடுவே இத்யாதி) வழியிலே நின்று என்றபடி. k, k₂ “அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்” இத்யஸ்ய, ப்ரவேஸாநுருண்யேந அர்த்தாந்தரம் த்ரஷ்டவ்யம். k₂, | ஆக்கம்-ஸம்பத்து; மோக்ஷமாகிற ஸம்பத்து என்றபடி. “தொண்டர்கள் கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் என்று தொடங்கி ஆக்கம் தரும்” என்று உரை அந்வயம். 8.

ஐ— g₂ வழிநின்ற - வழியாக நின்ற. h ஆத்மாபோகிற வழிகள்தோறும் நின்ற என்றும், ஸ்வ ரூபாநுபுந்தியோ என்னும்படி நின்ற என்னுதல்; i, j புகுவத்ப்ராப்திக்கு நடுவே ப்ரதிபுந்த,கமாக நின்ற என்னுதல். k₂, | ஆக்கம்-ஸம்பத்து; மோக்ஷமாகிற ஸம்பத்து என்றபடி. k, k₂, | அவதாரிகை க்கை கங்கர்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, இங்கே அர்த்தாந்தரமாகக் கண்டுகொள்வது. தொண்டர்கள் கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் தொடங்கி அந்வய: 8.

ஐ—| 1. (கழிமின் இத்யாதி) (அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்) छान्दोग्यe, अष्टमप्रपाठके— “स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते, नच पुनरावर्तते, नच पुनरावर्तते ॥ १५ ॥”

ஒ— வ்யா:— (தரும் என்று தொடங்கி) உபநிஷத் ப்ரஸித்தமான பரமபுருஷார்த் தங்களைத் தரும் பெரியபிராட்டியாருடைய குணதிகழையுள்ள நாயகன். (பெருமை என்று தொடங்கி) ஸ்ரீய:பதித்வ நிபுந்த, நமான பெருமையையுடையராய், ஆஸ்ரிதாநுக்யரஹ ஸ்வரூபராய், அவர்களுடைய புண்யபாப ஸ்வரூபமான கர்மங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவரானவர். தர்மத்தினுடைய பரமப்ரயோஜந ரூபமான திருமகளார் என்றுமாம். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ரீய:பதியான அவன், ப்ரதிபுந்த, கத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே போக்கும் என்கிறார்.

தருமம்—தர்மங்களுக்கும், அரு—பெறுதற்கரிய, பயனாய—ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற, திருமகளார்—லக்ஷ்மியாகிற நாரீணமுத்தமைக்கு, தனிக்கேள்வன்—அத்யுவிதீயப்ரணயி என்கிற, பெருமையுடைய—பெருமையை உடைய, பிரானார்—ஸர்வேஸ்வரன், இருமை — (புண்யபாபரூபமான) இரண்டு வகைப்பட்ட, வினை—கர்மத்தையும், கடிவார்—முனிவர்.

கடிதல் - முனிதல். “அவ்வரும்பயனாயவற்றைத் தரும் திருமகளார்” என்னவுமாம். இவை இரண்டு விசேஷணமும் தனிக்கேள்வனோடே ஒட்டியும் சொல்லுவார். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தன்னைப் பற்றின மாத்ரத்திலே இதெல்லாம் செய்தருளக்கூடுமோ? என்னில்; 1. “न कश्चिन्नपराच्यति” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமவள் அருகேயிருந்து தருவிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(தருமவரும் பயனாய திருமகளார்) உபநிஷத்துக்களிலே பரமப்ரயோஜநமாக ப்ரஸித்தமானவற்றைத் தரும் திருமகளார்; தர்மத்தினுடைய பரமப்ரயோஜநமான திருமகளார் என்னவுமாம். (தனிக்கேள்வன்) அத்யுவிதீயனான வல்லபன். (பெருமையுடைய பிரானார்) ஸ்ரீய:பதித்வ நிபுந்த, நமான பெருமையையுடையவர். பிரானார் — ஆஸ்ரிதாநுக்யரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். (இருமை வினை கடிவாரே) புண்யபாபரூபமான கர்மங்களைப் போக்குவர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. தன்னைப் பற்றின மாத்ரத்திலே, இப்படி விரோதிகளைப் போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ? என்னில், வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது,

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தருமவரும் இத்யாதி) a “திருமகளார்” என்றத்தைக் கடாஷித்து (அருகேயிருக்கிறார் படியையும்) என்றது. b அவர்படியானேது? என்ன (ந கஸ்சித் இத்யாதி)

இ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தருமவரும் இத்யாதி) a “திருமகளார்” என்றத்தைப்பற்றி (அருகேயிருக்கிறார் படியையும்) என்றது. b அவர்படியானேது? என்ன (ந கஸ்சித் இத்யாதி)யுத்த,

ஈ—a அருகே இருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? b 1. “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரன்றோ அருகிருக்கிறார் என்கிறார்.

வ்யா:— (தரும்) c இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸயமில்லை. (d அவ்வரும் d₂ பயனாய) e பெறுதற்கரிதாக ஸாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தமான ப்ரயோஜநரூபமானவற்றை. f அன்றிக்கே, தர்மத்தினுடைய பரம்ப்ரயோஜநந்தான் வடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்கு g வல்லபனாகையாலே h அத்யுவிதீயநாயகனாயிருக்கிறவன் என்றுமாம். i 2. “अप्रमेयं हि तत्तेजः” (அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்கிறபடியே-ஸ்ரீய:பதி யாகையாலே வரும் ஏற்றம் உள்ளது இவன் ஒருவனுக்குமிறே.

அ— c பூர்வகூதாயாம் “தரும்” இத்யபித்யாய புநஸ்ச “தரும்” இதி வக்தூர் பூவமாவஹ (இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸயமில்லை இதி) d₂ பயனாய - பயன்களை என்றபடி. e “திருமகளார் தனிக் கேள்வன் பெருமையுடைய பிரானார் இருமை வினை கடிந்து, அவ்வரும்பயனாய தரும்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துஅருளிச்செய்கிறார் (பெறுதற்கரிதாக இதி) d தச்சுப்யத்யம்-ப்ரஸித்தபராமர்ஸிதி பூவ:; ஸரீரதிஷ்க்ரமணம் தொடங்கி, கைங்கர்யபர்யந்தமான பூலங்களைச் சொல்லுகிறது. f (அன்றிக்கே) இதி இரண்டாம் அர்த்தத்தில், “ப்ரயோஜநமான திருமகளாருக்குத் தனிக் கேள்வன்” என்று அந்வயம். g கேள்வன் - வல்லபன். h (அத்யுவிதீயநாயகன்) பெருமையின் அர்த்தம். திருமகளாருக்கு நாயகனாகையாலே, லோகத்துக்கு அத்யுவிதீய நாயகனான பெருமையையுமுடையனாயிருக்கிறவன் என்றபடி. i அப்படி பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்பூத் தத்தாலே அத்யுவிதீய நாயகனாயிருக்குமோ?என்ன (அப்ரமேயம் இத்யாதி) j ப்ரத்யமநிர்வாஹே஽பி “திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” இத்யேதத் உத்தரத்ராபி ஸம்பூத்யத இத்யபிப்ராயேணஹ

ஜீ—காண்டே₂ ஹதூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா—1. “पापानां वा श्रुमानां वा वधाहीनां पुवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति॥ ४४॥”

c கீழிற்பாட்டிலும் “தரும்” என்று வைத்து, பின்னையும் “தரும்” என்றதுக்கு பூவம் (இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸயமில்லை) என்று. d₂ பயனாய - பயன்களை. இப்பகூத்தில், “திருமகளார் என்று தொடங்கி, கடிவார், அவ்வளவன்றிக்கே, அவ்வரும்பயனாய தரும்” என்று அந்வயம். d தச்சுப்யத்யம்-ப்ரஸித்தபராமர்ஸி; ஸரீரதிஷ்க்ரமணம் தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தமான பூலங் களைச் சொல்லுகிறது. f அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) இந்த இரண்டாம் யோஜனைக்கு க்ரமேணாவ்யம். g கேள்வன்-வல்லபன். h (அத்யுவிதீயநாயகனாயிருக்கிறவன்) என்றது - பெரு மையின் அர்த்தம். அதாவது - திருமகளார்க்கு நாயகனாகையாலே லோகத்துக்கு அத்யுவிதீய நாயகனான பெருமையுடையவனாய் இருக்கிறவன் என்றபடி. i அப்படி பிராட்டியோட்டை ஸம் பூந்தத்தாலே அத்யுவிதீயநாயகனாயிருக்குமோ? என்ன (அப்ரமேயம் இத்யாதி) லிகிதம் பூர்வ மேவ. j “திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றத்தை - “பிரானார்” என்றத்தோடே கூட்டி பூவம்

ப்ர—b1. युद्धकाण्डे (११६) रावणवधानन्तरे राक्षसीहिंसनोद्युक्तं हनूमन्तं प्रति जानकी—“पापानां वा श्रुमानां वा वधाहीनां पुवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति॥ ४४॥”

**10. கடிவார் தீய வினைகள்
நொடியா ரும்அள வைக்கண்
கொடியா வடுபுன் ளுயர்த்த
வடிவார் மாதவ இரே.**

ஆ— 10. வ்யா:— (கடிவார்) பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரியதிருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமாபோலே தந்தருளும்; அதுக்கு ப்ரதிபுந்தகங்களையும் ஒரு க்ஷணத் திலே போக்கியருளும் என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவந்து ஈண்டி ப்ரதிபுந்தகங்களைப் போக்கியருளும் என்கிறார்.

வ்யா:—(கடிவார் தீய வினைகள்) ப்ரதிபுந்தக கர்மங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவர். (நொடியாரும் அளவைக்கண்) க்ஷணமாத்ரத்திலே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸ்வபாவனான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாகவுடையவர். பெரிய திருவடியை விஷயீகரிக்குமாபோலே, இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரை விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவர் என்றுமாம். (மாதவனார்) ஸ்ரீய:பதியானவர். 10.

ஈ— j லக்ஷமீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய k உபகாரகரானவர். பிரானார் - l ஆஸ்ரிதாநுக்யுரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். (இருமை வினை கடிவாரே) m பேர்வாசியேயாம்படி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார். n புண்யபாபங்களுக்குத் தன்னில் தான் வைஷம்யமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதி, த்வாத் த்யாஜ்யமாகாநின்றனவிதே. 9.

அ—(லக்ஷமீபதியாகையாலே இதி) k, l பிரான் - உபகாரகனும், அநுக்யுரஹனும். l (ஆஸ்ரித இத்யாதி) இதுவே விசேஷ்ய நிர்தேயமென்று கருத்து. m “இருமை வினை கடிவார்” இதி புண்யஸ்யாபி நிரஸநமுச்யதே; தத்யா வக்தும் யஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (பேர்வாசியேயாம்படி இதி) 1. “ஸத்யஸ த்யஜந்தி வரத்ய த்வயி ப்யுத்தபூவா: பைதாமஹாதிஷு பதேஷ்வபி பூவபுந்தம்! கஸ்மை ஸ்வதேத ஸுக்யஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்யுரஹே கஸகர்ருங்க்ய வ்யாபி ப்யந்த: ||” n நநு, அலௌகிகேஷ்டாஸாதாரண காரணத்வேந அலௌகிகாநிஷ்டா ஸாதாரணகாரணத்வேந ச, பரஸ்பரவைலக்ஷணயே ஸத்யபி நாமமாத்ரே பேத்ய இதி கத்ய முச்யதே? இத்யத்ராஹ (புண்யபாபங்களுக்கு இதி) மோக்ஷார்த்யபேக்ஷயா அலௌகிகா நிஷ்டாஸாதாரண காரணத்வம் உபயோரபி துல்யமிதி பூவா: “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் அவ்வரும் பயனாய தரும்; திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடையபிரானார் இருமை வினை கடிவார்” இத்யந்வய: இரண்டாம் அர்த்தத்திலே யத்யாஸ்தித்யந்வய: 9.

ஐ—(லக்ஷமீபதி இத்யாதி) k பிரான் - உபகாரகன். l அநுக்யுரஹனாக அர்த்தநந்தரம் (ஆஸ்ரித இத்யாதி) m (பேர்வாசியேயாம்படி) புண்யம், பாபம் என்கிற பேர்வாசிமாத்ரமே யாம்படி. n புண்யம் உபாதேயமன்றே; “பேர்வாசியேயாம்படி” என்கிறதென்? என்ன (புண்ய பாபங்களுக்கு இத்யாதி) அர்த்தத்யவயத்துக்கும் அந்வயம் முன்பே சொல்லிற்று. 9.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில், கொடிகட்டிச் சடக்கெனப் போக்கும் என்கிறார்.

தீய வினைகள்—கொடிதான வினைகளை, நொடி ஆரும்—நொடி நிரம்பும், அளவைக்கண்—அளவிடத்து, கடிவார்—கடியுமவர், அடு—(ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை) அழியச்செய்யும், புள்—பெரியதிருவடியை, கொடியா—கொடியாக, உயர்த்த—எடுத்த, வடிவார்—விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தரான, மாதவனார்—ஸ்ரீய:பதியானவர். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—அவள் பொறுப்பிக்கப் பொறுக்குமிடத்தில் விளம்புமில்லை, அரைக்ஷணத்திலே பொறுப்பர் என்கிறார்.

வ்யா:— (கடிவார் தீயவினைகள்) தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபூவார். (நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடி நிறையும் அளவிடத்திலே; க்ஷணமர்த்தத்திலே என்றபடி. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபூவனான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபூவமாக உடையவர். இன்று ஆஸ்ரயித்தவனையும் நித்யாஸ்ரிதரோடொக்க விஷயீகரிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு ஸூசகம் என்றுமாம். வடிவாரென்று தனியேயாய், அழகிய வடிவை உடையர் என்றுமாம். (மாதவனார்) பிராட்டி அருகேயிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்று வினைபோக்குவது. 10.

ஈ— அவ:—பத்தாம் பாட்டு. a இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி? என்னில்: தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே என்கிறார்.

வ்யா:— (கடிவார் தீய வினைகள்) காலதத்வமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போக்குவார். b “வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து” (8) என்கிறவிடத்தில் - ஆஸ்ரயித்த மாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்கும் என்றார். c “இருமை வினை கடிவார்” (9) என்கிறவிடத்தில் - c₁ அவன் தானானதுக்கு

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கடிவார் இத்யாதி) a “நொடியாரும் அளவைக்கண்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி)

b, c, d விரோதிநிரஸநம் சொல்லுகிற மூன்று பாட்டுக்கும் பேதும் அருளிச்செய்கிறார் (வழிநின்ற இத்யாதி, வாக்யதர்யத்தாலே) c₁ (அவன் தானானதுக்குமேலே) அவன் தானே போக்குகிறதுக்கு மேலே.

ஜி— பத்தாம் பாட்டு. (கடிவார் இத்யாதி) a “நொடியாரும் அளவைக்கண்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி)

b, c, d கீழ் இரண்டு பாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாக்ய ஏது? என்ன (வழிநின்ற இத்யாதி) c₁ (அவன் தானானதுக்கு மேலே) அவன் தானே போக்குகிறதுக்கு மேலே.

ஈ—மேலே, பிராட்டியும் கூட இருக்கையாலே போக்கும் என்றார். டி எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில்; கடிணகாலத்திலே என்கிறார் இதில்.

(e நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடிநிறையும் அளவிலே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) ி தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபகும் மண்ணுண்ணும் படியான பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபூவமாக உடையவர் என்னுதல்; வடிவார்-ஐ ஆர்ந்த வடிவையுடையவர். அழகிய வடிவை உடையவர் என்னுதல்.

“ வடிவார்மா ” என்று - நாய்ச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். h வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவன் என்னுதல்; i அழகிய வடிவை உடையவன் என்னுதல்; j வடிவிலே

அ— d “நொடியாரும் அளவைக்கண்” என்று இங்கு விசேஷம். e நொடியாரும் அளவைக் கண் - நொடியானது நிறையுமளவிலே என்றபடி. f, g “வடிவார்” என்றதுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கு விசேஷணமானபோது இரண்டு பொருள். i ஸ்வபூவமாக உடையவனென்று முந்தின பொருள்; இதைக்காட்டுகிறார் (தூரத்திலே இத்யாதி). g அழகிய வடிவை உடையவரென்று இரண்டாவது; இதைக்காட்டுகிறார் (ஆர்ந்த இத்யாதி).

h, i லக்ஷ்மீவிசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம். h முந்தினது - ஈஸ்வரன்வடிவிலே பொருந்தினவனென்று; இதை அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலே இத்யாதி). i இரண்டாவது - “ ஆர் ” என்று - அழகாய், அழகிய வடிவை உடையவனென்று; இதைக்காட்டுகிறார் (அழகிய இத்யாதி). j முந்தினதின் விவரணம் (வடிவிலே இத்யாதி) யத்வா, வடிவு - ஸ்வபூவம், திருமேனியும். ஆர்தல் - அழகும், பூர்ணதையும், பொருத்துகையும். h (வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிற) ஆர்கை - ஸம்ருத்தி. 1. “ நீலதோயத ” இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய காத்தியாலே திருமேனியை வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கை. i (அழகிய வடிவை) வடிவாலே ஆர்ந்திருக்கிறவன் என்னுதல். வடிவென்கிறது - அழகை. j (வடிவிலே பொருந்தி) பொருந் துகை - அகலமாட்டாமை. k மாதவனென்றது - மாவுக்கு த்வன் என்றபடி. l “மாதவனார் தீய

ஐ— e (நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடியானது நிறையுமளவிலே. f, g “வடிவார்” என்ற துக்கு - ஈஸ்வர விசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம். i ஸ்வபூவமாக உடையவரென்று முந்தினது; இதை அருளிச்செய்கிறார் (தூரத்திலே இத்யாதி) இந்தப்படித்திலே, “அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாக உடையவர்” என்று அந்வயம். g அழகிய வடிவை உடையவரென்று த்விதீயார்த்தம்; இதைக்காட்டுகிறார் (ஆர்ந்த இத்யாதி) ஆர் - அழகு. வடிவு - விக்ரஹம்.

h, i பிராட்டிக்கு விசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்தம். h முந்தினது-ஈஸ்வரன் வடிவிலே பொருந்தினவன் என்று; அதை அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலே இத்யாதி) i அழகிய வடிவை உடையவன் என்று - த்விதீயார்த்தம்; இதை அருளிச்செய்கிறார் (அழகிய இத்யாதி) j “வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிற” என்றதின் விவரணம் (வடிவிலே பொருந்தி இத்யாதி) k (மாதவன்) மாவுக்கு பிராட்டிக்கு, த்வன் - நாயகன் என்றபடி. l “ மாதவனார் தீய வினைகள் கடிவார் ”

11. மாதவன் பாற்சட கோபன்
தீதவ மிஸிறி யுரைத்த
ஏதமி ஸாயிரத் திப்பத்து
ஒதவல் ஸர்பிற வாரே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும், பாட்டுண்டிருக்கிற எம்பெருமானுக்கும், இக்கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு இல்லாதபடி, மாதவன்பால் சட கோபனுரைத்த ஆயிரத்து இப்பத்து ஒதவல்லார், புகுவதஸம்ஸ்லேஷ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் புகார் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகுமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும் புலத்தை அருளிச் செய்கிறார்

வ்யா:— கவிபாடுகிறவனுக்கும் கவிபாட்டுள்கிறவனுக்கும் கவிக்கும் குற்றமாகிற ஏதமில்லாதபடியிருக்கிற ஆயிரத்தில், ஸ்ரிய:பதியான தன்பக்கலுள்ள மேன்மையை அநுஸந்தித்தல், ஆஸ்ரயித்தவனுடைய சிறுமை அநுஸந்தித்தல் செய்கையாகிற தீதும் அவமுமில்லாத இத்திருவாய்மொழி கற்கவல்லார் புக்தியோகத்துக்கு மேட்டு மடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார். ஏதமாவது - குற்றம். “கவிபாடுகிறவனுக்கும்,

ப—பொருந்தி இருக்கிறவள் என்னுதல். (k மாதவனார்) l பிராட்டி அருகே இருந்து போக்குவிக்கவாயிற்றுப் போக்குவது. m “ஒருதலை ஐந்மம்; ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதி,வ்யாதி,கள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டு விடில் n விபூதியாக விடவேண்டாவோ? பொறுத்தருளீர்” என்றால், அவளுக்காக, “பொறுத்தோம்” என்னுமித்தனை. 10.

அ—வினைகள் கடிவார்” இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி, தித்யாஹ (பிராட்டி அருகேயிருந்து இதி) ஐஸ்வதந்த்ரணைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒருதலை இத்யாதி) n1. “இஹ ஜகதி நிர்ஜேஷ: க:” என்றத்தைக் கடைக்கித்து (விபூதியாக விடவேண்டாவோ?) என்றது. “அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாகவுடைய மாதவனார், தொடியாகுமளவைக் கண் தீய வினைகள் கடிவார்” என்று அந்வயம். “தீய வினைகள் தொடியாகுமளவைக்கண் கடிவார் அடுபுள் கொடியாக உயர்த்த வடிவார் மாதவனாரே” என்று உரை அந்வயம். 10.

ஜீ—என்று கூட்டி பூவம் (பிராட்டி அருகே இத்யாதி) m ஸ்வதந்த்ரணைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒருதலை இத்யாதி) n1. “இஹ ஜகதி நிர்ஜேஷ: க:” என்றத்தைப்பற்றி (விபூதியாக விடவேண்டாவோ?) என்றது. “அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாகவுடைய மாதவனார், தொடியாகுமளவைக்கண் தீய வினைகள் கடிவார்” இத்யந்வய: 10.

ஒ—கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும், கவிக்குமுள்ள மூன்று குற்றத்தையும் - தீதும், அவமும் ஏதமும் என்றும் சொல்லுவர். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம்—இத்திருவாய்மொழிக்கு பூலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தினை அருளிச்செய்கிறார்.

சடகோபன் — ஆழ்வார், மாதவன்பால் — ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல், தீது—(தன்மேன்மை பார்த்து நெகிழ்நிற்கும்) தீதும், அவம்—(ஆழித தேஷம் பார்த்துக் கைவிடும்) அவமும், இன்றி—இல்லாதபடியாக, உரைத்த—சொன்னதாய், ஏதம்—(லக்ஷணவைகல்யா தியான) குற்றம், இல்—அற்க ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்து—(ஸ்வாராதையைச் சொன்ன) இப்பத்தை, ஓதவல்லார்—(ஆசார்யமுகூத்தாலே) அதிகரிக்கவல்லார், பிறவார்—(ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவார்கள்.

தீதென்று - பாட்டுண்கிறவன் குற்றமும், அவமென்று - பாடுகிறவன் குற்றமும், ஏதமென்று - பாட்டின் குற்றமுமாகவும் சொல்லுவர். இது முச்சீராய்ச்சிந்தடி நான்கும் ஒத்திருத்தலால் வஞ்சிவிருத்தம். 11.

வாழுகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழி கற்றார் புகுவதுநபுவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார் என்கிறார்.

வ்யா:— (சடகோபன் மாதவன்பால் தீது அவம் இன்றி உரைத்த) தீதாவது—தன் மேன்மையைப் பார்த்து எழ்நிற்கை; அவமாவது—ஆஸ்ரயிக்கிறவனுடைய சிறுமை பார்த்துக் கைவிடுகை. (இன்றி உரைத்த) இரண்டு குற்றமில்லாமையைச் சொன்ன. (ஏதம் இல் ஆயிரம்) லக்ஷணஹாநியால் வரும் குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை; ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார். (பிறவார்) பிறக்கையிறே, — “மாத்ருஸம்ஸருஷணம் அழகிது” என்னுமோபாதி “புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் எளிது” என்று உபதேஸிக்கவேண்டுகிறது; உபதேஸ நிரபேக்ஷமாக ஜந்மஸம்பந்தமற்று புகுவதேகபேகராகப்பெறுவர். “தீது அவம், ஏதம் — என்று கர்த்தாவுக்கும், கவிக்கும், பாட்டுண்கிறவனுக்குமுள்ள மூன்று குற்றத்தையும் சொல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறவார் என்கிறார்.

வ்யா:—(மாதவன் இத்யாதி) a “தீதும், அவமும், ஏதமும்” என்று - மூன்றும், இம்மூன்றையும் - ப்ரதிபாத்யனுக்கும், வக்தாவுக்கும், ப்ரபுந்தத்துக்குமாக்கி, இவை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது — என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. b பட்டர், அங்ஙனன் றிக்கே, — “ஏதமிலாயிரம்” என்று - ப்ரபுந்தலக்ஷணம் சொன்னபோதே, c த்ரிவித, தோஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்; இனி, தீதும் அவமுமாவது செவ்வதென்? என்னில்; “சடகோபன் d மாதவன்பால் தீது அவமின்றி உரைத்த” என்றாகக்கடவது — என்று அருளிச்செய்தார். e அதாவது, — தீதாவது — “நான் ஸ்ரிய:பதியல்லேனோ!” என்று தன் மேன்மையைப் பார்த்துக் கடக்கவிருக்குமது; அவமாவது - “ஆஸ்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸாரியன்றோ!” என்று இவன் சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது; இவை யில்லாமையைச் சொன்ன இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப் பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்; பிறவார் - f பிறக்கை சுட்டியிறே, “* மாத்ருஸம்ரக்ஷணம் அழகிது” என்னுமோபாதி, “புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் எளிது” என்று g உபதேசரிக்க வேண்டுகிறது; h இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் i உபதேசநிரபேக்ஷ மாக, ஸம்ஸார ஸம்புந்தமற்று j புகுவத்யநுபவமே யாத்ரையாம்படி இருக்கிறவர்க ளோடே கூடி அநுபவிக்கப்பெறுவார்கள் என்கிறார்.

அ— நிகழம் (மாதவன்பால் இத்யாதி) a “தீது இன்றி இருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றி யிருக்கிற சடகோபனுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்” என்று முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம். b பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, “சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவ மின்றி உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்” என்று அந்வயம். d (மாதவன் பால் தீதவமின்றி) மாதவன்பால் தீதவமில்லாதபடி என்றபடி. “உரைத்த” என்கிற பத்யத் தினுடைய ஸாப்யஸ்யார்த்தமாகவும், எல்லாவற்றுக்குமாக ஒரு நிஷேதமாகாமல், ஒன்றுக்கு ஒரு நிஷேதம், இரண்டுக்கு ஒரு நிஷேதமாயிருக்கையாலும், பட்டர் இப்படி யோஜித் தருளினார். c (த்ரிவித, தோஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்) அதாவது - ப்ரபுந்தத்துக்குக் குற்ற மின்றிக்கேயிருக்கையாவது - ப்ரதிபாத்ய வக்த்ருதோஷம் உண்டாயிற்றன்றே. ஆகையாலே, ப்ரபுந்த, தோஷராஹித்யம் சொன்னபோதே - மற்ற தோஷங்களுமில்லை என்னுமது ஸித்த்யம். a முந்தின யோஜனைக்கு A “ஏற்கும் பெரும் புகழ்” இத்யாதி பீஜம். e (அதாவது) சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த இப்பத்தாவது இத்யர்த்தம்:

ஜீ— நிகழம் (மாதவன் இத்யாதி) a “தீது இன்றியிருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றியிருக்கிற சடகோபனுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்” என்று முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம். b பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு “சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த ஏதமி லாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்” என்று அந்வயம். d மாதவன்பால் தீதவமின்றி - தீதவ மில்லாதபடி என்றபடி. c (த்ரிவித, தோஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்) “ஏதமில்” என்று - ஸாமாந்ய மாகச் சொல்லுகையாலே வக்த்ருத: ப்ரதிபாத்யதர்ச ஏதமிலாமை ஸித்திக்கும் என்றபடி.

ஈ— முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்குமவனுக்கு தூரவ்ய நியதியில்லை என்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அதிகாரி நியதியில்லை என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமும் புகுவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார்; நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே k அதுதானே யாத்ரையாயிற்று என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிஸ்யபேக்ஷ்யபூதன் என்றார்; ஆறாம்பாட்டில், 'இப்படி பேக்ஷ்யபூதனானவனைவிட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!' என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை க்ஷ்ணித்தார்; ஏழாம்பாட்டில், இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குக் காலக்ஷேபம் இன்னதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில், ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அவன்தானே போக்குமென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், l 'இதுகூடுமோ!' என்று ஸங்கையாக; m 'வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது, அருகிருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ?' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், 'இவர்கள் எத்தனை காலங்கூடி விரோதிகளைப் போக்குவது?' என்ன, க்ஷணகாலத்திலே என்றார்; நிக்ஷமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே ஸம்ஸரிக்கவேண்டா என்றார்.

11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ— f கேவலனைப்போலே ப்ரக்ருதிநில்குத்திமாத்ரமே புருஷார்த்தமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (பிறக்கை சுட்டியிறே இத்யாதி) ப்ரதிபூந்தக்மற்றால், 1. "ஸஹஜகைங்கர்யவித்ய:" 2. "யதேதாதுபாநகரணாத் க்ரீயதே ந ஜலாம்பூரம்" என்கிறபடியே கைங்கர்யம் ஸித்தம் என்கிறபடி. பிறக்கை சுட்டியிறே என்றது-பிறக்கை ஹேதுவாகவன்றோ என்றபடி. f, g குறித்து என்றுமாம்; இது-"உபதேஸிக்கவேண்டுகிறது" என்றத்தோடே அந்விதமாகிறது. h ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்தக் ப்ரக்ருதிஸம்பூந்த் ராஹித்யாபித்யாதாத், ப்ராப்தி: தத்பூலாநுபூவகைங்கர்யாணீ ச அர்த்தஸித்த்யாநீத்யபிப்ராயேணஹ (இத்திருவாய்மொழியை இதி) l, j (உபதேஸ நிரபேக்ஷமாக) "புகுவத்நுபூவமே யாத்ரையாம்படி இருக்கிறவர்களோடே" இத்யதேந அந்வய: k (அதுதானே) புகுவத்விஷய ப்ராவண்யமே. l (இது) ஸ்வயமேவ ப்ராப்தி விரோதிநிவர்த்தகத்வம். m (வெறும் அவன்) கேவலம் தஸ்ய. "சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த என்று தொடங்கி பிறவாரே" என்று உரை அந்வயம்.

11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— f (பிறக்கை சுட்டியிறே) பிறக்கையினாலேயன்றோ. h "பிறவார்" என்று. ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்தக் ப்ரக்ருதிஸம்பூந்த் ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கையாலே, ப்ராப்தி பூலாநுபூவகைங்கர்யங்கள் எல்லாம் அர்த்தஸித்த்யங்கள் என்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி) k (அதுதானே) புகுவத்விஷய ப்ராவண்யமே. l இது - அவன்தானே போக்குமென்னும் இது. m (வெறும் அவன்படி) கேவலம் அவன்படி. அடியிலே சொன்னதே பாட்டுக்கு அந்வயம்.

11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யாமிடே,பாபநிஷத் ஸங்குதி - பரிவதில்

1. दास्येषु देशसमयाङ्गकलापकर्तृद्रव्यादिना न नियमः पुरुषोत्तमस्य ।
भक्तिः परं बहुमता तत एव सोऽयं स्वाराध इत्युपदिदेश मुनिस्तु षष्ठे ॥ ६ ॥

1. த்யாஸ்யேஷு தேசஸமயாங்குகலாபகர்த்ரு-
த்யாஸ்யாதிநா ந நியம: புருஷோத்தமஸ்ய ।
பக்தி: பரம் பஹுமதா தத ஏவ ஸோதயம்
ஸ்வாராத, இதுபதிதேச முநிஸ்து ஷஷ்டே ॥ 6 ॥
அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யாமிடே,பாபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பரிவதில்

2. अक्रीतैरर्च्यभावादनियतविविधाभ्यर्चनादल्पतुष्टेः
प्रह्लावज्यैशभावात् स्वविषयनियतेश्वादरात् स्वादुभूम्ना ।
पादासक्तप्रसक्तेस्सकृदुपसदने मोक्षणात् धर्मसौस्थ्यात्
क्षिप्रक्षिप्ताहितत्वात् सुकरभजनतां माधवस्याभ्यधत्त ॥ ६ ॥

2. அக்ரீதைரர்ச்சயபாவாதநியதவிவித்யாப்யர்ச்சநாத்யல்பதுஷ்டே:
ப்ரஹ்வாவர்ஜ்யேஸபாவாத் ஸ்வவிஷயநியதேஷ்வாதராத் ஸ்வாதுபூம்நா ।
பாத்யாஸக்தப்ரஸக்தேஸ் ஸக்ருதுபஸத்யநே மோக்ஷணாத் த்யர்மஸௌஸ்த்யாத்
க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத் ஸுகரபஜநதாம் மாதவஸ்யாப்யதத்த ॥ 6 ॥

வ்யா:— (1) (அக்ரீதைரர்ச்சயபாவாத்) நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புனை பூவே-அர்த்த
வ்யயம் பண்ணி ஸம்பாதிக்கவேண்டாதபடி ஸுலபமான புஷ்பஸல்லிதாதிசுளாலே பூஜிக்கப்படு
மவனாகையாலும், (2) (அநியதவிவித்யாப்யர்ச்சநாத்) எதுவேது என்பணி என்னுததுவே
ஆட்செய்யுமீடே - அதிகாரி நியமமில்லாதபடி பஹுவித்யமான பூஜநத்தை உடைத்தாசை
யாலும், (3) (அல்பதுஷ்டே:) ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் - "இது யோக்யம், இது அயோக்யம்"
என்னுதே. நாம் செய்கிறது அல்பமானாலும் அத்தாலே ப்ரீதனாகையாலும், (4) (ப்ரஹ்வாவர்ஜ்யேஸ
பாவாத்) வணங்கி வழிபடும் ஈசன் - ப்ரஹ்வீபாவத்தாலேதானே ஆவர்ஜிக்கப்படு
மவனாகையாலும், (5) (ஸ்வவிஷயநியதேஷ்வாதராத்) உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதே - தன்னையே
ப்ரயோஜனமாகப் பற்றினா டத்திலே ஆத்யயுக்தனாகையாலும், (6) (ஸ்வாதுபூம்நா)
அமுதிலும் ஆற்றினியன் - அத்யந்தபேடாக்யனாகையாலும், (7) (பாத்யாஸக்த ப்ரஸக்தே:)
தாள்கள் தலையில் வணங்கி நான் கடலைக் கழிமினே-தன் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கின
வர்களிடத்தில் மிகவும் ப்ரஸாத்யத்தைப் பண்ணுமவனாகையாலும், (8) (ஸக்ருதுபஸத்யநே
மோக்ஷணாத்) அவனைத் தொழுதால் இத்யாதி - ஒருகால் உபஸத்தி பண்ணினார்க்கு விரோதி
நிரஸநபூர்வமாக அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாலும், (9) (த்யர்ம
ஸௌஸ்த்யாத்) தருமவரும் பயனாய - த்யர்மங்களுடைய பரமபூல ரூபனாயிருக்கையாலும், (10)
(க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத்) கடிவார் தீய வினைகள் நொடியாரும் அளவைக்கண் - விரோதிகளை
நிரஸிக்குமிடத்தில் ஒரு க்ஷணத்திலேதானே போக்குகையாலும் எம்பெருமான் ஸ்வாராத்யன்—
என்று, "பரிவதில் ஈசனை" என்கிற த்யாகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்தருளிஞர் என்கிறார்.

வேத்யார்த தேசுரிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

6. பரிவதில் ஈசன்படியைப் பண்புடனே பேசி
அரியனல ஓராத னைக்கென்று—உரிமையுடன்
ஓத்யருள் மாற ஓழிவித்தா னிவ்வுலகில்
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— ஆரும் பாட்டு. (பரிவதில் ஈசன்படியை) இதில், ஆஸ்ரயணத்தில் அருமையில்லாமையை அருளிச்செய்த பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச் செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; ஸீலவானேயாகிலும், ஸ்ரிய:பதியாய் பரிபூர்ணானவன் பெருமைக்கு ஈடாக, கூடாதுரனாய் கூடாதுரோபகரணான இவனால் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ? என்ன; ஸ்ரிய:பதித்வம்—இத்தலையில் குற்றம் பாராமல் அங்கீகரிக்கும் நீர்மைக்கு உடலாகையாலும், பரிபூர்ணத்வம்—இத்தலையில் குற்றம் பாராமல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்கைக்கு உடலாகையாலும், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு பத்ரபுஷ்பாதி,களாலே ஸ்வாராத,னென்கிற * பரிவதில் ஈசனில் அர்த்தத்தை “பரிவதில் ஈசன்படியை” இத்யாதி,யாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (பரிவதில் ஈசன்படியை) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வாராத,தா ஸ்வபூவத்தை. (பண்புடனே பேசி) பரிபூர்ணனாகையாலே இட்டதுகொண்டு த்ருப்தனம் ஸ்வபூவத்துடனே அருளிச் செய்து. “பரிவதில் ஈசனை” என்று தொடங்கி, “பரிவதுவும் புகைபூவே” (1) என்றத்தைப் பின்சென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்புடனே பேசி என்று—அவனுடைய அந்த ஸ்வாராத,தையைச் சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டாத தம் ஸ்வபூவத்தாலே சொல்லி என்றாகவுமாம். (அரியனலன் ஓராதனைக்கென்று) இப்படி பத்ரபுஷ்பாதி,களாலே ஸ்வாராத,னாகையால், ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில், 1. “ஸபூர்யா பூஜித: ஸம்யக்” என்னும்படி ஸபர்யைக்கு அருமையில்லாதவன் என்று. (உரிமையுடன் ஓத்யருள் மாறன்) அந்தரங்குமான ஸ்நேஹத்தோடே அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அதாவது—“எதுவேது என்பணி என்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடே” (2) என்றும், “உள்கலந்தார்க்கு ஓர்முதே” (5) என்றும், “அமுதிலும் ஆற்ற வீனியன்” (6) என்றும், “தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள்கடலைக் கழிமினே” (7) என்றும், “அவனைத் தொழுதால்” (8) என்றும், “தருமவரும் பயனாய் திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” (9) என்றும்—ஆஸ்ரயனாதி, பூலபர்யந்தமாக அருளிச்செய்தவை என்கை. (ஓழிவித்தான் இவ்வுலகில் பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு) இப்படி உபதேசிக்கையாலே, இந்த லோகத்தில் அறிவிலிகளானவர்கள் பிறவியை

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி பிறவித்துயர் ப்ரவேசம்

ஒ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ஸர்வஸேஷியாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாய், நிரதிஸயாநந்தபூர்ணனாய், தன்னை அநுபூவித்தாரைத் தன்னிற் காட்டிலும் நிரதிஸயாநந்தபூர்ணராகப் பண்ணவல்லனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைப் பூஜியாநின்றுவைத்தும் பூலாந்தரத்தை இச்சிக்கிறவர்களை நிந்தித்து, அவர்களுக்கு அபேகித பூலத்தைக் கொடுக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு அதிவ விஸ்மிதராய், ஏவம்விதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான்பக்கலுள்ள புக்தியே நிரதிஸயப் பேராக்யம் என்கிறார்.

ப— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸ்வாராதானாலும் குடிநீர்போலே, ஆஸ்ரயணம் ஸரஸமாயிராதாகில் அஹ்ருத்யமாயிருக்குமென்று நினைத்து, ஆஸ்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதைக்குறுப்பாக, ஆஸ்ரயணீயனுடைய பாவநத்வத்தையும், நிரதிஸயாநந்தயோகத்தையும், பரதஸையிலும் அவதாரம் அத்யந்தஸரஸம் என்னுமிடத்தையும், இப்படி ஸரஸனானவனைப் பிரிய விரகில்லை என்னுமிடத்தையும், தாம் விட கூடிமரல்லர் என்னுமிடத்தையும், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் தம்முடைய இசைவில்லாமையையும், தாம் அகலிலும் அவன் நெகிழவிடான் என்னுமிடத்தையும், தம்மை அகற்றிலும் தம் நெஞ்சை அகற்றுவொண்ணாமையையும், ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸர்லிஷ்டமான தம்முடைய ஆத்மா அகலப்ரஸங்குமில்லை என்னுமிடத்தையும், நிரந்தராநுபவம் பண்ணிலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆஸ்ரயண ஸாரஸ்யத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ஸர்வஸேஷியாகையாலே வகுத்தவனாய், ஸ்ரிய:பதியாகையாலே ஸர்வாதிகுணமாய், ஸுலபனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாகையாலே ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஸீலனுமாய், ஆநந்தாவஹமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையுடையனாகையாலே நிரதிஸயாநந்த

அகற்றுவித்தார், இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞருடைய ஜம்மஸம்பந்தத்தை ஸ்வஸூக்தியாலே நிவர்த்திப்பித்தார். “ஏதமிஹிரத்திப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவாரே” (11) என்றத்தைப் பின்சென்றபடி.

பின்னாலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

ஆறாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

இ—பரிபூர்ணனுமாய், 1. “एष ह्येवानन्दयाति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) என்கிறபடியே தன்னைக்கிட்டினுரை ஆநந்திப்பிக்கும் ஸ்வபூவனானவனை பூஜியாநின்றவைத்து பூலாந்தரத்தை ப்ரார்த்தித்திவர்களை நிந்தித்து, ‘பூஜநீயனானவன் தான் வேண்டா, பூஜநந்தானே அமையும்’ என்று, ஆஸ்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதையை அருளிச் செய்கிறார். 2. “अश्रद्धायाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप । अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥” (அஸ்ரத்யத்யாநா: புருஷா தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப | அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி ||) 3. “प्रत्यक्षावगमं धर्मं सुसुखं कर्तुमव्ययम्” (ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மயம் ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்).

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராத்னென்றார்; b அதில் சொன்ன c ஆஸ்ரயணந்தான் d பேராக்ருபமாயிருக்கும் என்கிறார் இதில். e பூகுவத்ஸமாஸ்ரயணமாகிறது தான், இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத f ஸர்வேஸ்வரனும் ஆசைப்படும்படி பேராக்ருபமாயிருப்பதொன்றிறே.

அ— பிறவித்துயர் ப்ரவேசே—a கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு. “தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி” (3) என்ற பதத்தைக் கடைசித்துக்கொண்டு இத்திருவாய் மொழிக்கு ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) b (அதில்) அத்திருவாய்மொழியில். c (ஆஸ்ரயணந்தான் இதி) A “காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார்” இத்யேததத்ர ப்ரதிகோடித்வேத த்ரஷ்டவ்யம். d (பேராக்ருபமாயிருக்கும் இதி) ஆஸ்ரயணீயவஸ்துகூத பேராக்யதாப்ரகர்ஷாதிதி பூவா: “எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்” (2) “தூய அமுதை” (3) இத்யாதென ஹ்ருத்யம். e ஆஸ்ரயணம் பேராக்ருபமாயிருக்குமோ? என்ன (பூகுவத்ஸமாஸ்ரயணமாகிறதென்று தொடங்கி) f (ஸர்வேஸ்வரனும் ஆசைப்படும்படி) என்கிறவிடத்திலே ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யும்படி,—4. “உடத்யமதித்யய ரங்கத்யாமந் ஸயித இவார்ணவதர்ணக: பத்யாப்யம் | அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் ந்யத்யதித்ய வைஷ்ணவபேராக்யலிபஸ்யா வா ||” அர்ணவதர்ணக இவ - ஸமுத்ரக்குட்டி போலே. வைஷ்ணவபேராக்ய லிபஸ்யா வா - “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதுமொக்க இப்படிப் பட்ட பேராக்யதையையே விரும்பாநின்றார்கள்; நாமும் இதிலே பேராக்யதை அறியவேணும்” என்கிற வாஞ்சையாலேயோ? அன்றிக்கே, திருவுத்ரத்திலேயிராநின்றுள்ள ஜகத்தை அளக்கைக்காகவோ? அதிமுகம் - திருப்பவளத்திலே, ந்யத்யதித்ய - வைத்தருளிற்று — என்று.

g அவனுக்கும் ஆசைப்படும்படி பேராக்ருபமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீ பூகுவத்கீதையிலே அவன்தான் அருளிச்செய்த வசநமுகேந விஸதீகரிக்கிறார் (அஸ்ரத்யத்யாநா இத்யாதி) ஸ்ரத்யதை என்று - ருசியாய், இதினுடைய முற்றுதலான த்வரையைச் சொல்லுகிறது. அஸ்ய தர்மஸ்ய என்றது - கர்மணிஷஷ்டியாய் இந்த தர்மத்தை என்றபடி. g “அஸ்ய”

ஜீ— பிறவித்துயர் ப்ரவேசே—a உக்தானுவாதபூர்வகமாக. “தூய அமுதை” (3) என்றத்தைக் கடைசித்து ஸங்குதி (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) b (அதில்) அத்திருவாய்மொழியில். d, e பேராக்ருபதையின் சரமாவதி (பூகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் இத்யாதி)

ஈ— g 1. “अश्रद्धाः पुरुषाः” (அஸ்ரத்தூதூநா: புருஷா:) விஸ்வாஸ பூர்வகத்வரா ரஹிதரானவர்கள். 1. “अस्य धर्मस्य” (அஸ்ய தூர்மஸ்ய) என்றானிறே, g தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே. 1. “परन्तप” (பரந்தப) h விரோதி, வர்க்குத்தை உதறவல்லாய் நீயன்றோ. h, 1. “अप्राप्य मां निवर्तन्ते” (அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே) h, செய்த குற்றங்களை யடையப் பொறுத்துத் தங்களை நல்வழிப்போக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விநாஸத்தைச் சூழ்ப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பார்கள். i இதுதான் j இருந்தபடி பாராய் என்கிறான்.

அ—என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கிறது என்கிறது. 1. “பரந்தப அஸ்ய தூர்மஸ்ய அஸ்ரத்தூதூநா: புருஷா: மாமப்ராப்ய ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே” என்று அந்வயம். h (விரோதி, வர்க்குத்தை) என்றது - பூரஹ்யஸத்ருக்களையாதல், இந்தூரியங்களையாதல்; வத்வா, அத்ர, விரோதி, ஸப்ஜேந - ப்ராப்யவிரோதீ, ப்ராபகவிரோதீ, ச கர்மான்யுச் யந்தே. அத்வா, விரோதி, வர்க்குத்தை - அஸ்ரத்தூதூநேதுக்களான ஆந்தரஸத்ருக்களை. h, நிவர்த்தந்தே-நிதராம் வர்த்தந்தே. ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி-ம்ருத்யுவை விளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரமர்க்குத்திலே. ம்ருத்யு: - மரணம். 2. “ஆயுர்வைக்ருதம்” இத்யாதி, வத். 1.] (இது தான் இருந்தபடி பாராய் இதி) அஸ்ய - உக்தபராமர்ஸித்வேந, வக்ஷ்யமாணபராமர்ஸித்வேந ச அர்த்ததூதூவயம். உக்தபராமர்ஸித்வே - பரமபே, பாக்யே ஸர்வாபராத, ஸவேறே மோக்ஷப்ரதே, மயி ஸமாஸ்ரயணீயே ஸத்யபி, தத ஏவ ஸமாஸ்ரயணே ச திரதிஸயபே, பாக்யுபே ஸத்யபி, ஸம்ஸாரே விநாஸாவவேறே ஸத்யபி, மாமப்ராப்ய ஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே; இதும் ஆஸ்ரயம் பஸ்யேத்யர்த்ததூ: வக்ஷ்யமாணபராமர்ஸித்வே—1. “அஸ்ய தூர்மஸ்ய” இத்யுத்தேததும்- ஸப்ஜதூர்த்ததூ விவரணரூபத்வாத் வக்ஷ்யமாணக்ரந்ததூஸ்ய, “இதுதான்” இத்யேதத் - 1. “அஸ்ய தூர்மஸ்ய” இத்யுத்தம் ஸமாஸ்ரயணம் பராம்ருஸதி. 1.] (இருந்தபடி பாராய்) இத்யேதத் - வக்ஷ்யமாணக்ரந்ததூமேவ பராம்ருஸதி.

ஐ— g அவனும் ஆகைப்படும்படி பேராக்ருபமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீ கீதையில் அருளிச்செய்த வசநமுகே, ந விஸதீகரிக்கிறார் (அஸ்ரத்தூதூநா இத்யாதி,) 1. “பரந்தப அஸ்ய தூர்மஸ்ய அஸ்ரத்தூதூநா: புருஷா: மாமப்ராப்ய ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே” இத்யந்வய: . g “அஸ்ய” என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கும் என்கிறது. h (விரோதி, வர்க்குத்தை) என்றது - பூரஹ்ய ஸத்ருக்களையாதல், இந்தூரியங்களையாதல். h, “மாம்” என்றதின் அர்த்தம் (செய்த குற்றங்களை இத்யாதி,) h, நிவர்த்தந்தே - நிதராம் வர்த்தந்தே; ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி - ம்ருத்யுஜநக ஸம்ஸார வர்த்மநி, ம்ருத்யு: - மரணம். 2. “ஆயுர்வைக்ருதம்” என்னுமாபோலே. 1. “அஸ்ய தூர்மஸ்ய” என்றது - ஸம்பூந்த, ஸாமாத்யே ஷஷ்டி, g இந்த தூர்ம ஸம்பூந்தி, ஸ்ரத்தூதூரஹிதர்; அதாவது - இத்தை விஸ்வஸித்து த்வரித்து அநுஷ்டியாத பேர் என்றபடி. 1.] (இதுதான் இருந்தபடி பாராய்) என்றது - மேல் வக்ஷ்யமாண ஸ்லோகத்தைக் கடாஷித்து. i இதுதான்-1. “அஸ்ய தூர்மஸ்ய” என்று சொன்ன ஆஸ்ரயணந்தான்.

ப||— g 1. प्रवेशे—भगवद्गीतासु नवमे “इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे । ज्ञानं विज्ञानसहितं यत् ज्ञात्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १ ॥ राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् । अत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥ २ ॥ अश्रद्धाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप । अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥”

ॐ—2. “स्वाध्यायश्चक्षुरुत एकमस्य योगो द्वितीयमभिवीक्षणाय । ध्यानमननयनोऽस्य द्रष्टा न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम् ॥”

ஈ—1. “अस्यय” (அவ்யயம்) மகோலின பூலங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் நசெய்யாதோமாய் n_2 நம் நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும்.

o ஸ்ரிய:பதியாய், p ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாய், q ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸேஷியாய், q_2 நிரதிஸ்யாநந்த்யுக்தனாய், 2. “एष ह्येवाऽनन्दयाति” (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த்யாதி) என்கிறபடியே r தன்னைக் கிட்டினாரையும் r_2 ஆநந்திப்பிக்கக்கடவனாய்; s மோக்ஷ

அ—3. “ஸரீராரோக்யமர்த்தாம்ஈச” இத்யாதி, 4. “கோவிந்தேதி யதூக்ரந்தத்” இத்யாதி, n, n_2 (செய்யாதோமாய் நம் நெஞ்சிலே) என்றது பகவதீஷயம்.

o...y “அஸ்ய” என்று-ப்ரஸக்தமான பேராக்யதை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரிய:பதியாய் என்று தொடங்கி) யத்வா ஸமர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யாத் ஆஸ்ரயணம் பேராக்யரூபம் பூலதீதி உபபாத்யத் ப்ரமேயரூபந்யஸ்யதி (ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி) o (ஸ்ரிய:பதியாய்) இதி வக்து:- “பின்னை நெடும்பனைத் தோள் மகிழ்பீடுடை” (8) இத்யேதத் ஸ்ரிய:பதித்வஸ்யாப்யுபலக்ஷணமிதி பூாவ: p (ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமகனாய்) இதி வக்து:- “நிகரிலவன் புகழ்” (10) இத்யாதெஸ ஹ்ருத்யம். q (ஸகலாத்மாக்களுக்கும்) இத்யாதிவக்து:- “நாதன்” (5) “எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்” (2) இத்யாதெஸ ஹ்ருத்யம். r (தன்னைக்கிட்டினாரையும்) இத்யத்ர - ப்ரதிபூந்த, நிவ்ருத்தி பூர்வகம் ஸ்வசரணாநிந்த்யப்ராப்தாந் ஸமாஸ்ரயணேத்ய யுக்தாம்ஸ்சேதி ச அர்த்த: . தத்ர ப்ராத்யமிகார்த்தஸ்ய “அயர்விலமரர்களாதிக்கொழுந்தை” (4) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். த்விதீயஸ்ய, “தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி” (3) “பாடியினைப்பிலம்” (10) இத்யாதெஸ ஹ்ருத்யம். r, r_2, p (தன்னைக்கிட்டினாரையும் ஆநந்திப்பிக்கக் கடவனாய்) இத்யஸ்ய (இப்படி ஸாத்யநஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தை) இத்யுத்தரேணந்வய: . r_2 யத்வா, (கடவனாய்) என்ற அதந்தரம் “இருக்கும்” என்று அத்யாஹாரம். இந்த வாக்யம் உபோத்ய காதம். s பூலதஸ்யஸ்யிலன்றே இனிமை; இங்கே கூடுமோ? என்ன (மோக்ஷதஸ்யஸ்யில இத்யாதி) r, r_2 அத்வா (தன்னைக்கிட்டினாரையும் ஆநந்திப்பிக்கக்கடவனாய்) “இருக்கையாலே ஆஸ்ரயணம் பேராக்யரூபமாயிருக்கும்” இத்யத்யாஹ்ருத்ய விபஜ்ய யோஜநா கர்த்த வ்யா. s தத்ர, மோக்ஷதஸ்யாநுபவ ஏவ ஹி பேராக்யரூபோ பவதி; ஆஸ்ரயணம் கத்யம்

ஜீ—தானும். n_2 (நம் நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே) என்றது 4. “ருணம் ப்ரவ்ருத்த்யிவ மே ஹ்ருத்ய யாந்நாபஸர்ப்பதி” இத்யாதியைப்பற்ற.

o...y “அஸ்ய” என்று ப்ரஸக்தமான பேராக்யதோபபாத்யநம் (ஸ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி) o, p, q, q_2 விஸேஷண சதுஷ்டயமும். “பின்னை நெடும்பனைத்தோள்” (8), “நிகரிலவன் புகழ்” (10) “உய்யக்கொள்கின்ற நாதன்” (5) “எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து” (2) என்கிற பாக ரங்களைப் பற்ற. o “பின்னைநெடும்பனைத் தோள் மகிழ்பீடுடை” (8) என்றது-ஸ்ரிய:பதித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். r_2 (ஆநந்திப்பிக்கக் கடவனாய்) “இருக்குமாகையால் ஆஸ்ரயணம் பேராக்யரூபமாயிருக்கும்” என்று அத்யாஹாரம். கீழ்ச்சொன்ன ஸ்லோகங்களில் புக்தியினுடைய பேராக்யரூபதை ப்ர பத்திக்குக் கிம்புநர்ந்யாயஸித்த்யமென்று கருத்து. s அநுபவதஸ்யஸ்யிலன்றே பேராக்யமாயிருப்பது;

ப்ர—2. तैत्तिरीयके उपनिषदि (आ. ७)—“रसो वै सः। रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति। को ह्यन्यात्कः प्राप्यात्। यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्। एष ह्येवाऽनन्दयाति॥”

1. பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர்வினக் கந்தலைப் பெய்வார்
அறவனை யாழிப் படையத் தனை
மறவியை யின்றி மனத்துவைப் பாரே.

ஆ— 1. வ்யா:— (பிறவித்துயர்) இ ப் ப டி பரமைகாந்திகளான இவர்களோடு யாதொருபடி ஸம்ஸ்லேஷித்தருளும், அப்படியே கைவல்யாதி, க்ஷுத்ர ப்ரயோஜ நார்த்தமாகத் தன்னை ஆஸ்ரயித்து வர்த்திக்கிற அவர்களோடு ஒரு வாசிபாராதே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவதையாகிற எம்பெருமானுடைய பரமதார்பிகத்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், 'என்ன தார்பிகனோ! என்ன தார்பிகனோ!' என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நிரதிஸ்யபே,ாக்யனான தன்னை ஆஸ்ரயியாநின்று வைத்தே ஆத்மமாத்ரநிஷ்டரான முமுகுக் களுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதநாம் பண்ணுகிற எம்பெருமான் படியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:—(பிறவி என்று தொடங்கி) ஜந்ம ஜரா மரணாதி, ஸாம்ஸாரிக து:க்கும் அறுகைக்காக ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே நின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார். (அறவனை) அநந்யப்ரயோஜநரோடு ஒ க் க

ஈ—த்யஸையில் அநுபவம் இனிதாகிறதுத் அவனைப்பற்றி வருகையாலேயிறே;அப்படியே t ஆஸ்ரயணமும் அவனைப்பற்றி வருகையாலே பே,ாக்யரூபமாயிருக்குமிறே. u இப்படி v ஸாதநஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றாநிற்கச்செய்தே, w அவனை விட்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே ! என்று கேவலரை நிந்தியாநின்று கொண்டு x இத்தையொழியில் y தாம் உளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாஸ்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அ—பே,ாக்யரூபம் புவேதி,தி ப்ரஸக்தாஸங்காயா உத்தரமாஹ (மோக்ஷத்யஸையில் இதி) t அவனை- உக்தப்ரகார விஸிஷ்டனானவனை. t ஆஸ்ரயணம் பே,ாக்யரூபம் என்னுமதுக்கு ஸப்,தம்—''துய அமுது'' (3) என்றது. u உக்தார்த்தத்தை அநுவதியாநிற்கொண்டு இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) என்றும் சொல்லுவார்கள். v ஸாதந ஸமயம் - உபாஸநஸமயம் என்றபடி. w (அவனைவிட்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களை) இத்யாதிகம் வக்து:—''பிறவித்துயரற'' (1) இத்யாதென, ''பிரான் பெருதிலங்கீண்டவன்''(6) இத்யாதென ச ஹ்ருத்யம். x,y''பின்னை யானொட்டுவேனோ''(6) என்றத்தைப்பற்ற (இத்தையொழியில் தாம் உளராகாதபடி) என்றது.

ஜீ-ஆஸ்ரயணத்யஸையில் பே,ாக்யரூபத்வம் கூடுமோ? என்ன (மோக்ஷத்யஸையில் இத்யாதி)tஅவனை- உக்தப்ரகார விஸிஷ்டனானவனை. u உக்தார்த்தத்தை அநுவதியாநிற்கொண்டு இத்திருவாய் மொழியில் ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) v ஸாதநஸமயம் - உபா ஸநஸமயம். y (தாம் உளராகாதபடி) என்றது - ''யானொட்டுவேனோ'' (6) என்றத்தைப்பற்றி.

9—ப்ரயோஜநாந்தர பரரையும் அங்கீகரித்து, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யுமவனை, (ஆழியென்று) கையும் திருவாழியும் கண்டு தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே, அவன்பக்கல் ஸுத்தி, மாத்ரத்தையே அநுஸந்தித்து ஆஸ்ரயியாநிற்பரே! இவர்களுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இருப்பதே! என்ன அறவனே! என்று கருத்து. 1.

10— 1. அவ:—முதற்பாட்டில்—புஜநீயனுடைய பாவநத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பிறனித்துயர்—பிறப்பால் வரும் துயர், அற—அறுகைக்காக, ஞானத்துள்—(ஆத்மாவலோகநமாகிற) ஜ்ஞாநத்திலே, நின்று—நிஷ்டராய், துறவி—ஸர்வோபாதி, விநிர்முக்தமாய், சுடர்—தேஜோரூபமான ஆத்மாவினுடைய, விளக்கம்—ஆவிர்ப்பாவத்தை, தலைப்பெய்வார்—தலைப்படவேண்டியிருக்குமவர்கள், அறவனை—(ஏவம்விதாதி, காரிகளுக்கும் புலநிர்வாஹகனாகையாலே) பரமதூர்மிகளாய், ஆழிப்படை—(மநஸ்ஸுத்தி, ஹேதுபூதனான) திருவாழியையுடையனாய், அந்தணனை—பரமபாவநபூதனான ஈஸ்வரனை, மறவியையின்றி—ஸாத்யநத்வேந, மனத்து வைப்பார்—நினைப்பதே! என்று க்ஷேபித்தாராயிற்று.

அன்றியே, ஜந்மப்ரயுக்த து:க்கும் தீருகைக்காக யோகரூபஜ்ஞாநத்திலே நின்று, அவித்யாகர்மதேஹாதி, ஸமஸ்தோபாதி, நிவ்ருத்தனாய், தேஜோமயனான ஆத்மாவினுடைய விஸத்யாநுபவத்தைப் பெறவேண்டுவார், உபாஸநதூர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாந தமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை விச்சேத்யஹிதமாம்படி நிரந்தரபாவநாமுகுத்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்கள்—என்று உபாஸகரைச் சொல்லவுமாம். 1.

11— அவ:— முதற்பாட்டில்—நிரதிஸ்ய பேராக்யனானவனை ஆஸ்ரயித்து வைத்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதே, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்று அவன் நீர்மையைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— (பிறனித்துயர்) பிறவி என்கிற இது - அஞ்ச விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; 1. “जरामरणमोक्षाय” (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறவிடத்திலே ஜந்மாதிகளும் கூடுகிறுப்போலே. ஜந்மஜராமரணாதி, ஸாம்ஸாரிக து:க்கும் அறுகைக்காக. (ஞானத்துள் நின்று) ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே நின்று. அதாகிறது - ஸாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே என்றபடி. “சுடர் விளக்கம்” என்று - புலமாக சொல்லுகையாலே இங்கு ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது; யதேத்யாபாஸநமிதே புலம். (துறவி) துறக்கை; ஸரீராவஸாநத்திலே. (சுடர்விளக்கம்) ஜ்ஞாநகுணகமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய அஸங்குசித து:ஸையை. (தலைப்பெய்வார்) கிட்டுவார். பிறனித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்று-உபாஸநம். துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை-புலம்.

இ—ப்ரக்ருதிவிநிர் முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார். (அறவனை) தூர்மிகளை. அநந்யப்ரயோஜநரோடு ஒக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரையும அங்கீகரித்து அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்ன தூர்மிகளே! என்கிறார். (ஆழிப்படை அந்தணனை) கையும் திருவாழியும் கண்டு அதில் கால் தாழாதே, ஆத்மா நுபுவலிரோதியைப் போக்குகைக்குறுப்பான ஸுத்தி, மாத்ரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறார். அழுக்கறுக்கும் கூரிய உவளைப்போலேயும் சாணிச்சாற்றைப்போலேயுமிறே அவனை நினைத்திருப்பது. "அந்தணன்" என்று ஸுத்தி, மாத்ரத்தை நினைக்கிறது. கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், A: "இன்னார் என்று அறியேன்" என்று முன்னடி தோற்றுதேயிறே தாங்கள் இருப்பது. (மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே) அவனுடைய பேராக்யதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆஸ்ரயிப்பாநிற்பார்களே! (மறவியை) மறப்பை. (இன்றி) மறப்பின்றிக்கே; மறவாதே. "அவர்களுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இருப்பதே! என்ன தூர்மிகளே!" என்று கருத்து. ஒருவன் ஒரு தப்பைச்செய்தால், ஸம்வதிக்கையும் அரிதாயிறே நிர்வாஹகனுக்கு இருப்பது. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. ௨ இப்படி நிரதிஸய பேராக்யஞானவளை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்.

வ்யா:—(பிறவித்துயரற ஞானத்துள்ளின்று) b 1. "ஜராமரணமோக்ஷாய" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்று இருப்பாருமுண்டு கேவலர்; c அவர்களைச் சொல்லுகிறது.

அ— முதற்பாட்டு. (பிறவித்துயரற இத்யாதி) a புவாவலம்புதேத. "ஆழிப்படை அந்தணனை" என்ற பதத்தையும், "மனத்து வைப்பாரே" என்ற பதத்தையும் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி) ஸம்ஸாரினும் காலாந்தரே புகுவத்ஸமாஸ்ரயண யோக்யதா அஸ்தி; கேவலாதாம் ஸாபி தாஸ்தீதி தாத் ப்ரதமம் நிந்ததி.

b இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் "பிறவித்துயரற" என்கிறது என்ற விவக்ஷித்து. இது கேவலனுக்கு வாசகமென்கைக்கு நியாமகம் - ஸ்ரீ கீதையில் அவன் அருளிச் செய்த வசநமென்கிறார் (ஜராமரணமோக்ஷாய இத்யாதி) c "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - 1. "ஜராமரணமோக்ஷாய—க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாக்ஷிலம்" என்றதின் அர்த்தம்;

ஜீ— முதற்பாட்டு. (பிறவி இத்யாதி) a "ஆழிப்படை அந்தணனை, மனத்து வைப்பாரே" என்ற பதங்களைக்கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி).

b இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் "பிறவித்துயரற" என்கிறது என்ற விவக்ஷித்து. இது கேவலனுக்கு வாசகம் என்கைக்கு நியாமகம் - ஸ்ரீ கீதையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநம் என்கிறார் (ஜராமரணமோக்ஷாய இத்யாதி) c "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - 1. "ஜராமரணமோக்ஷாய—க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாக்ஷிலம்" என்றதின் அர்த்தம்

ஈ—d ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும், புகுவத்ப்ராப்தி காமனுக்கும் ஓக்குமாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும்; e இனி, பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடி என்னென்னில்: f உபாஸந ஸமயத்திலே சிறுகக்கோலுகையாலே. g அதாவது - h அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகை. i அதையிறே j A “வரம்பொழி வந்து” என்கிறது.

அ—“ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கிற இது-1. “தே ப்ரஹ்ம தத் தத்விது:” என்றதின் அர்த்தம்: “ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பார்” என்றது - 1. “மாமாஸித்ய” என்றதின் அர்த்தம்; இப்படி அந்த ஸ்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, இந்த ஸ்லோகத்தை உபாத்நாநம்பண்ணி (அவர்களைச் சொல்லுகிறது) என்கிறார். இதில், 1. “மாமாஸித்ய” என்கிற புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம், அந்த ஆத்மாநுபுவம் கண்ணழிவற ஸித்திக்குக்காக. d, e இவ்வாஸ்ரயணம் ஐஸ்வர்யகாமர் தொடக்கமான மூன்று பேர்க்கும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே மூவர்க்கும் ஒரு பூலத்தையே கொடுக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, பூலதாரதம்யம் வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) “ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும்” என்று தொடங்கி, “தாரதம்யம் வருகிறபடி என்னென்னில்” என்னுமளவும் ஸங்காவாக்யம். d அன்றிக்கே, —ப்ரயோஜநாத் தாததைக் கொண்டு அகலுகிற கேவலனுக்கும் புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் வேணுமோ? என்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் என்று தொடங்கி, அந்திமஸ்ம்ருதியும் என்னுமளவும்) பிந்தவாக்யமாக வுமாம்; 1. “ஜராமரண” இத்யாதிநா — “ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பார்” இத்யதேந ச பூலிதமர்த்தம் 2. “ஸத்ருஸாத்ருஷ்டசிந்தாத்யா: ஸ்ம்ருதிபீஜஸ்ய பேராத்யா:” இதி ந்யாயேந ஸாத்ருஸ்யாத் ஸமாரிதமைஸ்வர்யார்த்திநம், அஸ்யாமேவ க்ராத்யாயாம் த்விதீயதிர்வாஹ ப்ரதிபாத்யம் புகுவத்ப்ராப்திகாமஞ்ச ஸமுச்சித்யாஹ (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இதி)—இதி ச வதந்தி. e இனி - இப்படியானபின்பு என்றபடி; புகுவத்ஸமாஸ்ரயணே ஸமாநே ஸதி இத்யர்த்தம். f (உபாஸந ஸமயத்திலே) என்று—ஹேத்வேகதேயுஸத்தை ஹேதுவாக அருளிச் செய்கிறார். பெருகக்கோலுகையும் சிறுகக்கோலுகையுமிறே தாரதமபூவஹேது. g “சிறுகக் கோலுகையாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாவது இத்யாதி) h (அவனளவும் செல்லாதே) அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டால் அவனைப் பற்றவேண்டியிருக்க, அவ்வளவும் செல்லாதே. i (அத்தையிறே) அதைப்பற்றவிறே. j வரம்பு - மர்யாதை. திருப்பல்லாண்டு. (வரம்பொழி இத்யாதி) கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பை ஒழிந்து-

ஐ—“ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கிற இது-1. “தே ப்ரஹ்ம தத் தத்விது:” என்றதின் அர்த்தம்: “ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்துவைப்பார்” என்றது - 1. “மாமாஸித்ய” என்றதின் அர்த்தம்; இப்படி அந்த ஸ்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, அந்த ஸ்லோகத்தை உபாத்நாநம் பண்ணி (அவர்களைச் சொல்லுகிறது) என்கிறார். d கேவலனுக்கும் புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் வேணுமோ? என்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி) e இனி - இப்படியானபின்பு; புகுவத்ஸமாஸ்ரயணம் ஸமாநமான பின்பு என்றபடி. g விவரணம் (அதாவது இத்யாதி) i (அத்தையிறே) அதைப்பற்றவிறே. j வரம்பு-மர்யாதை. (வரம்பொழி இத்யாதி) திருப்பல்லாண்டு. கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பொழிந்து என்றபடி.

ஈ— k அதுதனக்கு அடி - அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம். l 1. “चतुर्विधा भजन्ते मां
शास्त्रकृतिनोऽर्जुन” (சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோர்ஜுந) என்று
அருளிச்செய்தானிறே. m ஸுக்ருதத்துக்கு அநுருபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில்
ருசி பிறப்பது; n ருச்யநுஞ்ஞமமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது. உபாஸநாநுஞ்ஞமமாக
இருக்கக்கடவது ப₂லம்.

(பிறவித்துயர் இத்யாதி₃) o இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெற்றுப்போவதே r
என்கிறார். p “பிறவி” என்கிற இத்தால் - ஜநம் தொடக்கமாக உண்டான p₂ மற்ற ஐந்து
விகாரங்களையும் நினைக்கிறது. q ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி₃ ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்

அ— k (அதுதனக்கு அடி) என்கிறவிடத்திலே - 2. “கௌபீநாச்சுதாநப்ராயவாஞ்சுதா
கல்பத்ருமாதுபி | ஜாயதே யத்யுண்யானாம் ஸோடபராதஸ் ஸ்வதேஜாஷஜ: ||” என்கிற ம்லோ
கத்தை அருளிச்செய்வார். k (அதுதனக்கு அடி) என்றது - இப்படி வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகைக்கு
அடி என்றபடி. l ஸுக்ருததாரதம்ய நிபந்தநத்வத்துக்கு ப்ரமானம் (சதுர்விதா இத்யாதி₃)
1. “ஸுக்ருதநிர்ஸதுர்விதா:” என்கையாலே - ஸுக்ருததாரதம்யம் ஸித்த₂ம் என்று தாத்பர்யம்.
m ம்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி₃) யத்யவா, காரணபரம்பராமவலம்ப்ய
அதிரோஹக்ரமேணோக்தமர்த்த₂ம், கார்யபரம்பராமவலம்ப்ய அவரோஹக்ரமேணாபி த்ருடயதி
(ஸுக்ருதத்துக்கு அநுருபமாகவாயிற்று இத்யாதி₃) n (ருச்யநுஞ்ஞமமாகவாயிற்று) புருஷார்த்தத்
தில் உண்டான ருச்யநுஞ்ஞமமாகவாயிற்று என்றபடி.

o “ஆழிப்படை அந்தணனை வைப்பாரே” என்றதிலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம்
(இவனைப்பற்றி இத்யாதி₃) தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸர
கந்த₂ர் செய்யும் அடிமையைக் கொடுக்கும் அவனைப்பற்றி, வித்யாபேத₂ம்போலே அத்யா
பாஸமான ஆத்மாநுபுவத்தைப் பற்றிப்போவதே! என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.
“மஹைஸ்வர்யத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மாவை ஆரதித்து, கூரிய வாளும், கொழுந்துண்
வார்கோலும், அடித்தாறு போகாத சட்டியும் வேண்டிக்கொண்டவனைப்போலே” என்று
அருளிச்செய்வார். 3. “ஸைவம் கைவல்யநாத₂ம் தம் ப்ராப்ய துஷ்ப்ராபமீஸ்வரம் | அங்கதா
கார்ப்பணோநாஸௌ துர்புகேத்யமயாசத ||” என்கிறத்தையும் அருளிச்செய்வார். p, p₂ (பிறவி
என்கிற இதி) அஸ்தி, பரிணமதே, விவர்த்த₂தே, அபகீயதே, விதஸ்யதி இதி பஞ்சவிகாரங்
ஸ்சேத்யர்த்த₂:. q தத: ப₂லிதமர்த்த₂மாஹ (ஆக ஜந்மஜரேதி) r தடஸ்த₂யங்கையை அதுவதித்துப்

ஜீ— k (அதுதனக்கு அடி) இப்படி வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு அடி. l ஸுக்ருததாரதம்ய
நிபந்தநத்வத்துக்கு ப்ரமானம் (சதுர்விதா இத்யாதி₃) கீதாஸு ஸப்தமே 1. “ஆர்த்தோ
ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்த₂ார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச ப்ரதர்ஷப₂” இத்யுத்தரார்த்த₂ம். 1. “ஸுக்ருதநிர்ஸதுர்
விதா:” என்கையாலே - ஸுக்ருததாரதம்யம் ஸித்த₂மென்று கருத்து. m கீழ் எல்லாவற்றிலும்
ப₂லிதத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி₃) n (ருச்யநு
ஞ்ஞமமாக) புருஷார்த்தத்தில் ருச்யநுஞ்ஞமமாக.

o “ஆழிப்படை அந்தணனை வைப்பாரே” என்ற ஏகாரத்திலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத்
தாத்பர்யம் (இவனைப்பற்றி இத்யாதி₃) p₂ (மற்ற ஐந்து விகாரங்களையும்) அஸ்தி, பரிணமதே,
விவர்த்த₂தே, அபகீயதே, விதஸ்யதி என்கிற ஐந்து விகாரங்களையும். q ப₂லிதம் (ஆக ஜந்ம
ப—108

ஈ—களும் போம்படியாக. rA “இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுருமை” என்று - இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நிந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; இவர்க்கு விரோதி, போமது ஆநுஷங்கிகமாய், புகுவதுநுபுவம் உத்தேய்யமாயிருக்கும்; அவர்களுக்கு உத்தேய்யமாயிருத்தானே உத்தேய்யமாயிருக்கும். (ஞானத்துள் நின்று) இவ்வநுஸந்தாநம் u அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும், v ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது. “துறவி” என்கிற இது w துறக்கையைச் சொன்னபடி. x “பிறவித்துயரற” என்றதினுடைய x₂ ப₂லருபமான y ப்ரக்ருதி விநிர்முத்த வேஷத்தை. y₂ “சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கிற இது-“ஞானத்துள் நின்று”

அ—பரிஹரிக்கிருர் (இந்நின்ற இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். இந்நின்ற நீர்மை-இவற்றிலே நிலை நின்றுபோந்த வாஸநா ருசிகளாகிற ஸ்வபூவனிஷேஷத்தை. இனி யாமுருமை - நிர்வேறுதுக கடாஷமூலமான ஜ்ஞாந லாபுத்தையுடையரான பின்பும், உன் அங்கீகார ப₂லத்தை யுடைய நாங்கள் அணுகாதபடி. s (து₃:க்க₃நிவ்ருத்திதானே) ப₄குவதுநுபுவ வ்யாவ்ருத்தியிலே தரத்தாய். t “நின்று” என்ற பத₃த்துக்கு வாஸனை (இவ்வநுஸந்தாநம் இத்யாதி₃) u (அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும்) இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ப்ரகாரியான ஸர்வேஸ் வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும். v (ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டு) என்றது-“ஆத்மாநுபுவமே அமையும்” என்று புருஷார்த்த₃த்தை வரைந்துகொண்டு உபாஸந துஸையில் ஆத்மாவையே ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்து என்றபடி. w (துறக்கையைச் சொன்னபடி) B “துறவி துறக்கை மறவி மறப்பே” இதி நிகண்டு.

x “பிறவித்துயரற” என்றுவைத்து, திரியட்டும், “துறவி” என்ன புநருத்தமன்றோ? என்ன (பிறவித்துயரற என்றதின் இத்யாதி₃) அதாவது - “பிறவித்துயரற” என்றது - உபாஸநவிஷயமான ஸங்கல்பம்; “துறவி” என்றது - ப₂லவிஷயமான ஸங்கல்பமென்று கருத்து. y (ப்ரக்ருதி விநிர்முத்த வேஷத்தை) “துறவி என்கிறது சொல்லுகிறது” என்று கூட்டிக்கொள்ளுவது. யத்யவா, ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தவேஷத்தை என்ற அநந்தரம், “சொன்ன

ஜீ—இத்யாதி₃) r தடஸ்த₂ஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிருர் (இந்நின்ற இத்யாதி₃) திரு விருத்தம். “இவற்றிலே நிலைநின்றுபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபூவங்களை, உன் அங்கீகாரம் பற்றினபின்பு, உன் அங்கீகார ப₂லத்தையுடைய நாங்கள் ப்ராபியாதபடி” என்று அர்த்த₃ம். t “நின்று” என்ற பத₃த்துக்கு ப₄ாவம் (இவ்வநுஸந்தாநம் இத்யாதி₃) u (அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும்) - இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநம் ப்ரகாரியான ஸர்வேஸ்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும். v (ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டு) என்றது - “ஆத்மாநுபுவமே அமையும்” என்று புருஷார்த்த₃த்தை வரைந்துகொண்டு உபாஸநதுஸையில் ஆத்மாவை ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்து என்றபடி. w (துறக்கையைச் சொன்னபடி) B “துறவி துறக்கை மறவி மறப்பே” இதி நிகண்டு.

x “பிறவித்துயரற” என்றுவைத்து, திரியட்டும், “துறவி” என்ற புநருத்தி ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிருர் (பிறவித்துயரற என்றதின் இத்யாதி₃) அதாவது - “பிறவித்துயரற” என்றது - உபாஸநவிஷயஸங்கல்பம்; “துறவி” என்று - ப₂லவிஷயஸங்கல்பம் என்றபடி. y “துறவி

ஈ—என்ற அதினுடைய பூலருபமாயிருக்கிறது. z ஸம்ஸார துஸையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ z_2 ஸங்கோசமில்லையிறே; a மோக்ஷதுஸையில் விக்ஷிதமாயிருக்குமிறே. b ஜ்ஞாநகுணகமுமாய், c ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது. d 'பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று' என்றது e உபாஸநமானால், துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை f பூலமாயிருக்குமிறே.

அ—படி" என்று அநுஷங்கம். "ஞானத்துள் நின்று" என்றுவைத்து, "சுடர்விளக்கம் தலைப் பெய்வார்" என்றதுக்கு - கீழ்ச்சொன்ன அடைவிலே ஸங்கல்பபரமான பரிஹாரம் கண்டு கொள்வது. y_2 சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் - ஜ்ஞாநகுணகனாய் ஜ்ஞாநாத்மகனான ஆத்மாவைப் பராபிக்கைக்காக; "ஞானத்துள் நின்று" என்றது - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தளவிலே நின்று என்றபடி.

z ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதுஸையிலும் இல்லையோ? மோக்ஷதுஸையிலே "தலைப்பெய்வார்" என்கிறதென்? என்ன (ஸம்ஸார துஸையில் இத்யாதி₃) யத்யவா, ப்ராப்தியாவது அநுபூவமிறே. அந்த அநுபூவந்தான் ஸ்வரூபாத்மக ப்ரகாஸமாயிறே இருப்பது. அதுதான் ஸ்வரூபாவிகமாயகையாலே ஆத்மப்ராப்தி ஸாத்யமானபடி எங்ஙனே? என்ன (ஸம்ஸாரதுஸையில்) இத்யாதி) z_2 ஸங்கோசம் மோக்ஷதுஸையில் இல்லையிறே என்று அந்வயிப்பது. a (மோக்ஷதுஸையில்) இத்யேதத் காகாஷிந்யாயேந பூர்வத்ர உத்தரத்ர ச ஸம்பூத்யதே. b, c "சுடர்" என்றும், "விளக்கம்" என்றும் இரட்டிப்பாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி₃) "சுடர்" இதி ஜ்ஞாநகுணகத்வமுச்சயதே; "விளக்கம்" இதி - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வரூபம் ப்ரத்யக்த்வம்; அத: பத்யத்யவயஞ்ச ஸார்த்தத்யகமித்யபிப்ராய: . த்யர்மபூதஜ்ஞாந ஸங்கோசம் தீர்ந்தவாறே ப்ரக்ருதி விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதநந்த்யாத்மகனாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை விஷயீகரிக்கும்; அத்தாலே ஓர் ஆநந்த்ய முண்டாம்; ஜ்ஞாநமாத்ராத்மகனாகிலிறே ஸங்கையுள்ளது; ஜ்ஞாநாத்மகமுமாய் ஜ்ஞாந குணகமுமாயிறே வஸ்துவிருப்பது என்றபடி. c (ஜ்ஞாதாவுமாய்) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய்; ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாஸத்வரூப ப்ரத்யக்தகாய் என்றபடி. d "பூல ரூபமான" (x_2) என்றதிலே வஸ்துகூத்யா ஸித்தி₃த்த ஸாத்யநத்வத்தை விஸத்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (பிறவித்துயரற இத்யாதி₃) e (உபாஸநமானால்) என்றது - "துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற

ஜீ—என்று சொல்லுகிறது" என்று கூட்டிக்கொள்வது. y_2 "ஞானத்துள் நின்று" என்றுவைத்து "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்றதுக்கும் - உபாஸந பூல விஷய ஸங்கல்ப பரமாகக் கண்டுகொள்வது.

z ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதுஸையிலும் இல்லையோ? மோக்ஷதுஸையிலே "தலைப்பெய்வார்" என்கிறதென்? என்ன (ஸம்ஸார துஸையில் இத்யாதி₃) b, c "சுடர்" என்றும், "விளக்கம்" என்றும் இரட்டிப்பதென்? என்ன (ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி₃) c ஜ்ஞாதாவுமாய்-ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய். b, c "சுடர்" என்று-ஜ்ஞாநகுணகத்வமும் "விளக்கம்" என்று ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறதென்று பத்யத்யவயத்துக்கும் ஸார்த்தத்யம். ஆக, "துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்றதுக்கு - ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தனாய், ஜ்ஞாநகுண கனாய், ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமான ஆத்மாவைப் பெறவேண்டியிருப்பார்—இதி ஈப்யத்யார்த்த₃: . d கீழ் "பிறவித்துயரற" (x) என்ற வாக்யவிவரணம் (பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று) என்றது.

ஈ— (பிறவி இத்யாதி) g “ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் போகவேணும்” என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்ற நின்று h ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தமான ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை ப்ராபிக்கவேண்டியிருப்பார். (i அறவனை) j அவர்கள் படியையும், k பூலம் கொடுக்கிறவன் படியையும் l பாரா, ‘என்ன பரமோத்யாரணோ!’ என்கிறார். m ஏதேனும் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது. n “எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்” என்று இருக்கிறவர்களுக்கும் அதைக் கொடுத்துவிடுவதே! என்ன த்யார்மிகனோ!” என்கிறார்.

(o ஆழிப்படை அந்தணனை) p ஆத்மாநுபுவவிரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். q அந்தணனென்று - சாணிச்சாற்றோ

அ—இத்தை பூலமாக முன்னே யோஜிக்கையாலே அதைக்கடாக்கித்து. உபாஸநமானால் - உபாஸநவிஷயாபி,ஸந்தி,யுச்சேதி,த்யர்த்த: . f (பூலமாயிருக்குமிதே) இத்யத்ர ச, பூலவிஷயாபி,ஸந்தி, புவதி கிலேத்யர்த்த: .

உமீளவும் பதேரபாத்யாநம்பண்ணி இரண்டையும் கூட்டி வ்யக்தமாக ஸப்ரத்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி) யத்வா. “சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” இத்யத்ர - ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தித்யஸா உச்யத இவ பூதி; தத்வ்யாவ்ருத்த்யர்த்தம் புநஸநிஷ்கர்ஷார்த்தம் மாஹ (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி) h (ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தமான) “துறவி” என்கிறது - துறந்த என்கிறபடி என்று கருத்து. i அறவன் - த்யார்மிகன். j, k இனி, “மாமாஸித்ய” என்கிறதின் அர்த்தம் சொல்லுகையிறே இவர்க்குத் தேட்டம்; ஆனால், ‘அவனை மனத்துவைப்பார்’ என்ன அமைந்திருக்க, “அறவனை” இத்யாதி, விஸேஷணங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநமேது? என்கிற ஸங்கையிலே, அதை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத்யமம் “அறவனை” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் படியையும் இத்யாதி) j (அவர்கள் படி) என்றது அவர்கள் தெள்ளராத்மயத்தை. k (பூலம் கொடுக்கிறவன்படி) என்றது குணதி,க்யத்தை. l (பாரா) பார்த்து. m அர்த்திகளுடைய மனோரதபூரணம் பண்ணுகை த்யார்மிகத்வம் என்கிறார் (ஏதேனும் இத்யாதி) இதும் வித்ஸத்யாக்யாதாநு வாக்யம். 1. “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தத்யார்த்தீ” இத்யேதச்சாத்ர கர்ப்பிதம். n இவர்கள் தெள்ளராத்மயம் பாராதே பூலம் கொடுக்கிறவனுடைய குணதி,க்யத்தை விவரிக்கிறார் (எங்களுக்கு இத்யாதி)

o, p “ஆழிப்படை அந்தணனை” என்ற விஸேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாநுபுவவிரோதியை இத்யாதி) q அந்தணன் - ப்ரராஹ்மணன். r கீழ்வாக்ய விவரணம்

ஜ—e (உபாஸநமானால் இத்யாதி) உபாஸநமானால் - உபாஸநவிஷயாபி,ஸந்தி,யானால். f (பூலமாயிருக்குமிதே) பூலவிஷயாபி,ஸந்தி,யாயிருக்குமிதே.

g உக்தார்த்தத்தைத் தொகுத்து ஸப்ரத்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி) h துறவி - துறந்த - ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தமான. i அறவன் - த்யார்மிகன். j, k “அறவனை” என்கிற விஸேஷணத்துக்கு பூலம் (அவர்கள் படியையும் இத்யாதி) l (பாரா) பார்த்து. k அவன்படி - குணதி,க்யம். m அர்த்திகளுடைய மனோரதபூரணம் பண்ணுகை த்யார்மிகத்வம் என்கிறார் (ஏதேனும் இத்யாதி) இது வ்யாக்யாதானின் ஈடுபாடு. n “அவர்கள் படியையும்” (j) இத்யாதி,வாக்ய விவரணம் (எங்களுக்கு இத்யாதி).

ஈ—பாதி “ஸுத்துதன்” என்று கொண்டார்களித்தனை; பேராக்யதையில் நெஞ்சு சென்றதில்லை. r “ஸுத்துதிசுண விஸிஷ்டன்” என்றயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது. s ‘கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால் தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜனத்துக்கு உறுப்பான ஸுத்துதிமாத்ரத்தையே பற்றுவதே!’ என்கிறார்.

(மறவியையின்றி) t இவர்க்குக் கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடி தோற்றது; A “சக்கரத்தண்ணிலே” என்றால், பின்னைத் u தரைப்படு மித்தனையிறே இவர்; திருமங்கையாழ்வாரும் v B “ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்க முடைய அடிகளை இன்னாரென்று அறியேன்” என்று உத்தேச்ய வஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவார். w பிள்ளாய்! x நல்லத்தை மறக்கப்பண்ணாநிற்க y இவ்விஷயம், z தீயத்தை மறவாதொழிவதே! (மறவியையின்றி) a அவனுடைய பேராக்யதையையும் கண்டுவைத்து, a₂ தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆஸ்ரயியாநிற்பார்கள். மறவியை - மறப்பை; மறப்பின்றிக்கே; மறவாதே மனத்துவைப்பாரே.

அ—(ஸுத்துதிசுண இத்யாதி) s ஆழிப்படை என்றது-ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே; அந்தணன் என்றது- அவர்கள் அபிப்ராயத்தாலே என்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி) யத்துவா, நிந்தாபர்யவஸாயித்வேந பூவமாஹ (கையும் திருவாழியுமான இதி)

t “மறவியையின்றி” என்று அவர்களை நிந்திக்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி) u (தரைப்படுமித்தனையிறே இதி) A “தாழ்ந்து” இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். v பெரியதிருமொழி—(ஆழியொடும் இத்யாதி) தேவத்வஸூசகமான திருவாழியையும், மநுஷ்யத்வைகாந்தமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்க்யத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை, “தேவனோ மநுஷ்யனோ?” என்று அறிகிலேன். அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே “அறியேன்” என்னப்பண்ணுகிறதிறே வைலக்ஷண்யம். w B “ஆழியொடும்” இத்யேதத், “மறவியையின்றி” இத்யேதச்ச ஹ்ருதி, நித்யாய வ்யாக்யாதா வித்துஸ்ஸந்தாஹ (பிள்ளாய் இதி) பிள்ளாய்வார்த்தைப்பாடு. x (நல்லத்தை) நன்னுன ஈஸ்வரனையும். y (இவ்விஷயம்) கையும் திருவாழியுமான இவ்விஷயம். z (தீயத்தை) கைவல்யத்தை சில பேராக்யஹீநர் மறவாதொழிவதே! என்றபடி. a, a₂ “மறவியையின்றி” என்றத்தோடு “மனத்து வைப்பாரே” என்றத்தையும் கூட்டி ஸப்ரதார்த்தம் (அவனுடைய இத்யாதி)

ஜீ— o, p “ஆழிப்படை அந்தணனை” என்ற விஸேஷணத்துக்கு பூவம் (ஆத்மாநுபுவ இத்யாதி) q அந்தணன்-பூராஹ்மணன். r விவரணம் (ஸுத்துதிசுண இத்யாதி) s நிந்தாபர்யவஸாயித்வேந ஹார்த்தபூவம் (கையும் திருவாழியும் இத்யாதி)

t “மறவியையின்றி” என்று - அவர்களை நிந்திக்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி) u (தரைப்படும்) என்றது A “தாழ்ந்து” என்றதுக்கு அர்த்தம். v திருமொழி— (ஆழியொடும் இத்யாதி) திருவாழியோடே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்க்யத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை, தேவனோ? மநுஷ்யனோ? இன்னாரென்று அறிகிலேன் என்றபடி. w B “இன்னாரென்று அறியேன்” என்றதுக்கு பூவம் (பிள்ளாய் என்று பிள்ளாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. x (நல்லத்தை) புகுவத்விஷயத்தை. y (இவ்விஷயம்) கையும் திருவாழியுமான இவ்விஷயம். z (தீயத்தை) கைவல்யத்தை சில பேராக்யஹீநர் மறவாதொழிவதே என்றபடி.

A 4-7-10. B பெரியதிருமொழி 10-10-9.

ந— b உபாஸகபரமானால், b₂ சுடர் விளக்கம் - குணப்ரகாஸகமான விக்ரஹமாகக் கடவது. c அவனுடைய பேராக்யதைையை அநுஸந்தித்துவைத்தும், பின்னையும் c₂ இந்நிலை குணையாதே நிற்பதே! d இவ்வரிய செயலைச் செய்கைக்குத் e தின்னியராவதே இவர்கள்! f “பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப் பெய்வார், மறவியையின்றி, அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்துவைப்பாரே” இத்யந்தவய:.

1.

அ— b 1. “நிரஸ்தாகிலது:க்கே₂ஹமஸந்தாஸந்தபுராக் ஸ்வராட் | ப₂வேயமிதி மோக்ஷார்த்தீ₂ ஸ்வரஹதே₂ள ப்ரவர்த்ததே ||” இதி ந்யாயாத் உபாஸகபரா ச ப₂வதீயம் க₂ராதே₂த்யபி₂ப்ரேத்ய, தஸ்மிந் நிர்வாஹே “சுடர் விளக்கம்” இத்யஸ்யார்த்த₂மாஹ (உபாஸகபரமானால் இதி) இப்பகூத்திலே, உபாஸகஸப்₂தும் - ப₂க₂வத்ப்ராப்திகாமபரம். ஸப்₂தார்த்த₂ம் — ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் போம்படியாக ப₂க₂வதஜ்ஞாநத்திலே நின்று, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த₂மற்று, குணப்ரகாஸகமான ப₂க₂வதவிக்ரஹத்தை அநுப₂விக்கவேண்டியிருப்பார், உபாஸதத₂ர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாநதமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்தபாவந பூதனான ஸர்வேஸ்வரனை விச்சே₂த₂ரஹிதமாக நிரந்தரப₂ாவநாமுக₂த்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்—என்று. பின்னை ஓர் உருவிலே, “ஜந்மப்ரயுக்த து:க்க₂ம் தீர யோக₂ரூப ஜ்ஞாநத் திலே நின்று, அவித்யாகர்மாதி₂நிவர்த்தக தேஜோரூப விக்ரஹவாஹான ஈஸ்வரனைத் தலைப் பெய்வார்” என்றும் அருளிச்செய்வார். b₂ “சுடர்” இத்யநேத - குண: “விளக்கம்” இத்யநேத - தத்ப்ரகாஸகவிக்ரஹ இதி ப₂ாவ: c, d “(அவனுடைய பேராக்யதைையை) இத்யாதி₂ வாக்யத்யவயஞ்ச — ப்ரத₂மநிர்வாஹாநுகுணம்” இதி வத₂ந்தி. நிர்வாஹத்யவயே₂பி ஸங்க₂ச் சதே. c₂ இந்நிலை - ஸாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரம். ஸௌந்த₂ர்யத்திலே கால் தாழ்ந்து ஸிதி₂ லாந்த:கரணராயிருக்கிறவர்களுக்கு ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்திலே த்யாநம் பண்ணுகை அரிதா விருக்குமிதே. e தின்னியர் - கடி₂நர். f “ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி” என்று-மறவாமைக்குக் கர்மப₂ாவம் ஈஸ்வரனிடத்திலே என்றப்போலேயன்றோ மூலத்திலிருக்கிறது; ஆன பின்பு “தங்களுடைய ப்ரயோஜநத்தை மறவாதே” (a₂) என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுவானென்? என்று ஒரு மந்த₂ன் ஸங்கிக்கும் என்று அதுக்காக மூலபதங்களை அந்வயிக்கிறார் (பிறவித்துயரற என்று தொடங்கி) “பிறவித்துயர்” என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம்.

1.

ஜ—a “மறவியையின்றி” என்றத்தோடே “மனத்துவைப்பாரே” என்றத்தையும் கூட்டி ஸப்₂ தார்த்த₂ம் (அவனுடைய இத்யாதி₂)

b இப்பாட்டு உபாஸகபரமாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்த நிர்வாஹத்திலே “சுடர் விளக்கம்” என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (உபாஸகபரமானால் இத்யாதி₂) உபாஸகஸப்₂தும்-இப்பகூத்திலே ப₂க₂வத்ப்ராப்திகாமபரம். இந்த நிர்வாஹத்திலே பாட்டுக்கு ஸப்₂தார்த்த₂ம்—ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் போம்படியாக ப₂க₂வதஜ்ஞாநத்திலே நின்று, ப்ரக்ருதி ஸம் பந்த₂மற்று, குணப்ரகாஸகமான ப₂க₂வதவிக்ரஹத்தை அநுப₂விக்கவேண்டியிருப்பார்கள், உபாஸத த₂ர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாநதமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை விச்சே₂த₂ரஹிதமாக நிரந்தரப₂ாவநாமுக₂த்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்—என்று. b₂ சுடர்-குணங்கள்; விளக்கம்-தத்ப்ரகாஸக விக்ரஹம். c, d ப்ரத₂ம நிர்வாஹாநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய பேராக்யதைையை இத்யாதி₂ வாக்ய த்யவயத்தாலே) c₂ இந்நிலை - ஸ்வப்ரயோஜநத்தை மறவாதேயிருக்கிற நிலை. e தின்னியர் - கடி₂நர். f அந்வயம் (பிறவித்துயர் இத்யாதி₂)

1.

2. வைப்பாம் மருந்தா மடியரை வல்வினைத்
துப்பாம் புனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்
எப்பா வெவர்க்கு(ம்) நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து
அப்பா வைனெங்க ளாய் கொழுந்தே.

ஆ— 2. அவ:—(வைப்பாம்) பின்னையும், தன் திருவடிகளையே “பரமப்ராப்யம்” என்று தன்னை ஆஸ்ரயித்தார்பக்கல் எம்பெருமானுடைய அபிநிவேசத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— ஆநந்தாதி, கல்யாணகுணங்களால் ப்ரஹ்மாதி, களிற்காட்டிலும் உத்
க்ருஷ்டனாய்வைத்து, ஆஸ்ரித ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, அவர்களுடைய
ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ வி ரோ தி, யான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்துமாய்,
ப்ராப்யமுமாயிருக்கும் என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்திலே எம்பெருமான்
இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (வைப்பாம் என்று தொடங்கி) ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ராப்யமான பரம
புருஷார்த்தமும், தத்விரோதியான ஸம்ஸாரம் போக்குகைக்கு மருந்துமாய், அவர்களை—
ஸ்வவிஸ்லேஷ ஜநகமான மஹாபாபத்தை விளைக்கவற்றான இந்த்ரியங்கள் நலியிலும்
நலிவுபட விட்டுக்கொடான். (எப்பால் என்று தொடங்கி) ஆநந்த, வல்லியில்
சொல்லிநின்றபடியே எல்லா இடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தாலே
மேற்பட்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு நிலமன்றியே இருந்துவைத்து, தன்னுடைய நிர
வதி, க க்ருபையாலே ஆஸ்ரிதர்க்காக இடையரில் ப்ரதானனாய் வந்து பிறந்தான். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாத்நராயிருக்கும்
விசேஷாதிகாரிகளுக்கு அநுபூவ்யமான அதிஸ்ரயிதானந்த்யோகத்தை உடைய
வன் என்கிறார்.

அடியரை — (தனக்கு அஸாதாரண) சேஷபூதரானவர்களை, வல் — ப்ர
பூலமான, வினை — கர்மங்களினுடைய, துப்பாம் — மிடுக்கின் வழியிலேயான,
புலன் ஐந்தும்—இந்த்ரியங்கள் ஐந்திலும் அகப்பட்டு, துஞ்சக்கொடான்—நஸிக்கும்படி
விட்டுக்கொடாதவனானவன், வைப்பாம்—(அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியு
மாய், மருந்தாம் — (தத்ப்ராப்தி விரோதி, நிவ்ருத்தி ஸாத்நமுமான) மருந்துமாய்;
(எங்ஙனெனென்னில்,) எப்பால் — (மநுஷ்யானந்தும் தொடங்கி ப்ரஹ்மானந்தும்
நருன) எல்லா ஸ்துலத்திலுமுள்ள, எவர்க்கும்—எல்லாச் சேதனர்க்கும், நலத்தால்—
ஆநந்தத்தால், உயர்ந்துயர்ந்து — மிக்கு, அப்பாலவன் — (வாங்மநஸ்ஸங்களுக்கு
எட்டாதபடி) அவ்வருகானவனாய், எங்கள் — (அநந்யரான) எங்களுக்கே கூறும்,
ஆயர்—(அறிவிலிகளான) இடையர்க்கு, கொழுந்து—தலைவனானவன்.

என்று - ப்ராப்ய ப்ராபகவேஷத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. வைப்பாம்
மருந்தாமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம். 2.

தி— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (வைப்பாம்) ப்ராப்யமான புருஷார்த்தமாம். நினைத்த வகைகள் எல்லாம் அநுபுவிக்கைக்கு யோக்யமாம்படி சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே தன்னை ஆக்கிவைக்கும். (மருந்தாம்) விரோதியைப்போக்கி பேராக்ருத்வ ஸக்தியைக்கொடுக்கும். இத்தால் ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது; 1. "निर्विण् मेषजम्" (நிர்வாணம் பேஷஜம்) என்னக்கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில் (அடியரை) ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே ப்ரயோஜநமா யிருக்குமவர்களுக்கு. (வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் அவன்) விஷயங்களிலே மூட்டி ஸ்வவிஸ்லேஷ ஜநகமான மஹாபாபத்தைப் பண்ணு விக்ைக்கு ஸமர்த்தமான ஸ்ரோத்ராதீந்த்யுரியங்களால் நஸரிக்கும்படி விட்டுக் கொடான். துப்பு - ஸாமர்த்த்யம். 2. "सकात्सञ्जायते" (ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே) இத்யாரப்ய, 2. "बुद्धिनाशात्प्रणश्यति" (புத்திநாஸாத் ப்ரணஸ்யதி) என்னக் கடவதிறே. "அவன்" என்கிறது ஆரை? என்னில் (எப்பால் இத்யாதி) எல்லா இடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தால் மேற்பட்டு. (அப்பால்வன்) மநுஷ்யநந்தம் தொடங்கி ஸதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மானந்தத் தளவும் சென்று, அதை மனுஷ்யகோடியிலே ஆக்கி, மேல்மேல் கல்பித்துக் கொண்டு ஆநந்தத்தைப் பெருக்கினாலும் ப்ரமாணங்களால் வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்று என்று மீளும்படி அவ்வருகான ஆநந்தத்தையுடையவன். (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) இப்படி ஸர்வாதிகளாய் வைத்து, ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையரிலே வந்து பிறந்தவன். (ஆயர் கொழுந்து) இடையர் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலே என்னும்படி, தாழ்வில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனாவன். கோபஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது-தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த ப்ரரானாரை விஷயங்கள் நலியாமைக்கன்றே.

2.

தி— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. ௨ ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்து கஷத்ர ப்ரயோஜ நத்தைக் கொண்டுபோவதே! என்று கேவலரை நிந்தித்தார்; அவன்தன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தான் இருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

தி— இரண்டாம் பாட்டு. (வைப்பாம் இத்யாதி) ௨ கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபுஷியா தின்றுகொண்டு. "வைப்பாம் மருந்தாம் அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்" என்ற பதங்களைக் கடக்கித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி).

தி— இரண்டாம் பாட்டு. (வைப்பாம் இத்யாதி) ௨ கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக் கொண்டு. "வைப்பாம்" இத்யாரப்ய, "துஞ்சக்கொடானவன்" என்னுமளவும் கடக்கித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி).

ஈ— வ்யா:—(b வைப்பாம்) c ஆடறுத்து பூலியிட்டு, d அரைப்பையாக்கி, e இஷ்ட விநியோகாரஹமாம்படி கேஷமித்து வைக்கும் நிதி, போலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் அநுபூவிக்கலாம்படி தன்னை இஷ்டவிநியோகாரஹமாக்கிவைக்கும் f என்றிட்டு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது. (மருந்தாம்) g ஆனாலும், க்ஷுத்ரவிஷயங் களையும் h உண்டறுக்கமாட்டாத ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கிறே ஸர்வாதி, கனான தன்னை விஷயமாக்குகிறது; இவன்தன்னை அநுபூவிக்கும்படியென்? என்னில்; i அக்குறைகள் வாராதபடி அநுபூலவிரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை அநுபூவிக் கைக்கிடான ஸக்தி யோக்யத்தையும் கொடுத்துத் தன்னையும் கொடுக்கும் என்று அவனுடைய ப்ராபகத்வம்

அ— b, c தனம் என்னுதே, “வைப்பாம்” என்றது-புதைத்து வைக்கையைப்பற்றவாகையாலே, புதைத்து வைக்கிறபோது சேதனன் சேமித்துவைக்கும் ப்ரகாரங்களை அருளிச்செய்யாநின்ற கொண்டு, நிதியினுடைய ஸ்வபூவத்தை ஈஸ்வரனுக்கு ஏறிடாநின்றகொண்டு இத்தாலே அவனுடைய ப்ராப்யத்வம் பூலிக்கிறது என்கிறார் (ஆடறுத்து இத்யாதி) b வைப்பு - நிதி, c...e ஆடறுத்து பூலியிட்டு அரைப்பையாக்குகை - இஷ்டவிநியோக்யத்திலே வேறுது. d அரைப் பையாக்குகையாவது-வைத்த பதார்த்தத்திலே சிலவற்றை விநியோக்யார்த்தமாகச் சிறுகச்சிறுக எடுத்துக்கொள்ளுகை. பையென்கிறது-தனம் வைக்கிற கலத்தை. c...e யத்யவா, அரைப்பையாக்கி ஆடறுத்து பூலியிட்டு இஷ்டவிநியோக்யாரஹமாம்படி இதி யோஜநீயம். அஜஹநநம் நிக்ஷேப ரக்ஷகத்வேந பிஸாசாதிஸாந்நித்யார்த்தம். d அரைப்பை இதி அரையிலே கட்டுகிற பை. அது நிறையும்படி பண்ணி இத்யார்த்தேன வா; நிக்ஷேபணபூர்வகாலே பூர்வம் ப்ரஸித்திலப்யந்ததம் பூரம் விசால்ய த்ருடதரம் பூதநந்தி; ததாரநீம் பூரம்ச கிஞ்சிந்ந்யூநபரிமாணே புவதி; தத்பித்யத்யாதி வா. f என்றிட்டு என்றது - என்று என்றபடி.

g ப்ராப்யத்வம் சொன்ன அநந்தரம் உபாயத்வம் சொல்லுகையிலிறே அபேகை. அத்தை உபாயவாதி்யாக ‘ஆரூம்’ என்று விசேஷியாதே, “மருந்தாம்” என்று விசேஷிக் கிறது - விரோதி, நிவர்த்தகமுமாய், அபிமதப்ரத்யமுமாய், பேராக்த்தருத்வஸக்திப்ரத்யமுமாயிருக்கும் ஆகாரத்தையிட்டு என்று அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, விரோதி, வருகைக்கு ப்ர ஸங்க்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனாலும் இத்யாதி) ஆனாலும் என்றது ப்ராப்யமானாலும் என்றபடி. h (உண்டறுக்கமாட்டாத) கார்த்ஸந்யேந அநுபூவிக்கமாட்டாத. i “மருந்து” என்றால் - இவ்வாகாரத்யவயத்தையும் காட்டுமோ? என்று கேட்க, வ்யாதிக்கு மருந்தென்றால் - வ்யாதியைப் போக்கும் என்றும், தீபநத்துக்கு மருந்தென்றால் - தீபநத்தையுண்டாக்கு மதென்றும் காட்டுமிதே என்று அருளிச்செய்கிறார் (அக்குறைகள் இத்யாதி) | தன்னையும் கொடுத்து, ஸக்தியையும் கொடுக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ய ஆத்மத்யா இத்யாதி)

ஜீ— b வைப்பு-நிதி, c, d, e ஆடறுத்து பூலியிட்டு அரைப்பையாக்குகை - இஷ்டவிநியோக்யத்திலே வேறுது. d அரைப்பை - சாளிகை. f (என்றிட்டு) என்று.

g (ஆனாலும்) ப்ராப்யமானாலும். h (உண்டறுக்கமாட்டாத) கார்த்ஸந்யேந அநுபூவிக்க மாட்டாத. c...i “ஆடறுத்து” என்று தொடங்கி, “ஆக ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லு கிறது” என்னுமனவும். நிதிக்கும் மருந்துக்குமுண்டான ஆகாரங்களை ஈஸ்வரனுக்கு ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறபடி. | தன்னையும் கொடுத்து ஸக்தியையும் கொடுக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

ஈ—சொல்லுகிறது; j1. “य आत्मदा बलदा:” (ய ஆத்மதா பல்தா:) என்கிறபடியே. k ஆக, l ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லிற்று. m இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில்: m₂ (அடியரை) n 2. “न नमेयम्” (ந நமேயம்) என்னும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்ந்தார்க்கு; o அவனைப்பற்றி ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கொண்டு அகலாதே, அவன்தன்னையே பற்றி அவன் p படிவிட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கு ஈடான ஸாமர்த்த்யத்தை உடைத்தான q இந்த்ரியங்கள் ஐந்தாலும் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். r அஞ்சிலும் புக்குத் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். துப்பென்று-ஸாமர்த்த்யம்.

அ—ஆத்மதா: பல்தா: என்றபடி. k இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வ்யுத்க்ரமேண தாத்பர்யம் (ஆக இத்யாதி:) [வ்யுத்க்ரமேண என்றது - “ப்ராபகத்வமும் ப்ராப்யத்வமும்” என்ற பாடாந் தாத்பர்த்தம்]

m “அடியரை” என்றதுக்கு - விபுத்திவ்யத்யயேந அடியார்க்கென்றும், அடியாரை என்றும் விவக்ஷித்து, ஷஷ்டிவிபுத்தி பக்ஷத்திலே ஸங்கிக்கிருர் (இப்படி செய்வது இத்யாதி:) n, o “அடியரை” இத்யஸ்ய ஸேஷிஹருத்யாநுருண்யேந அதிகாரி ஸ்வரூப ஸிக்ஷாநுருண்யேந ச பூவத்வயமாவா (ந நமேயம் இத்யாதிவாக்யத்வயேந) ஏகபூவபரம் வா. “அடியரை” என்றது - காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் ஸம்பந்திக்கிறது என்று தாத்பர்யம். m₂ அத்வா, ஸமபிவ்யாஹார பூலத்தாலே, “ஆர்க்கு” என்கிற ஆகாங்கக்ஷை பூரிதமாகிறது என்கிற அர்த்தம் தோன்றவேண்டி, “அடியரை” என்று உபாநிதம் பண்ணுகிருர். n ஸமபிவ்யாஹாரபூல லப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ந நமேயம் இத்யாதி:) n, o பூவத்வயபக்ஷத்திலே, “அடியரை” என்றது - அத்வேஷாபிமுக்யாதிக்களைப் பண்ணுவாரென்று முந்தினது; அதந்யப்ரயோஜனரை என்று பிந்தினது. ஏகார்த்தமான பக்ஷத்தில் அத்வேஷாதிக்களும், அதந்யப்ரயோஜனதையும் உடையவர்களுக்கு என்று கண்டுகொள்வது. p (படிவிட) இத்யேதத் சாடு. q, r “புலன்” என்று - இந்த்ரியங்களாதல், விஷயங்களாதல். q இந்த்ரியங்

ஈ—(ய ஆத்மதா இத்யாதி:) ஆத்மதா: பல்தா: என்றபடி. k இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பூவம் (ஆக இத்யாதி:).

o அர்த்தாந்தரம் (அவனை இத்யாதி:) n முந்தின அர்த்தத்திலே, “அடியரை” என்ற ஐகாரம் - அசை, அடியார்க்கு என்றபடி. அடியார்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் என்று, “அடியரை” என்றத்தை - கீழும் மேலும் கூட்டிக்கொள்வது. m, n “அடியரை” என்றதுக்கு - முந்தின அர்த்தம் அத்வேஷாதிக்களை உடையவர்க்கு என்று, o த்விதீயார்த்தம் அதந்யப்ரயோஜனரை என்று. p படிவிட என்றது - சாடு. q, r புலன் - இந்த்ரியங்களாதல், விஷயங்களாதல்; q இந்த்ரியங்களானபோது - இந்த்ரியங்

ப்ர—j1. (வைப்பாம் இத்யாதி:) (மருந்தாம்) यजुषि (का-७-प्र-५-पं-३६) “य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम॥”

n 2. (அடியரை) युद्धकाण्डे षट्त्रिंशे—“द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्। एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः॥११॥”

ஈ-- s "அவன்" என்கிறது எவனைப்பற்ற? t அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்; அதை உபபாதிக்கிறது மேல் (எப்பால் இத்யாதி) u ஸ்தூந விஸேஷங்களாலும், மநுஷ்யாதி, பேதங்களாலும் வரக்கடவன சில உயர்த்திகளுண் டிறே; v பூமிபோலன்றிறே ஸ்வர்க்கும்; மநுஷ்யர்களைப் போலல்லவிறே தேவர்கள். எப்பால் - எல்லாவிடத்திலும் என்றபடி. பாஸென்றது இடம். w "அப்பால், இப்பால்" என்னக்கடவதிறே-அவ்விடம், இவ்விடம் என்றபடியிறே. w, எல்லாவிடத்திலும் உண்டான x எல்லார்க்கும், நலத்தால் - ஆநந்தத்தாலே y மேலே மேலே போய், பின்னையும் அது தன்னைச் சொல்லப்படுக்கால் z 1. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீளவேண்டும்படியான ஆநந்த, ப்ராசர்யத்தையுடையவன். உ ஸதகு, ணிதோத்தர க்ரமத்

அ-களானபோது-இத்தீரீயங்களாலே துஞ்சக்கொடான். r விஷயங்களானபோது-ஸப்தாதி, கனிலே புக்குத் துஞ்சக்கொடான்.

s "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" இத்யஸ்ய அவதாரிகா மாஹ (அவனென்கிறது எவனைப்பற்ற இதி) t "எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே" இத்யஸ்ய அவதாரிகாமாஹ (அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில் இதி) s "எவனைப் பற்ற" என்றதுக்கு உபபாத்தம் - "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" என்றது. t "எங்கே செய்யக்கண்டோம்" என்றதுக்கு உபபாத்தம்-"ஆயர்கொழுந்து" என்றது; இத்தீரீயைர் விஷயைர்வா ஸ்வாரீரிதா யதா ந நஸ்யேரத், ததா ரக்ஷிதி குத்ர த்ருஷ்டயிதி ஸங்கார்த்தம். u "எவர்க்கும்" என்றால் போராதோ, "எப்பால் எவர்க்கும்" என்கிறது எதுக்காக? என்ன (ஸ்தூந விஸேஷங்களாலும் என்று தொடங்கி) v கீழ்வாக்யவிவரணம் (பூமி போலன்றிறே ஸ்வர்க்கும் இத்யாதி) w "பால்" என்று இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (அப்பால் இத்யாதி) x எவர்க்கும் - எல்லார்க்கும். y உயர்ந்துயர்ந்து - மேலே மேலேபோய். z அப்பாலவன் - அவ்வருகான ஆநந்தத்தை உடையவன். 2 (ஸதகு, ணிதேத்யாதி) "எப் பால்" என்று மநுஷ்யலோகாதி, கள் விவக்ஷிதங்களாகையாலே, ஸதகு, ணிதோத்தரக்ரமத்வம் ஸூசிதமாகிறது. b (அப்யஸ்யமாநமாகாதின்றுள்ள) என்றது-மேன்மேலென ஏற்றிக்கொண்டு

ஜீ-களாலே துஞ்சக்கொடான். r விஷயங்களானபோது-விஷயங்களிலே புக்குத் துஞ்சக்கொடான் என்று பொருள்.

s, t "எப்பால்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (அவனென்கிறது இத்யாதி) s "எவனைப்பற்ற" என்றதுக்கு உபபாத்தம் "எப்பால்" இத்யாதி. t "அவன்தான் இப்படிசெய்ய எங்கே கண்டோம்" என்றதுக்கு உபபாத்தம் "ஆயர் கொழுந்து" என்றது; அவன் இத்தீரீயங்களாலேயாதல், விஷயங்களாலேயாதல், ஸ்வாபுரிதரை நாரியாதபடி ரக்ஷிக்கும் என்னுமது எங்கே கண்டோம்? என்று ஸங்கார்த்தம். u "எவர்க்கும்" என்றால் போராதோ, "எப்பால்" என்கிறது எதுக்காக? என்ன (ஸ்தூந விஸேஷ இத்யாதி) v விவரணம் (பூமி இத்யாதி) w பாஸென்று இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (அப்பால் இத்யாதி) x எவர்க்கும் - எல்லார்க்கும். w, x எப்பால் எவர்க்கும் - எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லார்க்கும்; y உயர்ந்துயர்ந்து - மேலே மேலேபோய். z அப்பாலவன் - அவ்வருகான ஆநந்தத்தை உடையவன். 2 விவரணம் (ஸதகு, ணிதேத்யாதி) b (அப்யஸ்யமாநமாகாதின்றுள்ள) மேன்மேலென ஏற்றிக்கொண்டு போகாதின்றுள்ள. c உத்தத்

ஈ—தாலே b அப்யஸ்யமாநமாகாநின்றுள்ள நிரதிஸ்யாநந்த்யுக்தன்; c1. “आनन्दमयः” (ஆநந்தமய:) என்னக்கடவதிநே. (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) d இப்படி ஸர்வாதிக னானவன் இதர ஸஜாதியனாய் வந்து அவதரித்தது - தன்னை ஆஸ்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? e தான் ஸோக மோஹங்களை அநுபுவிக்கிறது - தன்னைப் பற்றினார் ஸோக மோஹங்களை அநுபுவிக்கக்காகவோ? f மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது - இவர்களை அநர்த்தப்படு விடவோ?

(எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) g க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரிலுள்ளாரோடே தமக்கொரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தம் h தேட்டமாயிருக்கிறபடி. i அன்றியே (எங்கள்)

அ—போகாநின்றுள்ள என்றபடி. c உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தமய இத்யாதி) d “அவன் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்” (823 e) என்றதுக்கு உத்தரம் (இப்படி இத்யாதி) e, f “நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து” என்றத்தையும், “கொழுந்து” என்றத்தையும் கடாஷித்துத் தாத்பர்யம் (தான் ஸோக இத்யாதிவாக்யத்யயமும்) d, e அத்வா, “எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன் எங்கள் ஆயர் கொழுந்தானவன், அடியரைப் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாய, “எப்பால் எவர்க்கும்” இத்யாதிகம் ஹேதுகூர்ப்புவிஸேஷணம் இதி c அபிபிரேத்ய, “புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” இத்யத்ர உத்தார்த்தத்யவயாநுருண்யேந c, துஞ்சகை - அதிபாதித்வம். தாத்ராத்விகஸோக மோஹபூர்த்தவஞ்சேதி அர்த்தத்யவயாபிப்ராயேண பூரவமாஹ (இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இத்யாதி வாக்யத்யயேந) f ப்ராதுமிகார்த்தம் விவ்ருணேதி (மேன்மைக்கு எல்லையானவன் இதி).

g “எங்கள்” என்றதுக்கு பூரவம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி) எங்களுடைய ஆயர், அவருடைய கொழுந்து என்று அந்வயம். h தேட்டம்-மருக்யம். i ஆபிரிதார்த்தமான அவ்வவதாரமும், அச் செயல்களும் பழையதாயிருந்தாலும், இவர்க்கு மிகவும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே “எங்கள்” என்கிறார் என்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி) ஆயர்கொழுந்து எங்களது என்றபடி. j (ஆபிரிதார்த்தமாயிருக்குமிநே) இதுக்குத் தாத்பர்யம் தமக்காக என்றிருக்கிறார் என்றபடி. k அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க, தமக்கு என்னலாமோ? என்ன (நவநீத இத்யாதி)

ஈ—துக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்தமய இத்யாதி) d “எப்பால் எவர்க்கும்” இத்யாரப்ய, “புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படி ஸர்வாதிகன் இத்யாதி) இவ்வாக்யம் - “அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்” (823 e) என்றதுக்கு உத்தரம். e, f “நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து” என்றத்தையும், “கொழுந்து” என்றத்தையும் கடாஷித்து பூரவம் (தான் ஸோக இத்யாதி வாக்யத்யயமும்).

g “எங்கள் ஆயர்” என்று ஆயர்க்கு விஸேஷணமாக்கி பூரவம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி) i “எங்கள் கொழுந்து” என்று அவனுக்கு விஸேஷணமாக்கி பூரவம் (அன்றியே எங்கள் இத்யாதி) j, ஸர்வஸாதாரணமான அவதாரத்தை “எங்கள்” என்னலாமோ? என்ன (அவ

ப்ர—c1. (அப்பாலவன்) तैत्तिरीयके (२८) “तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योन्तर आत्मानन्दमयः”

ஈ—i, அவதாரம்தான் j ஆழிதார்த்தமாயிருக்குமிறே. k நவநீதசௌர்ய நகரகேஷாயம் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், A “எத்திறம்” என்றார் இவரேயிறே.

(ஆயர்கொழுந்தே) l இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிர்கள் கோடியிலே யாம்படி அவர்களில் ப்ரதாநனாவன் துஞ்சக்கொடான். [(எப்பால் எவர்க்கும்) முதலாக அந்வயம்.] / 2.

அ—என்னவுமாம்; “எங்கள்” என்று ஆழிதர் எல்லாரையும் கூட்டி அருளிச்செய்து, ஆத்மநி ப்ரஹ்வசநமாக்கி த்ருதீயதாத்தர்யம் (நவநீத இத்யாதி) என்னவுமாம். 8 ததா ச, “எங்கள்” இத்யஸ்ய “ஆயர்” இத்யநேந ஸம்பந்த, இதி ப்ரதாமோ நிர்வாஹ: . l “எங்கள்” இத்யஸ்ய - “கொழுந்து” இத்யநேந ஸம்பந்த, இதி த்விதீயத்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோ: பாவ: . ஆழிதாந் ஸர்வாந் ஸமுச்சித்ய அஸ்மாகம் இத்யாஹேதி த்விதீயநிர்வாஹஸ்ய பாவ: . ஆத்மநி ப்ரஹ்வசநமிதி த்ருதீயநிர்வாஹஸ்ய பாவ இதி த்ரஷ்டவ்யம்.

l “கொழுந்து” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரத்தைச் சொல்லாநின்றனொண்டு அந்வ யிக்கிரார் (இடையர் இத்யாதி) (இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிர்கள் கோடியிலேயாம் படி) என்றது - இடையர்க்கு ப்ரஹ்மாதிர்கள் ப்ரதாநராயிருக்குமாபோலே, தானும் ப்ர தாநனாயிருக்கும் என்றபடி. அதாவா, “ஆயர் கொழுந்து” என்று - இடையர்க்கு ப்ரதாநனா யிருக்கையை ப்ரஹ்மாதிர்களுக்கு ப்ரதாநனாயிருக்குமோபாதியாக நினைத்திருக்கும் என்று தாத் பர்யம். இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே விஸத்யம். l (இடையர் தங்களுக்கு) இடைத்தனத்தில் ப்ரதாந்யம் விவக்ஷிதம். கொழுந்து - ப்ரதாநன். “எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன் எங்கள் ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியர்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும்-புலனைந்தாலும் என்னுதல், புலனைந்திலும் புக்காதல் துஞ்சக்கொடான்” என்று அந்வயம். (822 q, r) “துஞ்சக்கொடான்” என்றவிடத்திலே, 1. “யதாஃக்யுநிருத்ததாரிக: கஷம் த்ஹதி ஸானில: l ததா சித்தஸ்திதோ விஷ்ணு:” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ப்ரபந்நாதிக்காரிண: இந்த்ரியஜயாதிரப்யுபாயபுலமித்யுக்தம் புவதி. “அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன், வைப்பாம், மருந்தாம்; எப்பால் எவர்க்கும் என்று தொடங்கி, ஆயர்கொழுந்தே” என்று உரை அந்வயம். 2.

ஜீ—தாரம் தான் இத்யாதி) k “எங்கள்” என்று ஆழிதர் எல்லாரையும் கூட்டிக் கீழ் அருளிச் செய்து, ஆத்மநி ப்ரஹ்வசநமாக்கித் தாத்தர்யம் (நவநீத இத்யாதி)

l “கொழுந்து” என்றதுக்கு - ப்ரதாநன் என்று அர்த்தாந்தரத்தை அருளிச்செய்து கொண்டு அந்வயிக்கிரார் (இடையர் இத்யாதி) (இடையர் தங்கள்) இத்யாதிக்குக் கருத்து- இடையருக்கு ப்ரதாநனாயிருக்கையை ப்ரஹ்மாதிர்களுக்கு ப்ரதாநனாயிருக்குமோபாதி அதிஸய மாக நினைத்திருக்கும் என்று. “எப்பால் எவர்க்கும் இய்யாரப்ய, ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியர்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” இத்யந்வய: . 2.

3. ஆயர் கொழுந்தா யவரால் புடையுண்ணும்
மாயப் பிரானைன் மாணிக்கச் சோதியை
தூய அமுதைப் பருகிப் பருகின்
மாயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (ஆயர்) இப்படி, ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஸ்ரீல்ய ஸௌந்தரீய-
ஒளஜ்ஜ்வல்யாதி, கல்யாணகுண விஸ்ரிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூய அமுதைப்
பருகிப் பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்
ஸாரத்தைப் போக்கினேன் என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாக புஜியா
நிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கமும் போயிற்று என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆயர் என்று தொடங்கி) ஆயர் உளராகத் தானும் தன்மையையுடை
யனாய், அவர்களது ஏதேனும் ஒரு து:ரவ்யத்தாலல்லது து:ரியாமையாலே, வெண்ணெய்
களவுகாணப்புக்கு அகப்பட்டு, தாயிற்காட்டிலும் பரிவரான ஊரிலுள்ளாரெல்லாராலும்
புடையுண்ணும் ஆஸ்ரீதராலே நெருக்குண்கையாலே பெரு
விலையான தன் திருவழகை எனக்கு அநுபூவிக்கத் தந்தவனே. (தூய அமுதை
என்று தொடங்கி) நியமங்களும் வேண்டாதே, அதிகாரிதான் ஆரேலுமாகவுமாய்,
ஸர்வதூர ஸேவ்யமுமாய், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற ஸுத்தியையுடைய
அம்ருதத்தை மேன்மேலெனப்பருகி, ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான
அஜ்ஞாநாதி, களையெல்லாம் போக்கினேன். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், பரத்வஸூசகமான நிரதிஸ்யாநந்தத்திலும்,
அவதார ப்ரயுக்தமான ஆஸ்ரிதபூவ்யத்வம் அத்யந்த ஸரஸம் என்கிறார்.

ஆயர்—கோபர்க்கு, கொழுந்தாய்—ப்ரதூரநனாய் வைத்து (நவநீதசௌர்
யாதி, நிமித்தமாக) அவரால்—அவர்களாலே, புடையுண்ணும்—அடியுண்டு, மாயப்
பிரானே—(ததுநுருபமாக அழகை தொடக்கமான) ஆஸ்ரீதர சேஷ்டிதங்களைப்
பண்ணுமவனாய், அதடியாக அவர்களை உகப்பித்து, என் மாணிக்கச் சோதியை—
(சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்கம்போலே (அவர்கள் நியமனத்தாலே) ஒளிபெற்ற
வடிவை எனக்காக்கினவனாய், தூய அமுதை—(பரத்வங்கலசாத ஸீலத்தையுடைய
னாய்) ஸுத்ததூரம்ருதமானவனை, பருகிப் பருகி — நிரந்தரமாக அநுபூவித்து,
(பேரகூர்த்தமாகப் பால் குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நஸிக்குமா
போலே) என்—என்னுடைய, மாயம்—ப்ரக்ருதிகார்யமாய் வரும், பிறவி—ஜந்ம
ப்ரயுக்தமான, மயர்வு—அஜ்ஞாநத்தை, அறுத்தேன்—நஸிப்பித்தேன். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — எம்பெருமானைத் தமக்கு இனிதாக புஜியா நிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் போயிற்று என்கிறார்; சக்ஷாத்ர மான ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பற்றினேனல்லேன்; அவனைப் பரமப்ரயோஜனத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமல்லேன்; இனிய விஷயம் என்று அநுபுவிக்க இழிந்தேன்; விரோதியானது தானே போகக்கண்டேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆயர் கொழுந்தாய்) ஆயர் வேராகத் தான் கொழுந்தாய், வேரிலே நோவுண்டானால் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நலிவு வரில் தன்முகம் வாடும் என்கை; காட்டிலே இடையர்க்கு அடி கொதித்தால் க்ருஷ்ணன் முகமிறே வாடுவது. (அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிராணை) வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கு அகப்பட்டு, அவர்கள் எல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஸ்சர்ய பூதனை. அவ்வூரில் பரிவதில் வந்தால், தாயாரிற் குறைந்தாரில்லை என்கை. (மாயம்) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிக்கவேண்டிக் களவிலே இழிந்து, ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்துவைத்து அது தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு, அவர்களாலே அடியுண்டு, போக்கடியற்று நிற்கிற நிலை. (பிராணை) செய்தவையடங்க உபகாரமாயிருக்கை. (என் மாணிக்கச் சோதியை) அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணையிலேறிட்டுக் கடைந்த மாணிக்கம் போலே புகர் மிக்குச் செல்லுகிறபடி. (என்) அப்புகரை எனக்கு முற்றாட்டாக்கித் தந்தவனை. (தூய இத்யாதி) அந்த அம்ருதம் அதி:க்ருதாதிகாரம், இது ஸர்வாதிகாரம். ப்ரஹ்மசர்யாதியதியுண்டு அதுக்கு; இருந்தபடியிலே அநுபுவிக்க அமையும் இதுக்கு. (பருகிப் பருகி) ஸக்ருத்ஸேவ்யம் அது; ஸத்ராஸேவ்யம் இது. (என்மாயப்பிறவி மயர்வு அறுத்தேனே) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான ஜன்மத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன்; அந்த அம்ருதம் ஸரீரஸம்பந்தத்தைப் பூண்கட்டும்.

3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படி சொன்னார். நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன “நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்ய ப்ரயோஜநனும்

அ— மூன்றும் பாட்டு. (ஆயர் கொழுந்தாய் இத்யாதி) a இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபுஷியாநின்றுகொண்டு, உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபரிஹாரரூப ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இத்யாதி) b தேர்கொடுதேர் - ஸாக்ஷாத். c (சொல்லவும் மாட்டாரே இதி) A “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” இதி ஸ்ம்ருதத்வாத், ஏதாத்ருஸோக்தேஸ் தத்விரோதி:ஸ்வப்ரஸம்ஸாபரத்வாச்சேதி பூாவ:.

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (ஆயர்கொழுந்து இத்யாதி) a வ்ருத்தாநுவாத் பூர்வகமாக உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி) b தேர்கொடுதேர் - ஸாக்ஷாத். c ஆத்மப்ரஸம்ஸையாம் என்று சொல்லவும் மாட்டாரே என்றபடி.

ஈ—அவனைப் பற்றினேன்” என்று b நேர்கொடுநேரே c சொல்லவும் மாட்டாரே. அவனை அநுபூதியாநிற்க, விரோதி, தன்னடையே போய்க்கொடுநின்றவன் நான் என்கிறார்.

(ஆயர் கொழுந்தாய்) d இடையர்க்கு ப்ரதாநனாயிருக்குமிருப்புச் சொல்லிற்று கீழ்; இங்கு, அவர்களில் e ஏகதேயஸ்த்யனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அதாவது அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்கும்வன் என்கிறது. f இடையர் காட்டிலே யுக்களின் பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு g அடி கொதித்தால் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமாயிருக்கை; h வேரிலே i வெக்கை துட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது. (அவரால் புஷ்டயுண்ணும்) j அவனால் என்னுதல், அவளால் என்னுதல் செய்யாமை யாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகுகம் குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதா ரில்லை. k “மரத்தாலே ஓரடி அடிப்பார்கள்போலே காணும்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி. (மாயப்பிராக்ஷ) l அவாப்தஸமஸ்தகாமனா n ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு

அ— d பெளதருக்த்யம் பரிஹாதி (இடையர்க்கு இத்யாதி) பல்லவஸ்ய வ்ருஷாஸிரஸி வர்த்த மாத்வாகாரம் அவலம்ப்ய, ப்ரதாந்யமுக்தம் பூர்வகூடத்யாயாம்; வ்ருஷாஸ்யத்வம் ததேக தேயஸ்த்வஞ்சாவலம்ப்ய, கேட்பாபேஷயா க்ருஷ்ணஸ்ய பாரதத்தீர்யமத்ரோச்யத இதி பாவ:, அந்யத்யா. “அவரால் புஷ்டயுண்ணும்” இத்யதேந விரோத:, ஸ்யாத். e (ஏகதேயஸ்த்யனாய்) ஏகதேயஸ்தயா ஸ்தித்யாய். அவர்களுக்கு அவயவப்ராயன் என்றபடி. இது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதாந்யத்தின் ப்யம். அத்வா, கீழ், “பூரஹ்மாதிகன் கோடியிலே” (825 l) என்றது - மாத்ருஷ்பாவத்திலேயிருந்தே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்த இருப்பைச் சொல்லுகிறது. இந்த யோஜனையில், இரண்டு பாட்டாலும் - 1. த்யாஸ்யமைஸ்வர்யவாதேய ஜ்ஞாநீநாம் ச கரோம் யதும்” என்றதாயிற்று. f (இடையர் காட்டிலே) இத்யாதி, வாக்யம்-கீழ் வாக்ய விவரணமாதல். அன்றிக்கே, அவர்கள் வ்யஸதத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யாந்தர மாதல். ஏகர்த்தம் என்கிறதே முக்யம்; “அவரால் புஷ்டயுண்ணும்” என்னுமதுக்குச் சேருமாகையாலே. g (அடி கொதித்தால்) கால் துஹித்தால். i வெக்கை - ஓளஷ்ணயம். h அவர் களுக்கு வந்த வ்யஸதம் தன்னது என்னுமத்தை “ஆயர் கொழுந்து” என்கிற பத்யம் காட்டுமோ? என்ன (வேரிலே இத்யாதி) j “அவரால்” என்கிற பூஹுவசதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவனால் இத்யாதி) k நியாய்யதைதின் சமாவதியை ஆசார்ய திவ்யஸூக்தியாலே காட்டுகிறார் (மரத் தாலே இத்யாதி) மரத்தாலே என்றது - மத்தாலே என்றபடி. A “வெண்ணெய் தான் அமுது செய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சி ஓச்சி” என்னக்கடவதிறே. l ஆஸ்சர்யம் கிந்நாமேத்யத்ராஹ (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனா இத்யாதி) m பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன். o “ஆயர்கொழுந்தாய்”

ஜீ— d பெளதருக்த்ய பரிஹாசம் (இடையர்க்கு இத்யாதி) e கொழுந்துக்கு வ்ருஷாக்ரவர்த்தி த்வாகாரமவலம்ப்ய ப்ரதாந்யம் சொல்லிற்று கீழ்; வ்ருஷைகதேயஸ்வர்த்தித்வத்தைப்பற்றி - ஏகதேயஸ்த்யன் என்கிறது இங்கு. இத்தால் பாரதத்தீர்யம் சொல்லுகிறது. f விவரணம் (இடையர் காட்டிலே இத்யாதி) h அவர்களுக்கு வந்த வ்யஸதம் தன்னது என்னுமத்தை - “ஆயர்கொழுந்து” என்கிற பத்யம் காட்டுமோ? என்ன (வேரிலே இத்யாதி) j “அவரால்” என்கிற பூஹுவசதத்துக்கு பாவம் (அவனால் இத்யாதி) k நியாய்யதைதின் சமாவதியை பட்டர் ஸூஸூக்தியாலே காட்டு கிறார் (மரத்தாலே இத்யாதி) மரத்தாலே-மத்தாலே. l ஆஸ்சர்யம் ஏதென்ன (அவாப்த இத்யாதி)

ஈ—ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆழிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது த்ரியாதானாய், அதுதான் நேர்கொடு நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புகு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு பநிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து (மாயப்பிராண) என்கிறார். (என் மாணிக்கச்சோதியை) o ஆழிதர் கட்டி அடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புகர்பெற்றுவருகிறபடி. p கட்டின அளவுக்கு q வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப் பக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? rA “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்” இறே. (என்) அப்புகரை எனக்கு s முற்றாட்டாக்கினவன். (t தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி) u தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், v ப்ரஹ்மசர்யாதி, நியமங்கள் வேண்டி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது; ஸர்வாதி, காரமுமாய், ஒரு நியதியும் வேண்டாதே, w ஸத்யாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது.

அ—இத்யாதி, பத்யஸங்குதிம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (ஆழிதர் கட்டியடிக்க இத்யாதி) இவ்விடத்திலே ப்ரஸாதிக்கும்படி-B “தறியார்ந்த கருங்களிறு” இத்யாதி. 1. “கோப்யாதே, த்வரி க்ருதாக்ஸி த்யாம தாவத்” இத்யாதி. p அடியுண்டால் புகர் பிறக்கக் கூடுமோ? என்ன (கட்டின அளவுக்கு இத்யாதி) * இவ்விடத்திலே, ஸாமாந்யனுக்கும் சோழியனுக்கும் உண்டான ஸம்வாதம் கண்டுகொள்வது. q வெட்டென்றது - ஸ்திரிசித்தத்வம்; வெட்டென்றிருக்கை - வெட்டையனாயிருக்கை; உகத்திருக்கை என்றபடி. r என்றும் அவனிப்படி இருந்தானோ? என்ன (கண்ணியார் இத்யாதி) பெரியதிருமொழி; பல பிணைகளை உடைத்தாய், குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட இசைந்து தேறியிருந்தானாயிற்று. s (முற்றாட்டாக்கினவன்) பூர்ணபேரஜந மாக்கினவன். t தூய்மை - பரிஸுத்தி. u “தூய அமுது” என்றத்தாலும், “பருகிப் பருகி” என்றத்தாலும், தேவர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் (தேவர்கள் இத்யாதி) v ப்ரஹ்மசர்யாதி, நியமமாவது - அம்ருத ப்ராஸநகாலத்தில் விஷய விரக்த்யாதி, நியமம். w “பருகிப் பருகி” என்ற வீபஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸத்யாஸேவ்யமுமான) என்றது.

ஜீ—m பிரான்-ஸர்வேஸ்வரன். n “நிற்கும் நிலை” என்றவிடத்திலே 1. “கோப்யாதே, த்வரி க்ருதாக்ஸி த்யாம தாவத்” என்கிற குந்தீவசநம் அநுஸந்தேயம். o “ஆயர்கொழுந்தான்” இத்யாதி, பத்யஸங்குதியை ஹ்ருதீகரித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆழிதர் கட்டியடிக்க இத்யாதி) p அடியுண்டால் புகர்பெறக்கூடுமோ? என்ன (கட்டின அளவுக்கு இத்யாதி) q வெட்டென்றிருக்கை - உகத்திருக்கை. r அவனிப்படி இருந்தானோ? என்ன (கண்ணியார் இத்யாதி) திருமொழி; பல பிணைகளை உடைத்தாய், குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட இசைந்திருந்தான் என்றபடி. s (முற்றாட்டாக்கினவன்) பூர்ணபேரஜநமாக்கினவன். t தூய்மை - பரிஸுத்தி. u தூய்மைக்கு ப்ராவம் (தேவர்கள் இத்யாதி) w வீபஸைக்கு ப்ராவம் (ஸத்யாஸேவ்யம் இத்யாதி) v ப்ரஹ்மசர்யாதி, நியமமாவது - அம்ருத ப்ராஸநகாலத்தில் விஷய விரக்த்யாதி, நியமம்.

A பெரியதிருமொழி 5-9-7. B பெரியதிருமொழி 2-10-6.

* இச்செய்தி-கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு முதற்பாகரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் குறிக்கப்பட்டு, அவ்விடத்தில் அரும்பதவுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினுன் றக்னை
உயர்வினை யேதரு மொண்கடர்க் கற்றையை
அயர்வி மெரர்க ளாதிக் கொழுந்தைஎன்
இசைவினை யென்சொல்லி யான்விடு வேறே?

ஆ— 4. அவ:— (மயர்வற) இப்படி எம்பெருமானோடு வருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத் துக்கு ஒருபடியாலும் மேல் ஒழிவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—தன் திறத்தில் எனக்குள்ள அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி என்னுள்ளே புகுந்தருளி, தன்னுடைய கல்யாணமான குணஸ்வரூபங்களை அத்யந்த விசாத்மாய்ப்படி எனக்குக் காட்டியருளி, தனக்கு ஸத்ருஸரான A அயர்வறும் அமரர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்குமாபோலே என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினவனை எங்ஙனே நான் விடும்படி? என்கிறார்.

ஓ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தன் படியைக் காட்டி என்னை இசைவித்து, A அயர்வறும் அமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடு கலந்த மஹோபகாரகளை எனக்கு விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஈ— (என் இத்யாதி) ஆஸ்சர்யமான X ஐந்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞாநத்தை Y வாஸனையோடே போக்கினேன். ஐந்மத்துக்கு ஆஸ்சர்யமாவது-Y, ஒருபடிப்பட்டிராமை. Y, “மயர்வறுத்தேன்” என்கிறது-ZB “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுருமை” என்று அபேக்ஷித்தபடியே Z, பூலாநுபுவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார். 3.

அ— X பிறனி மயர்வு - பிறனியடியாக உண்டான மயர்வு என்றபடி. Y, ஒருபடிப்பட்டிராமை - தேவாதி, ஸரீரங்களை எடுக்கை. Y “மயர்வு அறுத்தேன்” இதி ஸ்வவாசாபித்யாநாத் ஸ்வாஸநா - ஜ்ஞாநாபக்யமஸ் ஸித்தி: Z, (பூலாநுபுவம் தம்மதாகையாலே) பூலபேதாபக்யாஸ்யத்வத்தைப் பற்ற - “பூலபூக்தா” என்று கர்த்ரர்த்தப்ரத்யயப்ரயோகம் பண்ணுகிறதிறே; அப்படியே இங்கும் மயர்வு அறுகையாகிற பூலாஸ்யத்வத்தைப்பற்ற - “மயர்வு அறுத்தேன்” என்கிறது. மயர்வு அற்றேன் என்றபடி. Z, Z, A “மயர்வற மதிநலம் அருளினன்” இதி பூக்யத்வத் கர்த்ருத்வத்தினாலே முன் சொல்லிற்று; இப்போது, மயர்வறுகை இவர்க்கு ப்ரயோஜநமானபடி எப்படி? என்ன (இந்நின்ற நீர்மை என்று தொடங்கி) திருவிருத்தம். Z, பூலமென்கிறது - மயர்வறுகையை; பூலாநுபுவம் - பூலாஸ்யத்வம்; பூலம் தம்மதாகையாலே என்றபடி. ZB “இந்நின்ற நீர்மை” என்று - B பொய்ந்நின்ற ஞானமாகிற மயர்வைப் பராமர்ஸிக்கிற திறே. “ஆயர்கொழுந்தாய்” என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 3.

ஜ—X பிறனி மயர்வு-பிறனியடியாக உண்டான மயர்வு. Y, ஒருபடிப்பட்டிராமை-தேவாதி, ஸரீரங்களை எடுக்கை. Y, Z, Z, அவன் போக்கினானாயிருக்க, “மயர்வு அறுத்தேன்” என்று தாம் போக்கினாராகச் சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன (மயர்வு அறுத்தேன் என்கிறது இத்யாதி) க்ரமேணந்வய: 3.

ஒ— வ்யா:— (மயர்வற என்று தொடங்கி) அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி ஒரு நாளும் மாறாதே என் நெஞ்சிலே இருந்து, எனக்கு மேன்மேலென உச்சுராயத்தைத் தந்து, அது தன்பேருகக்கொண்டு, அத்தாலே விடவிளங்காநின்றுள்ள அழகையுடைய வளை. “ஒண்குடர்க் கற்றை என்று - தம்மை வயீகரிக்கைக்கு அடியான அழகைச் சொல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவர். (அயர்வு என்று தொடங்கி) புகுவதுவிஷயத்தில் விஸ்மரணம் இல்லாத அமரர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய், ப்ரதாநமாய் வைத்து, எனக்குத் தன்னை அநுபுவிப்போம் என்னும் இசைவைப் பிறப்பித்தவளை. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஸரஸனான இவளை நான் விடுகைக்கு விரகுண்டோ? என்கிறார்.

மயர்வு—அஜ்ஞாநம், அற—அறும்படி, என் மனத்தே—என் நெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னினான் தன்னை — நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், (எனக்கு) உயர்வினையே— ஜ்ஞாநபுக்த்யாத்யபிவ்ருத்தியை, தரும்—தருமவனாய், ஒண்—நிரதிஸயபேராக்ய மாம்படி, சுடர்க் கற்றையை—தேஜோராஸியான வடிவையுடையனாய், அயர்வு— மறப்பு, இல் — இல்லாத, அமரர்கள் — நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதிக்கொழுந்தை— ஸத்தாதிஹேதுபூதனான தலைவனாய், என் இசைவினை—(தன்னைக் கிட்டுகைக்கு) என் இசைவும் தானிட்ட வழக்காம்படியானவளை, என் சொல்லி — எத்தைச் சொல்லி, யான்—(அவனடி அறிந்த) நான், விடுவேன்—விடுவேன்?

அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கிறதிலெனன்று விடவோ? அஸந்நிஹிதெனன்று விடவோ? உத்கர்ஷகரனல்லெனன்று விடவோ? உஜ்ஜ்வலனல்லெனன்று விடவோ? அவிலக்ஷணபேராக்யெனன்று விடவோ? அநுமதி ஸ்வாதீனை என்று விடவோ? என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தன்படியைக் காட்டி என்னை இசைவித்து, A அயர்வறும் அமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடு கலந்த உபகாரகனை நினைத்து, விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார். முன்பு “அயோக்யன்” என்று அகன்றவராகையாலே ‘இனி விடேன்’ என்கிறார்.

வ்யா:— (மயர்வற) அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. (என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை) அஜ்ஞாநம் பின்னாட்டாதபடி என் ஹ்ருத்யத்திலே வந்து புகுந்தான். (மன்னினான் தன்னை) இனி கந்தவ்யபூமியில்லை என்று ஸ்தூல ப்ரதிஷ்டைபோலே இருந்தான். (உயர்வினையே தரும்) ஜ்ஞாந விஸ்ரம்பு புக்திகளை மேன்மேலெனத் தரும். தந்து சமைந்தானாய் இருக்கிறிலன். (ஒண்குடர்க் கற்றையை) உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, உபகாரம் கொண்டானாயிருக்கும். கொள்கின்றவன் வடிவிற்புகர் தன்வடிவிலே தோற்றியிருக்கை. 1. ‘स सर्वान्विन्दे दद्या समेत्य प्रसिन्ध्य च’ (ஸ ஸர்வாந்ரத்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச).

இ—(ஒண்கடர்க் கற்றை) என்று-தம்மை வயீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (அயர்வில் அமரர்கள்) புகுவத்விஷயத்திலே விஸ்மருதியுமின்றிக்கே விச்சேதமுமின்றிக்கேயிருப்பது ஒருநாடாக உண்டாயிருக்கக்கிடர் ஆளில்லாதாரைப்போலே என்னை விடாதே இருக்கிறது! (ஆதிக்கொழுந்தை) அவர்கள் ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய் ப்ரதானனுமாயிருக்கை. (என்னிசைவினை) அப்படியிருக்கிறவன் என்னையும் அவர்களோடு ஒக்கப் பண்ணுகைக்கு இசைவும் தானாய் வந்து புகுந்தான். (என் சொல்லி யான் விடுவேனோ) என்ன கண்ணழிவைச் சொல்லி நான் கைவாங்குவது? அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்தித்து விடவோ? அஸந்நிஹிதன் என்று விடவோ? அந்யபரனென்று விடவோ? நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன் என்று விடவோ? ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ளவிருந்தான் என்று விடவோ? மேன்மை போராதென்று விடவோ? இசைவுக்குக் கருஷிபண்ணினேன் நான் என்று விடவோ? எத்தைச் சொல்லி விடுவது? 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. / (A“இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுருமை” என்று-அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) a உம்முடைய b அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே! இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப்பிடிக்குமித்தனையன்றோ? என்ன; நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (மயர்வற) அஜ்ஞாநமானது c வாஸனையோடே போக. (என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை) “இன்னமும் மயர்வு குடிகொள்ளவொண்ணாது” என்று என்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலே புகுந்து d ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை. d₁ செடிசீய்த்துக்

அ— நாலாம் பாட்டு. (மயர்வற இத்யாதி) a “விடுவேனோ” என்றதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு, “என்னிசைவினை என் சொல்லி யான் விடுவேனோ” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி) b (அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே) என்றது. “மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற. c (வாஸனையோடே போக) மயர்வு போக என்னாமல், “அற” என்கையாலே - க்ருத்ஸந நிவ்ருத்தி தோன்றுகிறதிறே. அத்தாலே - வாஸநாராஹித்யம் ஸித்திச்சுகிறது. வாஸனையுண்டாகில் க்ருத்ஸந நிவ்ருத்தி கூடாதிறே. க்ருத்ஸந நிவ்ருத்தி பொருளாகையிறே. மேலே “சிறிது மயர்வு” (835 ப) என்கிற வாக்யம். d, d₁ ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியாநின்று கொண்டு, “மனத்தே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (செடிசீய்த்து இத்யாதி) செடிசீய்த்து - காடு வெட்டி என்றபடி.

ஜி— நாலாம் பாட்டு. (மயர்வற இத்யாதி) a “விடுவேனோ” என்றதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு, “என் சொல்லி யான் விடுவேனோ” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி) b (அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே) என்றது. “மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற. c தம் திருவாயாலே சொல்லுகையாலே (வாஸனையோடே) என்றது ஸித்தம். d, d₁ ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியாநின்றுகொண்டு, “மனத்தே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (செடிசீய்த்து இத்யாதி) செடிசீய்த்து - காடு வெட்டி.

✓ () இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளுக்குச் சேராது. A திருவிருத்தம் 1.

ஈ—குடியேற்றின படைவீடுகளை விடாதேயிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே. “புறம்பேயும் ஒரு கந்தவ்யபூமியுண்டு” என்று தோற்ற இராமை. இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில்; (e உயர்வினையே தரும்) i ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப, புக்திகளைத் தாராநின்றான் என்னுதல்; g யமாதி,கள் தலையிலே அடியிடும்படியான உத்கர்ஷத்தைத் தாராநின்றான் என்னுதல். (தரும்) h தந்து சமைந்தானாயிருக்கிறிலன்; i A “காதல் கடல் புரைய” B “காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்” C “நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” D “சூழ்ந்த தனிற் பெரிய” (i₂ ஒண் i₂ சுடர்க் கற்றையை) j இத்தால், எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே, “தான் உபகாரம் கொண்டான்” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்ற இராநின்றான் என்னுதல்; k தம்மை வரீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்;

அ— i (ஜ்ஞாந இத்யாதி) e வினை - க்ரியை; உயர் வினையாவது - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான க்ரியை. அதாவது - ஸ்கலவேத, ஸங்க்ரஹமான திருமந்தரத்தில், ப்ரணவஸித்த,மான ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநமும், நமஸ்ஸரில் ஸித்த,மான உபாயாத்யவஸாயமும், சதுர்த்யந்த நாராயண ஸப்த, ஸித்த,மான ப்ராப்யதாதீ,நத்வராஹேது புக்தியும். g (யமாதி,கள் இத்யாதி) e உயர்வு- உச்ச்ராயம்; அதை என்றபடி. இப்பகூத்திலே, “உயர்வினை” என்றது - முழுச்சொல். h “தரும்” என்கிற வர்த்தமாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தந்து இத்யாதி) | புக்தியை மேன்மேலும் கொடுக்குமோ? என்ன (காதல் இத்யாதி) ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்ப,யோசயி இத்யம் ப்ரமாணஜாதம் உபலக்ஷணம். j, k (இத்தால் இத்யாதி) | அதாவது - உயர்வினையைத் தருகையாலே, அது தன் பேறு என்று தோற்ற ஒண் சுடர்க் கற்றையாயிருக்கிறான் என்னுதல்; k திரவதி,க தேஜோரூபமா யிருக்கிற விக்ரஹத்தைக் காட்டி எனக்கு ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, என்னை வரீகரித்தவன் என்னுதல். i₂ “ஒண்” என்கிற விஸேஷணத்தாலே - தம்மை வரீகரித்தமை தோற்றுகிறதிறே. l “கற்றை” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் இத்யாதி).

ஜீ— e, f முந்தின அர்த்தத்திலே, “வினை” என்று க்ரியையாய், உத்கர்ஷத்துக்கு ஹேதுவான க்ரியை என்று - ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப, புக்திகளைத் தாராநின்றான் என்னுதல். ஜ்ஞாநமாவது - ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிற ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநம். விஸ்ரம்ப,மாவது - நமஸ்ஸரிலே சொல்லுகிற உபாயாத்யவஸாயம். புக்தியாவது - நாராயண பத்யத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்வரை. e, g த்யவிதீயார்த்தத்தில், “உயர்வினையே” என்று-முழுச்சொல்லாய், உச்ச்ராயத்தையே தரும் என்றபடி. h “தரும்” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (தந்து இத்யாதி) | புக்தியை மேன்மேலும் கொடுக்குமோ? என்ன (காதல் இத்யாதி) இந்த ப்ரமாணஜாதம் - ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப,ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். j, k (இத்தால் இத்யாதி) “ஒண் சுடர்க் கற்றை” என்றது - பூர்வபுரணியாதல். ப்ரபுரணியாதல்; | அதாவது - உயர்வினையே தருகையாலே, அது “தன்பேறு” என்று தோற்ற ஒண் சுடர்க் கற்றையாயிருக்கிறான் என்னுதல்; k திரவதி,க தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தைக் காட்டி, எனக்கு ஸேஷத்வஜ்ஞாநாதி,கனையுண்டாக்கி, என்னை வரீகரித்தவன் என்னுதல். i₂ “ஒண்” என்கிற விஸேஷணத்தாலே தம்மை வரீகரித்தமை தோற்றுகிறதிறே. l “சுடர்க் கற்றை” என்றதுக்கு ப்ரமாணம். (தேஜஸாம் இத்யாதி) ப்ரத்யமேடம்ஸே, புக,வந்தம் ப்ரதி ப்ரஹ்

ந—11. “ तेजसां राशिर्जितम् ” (தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம்) என்னுமாபோலே, n இப்படி தன் பேறுக உபகரித்தவன், தன் உபகாரம் கொள்வாரில்லாதானொருவனோ? என்னில் (n அயர்வில் அமரர்கள் n_2 ஆதிக்கொழுந்தை) o தான் உபகரியாதவன்று, தங்கள் ஸத்தைகொண்டு ஆற்றமாட்டாதாரை ஒரு நாடாக உடையவன். p புகுவதுபுவ விஸ்மருதிக்கு q ப்ராகுபாவத்தையுடையராய், அவ்வபுவத்துக்கு விச்சேதுஸங்கையின்றிக்கே, தாங்கள் r பலராயிருக்கிறவர்களுக்கு s தாரகாதிசுக்ளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிறவனே.

அ— n, n_2 (அயர்வு இத்யாதி) அயர்வில் அமரர்களுக்கு - தாரகாதிசுயாயிருக்கிறவனே இத்யத்யாஹாரேண யேரஜநா வா, ஸுரீணுமாதீதவம் நாம ததுபேஷயா தாரக போஷக பேராக்யதவமிதி விவக்ஷிதம் வா, n_2 ஆதீயத இத்யாதி: - தாரகாதிதவேந ஸ்ளிக்ரியத இத்யர்த்தேதாவா. o (தான் உபகரியாதவன்று) n அயர்வில்லாமையாலே - புகுவதுபுவவிச்சேதுமில்லாமையாலே, அமரராய் - ஸத்தாநாஸம் வாராமலிருக்கிறார்கள் என்று தாத்தபர்யம். ஸப்தார்த்தம் p (புகுவதுபுவ இத்யாதி) q (ப்ராகுபாவத்தையுடையராய்) என்றது - ப்ராகுப்யபாவத்தை உடையராய் என்றும், விஸ்மருத்யத்யந்தாபாவத்தையுடையராய் என்றபடி. o, p யத்யவா, வ்யதிரேகத்தாலேயும் அந்வயத்தாலேயும் காட்டுகிறார் (தான் உபகரியாத இத்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே) r (பலர்) 2. “பேராத்யந்த: பரஸ்பரம்” என்கைக்குப் பலராயிருக்கிறவர்கள். p யத்யவா, அர்த்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (புகுவதுபுவ இத்யாதி) n அயர்வில் அமரர்கள் - அயர்வில்லாதவர்களுமாய், அமரர்களுமாயிருக்கிறார்கள். p அபுவபாவத்துக்கு ப்ராகுபாவத்தையுடையராய் - அநாதிஸித்தாபுவத்தையுடையராய், அவ்வபுவத்துக்கு விச்சேதுமின்றிக்கேயிருக்கிறவர்கள். s (தாரகாதிசுக்ளெல்லாம்) “ஆதி” (n_2) என்கையாலே - தாரகத்வபோஷகத்வங்கள் சொல்லிற்று. “கொழுந்து” (n_2) என்கையாலே பேராக்யதை. வேர்ப்பற்றுண்டான

ஜீ—மாத்யோ தேவா:—1. “தம் த்ருஷ்ட்வா தே ததார தேவாம் ஸங்கசக்ரகதாரம் | அபூர்வகுபஸம்ஸ்தாரம் தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம் ||” 1 (தேஜஸாம் ராஸிமூர்ஜிதம் என்னுமாபோலே) “ஒன்கடர்க்கற்றை” என்கிறார் என்றபடி. 1, சுடர்க்கற்றை - தேஜஸ்ஸமுஹம்.

n அவதாரிகை (இப்படி தன் இத்யாதி) o (தான் உபகரியாதவன்று இத்யாதி) n அயர்வு இல்லாமையாலே - புகுவதுபுவ விஸ்மருதி இல்லாமையாலே, அமரராய் - ஸத்தாநாஸம் வாராமலிருக்கிறார்கள் என்றபடி. p ஸப்தார்த்தம் (புகுவதுபுவேத்யாதி) q ப்ராகுபாவத்தை உடையராய் என்றது - ப்ராகுப்யபாவத்தை உடையராய் என்றும், விஸ்மருத்யத்யந்தாபாவத்தையுடையராய். s (தாரகாதிசுக்ளெல்லாம்) “ஆதி” (n_2) என்கையாலே - தாரகத்வபோஷகத்வங்கள் சொல்லிற்று; “கொழுந்து” (n_2) என்கையாலே - பேராக்யதை. வேர்ப்பற்றுண்டான

ப்ர—11. (மயர்வற இத்யாதி) (ஒன்கடர் இத்யாதி) वैणवे पुराणे प्रथमेऽथो नवमे दुर्वासशापनष्टश्रीकदेवस्तोत्रेणाविर्भूतभगवद्वर्णने—“एवं संस्तूयमानस्तु भगवान् शङ्खचक्रधृत् । जगाम दर्शनं तेषां मैत्रेय परमेश्वरः ॥ ६६ ॥ तं दृष्ट्वा ते तदा देवाश्शङ्खचक्रगदाधरम् । अपूर्वरूपसंस्थानं तेजसां राशिर्जितम् ॥ ६७ ॥ प्रणम्य प्रणताः पूर्वं सन्तोषस्तिमितेक्षणाः । तुष्टुवुः पुण्डरीकाक्षं पितामहपुरोगमाः ॥ ६८ ॥”

ஈ— (என்னிசைவினை) நான் “அல்லேன்” என்று அகலாதபடி t என் இசைவு தானாய்ப் புகுந்தவனை. (என்சொல்லி யான் விடுவேனோ) u “சிறிது மயர்வு கிடந்தது” என்று விடவோ? “மயர்வைப்போக்கி, தான் கடக்கவிருந்தான்” என்று விடவோ? “எனக்கு மேன்மேலென நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன்” என்று விடவோ? v “தான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளவிருந்தான்” என்று விடவோ? w வடிவழகில்லை என்று விடவோ? “மேன்மை போராது” என்று விடவோ? x “இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினேன் நான்” என்று விடவோ? y எத்தைச் சொல்லி நான் விடுவது? என்கிறார்.

4.

அ—டான பின்பிறே கொழுந்துண்டாவது; தூரக போஷகங்களுண்டான பின்பிறே பேராக்யத்தில் நெஞ்சு செல்வது; ஆகையாலே “கொழுந்து” (n₉) என்று - பேராக்யதையை விவக்ஷிக்கிறது.

t (என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை) என்னிசைவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. தூர்மபூதஜ்ஞாநம் தூர்வ்யமாகையாலே, தச்சூரீரகத்வமுண்டிதே. “என் சொல்லி யான் விடுவேனோ” என்கிறவிடத்திலே ஓர் ஐதிஹ்யம். அதாவது—ஒரு ப்ரஹ்மணப்பிள்ளை, மாமனார் க்ருஹத்துக்குப் போக; அவன் தூரித்யானாகையாலே இவனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் நெடும்போது ஏற்றமிறைத்துக் காலோய்ந்தவளவில், “விட்டுப்போகைக்கு ஹேதுவாக, மாமனாருக்கு ஒரு கோபத்தை உண்டாக்குவோம்” என்று இறைக்கிற மாமனார்மேலே உயிய; அவனும் “ஒரு குளிர்த்தியிருந்தபடியென்!” என்ன, “கடச்சுட உயிவாரைத் தேடிக்கொள்” என்று இறங்கிப்போனான். இத்தால்—நிரபராத்யானமிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு குற்றத்தைத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு போனானிறே; அப்படி ஏதேனுமாகிலும் குற்றத்தையிட்டுப் போகைக்கு இவனிடத்திலே ஒரு குறை உண்டானாலன்றோ விடலாவது—என்று கருத்து. இன்னமும் இவ்விடத்திலே, ஆழ்வார் தமக்குச் செய்தகுளின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து வித்தூராயருளுவர். அதாவது—A “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மால்கள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே திருவாய்மொழியே எப்போதும் தூரகமாம்படி பண்ணினார்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, தம்முடைய தீவ்யதேஹமே வாஸஸ்தூத மாம்படி பண்ணினார்; அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் உசாத்துணையாம்படி பண்ணினார் என்று. இது - அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்தார். u...x “மயர்வற” இத்யாதித்யகம் ப்ரதிபத்யம்

ஜீ—பின்பிறே கொழுந்துண்டாவது, தூரகபோஷகத்வங்கள் உண்டான பின்பிறே பேராக்யத்தில் நெஞ்சு செல்வது; ஆகையாலே “கொழுந்து” (n₉) என்று - பேராக்யதையை விவக்ஷிக்கிறது. n₉ ஆதீயத இதி-ஆதி: என்றும், தூரகாதித்யுகளாக ஸ்வீகரிக்கப்படுமவன் என்னுதல்; n, n₉ யத்யவா, நித்யஸூரிகளுக்குக் காரணமாகையாவது—அவர்களுக்கு தூரகாதித்யுகளெல்லாம் தானேயாய்க் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகனாயிருக்கை என்னுதல். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தா ஹேதுபூதனான தலைவனென்று ஸப்த்யத்துக்குள்ள அர்த்தம்.

t (என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை) என்னிசைவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. தூர்மபூதஜ்ஞாநம் தூர்வ்யமாகையாலே, தச்சூரீரகத்வமும் உண்டிதே. u...x “மயர்வற” இத்யாதித்ய ப்ரதிபத்யம் ஹேதுகூர்ப்புமென்று திருவுள்ளம்பற்றி பூாவம்

5. விடுவே னேவென் விளக்கையென் னுவியை
நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனை
தொடுவே செய்திள வாய்ச்சியர் கண்ணினுள்
விடவே செய்து விழிக்கும் பிரானையே?

ஆ— 5. வ்யா:— (விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாக, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளை களுடைய கண்களிலே தோற்றி, மற்றொருத்தருக்கும் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வசீகரித்து, அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி இவற்றிலே என்னை வசீகரித்து, எனக்கு தாரகனாய், என்னோடே கலந்தருளின அக்கலவியாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ? என்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன்னை அறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திக்கொண்டாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(என் விளக்கை என்று தொடங்கி) ஸ்வவிஷயாஜ்ஞாநாந்தகாரம் எல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்து, நான் மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கச்செய்தே நிர்ஹேதுகமாய் வந்து, ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாந விஸ்ரம்பு புக்தி களைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்றனுகொண்டு என்னை அடிமை கொண்டவனை. (தொடுவே செய்தென்று மேலுக்கு) நவநீதாதிகளைக் களவுகண்டு “இவன் களவு கண்டான்” என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுநாக்குக் கொடுக்க வொண்ணாதபடி, வேறொருவருக்கும் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக விடவே பண்ணி நோக்கி அடிமை கொண்டவனை. கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும் - கண்ணினுள்ளே தூதராக விழிக்கும் என்றுமாம். விடவு - விடருடைய செயல். விடவேசெய்து விழிக்கை - ஸவிலாஸமாக நோக்குகை என்றுமாம். 5.

அ—ஹேதுகூர்ப்புமித்யபிப்ராயேண பூவமாஹ (சிறிது மயர்வு இத்யாதி) v, w “ஒண்கடர்க் கற்றையை” என்கிற பதத்துக்குப் பூர்வோக்தமான அர்த்தத்துவயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) x “என்னிசைவினை” என்றத்தைப்பற்ற (இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி) “மயர்வற என்று தொடங்கி என்சொல்லி யான் விடுவேனோ” என்று உரையந்வயம். 4.

ஜீ—(சிறிது மயர்வு இத்யாதி) v, w “ஒண்கடர்க் கற்றை” என்கிறதின் அர்த்தத்துவயாபிப்ராயேண அருளிச்செய்கிறார் (தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யத்துவயத்தாலே) x “என்னிசைவினை” என்றத்தைப்பற்ற (இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி) y (எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது) அவனிடத்தில் ஒரு குறையுண்டானாலன்றோ விடலாவது என்று கருத்து. க்ரமேணந்வய: 4.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அவன் எனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்த நான் விட சூழ்மனல்லன் என்கிறார்.

என் விளக்கை—என்னுடைய ஸ்வரூப் விஷயமான ஜ்ஞாநதீப ப்ரகாஸகனாய், என் ஆவியை—என் ஆத்மாவை, (அவகாஸம் பார்த்து) நடுவே—நடுவே, வந்து—புகுந்து, உய்யக்கொள்கின்ற—(அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக் கொண்ட, நாதனை—நாதனாய், தொடுவே—க்ருத்ரிம சேஷடிதங்களை, செய்து—பண்ணி, இளம் — அநந்யயோக்யமான பருவத்தையுடைய, ஆய்ச்சியர்—இடைச்சியர், கண்ணினுள்—கண்ணுக்குள்ளே, விடவே செய்து—(தானும் அவர்களும் அறிந்த) தூர்த்தக்ருத்யத்தைப்பண்ணி, விழிக்கும்—கண்கலப்புச் செய்யும், பிரானை—உபகாரகளை, விடுவேனோ—விடவல்லேனோ?

விடவு-தெளர்த்தயம். பிரான் என்று - தமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த உபகாரம் தோற்றுகிறது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—தன்னை அறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திநாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக வஸீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (விடுவேனோ என் விளக்கை) ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் நீங்கும்படி பண்ணி, தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்தவனை விடுவேனோ? (என் ஆவியை) 1. “असन्नेव स भवति” (அஸந்நேவ ஸ பவதி) என்கிற படியே உருமாய்ந்துபோன என் ஆத்மாவை. (நடுவே வந்து) விஷயப்ரவண னாய்ப்போகாநிற்க நடுவே வந்து. நிர்ஹேதுகமாக என்னவுமாம். (வந்து) நானிருந்தவிடத்தே தானே வந்து. (உய்யக்கொள்கின்ற) அஸத்கல்பனான என்னை 1. “सन्तमेन ततो विदुः” (ஸந்தமேநம் ததோ விது:;) என்னப்பண்ணினபடி. (கொள்கின்ற) கொண்டு விட்டிலன்; மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிறவத்தனை. (நாதனை) உய்யக்கொள்கைக்கு நிபந்தனம் சொல்லுகிறது. இழவுபேறு தன்னதான குடல் துடக்கைச் சொல்லுகிறது. இப்படி தன் பேராக க்ருஷி பண்ணினவிடமுண்டோ? என்னில் (தொடுவே செய்து) வெண்ணெய் அவர்கள் கொடுக்கிலும் “வேண்டா” என்று களவிலே இழிந்து. பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிலுகிடுமதுக்காக வந்த — (இளவாய்ச்சியர்) புருஷர்களுக்கும், வருத்தத்தைகளுக்கும் ஒரு பூயமுமில்லை. இவனாலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் “இவன் பிடிபட்டுக் கட்டுண்டான்” என்ற வாதே, ப்ரீதைகளாய்க் காணவருவார்கள். (கண்ணினுள்) மற்றை எவர்களுக்கும் தெரியாதபடி. (விடவேசெய்து விழிக்கும்) தூதாக விழிக்கும். A தூதுசெய் கண்களிறே. விஷமமான சேஷடிதங்கள் என்னவுமாம். விடருண்டு தூர்த்தர். அவர்களுடைய செயலைச்செய்து என்றுமாம். (பிரானையே) அந்நோக்காலே அவர்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கிநாற்போல என்னையும் அநந்யார்ஹனாக்கின உபகாரகளை. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றோ நான் இவனைவிட்டுப் புறம்பே போவது! என்கிறார்.

வ்யா:— (விடுவேனோ என் விளக்கை) b ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தவனை. “என் விளக்கை” என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில்; இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு c ஸ்நேஹமில்லையே; c ஸ்நேஹமுண்டாகி லிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாஸிப்பது. d விளக்காவது - தன்னையும் காட்டி, பதார்த்தங் களையும் காட்டுவதொன்றிறே. இவர்க்குத் e தன்னையும் காட்டி f ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் f₁ விரோதி ஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது. (என்னுவியை இத்யாதி.) g “தானொருவன் உளன்” என்னுமறிவாதல், தன்பக்கல் அபேகையாதல் இன்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவஸ்யனாய் h உருமாய்ந்து போந்த என் ஆத்மாவை. (நடுவே வந்து) i நிர் ஹேதுகமாக வந்து. j விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க, நடுவே வந்து மீட்டவித்தனை. (i₂ உய்யக்கொள்கின்ற) k கொண்டு விட்டிலன்; மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (விடுவேனோ இத்யாதி.) கீழிற்பாட்டுக்கு ஸேஷம் இப்பாட்டு. a ஆனாலும், A வளவேமுலகில் ஆழ்வாரன்றோ நீர்; அவ்விஷயத்தைக் கண்டவாறே அகல்வீரே; என்ன (திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி):

b தீபஸ்ய தமோநிவர்த்தகத்வம் பதார்த்தப்ரகாஸகத்வஞ்சேத்யாகாரத்வயமஸ்தி; ததூஹ (ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி.) c ஸ்நேஹம்-புக்தி: , தைலஞ்ச. d புகுவதோ தீபத்வேநாபிதூதாறே ஹேதுமாஹ (விளக்காவது இதி) e தன்னை என்கையாலே-ப்ராப்யஸ்வரூபமும், உபாயஸ்வரூப மும் சொல்லிற்று. f ஸ்வஸ்வரூபம் என்கையாலே - ஸ்வரூபம் கிங்கரஸ்வரூபமாகையாலே, கைங்கர்யரூப பூலம் ஸித்தமாகிறது. e, f, f₂ ஆக, தன்னையும் இத்யாதிநா - அர்த்தபஞ்சகம் விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது. g “உய்யக்கொள்கின்ற” இத்யுத்தரத்ராபிதூதாநாத் பூர்வாவஸ்தூபராமர்ஸி “என்” இதி பதும் இத்யபிப்ராயேண பூாவமாஹ (தானொருவன் இதி) B “குதனாய்க் கள்வனாகி” இத்யாதி. h உருமாய்ந்து-ஸ்வரூப நாஸமாய். i (நிர்ஹேதுக

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (விடுவேனோ இத்யாதி.) கீழிற்பாட்டுக்கு ஸேஷம் இப்பாட்டு. a இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கி, பின்னையும் A வளவேமுலகு ஆழ்வாரல்லீரோ நீர், உம்முடைய வார்த்தையை விரிவஸிக்கப்போமோ? என்ன, என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொள்வது.

b தீபத்துக்குண்டான தமோநிவர்த்தகத்வ பதார்த்தப்ரகாஸகத்வாகாரங்களை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி.) c ஸ்நேஹம்-புக்தி: , தைலஞ்ச. d அவனை விளக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (விளக்காவது இத்யாதி.) e, f, f₂ தன்னையும் காட்டி இத்யாதியாலே மூன்றைச் சொன்னது-அர்த்தபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். g பூர்வாவஸ்தூபராமர்ஸி “என்” என்கிற பதும் இத்யபிப்ராயேண பூாவம் (தானொருவன் இத்யாதி.) h (உருமாய்ந்து) ஸ்வரூபநாஸமாய். i “நிர்ஹேதுகமாக வந்து” என்கிறது-ஆர்த்திகார்த்தம். j (விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி.) ஸப்தார்த்தம். k வர்த்தமாநார்த்தம் (கொண்டு இத்யாதி.)

ஈ—வித்தனை. 1. “असन्नेव स भवति” (அஸந்நேவ ஸ பவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்ப னான என்னை 1. “सन्तमेनं ततो विदुः” (ஸந்தமேநம் ததோ விது:) என்னப்பண்ணி னான். “என் ஆவி” என்று உம்மதாகச் சொன்னீர்; உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து உய்யக்கொள்ள நிபந்தநமென்? என்ன (k₂ நாதனை) ஆருடைய வஸ்து அழியப் பக்கது? 1 “நான்” என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனாகையாலே செய்தான்.

m ஆரேனும் பேற்றுக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ? என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணினார் ஆர்? (n தொடுவே செய்து) o ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்களைச்செய்து. p ஒரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு, அங்கே அகப்படுமே; “கள்ளனைக் காணவேணும்” என்றிருப்பாருமுண்டே; இவனாலே q புண்பட்ட வர்கள் எல்லாரும் காணவருவார்களே; r புருஷர்களுக்கும் வருத்தைகளுக்கும் ஒரு

அ—மாக வந்து) என்றது-ஆர்த்திகார்த்தம். 1 (விஷயப்ரவணமாய் இத்யாதி) ஸப்ரதார்த்தம். k வர்த்தமாததாத்பர்யம் (கொண்டு இத்யாதி) 1 (நானென்று ஒருவன்) ஸ்வதத்தான்.

m மேலுக்கு அவதாரிகை (ஆரேனும் இத்யாதி) ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபித் தைக்கு யத்நம்பண்ணின இடமுண்டோ? என்று தாத்பர்யம். n “தொடுவே” என்ற ஏகாரத் துக்குத் தாத்பர்யம்-“சிலர் வெண்ணெய் கொடுக்கிலும் கொள்ளான்” என்று. o (ஆராய்ச்சிப்படும்) தொடுவு என்று களவு. அதை ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்றது, வெண்ணெயுண்போலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேசியமாகையாலே; ஆராய்ச்சி பிறக்கிறதே பெண்கள் திரளுவது. ஆராய்ச்சிப்படும் செயலாவது - கேட்பவருத்த₂ எல்லாரும் கூடி “பெண்கள் க்ருஷ்ணன் கண்படவொண்ணாது” என்று நிலவறைகளிலே கொடுபோய் வைக்கையாலே, அவர்களைப் பெறுகைக்காக அவர்களும் வரும்படி கேள்விபிறக்கும் செயலைச்செய்து என்றபடி. p ஆராய்ச்சிப்படும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒரிடத்திலே போய் இத்யாதி) q புண்பட்டவர் என்று - குணசேஷத்தவித்த₂ராதல், வில்லேஷது:க்கிதராதல். r “ஆய்ச்சியர்” இத்யதேத - புருஷர் வ்யாவர்த்தயந்தே; “இளவாய்ச்சியர்” இத்யதேத - வருத்த₂ர வ்யாவர்த்தயந்தே; தத₂ரநம் (புருஷர்களுக்கும் இதி)r₂ “கேட்பாதாம் வருத்த₂கேட்பீதாம் சக்ருஷ்ணவிலேஷஜா பீதிர் நான்தி”

ஜீ—l₂, k₂ “உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை” - அஹங்காராதி₂களால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக் கொண்ட நாதனை இதி ஸப்ரதார்த்த₂:. 1 (நானென்று ஒருவன்) ஸ்வதத்தான்.

m மேலுக்கு அவதாரிகை (ஆரேனும் இத்யாதி) ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபித் தை யத்நம்பண்ணின இடமுண்டோ? என்றபடி. n “தொடுவே” என்ற ஏகாரத்துக்குத் தாத்பர்யம்-“சிலர் கொடுக்கிலும் கொள்ளான்” என்று. தொடுவு-களவு. o அதை ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்றது. வெண்ணெயுண்போலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேசியமாகையாலே; ஆராய்ச்சி பிறக்கிறதே பெண்கள் திரளுவது. ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்கள் - கேள்வி பிறக்கும் செயல்கள். p ஆராய்ச்சிப்படும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒரிடத்திலே இத்யாதி) q புண்பட்டவர்கள் என்று-குண

ப்ர— 1. (விடுவேனோ இத்யாதி) (உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை) வைசிரி₂கே(29)

“असन्नेव स भवति असद्भवेति वेद वेत्। अस्ति भवेति वेदेद सन्तमेनं ततो विदुः॥”

A 9-10-9. § [] இவ்வடைப்பிணுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — அவனேதான் விடில் செய்வதென்? என்னில்; தன்னுடைய திவ்யசேஷிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்வதிப்பேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பிரான் என்று தொடங்கி) தொடுக்கப்பட்டுப் பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவமக்ஞையான பூமியை எடுப்பதும் செய்து, ஆஸ்ரிதர் ஏவிற்றுச் செய்து அவர்கள்பக்கலிலே வ்யாமுக்ஞதனாய், இச்செயல்களாலே என்னை அடிமை கொண்டவன். விராய் மலர்த்துழாய் - பூக்கள் விரவின துழாய் என்றுமாம். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் நான் இசையேன் என்கிறார்.

பிரான் — உபகாரகனாய்க்கொண்டு, பெருநிலம் — மஹாப்ருதிவியை, கீண்டவன்—எடுத்தவனாய், பின்னும்—தொடுக்கப்பட்டு, விராய்—விரவின, மலர்—மலரையுடைத்தான, துழாய்—திருத்துழாயாலே, வேய்ந்த—செறியச் சூழப்பட்ட, முடியன்—திருமுடியையுடையனாய், மராமரம் எய்த—(மஹாராஜர் விஸ்வஸிக்கைக்காக) மராமரத்தை எய்த, மாயவன்—ஆஸ்சர்யபூதனானவன், என்—என்னுடைய, உள்—நெஞ்சுக்குள், இரான் எனில்—இரான் என்னுமளவில், பின்னை—பின்னை, யான் — (அவனையொழியச் செல்லாத) நான், ஒட்டுவேனோ — இசைவேனோ? தொங்குவேனோ? என்றுமாம்.

மாயவனென்று - மராமரம் ஒன்றளவில் நில்லாதே, ஏழு மரமும், மலையும், பாதாளமும் உருவ எய்த ஆஸ்சர்யம். விராய் மலர்த்துழாய் என்று-பரிமளத்தையுடைய செவ்வித்துழாய் என்றுமாம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—அவன்தான் விடில் செய்வதென்? என்னில்; தன் நீர்மையாலே என்னைத் தோற்பித்தவனை நான் விட இசைவேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பிரான்) நிலா, தென்றல் போலே தன்படிகளைப் பரார்த்துமாக்கி வைக்குமவன். இதினுடைய உபபாதுகம் மேல்—(பெருநிலம் கீண்டவன்) ரக்ஷய வர்க்கும் பரப்புண்டென்னாக் கைவிடானே. ப்ரளயார்ணவத்திலே புக்கு, பூமியைத் தன் பேருகத் தன்னை அழியமாறி எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்ட என்னை எடுத்தவன். (பின்னும் விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்) ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று; நெருங்கத் தொடையுண்டு, பரிமளத்தையுடைத்தாய், செவ்விபெற்றுள்ள திருத்துழாய். விரையை “விராய்” என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, மலர் விரவின துழாய் என்னவுமாம். வேய்ந்த முடியன் - சூழப்பட்ட திருமுடியையுடையவன்; “ஏய்ந்த” என்று பாட, மானபோது - சேர்ந்த முடி. (மராமரம் எய்த மாயவன்) ரக்ஷணத்திலே அதிஸங்கை

இ-பண்ணினவனுக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்தும் அவன்காரியத்தை முடியச்செய்யும் வ்யாமோஹாதிசயத்தை உடையவன். (என்னுள் இரான் எனில்) இப்படி ஆஸ்ரிதர் தன்பக்கலிலே சேருகைக்கு க்ருஷிபண்ணுமவன் என்பக்கல் இரான் என்னில். “எனில்” என்கையாலே - விட ஸம்பூரவநையிலே என்கை. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) பின்னை நான் இசைவேனோ? “பின்னை நான் தொங்குவனோ” என்னும் ஆச்சான். 6.

ந-அவ:- ஆறும் பாட்டு. a“இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கிப் b பின்னையும் நீரல்லீரோ, உம்முடைய வார்த்தையை விஸ்வலிக்கப்போமோ?” என்ன; “அவனாலே அங்கீகருதனான நான் அவனை விடுவேனோ?” என்றார் கீழிற்பாட்டில்; “உம்மை அவன் தான் விடில் செய்வதென்?” என்ன; “தன் குணசேஷிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்வதிப்பேனோ?” என்கிறார் இதில்.

வ்யா:- (c பிரான்) d நிலா, e தென்றல், சந்தநம் பிறர்க்கேயாயிருக்குமா போலே, தன் f படிகளையடையப் பிறர்க்காக்கிவைக்குமவன். g ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும் பண்ணும் உபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்” என்கிறது. h அதை உபபாதிக்கிறது மேல்-(பெருநிலம் கீண்டவன்) ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம். i ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீருக்கும் j சேற்றுக்கும் k இருயாத வடிவைக்

அ- ஆறும் பாட்டு (பிரான் இத்யாதி) a பூர்வகூடேயாக்தமர்த்தமநுவதி (இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கி இதி) b (பின்னையும் நீரல்லீரோ இதி) வளவேமுலகில் ஆழ்வார் கிலேதி பாவ:.

c பிரான்-உபகாரகன். d,e நாராயணன், வாஸுதேவன், என்றற்போலே “உபகாரகன்” என்று திருபிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிலா, தென்றல் இத்யாதி) d நிலா-சந்திரிகை. e தென்றல்-மலயவாயு. f படிகள் - ப்ரகாரங்கள்; அடைய என்கையாலே-ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லுகிறது. g இன்னார்க்கு என்னுமையாலே (ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஸ்ரித விஷயமாகவும்) என்கிறார். வத்வா, ஆபத்தநாயகியிலே உதவி உபகரிக்கும் என்று அர்த்த நாதரம் (ஸர்வ இத்யாதி) ஏகார்த்தமாதல். h அதை-உபகாரத்தை. i இப்போது, பூய்யத்தநாயகம் பண்ணினத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி)

ஜீ- ஆறும் பாட்டு. (பிரான் இத்யாதி) a கீழில் பாட்டில் அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார் (இப்போது இத்யாதி) b (பின்னையும் நீரல்லீரோ) வளவேமுலகில் ஆழ்வாரன்றோ என்றபடி.

c பிரான்-உபகாரகன். d,e நாராயணன், வாஸுதேவன் என்றற்போலே “உபகாரகன்” என்று திருபகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் (நிலா இத்யாதி) f படிகள் - ப்ரகாரங்கள்; அடைய என்கையாலே - ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லுகிறது. g “இன்னார்க்கு” என்னுமையாலே (ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும்) என்கிறார். ஆபத்தநாயகியிலே உதவி உபகரிக்கும் என்று அர்த்தநாதரம் (ஸர்வ இத்யாதி) ஏகார்த்தமாதல். h அதை-உபகாரத்தை. i இப்போது, பூய்யத்தநாயகம் பண்ணினத்தை அருளிச்செய்ததுக்கு பாவம்

ஈ—கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (1 பின்னும் m விராய் n மலர்த்துழாய் o வேய்ந்த முடியன்) p ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று. l, நெருங்கத் தொடையுண்டு, m, பரிமள ப்ரசுரமாய், n, செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே o, சூழப்பட்ட திருவபி, ஷேகத்தை உடையவன். விரையை, “விராய்” என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது. அன்றியே, n, மலர் விரவின திருத்துழாய் என்றுமாம்.

(q மராமரம் எய்த r மாயவன்) ஆஸ்ரிதவிஷயமாக உபகரிக்கும்படி. s மஹாராஜர், வாலி மிடுக்கையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “நீர் வாலியைக் t கொல்லமாட்டீர்” என்ன, “நான் வல்லேன்” என்று u மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யம் செய்யும் r, வ்யாமோஹத்தை உடையவன். (என்னுள் இரான் எனில்) v இப்படி ஆஸ்ரிதரை விஷயீகரித்து அவர்கள் பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரான் எனில்; w “எனில்” என்கையாலே - விட ஸம்பூரணநயில்லை என்கை. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) x “எப்ரகாரத்தாலும் இரேன்” என்னுமாகில், பின்னை, y நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ? z என்னுடைய கர்மபாரதந்தர்யம்போலே

அ—] சேற்றுக்கும்-பங்கத்துக்கும். k இருயாத-பின்வாங்காத. l, l, பின்னும்-நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்ட. n, n, விராய்-விரை; பரிமளம் வன்றபடி; n, n, n, மலர்-செவ்வியாதல், புஷ்பமாதல். o, o, வேய்ந்த - சூழப்பட்ட; வேய்தல்-புனைதலும், சூழதலும். அதாவா, “வேய்ந்த” என்றது - சேர்ந்த என்றதாய், அத்தாலே சூழப்பட்ட என்கிறது. p “பெருநிலம் கீண்டவன்” என்றத்தோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பனையோடே இத்யாதி) ஒப்பனை - அலங்காரம். n, (மலர் விரவின) விரவுதல் - கூடுதல்; மலரோடே கூடின.

q மராமரம்-ஸாலவ்ருக்ஷம். r, r, மாயவன்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன். s ஆஸ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில் மராமரம் எய்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (மஹாராஜர் இத்யாதி) t கொல்ல - ஹிம்ஸிக்க. u மழுவேந்தி-தப்தாய:பிண்ட,த்தை எடுத்து. v “மராமரம் எய்த” என்றத்தால் பூவிதத்தை அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு. “என்னுள் இரான் எனில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி) w எனில்-யதி, x “இரான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (எப்ரகாரத்தாலும் இதி) y (நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ இதி)

ஜீ—(ப்ரளயம் இத்யாதி) k இருயாத-பின்வாங்காத. l, l, பின்னும்-நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்ட. n, n, விராய்-விரை; பரிமளம். n, n, மலர்-செவ்வி. n, n, இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு, புஷ்பம். o, o, வேய்ந்த - சூழப்பட்ட. வேய்தல் - புனைதலும், சூழதலும். p “பெருநிலம் கீண்டவன்” என்றத்தோடே கூட்டி பூரவம் (ஒப்பனையோடே இத்யாதி) ஒப்பனை - அலங்காரம். n, மலர் விரவின - மலரோடே கூடின; விரவுதல் - கூடுதல்.

q மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம். r, r, மாயவன்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன். s ஆஸ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில் மராமரம் எய்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (மஹாராஜர் இத்யாதி) v “மராமரம் எய்த” என்றத்தால் பூவிதத்தை அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு “என்னுள் இரான் எனில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (இப்படி இத்யாதி) w எனில் - யதி, x “இரான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (எப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி) z ஸ்வதந்த்ரஞ்சையாலே போகானோ?

7. யானொட்டி யென்னு விருத்துவ மென்றின்
தானொட்டி வந்தென் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊனொட்டி நின்றென் னுயிரில் கலத்(து)இயல்
வானொட்டு மோஇனி யென்னை நெகிழ்க்கவே?

ஆ— 7. வ்யா:— (யான் ஒட்டி) என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே அவன் என்னை விட்டு, எனக்கும் ஒரு புத்தி, தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? என்னில்; என்னுடைய ஸம்வாத்யமின்றியேயிருக்கச்செய்தே தானே ஒட்டிக்கொண்டு வந்து, தன்னுடைய குணசேஷ்யதாவிஷ்காரத்தாலே என் நெஞ்சை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற ஆத்மாவோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற இவன், தன்னை விடுவேன் என்றால் என்னை விடவொட்டுமோ? என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டவன், நான் போவேன் என்னிலும் என்னைப் போகவிடான் என்கிறார்.

வ்யா:— (யான் ஒட்டி என்று தொடங்கி) நான் இசைந்து ஹ்ருத்யத்திலே இருத்துவேன் என்றிலேன்; தானே இருப்பானாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடு வந்து அவிதேயமான என்னுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக்காட்டி என்னையறியாமே அகப்படுத்தி. (ஊன் ஒட்டி என்று தொடங்கி) என்னுடைய தேஹத்தையே நிரதிஸ்யபே, பாக்யமாகப் பற்றி, விடாதே நின்று, என் ஆத்மாவோடே கலந்து அக்கலவியாலல்லது செல்லாத தன்மையையுடையவன். 7.

ஈ—அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என் z_1 இசைவின்றிக்கே இருக்க, அவனாலே போகப்போமோ? z_2 அன்றியே, “நான் தொங்கு வேனோ” என்று * பிள்ளான் பணிக்கும்படி. 6.

ஐ—அதேத பரங்குஸார்யஸம்மதிம் விநாஸக்யத்தும் தஸக்தோதீத்யர்த்த z_1 ; ஸித்த z_2 ; z_3 ஸ்வதத்தர்: z_4 ஸ: z_5 ச z_6 சி சேத் கோ நிவாரக இத்யாஸங்காயாம் ஆஸ்ரிதபரதந்தர்யஸ: இத்யுத்தராம் வதிஷ்யத், ததுபரி ப்ரஸக்தாம் தவதீயகர்மபாரதந்தர்யவத் ப z_7 க z_8 வந்திஷ்டாஸ்ரிதபாரதந்தர்ய மபி அகார்யகாஞ்சேத் கிம் கரிஷ்யஸீதி ஸங்காஞ்ச பரிஹரத் ப z_9 வமாஹ (என்னுடைய கர்ம பாரதந்தர்யம் இதி) கர்மபாரதந்தர்யநிவர்த்திகா க்ருபா; ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யாபக்யமஹேதுர் நாஸ்தீதி ப z_{10} வ:; (கர்மபாரதந்தர்யம்போலே) வைத z_{11} ர்யத்யுஷ்டாந்தம். z_{12} (இன்றிக்கே இதி) மத் z_{13} விநா ஸாஸஹத்வாத் த க z_{14} யிஷ்யதீதி ப z_{15} வ:; z_{16} அர்த்த z_{17} ாந்தரத்திலே, ஒட்டுகை-தொங்குகை. அதாவது- த z_{18} ரிக்கை. “பிரான் பெருநிலம் கீண்டவன்” என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 6.

ஐ—என்ன (என்னுடைய இத்யாதி z_1) கர்மபாரதந்தர்யம் தத்க்ருபா ப்ரதிஹதம்; ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லை என்றபடி. z_2 அர்த்த z_3 ாந்தரத்திலே, ஒட்டுகை-தொங்குகை. அதாவது- த z_4 ரிக்கை. க்ரமேனாத்வய: 6.

* ஆச்சான் என்று இருபத்துநாலாயிரப்படியில் உள்ளது.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுப்போகிலும் அவன் இசையான் என்கிறார்.

யான்—நான், ஓட்டி—இசைந்து, “என்னுள்—என்னுள்ளே, இருத்துவம்—இருத்துவோம்” என்றிலன்—என்று நினைத்திலேன்; தான்—தானே, ஓட்டி வந்து—ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து, என்—என்னுடைய, தனி—ஸ்வதந்த்ரமான, நெஞ்சை—நெஞ்சை, வஞ்சித்து—நான் அறியாதபடி வஸீகரித்து (அதடியாகவே), ஊன்—ஸரீரத்திலே, ஓட்டி—பொருந்தி, நின்று—புகுந்து நின்று, என் உயிருள்—என் ஆத்மாவிலே, கலந்து—கலந்து, இயல்வான்—(அத்தாலே) ஸத்தை பெற்றருளாய் நடக்கிறவன், இனி—இனி, என்னை—என்னை, நெகிழ்க்க—நெகிழ்த்துக்கொள்ள, ஓட்டுமோ—ஓட்டுமோ ? 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்க, வருந்திச் சேர்த்துக்கொண்டவன், நான் போவேன் என்னிலும் போகவொட்டான் என்கிறார்.

வ்யா:— (யான் ஓட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலன்) நான் இசைந்து, என் ஹருத்யத்திலே இருத்துவேன் என்றிலன். இசைவு என்னாலே வந்ததாகி லன்றோ விடுகை என்னாலே வந்ததாவது. இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கிட்டின படியென் ? என்னில்: (தான் ஓட்டி வந்து) நிரபேக்ஷனான தான் “உம்முடைய பக்கலிலே இருக்கை தவிரேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து. 1. “अथ मे मरणं चाऽपि त्वरणं सागरस्य वा” (அத்ய மே மரணம் வாடபி தரணம் ஸாக்ரஸ்ய வா). (என் தனி நெஞ்சை) எனக்கு புவ்யமாய், தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை. (வஞ்சித்து) தன்னுடைய ஸீலாதி, குணங்களாலும், வடிவழகாலும் என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி. மநஸ்ஸு பிடிபட்டபின்பு செய்ததென் ? என்னில் ; (ஊன் ஓட்டி நின்று என்னுயிரில் கலந்து) அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே, எனக்கு த்யாஜ்யமான ஸரீரத்தைத் தனக்கு பேராக்யமாகப் பற்றிநின்று, விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தான். (இயல்வான்) வ்யாமோஹத்தை ஸ்வபூவமாக உடையவன் என்னுதல்; இப்படி உத்ஸஹிக்குமவன் என்னுதல். (ஓட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே) முன்பு துவேஷம்பண்ணித் திரிந்த நாள் என்னை என் கைவசத்தே விட்டுத் திரிதந்தான்; இப்போது இப்படி நிர்ஹேதுக மாக விஷயீகரித்தவன், புல துஸையிலே “நான் நெகிழ்ந்து போவேன்” என்றால், அவன் ஸம்வதிக்குமோ ? 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு:— a “குணத்ரயவஸ்யராய்ப் போந்தீர்; b காத்யாசித்கமாக ‘அவனை விடேன்’ என்கிறீர்; உம்முடைய வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கப்போமோ?” என்ன; “நான் அவனை விட்டாலும் அவன்தான் என்னை விடான்” என்கிறார்.

வ்யா:—(யான் இத்யாதி;) c இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது; d “ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடைய e பாடே இருப்போம்” என்றால், f “ஒட்டேன்” என்பரே; “ஆகில் இங்கே இருக்கக் கடவோம்” என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது; g நான் h இசைந்து “என்னுடைய ஹ்ருத்யத்திலே இருக்கவேணும்” என்றிலேன். (i தானொட்டி வந்து) j 1. “अद्य मे मरणं चाऽपि तरणं

அ— ஏழாம் பாட்டு. (யானொட்டி இத்யாதி;) a “ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே” என்ற பத்யத்தைக் கடைசித்து ஸங்காபரிஹார ரூபேண ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (குணத்ரய வஸ்யராய் இத்யாதி;) b காத்யாசித்கமாக - ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே.

c “இருத்துவம் என்றிலன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி;) வத்யவா, “அவன் விடான்” என்றதுக்கு உபயுக்தமாகத் தமக்கு இசைவைப் பிறப்பித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி;) h ஒட்டி - இசைந்து. d “தானொட்டி வந்து” என்று - தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து என்கையாலே, முந்துற இசையாமல் இருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று, அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் (ஆழ்வீர் என்று தொடங்கி) பூர்வக்யாத்யாயாம் “யான் ஒட்டுவேனோ?” இத்யபித்யாநாத் - 2. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநினோ஽த்யார்த்தமஹம்” இத்யஸ்யார்த்தம் உக்த:; அஸ்யாம் க்யாத்யாயாம், “இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?” இத்யபித்யாநாத் - 2. “ஸ ச மம ப்ரிய:” இத்யஸ்யார்த்தம் உச்யதே. e பாடே - பார்ஸ்வத்திலே. f ஒட்டேன் - ஸஹியேன். g,h ஸப்யத்யார்த்தம் (நான் இசைந்து இத்யாதி;) i தானொட்டி வந்து - தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து என்றபடி. j ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதுக்கு த்யுஷ்டாந்தம் (அத்யய இத்யாதி;) அபி: அவத்யார

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (யானொட்டி இத்யாதி;) a “ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே” என்ற பத்யத்தைக் கடைசித்து ஸங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை (குணத்ரய வஸ்யராய் இத்யாதி;) b காத்யாசித்கமாக - ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே.

c “இருத்துவம் என்றிலன்” என்றதுக்கு பூவாம் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி;) d முந்துற இசையாமல் இருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று, அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் (ஆழ்வீர் இத்யாதி;) g,h ஸப்யத்யார்த்தம் (நான் இசைந்து இத்யாதி;) h ஒட்டி - இசைந்து. i தானொட்டி வந்து - தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து. j ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினதுக்கு த்யுஷ்டாந்தம் (அத்யய மே இத்யாதி;) யத்யத்காண்டே, ஏகனிம்ஸே, 1. “இநி ராமோ மஹிம் க்ருத்வா மஹாபூஹார் மஹோத்யதிம் | அதிஸ்ரீர்யே ஸ விதிவத் ப்ரயதோ நியதோ முநி: ||”

ப்ர— j 1. (யானொட்டி இத்யாதி;) (வந்து) युद्धकाण्डे एकविंशे “दक्षिणो दक्षिणं रामो महापरिघसन्निभम् | गोसहस्रप्रदातारमुपधाय भुजं महत् | अद्य मे मरणं चापि तरणं सागरस्य वा || ८ || इति रामोऽञ्जलिं कृत्वा महाबाहुर्महोदधिम् | अधिशिष्ये स विधिवत् प्रयतो नियतो मुनि: || ९ ||”

ஈ—சாகரஸ்ய வா” (அத்ய மே மரணம் வா஽பி தரணம் ஸாக்ரஸ்ய வா) என்று, j₂ ‘இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை’ என்றிற்போலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யாயிற்றுப் புகுந்தது.

(என் k தனி நெஞ்சை) தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி l ஸ்வதந்த்ரமாய், l₂ அவிதேயமான நெஞ்சை. (வஞ்சித்து) தன்னுடைய ஸீலாதிசூனங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படி பண்ணி. பின்னைச் செய்ததென்? என்னில் (m ஊன் ஒட்டி நின்று என் உயிரில் கலந்து) n “ஸரீரத்தைப்பற்றி நிற்கிற என் உயிரிலே கலந்து” என்கிறார் என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, “அபிமத விஷயத்தின் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய ஸரீரத்தைப் பற்றிநின்று, பின்னை என் பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (o இயல்வான்) இப்படியை p ஸ்வபூவமாக உடையவன் என்னுதல்; இப்படி A எதிர் சூழல் புக்கு q உத்ஸஹித்தவன் என்னுதல்.

அ—ஊர்த்தம்: j₂ “அத்ய மே தரணம் பூயாத்வா ஸாக்ரஸ்ய மரணமேவ வா” இத்யத்வவக் ஹ்ருதி₂ நித்யாயார்த்தமாஹ (இத்தை முடித்தல் இதி) 1. “சாபமாநய” இத்யாதிப்படினைக் கடைசித்து இப்படி யோஜித்தது. இவ்விடத்திலே ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்.

அதாவது — ஒரு ப்ராஹ்மணன் பரமலுப்தனாயிருப்பாராய், வேறொரு ப்ராஹ்மணன் அவன் க்ருஹத்திலே பேராஜநார்த்தமாகச்செல்ல, சிலர் இருந்து, “அவன் ஒருவர்க்குக் அஸநமிடான், லுப்தன்கான்” என்ன, “உங்கள் முன்னே அவனகத்திலே எப்படியும் உண்டு வருகிறேன்” என்று, தன் ஆர்த்தியைக்காட்டி, “இத்தனை ப்ரஸாதும் உண்டாகினால் ஜீவிக்கலாம்” என்ன, அவன் தன்னால் ஆவதில்லை என்ன, இவனும் இறுகப்பிடிக்க “ஆனால், இலையில்லை” என்ன; மடியில் இலை எடுத்துக்காட்டி, “கொண்டுவந்தேன்” என்ன, “கழுத்தறுக்க வருகிறவர் கத்தியும் கையிலே கொண்டுவாராரோ” என்று பின்னைவுக் சாறஸநம் இட்டானும்—என்று. இத்தால் “எப்படியும் அவன் க்ருஹத்திலே உண்டு வருகிறேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்தானிறே என்றபடி.

k தனி - ஸ்வதந்த்ரம். l ஸ்வதந்த்ரமாய் - ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே. n பூர்வரக் யோஜனையில், “ஊன் ஒட்டி நின்று” என்ற ல்யப்புக்கு - அர்த்தஸ்வாரஸ்யமில்லை. m ஊன் - ஸரீரத்தை. o, p, q இயல்வு - ஸ்வபூவமும், முயல்கையும்; முயலுகை - உத்ஸஹிக்கை. r, s “இயல்வான்” என்றதின் அர்த்தத்வயாநுசூனமாக (இப்படி திர்ஜ்ஞை

ஜீ—என்று உத்தாரார்த்தம். j₂ “அத்ய மே தரணம் வா ஸாக்ரஸ்ய மரணம் வா” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் (இத்தை முடித்தல் இத்யாதி) 1. “சாபமாநய” இத்யாதிப்படினைக் கடைசித்து இப்படி யோஜித்தது.

k தனி - ஸ்வதந்த்ரம். l, l₂ (ஸ்வதந்த்ரமாய்) அத ஏவ (அவிதேயமான) என்றபடி. n முத்தின யோஜனையில், “நின்று” என்கிற ல்யப்புக்கு அர்த்தஸ்வாரஸ்யமில்லை. o, p, q இயல்வு - ஸ்வபூவமும், முயலுகையும்; முயலுகை - உத்ஸஹிக்கை. r, s “இயல்வான்” என்றதின்

8. என்னை நெகிழ்க்கிவிட மென்னுடை நன்னெஞ்சத்
தன்னை, அகலவிக்கத் தானும்கில் ஸானினி
பின்னை நெடும்பனைத் தோன்மகிழ் பிடுடை
முன்னை யமரர் முழுமுத லானே.

ஆ— 8. வ்யா:— (என்னை) ஆபுரிதவத்ஸலனாகையாலே அவன்தானும் என்னை விடான்; என்பக்கலுள்ள குணஹாஸியாலே என்னை விட நினைக்கிலும், ஸர்வேஸ்வரன் தன்னாலும் என்னுடைய நெஞ்சை விட முடியாது; நெஞ்சோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே என்னையும் விட முடியாது. நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென்? என்னில், அது நப்பின்னைப்பிராட்டியடிமையன்றோ என்கிறார். 8.

ஒ— வ்யா:— எட்டாம் பாட்டில் — என்னை ஒரு படி விடுவித்தானாகிலும், அயர்வறும் அமரர்கள் ஸேவிக்க, நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கூட இருந்தருளின அழகைக் கண்டு அடிமை புக்க என் நெஞ்சை ஸர்வஸக்தியான தானும் தன்பக்கல் நின்று இனி விடுவிக்கமாட்டான் என்கிறார். (பின்னை என்று மேலுக்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடியதாய்ப் பனைத்திருந்துள்ள தோனை அநுபுவிக்கைக்கிடான முதன்மையுடையனாக. பனைத்தோள் - வேய்போலேயிருந்த தோள் என்றுமாம். 8.

ஈ—(ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே) r இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் தன்பக்கலில்நின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன் என்றால் அவன் இசையுமோ? s எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞாநம் t பூலிக்குமளவாகக்கொண்டு. நான் அகன்றுபோவேன் என்றால், அவன் ஸம்வதிக்குமோ? 7.

அ—மாக இத்யாதி, வாக்யத்துவமும்) r யத்துவா, “யான் ஒட்டி என்னுன்” இத்யாதி, கம் ஹ்ருதி, தித்யாயோக்தம் (இப்படி இதி); s (யத்துவா) உத்ஸாஹ பஷைத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு இத்யாதி) கீழ் வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். t பூலிக்குமளவாகக்கொண்டு-பூலிக்குமளவான அளவிலே. “யான் ஒட்டி என்று தொடங்கி, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?” என்று அந்வயம். 7.

இ—அர்த்தத்துவயாநுருணமாக (இப்படி நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி, வாக்யத்துவமும்) t பூலிக்குமளவாகக்கொண்டு - பூலிக்குமளவான அளவிலே. கீழிற்பாட்டில் “யான் ஒட்டுவேனோ” என்று - 1. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ஽த்பார்த்தமஹம்” என்றதின் அர்த்தத்தையும், இப்பாட்டிலே “என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ” என்கையாலே - 1. “ஸ ச மம ப்ரிய:” என்றதின் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது. “யான் ஒட்டி இத்யாரப்ய, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?” இத்யந்வய: 7.

பு— 8. அவ:— அநந்தரம், இப்படிக்கொத்தவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்; என்னைப் பிரிக்கிலும் என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்க அரிது என்கிறார்.

என்னை—(தான் தந்த ஜ்ஞாந ப்ரேமங்கனையுடையனாய்த் தன்னையொழியச் செல்லாத) என்னை, நெகிழ்க்கிலும்—நெகிழ்க்கிலும், நல்—(தன்னால் வஞ்சிதமாய்த் தனக்கு) நலப்பட்ட, என்னுடை நெஞ்சந்தன்னை—என்னுடைய நெஞ்சுதன்னை, அகல்விக்க—தனித்து அகல்விக்க, தானும்—(ஸர்வஸக்தியான) தானும், இனி கில்லான்—இனி மாட்டான்; (முன்புபோலே விஷயாந்தரஸக்தமன்றே.) (அவன் தான்—) பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, நெடும்—நெடியதாய், பனை—சுற்றுடைத்தான், தோள்—தோளோடே சேர்ந்த, மகிழ்—மகிழ்ச்சியாகிற, பீடுடை—மேன்மையையுடையனாய், முன்னை—பூர்வரான, அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு, முழு—தூரகாதி, ஸமஸ்தத்துக்கும், முதலானே—(தானே) முதல்வனானவனன்றே.

ஆதலால் அவர்களை விடிலன்றே என்னையும் என் நெஞ்சையும் விடுவதென்று கருத்து. பனைத்தோள் என்று - வேய் போன்ற தோள் என்றுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — என்னை விடுவித்தானாகிலும், தன் கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை இனி விடுவிக்க ஸக்தனல்லன் என்கிறார்.

வ்யா:— (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) என்னாலன்றிக்கே, “ஊனொட்டி நின்று” (7) என்கிறபடியே அத்தலையாலே கிட்டின என்னை நெகிழ்க்கவொண்ணாது; அவ்வரிய செயலைச் செய்யிலும். A மயர்வற்ற என்னைப் பிரிக்கை அரிது; அச்செயலைச் செய்யிலும் என்னவுமாம். (என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க) B “நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி” என்றும், A “தொழுதெழு என்மனனே” என்றும் சொல்லலாம்படி தன் பக்கலிலே அவகூறுத்த விலகூணமான என்னுடைய மனஸ்ஸை விடுவிக்க. (தானும் கில்லான்) ஸர்வஸக்தியான தானும் ஸக்தனல்லன். ஸர்வஸக்தியான தான் பண்ணிவைத்த வ்யவஸ்தை, தன்னால்தான் அழிக்கப்போமோ? ஸர்வஸக்தித்வத்தோபாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் வ்யவஸ்திதம் என்கை. (இனி) முன்பு செய்யலாம்; இனிச்செய்யப்போகாது. எத்தாலே? என்னில் (பின்னை இத்யாதி) நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க, அச்சேர்த்தியழகிலே தோற்று அடிமைபுக்க என் நெஞ்சை மீட்கப்போகாது என்கை. அந்த:புரபரிகரத்தை ராஜாவாலும் அநாதூரிக்கவொண்ணாது. 1. “हृद्युक्षणसजिषी” (ஹர்யருக்ஷக, ஸஸந்நிதெ, ஸ) என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள்முன்பு பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை முடிய நடத்த வேணும் என்கை. நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, நெடிதாய்ப் பனைத்திருந்துள்ள

இ—தோளோடே அணைகையாலே ஆநந்திக்குகிற முதன்மையையுடையவன். பணை என்று - வேயாய், பசுமைக்கும், சுற்றுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும், மூங்கில் போலேயிருக்கை என்னவுமாம். 1. “यस्य सा जनकात्मजा—अप्रमेयं हि तत्तेजः” (யஸ்ய ஸா ஜனகாத்மஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:). (முன்னை அமரர்) பழைய அமரர்; 2. “यत्रैयः प्रथमजा ये पुराणाः” (யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:) என்கிற பழைமையையுடையராகை. (முழுமுதல்) அவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிக்களெல்லாம் ஸ்வாதீநமாயிருக்கை.

8

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a “நான் விடேன், அவன் விடான்” என்றற்போலே சொல்லுகிறதென்? இனி அவன்தான் “பிரிப்பேன்” என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்.

வ்யா:— (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) b A மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது; இவ்வரியசெயலைச் செய்யிலும். (என்னுடை நன்னெஞ்சம் b, தன்னை அகல்விக்க) c B “நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி” என்றும், A “தொழுதெழு என் மனனே” என்றும் சொல்ல லாம்படி தன் பக்கலிலே அவகூறித்த நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க. (d தானும் கில்லான்) e ஸர்வஸக்தியென்றோ, எல்லாம் செய்யப்போமோ? என்? செய்து போந்திலனோ இது f நெடுங்காலம்? என்ன (இனி) அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான். “இனி” என்கிற g உரப்பு எத்தைப்பற்ற? என்னில், அதைச் சொல்லுகிறது

அ— எட்டாம் பாட்டு. (என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாதி) a “என்னுடை நன்னெஞ்சத் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்” என்ற பதத்தைக் கடைசித்து ஸங்கதி அருளிச் செய்கிறார் (நான் விடேன் இத்யாதி)

b யத்யுயர்த்தாநுருணம் பூவமாஹ (மயர்வற இதி) c நெஞ்சுக்கு நன்மையாவது ஏது? என்ன (நெஞ்சே இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி. என்னில் முற்பட்டுப் பதறுகிற நெஞ்சே! முற்பட்டு நிற்கிற நீ, பிற்பட்ட என்னோடே கூடிக் காரியத்தை நடத்து. b, c யத்யவா, (நெஞ்சே இத்யாதி) தன்னையின் தாத்பர்யம். d, e (ஸர்வஸக்தி) என்றது-தானின் தாத்பர்யம். f (நெடுங் காலம்) ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த காலம். g உரப்பு - தூர்ட்யம். h தாத்பர்யம் (நப்பின்னை இத்

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (என்னை இத்யாதி) a “என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்” என்ற பதத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (நான் விடேன் இத்யாதி)

b யத்யுயர்த்தாநுருணம் (மயர்வற இத்யாதி) c நன்மைக்கு அர்த்தம் (நெஞ்சே இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி: என்னில் முற்பட்ட நெஞ்சே, முற்பட்டிருக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடே காரியத்தை நடத்துவாய் என்றபடி. d, e “தானும்” என்றதின் அர்த்தம் (ஸர்வஸக்தி இத்யாதி) f (நெடுங்காலம்) ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த காலம். g உரப்பு-தூர்ட்யம். h தாத்பர்யம் (நப்பின்னை

ஈ—மேல் (பின்னை இத்யாதி) h நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்த:புரபரிசுரமான வஸ்துவை அகற்றப்போமோ ? i நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடிதாய், j சுற்றுடைத்தாய், பசுமையையுடைத்தான k மூங்கில்போலேயிருக்கிற l தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையையுடையனும், m 1. “यत्तर्षदः प्रथमजा ये पुराणाः” (யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:) என்கிறபடியே பழையராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய n ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் தன்னதீநமாம்படி யிருக்கிறவன்-ஓ தானும் கில்லான். p 2. “हृद्यक्षगणसन्निधौ” (ஹர்யக்ஷகணஸந்நிதௌ)

அ-யாதி) l ஸப்ரதார்த்தம் (நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய இத்யாதி) k பணை-மூங்கில். j பணை போலேயிருக்கிற தோள் என்று சொல்லுகையாலே, பணைக்கு உண்டான ஆகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (சுற்றுடைத்தாய் என்று தொடங்கி) l தோள் மகிழ் பீடு-தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கை யாலே வந்த பெருமை என்றபடி; ஸம்ஸ்லேஷஸுகமான மகிழ்ச்சியை ஸம்ஸ்லேஷம் என்றது உபசாராத்.

m “முன்னை அமரர்” என்கிறதுக்கு ப்ரமானம் (யத்ர இத்யாதி) ருஷய: - ஜ்ஞாநித:; ப்ரதமஜா: - பழையராயிருந்துள்ள; புராணா: - புராபி நவா:; நித்யபேக்ஷயா: . n முழு - கார்த் ஸந்யம்; “முழு” என்கிறது - ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிபரம். o தானும் கில்லான் என்றது - அந்வய பரம்; “பின்னை நெடும் பணைத்தோள் மகிழ் பீடுடை முன்னை அமரர் முழுமுதலான என்னை

ஜி—இத்யாதி) l ஸப்ரதார்த்தம் (நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய இத்யாதி) k பணை - மூங்கில். j பணையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு உண்டான ஆகாரங்களை அருளிச் செய்கிறார் (சுற்றுடைத்தாய் இத்யாதி) l தோள் மகிழ் பீடு - தோளோடே அணைகையாலே வந்த பெருமை என்றபடி; ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகமான மகிழ்ச்சியை ஸம்ஸ்லேஷம் என்கிறது ஓளபசாரிகமாக.

m “முன்னை அமரர்” என்றதுக்கு ப்ரமானம் (யத்ர இத்யாதி) ருஷய: - ஜ்ஞாநித:; ப்ரதமஜா: - பழையராயிருக்குமவர்கள்; புராணா:-புராபி நவா:; நித்யபேக்ஷயா: . n முழு - ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகள் எல்லாவற்றுக்கும், முதல் - காரணமாயிருக்கிறவன் என்றபடி. o தானும் கில்லான் என்று - அந்வயம் காட்டினபடி. p பாவாந்தரம் (ஹர்யக்ஷ இத்யாதி) ராவணம் ப்ரதி மாருதி:— 1. “रामेण हि प्रतिज्ञातं हृद्यक्षगणसन्निधौ । उत्सादनममित्राणां सीता यैः परिवञ्चिता । अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः ॥ ३३ ॥ न सुखं प्राप्तुयादन्यः किंपुनस्त्वद्विधो जनः ॥ ३३ ॥”

ப்ர— m 1. (என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாதி) (முன்னை அமரர்) யஜுஷி— (अच्छिद्रम्) “यत्तर्षदः प्रथमजा ये पुराणाः”

p 2. सुन्दरकाण्डे एकपञ्चाशे ब्रह्मास्त्रबद्धो रावणं प्रति मारुतिः—“कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३१ ॥ लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः । रामेण हि प्रतिज्ञातं हृद्यक्षगणसन्निधौ ॥ ३२ ॥ उत्सादनममित्राणां सीता यैः परिवञ्चिता । अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः ॥ ३३ ॥ न सुखं प्राप्तुयादन्यः किंपुनस्त्वद्विधो जनः ॥ ३३ ॥”

9. அமரர் முழுமுத லாகிய வாதியை
அமரர்க் கழுதீந்த வாயர் கொழுந்தை
அமர வழும்பத் துழாவிஎன் னுவி
அமரத் தழுவிற் றினிய கலுமோ ?

ஆ— 9. வ்யா:—(அமரர்) A அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், அர்த்தி, கல்பகனாய், நீரதிராய ஸௌந்தரீயத்தை உடையனான எம்பெருமானோடே ப்ருத, ந்நிர்தே, ஸாட ந்நிஹமாம்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே, இனி என்னாலும் அவனை விடமுடியாது என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தாம் அவனோடு கலந்த கலவியின் மிகுதியால் ஸம்ஸ்லேஷ ஸம்பூவநையில்லே என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர் என்று தொடங்கி) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு எல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பானாய், இஜ்ஜகூத்துக்கும் காரணமாய், சுக்ரமான் ப்ரயோஜ தங்களை வேண்டின ப்ரஹ்மாதி, களுக்கும் அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பது செய்து, இடைச்சாதியிலே வந்து, அவர்கள் உளராகத் தானும் உளனானவனை. (அமர என்று தொடங்கி) மிகவும் நெருங்கக் கலசி, என் ஆத்மா ஒருவராலும் பிரிக்க வொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்லேஷித்தது. 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அவனை ஸம்ஸ்லேஷித்த என் ஆத்மா இனி அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ ? என்கிறார்.

ந— என்கிறபடியே q அவர்கள் ஸந்திதியிலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று ; நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரம் எங்ஙனே அகற்றும்படி ? 8.

அ-நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்'' என்று அந்வயம் என்றபடி. ''தன்னதீ, நமாம்படியிருக்கிறவன்தானும் கில்லான்'' இதி யோஜநா வா துர்யிதா. ப ''ஹர்யருக்ஷகண ஸந்திதெ, ள'' இதிவாக்யம் பூவாந்தரம். q (அவர்கள் ஸந்திதியிலே) நித்யஸூரிகள் ஸந்திதியிலே என்றபடி. ''என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்று தொடங்கி, தானும் இனி கில்லான், பின்னை நெடும் பனை என்று தொடங்கி, முன்னை அமரர் முழுமுதலானே'' என்று உரை அத்வயம். 8.

ஜீ-பரிவஞ்சிதா ||'' q (அவர்கள் ஸந்திதியிலே) நித்யஸூரிகள் ஸந்திதியிலே. ''பின்னை நெடும் பனை இத்யாரப்ய, முழுமுதலான், என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாரப்ய, கில்லான்'' இத்யத்வயம். 8.

ப— அமரர்—நித்யஸூரிகளுடைய, முழு—(ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள்) எல்லா வற்றுக்கும், முதலாகிய — ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆதியை — ப்ரத்யாக்ஷனவனாய், அமரர்க்கு—அமரர்க்கு, அமுது—(அவர் ஆசைப்பட்ட) அம்ருதத்தை, ஈந்த—கொடுத்தவனாய், ஆயர்—(தன்னோடு உறவுடையரான) ஆயர்களுக்கு, கொழுந்தை—தலைவனானவனை, என் ஆவி—என் ஆத்மாவானது, அமர—(அந்நியார்ஹமான) பொருத்தம் பிறக்கும்படியாகவும், அழும்ப—(ஸ்வாதந்தர்யாதிகளான இடைத்துரும்பு அறும்படி) கலப்புப்பிறக்கவும், துழாவி—(ஸ்வரூபாதிஸமஸ்த விஷயத்திலும் புக்கு) ஸஞ்சரித்து, அமர—இப்படி ப்ருத்யக் ஸ்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி, தழுவிற்று—உகந்து கலந்தது, இனி அகலுமோ—இனி அகலப் ப்ரஸங்கமுண்டோ? அழும்புதல்-செறியக்கலத்தல். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தாம் அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி பிரிக்க யோக்யமன்று என்கிறார்.

(அமரர் முழு முதலாகிய) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகள் எல்லா வற்றுக்கும் தானே காரணமாகை. (ஆதியை) லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கு புருஷார்த்தோபயோகியான கரணகளேபூரங்களைக் கொடுக்குமவனை. இவ்வரு குள்ளார்க்கும் ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தி உண்டாயிருக்க, இச்சையில்லாமை யாலே, யோக்யதை யைப் பண்ணிக்கொடுக்குமளவினே செய்யலாவது. (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) அந்தக் கரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜனங்களை அபேக்ஷிப்பார்க்கு அவற்றையும் செய்யுமவனை. (ஆயர் கொழுந்தை) அந்நியப்ரயோஜனர்க்கு வந்து அவதரித்து ஸுலபனாய்த் தன்னைக் கொடுக்குமவனை. 1. “परिणाय साधुनाम्” (பரித்ராணய ஸாதூநாம்). (அமர இத்யாதி) இப்படி உபயவிபூதியுத்தனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து, என் ஆத்மா ஏகத்வ்வம் என்னலாம்படி கலந்தது. (இனி அகலுமோ) ப்ருத்யக்ஸ்தித்யுபலம்பும் இல்லாதபடி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தும் அகலப் ப்ரஸங்கமுண்டோ? ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபூத்தி, பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்கவொண்ணாதாப்போலே த்ரவ்யத்துக்கும் நித்யத்தூர்வயத்வம் உண்டாகையாலே பிரிக்கவொண்ணாதாயினே இருப்பது. 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a “தானும் கில்லான்” என்கிற ப்ரஸங்கந்தான் என்? ஏகத்வ்வம் என்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி) a “அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ?” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (தானும் கில்லான் இத்யாதி)

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி) a “அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ?” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (தானும் இத்யாதி)

11— வ்யா:— (அமரர் முழு முதலாகிய) b நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்த்யாதி, கள் தன்னதி, நமாம்படி இருக்கிறவனே. (c ஆதியை) c, இது தொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது. d தன்பக்கல் பாவபுந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிற வர்களுக்கும் e தன்னை வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகக் கரணகளேபுரங்களைக் கொடுக்கு மவனே. (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) f அவன் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, “எங்களுக்கு நீ வேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்” என்பார்க்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமவனே. (ஆயர் g கொழுந்தை) g, “அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும்” என்பார்க்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக் கொடுக்குமவனே.

(h அமர இத்யாதி) i இப்படி உபயவிபூதியுத்தரையிருக்கிறவனைக் கிட்டிச் செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது. (இனி அகலுமோ) இரண்டு வஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது; j ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு k ஏகத்வபுத்தி, பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? | ஜாதி

அ— b “அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய” இதி ஹ்ருதி, நித்ய அர்த்தமாஹ (நித்ய ஸூரிகளுடைய இதி) c கீழ் நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே (இது தொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயம்) என்கிறது. d (தன்பக்கல் பாவபுந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கு இதி) பாவபுந்தாபாவஸ் ஸத்தாப்ரயுக்த இத்யர்த்தம். e (தன்னை வழிபடுகைக்கு உறுப்பாக இதி) 1. “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்” A “நாடாத மலர் நாடி” இத்யாதி, c, f “ஆதி” என்கிறதைக் கடைசித்து (அவன்கொடுத்த கரணங்களை என்று தொடங்கி) g, g (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி) கொழுந்து - பேராக்யதாபரம்.

h, i அமர - அமர்ந்து, கிட்டி. அமும்ப - அமும்பி, செறிந்து. துழாவி - எங்கும் புக்கு அநுபவித்து. அமர - ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி. தழுவிற்று - கலந்தது இதி பத்யார்த்தம். ஸுத்ததை, க்யப்ராத்நிம் வாரயந்தாஹ (ப்ரகாரப்ரகாரி இதி) ஸ்வபாவத ஏவ ப்ரகாரப்ரகாரிணௌ, தத்ர விஸிஷ்டமேகம் இதி புத்தி, ஸ்ர ஜாதா; புந: கதம் விப்ரயோகேந பவேதிதி பாவ: k (ஏகத்வபுத்தி, பிறந்தால்) ப்ரகாரப்ரகாரிகள் விஷயமாக ப்ரகாரமான சேதநனுக்கு ஏகத்வபுத்தி, பிறந்தால் என்றபடி. | பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (ஜாதி இத்யாதி) யத்வா, ஜாதிருணயோரேவ ஹி அவிபாகம்; தயோரேவ த்ரவ்யாபேஷ்யா ப்ரகாரத்வாத்;

12— b “அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய” என்று திருவுள்ளப்பற்றி அர்த்தம் (நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி) c கீழ் நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே (இது தொடங்கி லீலாவிபூதிவிஷயம்) என்கிறது. d (தன்பக்கல் பாவபுந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கு) பாவ புந்தாபாவம் ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்றபடி. c, d “ஆதியை” என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்பக்கல் இத்யாதி) g, g கொழுந்து - பேராக்யதாபரம்.

h, i அமர-அமர்ந்து, கிட்டி. அமும்ப-அமும்பி, செறிந்து, நெருங்கி. துழாவி-எங்கும் புக்கு அநுபவித்து. என் ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது. அமரத் தழுவிற்று - பொருந்தக் கலந்தது; அதாவது - ப்ருதக்ஸ்தித்த்யாதிகள் இல்லாதபடி ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது என்று ஸப்ரத்யார்த்தம். | ஆனால், ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன (ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்கு இத்யாதி) ப்ரகார ப்ரகாரிபாவேந ஏகத்வபுத்தி, பிறந்தால் என்றபடி. | ஜாதி

10. அகலி கெலு மனுசி னனுக்கும்
புகலு மரியன் பொருவரை னெம்மான்
நிகரி வவன்புகற் பாடி யினைப்பிமை
பகலு மிரவும் படிந்து குடைந்தே.

ஆ— 10. வ்யா:—(அகலில் அகலும்) “ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமாகத் தன்னை ஆஸ்ரயித்துத் தன் பக்கலிலே அந்த ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு தன்னை அகலில், தான் இழவாளனாய்க் கொண்டு அவனை அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களே அந்த ப்ரயோஜநத்தை விட்டுத் தன் திறத்திலே அல்பாபி, முக்யத்தைப் பண்ணினால், அவர்கள் பக்கல் நிரதிஸ்யாபி, நிவேஸத்தோடே விழும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபனாய், ஸமாஸ்ரயணேந்முக, ராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எனியனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களிலே படிந்து குடைந்து பாடி, பின்னையும் த்ருப்தனாகப் போருகிறிலேன்” என்று கொண்டு, தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவிக்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — என்றோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (அகலில் என்று தொடங்கி) தன்னை ஆஸ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போகில், தான் இழவாளனாய்க்கொண்டு அகலும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களே அநத்யப்ரயோஜநராகில், நிரதிஸ்யாபி, நிவேஸத்தோடே கூட ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அனுகவொண்ணாதானாய், ஸமாஸ்ரயணேந்முக, ராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே எனியனுமாய், இந்நீர்மைகளிலே என்னை

நி-குணங்களோபாதி த்ரவ்யமானதுக்கும் n நித்யதத்யாஸ்ரயத்வம் உண்டாகில் பிரிக்கப் போமோ? 9.

அ-ஸ்வதந்த்ரயோர் த்ரவ்யயோ: கதமவிப்யாக்யயோக்யத்வம்? இத்யத்ரஹ (ஜாதிகுணங்களோபாதி இதி) ப்ரபு, ப்ரபு, ப்ரபுவான்களுக்கு த்ரவ்யத்வமுண்டாயிருக்கக்கொண்டே அப்ருத்யக்ஸ்திதி காணாநின்றோமிதே: அப்படி என்று தாத்பர்யம். n (நித்ய தத்யாஸ்ரயத்வம் உண்டாகில்) நித்ய தத்யாஸ்ரயத்வபுத்தி, யுண்டாகில். ஸ்வபாவிக ஸேஷஸேஷிபாவ ஜ்ஞாநமுண்டான பின்பு, தத்ருபுவ கைங்கர்யங்களை இழந்து த்ரித்திருக்கை எங்ஙனே? என்று தாத்பர்யம். “அமரர் முழுமுதல் என்று தொடங்கி, ஆயர் கொழுந்தை, என் ஆவி அமர அழும்பத் துழாவி அமரத் தழுவிற்று; இனி அகலுமோ?” என்று உரை அந்வயம். 9.

இ-குணங்களை யன்றோ பிரிக்கப்போகாது, த்ரவ்யத்தைப் பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன (ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி) ப்ரபு, ப்ரபு, ப்ரபுவத் த்ருஷ்டாந்தம் கண்டுகொள்வது; இரண்டும் த்ரவ்யமிதே. n (நித்ய தத்யாஸ்ரயத்வம் உண்டாகில்) நித்யதத்யாஸ்ரயத்வ புத்தி, யுண்டாகில். “அமரர் முழுமுதல் இத்யாஸ்ய, ஆயர்கொழுந்தை என் ஆவி அமர அழும்பத் துழாவி அமரத் தழுவிற்று; இனி அகலுமோ?” இத்யந்வய: 9.

9—அடிமைகொண்டவன். (நிகரில் என்று தொடங்கி) ஒப்பில்லாத அவன் குணங்களிலே மிகவும் அவகூறுத்து நிரந்தரமாகப் பாடி இனிமையின் மிகுதியாலே விடவும் மாட்டுகிறிலேன். 10.

10. அவ:— அநந்தரம், இப்படிப்பட்டவனை நிரந்தராநுபுவம் பண்ணினாலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்கிறார்.

அகலில்—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு) அகலில், அகலும்—(செய்ய லாவதற்று) அகலுமவனாய், அணுகில்—(அநந்ய ப்ரயோஜநராய்) அணுகில், அணுகும்—(அவர்களோடு ஒரு நீராகக்) கலக்குமவனாய், புகலும் அரியன்—(அந்ய பரர்க்குக்) கிட்ட அரியனாய், பொருவல்லன்—(அநந்யர்க்குத்) தடையற்றவனாய், எம்மான்—(இந்த ஸீலத்தாலே) எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிகரில்வன்—(இப்படிக்கு) ஒப்பில்லாதவனுடைய, புகழ்—புகழை, பகலும் இரவும்—பகலும் இரவும் விடாமல், யடிந்து—உள் புகுந்து, குடைந்து—எங்கும் கலந்து, பாடி—(ப்ரேமயுக்தராய்ப்) பாடி, இளைப்பிலம்—ஒவதல் உண்டாகிறிலோம்; தவிரமாட்டுகிறிலோம் என்று கருத்து.

பொரு என்று - எதிராய், தடையைக் காட்டுகிறது. அன்றியே பொரு என்று பொருத்தமாய், அநந்யரைச் சேரவல்லன் என்றுமாம். 10.

11— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இப்படிப்பட்ட இவ்வநுபுவத்தைக் காலதத்வ முள்ளதனையும் அநுபுவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (அகலில் அகலும்) தன்னை ஆஸ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போகில் தானும் இழவாளனாய்க்கொண்டு அகலும். 1. “न नमेयम्” (ந நமேயம்) என்கிறபடியே அகலில், 2. “यदि वा रावणस्वयम्” (யதி வா ராவண: ஸ்வயம்) என்கிற சாபலம் உள்ளே கிடக்கக் கண்ணநீரோடே கொல்லும் என்னவுமாம். (அணுகில் அணுகும்) நாலடி வரநின்றாரை 3. “आख्याहि मम तस्वेन राक्षसानां बलाबलम्” (ஆக்யாஹி மம தத்தவேந ராக்ஷஸாநாம் ப்லாப்யலம்) என்கிற படியே அவர்கள் அ(ப)டியைப் பாராதே, இளையபெருமானோபாதி தம் காரியத் துக்குக் கடவரம்படி கூட்டிக்கொள்வன். முதற்பாட்டில் - “அகலில் அகலும்” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று; இரண்டாம் பாட்டில் - “அணுகில் அணுகும்” என்கிற விடம் சொல்லிற்று. (புகலும் அரியன்) ப்ரதிகுலர்க்குக் கிட்டச்செய்தே அணுக அரியன். துர்யோதனன், அர்ஜுனனோபாதி கூடவரச்செய்தே, இஞ்சிப்பயிரில் தழை கூறுகொள்வாரைப்போலே தன்னையொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோம்படி பண்ணும். (பொருவல்லன்) ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடைய னல்லன். “பொரு” என்று - ஒப்பு. ஒப்பு - எதிராய், நேர்நிற்குமதுவாய், அத்

இ—தாலே தடையைச் சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. 1. “यत्र कृष्णौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी। न चासिमन्युर्न यमौ तं देशमभिजग्मतुः॥” (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச ஸத்யபாமா ச ப்ரமிநீ | ந சாபி,மந்யுர் ந யமௌ தம் தே,ஸமபி,ஜக்,மது: ||) ப்ரஜைகளுக்கும் புகவொண்ணாத து,ஸயிலே ஸஞ்ஜயனுக்குத் தடையின்றிக்கே யிருக்கை. (எம்மான்) இஸ்ஸவ்யராவங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். (நிகரிலவன்) நீர்மைக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய. (புகழ் பாடி இளைப்பிலம்) கல்யாண குணங்களைப்பாடி விச்சே,தி,க்கி கூடிமனாகிறிலேன். இளைக்கையாகிறது - விடுகை; அதாகிறது-விச்சே,தும். (புகலும் இரவும்) அநுப,வகாலம் ஸாவதி,யோ? என்னில்; தி,வாராத்ர விப,ாக,மறக் காலமெல்லாம் அநுப,வித்தாலும் விட கூடிமனாகிறிலேன். (படிந்து குடைந்தே) இவ்விஷயத்தில் அவகூ,ஹநம் அளவுபட்டோ இருப்பது? என்னில்; படிந்து - கிட்டி, குடைந்து - எங்கும் புக்கு அவகூ,ஹித்து, விட மாட்டுகிறிலேன்.

10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு — a என்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுப,வியாநின்றாலும் த்ருந்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (a, அகலில் அகலும்) b இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், c2. “यदि वा रावणस्वयं” (யதி, வா ராவண: ஸ்வயம்) என்கிற சாபஸமும் கிடக்கச்செய்தே, d கண்ண

அ— பத்தாம் பாட்டு. (அகலில் இத்யாதி) a “நிகரிலவன் புகழ் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (என்னோடு கலந்த இத்யாதி)

a, b, c “அகலில்” என்கிற இதுக்கு அர்த்த,த்,வயம்-பரங்முக,தையும், த்,வேஷமும்; இவ் விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இத்யாதி) c (யதி, வா ராவண இதி) காகாஸரமருகாத்தராயோரிவ ஸ்வஸ்த,ாதே ஸ்தி,த்வா கஞ்சிச்ச,ரம் மோக்தும் ஸத்தத்வே,பி து,ஸமாஸபர்யந்தகூமா ஸேநாதயந ஸேதுப,ந்த, லங்காநிரோத, பரிஜநதிஹநநாதி,முகே,த காலகூ,பாத், ப்ரணஷ்டம் ராவணம் ப்ரதி 3. “கூச்ச,ாறுஜாநாமி” இத்யபி,த,ாதாச்ச, ராவணஸம்ஹாராவஸரே மாதலிம் ப்ரத்யுத்தராமஸுக்திபி,ச்ச சாபல்யம் ப்ரகாஸதே. d (கண்ண நீரோடே) என்றது - திருவுள்ளத்திலே வெறுப்போடே என்றபடி. இது 4. “மரணூந்தாநி”

ஈ— பத்தாம் பாட்டு. (அகலில் இத்யாதி) a “அவன் புகழ் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (என்னோடு இத்யாதி)

d (கண்ண நீரோடே) திருவுள்ளத்தில் குறையோடே. இது 4. “மரணூந்தாநி” இத்யாதி, யைப்பற்ற. c யுத்,த,காண்டே, அஷ்டாத,ஸே, -2. “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட, த,த்தமஸ்யா,ப,யம்

பா— c2. युद्धकाण्डे अष्टादशे कण्डूपाख्यानकथनानन्तरे—“सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अमयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्भूतं मम॥३३॥ आनयैनं हरिश्चेष्ट! दत्तमस्याभयं मया। विभीषणो वा सुग्रीव! यदि वा रावणस्वयम्॥३४॥”

ஈ—தீரோடே கைவாங்கும். e 1. “**द्विधा भज्येयमस्येव न नमेयम्**” (தீவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்) என்னும் நிர்ப்பந்தத்தோடே நிற்கில் முடித்தேவிடும். (e₂ அணுகில் அணுகும்) e₃ தன் பக்கலிலே ஆபி முக்யம் பண்ணினால். 2. “**आख्याहि मम तत्त्वेन**” (ஆக்யாஹி மம தத்தவேந) என்னும்; f இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடி வரநின்ற வளையிறே “**राक्षसायम् செய்யும்படி சொல்லீரோ**” என்றது; 2. “**राक्षसानां बलाबलम्**” (ராக்ஷஸாநாம் ப₂லாப₂லம்) f₂ இவனை ராக்ஷஸஜாதியனாக நினைக்கையின்றிக்கே, இக்ஷவாகுவம்புயனாகவே பூத்யதிபண்ணி, “**राक्षसगुदைய ப₂லாப₂லம் சொல்லீரோ**” என்றிரிறே. g இத்திருவாய்மொழியில் முதற்பாட்டு - “**அகலில் அகலும்**” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று. h இரண்டாம் பாட்டு. “**அணுகில் அணுகும்**” என்கிற விடம் சொல்லிற்று.

அ—இத்யாதியைப்பற்ற. e பூர்வவாக்யம் விவ்ருணேதி (தீவிதா பஜ்யேயம் இதி) c, f (யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்) இத்யாதிதா, (இளையபெருமாள் நிற்க) இத்யாதிதா ச பக்யவத்பரித் யாக்யஸ்ய ப்ராதிகூல்யசாமிவதி, நிஷ்டயா யாவ்யம், அங்கீகாரஸ்ய து ஆநுகூல்யலேஸோட்ப யலம் இத்யுத்தம் புவதி” இதி ச வதந்தி. g, h ப்ரதிகூலாநுகூலவிவக்ஷயா பாவ உக்த: ப்ரயோஜநாத்நாபராடநந்யப்ரயோஜநவிவக்ஷயா பாவாந்தரமாஹ (இத்திருவாய்மொழியில் இதி) ஏதேந-யதேநாபக்ரமம் நிக்ஷமநமும் ஸுகிதம் புவதி. b, d யத்யவா, (இவன் அகன்றபடியே நிற்கில்) தன்னை ஆஸ்ரமித்தும் ப்ரயோஜநாத்நாபராய நிற்கில், அதைக்கொடுத்து. “**அநந்ய ப்ரயோஜநனாகப் பெற்றதில்லையே!**” என்று இழவோடே கைவாங்கும் என்றபடி. h இந்தப் பக்ஷத்தில், “**அணுகில் அணுகும்**” என்றதுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநனாய நிற்கில், ப்ராப்ய ப்ராபக்யதனாய நிற்கும் என்று ஹ்ருத்யம்; இதைப் பற்றவிதே, ப்ரத்யயோஜநாநுஸாரியான “**இத்திருவாய்மொழியில்**” இத்யாதி, வாக்யத்திலே, (இரண்டாம் பாட்டு அணுகில் அணுகும்

ஜீ-மயா i விபீஷணோ வா ஸுக்யீவா யதி, வா ராவண: ஸ்வயம்||” e விவரணம்-(தீவிதா பஜ்யேயம் இத்யாதி) யத்யத்காண்டே, ஷட்திரிம்ஸே, 1. “**தீவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசுத்**” ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷஸ ஸ்வபாவோ துரநிகரம்: ||” e₂ அணுகும்-2. “**ஆக்யாஹி மம தத்தவேந**” என்னும்படி ஒருநீராகக் கலக்கும். யத்யத்காண்டே, ஏகோநவிம்ஸே விபீஷணம் ப்ரதி ராம: - 2. “**वससा सान्तवयित्वैव न लोचनभ्यां पिबन्निव।** ஆக்யாஹி மம தத்தவேந ராக்ஷஸாநாம் ப₂லாப₂லம் ||” f இந்த ஸ்லோகத்துக்கு பாவம் (இளையபெருமாள் இத்யாதி) f₂ “**தவத்யாநாம்**” என்னுதே “**ராக்ஷஸாநாம்**” என்றதுக்கு பாவம் (இவனை இத்யாதி) g, h ப்ரயோஜநாத்நாபராடநந்யப்ரயோஜந பரத்வேந பாவாந்தரம் (இத்திருவாய் மொழியில் இத்யாதி) இத்தால் யதேநாபக்ரமம் நிக்ஷமநமும் ஸுகிதம்.

பா—e 1. एतदुपरि षट्त्रिंशे “द्विधा भज्येयम्” इत्यादि.

2. (அகலிலகலும் இத்யாதி) (அணுகிலணுகும்) तत्र एकोनविंशे राज्यजीवित-सुखानि भवदधीनानीत्युक्तवन्तं विभीषणं प्रति राम:- “तस्य तद्वचनं श्रत्वा रामो वचनमब्रवीत्। वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव॥ ६॥ आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम्॥ ६½॥”

ஈ— i (புகலும் அரியன்) j அர்ஜுநனும் துர்யோதனனும் கூடவரச்செய்தே, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, துர்யோதனனுக்குத் தன்னை யொழிந்த k பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே. l உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும். m (பொருவல்லன்) n ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடை உடையனல்லன். o 1. “यत्र कृणौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी” (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச

அ— என்றவிடம் சொல்லிற்று) என்கிறது. a₂, e, e₂ அர்த்தாரந்தரம் (திவிதார பஜ்யேயம் இத்யாதி₁) 2. “பாபம் ப்ரஜ்ஞாம் நாஸயதி க்ரியமாணம் புந: புந: | நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ நித்யமாரபுதே நர: ||” என்கிறபடியே நிற்கில், அகலும் — 3. “ஏஷ ஏவாஸாது, கர்ம காரயதி தம்” என்கிற படியே அகலும்; அணுகில் அணுகும்—2. “புண்யம் ப்ரஜ்ஞாம் வர்த்தயதி க்ரியமாணம் புந: புந: | வ்ருத்தப்ரஜ்ஞ: புண்யமேவ நித்யமாரபுதே நர: ||” என்கிறபடியே அணுகில், 3. “ஏஷ ஏவ ஸாது, கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிஷதி” என்கிறபடியே அணுகும். e₂ “அணுகில் அணுகும்” என்றத்தை முதலிக்கிறார் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி₂யாலே) a₂, e₂ அத்வா, அகலில் - ஆபிமுக்யமில்லையேயாகில், அகலும் - அவர்களால் அறியப்படான்; அணுகில் - ஆபி, முக்யம் உண்டாகில், அணுகும் - 4. “புக்த்யா ஸாஸ்த்ராத்யேத்யமி” என்கிறபடியே அவர்களாலே அறியப்படும். 5. “ஆக்யாஹி மம தத்தவேந” என்கிறது அதிஸயமோ? என்ன (இனையபெருமாள் இத்யாதி₃) i₂ “த்வதீயாநாம்” என்னுதே, “ராக்ஷஸாநாம்” என்னையாலே- இவனுக்கு ஜாதிபோனமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இவனை இத்யாதி₄)

j. | அநுகூலர்க்கு புவ்யமான நிலையிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும் என்ற அதிஸயத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனும் இத்யாதி₅ வாக்யத்வயத்தாலே) i, n “புகலும் அரியன், பொருவல்லன்” இதி பத்யத்வயம் - “அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும்” இதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோபபாதநபரம். k (பங்களத்தை) அஸாரத்தை; பங்களமாவது - கூளக்கூட்டம்; அதாவது - இஞ்சித் தழைக்கூறுபோலே சப்பரை என்றபடி. k, l (பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே) ஆகையாலே (உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும்) என்றபடி. n, o அப்படி ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனன்றிக்கேயிருந்த இடமுண்டோ? என்ன (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச என்று) p 1. “ந

ஜீ— | அநுகூலர்க்கு புவ்யமான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும் என்னு மத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனும் இத்யாதி₆) a₂, e₂, i, n “புகலும் அரியன், பொருவல்லன்” என்ற பத்யத்வயமும் “அகலில் அகலும், அணுகில் அணுகும்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோபபாதநபரம். k (பங்களம்) கூளக்கூட்டம்; அஸாரம் என்றபடி. k, l (பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே) ஆகையாலே (உகவாதார்க்குக்கிட்ட அரியனாயிருக்கும்) என்றபடி. n, o உகத்தத்துக்கு உத்யாஹரணம் (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச இத்யாதி₇) p உத்யோக்யபர்வணி ஏகோநபஞ்சரஸே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜய:—1. “யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநி | ந சாபிமந்யுந்

ப்ர—o 1. (பொருவல்லன்) उद्योगपर्वणि एकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः— “यत्र कृणौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी। न चाभिमन्युर्न यमौ तं देशमभिजग्मतुः ॥ ४ ॥”

11. குடைந்துவண் ணென்னுந் துழாய்முடி யானை
அடைந்த தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்
மிடைந்த சொல்தொடை யாயிரத் திப்பத்து
உடைந்து நோய்களை யோடு விக்குமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ-புமிநீ) p புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணாத ஸமயத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனே அழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது. q பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது நேர் நிற்குமதாய், அத்தால் r தடையைச் சொல்லிற்றாய், தடை உடையனல்லன் என்கை. (எம்மான்) இஸ்ஸ்வபூவங் களைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹஞக்கினவன்.

(நிகரில் அவன்புகழ் பாடி s இளைப்பிலம்) அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாண குணங்களைப் பாடி, ஒருகாலமும் விச்சேதூக்கக் கூடாமனாகிறிலேன். இப்படி விடுகைக்குக் கூடமனன்றிக்கேயொழுகிறது t காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில் (பகலும் இரவும்) ஸர்வ காலமும். ஆனால் விஷயத்தைக் குறைய அநுபூவித்தோ? என்னில் (u படிந்து v குடைந்தே) எங்கும் கிட்டி விஷயத்தை அநுபூவியாநிற்கச்செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன். 10.

அ-சாபி, மந்புர் ஈ யமென தம் தே, ஸமபி, ஜக்யமது: "இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணாத இதி) யமென - நகுலஸஹதே, வெள; தாவபி புத்ரஸமாநத்வாத் புத்ரௌ இதி பூவ: . q "பொரு என்று ஒப்பாய்" என்றவிடத்திலே ப்ரஸ்துதம் - "கழுக்காணிபோல் இரண்டு கண்ணினுள்" என்று. அதாவது: - கழுக்காணி என்று வேங்கையாய், வேங்கை என்று புலியாய், புலி என்று புண்டரீகமாய், புண்டரீகம் என்று தாமரையாய், தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன் என்றபடி. r தடை - ப்ரதிபூந்தம்.

s "இளைப்பிலம்" என்றது - த்ருப்தியடையோம் என்றபடி; இளைப்பு என்றது - ஸ்ரம மாய், தத்கார்யமான விச்சேதூத்தை லக்ஷிக்கிறது. அத்வா, இளைப்பு - பரித்யாக: . ஸ்ரமஸ்ச; த்விதீயோடர்த்தே, த்ஸகார்த்த, திக்யமநாவஸரே ஸ்பஷ்டபூவிஷ்யதி. t (காலம் ஸாவதியாயோ) என்றது - ஒழுகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ? என்றபடி. u படிந்து - கிட்டி; உட்புகுந்து அநுபூவிக்கை. v குடைந்தே - அவகூஹித்து அநுபூவியாநிற்கச்செய்தே. "அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும் புகலும் அரியன் பொருவல்லன் எம்மானவனுடைய நிகரில் புகழைப் பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்" இத்யந்வய: . 10.

ஜீ-ஈ யமென தம் தே, ஸமபி, ஜக்யமது: ||" என்கிறத்தை திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (புத்ரர்களுக்கும் இத்யாதி). யமென - நகுலஸஹதே, வெள; அவர்களும் புத்ரஸமாநத்வாத் புத்ரர்கள் என்கிறது.

s இளைப்பு என்று ஸ்ரமமாய், தத்கார்யமான விச்சேதூத்தை லக்ஷிக்கிறது. t (காலம் ஸாவதியாயோ) ஒழுகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ? u படிந்து - கிட்டி. v குடைந்து - அவகூஹித்து. "அகலில் அகலும் இத்யாரப்ய, அவன் புகழ் பாடிப் பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்து இளைப்பிலம்" இத்யந்வய: . 10.

ஆ— 11. வ்யா:—(குடைந்து) இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த து:க்கங் களையும் இத்திருவாய்மொழிதானே உடைந்தோடும்படி பண்ணும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழி புக்திக்கு ப்ரதியுந்த, கமான ஸகல துரிதங்களையும் உந்முலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(குடைந்து என்று தொடங்கி) வண்டுகள் முழுகி மது, பாநம்பண்ணின திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையனாகையாலே நிரதிஸயபே, பாக்யனயுள்ளவனை அவ்வண்டுகள் திருத்துழாயிலே மது, வுக்குப் படிந்தாற்போலே அநந்யார்ஹராம்படி ஆக்ருஷ்டரான ஆழ்வாருடைய சொல் செறிந்த தொடையையுடைய ஆயிரத்து இப்பத்து. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம் — இத்திருவாய்மொழிக்கு பூலமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதி, நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு — வண்டுகள், குடைந்து — புக்கு, உண்ணும் — மது, வையுண்கிற, துழாய் — திருத்துழாயை, முடியானே — திருமுடியிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனை, அடைந்த—(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) செறிந்த, தென்—பரமோதாரரான, குருகூர்ச் சடகோபன் — ஆழ்வாருடைய, மிடைந்த — நெருங்கின, சொல் — சொல்லின், தொடை—தொடையையுடைய, ஆயிரத்து இப்பத்து—ஆயிரத்து இப்பத்து, நோய்களை— (அஹங்காரார்த்த, காமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவ்யாதிகளை, உடைந்து— உருக்குலைந்து, ஒடுவிக்கும்—சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும். இது கலிவிருத்தம். 11.

வாதி, கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழி புகுவத, நுப, வ விரோதி, யான ப்ரயோஜனாந்தர ருசிகளை உந்முலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (குடைந்து வண்டு உண்ணும் துழாய் முடியானே) வண்டுகள் உள்ளே அவகூஹித்து மது, பாநம் பண்ணும்படி மது, ஸம்ருத்தியையுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபி, ஷேகத்தையுடையவனை. இத்தால் — நிரதிஸய பே, பாக்யபூ, தன் என்கிறது. (அடைந்த இத்யாதி) மது, விலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இவர் புகுவத, குணங்களிலே அவகூஹித்தபடி. (மிடைந்த சொற்றொடை) செறிந்த சொல் தொடையையுடைய; தனித்தனியே “என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்” என்று மேல்விழுந்த சொல் என்னவுமாம். இப்பத்துதானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும். நோயாகிறது—ஷுத்ரபுருஷார்த்த, ருசி. உடைந்தோடுகை—ஆஸ்ரயாந்தரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிகை. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழிதானே இது கற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபுந்த,கங்களை & உந்முலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (குடைந்து இத்யாதி) மதுபாநம் பண்ண இழிந்த b வண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே c உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு d புஜியாநிற்கு மத்தளைபோக்கி, மது, வற்றிக் d, கைவாங்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தை உடையவனைக் கவிபாடிற்று. (e அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) f அம்மதுவிலே g படிந்த வண்டுகள் g, விட மாட்டாதாப்போலே புகுவத்துவிஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச் செய்தார். (h மிடைந்த h, சொற்றொடை) i அநுபுவஜநித ப்ரீதியாலே பிறந்தவையா யிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள்தான் “நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்” என்று, “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று மேல்விழுந்தன. ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம் என்கைக்கு அடியான j பாபங்கள் ஓடிப்போம். (k நோய்களை k, உடைந்தோடுவிக்கும்) k, இவனை விட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப் பெருது. l A “வள்ளலே! உன் தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்” என்கிற

அ— நிகழம் (குடைந்து இத்யாதி) a (உந்முலிதமாக்கும்) வேரோடே போக்கும். b “வண்டு” என்றது - ஜாத்யேகவசநம். c “குடைந்து” இத்யஸ்ய பூவமாஹ (உள்ளே உள்ளே இடங் கொண்டு இதி) d “உண்ணும்” இதி வர்த்தமாந நிர்தேயஸ்ய பூவமாஹ (புஜியாநிற்கும் இதி) e, g அடைகை-விடமாட்டாமை. f, g பத்யஸங்கதி ஸித்த்யுமர்த்தமாஹ (அம்மதுவிலே படிந்த இதி) g படிந்த-அவகூஹித்த. h மிடைகை-மீண்டு மீண்டு மேலே மேலே விழுகை; நெருங்கின என்றபடி. i அநுபுவஜநித ப்ரீதிஜநிதத்வேதே ஸப்த்யஸம்மர்த்ததேஹதுமாஹ (அநுபுவஜநித இதி) “செறிந்த தொடையையுடைய சொல்” என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே அர்த்தநாதர மாயிருக்கிறது. j “நோய்களை என்றதுக்கு” (பாபங்கள்) என்றது காரணே கார்யோபசாரத்தாலே. k நோயாவது கூுத்துப்புருஷார்த்தங்களில் ருசி. k, “உடைந்து” இத்யஸ்ய அர்த்தத்யவயம் - “படை உடைந்தது. ஆள் உடைந்தான்” இதிவத் விப்ரகீர்ணத்வம், கார்யாக்ஷமத்வஞ்ச; அதாவது-சிதறி என்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல். l உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (வள்ளலே

ஜீ— நிகழம் (குடைந்து இத்யாதி) a (உந்முலிதமாக்கும்) வேரோடே போக்கும். b “வண்டு” என்றது - ஜாத்யேகவசநம்; c “குடைந்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் (உள்ளே உள்ளே இடங் கொண்டு என்று) d, “உண்ணும்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (கைவாங்கவொண்ணாதபடி) என்றது. e, g அடைந்த-விடமாட்டாத. அடைகை-விடமாட்டாமை. f, g பத்யச்சேர்த்திக்கு பூவம் (அம்மதுவிலே இத்யாதி) g படிந்த-அவகூஹித்த. i நெருங்கின சொல் என்றதுக்கு பூவம் (அநுபுவஜநித இத்யாதி) h மிடைந்த-நெருங்கின. h, சொற்றொடையாயிரம்-ஸப்த்யஸந்த்யர்ப்பங்களே யுடைய ஆயிரம். j “நோய்களை” என்றதுக்கு (பாபங்களை) என்றது காரணே கார்யோபசாரத்தாலே. k நோய்-கூுத்துப்புருஷார்த்தருசி. k, “உடைந்து” என்றதுக்கு அர்த்தத்யவயம்-சிதறி என்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல். உருமாய்கை-கார்யாக்ஷமத்வம். k, முந்தின அர்த்தம் (இவனைவிட்டு இத்யாதி) l உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (வள்ளலே இத்யாதி) திருமொழி. பரமோத்யாரணே!

ஈ—படியே இருவர் ஒருவழி போகப்பெறுர்கள் ; ற இப்பாபங்கள் ஆஸ்ரயாந்தரத்திற்
கிடந்தாலும் ற மறுமுட்டுப்பெறுதபடி உடைந்தோடும்.

முதற்பாட்டில், கேவலரை நிந்தித்தார் ; இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ர
யோஜநர்திறத்தில் இருக்கும்படியைச் சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில், இவ்விரண்டு
கோடியிலும் நீர் ஆர்? என்ன, 'உன்னை அநுபுவிதாநிற்க விரோதி, கழிந்தவன் நான்'
என்றார்; நாலாம்பாட்டில், 'என்னை இவ்வளவாகப் புகுர நிறுத்தினவனை என்ன
ஹேதுவாலே விடுவது?' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், 'திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள்
க்ருஷ்ணனை விடுமன்றன்றோ நான் அவனை விடுவது' என்றார்; ஆறாம்பாட்டில்,
'அவன்தான் விடிவோ?' என்ன, 'அவன் போக்கை இசையேன்' என்றார்; ஏழாம்பாட்டில்,
'நீர்தாம் விடிவோ?' என்ன, 'அவன் என்னைப்போகவொட்டான்' என்றார்;
எட்டாம்பாட்டில், 'இந்நான்வரை போகவிட்டிலனோ?' என்ன, 'நப்பின்னைப்பிராட்டி
புருஷகாரமாகப்பற்றின என்னை இனி அவனாலும் விடவொண்ணாது' என்றார்;
ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்ரஸங்குந்தான் என்? ஒருநீராகக் கலந்தத்தை ஒருவராலும்
பிரிக்கவொண்ணாது' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், 'அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை
ஸர்வகாலமும் அநுபுவித்து ஸ்ரமமுடையேனல்லேன்' என்றார்; இத்திருவாய்மொழியை
அப்யஸித்தார்க்கு பூலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. வள்ளலே-ஆஸ்ரிதவிஷயத்திற் பண்ணின ஒளதூர்யவெள்ளம்
இருந்தபடியென்! உன் தமார்க்கு என்றும் - உன் அடியாரைக் கண்டால். நமன்தமர் - யமபுடர்.
கள்ளர்போல் - கிட்டாமையேயோ? மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது. k_9, m 'உடைந்து' என்கிறதுக்கு
அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பாபங்கள் இத்யாதி) உடைகையாவது - கார்யக்ஷம
மன்றிக்கேயொழிகை. 1. "த்யுவிஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" என்கிறபடியே அசல்பிளந்தேறிடிலும்,
இத்திருவாய்மொழிமாமூராத்மயத்தாலே கார்யக்ஷமமன்றிக்கேயொழியும் என்றபடி. k_9 உடைத்து
என்கிற இத்தை - "உடைந்து" என்று மெல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது என்கை உசிதம்;
உடைகையும் ஒடுவிக்கையும் ஏகாஸ்ரயமாகக் கூடாமையாலே, ற மறுமுட்டுப்பெறுதபடி - பின்னை
ஒரு கார்யத்துக்கு ஆகாதபடி; பின்னோரிடத்துக்கு உபயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கும்படி என்றபடி.
"வண்டு குடைந்து உண்ணும் துழாய் முடியானை அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மிடைந்த
சொற்றொடை ஆயிரத்து இப்பத்து நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்" என்று அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—உன்னடியார்க்கு யமபுடர் கள்ளர்போலே மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது என்றபடி.
 k_9, m 'உடைந்து' என்றதுக்கு - உருமாய்ந்து என்று அர்த்தாந்தரம் (இப்பாபங்கள் இத்யாதி)
ற மறுமுட்டுப் பெறுதபடியாவது - வேரோரிடத்திலே போனாலும் விநியோக்யோக்யமன்றிக்கே
யிருக்கை. அதாவது - 1. "த்யுவிஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" என்கிறபடியே அசல்பிளந்தேறிடிலும்,
கார்யக்ஷமமன்றிக்கேயொழியும் என்றபடி. k_9 ஒடுவிக்கும் - சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும்.
"வண்டு குடைந்து உண்ணும் என்று தொடங்கி, இப்பத்து நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்"
இத்யந்வயம். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுமிடேபாபிஷத் ஸங்கதி - பிறவித்துயர்

१. पुंसः श्रियः प्रणयिनः पुरुषार्थसीम्नो निन्दन् फलान्तरपरानिरवद्यगन्धात् ।

तद्रस्यताह्गुणजातसमर्थनेन तत्सेवनं सरसमाह स सप्तमेन ॥ ७ ॥

1. பும்ஸ: ஸ்ரிய: ப்ரணயிந: புருஷார்த்தஸீம்நோ
நிந்தந் ப்லாந்தரபராந் நிரவத்யகந்தாத் |
தத்யுஸ்யதார்ஹகுணஜாதஸமர்த்தநேந
தத்ஸேவநம் ஸரஸமாஹ ஸ ஸப்தமேந || 7 ||

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுமிடேபாபிஷத் தாத்தப்ரயரத்நாவளி - பிறவித்துயர்

२. सचित्ताकर्षहेतोरघशमननिधेर्नित्यभोग्यामृतस्य

त्यागे हेतुज्झितस्य प्रवहदुपकृतेर्दुस्त्यजस्वानुभूतेः ।

त्यागाकाङ्क्षानिरोद्धः श्रितहृदयपृथकारनित्याक्षमस्य

स्वात्मश्लिष्टस्य गायच्छमहरयशसः सेवनं स्वाद्वोचत् ॥ ७ ॥

2. ஸச்சித்தாகர்ஷஹேதோரகஸமநநிதேர் நித்யபேக்யாம்ருதஸ்ய
த்யாகே ஹேதூஜ்ஜிதஸ்ய ப்ரவஹதுபக்ருதேர் துஸ்த்யஜஸ்வாநுபூதே: |
த்யாகாகாங்க்ஷாநிரோத்தூத் ஸ்ரிதஹ்ருத்யப்ருதக்காரநித்யாக்ஷமஸ்ய
ஸ்வாத்மஸ்லிஷ்டஸ்ய காயச்ச்ரமஹரயஸஸஸ் ஸேவநம் ஸ்வாத்வவோசத் || 7 ||

வ்யா:— (1) (ஸச்சித்தாகர்ஷஹேதோ:) மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே - ஸத்துக் களுடைய சித்தாகர்ஷணத்திலே ப்ரவீணனுமாய்; (2) (அகஸமநநிதே:) வைப்பாம் மருத்தரம் இத்யாதி - தன்னை ப்ராபிக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்குமவனாய்; (3) (நித்ய பேக்யாம்ருதஸ்ய) தூய அமுதை - ஸத்யாஸேவ்யமான அம்ருதமுமாய்; (4) (த்யாகே ஹேதூஜ்ஜிதஸ்ய) என் சொல்லி யான் விடுவேனோ - தன்னை விடுகைக்கு ஹேது ரஹிதனுமாய்; (5) (ப்ரவஹதுபக்ருதே:) பிரானையே - உபகார பரம்பரா நிரதனுமாய்; (6) (துஸ்த்யஜ ஸ்வாநுபூதே:) என்னுள் இரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ - "விடுவேன்" என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியான அநுபுவத்தையுடையனுமாய்; (7) (த்யாகாகாங்க்ஷாநிரோத்தூத்) ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே - "விடவேணும்" என்கிற இச்சைக்கு நிரோதகனுமாய்; (8) (ஸ்ரிதஹ்ருத்யப்ருதக்காரநித்யாக்ஷமஸ்ய) என்னுடை நன்னெஞ்சம்தன்னை அகல் விக்கத் தானும் கில்லான் - ஆஸ்ரிதருடைய மநஸ்ஸைத் தன்னிடத்தில்தின்றும் விடுவிக்கத் தான் நித்யாஸக்தனுமாய்; (9) (ஸ்வாத்மஸ்லிஷ்டஸ்ய) அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ - ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி தம்மோடே ஒருநீராகக் கலந்து நிற்குமவனாய்; (10) (காயச்ச்ரமஹரயஸஸ:) நிகரில் அவன் புகழ் பாடி இளைப்பிலம் - தன்னை ஸ்துதிக்கிற பேர்களுடைய இளைப்பைப் போக்கவல்ல கல்யாணகுணங்களையுடையனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய பஜநம் ஸுகருபமாயிருக்கும் என்று "பிறவித்துயரம்" என்கிற துஸகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்தருளினார் என்கிறார்.

வேதூர்த தேயுரிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

7. பிறவியற்று நீள்விகம்பில் பேரின்ப முய்க்கும்
திறமளிக்கும் சீலத் திருமால்—அறவினியன்
பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே
உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— ஏழாம் பாட்டு. (பிறவியற்று நீள் விகம்பில்) இதில், ஆஸ்ரயணரஸ்ய தையைப் பேசின பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனே யென்னில்; 'ஆராதனத்தில் அல்பஸந்துஷ்டதையாலே இவனுக்குச் செய்யவேண்டு வது பணியில்லையேயாகிலும், உள்ளது தேவையாயிருக்குமன்று ஆஸ்ரயணம் கூடாதீ!' என்ன, ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே, புலத்யஸையிற் போலே ஆஸ்ரயணத்யஸையேபிடித்து ரஸிக்கும் விஷயமாகையாலே, அபிமதவிஷயத்தில் பரி மாற்றம்போலே ஆஸ்ரயணம் அத்யந்தம் ஸரஸமாயிருக்கும் என்கிற A பிறவித் துயரில் அர்த்தத்தை "பிறவியற்று" இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (பிறவியற்று நீள் விகம்பில் பேரின்பமுய்க்கும் திறமளிக்கும் சீலத் திருமால்) ஜம்மஸம்பந்தமற்று நிரதிஸயபேடாக்யமான பரமாகாஸத்திலே நிரதி ஸயாநந்தத்தை அநுபூவிக்கும்படி அநுகூரஹிக்கும் ஸ்வபூவான ஸ்ரீய:பதி யானவன். B "தரும் அ(வ்)வரும் பயனாய திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" என்றத்தை அநுபூஷித்தருளினபடி. ஏவம்விதானவன் — (அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று) மிகவும் ஸரஸனாயிருக்கும் ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு என்று. "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்" (2) "தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே" (3) என்னுமத்தையும் அடியொற்றி அருளிச்செய்தபடி. மற்றும் அவனுடைய § பேடாக்யதையை முகூரந்தரத்தாலே "ஆழிப்படை அந்தணை" (1) என்றும், "ஒண்குடர்க் கற்றையை" (4) என் றும், "விடுவேனோ என் விளக்கை" (5) என்றும், "பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்" (6) என்றும், "பின்னை நெடும் பனைத் தோள் மகிழ் பீடுடை முன்னை அமரர் முழுமுதல்" (8) என்றும் அருளிச்செய்தவையும் / இவருக்கு விவக்ஷிதம். (அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன் பாதமே உற்றதுணை யென்றுளமேயோடு) இப்படி ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, 1. "குணர்விருருசே ராம:" என்றும்படி நிரதிஸயபேடாக்யனாயிருக்கும் என்று இத்திருவாய்மொழிமுகேந அருளிச்செய்யும் ஆழ்வார்திருவடிகளே ப்ராப்தமான துணை என்று, நெஞ்சே! ஸீக்ரகூதியாய்ச் சென்று பற்று. C முந்துற்ற நெஞ்சாய் அங்கே பற்றும்படி ஓடு. 7.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் ஏழாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

A 1-6. B 1-6-9. C பெரியதிருவந்தாதி-1.

§ (பா) பேடாக்யதைக்கு அநுகூணமாக. / (பா) தச்சேஷங்களாகக்கடவது.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஓடும்புள் ப்ரவேசம்

ஆ— (ஓடும்புள்) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய திவ்வயச் சுவர்யம் சொல்லுகிறது.

ஒ— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — முக்தரும் புக்தருமான சேதநர்க்கும் தனக்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் பிறக்கும்போது இரண்டத்தொருதலை புவ்யமாகவேணும் ; புவ்யமாமிடத்தில், அவர்களைத் திருத்துவதிற்காட்டில் தான் அவர்களுக்குப் பாங்காகை ஸுகுமாகையாலே, மேடான ஸ்தலத்துக்கு நீர் அபேகையானால் விரகாலே நீரை மேட்டிலே ஏற்றுமாபோலே, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப சேஷிதாதிகளை ஸங்கோசித்து அவர்களுக்குத் தன்னைப் பாங்காக்கி அவர்களோடே கலக்கும் என்கிறார்.

ப— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸரஸனான ஸர்வேஸ்வரன், நிர்ததேஷரான நித்யாஸ்ரிதரோபாதி, இன்று ஆஸ்ரயிக்கிற நிகிலாஸ்ரிதருடைய லீலா விபூதி ஸம்பந்தமுடியான செவ்வைக்கேட்டைப் பார்த்து வைஷம்யப்ரதிபத்தி பண்ணாதே, அவர்கள் செவ்வைக்கேட்டைச் செவ்வையாம்படி தன்னையொக்க விட்டுச் சேரும்படியான ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்வதாக ; அதுக்குப் ப்ரத்யுபாவினான நித்ய புருஷ ஸம்ஸ்லேஷ ப்ரகாரத்தையும், நிகிலாஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையும், உபயவிபூதி ஸாதாரணமான அர்ச்சாவதார ஸ்திதியையும், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான ஆபத்ஸக்தவத்தையும், அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு எல்லையான ஸ்வஸம்ஸ்லேஷத்தையும், இது ஸகல ஸம்ஸ்லேஷ ஸாதாரணமென்னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரிதர் நினைவே தன் நினைவாம்படி கலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரித ஸங்குமடியான அவதாரத்துக்கு ஸங்குயையில்லை என்னுமிடத்தையும், அவதாரங்கள் ஆஸ்ரிதாநு புவ்யமான அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தங்களென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதஸ்வ புவன் வேதைகஸமதிசுமயன் என்னுமிடத்தையும் அருளிச் செய்து, ஆஸ்ரிதார்த்தமான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

இ— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — ‘நித்யரும், முக்தரும், புக்தருமான த்ரிவிதசேதந வர்க்குத்தோடும் தனக்குப் பரிமாறவேண்டினால் நானாருசிகளான அவர்களைத் தன்னளவிலே புவ்யராக்குகை அரிதாகையாலே, அதிற்காட்டில், மேட்டிலே நீரை வருந்தி ஏற்றுமாபோலே தன் ஸ்வரூப ரூப குண சேஷிதங்களை ஸங்கோசித்துத் தன்னை அவர்களுக்குப் பாங்காக நியமித்து அவர்களோடே பரிமாறும்’ என்று அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - அவர்கள் போனவழி செவ்வைவழியாம்படி தன்னைத் திருத்திப் பரிமாறுகை.

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரஸ்தியபேராக்யனென்றார்; இதில், அவனுடைய b ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். b₂ ஸௌஸ்யமாவதென்? ஸௌஸீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்; c ஸௌஸ்யமாவது - ஸ்ரீவைகுண்டம் d கலவிருக்கையாக உடையவன், அங்கு நின்றும் ஸம்ஸாரிசேதநர் நின்றவிடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை; e ஸௌஸீல்யமாவது - இப்படித் தாழவிட்டால், “சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே!” என்று தன் திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கேயிருக்கை. f இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது - இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொல்வதும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் ஸௌ வழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப்

அ— ஓடும்புள் பரவேசம் — a (கீழில் திருவாய்மொழி இத்யாதி₃) இப்படிப்பட்ட நிரதிரஸ்ய பேராக்யனான தன்னை அநுபூவிப்பிக்கும்போது, பேராக்தாக்களளவில் தன்னை அமைத்து அநுபூவிப்பிக்கும் என்கிறது இத்திருவாய்மொழி என்று ஸங்கதி. b (ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார் இதி) “புள்ளேறி ஓடும்” (1) “தண்டுழாய் குடும்” (1) “நீர் புரைவண்ணன்” (11) இத்யாதென்ன ஹருத்யம். b₂, c, e, f A பத்துடையடியவரில் ஸௌஸ்யம் என்றது; B வளவேழுலகிலே ஸௌஸீல்யம் என்றது; இங்கே ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது; எல்லாம் ஒன்றுபோலே இராதின்றது; பேரதுமேது? என்று ஸங்கித்து, இவற்றினுடைய பேரதுத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌஸ்யமாவது இத்யாதி₃) d (கலவிருக்கையாக) ஒலக்கமாக, g ஆனாலும், ஸௌஸீல்யத்தில் முடிந்த நிலம் - ஆர்ஜவம் என்ற இத்தனைபோக்கி பேரதுங்கண்டோமில்லையென்ன; ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டுப்போ என்கிறார் (குணவான் இத்யாதி₃) e ஸீலமாவது - மஹதோ மந்தை₂ஸ்ஸஹ நீரந்த்₂ரேண ஸம்ஸ்லேஷம்; அது தன் தெஞ்சிலும் இன்றிக்கே இருக்கை - ஸௌஸீல்யம். அன்றிக்கே, மந்தூர்களோடே புரையறக்கலக்கை - ஸீலம்; அது ஸ்வப்ரயோஜநமாயிருக்கை-ஸௌஸீல்யம் என்று இங்குனே யோஜிக்கவுமாம். f ஆர்ஜவமாவது - கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வையாயிருக்கையேயாகிலும், ஆஸ்ரிதருடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாயிருக்கை என்று ஸௌஸீல்யத்தில் இதுக்கு வாசி கண்டுகொள்வது.

ஐ— ஓடும்புள் பரவேசம்—a கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிரஸ்யபேராக்யனென்றார்; இப்படி பேராக்யனான தன்னை அநுபூவிப்பிக்கும்போது பேராக்தாக்களளவில் தன்னை அமைத்து அநுபூவிப்பிக்கும் என்கிறது இத்திருவாய்மொழியிலே என்று ஸங்கதி. b “புள்ளேறி ஓடும்” (1) “தண்டுழாய் குடும்” (1) “நீர் புரைவண்ணன்” (11) இத்யாதியைப்பற்ற (ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார்) என்றது. b, c, e, f A பத்துடையடியவரிலே ஸௌஸ்யம் சொல்லிற்று; B வளவேழுலகிலே ஸௌஸீல்யம் சொல்லிற்று; இங்கே ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது; இவற்றுக்கு பேரதுமேது? என்ன (ஸௌஸ்யமாவது இத்யாதி₃) d (கலவிருக்கையாக) ஒலக்கமாக. e ஸீலமாவது - மஹதோ மந்தை₂ஸ்ஸஹ நீரந்த்₂ரேண ஸம்ஸ்லேஷம்; அது தன் தெஞ்சிலும் இன்றிக்கேயிருக்கை - ஸௌஸீல்யம். யதூவா, மந்தூர்களோடே புரையறக்கலக்கை-ஸீலம்; அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கை-ஸௌஸீல்யம் என்னுதல். f ஆர்ஜவமாவது - கரணத்ரயைகருப்பயமேயாகிலும், ஆஸ்ரிதருடைய செவ்வைக்கேடே தனக்கு செவ்வையாயிருக்கை என்று ஸௌஸீல்யத்தில் இதுக்கு பேரதும் கண்டுகொள்வது. g ஸௌஸீல்யத்துக்கும் ஆர்ஜவத்துக்கும் பேரதுமுண்டு என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (குணவான் இத்யாதி₃) குணவான்

ஈ—பரிமாளுகை. g1. “गुणवान्” (குணவாந்) என்று ஸௌபரீல்யகுணத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, 1. “शुभः” (ருஜு:) என்று ஆர்ஜவகுணத்தைப் பிரிய அருளிச் செய்தாரிறே.

h “இத்திருவாய்மொழிதான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய i ஐஸ்வர்யத்தைச்சொல்லுகிறது” என்பாரும் உண்டு; அன்றிக்கே, “ஈஸ்வரத்வஜ்லக்ஷணம் சொல்லுகிறது”

அ— g1. “वशी वद्वान्यो गुणवान् रुजुः शुभः मन्त्रुर् त्र्याणाम् मन्त्रुः स्तिरः समः । कृती कृतज्ञस्त्वमसि स्वभावतः समस्तकल्याणगुणामृतोदधिः ॥” வசீ - ஸர்வத் தையும் ஸ்வவஸமாக உடையவன் என்கை. ஆஸ்ரித பரதந்த்ரன் என்றுமாம். வத்யாந்ய: - 2. “ஸ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதூநந்த்ய ச” என்கிறபடியே அர்த்திகளைக் கொண்டாடிக் கொடுக்குமவன் என்கை. குணவாந் - குணவாநிதி பதும் ந குணஸாமாந்யவிஷயம்; 1. “ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்ருதோத்யதி:” இதி ஸ்வனாத். ஏகைகபத்யஸ்ய ஏகைககுணபரத்வப்ரகரணச்ச; விஸேஷபரத்வே ச, ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகேந, குண்யதே—3. “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபுவந் கத்யா:” இதிவத் அப்யஸ்யதே—இதி வ்யுத்பத்த்யா ஸௌபரீல்யமுச்சயத இத்யர்த்தது: 4. “குணஸ்த்வாவ்ருத்தி ஸப்த்யாதி ஜ்யேந்த்ரியாடமுக்ய தந்துஷு” இத்யமர: ருஜு: - ஆர்ஜவகுணயுக்தன். ஸுசி: - அபஹத பாபமத்வாதி குணங்களையுடையவன். ம்ருது: - 5. “கஷணே஽பி தே யத்விரஹோ஽தி த்யுஸ்ஸஹ:” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்களுடைய வில்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்யவத்தையுடையவன். த்யாநு: - பரது:க்காஸஹிஷ்ணு என்னுதல்; 6. “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்” இத்யாதிப் படியே அவர்கள் து:க்கங்கண்டு தானும் து:க்கப்படும் என்னுதல். மதுர: - ஸர்வாகாரத் தாலும் பேராக்யனாயிருக்குமவன். ஸ்திர: - ஆஸ்ரிதரானவர்கள் எத்தனைசொல்லிலும் 7. “ந த்யஜேயம்” என்னுமவன். ஸம:-8. “ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்கிறபடியே, அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற ஆஸ்ரயணீயத்வே ஸர்வஸமனாயிருக்குமவன். க்ருதீ - க்ருதக்ருத்யனாயிருக்குமவன். க்ருதஜ்ஞ: - ஆஸ்ரிதரானவர்கள் அநேகாபராதங்களைப் பண்ணி ஒரு நன்மை செய்தாலும், அவ்வபராதங்களைக் காணக்கண்ணிட்டு அவர்கள் செய்த நன்மையைப் பார்க்குமவன். த்வமஸி - இக்குணங்களில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தினுடைய பேராக்யதைையைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வபாவத: - இதுதான் ஒளபாதி,கமன்று, ஸ்வாபாவிகம் என்கிறது. இங்ஙன் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்?—(ஸமஸ்தகல்யாண குணம்ருதோத்யதி:).

h...n அஸ்மிந் துஸகே ஸ்பூடதரவிஸேஷநிர்ணயகஸப்த்யாபாவாத் பஹுத்யா அர்த்தத்யாந் வத்யந்தீதி தத்தத்யர்த்தத்யாந் அநுவத்யந். ஸ்வாபிமதார்த்தமாசார்யஸம்மத்யா த்ருட்யதி—

ஜி—என்றது - குணவிஸேஷஸஹபடி,தமாகையாலும், ஸாமாந்யகுணமாகக் கொள்ளுமளவில் 1. “ஸமஸ்தகல்யாண குணம்ருதோத்யதி:” என்றத்தோடு புநருக்தமாகையாலும், குண்யத இதி குண: என்கிறவ்யுத்பத்தி பெளஷ்கல்யத்தாலும் ஸௌபரீல்யபரமாகக்கடவது. குண்யதே - அப்யஸ்யதே. 4. “குணஸ்த்வாவ்ருத்தி ஸப்த்யாதி ஜ்யேந்த்ரியாடமுக்ய தந்துஷு” இத்யமர:.

h,j,k நிர்வாஹாந்தரங்கள் (இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி) | “கண்ணாவான்” இத்யாதி யைப்பற்ற (ஐஸ்வர்யத்தை என்றது) ஐஸ்வர்யம் என்றது - ஈஸ்வரத்வமாய், பரத்வம் என்றபடி.

பா—g1. प्रवेशे (स्तो-२-१८) “वशी वदान्यो गुणवानृजुश्चिर्मृदुर्दयालुर्मधुरस्त्विस्समः । कृती कृतज्ञस्त्वमसि स्वभावतः समस्तकल्याणगुणामृतोदधिः ॥”

1. ஒடும் புள்ளேறி, துடும் தண்டுழாய் நீடு நின்றவை, ஆடு மம்மானே.

ஆ— 1. வ்யா:— (ஒடும்புள்) அதில் முதற்பாட்டில், திருநாட்டில் ஐஸ்வர்யம் சொல்லுகிறது. 1.

ஈ—என்பாரும் உண்டு. அன்றிக்கே, “கீழே, ‘பாடி இளைப்பிலம்’ என்றார்; அப்படியே k பாடி அநுபுவிக்கிறார்” என்பாரும் உண்டு. 1 “ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. 2 “புத்தர், முக்தர், நித்யர்” என்று சேதநர்க்கு ஒரு தரைவித்யம் உண்டிறே; தரிவித,சேதநரோடும் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் தன் நினைவிலே வரும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, நீரேறு மேடுகளிலே விரகாலே நீர் ஏற்று வாரைப்போலே தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாக அமைத்துப் பரிமாறும் என்னும் அவ் வழியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார்.

அ—(இத்திருவாய்மொழிதான் இத்யாதி,நா) * 1 (ஐஸ்வர்யத்தை) என்றது ஈஸ்வரத்வமாய், பரத்வத்தை என்றபடி. இது முதற்பாட்டைப்பற்றி; அன்றிக்கே, “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” (3) என்றத்தைப்பற்றவாதல். * 1 “சங்குசக்கரம்” (9) “ஒடும் புள்ளேறி” (1) இத்யாதியைப்பற்ற (லக்ஷணம்) என்றது. ஈஸ்வரத்வலக்ஷணம் - ஈஸ்வரத்வவ்யஞ்ஜகலக்ஷணம் என்றபடி. k பாடி அநுபுவிக்கிறார் என்றது - “அம்மான் சீர் கற்பன்” (4) என்றத்தைப்பற்ற. 1 ப்ரத்யமநிர்வாஹே - ப்ரத்யமத்யுஸகேத பௌதருக்த்யம் தேயாஷ: ; 1 ஈஷத்யே,த்யாவலம்புதேத - த்யுவித்யநிர்வாஹோத்தராதம்; தத்ராபி ஈஸ்வரத்வலக்ஷணஸ்ய ப்ரத்யமத்யுஸக ஏவ ஸாங்க்யத்யாத் பூர்வோக்ததேயாஷஸ் தத்யவஸ்த்ய: ; k பூர்வோத்தரத்யுஸகாதாம் ப்ரத்யேகம் ப்ரஜநோபயோக்யே கைகருணபரத்வாத். தயா ரீத்யா ஸஹ விரோத: - த்ருதீயநிர்வாஹே தேயாஷ: . 1 (ஆர்ஜவ குணம் சொல்லுகிறது) என்று பட்டர். நிக்ஷமத்திலே—இவை - பத்துப்பாட்டும், “நீர் புரை வண்ணன் சீர் நேர்தல்” (11) என்று - நீர்போலே ருஜுவான ஸ்வபாவத்தை உடையவனுடைய கல்யாணகுணங்களை - ஆர்ஜவப்ரகார விசேஷங்களை ப்ரத்யாநமாகச் சொல்லுகிறது என்று வாயோலையிடுகையாலே, இது ஆர்ஜவகுணபரமென்று பட்டருக்குத் திருவுள்ளம். 2 பட்டர் நிர்வாஹத்தை விவரிக்கிறார் (புத்தர் இத்யாதி) பட்டர்க்கு நித்யாதம்—திருவாய்மொழி தோறும் ஒரொரு குணம் சொல்லுகிறதாகையாலே, இத்திருவாய்மொழியிலும் ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது — என்று. “மனோவாக்காயைகருப்யம் - ஆர்ஜவம்” என்று துப்பில் பின்னை நிர்வாஹம்.

ஜீ—* 1 “சங்குசக்கரம்” (9) “ஒடும்புள்” (11) இத்யாதியைப்பற்ற (லக்ஷணம்) என்றது. k “சீர் கற்பன்” (4) என்றத்தைப்பற்ற (பாடி அநுபுவிக்கிறார்) என்றது. 1 “நீர் புரை வண்ணன்” (11) இத்யாதியைப்பற்ற (ஆர்ஜவகுணம்) என்றது. 2 பட்டர் நிர்வாஹ விவரணம் (புத்தர் இத்யாதி).

* முன் பக்கம் ஈட்டில் (விட்டுப்போன) 1 (4-வது வரி). 1 (5-வது வரி) எழுத்துக்களைச்

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யஸித்தரோடு எம்பெருமான் கலக்கும்படி பேசுகிறார்.

வ்யா:— (ஓடும் என்று தொடங்கி) பெரிய திருவடிக்குத் தன்னை வணிக்கை அபேக்ஷிதமானால் அவன் மேலே ஏறி ஸஞ்சரிக்கும்; திருத்துழாய் செவ்வியழியாமே சூடவேண்டும் துஷையறிந்து சூடும். (நீடு என்று தொடங்கி) ஸர்வேஸ்வரன் காலமுள்ளதனையும் மிகவும் அத்தோடு ஸாதூரமாக ஸம்ஸ்லேஷிக்கும். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யரோடு பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

அம்மான் — நிருபாதிக ஸ்வாமியானவன், புள்ளேறி — பெரிய திருவடிகளை வக்கீடாக அவனை மேற்கொண்டு, ஓடும்—உலாவும்; தண்—ஸ்ரமஹரமான, துழாய்—திருத்துழாயை, சூடும்—(செவ்வி குலையாமல் தன் திவ்யாவயவங்களிலே) சூடும்; (இப்படி) நீடுநின்றவை — (காலதத்வமுள்ளதனையும்) நிலைநிற்கிற நித்யவஸ்துக்களோடே, ஆடும்—பரிமாறும்.

“ நெடுங்காலம் அவற்றோடே நின்று பரிமாறும் ” என்று, “ புள்ளு ” “ துழாய் ” என்று ப்ரஸ்துதத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்குத்தை திரியக் ஸ்தூவரஜந்மம் கர்மநிபுந்தநமல்லாமையாலே ஈஸ்வரேச்சுதீநம் என்று கருத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யஸித்தரோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(ஓடும் புள்ளேறி) புள்ளேறி ஓடும். பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்கும். மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிமபுணம்போலே, தன்னை மேற்கொள்ளுகை வாஹநத்துக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை. மேற்கொள்ளுமது தான் - அங்கு உள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூப லாபத்துக்குமாயிருக்கும். 1. “ त्वदङ्घ्रिसम्पर्किनाङ्गशोभिना ” (தவதுங்குரிஸம்மர்த்து கிணங்கஸோபிநா). (சூடும் தண்துழாய்) தண்துழாய் சூடும். “ தன் பக்கல் செவ்வி திருக்குழலிலே ஆகவேணும் ” என்னுமளவிலே வளையமாக வைக்கும். 2. “ चिन्मयैस्सप्रकाशैश्च ” (சிந்மயைஸ்ஸவப்ரகாஸைஸ்ச) இங்கு திரியக்ஸ்தூவர ஜந்மங்கள் பாபபுலமாய் ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயிருக்கும்; அங்கு இவை உண்டாகைக்கு அடியென்? என்னில்; அந்த:புரத்தில் கூனர்குறளராய் வர்த்திக்கு மாபோலே, இச்சையாலே ஜ்ஞாந புலமாகப் பரிக்ரஹித்த ஸரீரங்கள். ஸம்ஸாரி களுக்கன்றோ ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடும் உள்ளது; நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமில்லை; செவ்வைக்கேடுமில்லை. அவர்களோடு செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்னில்; எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வருத்திபேதத்தாலே ருசிபேதங்களுமுண்டாம். (நீடு நின்று) கர்மானுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது;

இ-ஸ்வரூபா நுகுலமாகையாலே நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது; இவர்களுக்கு அவனையொழியச் செல்லாது. “புள்” என்றும், “துழாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, (அவை) என்கிறது; (ஆடும்) அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே “ஆடும்” என்கிறது - இரண்டு தலைக்கும் பேராகுரூபமாயிருக்கையாலே. (அம்மானே) நித்யஸூரிகளுக்கும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஸ்வாமித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி தனித்தனியே அஸாதாரணனாய்ப் பரிமாறுகை. இப்படி பரிமாறுகைக்கு நிபந்தனம் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். நித்யஸூரிகளுடைய தாரகாதிகளும் தன் நினைவிலேயாம்படியான ஏற்றத்தையுடையவன் என்றுமாம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது; b அவர்களுக்குச் b₂ செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே; c அவர்கள் பலராய் ருசி பேதமுண்டானால், அவர்கள் நினைவறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே.

வ்யா:— (d ஒடும் புள்ளேறி) புள்ளேறி ஒடும்; பெரிய திருவடியை மேற் கொண்டு ஸஞ்சரிநிற்கும். e மஹிஷிக்கு ஸ்தந f பரிரம்புணம்போலே, g தன்னை மேற்

அ— முதற்பாட்டு (ஒடும்புள் இத்யாதி) a “ஒடும் புள்ளேறிச் குடும் தண்டுழாய்” என்றத் தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி) b, c சூந்தாநுவர்த்திகளாயிருக்கிறவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையே; அவர்களுடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்துவத்தாலே) இமே ஸங்கோத்தரே-அஸ்யா மேவ க்ஷாதாயாம் பதார்த்தேபந்யாஸாவஸரே ஸ்பஷ்டபுவிஷ்யத: — “ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ” (874 b) இத்யாரப்ய, “வ்ருத்திபேதத்தாலே ருசிபேதமுண்டாம்” (874 c) இத்யந்தேந. (874 c) வ்ருத்திபேத: - கைங்கர்யபேத: b₂ (செவ்வைக்கேடு) அநார்ஜவம்.

d “புள்ளேறி ஒடும்” என்றதில் ஆர்ஜவமேதென்ன: “திருவடி ‘இப்போது மேற்கொள்ளவேணும்’ என்று அர்த்தித்தால், ‘வேண்டா’ என்னுதே மேற்கொள்ளுகை” என்று அருளிச்செய்வார். e வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை து:க்கரூபமன்றோ; அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன (மஹிஷிக்கு இத்யாதி) f (பரிரம்புணம்) ஸ்பர்ஸம். g (தன்னை மேற்கொண்டு) தன்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (ஒடும்புள் இத்யாதி) a பூர்வார்த்தத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி) b சூந்தாநுவர்த்திகளானவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையே, அவர்களுடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன (அவர்களுக்கு இத்யாதி) இந்த ஸங்கோத்தரங்கள் - “மேலே ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ” (874 b, c) இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டங்கள். b₂ (செவ்வைக்கேடு) அநார்ஜவம்.

d “புள்ளேறி ஒடும்” என்றதில் ஆர்ஜவம் ஏதென்னில்; திருவடி “இப்போது அடியேனை மேற்கொள்ளவேணும்” என்று அர்த்தித்தால், “வேண்டா” என்னுதே மேற்கொள்ளுகை ஆர்ஜவமிறே. e வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை து:க்கரூபமன்றோ; அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன (மஹிஷிக்கு இத்யாதி) f (பரிரம்புணம்) ஆவிங்குநம். g (தன்னை மேற்கொண்டு).

ஈ—கொண்டு நடத்துமது h அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு. i பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே. j 1. “त्वद्भ्रिसम्मर्दकिणाङ्गशोभिना” (த்வத்வங்க்,ரிஸம்மர்த்தகிணங்கஸோபி,நா) k காமிநியானவளுக்கு k₂ பே,ாக்,சிஹநங்கள் த்,ாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் l உறுத்துகையால் வந்த m தமும்பு இவனுக்கு த்,ாரகமாயிருக்குமிறே.

(சூடும் தண்டுழாய்) n “இப்போதே o பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் p செவ்வியழியும்” என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்

அ—மேலேயிருந்து என்றபடி. h, l திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷிக்கைக்காகவோ, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ என்ன (பெரிய திருவடியை இத்யாதி) yத்வத்வா, அவ்விபூதியில் விரோதி,நிரஸதம் பன்னவேண்டாவே, எதுக்காக அவனை மேற்கொள்ளுகை என்ன (பெரியதிருவடியை இத்யாதி) “அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்கு அவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதே புள்ளேறும்” என்று இங்ஙனே அவர்கள் விஷயமாகவும் ஆர்ஜவம் த்யோதிதமாகிறது. h, j “அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றதுக்கு நியாமகம் ஏதென்ன (த்வத்வங்க்,ரி இத்யாதி) | அன்றிக்கே, ஸ்தநபரிசம்ப,ணம்போலே பே,ாக்,யமான மாத்ரமன்றிக்கே, நக்,வ்ரணம் போலே த்,ாரகமுமாய் அலங்காரமுமாய் என்கிறார் (த்வத்வங்க்,ரி இத்யாதி) என்னுதல். j 1. “த்யாஸஸ்ஸக்,ா” இத்யாதி, — 2. “ருசோ யஜு உம்ஷி ஸாமாநி” என்கிற மூன்று வேதத்தினுடைய ஸமுத்யாயத்தை - த்ரயீ என்கிறது. த்ரயீமய: - வேத,மய: என்றபடி. க்ருத்மதா புர: உபஸ்தி,தம் - பெரியதிருவடியாலே ஸேவிக்கப்பட்டுள்ளவரை என்றபடி. ஊரும் என்னுதே “ஓடும்” என்கிறதின் கருத்து - ஓடும்போதிறே ஆஸ்ப்யாலதாங்க்,ரிப்ரஹதிகள் வருவது. ஸங்கல்பத்தாலேயாகிலும், காலீவிப்லோஷத்யாயத்தாலேயாகிலும் நக்,க்குந்ததம் செய்யலா யிருக்க, புள்ளேறி ஓடினது-சுந்தே,ாமயனுடைய சந்த்,ாதுவ்ருத்திக்காகவிறே. k அஸ்யார்த்த, மாஹ (காமிநி) இவ்விடத்திலே. 3. “துங்க்யபீநகடி,ஸ்தநாந்தரே காந்தத,த்தமப,லா நக்,ஷதம் | ஆவ்ருணோதி விவ்ருணோதி வீஷதே க்ருச்ச்,ரலப்த,யிவ நிந்த,னோ த்,நம் ||” என்றத்தைக் கண்டுக்கொள்வது. l உறுத்துகை - ஸம்மர்த்தம். m தமும்பு - தகன்.

n இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிறார் (இப்போதே இத்யாதி) “தன்” என்றதுக்கு ப்,ாவமாதல். o (பறித்து) அபசயித்து. p (செவ்வியழியும் இதி) ப்,குவத்,விலேஷாஸஹிஷ்ணு

ஈ—தன்மேலேயிருந்து. h, l திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷிக்கைக்காகவோ, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ என்ன (பெரிய திருவடியை இத்யாதி) j ஸ்தநபரிசம்ப,ணம்போலே பே,ாக்,யமானவன்றிக்கே, நக்,வ்ரணம்போலே த்,ாரகமுமாய் அலங்காரமுமாய் என்கிறார் (த்வத்வங்க்,ரி இத்யாதி) 1. “த்யாஸஸ்ஸக்,ா” இத்யாதி, ஸ்தோத்ரரத்தே. k இதுக்கு அர்த்தம் (காமிநி இத்யாதி) k₂ “பே,ாக்,சிஹநங்கள் த்,ாரகம்” என்றவிடத்திலே. 3. “துங்க்யபீநகடி,ஸ்தநாந்தரே காந்தத,த்தமப,லா நக்,ஷதம் | ஆவ்ருணோதி விவ்ருணோதி வீஷதே க்ருச்ச்,ரலப்த,யிவ நிந்த,னோ த்,நம் ||” என்றது அநுஸந்தே,யம். n தமும்பு-காய்ப்பு.

பா— j 1. (ஓடும்புள்) [ஸ்தோ-ர-41] “दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः। उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वद्भ्रिसम्मर्दकिणाङ्गशोभिना॥”

ஈ—குழலிலே வைக்கும். q இதுக்குச் q₂ சைதந்யம் உண்டோ? என்னில், r 1. “विन्मयैः स्वप्रकाशैश्च” (சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஸைஸ்ச) என்னக்கடவதுறே. s சில சேதநர் புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாய் வர்த்திக்கிறபடியிறே. u விரோதி.

அ—தவரதி₂தி ப₂ாவ: q₂ (சைதந்யமுண்டோ என்னில்) என்றது-அசேதநமான இதுக்கு. “செவ்வி பெறுகைக்காகச் சூடவேணும்” என்னும் அபேகையுண்டோ? என்னில் என்றபடி. r (சிந்மயை: இத்யாதி₂) 1. “ஸ்ரக்₂வஸ்த்ராப₂ரணையுத்தம் ஸ்வாநுருபைரநுபமை: | சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஸைஸ்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை: ||” ஸ்வாநுருபை: - ஈ ஸ்வரன் தனக்கு அநுருபமான. அநுபமை: - உபமாநரஹிதை: என்றபடி. s இஸ்லோகத்திலே - சிந்மயத்வம் ஸ்ரக்₂வஸ்த்ராப₂ரணங்களுக்கிறே சொல்லிற்று என்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₂) ஸ்ரக்₂ரதி₂கந்தான் சிந்மயமாகிறதும் - சில ஸ-லிரிகள் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாக அந்தந்த ரூபங்களைப் பரிக்₂ரஹிக் கையாலேயிறே; ஆகையால் இங்குத்தைக்கு உறுப்பாம்போது அப்படியே ஆகவேணுமிறே: ஆனபின்பு, ஸ்ரக்₂ரதி₂க்₂ரஹணம் உபலக்ஷணம் என்றபடி. யத்₂வா, ஸ்த₂வரத்வம் கர்ம மூலமன்றோ, அங்கு கர்மமுண்டோ? என்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₂) அத₂வா, ஸ-லிரயல் சேத், திர்யக்ஸ்த₂வரப₂ாவ: குத இத்யத்ராஹ (சில சேதநர் இத்யாதி₂) யத்₂வா, அசேதந வஸ்துந: சிந்மயத்வஸ்வப்ரகாஸத்வாயோக்₂ராத், உபாத்தம் வசநம் க்₂ராவப்லவநாதி₂வாக்வவத் ப₂வேதி₂த்யாஸங்க்ய, ப்ரமாணாநுக்₂ரஹகோபபத்திமாஹ (சில இத்யாதி₂நா) t ஸம்ப்ரதிபத்தான பெரிய திருவடியும் இப்படியே என்னைக்காக (புள்ளாயும்) என்றது.

u அத₂ரபி திர்யக்ஸ்த₂வரப₂ாவப்ரப்தௌ ஸமக்₂ரம் சைதந்யம் ந ஸ்வாதி₂த்யத்ராஹ (விரோதி₂தி) தி₂வ்யமஹிஷீணம் ஈஸ்வரஸ்ய ச பரஸ்பரஸம்ஸ்லேஷ விரோதி₂சைதந்யமேவ அபக்₂தம் இத்யர்த்த₂: யத்₂வா, துலஸ்யாதி₂ஷ- ஸர்வத₂ர ஸஹபூதேஷ- ஸத்ஸ்வபி தி₂வ்ய மஹிஷீணம் ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸங்கோசாஜநநாத் துலஸ்யாதி₂பி: அசேதநைர்ப₂விதவ்யம் கிம் இத்யத்ராஹ (விரோதி₂தி) அத₂வா, அவர்கள் திர்யக்ஸ்த₂வர ஸரீரங்களைப் பரிக்₂ரஹித்தால், அவன் விநியோக₂ம் கொள்ளாதபோது வாடும்படியான ஜ்ஞாதம் கழியாதோ? அசேதநமான வேஷத்தைப் பரிக்₂ரஹியாதி₂ற்கச்செய்தே சைதந்யம் கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையிலே, பே₂ரக்₂ விரோதி₂யான சைதந்யம் கழிந்தது; பே₂ரக்₂ரநுகூலமான சைதந்யம் கிடக்கிறது. என்கிருச்

ஜீ— n இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிருர் (இப்போதே இத்யாதி₂) p (செவ்வியழியும் இதி) விஸ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வாதி₂தி ப₂ாவ: q, q₂ (இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ என்னில்) அசேதநமான இதுக்கு “சூடவேணும்” என்னும் அபேகையுண்டோ? என்னில். r பெளஷ்கரஸம்ஹிதாயாம்— 1. “ஸ்ரக்₂வஸ்த்ராப₂ரணையுத்தம் ஸ்வாநுருபைரநுபமை: | சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஸைஸ்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை: ||”. s இவர்கள் நித்யஸ-லிரிகளானால் திர்யக்ஸ்த₂வரங்களாகைக்கு அடியேதென்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₂) ப்ரமாணத்தில் ஸ்ரக்₂ரதி₂க்₂ரஹணம் - துழாய் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்.

u ஸ்த₂வராத்₂யவஸ்தையை ப₂ஜித்தால் சைதந்யம் நிஸ்ஸேஷமாகப் போகாதோ? அபேகை கூடுமோ? என்ன (விரோதி₂ இத்யாதி₂) விரோதி₂சைதந்யமாவது - ஈஸ்வரனுக்குப்

ப்ர—r 1. (குடும் தண்துழாய்) பைசுரே—“सर्वस्वाभरणैर्युक्तं खानुरूपैरनूपमैः । विन्मयैः स्वप्रकाशैश्च अन्योन्यरुचिरञ्जकैः ||”

ஈ—சைதந்யமே கழிந்தது; v ராஜஸந்திதியில் வர்த்திப்பார் w கூனர் x குறளராய் வர்த்திக்குமோபாதிபிறே. y கர்மநிபுந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த ஸரீரங்களுமன்றே; z இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கிற இத்தனையிறே. a இவ்விபூதியில் திரயக்ஸ்தாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும்; அங்கு ஸ்வேச்சுராதீநமாயிருக்கும் பரிக்ரஹித்த ஸரீரங்கள்.

b ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றே ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடும் உள்ளது; நித்ய ஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமுமில்லை; செவ்வைக்கேடுமில்லையே; அவர்களுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்னில்: எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றையாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் c வ்ருத்திபேதத்தாலே ருசிபேதம் உண்டாம். (நீடுநின்று) d கர்மாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது; e ஸ்வரூபாநுரூபமான

அ—(விரோதிசைதந்யமே கழிந்தது) என்று. “ஸ்வார்த்ததாயோக்யம்” என்கிற புத்தி கழிக்கைக்காகப் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே அவ்வளவே கழிந்தது என்றபடி. v விரோதிசைதந்யம் போய் மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்தித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜஸந்திதியில் இத்யாதி) w, x யத்வா, ஆகிலும் இது உத்தேச்யமானபடி எங்ஙனே? என்ன (கூனர் இத்யாதி) ராஜ லீலாபாத்தாயாலே குப்ஜாதிபாவம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே என்றபடி. w கூனர் - வ்ருத்தர். x குறளர்-அண்ணகர். w, x குப்ஜா வாமநாஸ வா. y, z விரோதிசைதந்யம் கழிந்து பேராகாநுரூபமான சைதந்யம் கிடக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (கர்ம நிபுந்தநமாக இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே) a 1. “வாசிகை: பக்ஷிம்ருக்யதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் | ஸரீரஜை: கர்மதேஜாஜைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் ஈ: ||” என்றிருக்க, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கக் கூடுமோ? என்ன (இவ்விபூதியில் இத்யாதி).

b அவதாரிகாயாமுத்தம் “அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே” (871 b, b₂) இதி வாக்க்யம் விவ்ருணோதி (ஸம்ஸாரி இத்யாதி) c (வ்ருத்திபேதத்தாலே) ஈஸ்வரகல்பிதமான வ்ருத்தி பேதத்தாலே என்றபடி; வ்ருத்தி:-கைங்கர்யம். d, e புகுவதஸ் ஸூரிபிஸு ஸஹ ஸம்ஸ்லேஷஸ்ய நித்யத்வம் கத்யமித்யாஸங்காயாம், விபக்ஷபூதகயுக்திம் ஸ்வபக்ஷஸாதகயுக்திஞ்சாஹ (கர்மாநுகூலேத்யாதி, வாக்க்யத்வயேந) d கர்மாநுகூலம் என்றது - கர்மஜந்யம் என்றபடி. f, g புகுவதோ நிரங்குஸஸ்வதந்தரத்வாத், சேதநஸ்ய ச தேஜாந்தரே காலாந்தரே யஸ்மிந்கஸ்மிம்ஸித்,

ஜீ—பிராட்டியோடு உண்டான பேராகாநுரூபமான சைதந்யம் என்றபடி. v விரோதிசைதந்யம் போய், மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்திக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜஸந்திதியில் இத்யாதி) ராஜலீலாபாத்தாயாலே குப்ஜாதிபாவம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே என்றபடி. w, x கூனர், குறளர்-குப்ஜா வாமநாஸ. y, z விரோதிசைதந்யம் கழிந்து பேராகாநுரூபமான சைதந்யம் கிடக்கக்கூடுமோ? என்ன (கர்ம நிபுந்தநேத்யாதி) a 1. “வாசிகை: பக்ஷிம்ருக்யதாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் | ஸரீரஜை: கர்மதேஜாஜைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் ஈ: ||” என்றிருக்க, இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கக்கூடுமோ? என்ன (இவ்விபூதியில் இத்யாதி).

b “அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லை” (871 b, b₂) இத்யாத்யவதாரிகாவாக்க்யவிவரணம் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி) c (வ்ருத்திபேதத்தாலே) ஈஸ்வரகல்பிதமான வ்ருத்திபேதத்தாலே என்றபடி. வ்ருத்தி:-கைங்கர்யம். d, e புகுவதஸ் ஸூரிபிஸு ஸஹ ஸம்ஸ்லேஷஸ்ய நித்யத்வம் கத்யமித்யாஸங்காயாம், விபக்ஷபூதகயுக்திம் ஸ்வபக்ஷஸாதகயுக்திஞ்சாஹ (கர்மாநுகூல இத்யாதி, வாக்க்யத்வயேந) d கர்மாநுகூலம் என்றது - கர்மஜந்யம் என்றபடி. f, g புகுவதோ

ஈ—பரிமாற்றமாகையாலே இதுதான் நித்யமாயிருக்கும். f அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது; g இவர்களுக்கு அவனை யொழியச் செல்லாது.

(h அவை) i “புள்” என்றும், “துழாய்” என்றும் சொல்லுகையாலே “அவை” என்கிறது. (ஆடும்) அவற்றோடே பரிமாறும் என்னாதே, அவை ஆடும் என்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவர்களோடு அணையும்து, விடாயர் மடுவிலே புக்கு ஆடினாற்போலேயிருக்கையாலே. (அம்மானே) j நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியுறும்படி k ஸர்வாதிகளுயிருந்துவைத்து, இப்படி பரிமாறும். 1.

அ—விஷயே ராக்ஸம்புவாச்ச விப்ரயோகஸம்புவாஸங்காயாம் ஸத்யாம், 1. “அளவருத்திற் ஸப்ஸூதாநாவருத்திற் ஸப்ஸூதாத்” இதி ஸூத்ரந்யாயமவலம்ப்ய உத்தரமாஹ (அவனுக்கு இவர் களையொழிய இத்யாதி, வாக்க்யத்யேந) d...g “புகுவதஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ ஸம்ஸ்லேஷஸ்ய நித்யதாயாம் ஹேதுத்ரயம்” இதி ச வதந்தி. 2. “ந ச உச்சிந்நகர்மபூந்தஸ்ய அஸங்குசித ஜ்ஞாநஸ்ய பரப்ரஹ்மாநுபுவைகஸ்வபாவஸ்ய ததேகப்ரியஸ்ய அநவதி,காதிஸ்யாநந்தம் ப்ரஹ்ம அநுபுவத: அந்யாபேக்ஷாததூர்த்தாரம்பூத்யஸம்புவாத் புநராவருத்திஸங்கா: ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தபூரியம் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா கதூசிதூவர்த்தயிஷ்யதி” என்கிற பூஷ்யத்தைக் கண்டுகொள்வது.

h, i நித்யஸூரிகளைப்பின்னை “அவை” என்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன, லோகநுஷ்ட ஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார் (புள்ளென்றும் இத்யாதி) j பரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ வர்த்தத இத்யேதத் கதூமார்ஜவகுணே புவேதித்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) புகுவதஸ்வருபாபேக்ஷயா நிஹீநத்வே ஸம்ஸாரிணாம் ஸூரீணஞ்ச விஸேஷோ நேதி பாவ: k (ஸர்வாதிகளுயிருந்துவைத்து) இப்படி யிருக்கிறவன் நியமிக்கவிதே அடுப்பது; தச்சூந்தூநுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிதே. “அம்மானாய் வைத்து, புள்ளேறி ஓடும்; தனதுழாய் குடும்; நீடுநின்று அவை ஆடும்” என்று அந்வயம். 1.

ஈ—நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரத்வாத், சேதநஸ்ய தேயூஸாந்தரே காலாந்தரே கஸ்மிம்ஸ்சித்ஸூஷ்யே ராக்ஸம்புவாச்ச விப்ரயோகஸம்புவாஸங்காயாம் ஸத்யாம், 1. “அளவருத்திற் ஸப்ஸூதாநாவருத்திற் ஸப்ஸூதாத்” இதி ஸூத்ரந்யாயமவலம்ப்ய உத்தரமாஹ (அவனுக்கு இவர்களை யொழிய இத்யாதி, வாக்க்யத்யேந) d...g “புகுவதஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ ஸம்ஸ்லேஷஸ்ய நித்ய தாயாம் ஹேதுத்ரயம்” இதி ச வதந்தி. 2. “ந ச உச்சிந்நகர்மபூந்தஸ்ய அஸங்குசித ஜ்ஞாநஸ்ய பரப்ரஹ்மாநுபுவைகஸ்வபாவஸ்ய ததேகப்ரியஸ்ய அநவதி,காதிஸ்யாநந்தம் ப்ரஹ்ம அநுபுவத: அந்யாபேக்ஷாததூர்த்தாரம்பூத்யஸம்புவாத் புநராவருத்திஸங்கா: ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தபூரியம் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா கதூசிதூவர்த்தயிஷ்யதி” என்கிற பூஷ்யத்தைக் கண்டுகொள்வது.

h, i நித்யஸூரிகளைப்பின்னை “அவை” என்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன, லோகநுஷ்ட ஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார் (புள்ளென்றும் இத்யாதி) j பரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ வர்த்தத இத்யேதத் கதூம் ஆர்ஜவகுணே புவேதித்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி) புகுவத் ஸ்வருபாபேக்ஷயா நிஹீநத்வே ஸம்ஸாரிணாம் ஸூரீணஞ்ச விஸேஷோ நேதி பாவ: k (ஸர்வாதிகளுயிருந்துவைத்து) இப்படி யிருக்கிறவன் நியமிக்கவிதே அடுப்பது; தச்சூந்தூநுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிதே. “அம்மானாய் வைத்து, புள்ளேறி ஓடும், தனதுழாய் குடும், நீடுநின்று அவை ஆடும்” என்று அந்வயம். 1.

2. அம்மா னுய்ப்பின்னும், எம்மாண் புமானுன் வெம்மா வாய்கீண்ட, செம்மா கண்ணனே.

ஆ— 2. வ்யா:—(அம்மானாய்) நித்யஸித்தமான அந்த ஐஸ்வர்யத்தின்மேலே அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரரூபமான நிரவதி, கைஸ்வர்யத்தை உடையவனான என்கிறார். 2.

ஓ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸம்ஸாரத்தில் ஸமாஸ்ரிதரானாரோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (அம்மானாய் என்று தொடங்கி) கீழ்ச்சொன்ன நித்யவிபூதியை உடையனாய் அதின்மேலே எல்லா மாண்பையும் உடையனான; “மாண்பு” என்று திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது. (வெம்மா என்று தொடங்கி) கொடியனான கேஸரியின் வாயை அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களை உடையான். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், லீலாவிபூதியில் ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அம்மானாய்—(ஸர்வஸ்மா த்பரனான) ஸ்வாமியாய்வைத்து (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக,) வெம்—வெவ்விய, மா—குதிரையை, வாய்—வாயை, கீண்ட—பிளந்த, செம்—சிவந்த, மா — பெரிய, கண்ணன் — கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன், பின்னும்—அவ்வளவன்றியே பின்னையும், எம்மாண்பும் ஆனான் — எல்லா மாட்சியையும் உடையவன் ஆனான். எவ்வவதாரங்களில் அழகுமுடையன் ஆனான் என்றபடி.

அன்றியே, க்ருஷ்ணாவதாரந்தன்னிலேயாய், மாட்சிமை என்று - துர்ஸநீய சேஷ்டிதங்களாகவுமாம். 2.

தி— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — லீலாவிபூதியில் ஆஸ்ரிதருடைய விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(அம்மானாய்) ஸர்வாதிகளையவைத்து. (பின்னும்) அதின்மேலே. (எம்மாண்புமானான்) எல்லா அவதாரங்களையும் உடையனான. “மாண்பு” என்று - அழகு. பரத்வத்திற்காட்டில் அவதாரங்களிலே அழகுமிக்கிருக்கை. 1. “स उ भ्यान् भवति आयमानः” (ஸ உ ஸ்ரேயாந புவதி ஜாயமான:). (வெம்மா வாய் கீண்ட) வெவ்விதான மாவுண்டு - கேஸரி; அதினுடைய வாயைக்கிழித்த. தத்காலத்தில் கேஸரியினுடைய வெம்மை இப்போது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த் துணுக்கென்கிறது. 2. “विदुतायः” (விவ்ருதாஸ்ய:) இதி. (செம்மா கண்ணனே) அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடையவன். “அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்.” 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a இப்பாட்டு, நித்யவிபூதியில்நின்றும் வந்து அவதரித்து விரோதிகளைப்போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அம்மானாய்) இப்படி ஸர்வாதிகளுயிருந்துவைத்து. (b வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்) வெவ்விதான மாவுண்டு-கேஸி; அதினுடைய வாயைக் கிழித்துப்பொகட்ட. c கேஸி, வாயை d அங்காந்து கொண்டு வந்து தோற்றினபோது கண்ட ஸ்ரீ நாரதபுகுவான் 1. “**अगस्तमितम्**” (ஐகதஸ்தமிதம்) என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்து விழுந்தானிறே. e அவனுக்கு தக்காலத்தில் பிறந்த புயம்; f அவன் பட்டுப்போகச்செய்தேயும், ஸ்ம்ருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறார் இவர். (g செம்மா கண்ணனே) விரோதிபோகையால் வந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (பின்னும் எம்மாண்புமானான்)

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (அம்மானாய் இத்யாதி) a (இப்பாட்டு இத்யாதி) தைத்யபீடிதரான தேவர்கள் வந்து, தாங்களும் கடக்கநின்று சூர்திபண்ணிப்போம் பூமியிலே பிறக்கவேணும் என்ன, அப்படியே பிறக்கை ஆர்ஜவமிறே; அவதரித்தபின்பு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சூந்த்யாதுவ்ருத்தி பண்ணினதுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. b (வெம்மா) இத்யத்ர, மா - சதுஷ்பாத்; அர்த்தாத் கேஸிநம் வதூதி. நிகுண்டு—A“மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேனிய நாற்காலுடையவும் வண்டும், பூவுடைத்திருவும் நறையும் பொருந்தும்”; வெம்மை - க்ரௌர்யம், c ததுபபாத்யதி (கேஸி வாயை இதி) d (அங்காந்துகொண்டு) திறந்துகொண்டு. e நாரதபூதி பராங்குஸார்யஸ்ய விஸேஷம் தூர்ஸயதி (அவனுக்கு தக்காலத்தில் இத்யாதி) f (அவன் பட்டுப் போகச்செய்தே) வெம்மின் தாத்பர்யம்; பட்டு - செத்து. g (செம்மா) இத்யத்ர, மா-மஹத்தா.

h “மாண்பு” இத்யஸ்ய வாசநிகார்த்தமாஹ (மாண்பு என்று அழகு இதி) 2. “தத்ருண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஸு:” இதி ந்யாயேந விக்ரஹா உச்யந்த இதி பாவ: . | அவதாரத்

ஈ— இரண்டாம் பாட்டு. (அம்மானாய் இத்யாதி) a (இப்பாட்டு இத்யாதி) தைத்யபீடிதர் களான தேவர்கள் வந்து தாங்களும் கடக்கநின்று சூர்திபண்ணிப்போம் பூமியிலே பிறக்க வேணும் என்ன, அப்படியே பிறக்கை ஆர்ஜவமிறே; அவதரித்தபின்பு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சூந்த்யாதுவ்ருத்தி பண்ணினதுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. b (வெம்மா) இத்யத்ர, மா - சதுஷ்பாத்; அர்த்தாத் கேஸிநம் வதூதி. நிகுண்டு—A“மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேனிய நாற்காலுடையவும் வண்டும், பூவுடைத்திருவும் நறையும் பொருந்தும்”; வெம்மை - க்ரௌர்யம், c ததுபபாத்யதி (கேஸி வாயை இதி) d (அங்காந்துகொண்டு) திறந்துகொண்டு. e நாரதபூதி பராங்குஸார்யஸ்ய விஸேஷம் தூர்ஸயதி (அவனுக்கு தக்காலத்தில் இத்யாதி) f (அவன் பட்டுப் போகச்செய்தே) வெம்மின் தாத்பர்யம். பட்டு - செத்து. g (செம்மா) இத்யத்ர, மா - மஹத்தா.

h “மாண்பு” இத்யஸ்ய வாசநிகார்த்தமாஹ (மாண்பு என்று அழகு இதி) 2. “தத்ருண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஸு:” இதி ந்யாயேந விக்ரஹா உச்யந்த இதி பாவ: .

3. கண்ணு வானென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு தண்ணூர் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே.

ஆ— 3. வ்யா:—(கண்ணுவான்) அந்த ஐஸ்வர்யத்தின்மேலே, அயர்வறும் அமரர்க்கும் இந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்குமொக்க த்ருஷ்டிபூதனாய்க்கொண்டு, அயர்வறும் அமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம் பத்தை உடையனாயிருக்கும் என்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — ப்ரத்த, முக்தகோடி த்வயத்தோடும் ஸம்ஸ்லேஷிகைக்கு ஈடாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளிஞன் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணென்று தொடங்கி) ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்த, த்ருக்கும் என்றும் கண்ணுகைக்காக; கண்ணாமவன் என்றுமாம். (தண்ணென்று தொடங்கி) ரக்ஷணீய ஐந்துக்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரமஹரமாய் அயர்வறும் அமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமான திருமலையிலே நின்றருளிஞன். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், உபயவிபூதிஸாதாரணமான திருமலையில் ஸ்திதியை அருளிச்செய்கிறார்.

(1. “ चक्षुर्वानामुत मर्त्यानाम् ” (சக்ஷுர்வாநாமுத மர்த்த்யாநாம்) என்கிறபடியே) மண்ணோர்—மண்ணோர்க்கும், விண்ணோர்க்கு—விண்ணோர்க்கும்,

ஈ— அவ்வவதாரத்திலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே, அதுக்குமேலே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினான், 2. “ चक्षु: ” (ப்ரஹ்ஸி) என்கிறபடியே. h மாண்பு என்று அழகு; i பரத்வத்திலும் j மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லுகிறது. 2.

அ—துக்கு அழகு மநுஷ்யத்வே பரத்வம். i “அம்மானாயிருந்துவைத்து, பின்னும் எம்மாண்புமானான்” இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (பரத்வத்திலும் இதி) j “அம்மான்” என்கிற பத்யஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே (மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால்) என்கிறது. அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்வாதிகளால் வந்த பரத்வம் ஸௌலப்யாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும் இது விஞ்சியிருக்குமிதே. “அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன், பின்னும் எம்மாண்புமானான்” என்று அத்வயம். 2.

ஈ—| அவதாரத்துக்கு அழகு - மநுஷ்யத்வே பரத்வம். i “அம்மானாயிருந்துவைத்துப் பின்னும் எம்மாண்புமானான்” இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (பரத்வத்திலும் இதி) j (மநுஷ்யத்வே இத்யாதிக்) “அம்மான்” என்கிற பத்யஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால் என்கிறது; அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்வாதிகளாலே வந்த பரத்வம் ஸௌலப்யாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும் இது விஞ்சியிருக்குமிதே. “அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன், பின்னும் எம்மாண்புமானான்” என்று அத்வயம். 2.

ப—என்றும்—என்றுமொக்க, கண்ணாவான்—கண்ணாமவன், தண்—குளிர் த்தியால், ஆர்—மிஞ்சியிருப்பதாய், வேங்கடம்—திருவேங்கடமென்று பேரான, விண்ணோர் வெற்பன்—ஸூரிகேஸவ்யமான திருமலையையுடையவன். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயார், இருவர்க்கும் பாங்காகக்கிடந்து முலைகொடுக்குமாபோலே, பூத்து, முக்தகோடித் துவயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளிஞன் என்கிறார்.

வ்யா:—(மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்) ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியில்லை — அரைக்கணம் தங்கள் காரியம் நிர்வஹித்துக் கொள்ளமாட்டாமைக்கு. (கண்ணாவான்) கண்ணாகைக்காக என்னுதல்; கண்ணாமவன் என்னுதல். கண்ணென்று - நிர்வாஹகன். 1. “ चञ्चुर्देवानामुत मर्त्यानाम् ” (சஞ்சு தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்) என்கிற ஸ்ருத்யார்த்தத்தின்படியே சொல்லுகிறார். (தண்ணார் வேங்கடம்) குளிர் மிக்கிருந்துள்ள திருமலை. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கும் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும், இங்குள்ளார்க்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும் தீர்க்கவற்றாயிருக்கை. (விண்ணோர் வெற்பனே) நித்ய விபூதியின் மேன்மையையும் திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையையும் ஒருபேராகிய யாக அநுபவித்துக்கொண்டு விடாதே படுகாடுகிடக்கையாலே “விண்ணோர் வெற்பன்” என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் மேன்மையைக் கண்டறியாமையாலே நீர்மையும் அறியார்கள். “மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்கிறவிடம் - ஈஸ்வரபிப்ராயத்தாலே. A “நின்ற வேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது” என்று - திருமலை ஸம்ஸாரிகளுக்கு என்னுமிடம் ஸித்தம். “விண்ணோர் வெற்பு” என்னுமிடமிதே ஸாத்யம்; “விண்ணோர் வெற்பன்” என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகள் அபிப்ராயத்தாலே. விண்ணோர் “எங்களது” என்று அபிமானிக்கும்படியான தண்ணார் வேங்கட வெற்பையுடையவன். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. 3 இரட்டை ப்ரஜை பெற்ற மாதாவானவள், இருவர்க்கும் முலைகொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (கண்ணாவான் இத்யாதி) 2 “மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (இரட்டை ப்ரஜை இத்யாதி).

இ— மூன்றும் பாட்டு. (கண்ணாவான் இத்யாதி) 2 “மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (இரட்டை ப்ரஜை இத்யாதி).

ந— வ்யா:—(b கண்ணாவான்) o நிர்வாஹகனாவான் என்னுதல்; d கண்ணகைக்காக என்னுதல்; கண்ணமவன் என்னுதல். கண்ணென்று-நிர்வாஹகன். e 1. “चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम्” (சக்ஷுர் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்) என்கிற ஸ்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார். (மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்) f நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று — தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்துகொள்ள மாட்டாமைக்கு. (தண்ணார் வேங்கடம்) gA “குளிர் அருவி வேங்கடம்” என்னு மாபோலே, h அவனுக்கு ரக்ஷயம் பெறுமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றவற்றாயிருக்கை.

அ— b,c,d (கண்ணாவான் இதி) அஸ்ய அர்த்தத்துவயம்; ரக்ஷக இதி-ப்ரதம:; த்ருஷ்டிபூத: - ஜ்ஞாநப்ரத இதி யாவதிதி த்விதீய: . “கண்ணாவான்” இத்யேதத் - ப்ரதமமகவசநாந்த ஸப்ஸ்தேவா வா. துமுந்ப்ரத்யயாந்தஸப்ஸ்தேவா வா. e த்விதீய நிர்வாஹே ப்ரமானமாஹ (சக்ஷுர் தேவாநாம் இதி) சக்ஷு: - ஜ்ஞாநப்ரத இத்யர்த்த: . உத - அபி என்றபடி. “ஆவான்” என்ற மாத்ரத்துக்கே அர்த்தபேதமாய். “கண்” என்றதுக்கு - நிர்வாஹகன் என்று ஏகார்த்தமாதல். c,d இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (கண்ணகைக்காக என்று) f “மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணாவான்” இத்யுச்ச்யதே; ஸம்ஸாரினாம் ஹி நிர்வாஹகா பேக்ஷா; உச்சிந்தகர்மபூந்தாநாம் பரமஸாம்யாபந்நாநாம், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகூந்தாநாம் ஸூரீணஞ்ச நிர்வாஹகாபேக்ஷாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) g ஸம் வாதம் (குளிர் இத்யாதி) நாயச்சியார் திருமொழி. ஸீதளமான ப்ரவாஹங்கனையுடைய திருமலை; இத்தாபம் அத்யதேஸத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும்; ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தேஸமாயிற்று. h “தண்ணார்” என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி) யத்யவா. “தண்ணார்” இத்யதேந - ஸ்ரமஹரத்வம்

ஐ— b,c,d (கண்ணாவான் இதி) அஸ்ய அர்த்தத்துவயம்; ரக்ஷக இதி-ப்ரதம:; த்ருஷ்டிபூத: - ஜ்ஞாநப்ரத இதி யாவதிதி த்விதீய: . “கண்ணாவான்” இத்யேதத் - ப்ரதமமகவசநாந்த ஸப்ஸ்தேவா வா. துமுந்ப்ரத்யயாந்தஸப்ஸ்தேவா வா. e த்விதீய நிர்வாஹே ப்ரமானமாஹ (சக்ஷுர் தேவாநாம் இதி) சக்ஷு: - ஜ்ஞாநப்ரத இத்யர்த்த: ; உத - அபி என்றபடி. “ஆவான்” என்ற மாத்ரத்துக்கே அர்த்தபேதமாய். “கண்” என்றதுக்கு நிர்வாஹகன் என்று ஏகார்த்தமாதல். c,d இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (கண்ணகைக்காக என்று) f “மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணாவான்” இத்யுச்ச்யதே; ஸம்ஸாரினாம் ஹி நிர்வாஹகா பேக்ஷா, உச்சிந்தகர்மபூந்தாநாம் பரமஸாம்யாபந்நாநாம் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகூந்தாநாம் ஸூரீணஞ்ச நிர்வாஹகாபேக்ஷாஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) g ஸம் வாதம் (குளிர் இத்யாதி) நாயச்சியார் திருமொழி. ஸீதளமான ப்ரவாஹங்கனையுடைய திருமலை; இத்தாபம் அத்யதேஸத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும்; ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தேஸமாயிற்று. h “தண்ணார்” என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி) யத்யவா. “தண்ணார்” இத்யதேந. ஸ்ரமஹரத்வம்

ப்ர—e 1. (கண்ணாவான்) यजुषि (का-४-प्र-६) “अग्ने प्रेहि प्रथमो देवयातान् चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम् । इयक्षमाणा भृगुभिस्सजोषास्सुवर्यन्तु यजमानाः स्वस्ति ॥ २२ ॥”

4. வெற்பை யொன்றெடுத்து, ஒற்க மீன்றியே நிற்கு மம்மாச்சீர், கற்பன் வைகலே.

ஈ—(விண்ணோர் வெற்பனே) i அவன் இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங் கொடுக்க வந்து நின்றானேயாகிலும், திருமலைதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. jA “வானவர் நாடு” என்னுமாபோலே (விண்ணோர் வெற்பு) என்கிறார். kB கான மும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, “இதென்ன நீர்மை!” என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலை என்கிறார். 3

அ—விவக்ஷிதம் இதி ஹ்ருதி, நித்யாய. “கஸ்ய ஸ்ரமஹாம்?” இதி ப்ரதியோக்யபேக்ஷாயாமாஹ (அவனுக்கு இதி) i ‘விண்ணோர்தான் வெற்பையுடையவன்’ இதி ஸப்ரத்யார்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (அவன் இரண்டு விபூதியில் இதி) j, k நநு, வேங்கடாசலோ புகுவதீய ஏவ வா பூயாத், விபூதித்வய நிஷ்டாநாம் ஸாதாரணே வா பூயாத், கோடித்வயஞ்ச பரித்யஜ்ய “விண்ணோர் வெற்பு” இதி கதமபிதீயத இத்யத்ர க்ரமேணோத்தரமாஹ (வானவர் நாடு இத்யாதி, வாக்யத்வயேந) jA வானவர்நாடு - 1. “வரத, ஸகலமேதத் ஸம்ஸரிதார்த்தம் சகர்த்த” இதி புகுவாத் ஸ்வயம் ஸர்வம் ஆஸரிதாதீநம் கரோதீதி பூவா. kA “வானவர் நாடு” என்கைக்கு-அவிபூதியில் அவர்கள் வர்த்திக்குமாபோலே, “விண்ணோர் வெற்பு” என்கைக்கு அதுண்டோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி) என்னவுமாம். நாலாம் திருவந்தாதி—புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நானாவிதரத்தங்களும், அருவிகள் நீரோடே கண்டவிடமெங்கும் புரண்டு வந்து விழுகிற காடுகளும், நீரைக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே ஏறக்கடவ குரங்கும், “மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன்” என்று அந்வயம். இது முன்பகடித்திலே. “தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான் அவன்” என்று ப்ரத்யமாந்த பகடித்திலே அந்வயம். 3.

ஐ—விவக்ஷிதம் இதி ஹ்ருதி, நித்யாய. “கஸ்ய ஸ்ரமஹாம்?” இதி ப்ரதியோக்யபேக்ஷாயாமாஹ (அவனுக்கு இதி) i ‘விண்ணோர்தான் வெற்பையுடையவன்’ இதி ஸப்ரத்யார்த்தம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (அவன் இரண்டு விபூதியில் இதி) j, k நநு, வேங்கடாசலோ புகுவதீய ஏவ வா பூயாத், விபூதித்வய நிஷ்டாநாம் ஸாதாரணே வா பூயாத், கோடித்வயஞ்ச பரித்யஜ்ய “விண்ணோர் வெற்பு” இதி கதமபிதீயத இத்யத்ர, க்ரமேணோத்தரமாஹ (வானவர் நாடு இத்யாதி, வாக்யத்வயேந) jA வானவர்நாடு - 1. “வரத, ஸகலமேதத் ஸம்ஸரிதார்த்தம் சகர்த்த” இதி புகுவாத் ஸ்வயம் ஸர்வம் ஆஸரிதாதீநம் கரோதீதி பூவா. kA “வானவர் நாடு” என்கைக்கு-அவிபூதியில் அவர்கள் வர்த்திக்குமாபோலே, “விண்ணோர் வெற்பு” என்கைக்கு அதுண்டோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி) என்னுமாம். புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நானாவிதரத்தங்களும், அருவிகள் நீரோடே கண்டவிடமெங்கும் புரண்டுவந்து விழுகிற காடுகளும், நீரைக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே ஏறக்கடவ குரங்கும், “மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன்” என்று அந்வயம். இது முன்பகடித்திலே. “தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான் அவன்” என்று ப்ரத்யமாந்த பகடித்திலே அந்வயம். 3.

ஆ— 4. வ்யா:— (வெற்பை) ஏவம்விதமான ஜஸ்வரீய பரம்பரைகனையுடையனான எம்பெருமான் தன்னுடைய காருண்யாதி, கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள, நானும் அவற்றைக் கண்டு அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீத்யநிசாயம் என்னைக் கற்பிக்க, ஸர்வகாலமும் இந்த குணங்களைக் கற்கப்பெற்றேன் என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கேட்வர்த்தநோத்துரணம் பண்ணினவனுடைய குணத்தை என்றும் அநுபவிப்பேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (வெற்பை ஒன்று எடுத்து இத்யாதி) அப்போதைக்கு எட்டிற்றெரு மலையெடுத்து. (ஒற்கம் இன்றியே என்று மேலுக்கு) இளைப்பு இன்றியே நிற்பதும் செய்து, கேட்வர்த்தநோத்துரணோபகாரத்தாலே ஜகத்திலுள்ளாரையெல்லாம் அடிமை கொண்டவனுடைய குணங்களை என்றும் சொல்லுவன். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஆபத்ஸகூத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

(இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த அஸ்மவர்ஷத்தில் ரக்ஷயவர்க்கும் இடர்படாதபடி) ஒன்று — ஒரு, வெற்பை — மலையை, எடுத்து — எடுத்து, ஒற்கம் — ஒடுக்கம், இன்றியே—இன்றியிலே, நிற்கும்—நிற்கிற, அம்மான்—ஸ்வாமியினுடைய, சீர்— (ஆபத்ஸகூத்வ) கீர்த்தியை, வைகல் — காலதத்வமுள்ளதனையும், கற்பன் — அப்யஸியாநிற்பன். ஒற்கம்-ஒல்குதலாய், பூலஸங்கோசத்தைக் காட்டுகிறது. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலேவரப் பூலித்த படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(வெற்பை ஒன்று எடுத்து) பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷிக்கப் பூக்கவாரே, கைக்கு எட்டிற்றெரு மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. கீழ், ஒரு மலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லிற்று; இப்போது, ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. ஏழு வயஸ்ஸிலே 'ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தவிடத்தில் இளைப்புண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில் (ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்) பரார்த்தமாக வ்யாபரிக்கையாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான். ஒற்கமாவது - ஒல்குதலாய், அதாவது - ஒடுங்குதலாய், அதாவது-இளைப்பு. தூதுக்ஷயம் பிறவாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே. (அம்மான்) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலும் இளைப்பில்லை. ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இளைப்பு மாதாவுக்கு உண்டாகாதினே. (சீர் கற்பன்) அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷித்த அப்போதை நீர்மையையும் அழகையும் வாய்வெருவுவன். "சொல்லுவன்" என்கிற ஸ்தூநத்திலே, "கற்பன்" என்கிறது-குணப்ரேரிதராய்ச் சொன்னார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (வைகலே) "நீடுநின்று" (1) என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவே யாத்ரையாஹ்ரபோலே, எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே புலித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வெற்றை b ஒன்று எடுத்து) c பசுக்களும் இடையரும் d தொலையும்படி வர்ஷிக்கப்படுக்கவாறே, அதுக்கீடாயிருப்பதொன்றையிட்டு ரக்ஷிக்கப் பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று. இப்படி ஏழு பிராயத்தின் பாலன் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்து துரித்துக்கொண்டு நின்றவிடத்தில், e இளைப்புண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில் (ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்) ஒற்கமாவது - ஒடுங்குதல், அதாகிறது - இளைப்பு. ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை துரித்துக்கொண்டு நின்றவிடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என்னென்னில்; / (அவன் ரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வார் இல்லாமையாலே இளைப்பில்லை; தூதுகூடியம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே; உண்கிற சோற்றிலே மணலைத் தூவுகை இல்லாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே). (அம்மான்) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே, f ஸ்வாபுரானிக ஸம்பந்தத் தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான். g ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதினே.

அ— நாலாம் பாட்டு. (வெற்றை இத்யாதி) a (அவனுடைய ஆர்ஜவேதி) "சீர் கற்பன்" இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். அப்யாஸஸ்ய குணப்ரேரிதத்வம் விவக்ஷிதம். "தாம் குணஜப்யதூராகையாலே, தம்முடைய சூந்த்யத்தை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு, தாம் கற்கைக்காக வெற்பெடுத்தது" என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவம் சொல்லிற்றுகிறது. b "ஒன்றெடுத்து" என்று அநாத்யரோக்தி. c ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திய்வயாயுதங்களையெடுத்து ரக்ஷியாமல், முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களும் இத்யாதி) d (தொலையும்படி) புரதிதரம்படி. e இளைப்பு - ஸ்ரமம். f கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸ்வாபுரானிக இத்யாதி) g ஸம்பந்தம் ஸ்வாபுரானிகமானால் இளைப்பின்றிக்கேயிருக்குமோ? என்ன (ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி).

h (அவன் மலையை எடுத்து இத்யாதி) "இப்படிப்பட்டவனுடைய சீரைக்கற்பன்" என்கையாலே அப்படிப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையெல்லாம்

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (வெற்றை இத்யாதி) a (அவனுடைய ஆர்ஜவேதி) "சீர் கற்பன்" இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். அப்யாஸஸ்ய குணப்ரேரிதத்வம் விவக்ஷிதம். "தாம் குணஜப்யதூராகையாலே, தம்முடைய சூந்த்யத்தை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு, தாம் கற்கைக்காக வெற்பெடுத்தது" என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவம் சொல்லிற்றுகிறது. b "ஒன்றெடுத்து" என்று அநாத்யரோக்தி. c ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திய்வயாயுதங்களையெடுத்து ரக்ஷியாமல், முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களும் இத்யாதி) d (தொலையும்படி) புரதிதரம்படி. e இளைப்பு - ஸ்ரமம். f கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸ்வாபுரானிக இத்யாதி) g ஸம்பந்தம் ஸ்வாபுரானிகமானால் இளைப்பின்றிக்கேயிருக்குமோ? என்ன (ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி).

/ () இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில பிரதிகளிலேயே.

5. வைக லும்வெண்ணெய், கைக லந்துண்டான் பொய்க வொதென், மெய்க லந்தானே.

ஆ— 5. வ்யா:— (வைகலும்) A தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவரும் கைநீட்டி ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன், வெண்ணெயனைந்த திருவுடம்போடே கூட வந்து, தன்னுடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யகுண ரக்ஷணார்த்தமாக காரியபுத்த்யா என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையன்றியே, என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது துரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய்க் கொண்டு என்னுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினான் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன்னுடைய குணகீர்த்தநோபக்ரமத்திலே, தம்பக்கல் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனாபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (வைகலும் என்று தொடங்கி) நாடோறும் வெண்ணெய் களவு காண்புக்க அபிநிவேசாதிசயத்தாலும் மௌக்யத்தாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணெய் விழுங்குமவன். (பொய் என்று தொடங்கி) அப்படியே ததேக தாரகனாய்க்கொண்டு என்னுடம்பிலே கலந்தான். 5.

ஈ— (சீர் கற்பன்) h அவன் மலையை எடுத்து ரக்ஷயவர்க்குத்தை நோக்கி நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த i குணப்ரேரிதனாய் அப்யஸிப்பன், 1. “ஸுரீர்ஷ்யஸுபாகத:” (குணைந்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமா போலே. (வைகலே) ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி, பின்னை என் காரியத்துக்குப் போமவனல்லேன்; j நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் k இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்; 1 2. “விபந்யவ:” (விபந்யவ:) இதே. 4.

அ—கற்கையில் ஹேதுவாகிறது. | “சீர்சொல்லுவன்” என்னுதே, “கற்பன்” என்றத்தைப்பற்ற (குணப்ரேரிதனாய் என்றது) | (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) “அத்ர ‘நீடுநின்று’(1) இத்யேதச்ச விவக்ஷிதம்” இதி வதந்தி. | (விபந்யவ இதி) “பந - ஸ்துதௌ” இதி தாதா:; தாச்சீல்யே உப்ரத்யய:; ஸ்துதிரீலா இத்யர்த்த இதி பாவ:; k (இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்) என்றது. “வைகல்” என்றத்தைப்பற்ற. “வெற்பை ஒன்று எடுத்து ஒற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான் சீர் வைகல் கற்பன்” இத்யந்வய: 4.

ஐ— h (அவன் மலையை எடுத்து இத்யாதி) “இப்படிப்பட்டவனுடைய சீரைக் கற்பன்” என்கையாலே இப்படிப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையெல்லாம் கற்கையிலே ஹேதுவாகிறது. | “சீர் சொல்லுவன்” என்னுதே, “கற்பன்” என்றத்தைப்பற்ற (குணப்ரேரிதனாய் என்றது) | (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) “அத்ர ‘நீடுநின்று’(1) இத்யேதச்ச விவக்ஷிதம்” இதி வதந்தி. | (விபந்யவ இதி) “பந - ஸ்துதௌ” இதி தாதா:; தாச்சீல்யே உப்ரத்யய:; ஸ்துதிரீலா இத்யர்த்த இதி பாவ:; k (இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்) என்றது. “வைகல்” என்றத்தைப்பற்ற. “வெற்பை ஒன்று எடுத்து ஒற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான் சீர் வைகல் கற்பன்” இத்யந்வய: 4.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்பூதனான க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வைகலும்—என்றுமொக்க, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, கைகலந்து—கையுள்ளவரும் நீட்டி, உண்டான்—உண்டவன், பொய் கலவாது—(காரியப்பாடான) பொய் கலவாதபடி விரும்பி, என்—என்னுடைய, மெய்—(ஹேயமான) ஸரீரத்திலே, கலந்தான்—ஒன்றுபடக் கலந்தான். கைகலந்து என்று - இரண்டு கையும் கலந்து என்னவுமாம். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — நான் அவன் ஸ்வரூபத்தை விட்டு அவன் குணங்களையே விரும்புகிறுப்போலே, அவனும் என்னைவிட்டு என்னுடைய தேஹத்தைவே விரும்பாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்) “கற்பன் வைகலே” என்று - எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தூரகமாயிருக்கிறுப்போலே, ஆஸ்ரித ஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு தூரவ்யமே அவனுக்கும் நித்யதூரகமாயிற்று என்கிறார். (கைகலந்து உண்டான்) A “தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவரும் கைநீட்டி” என்கிற படியே “குடத்திலே கைபுக்கதனையும் வயிறு நிறையும்” என்கிற மௌக்யத்தையத்தாலே என்னுதல்; “கள்ளன்” என்று சிலுகிட்டவாறே, அவர்கள் தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல்; “ஓர் இளம்பனும் ஒரு சதிரனும் களவு கண்டார்கள்” என்று புட்டர் கதையை ஸ்மரிப்பது; அபிநிவேசத்தாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தான் என்னுதல். கைவாசி அறியாத மௌக்யத்தையத்தாலும், அபிநிவேசத்தாலும். (பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே) வெண்ணெயிற்பண்ணின விருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலேகிடர் என் உடம்பில் பண்ணுகிற விருப்பமும். அவன் மேல்விழ, தாம் மேன்மையைக் கண்டு இருயக்கிராராயிற்று; அவன் மேல்விழுகிறதும் இத்தாலேயாயிற்று. B “இந்நின்ற நீர்மை” என்று நான் அநாதூரிக்கிற ஸரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே! 5.

நீ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியாநின்றீராகில், அவன்தான் செய்கிறதென்? என்னில்; நான் அவனைவிட்டு அவன் குணங்களை

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வைகலும் இத்யாதி) a “என் மெய் கலந்தானே” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபூர்வமாக ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (நீர் அவன் குணங்களை இத்யாதி)

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வைகலும் இத்யாதி) a “என் மெய் கலந்தானே” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபூர்வமாக ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (நீர் அவன் குணங்களை இத்யாதி)

ஈ—விரும்புகிறுப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தேவதையை விரும்பா நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (வைகலும்) b “கற்பன் வைகலே” என்று - எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரகமாயிருக்கிறுப்போலே, ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யம் என்றுமொக்க தாரகமாயிருக்குமாயிற்று அவனுக்கு. (வெண்ணெய் b₂ கைகலந்து உண்டான்) வெண்ணெயில் உண்டான ஆத்மரத்தாலே c இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுதுசெய்தான்.

அன்றியே, dA “தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி” என்கிறபடியே, “கைநிறையுந்தனையும் வயிறு நிறையும்” என்னும் மௌக்யத்தாலே திருக்

அ— b வைகலும் வெண்ணெய் உண்டத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கற்பன் இத்யாதி₃) b₂ கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்து என்னுதல்; கைகள் உள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்து என்னுதல்; மூன்றும் அர்த்தம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒரு வனாய்க் கலந்து என்னுதல். அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமர்த்த்யம் சொல்லுகிறது. மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு, கைகலந்து - முழுச்சொல்லு. c “வெண்ணெய் உண்டான்” என்றபோதே, வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது; ஆனபின்பு, “கைகலந்து” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்னென்ன (இடக்கையாலும் இத்யாதி₃) இரண்டு கையாலும் கலந்து வெண்ணெய் உண்டான் என்றபடி.

d சிறியதிருமடல் (தாரார் இத்யாதி₃) மாலையோடுகூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையையிட்டான்; உள்ளளவும் கைநீட்டி - “வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறு நிறையும்” என்றிருக்கிருன்காணும் மௌக்யத்தின் மிகுதியாலே; “இவன் தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி அள்ளி அமுதுசெய்தான்” என்று அறியும்படி எங்ஙனே? என்ன; பானையைப்பார்த்தான்; பானை வாயிலே சாந்துபட்டிருந்தது; இவன் தோளிலே கோயிற்

ஜ— b “வைகலும் வெண்ணெய்” என்றத்தை ஸநித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கற்பன் இத்யாதி₃) b₂ கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்து என்னுதல்; கைகள் உள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்து என்னுதல்; மூன்றும் அர்த்தம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒரு வனாய்க் கலந்து என்னுதல். அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமர்த்த்யம் சொல்லுகிறது. மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு, “கைகலந்து” என்றது - முழுச்சொல்லு. c “வெண்ணெய் உண்டான்” என்றபோதே, வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது; ஆனபின்பு, “கைகலந்து” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (இடக்கையாலும் இத்யாதி₃) இரண்டு கையும் கலந்து வெண்ணெய் உண்டான் என்றபடி.

d (தாரார் இத்யாதி₃) சிறியதிருமடல். மாலையோடுகூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையையிட்டான்; உள்ளளவும் கைநீட்டி - “வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறு நிறையும்” என்றிருக்கிருன்காணும் மௌக்யத்தின் மிகுதியாலே; “இவன் தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி அள்ளி அமுதுசெய்தான்” என்று அறியும்படி எங்ஙனே? என்ன; பானையைப்பார்த்தான்; பானை வாயிலே சாந்துபட்டிருந்தது; இவன் தோளிலே கோயிற்

6. கலந்தென் ஓவி, நலங்கொன் நாதன் புலங்கொன் மானாய், நிலங்கொன் டானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (கலந்து என் ஆவி) இப்படி என்றோடே கலந்த கலவியாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கின இவன், எனக்கு பேராக்யமாகக்காக ஸகலஜ்ஞ மநோநயநஹாரியான தன்னுடைய அழகிய திருவடிவைக் காட்டி, மஹாபுலியை வசீகரித்து, இந்த லோகத்தையும் கொண்டான் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — தம்மோடு கலந்த எம்பெருமான் தம்மை அநந் யார்ஹமாகக்கொண்டபடியை ஸநித்யுர்ஸநமாகச் சொல்லுகிறார்.

ஈ—கைகள் உள்ளவரும் கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல்; e “கள்ளன்” என்று f சிலுகிட்டவாறே g அவர்கள்தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல். h “ஸர்வாதிகுணவன் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுடைய தேஹத்தைத் திருவாய்ப் பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆதூரித்தான்” என்றால், இது கூடுவதொன்றே? என்னில்: (பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே) i “அவ்வெண்ணெயில் பண்ணின் றிருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலே கிடர் என் உடம்புடன் கலந்த கலவியிலும் பொய்யில்லாதபடி!” என்கிறார். (என் மெய்) j அவன் மேல்விழ மேல்விழத் தாம் இறந்த தமை தோற்றுகிறது. k A “அழுக்குடம்பு” என்று நான் அநாதூரிக்கிற ஸரீரம் இவனுக்கு ஆதூரணியமாவதே! என்கிறார். 5.

அ—சாந்திருக்குமே, ஆகையாலே, கையுள்ளவரும் நீட்டினான் என்று அறிந்தான். e ப்ராதூரணம் தோற்றவேண்டியிருக்கையைப்பற்ற முன்னே எடுக்கிறார் (கள்ளன் என்று) f சிலுகு - கலஹம். g B / “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்றபடி. h “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத:” இதி ந்யாயேந ப்ரதிஷேதஸ்ய ப்ரஸக்திம் ஸம்பாத்யதி (ஸர்வாதிகு இதி) i (அவ்வெண்ணெயில் இதி) “வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்” இத்யேதத் த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் இதி ப்ரஹ: j “என் மெய்” என்றதுக்கு ப்ரஹம் (அவன் இத்யாதி) k ஏகாஸ்ய ப்ரஹமாஹ (அழுக்குடம்பு இதி) கீழ்வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். “வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்; உண்டவன் என் மெய் கலந்தான்; இதில் பொய் கலவாது” என்று அந்வயம். 5.

ஐ—சாந்திருக்குமே: ஆகையாலே, கையளவும் நீட்டினான் என்று அறிந்தான். e ப்ராதூரணம் தோற்றவேண்டியிருக்கையைப்பற்ற முன்னே எடுக்கிறார் (கள்ளன் என்று) f சிலுகு - கலஹம். g B / “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்றபடி. h “ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத:” இதி ந்யாயேந ப்ரதிஷேதஸ்ய ப்ரஸக்திம் ஸம்பாத்யதி (ஸர்வாதிகு இதி) i (அவ்வெண்ணெயில் இதி) “வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்” இத்யேதத் த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் இதி ப்ரஹ: j “என் மெய்” என்றதுக்கு ப்ரஹம் (அவன் இத்யாதி) k ஏகாஸ்ய ப்ரஹமாஹ (அழுக்குடம்பு இதி) கீழ்வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். “வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்; உண்டவன் என் மெய் கலந்தான்; இதில் பொய் கலவாது” என்று அந்வயம். 5.

A திருவிருத்தம்-1. B பெரியாழ்திரு 3-1-1.

/ இவ்விடத்தில் (அவர்கள்) எகபது விட்டுப்போயிருக்கலாம்.

9— வ்யா:— (கலந்து என்று தொடங்கி) என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, என் ஆத்மாவில் நன்மையைக் கொண்டு, என்னையாளுங்கொண்டான். (புலன் என்று தொடங்கி) ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான குறள்வடிவைக் காட்டி மஹாபுலியில் நிலங்கொண்டாற்போலே. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கினாப்போலே என் ஆத்மாவையும் அநந்யார்ஹமாக்கினான் என்கிறார்.

கலந்து—(ஒரு நீராகக்) கலந்து, என் ஆவி—என் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய, நலம்—(ஸ்வாஸாதாரண ஸேஷத்வமாகிற) நன்மையை, கொள்—(தனக்கு ப்ரயோஜனமாகக்) கொண்ட, நாதன்—ஸேஷியானவன், புலன்—இந்த்ரியங்களுக்கு, கொள்—ஆகர்ஷகமான, மாணாய்—வாமந ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடையவனாய், நிலம்—பூமியை, கொண்டான்—(தன்னதாக்கிக்) கொண்டவன். நிலம் என்று - லோகாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — தேஹத்தளவன்றிக்கே என்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கலந்து) என்னோடே ஒருநீராகக் கலந்து. (என் ஆவி நலங் கொள் நாதன்) என் ஆத்மாவினுடைய நலத்தை-நற்சீவனைக் கொண்டான். (நாதன்) A “என்னையாளுங்கொண்டு” என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமையை விளைத்து, நான் எனக்குரியேனாயிருக்கிற நிலையைத் தவிர்த்தான். தாம் அகப் பட்டபடிக்கு மஹாபுலியை நிதூர்ஸநமாகச் சொல்லுகிறார்,— (புலன் கொள் மாணாய்) ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவைக்கொண்டு. (நிலங்கொண்டானே) மஹாபுலி “தன்னது” என்று அபிமானித்த பூமியைக் கொண்டான். அவன் என்னைப்போலே தன்னைக்கொடுத்திலன். அவன் வடிவிலே தோற்றான்; நான் கீர்மையிலே தோற்றேன் என்கிறார். 6.

ந— அவ:— ஆறும் பாட்டு. 2 இப்படி கலந்து செய்ததென்? என்ன; ‘தேஹத் தளவிலே விருப்பி விட்டிலன்; என் ஆவிநலத்தையும் கொண்டான்’ என்கிறார்.

அ— ஆறும் பாட்டு. (கலந்து என் ஆவி இத்யாதி.) 2 “என் ஆவி நலம் கொள் நாதன்” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபூர்வமாக ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி.).

இ— ஆறும் பாட்டு. (கலந்து என் ஆவி இத்யாதி.) 2 “என் ஆவி நலம் கொள் நாதன்” என்ற பத்யத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபூர்வமாக ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி.).

7. கொண்டா னேழ்விடை, உன்டா னேழ்வையம் தண்டா மஞ்செய்துள்ளி, என்டா னுனே.

ஆ— 7. வ்யா:— (கொண்டான்) திருநாட்டிற் பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி, தன்னோடு ஸேஷத்வேக ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணும் என்றுள்ள என்னுடைய மனோரத்தத்தைத் தான் கைக்கொண்டு என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளின இவன், எனக்கு பேராக்யமாகைக்காக, இன்னம் எருதேழடார்த்தது தொடக்கமாக அபர்யந்த திவ்ய சேஷடிதங்களைப் பண்ணியருளாரின்றான் என்கிறார். 7.

ஈ— வ்யா:— (கலந்து இத்யாதி) என்னோடே ஒருநீராகக் கலந்து, பின்னை என் ட ஆத்மாவினுடைய நற்சேவனைக் கொண்டான். அவ்வளவேயோ?—(நாதன்) oA “என்னை யானுங்கொண்டு” என்கிறபடியே, நான் எனக்குரியேனாயிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான். இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ? என்ன; மஹாபுலியும் அகப்பட்டான்; d ஆவிநலம் கொடுத்திலன்; கழஞ்சு மண் கொடுத்தானித்தனை; e ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, f அவன் “என்னது” என்று அபிமாநித் திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான். 6.

அ— b “நலம்” என்று-பேராக்யதையாய், ஆவிநலம் என்று-ஆத்மாவினுடைய பேராக்யதை. ஸௌரீல்ய நாதத்தவங்களாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்த துத்தை அபஹரித்தான்; புறவாயில் ஸௌந்த்ரியத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்த துத்தை அபஹரித்தான் என்றபடி. c திருநெடுந்தாண்டகம்—(என்னையானுங்கொண்டு இத்யாதி) என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக் கொண்டுபோகையன்றியே, சுமையாளும் நானேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே “என்னை அடிமையுங்கொண்டு” என்கிறுளாகவுமாம். d “நிலம் கொண்டான்” இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாய, ஸ்வஸ்மாத் தஸ்ய விஸேஷமாஹ (ஆவி நலம் கொடுத்திலன் இத்யாதி) e ஸப்ரதார்த்தம் (ஸர்வேந்த்ரிய இதி) B “மன்னும் குறளுருவில் மாணி” இத்யாதி, மாணி-ப்ரஹ்மசாரி, f (அவன்) மஹாபுலி. “கலந்து என் ஆவி நலம் கொள் நாதனான, புலன் கொள் மாணாய் நிலம் கொண்டான்” இத்யந்வய: கலந்து என் ஆவி என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 6.

ஜ— b “நலம்” என்று - பேராக்யதையாய், “ஆவி நலம்” என்று - ஆத்மாவினுடைய பேராக்யதை. ஸௌரீல்ய நாதத்தவங்களாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான்; புறவாயில் ஸௌந்த்ரியத்தைக் காட்டி, அவ னுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் என்றபடி. c (என்னையானுங்கொண்டு இத்யாதி) திருநெடுந்தாண்டகம். என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக் கொண்டுபோகைய ன்றியே, சுமையாளும் நானேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே “என்னை அடிமையுங்கொண்டு” என்கிறுளாகவுமாம். d “நிலம் கொண்டான்” இத்யேதத் ஹ்ருதி, நித்யாய, ஸ்வஸ்மாத் தஸ்ய விஸேஷமாஹ (ஆவி நலம் கொடுத்திலன் இத்யாதி) e ஸப்ரதார்த்தம் (ஸர்வேந்த்ரிய இதி) B “மன்னும் குற ளுருவில் மாணி” இத்யாதி, மாணி - ப்ரஹ்மசாரி, f (அவன்) மஹாபுலி. “கலந்து என் ஆவி நலம் கொள் நாதனான; புலன் கொள் மாணாய் நிலம் கொண்டான்” இத்யந்வய: 6.

A திருநெடுந்தாண்டகம்-25. B பெரியதிருமடல்-கண்ணி 108.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — தன் விஷயத்தில் என்னுடைய மனோரதத்தை, என் பக்கலிலே தான் பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொண்டான் என்று தொடங்கி) நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷ விரோதியான எருதேழையும் கொன்றான்; ஜகத்தையடையத் திரு வயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டான்; இதுக்குக் கருத்து—தம்முடைய ஸம்ஸ்லேஷ விரோதிகளைப்போக்கி, ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே தம்மை யொழிய எம்பெருமானுக்குச் செல்லாது—என்று. (தண் தாமம் செய்து) பரமபதத் திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி நான் நினைத்தபடி செய்தான் என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், என் நினைவே தனக்கு நினைவானான் என்கிறார்.

ஏழ் விடை-(அபிமத விரோதியான) ஏழ்விடைகளையும், கொண்டான்-(ப்ராண னைக்)கொண்டவனாய், (ஆபத்திலே) ஏழ் வையம்—ஸர்வலோகத்தையும், உண்டான்— வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவன், தண்—ஸாம்ஸாரிகதாபஸாந்திகரமான, தாமம்— பரமபதத்தில் விருப்பத்தை,செய்து—(என் பக்கலிலே) பண்ணி, என்—என்னுடைய, என்—மனோரதத்தின்படியே, தான்-தான், ஆனான்-மனோரதிக்கத் தொடங்கினான்.

அதாவது - நான் பரமபதத்திலே தன்னை அநுபுவிக்க எண்ணுமாபோலே, தான் இங்கே என்னை அநுபுவிக்க எண்ணுகின்றான் என்றபடி. என் எண்ணிலே தான் கைப்புகுந்தான் என்றுமாம். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — தன்பக்கல் உண்டான் என்னுடைய மனோ ரதத்தை, என் பக்கலிலே தான் பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொண்டான் ஏழ்விடை) ஏழுவகைப்பட்ட வ்ருஷபங்களை ஜயித் தான். இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான் என்னுமாபோலே; “கொண்டான்” என்றது - ஜயித்தான் என்றபடி. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியைப் போக்கினாப்போலே, என் விரோதிகளைப்போக்கி வந்து கலந்தான் என்கை. (உண்டான் ஏழ்வையம்) ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயாபத்திலே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னை யொழியச் செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்கும் செல்லாதபடியா யிராநின்றான் என்கை. (தண் தாமம் செய்து) தட்பத்தையுடைய தாமமுண்டு - பரமபதம்; அதில் பண்ணக்கடவ விருப்பத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. தத், விபூதிகளுக என்னை ஆதரித்து என்னவுமாம். (என் எண்தான் ஆனானே) நான் மனோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்னுதல்; என் மனோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டான்; அதாகிறது - A“மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும்” என்று - நான் அத் தேசத்திலே அநுபுவிக்க எண்ண, திருநகரியிலே வந்து என்னை அநுபுவிக்க எண்ணுகிறகை. 7.

ஈ— அவ:—ஏழாம் பாட்டு. a ஆவிநலங்கொண்டுவிட்ட அளவேயோ? நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதாரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:—(கொண்டான் ஏழ்விடை) b “இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான்” என்னுமாக போலே. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபுந்தகமான வருஷபுங்கள் ஏழையும் ஐயித்தான். (உண்டான் ஏழ்வையம்) d ப்ரளயாபத்தில் பூமி தன் வயிற்றிலே புகாவிடில் தூரியாதாப்போலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தூரியாதானாய்க் கலந்தான். e தனக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (கொண்டான் இத்யாதி) a “தன் தாமம் செய்து” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆவிநலம் இத்யாதி).

b (இன்ன படை வீடு) “வெள்ளுன்” என்னுதே. “கொண்டான்” என்கிற பத்யஸ்வரஸ்யம். c போலே என்று வாக்யம்; அலப்யலாபுத்திலே த்ருஷ்டாந்தம்; யத்தத்திலன்று; நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அலப்யலாபுமிதே. d ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்திலே என்று தொடங்கி) யத்யவா, “என் எண்தான் ஆனான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து பூவம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) அத்யவா, “கலந்து என்னுவி” என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது என்கிறார் (ப்ரளய இத்யாதி) e, f ஸ்வஸ்யமிந் புகுவத்க்ருதாத்யாதூராபிதூநாவஸரே “கொண்டான் ஏழ்விடை உண்டான் ஏழ்வையம்” இதி வக்தூர் பூவமாஹ (தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதிவாக்யத்யவேந) f (தான் பண்ணும் ரக்ஷணம்) இதி வாக்யம். “உண்டான் ஏழ்வையம்” இத்யஸ்ய பூவாந்தரம். e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகவிதே விடை கொண்டது. e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள்விரோதியைப் போக்கினுப்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினான் என்றபடி. f (விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள் ப்ரளயா

ஜ— ஏழாம் பாட்டு. (கொண்டான் இத்யாதி) a “தன் தாமம் செய்து” என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஆவிநலம் இத்யாதி).

b (இன்ன படை வீடு) “வெள்ளுன்” என்னுதே. “கொண்டான்” என்கிற பத்யஸ்வரஸ்யம். c போலே என்று வாக்யம்; அலப்யலாபுத்திலே த்ருஷ்டாந்தம்; யத்தத்திலன்று; நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அலப்யலாபுமிதே. d ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) யத்யவா, “என் எண்தான் ஆனான்” என்றத்தைக் கடாஷித்து பூவம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) அத்யவா, “கலந்து என்னுவி” என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது என்கிறார் (ப்ரளய இத்யாதி) e, f ஸ்வஸ்யமிந் புகுவத்க்ருதாத்யாதூராபிதூநாவஸரே “கொண்டான் ஏழ்விடை உண்டான் ஏழ்வையம்” இதி வக்தூர் பூவமாஹ (தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதிவாக்யத்யவேந) f (தான் பண்ணும் ரக்ஷணம்) இதி வாக்யம். “உண்டான் ஏழ்வையம்” இத்யஸ்ய பூவாந்தரம். e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகவிதே விடை கொண்டது. e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள் விரோதியைப் போக்கினுப்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினான் என்றபடி. f (விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள் ப்ரளயா

ஈ—செய்யுமதும் செய்தான்; i தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான். g அதுக்குமேலே—(h தண் தாமம் செய்து) i தட்பத்தையுடைத்தான் தாம முண்டு - பரமபதம்; அதில் பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான். j தத்வியூதிகளுக என்னை ஆத்ரித்து என்றுமாம். (என் k எண்தான் ஆனானே) k நான் மனோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்னுதல்; l அன்றிக்கே, m என் மனோரதித்ததைத் தான் (கைக்)கொண்டான் என்னுதல். n அதாவது-0A மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது; p B "கண்ணன் விண்ணார் தொழவே / சரி னேற்றது சங்கம்" என்று, நான் "ஸ்ரீ வைகுண்டத்தேறப் போகவேணும்" என்றும்,

அ—பத்தில் நரியாதபடி தரிப்பித்தாப்போலே, பிரிந்து நரியாதபடி என்னையும் குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தான் என்றபடி. g இப்படி பூர்வகூண்டத்தைப் பூர்வஸேஷமாக்கி, உத்தரகூண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிரார் (அதுக்குமேலே என்று) h செய்து-புத்திபண்ணி; தண்தாமமாகச் செய்து-தண்தாமம் என்று புத்திபண்ணி; தண்தாம ஸத்ருஸமாக புத்திபண்ணி என்னுதல்; தண்தாமத்திலவளுக புத்திபண்ணி என்னுதல். i தட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய், C "நலமந்தம் இல்லதோர்" என்ற பேராக்யதையைச் சொல்லுகிறது. j (தத்வியூதிகளுக) தத்ரத்யத்வேத. k, k₂ (நான் மனோரதித்த இத்யாதி₃) எண்ணிலே - எண்ணின ப்ரகாரத்திலே ஆனான். அக்ருரர் மனோரதித்தபடியே ஆனாப்போலே, நான் மனோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்றபடி. m (என் மனோரதித்ததை இத்யாதி₃) என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தானுடையனானான் என்றபடி. n "என் மனோரதித்ததை" என்றத்தை விவரிக்கிரார் (அதாவது இத்யாதி₃) o (மாக வைகுந்தம் இத்யாதி₃) பரமாகாஸ ஸப்தவாச்யமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகப்ரகாரமாக எண்ணாநின்றது. l, p "அன்றிக்கே" இத்யாதி₃க்கு விவரணம் (கண்ணன் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோம ஸப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணி அநுபூவிக்கவேணும் என்கிற

ஜீ—தார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்களை ப்ரளயாபத்தில் நரியாதபடி தரிப்பித்தாப்போலே, பிரிந்து நரியாதபடி என்னையும் குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தான் என்றபடி. g இப்படி பூர்வகூண்டத்தைப் பூர்வஸேஷமாக்கி, உத்தரகூண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிரார் (அதுக்குமேலே என்று) h செய்து - புத்திபண்ணி; தண்தாமமாகச் செய்து - தண்தாமம் என்று புத்திபண்ணி; தண்தாமஸத்ருஸமாக புத்திபண்ணி என்னுதல்; தண்தாமத்திலவளுக புத்திபண்ணி என்னுதல். i தட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய், C "நலமந்தம் இல்லதோர்" என்ற பேராக்யதையைச் சொல்லுகிறது. j தத்வியூதிகளுக - தத்ரத்யத்வேத. k₂ (நான் மனோரதித்த இத்யாதி₃) எண்ணின ப்ரகாரத்திலே ஆனான்; அக்ருரர் மனோரதித்தபடியே ஆனாப்போலே, நான் மனோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்றபடி. m (என் மனோரதித்ததை இத்யாதி₃) என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தானுடையனானான் என்றபடி. n "என் மனோரதித்ததை" என்றத்தை விவரிக்கிரார் (அதாவது இத்யாதி₃) o (மாக வைகுந்தம் இத்யாதி₃) பரமாகாஸ ஸப்தவாச்யமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகப்ரகாரமாக எண்ணாநின்றது. l, p "அன்றிக்கே" இத்யாதி₃க்கு விவரணம் (கண்ணன் இத்யாதி₃) க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோம ஸப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணி அநுபூவிக்கவேணும் என்கிற மெலிவாலே வளை சரியா

8. ஆன னுயன், மீனோ டேனமும் தான னுன்னில், தான யசங்கே.

ஆ— 8. வ்யா:— (ஆனன்) தன்னுடைய திவ்யசேஷிதமாத்ரமேயோ எனக்கு பேரக்யமாகச் செய்தருளிற்று? தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களுமெல்லாம், என்பக்க லுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு பேரக்யமாகச் செய்தருளினை என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஸர்வேஸ்வரன் என்பக்கலுண்டான ஸங்காதி ஸயத்தாலே தேவமநுஷ்யாத்யநேகாவதாரங்களைப் பண்ணியருளினை என்கிறார்.

வ்யா:— “ (என்னில் தானாய சங்கே) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவதது எனக்காகப் பண்ணின திருவவதாரத்துக்கு என்னில்லை ” என்றும் சொல்லுவார். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஆழிதார்த்தமான அவதாரத்துக்கு எல்லையில்லை என்கிறார்.

ஆனன் ஆனயன்—கேர ரக்ஷண ஸ்வபூவமான கேரபஜாதியையுடைய, தான்—தான், (ஆபத்ரக்ஷணர்த்தமாக) மீனோ டேனமும்—மதஸ்யாவதாராதி ரூபேண, ஆனன் — அவதீர்ணனானன்; என்னில் — என்று சொல்லுமளவில், தானாய — (விலக்ஷணஸ்வரூபனான) தன்னுடையவான அவதாரங்கள், சங்கு — சங்கு என்கிற ஸங்க்யைக்குப்போரும்.

அன்றியே, “என்னில் தானாய சங்கு” என்று - என்பக்கல் தான் பண்ணின ஸங்கத்தாலே, ஆனயனான தான் மீனோ டேனமும் ஆனன் என்றுமாம். அன்றியே, “என்னில்” என்று அஞ்சாம் வேற்றுமையாய், என் நிமித்தமாகப் பண்ணினவை அஸங்க்யாதங்கள் என்றுமாம். சங்கு - பேரிலக்கம்; ஸங்க்யுமாம். 8.

நீ—“ அங்கே அநுபுவிக்கவேணும் ” என்றும் ஆசைப்பட, அவன் “திருநகரியேறும் போகவேணும், ஆழ்வாரை அநுபுவிக்கவேணும்” என்று டு பாரியாநின்றான். 7.

அ—மெலிவாலே வளை சரியாநின்றது. “சரிகின்றன” என்றும் சொல்லுவார். டு (பாரியாநின்றான்) உத்யோகியாநின்றான். “ஏழ்விடை கொண்டான்; ஏழ்வையம் உண்டான்; தண் தாமம் செய்து என் எண்தான் ஆனானே” என்று அந்வயம். 7.

ஜீ—நின்றது. “சரிகின்றன” என்றும் சொல்லுவார்கள். டு (பாரியாநின்றான்) உத்யோகியாநின்றான். “ஏழ்விடை கொண்டான்; ஏழ்வையம் உண்டான்; தண் தாமம் செய்து என் எண்தான் ஆனன்” என்று அந்வயம். 7.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — என்பக்கல் ஸங்காதிஸ்யத்தாலே என்னைப் பற்ற அவன் பட்டதுக்கு ஓரளவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆனான் ஆனாயன்) ஆனாயன் ஆனான்; கையிலே கோலைக் கொடுத்து, 'பசு மேய்த்து வா' என்னலாம்படி இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு. அவ்வளவேயோ? (மீனோடு ஏனமும் தான் ஆனான்) ஸர்வாதிகனான தானிறே திரியக் ஸஜாதீயனானான். அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தேயும், அநுஸந்தானத்தில் பதற்றத்தாலே ஏக்காலத்திலே இரண்டவதாரம்போலே சொல்லுகிறார். (ஆனான்) வடிவும் சொல்வம் செயலும் ஜாதிக்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. இதுக்கு ஹேது வென்? என்னில்: (என்னில் தானாய சங்கே) என்பக்கல் தனக்கு உண்டான ஸங்காதிஸ்யத்தாலே என்னுதல்; என்னைக் குறித்துத் தான் பண்ணின அவதாரங்கள் ஸங்கும் என்கிற மஹாஸங்க்யைக்குப் போரும். என்னில் - என்னைக் குறித்து, தானாய - தான் ஆனவை, சங்கே - ஸங்குத்தளவேயன்றிறே. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. உ என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒரு முடிவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆனான் ஆனாயன்) b இடையனாய்ப் பிறந்து, முடிசூட இராதே ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்தான்; c இடையனாய்ப் பிறந்த d மெய்ப்பாடு.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (ஆனான் ஆனாயன் இத்யாதி) a "என்னில் தானாய சங்கே" என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (என்னைச்சுட்டி இத்யாதி).

b "ஆயன் ஆனான்" இத்யநபித்யாய, "ஆனாயன் ஆனான்" - ஆக்களை ரக்ஷிக்கும் ஆயனானான் இதி வக்துர்ப்ரவமாஹ (இடையனாய் இதி) ஆக்களுக்கு நாதன் என்றபடி. c, d (இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு இதி) ஏதஸ்மிந் வாக்யே, A "கன்றுமேய்த்து விளையாட வல்லாளை—தடம்பருகு கருமுகிலை" இத்யத்ரோச்யமாதவத்ஸஸம்ரக்ஷணப்ரகாரா விவக்ஷிதா:— இதி வத்யந்தி; தே ச ப்ரகாரா: - பாநீயபாநாதபிஜ்ஞாந் வத்ஸாந், ஸ்வயம் தடாகே பாநீயம் பிப்யந் ததைவ பாயயதி; ஏதாத்ருஸாகாரைஸ் த்ருணாநி பேராஜயதீத்யேவமாத்ய: c, e யத்யவா,

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (ஆனான் ஆனாயன் இத்யாதி) a "என்னில் தானாய சங்கே" என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (என்னைச்சுட்டி இத்யாதி).

b "ஆயன் ஆனான்" இத்யநபித்யாய, "ஆனாயன் ஆனான்" - ஆக்களை ரக்ஷிக்கும் ஆயனானான் இதி வக்துர்ப்ரவமாஹ (இடையனாய் இத்யாதி) ஆக்களுக்கு நாதன் என்றபடி. c, d (இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு இதி) ஏதஸ்மிந் வாக்யே, A "கன்றுமேய்த்து விளையாட வல்லாளை—தடம்பருகு கருமுகிலை" இத்யத்ரோச்யமாதவத்ஸஸம்ரக்ஷணப்ரகாரா விவக்ஷிதா:— இதி வத்யந்தி; தே ச ப்ரகாரா: - பாநீயபாநாதபிஜ்ஞாந் வத்ஸாந், ஸ்வயம் தடாகே பாநீயம் பிப்யந் ததைவ பாயயதி; ஏதாத்ருஸாகாரைஸ் த்ருணாநி பேராஜயதீத்யேவமாத்ய: c, e யத்யவா,

ஈ—அவ்வளவிலேதான் விட்டானே?—(மீனோடு ஏனமும் e தான் ஆனன்) கீழேக்ருஷ்ண வதாரத்தைச் சொன்னார்; அது * அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாயிருந்தவோயாதி யிறே இவ்வவதாரங்களைப் பற்ற; f ஸர்வாதி,கனான f₂ தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனான; g அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்த,நத்தில் h பதற்றத்தாலே ஏககாலத் திலே இரண்டு அவதாரம்போலேயிருக்க அருளிச்செய்திருர். (i ஆனன்) j வடிவும் செயலும் சொல்வதும் தஜ்ஜாதீயர்க்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. k இவைதான் வித்யாவ தாரங்கள். இதுக்கு அடி என்னென்னில்,—(என்னில் தானாய சங்கே) என்பக்கல்

அ—“தான்” என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து. அதை கேட்பாலபூரன் விஷயமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இடையனாய் இத்யாதி₃) d மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே. e, f “தான்” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ (ஸர்வாதி,கனான தான் இதி) f₂ (தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனான) என்கிறவிடத்திலே, 1. “யஜ்ஜாதீயோ யாத்ருளோ யத்ஸ்வபூவ: பாத்ஸ்சூயாம் ஸம்ஸுதோ யோடபி கோடபி। தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்ருளஸ் தத்ஸ்வபூவ: ஸ்லிஷ்யத்யேநம் ஸுந்தூரோ வத்ஸலத்வாத் ||” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். g, h “மீனோடேனமும்” என்று ஏககாலீநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (அவன் க்ரமத்திலே இத்யாதி₃) அவதார விஷயமான அநுஸந்த,நத்தில் த்வராதிஸயத்தாலே ஒருகாலே அநுஸந்தித்து, அது உருவெளிப்பாடு பர்யந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே புத்திபண்ணி, “மீனோடு” என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. h பதற்றம் - த்வரை. i, j “ஆனன்” என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத் பர்யம் (வடிவும் இத்யாதி₃) k அவதாரிகையில் “என்னைச்சுட்டி” (a) என்கைக்கு - இவ்வவதாரங் களால் இவர்க்கு உபகாரம் ஏதென்ன (இவைதான் இத்யாதி₃) மத்ஸ்யாவதாரே மதும் ப்ரதி உபதிதேய; வராஹாவதாரே ஸ்ரீபூமிநீளா: ப்ரதி உபதிதேயேதி பூவா: வித்யாப்ரவர்த்த நஞ்ச சேதநவிஷயிகரணர்த்தம் இதி ஹ்ருத்யம். யத்வா, அவதாரந்தரங்களை எடாமல். மூன்று அவதாரங்களை எடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி₃) வித்யாப்ரவர்த்த லக்ஷணோபகாராநுஸந்த,நத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்தார் என்றபடி.

ஜீ—“தான்” என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து. அதை கேட்பாலபூரன் விஷயமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இடையனாய் இத்யாதி₃) d மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே. e, f “தான்” இத்யஸ்யார்த்தமாஹ (ஸர்வாதி,கனான தான் இதி) f₂ (தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனான) என்கிறவிடத்தில், 1. “யஜ்ஜாதீயோ யாத்ருளோ யத்ஸ்வபூவ: பாத்ஸ்சூயாம் ஸம்ஸுதோ யோடபி கோடபி। தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்ருளஸ் தத்ஸ்வபூவ: ஸ்லிஷ்யத்யேநம் ஸுந்தூரோ வத்ஸலத்வாத் ||” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். g, h “மீனோடேனம்” என்று ஏககாலீநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (அவன் க்ரமத்திலே இத்யாதி₃) அவதார விஷயமான அநு ஸந்த,நத்தில் த்வராதிஸயத்தாலே ஒருகாலே அநுஸந்தித்து, அது உருவெளிப்பாடு பர்யந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே புத்திபண்ணி, “மீனோடு” என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. h பதற்றம் - த்வரை. i, j “ஆனன்” என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (வடிவும் இத்யாதி₃) k அவதாரிகையில் “என்னைச்சுட்டி” (a) என்கைக்கு - இவ்வவ தாரங்களாலே இவர்க்கு உபகாரம் ஏதென்ன (இவைதான் இத்யாதி₃) மத்ஸ்யாவதாரே மதும் ப்ரதி உபதிதேய; வராஹாவதாரே ஸ்ரீபூமிநீளா: ப்ரதி உபதிதேயேதி பூவா: வித்யாப்ரவர்த்த நஞ்ச சேதநவிஷயிகரணர்த்தம் இதி ஹ்ருத்யம். யத்வா, அவதாரந்தரங்களை எடாமல். மூன்று அவதாரங்களை எடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி₃) வித்யாப்ரவர்த்த லக்ஷணோபகாராநுஸந்த,நத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்தார் என்றபடி.

9. சங்கு சக்கரம், அங்கை யிற்கொண்டான் எங்கும் தானாய், நங்கன் நாதனே.

ஆ— 9. வ்யா:— (சங்குசக்கரம்) இப்படி எனக்காக ஸர்வயோதிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறான்; தன்னுடைய திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்கமும் ஏந்தி, அவ்வழிகோடுகூட வந்து பிறந்தான் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஸ்ரிதரோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக எங்கும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணும்போது தன்னுடைய ஐஸ்வரமான சிற்றநங்களைக் கொண்டு வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் என்கிறார்.

வ்யா:— (எங்கும் என்று தொடங்கி) பலவிடத்திலும் தேவமநுஷ்யாத்ருபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி எங்களை வசீகரித்து அடிமைகொண்டவன். (எங்கும் தானாய்) வ்யாப்தியாகவுமாம். 9.

ஈ—தனக்குண்டான ஸங்குதிரயத்தாலே என்னுடைய; என்னைக்குறித்து, 1 தான் ஆனவை -n தன் அவதாரங்கள், n சங்கே - மஹாஸங்க்யை என்னுமத்தனே. 0 அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே-மஹாஸங்க்யையளவோ? முடிவுண்டோ? 1. “சஹி” (புஹிநி) என்னுமித்தனே. 8.

அ—1, n “தான் ஆனவை” என்றதுக்கு விவரணம் (தன் அவதாரங்கள்) என்றது. n “சங்கு” - மஹாஸங்க்யாவிசேஷம். “ஒன்று, பத்து, நூறு” என்று சிற்றிலக்கம் சொல்லுகிறபடியே, “கோடி, மஹாகோடி, ஸங்கும், மஹாஸங்கும்” என்று பேரிலக்கம் சொல்லக்கடவதிறே. அந்தப் பேரிலக்கமான ஸங்குமாகும் - “சங்கு” என்றது. 0 மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு ஏகாரம் - ஸ்வரத்திலே. “என்னில் தானாய் சங்கத்தாலே தான் ஆனான் ஆனான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீனோடேனமும் ஆனான்” இதி ப்ராதுமிகார்த்தாநுருணந்வய: . க்ருஷ்ணாவதார: பராங்குஸார்யநிமித்த: இத்யத்ர ப்ரமாணம் A “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை” இதி. “தான் ஆனான் ஆனான்; மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில் தானாய் சங்கே” இதி த்விதீயத்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோரந்வய: . “ஆனான் ஆனான் தான் மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில், தானாய் சங்கே” என்று உரை அந்வயம். 8.

இ—1, n “தான் ஆனவை” என்றதுக்கு விவரணம் (தன் அவதாரங்கள்) என்றது. n சங்கு-மஹாஸங்க்யாவிசேஷம். “ஒன்று, பத்து, நூறு” என்று சிற்றிலக்கம் சொல்லுகிறபடியே, “கோடி, மஹாகோடி, ஸங்கும், மஹாஸங்கும்” என்று பேரிலக்கமும் சொல்லக்கடவதிறே. அந்தப் பேரிலக்கமான ஸங்குமாகும் - “சங்கு” என்றது. 0 மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு ஏகாரம் - ஸ்வரத்திலே. “என்னில் தானாய் சங்கத்தாலே தான் ஆனான் ஆனான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீனோடேனமும் ஆனான்” இதி ப்ராதுமிகார்த்தாநுருணந்வய: . க்ருஷ்ணாவதார: பராங்குஸார்யநிமித்த: இத்யத்ர ப்ரமாணம் A “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை” இதி. “தான் ஆனான் ஆனான்; மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில் தானாய் சங்கே” இதி த்விதீயத்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோரந்வய: . 8.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், அவதாரங்கள் எல்லாவிடத்திலும் அஸாதாரண சிஹ்நயுக்தன் என்கிறார்.

எங்கும்—எல்லா ப்ரதேஸத்திலும், தானாய—(அவதாரமுகத்தாலே) தான் ஸந்நிஹிதனை, நங்கள்—நம்முடைய, நாதன்—நாதன், அம்—(வெறும்புறத்திலே) அழகிய, கையில்—திருக்கையிலே, சங்கு சக்கரம்—(ஆழிதர்க்கு அநுபாயமான) ஸங்குசக்கரங்களை, கொண்டான்—கொண்டான். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐஸ்வர்மான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) வெறும்புறத்திலே துவக்கவல்ல கையிலே திவ்யாயுதங்களை தரித்தான். திவ்யாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலுமுண்டோ? என்னில்; எங்கும் உண்டு; ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்குர் அபேக்ஷித துஸையிலே வந்து முகங்காட்டு கைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள்; அதுபோலே தோற்றுதேயும் நிற்பர்கள். A “கூரார் ஆழி வெண் சங்கேந்தி” என்னும் இவர்க்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. (எங்கும் தானாய) தேவாதிஜாதிபேதங்கள் தோறும் வந்து அவதரிக்கும். வ்யாப்தியாகவுமாம். (நங்கள் நாதனே) நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகைக்காக. 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐஸ்வர்மான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) b சிலரை வஸீகரிக்க நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிக்கும். c திவ்யாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலும்

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (சங்கு சக்கரம் இத்யாதி) a “சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் எங்கும் தானாய” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி).

b (சிலரை வஸீகரிக்க இதி) B “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை” 1. “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” இத்யாதி. 2. “யதூ யதூ ஹி தர்மஸ்ய” இத்யாதி. அஸ்மிந் ஸ்லோகத்யயே தர்மஸ்ப்து: - புகுவத்ருசிபர: . c தடஸ்துஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திவ்யாயுதங்கள் இத்யாதி) d, e தர்ஹி ஸர்வேஷாம் கதம் த ப்ரகாஸந்த இத்யத்ராஹ

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (சங்கு சக்கரம் இத்யாதி) a “சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் எங்கும் தானாய” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி).

b (சிலரை வஸீகரிக்க இதி) B “ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை” 1. “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” இத்யாதி. 2. “யதூ யதூ ஹி தர்மஸ்ய” இத்யாதி. அஸ்மிந் ஸ்லோகத்யயே தர்மஸ்ப்து: - புகுவத்ருசிபர: . c தடஸ்துஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (திவ்யா

10. நாதன் ஞானங்கொள், பாதன் என்னம்மான் ஒதம் போலகிள், வேத நீரனே.

ஆ— 10. வ்யா:— (நாதன்) இப்படி எனக்காக அஸங்க்யேயமான திருவவதாரங் களைப்பண்ணியருளின இவனுடைய இந்த நிரலதிகமான ஆழித வ்யாமோஹத்தைப் பேசுமிடத்தில், கடலோதம் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்துகொண்டு அவனைப் பேசக் கடவிய வேதங்களை பேசவேண்டாவோ? என்கிறார். 10.

நீ—உண்டோ? என்னில்,—எங்கும் உண்டு; டிராஜாக்கள் கருப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்கர் அபேகித துஸாயிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவார்கள்; அது போலே தோற்றுதேயும் நிற்பார்கள். fA “கூராராழி வெண் சங்கேந்தி - வாராய்” என்னும் இவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. (சங்கு சக்கரம்) g வெறும் புறத்திலே h ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் கையிலே திவ்யாயுதங்களை தரித்தான். (எங்கும் i தானாய்) i, j தேவமநுஷ்யாதி, பேதங்கள் தோறும் தான் வந்து அவதரித்து உளனாய். i, k அன்றிக்கே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, தம்மை விஷயிகரிக்கைக்காக வ்யாபித்தபடியைச் சொல்லுதல். (நங்கள் நாதனே) l நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக. 9.

அ—(ராஜாக்கள் இத்யாதி) e (கருப்புடுத்து) நீலவஸ்தரம் தரித்து. f அவன் அப்படி மறைத்துக் கொண்டிருந்தால் “உண்டு” என்று இவர் அறிந்தபடி என்னென்ன (கூராராழி என்று தொடங்கி) ஸாதாரணாகாரத்தையொழிய ஆழிதவிரோதி, நிரஸநத்தில் கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆழிதர்க்கு அநுபூவ்யமான பரிஸுத்தமான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்ச ஜந்யத்தையும் ஏந்தி. g “அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையும் கொண்டான்” இதி ஹ்ருதி, நித்ய அர்த்தமாஹ (வெறும் புறத்திலே இதி) h ஆலத்திவழிக்க - நீராஜநையெடுக்க. j “எங்கும் தானாய்” என்று - அவதாரபரமானபோது. “நங்கள் நாதனாகைக்காக எங்கும் தானாய் அங்கை யில் சங்குசக்கரம் கொண்டான்” என்று அந்வயம். k வ்யாப்திபரமானபோது, “சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான், நங்கள் நாதனாகைக்காக எங்கும் தானான” என்று அந்வயம். l (நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக) 1. “நாத்துரு-யாச்சுராயாம்” என்று தாத்பர்யம். இதுக்கு இச்சையிலே தாத்பர்யம், 2. “ஆழிஷி நாத:” என்றும் உண்டாகையாலே. 9.

இ—யுதங்கள் இத்யாதி) d, e தர்ஹி ஸர்வேஷாம் கதும் ந ப்ரகாஸந்த இத்யத்ராஹ (ராஜாக்கள் இத்யாதி) f அவன் இப்படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தால். “உண்டு” என்று இவர் அறிந்தபடி என்னென்ன (கூராராழி இத்யாதி) ஸாதாரணாகாரத்தையொழிய, ஆழிதவிரோதி, நிரஸநத் தில் கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆழிதர்க்கு அநுபூவ்யமான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தி. g “அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையும் கொண்டான்” இதி ஹ்ருதி, நித்ய அர்த்தமாஹ (வெறும் புறத்திலே இத்யாதி) h ஆலத்திவழிக்க - நீராஜநையெடுக்க. i, j “எங்கும் தானாய்” என்று - அவதாரபரமானபோது. “நங்கள் நாதனாகைக்காக எங்கும் தானாய் அங்கையில் சங்குசக்கரம் கொண்டான்” என்று அந்வயம். i, k வ்யாப்திபரமானபோது, “சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் நங்கள் நாதனாகைக்காக எங்கும் தானான” என்று அந்வயம். l தானாய் - தானாய் என்னுதல்; தானான என்னுதல். 9.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய படி வேதை, கஸமதி, கும்பம் என்கிறார்.

வ்யா— (நாதன் என்று தொடங்கி) ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து தரைவிக்ரமமான படியைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். (ஒதம் என்று தொடங்கி) தன் குணாநுஸந்த, நத்தாலே ஒதம்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதுங்களாலே ப்ரதிபாதி, யமான நீர்மையுடையவன். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்விதுஸ்வபூவன் வேதை, கஸமதி, கும்பன் என்கிறார்.

நாதன்—நிருபாதி, க ஸர்வஸேஷியாய், (அந்த சேஷித்வ நிர்வஹணத்துக் காக) ஞாலம்—ஸமஸ்த ஜகத்தோடும், கொள்—(தாரதம்யம் பாராமல்) செறிந்த, பாதன்—திருவடிகளையுடையனாய், என்னம்மான்—(அத்தாலே) எனக்கு அஸாதாரண சேஷியானவன், ஒதம்போல்—ஸமுத்ரம்போல், கிளர்—கிளர்ந்து (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஸ்வஹ்ருத்யத்தை வெளியிடுகிற), வேதம்—வேதுங்களாலே சொல்லப் பட்ட, நீரன்—நீர்மையையுடையவன். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இவன்படியைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற்போலே வேதுமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (நாதன்) ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) வஸிஷ்ட, சண்டாள விபாகூரஹிதமாக எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். (என்னம்மான்) இம்மேன்மையையும் நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹணாக்கினவன். அத்வா (நாதன்) முதற்பாட்டில் சொன்ன நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) இரண்டாம்பாட்டில் சொன்ன அவதார ஸௌலப்யத்தை உடையவன். (என்னம்மான்) நான் நின்ற நிலையிலே நின்று அநுபுவிக்கலாம்படி, மூன்றும்பாட்டில் சொன்ன திருமலையிலே வந்து நின்றவன். (ஒதம்போல் கிளர் வேத நீரனே) இவனுடைய இப்படிகளைச் சொல்லப்படுக்கால், கடல்கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதுத்தாலே ப்ரதிபாதி, க்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாகிறது - ஆர்ஜவகுணம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. 2 அவன் நீர்மையைப் பேசப்புகு, "நம்மால் பேசப் போமோ? கடல் கிளர்ந்தாற்போலே வேதுமே பேசவேண்டாவோ?" என்கிறார்.

அ— பத்தாம் பாட்டு. (நாதன் இத்யாதி) 2 (அவன் நீர்மையை) "நீர்" என்று - நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதுத்தாலே ப்ரதிபாதி, க்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தை உடையவன் என்றபடி.

இ— பத்தாம் பாட்டு. (நாதன் இத்யாதி) 2 (அவன் நீர்மை இத்யாதி) "நீர்" என்று நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதுத்தாலே ப்ரதிபாதி, க்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தை உடையவன் என்றபடி.

11. நீர்புரை வண்ணன், சீர்சட கோபன் நேர்த ராயிரத்து, ஓர்த லிவையே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (நீர்புரை) அதிசீதளமாய் ஸர்வபேராக்யமான திருநிறத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தை உள்ளபடியே பேசிற்று இத்திருவாய்மொழி என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— வ்யா:— (நாதன்) ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) வலிஷ்ட, சண்டாள விபாக்ரஹிதமாக எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். (என்னம்மான்) b இம்மேன்மையையும், நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். அதாவா, (நாதன்) முதற்பாட்டில் சொன்ன ஸேஷித் வத்தையுடையவன். (ஞாலம் கொள் பாதன்) இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதார ஸௌலப்யத்தையுடையவன். (என்னம்மான்) எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன். c மூன்றாம் பாட்டில் “கண்ணாவான்” என்றத்தை நினைக்கிறார். (ஓதம் இத்யாதி) d இவனுடைய e இந்நிலைமைகளைப் f பேசும்போது, g கடல் h கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாவது - ஆர்ஜவகுணம். 10.

அ— b “நாதன் ஞாலம்கொள் பாதன் என்னம்மான்” இதி பத்யஸங்கடதில் ஹருதி தித்யாஹ (இம்மேன்மையையும் இதி) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (மூன்றாம் பாட்டில் இதி) d...h இப்போது, “ஓதம்போல் கிளர் வேதம்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன (இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி) e இந்நிலைமைகளை - இஸ்வபூரவங்களை. f பேசும்போது என்றது- பேசப்படுக்கால் என்றபடி. g, h 1. “ஸைஷாநந்த்யஸ்ய மீமாம்ஸா புவதி” 2. “ஸ்தப்யதேஹஸ்யுத தமாதேஹமப்ராஹ்மய:” 3. “ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி—கிம் காரணம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதி ஸம்ரம்பூங்களைப்பற்ற “ஓதம்போல் கிளர்” என்றது. g ஓதம்-ஸமுத்ரம். h கிளருகை - ஸம்ரம் பிடுக்கை. d...h “இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதம் பேசவேண்டாவோ?” என்றபடி. d...f யத்யவா, பேசும்போது-பேசப்படுக்கால், “இந்நிலைமை களை” என்னுமித்தனை இதி ஸேஷ: ; g, h ஸப்ரத்யார்த்தம் (கடல் இத்யாதி). நாதன் என்று தொடங்கி. அடைவே உரை அந்வயம். 10.

இ— b கீழிரண்டு பத்யத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பூரவம் (இம்மேன்மையையும் இத்யாதி) c பூர்வ வாக்யவிவரணம் (மூன்றாம் பாட்டில் இத்யாதி) d...h இப்போது, “ஓதம்போல் கிளர் வேதம்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன (இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி) f பேசும்போது-பேசப்படுக்கால். g, h “கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிற்கும் வேதம்: இப்படி கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன்” என்று கூட்டுவது. அதாவா, நீர்மையையுடையவன் என்னுமித்தனை ; நம்மால் பேசமுடியாது என்று வாக்யஸேஷம். e இந்நிலைமைகளை - இஸ்வபூரவங்களை. g ஓதம் - ஸமுத்ரம். h கிளருகை - பொங்குகை. க்ரமேணாவய: . 10.

ஒ— அவ:— நிகழ்மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி, எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்புரை வண்ணன் சீர்) உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடுபோகவான நீரின் தன்மையையுடையவனுடைய குணத்தை. நேர்தல் - சொல்லுகை. ஓர்தல் - ஒப்பன என்னவுமாம். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிரூபணரூபம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

நீர் புரை—(ஒருக்கினவிடத்திலே சென்று பாயும்) நீரின் செவ்வைபோலே யிருக்கிற, வண்ணன்—ஸ்வபூராவத்தையுடையவனுடைய, சீர்—ஆர்ஜவகுணத்தை, சடகோபன்—ஆழ்வார், நேர்தல்—நேர்ந்து அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில், இவை—இவை, ஓர்தல்—ஓர்தலை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கும். இது குறளடி வஞ்சித்துறை. 11.

வாதிசேகஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழ்மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி, எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்புரை வண்ணன் சீர்) நீரோடு ஒத்த ஸ்வபூராவத்தையுடைய வனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை. புரை - ஒப்பு. வண்ணம் - ஸ்வபூராவம். நீரை வருந்தி மேட்டிலே ஏற்றினாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை. (சடகோபன் நேர்தல்) ஆழ்வார் அருளிச் செய்த. நேர்தல் - சொல்லுதல். (ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே) ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவை ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாகிறது - ஸம்ஸாரிகளுடைய அநார்ஜவத்தாலும் இழக்கவேண்டாதபடியான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கை. அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஓரப்படுமவை — தந்தாம் செவ்வைக்கேட்டால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொல்லப்பட்டவையாகையாலே, சேதநர்க்கு எப்போதும் அநுஸந்தேயம் என்கை. ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

நீ— நிகழ்மத்தில், இத்திருவாய்மொழி, a எல்லாத்திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை b ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்.

வ்யா:—(நீர் c புரை வண்ணன்) d ஆக, இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று மிற்று ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆர்ஜவகுணமாயிற்று. e நீரோடு ஒத்த ஸ்வபாவத்தை உடையவனுடைய e₂ ஆர்ஜவகுணத்தையாயிற்று சொல்லிற்று. ஆர்ஜவகுணமாவது - ஸம்ஸாரிகள் f விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை. (சடகோபன் g நேர்தல்) இவைதான், இவ்வர்த்தத்தைக் கடக்க நின்று ஒருவன் கவிபாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அருளிச் செய்தவை. (ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே) ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு h ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது:— ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டை அநு ஸந்தித்து அத்தால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு i ஓரப்படுமவை என்னுதல். j “ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல்” என்று அந்வயம்.

முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், k லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம் பாட்டில், இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கக்காக, திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச் செய்தார்; நாலாம் பாட்டில், அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே ப₂லித்தபடியை அருளிச் செய்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில், ‘நான் அவன் குணங்களை விரும்புமாபோலே, அவனும் என் தேஹத்தை விரும்பாநின்றான்’ என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், ‘என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டான்’ என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், ‘அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதூரத்தை என்பக்கலிலே

அ— நிகழ்மம் (நீர்புரை இத்யாதி) a, b “எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து” என்று அந்வயம். எல்லாத் திருவாய்மொழியிற்காட்டிலும் ஆராய்ந்து சொன்ன என்றபடி. c புரை - ஒப்பு. நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது - காட்டின வழியே போகை. d உபரி வக்ஷ்யமாணந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாய ப₂லிதமாஹ (ஆக இத்திருவாய்மொழியில் இதி) e ஸப்₂தூர்த்தம் (நீரோடு ஒத்த இத்யாதி) e₂ இவ்விடத்தில், “சீர்” என்று ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொல்லுகிறது. f (விலங்கி) நிஷேதித்து. g நேர்தல் - சொல்லுதல். h (ஓர்ந்து) ஆராய்ந்து. i ஓரப்படுமவை என்றது - நித்யாநுஸந்தேயம் என்றபடி. j “ஓரப்படுமவை என்னுதல்” என்ற பக்ஷத்திலே அந்வயம் (ஆயிரத்திலும் சடகோபன் இத்யாதி) h “ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை” என்ற

ஜீ— நிகழ்மம் (நீர்புரை இத்யாதி) a, b “எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து” என்று அந்வயம். c புரை-ஒப்பு. நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது-காட்டின வழியே போகை. d வக்ஷ்யமாணந்வயத்தாலே ப₂லிதம் (ஆக இத்யாதி) e ஸப்₂தூர்த்தம் (நீரோடு இத்யாதி) e₂ சீர் என்று-ஆர்ஜவகுணம். g நேர்தல்-சொல்லுதல். h ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து. i ஓரப்படுமவை-நித்யாநுஸந்தேயம். j “ஓரப்படுமவை” என்ற பக்ஷத்தில் அந்வயம் (ஆயிரத்திலும் இத்யாதி) h “ஓர்ந்து அருளிச்

ஈ—பண்ணினான்' என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், '1 என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவி களுக்கு முடிவில்லை' என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், 'இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன் ஐஸ்வர்யத்தோடே வந்து அவதரித்தான்' என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், 'அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேத்யமே பேசவேணும்' என்றார்; நிகழ்மத்தின், 'இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்போதும் ஒக்க அநுஸந்திக்கப்படும்' என்றார். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—பக்ஷத்தில் அந்வயமாவது: "ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை ஓர்ந்து நேர்ந்தவை இவை" என்று கண்டுகொள்வது. k (உடன்) ஸஹ. i (என்னைச் சுட்டி) என்னைக்குறித்து. 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—செய்யப்பட்டவை" என்ற பக்ஷத்திலே, "ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை ஓர்ந்து நேர்ந்தவை இவை" என்று அந்வயம் கண்டு கொள்வது. i (என்னைச்சுட்டி) என்னைக்குறித்து. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுரமிடே,பாபநிஷத் ஸங்கத்தி - ஓடும்புள்

१. कौटिल्यवत्सु करणत्रितयेऽपि जन्तुष्वात्मीयमेव करणत्रितयैकरूप्यम् ।
सन्दर्श्य तानपि हरिस्स्ववशीकरंतीत्याचष्ट सान्द्रकरुणो मुनिरष्टमेन ॥ ८ ॥

1. கௌடில்யவத்ஸு கரணத்ரிதயே஽பி ஜந்துஷ்-
வாத்மீயமேவ கரணத்ரிதயைகருப்யம் ।
ஸந்தர்ஸ்ய தானபி ஹரிஸ் ஸ்வவஸீகரோதித்-
யாசஷ்ட ஸாந்த்யூரகருணோ முநிரஷ்டமேந ॥ 8 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்யுரமிடே,பாபநிஷத் தூத்பர்யரத்நாவளி - ஓடும்புள்

२. सृरीणां स्वैरसेव्ये स्वयमवतरति क्षुद्रदिव्यैकनेत्रे
गोपाद्यं धृताद्रौ श्रिततनुरसिके वामनीभावदृश्ये ।
सच्चित्तानन्यवृत्तौ विभवसमतनौ स्वायुधारुढहस्ते
नीचोच्चग्राह्यपादे निरुपधिमृजुतां नीरवर्णे जगाद ॥ ८ ॥

2. ஸரீரீணாம் ஸ்வைரஸேவ்யே ஸ்வயமவதரதி க்ஷுத்ருதி,வ்யைகநேத்ரே
கே,பாபாத்யுயர்த்தம் த்யுருதாத்யுரௌ ஸ்ரிததநுரஸிகே வாமநீபாவத்யுருஸ்யே ।
ஸச்சித்தானந்யவ்ருத்தௌ விபவஸமதநௌ ஸ்வாயுத்யுருட,ஹஸ்தே
நீசோச்சக்,ராஹ்யபாதே, நிருபதி,ம் ருஜுதாம் நீரவர்ணே ஜகாத, ॥ 8 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

8. ஓடுமனஞ் செய்கையுரை யொன்றிநில்லா தாடுடனே
கூடிநெடு மாழைமை கொள்ளும்நிலை—நாடறிய
ஓர்த்தவன்தன் செம்மை யுரைசெய்த மாறனென
ஏய்த்துநிற்கும் வாழ்வா மிவை.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— எட்டாம் பாட்டு. (ஓடு மனம்) இதில்—ருஜுக்களோடு குடிலரோடு வாசியற ஆர்ஜவகுணயுக்தன் என்று அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்: ஆஸ்ரயணம் அத்யந்த ஸரணமாயிருந்ததேயாகிலும், ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வைக் கேடான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே பரிமாற்றத்தில் அருமை தட்டியிராதோ? என்னில்; நீரேரு மேடுகளிலே வி ர க ா லே நீரேற்றுவாரைப்போலே, இவர் களுடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாம்படி இன்று ஆஸ்ரயிக்கிற இவர்களளவிலும் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் ஆர்ஜவகுணயுக்தன் என்கிற ஓடும்புள்ளில் அர்த்தத்தை “ஓடுமனம் செய்கை” இத்யாதியாலே அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (1) (ஸூரீனும் ஸ்வரஸேவ்யே) ஓடும்புள்ளேறி - வைததேயர் முதலான தித்யஸூரிகளாலே யதேஷ்டஸேவ்யனுமாய்; (2) (ஸ்வயமவதரதி) வெம்மாவாய் கீண்ட செம்மா கண்ணனே-விசோதி, திரஸநரீலனான க்ருஷ்ணனுமாய்; (3) (கூடூரதி, வ்யைகதேத்ரே) கண்ண வான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - மதுஷ்யர்க்கும் வானவர்க்கும் நிர்வாஹகனாய்; (4) (கேசபாத்த்யர்த்தம் த்ருதாத்ரொன) வெற்பை ஒன்றெடுத்து - தன்னை ஆஸ்ரயித்த கேசகேசப ரகஷணர்த்தமாக கேசவர்த்தத்ததை த்ரித்தவனுமாய்; (5) (புரிததநுரஸிகே) என் மெய் கலத் தானே - ஆஸ்ரிதருடைய ஸரீரத்தில் அத்யாத்யயுக்தனுமாய்; (6) (வாமதீப, பாவத்ருஸ்வ்யே) புலன்கொன்மானாய் - பார்க்கிற பேர்களுடைய த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான வாமதருபத்தை யுடையனுமாய்; (7) (ஸச்சித்தாதததவங்குத்தென) என் என்னதான் ஆனானே - ஆபுரிதமதோரத, ஸத்ருஸவ்யாபாரத்தையுடையனுமாய்; (8) (விபுவஸமதநென) ஆனான் ஆனான் மீனோடு ஏனமும் - தன்னுடைய விபுவம்போலே அனவிலாத மதஸ்யவராஹாதி, ரூபங்கண்யுடையனு மாய்; (9) (ஸ்வாயுத, ருட, ஹஸ்தே) சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்-அழகிய திருக் கைகளிலே அதவரதம் திருவாழி திருச்சங்குகளை த்ரித்துக்கொண்டிருக்கும்வனாய்; (10) (நீசோச்சக்ராஹ்யபரதே) ஞாலங்கொன் பாதன் - நிம்தோத்ததவிபாகுமற எல்லா தலைவிலும் பரப்பின திருவடிகளையுடையனுமாயிருக்கிற தீரவண்ணான எம்பெருமானிடத்திலே திருபாதி, கமான ஆர்ஜவத்தை “ஓடும் புள்ளேறி” என்கிற த்ருகத்திலே ஆழ்வார் உபபாதித் தருவினார் என்கிறார்.

8.

வேதாந்த தேசிகன் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி இவையும் ப்ரவேசம்

ஆ— (இவையும் அவையும்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித் தருளினான் என்கிறார்.

ஒ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — தன்னுடைய விபூதிஸ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாத புக்திகளாய், ஏவம்விதமுனை தன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேண்டும் — என்ற அர்ஜுநனுக்கு அதுக்கிடான திவ்யசகக்ஷஸ்சைக் கொடுத்தருளி, அதிவிஸ்மயகரமான வைஸ்வருப்யத்தைக் காட்டி அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினாற்போலே, ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்ரீய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், ஆழ்வார் புக்தியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸமுனை எம்பெருமான், கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்ஜவகுணநுஸந்தாநத் தாலே பிறந்த புக்த்யாரோக்யத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு, மஹிஷ் பரிஜநாதிருபத் தாலே பல வகைகளாலும் தனக்கு பேராக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஸயபேராக்யமான தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி, அவர்கள் எல்லாரோடுங்கூட ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்

தீ.நா— வ்யா:— (ஒடுமனம் செய்கையுரை ஒன்றி நிலலாதாருடனே கூடி) சஞ்சலமாய் A நின்றவா நிலலா நெஞ்சம், அதின் வழியைப் பின்செல்லும் வாக்காயங்களும், / ஒருமடைப்பட்டு நடக்கையன்றிக்கே, செவ்வைகெட நடக்கும் குடிலரோடு கூடிக் கலந்து. (நெடுமால் அடிமைகொள்ளும் நிலை) ஸர்வஸ்மாத்த்பரமுனைவன் அடிமைகொள்ளும் ஆர்ஜவஸ்வபாவத்தை. (நாடறிய ஓர்ந்து) நாட்டார் அறியும்படி ஆராய்ந்து. (அவன் தன் செம்மை) 1. “தேந தே தமநூவ்ரதா:” 2. “ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா” என்னும்படியான அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை. (உரைசெய்த) அருளிச்செய்த. அதாவது - “ஒடும்புள்ளேறி, குடும் தண்டுழாய், நீடுநின்றவை, ஆடும் அம்மானே” (1) என்று - நித்யஸூரிகள்திறத்தில் பரிமாறும் ஆர்ஜவத் தையும், “அம்மானாய்” (2) என்றும், “கண்ணாவான்” (3) என்றும், “நீர்புரை வண்ணன்” (11) என்னுமளவும் நித்யஸம்ஸாரிகளோடே செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் ஆர்ஜவத்தையும் அருளிச்செய்தார் என்கை. இப்படி உரைசெய்த (மாறன் என) ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் என்று அநுஸந்திக்க. (ஏய்ந்து நிற்கும் வாழ்வாம் இவை) ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தாயுள்ளவை யெல்லாம் பொருந்தி B “சென்றென்றி நின்றதிரு” என்னும்படி நிலைநிற்கும். 8.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

ஒ—ஸம்ஸ்லேஷத்தை, அநாதிகாலம் தாம் இழந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும், ஸர்வகூத்ரங்களாலும் யத்யாமநோரதம் தமக்கு ஸாத்மிக்கும்படி தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க, அதை அநுபவித்து ப்ரீதராகிரூர்.

ஈ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், “பொய் கலவாது என்மெய் கலந்தான்” (8-5) என்றும், “என் எண்தான் ஆனான்” (8-7) என்றும், கீழ் இவர் சொன்ன க்ரமத்திலே தன்னுடைய குண விக்ரஹ மஹிஷீ பரிஜந விபூதி சேஷ்டிதங்களோடே கூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ஸ்லேஷித்து அநுபவிப்பிக்கப் பாரித்து, “இவர் வெள்ளக்கேடாய் உடைகுலையப்படிற் செய்வதென்?” என்று பார்த்து, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க புஜிப்பிப்பானாக; இவர் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பது, இவருக்கு அந்திகஸ்துவது, கூடநிற்பது, இவர் ஸரீரத்தில் ஒரு பக்கத்திலேயாவது, ஹ்ருத்யப்ரதேயத்திலேயாவது, தோள்களிலே சேர்வது, நாவிலேநிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக்கொண்டு, க்ரமத்திலே பேராக்யம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிரூர்.

ஐ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — விபூதிஸ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாதபுக்திகளாய், தன்னைக் காணவேணும் என்ற அர்ஜுநனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்தைக் கொடுத்து வைஸ்வருப்யத்தைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தருளிற்றோலே, ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்ரீய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், கீழ்ச்சொன்ன ஆர்ஜவகுணநுஸந்தானத்தாலே பெருவிடாய்ப்பட்ட ஆழ்வார்புக்தியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனானவன், மஹிஷீ பரிஜநாதிரூபத்தாலே பல வகைகளாலும் தனக்கு பேராக்தாகளானவர்களுக்கு நிரதிஸ்யபேராக்யனாற்றோலே, அநாதிகாலம் இவர் இழந்த இழவெல்லாம் தீரும்படியும், ஸாத்மிக்கும்படியுமாக ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகூத்ரங்களாலும் ஸம்ஸ்லேஷிக்க, அதை அநுபவித்து ப்ரீதராகிரூர்.

ஈ— உகீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய ஆர்ஜவகுணநுஸந்தானம் பண்ணினார்; b இப்படி அநுஸந்தித்தார் விஷயத்தில் c ஸர்வேஸ்வரன் இருக்கும்படியை அருளிச்

அ— இவையும் ப்ரவேஸம். a, b வருத்தாநுவாத, பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹி அருளிச்செய்கிரூர் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) c (ஸர்வேஸ்வரன் இருக்கும்படி) என்றது - க்ரமேண ஸர்வாங்க, ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும்படி என்கை. ஸாத்ம்ய பேராக்யப்ரத்யத்வமாஹ இத்யந்தத: . ஏதேத-வருத்தவர்த்திஷ்யமாண த்யுஸகஸங்க்ரஹிபுவதி. d...k அநந்தரம் ப்ரமேயோபந்யாஸம் குர்வந் “குழலுளான்” (1) “அருகலிலான்” (2) இத்யாதி, க்ரமஸ்ய ஹேதுமாஹ (“ஸர்வேஸ்வரனாய்” இத்யாரப்ய “விடையைப் பிறப்பித்துத் தன்னை

ஜீ— இவையும் ப்ரவேஸம். a, b வருத்தாநுவாத, பூர்வகமாக ஸங்க்ரஹி (கீழில் இத்யாதி) c (ஸர்வேஸ்வரன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிரூர்) ஸாத்ம்யபேராக்யப்ரத்யத்வம் அருளிச்செய்

ஈ-செங்கிருர் இதில். d ஸர்வேஸ்வரனாய், d₂ ஸ்ரீய:பதியாய், d₃ பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்புக்தியிலே d₁ துவக்குண்டு e இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான்; f ஆழ்வாராகிருர்—கீழில் ஆர்ஜவகுணநுஸந்த, நத்தாலே அவன்பக்கலிலே g பெரிய விடாயையுடைய ரானார்; “g₂ இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது” என்று பார்த்து, h அர்ஜுனன் h₂ விபூதிஸ்ரவணத்தாலே i “விபூதிமாணவனைக் காணவேணும்” என்று i₂ அபேக்ஷிக்க,

அ—அநுபுவிப்பிக்கிருள்” இத்யந்தேத) d “இவையும் அவையும் உவையும்” (1) இத்யாதி₃யைப் பற்ற (ஸர்வேஸ்வரனாய்) என்றது. d, f இருதலைக் காமமுண்டானால் பேராகும் இனிதாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்திலும், ஆழ்வாருக்கு ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலும் உண்டான அபி₂நிவேசத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி₃ வாக்யத்வயத்தாலே) d₂ “திருவின் மணுளன்” (1) என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்ரீய:பதியாய்) என்றது. d₃ “சுவையன்” (1) என்றத்தைப்பற்ற (பரமரஸிகனாய்) என்றது. d₁ துவக்குண்டு-ஸம்புத்ய. e (இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான் இதி) “என்னுடைச் சூழலுளான்” (1) “நாளனைந்தொன்றும் அகலான்” (7) இத்யாதென ஹ்ருத்யம். d...f “ஸர்வேஸ்வரனாய்” இத்யாதி₃ வாக்யத்துக்கு “ஆழ்வாராகிருர்” என்று தொடங்கி விவரணம். g (பெரிய விடாயையுடையரானார்) என்றது அர்த்தாத் ஸித்த்யம்; “ஆனார்” என்ற அதந்தரம் - ஒருவர் என்று அத்யாஹாரம். h இத் திருவாய்மொழியில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணாதே, இங்கே பண்ணுகைக்கு ஹேதுவை ஸதித்யர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிருர் (அர்ஜுநன் இத்யாதி₃) i, i₂ (விபூதிமாணவனைக் காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க) என்றவிடத்திலே, 1. “ஏவமேதத் த்வமாத்மாநம் பரமேஸ்வர! த்ரஷ்டுமிச்சூயி தே ருபமைஸ்வரம் புருஷோத்தம ||” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம்.

1 (விடாயைப் பிறப்பித்து இதி) புக்திருபாபந்தம் ஜ்ஞாதம் த்ரஸநஸமாநாகாரம் க்ருத்வா தத்ருகுணத்வராதிரயம் ச ஜநயித்வா இத்யர்த்த: “அமலங்களாக விழிக்கும்” (9) இத்யத்ர

ஜீ-கிருர் என்றபடி. d...k விஸ்தரஸங்கதி (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி₃) d, d₂, d₃ “இவையும் அவையும்” (1) இத்யாதி₃யையும், “திருவின் மணுளன்” (1) “சுவையன்” (1) இத்யாதி₃யையும் பற்ற (ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி₃ விஸேஷண த்ரயமும்) d₁ துவக்குண்டு-ஈடுபட்டு. g₂ (இது) அத்யோந்ய ப்ராவண்யமுண்டான இது நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது என்றபடி. h இதில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணுமைக்கு அடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிருர். (அர்ஜுநன் இத்யாதி₃) i₂ “அபேக்ஷிக்க” என்கிறவிடத்திலே, 1. “ஏவமேதத் த்வமாத்மாநம் பரமேஸ்வர! த்ரஷ்டுமிச்சூயி தே ருபமைஸ்வரம் புருஷோத்தம ||” என்ற கீதாவசநம் அநுஸந்தேயம். கீதாஸ்வேகாத்ஸே, 2. “ந து மாம் ஸக்ஷயஸே த்ரஷ்டும் அநேவை ஸ்வசக்ஷுஷா! த்ரவ்யம் த்ரதூயி தே சக்ஷு: பர்ய மே யோக்யமைஸ்வரம் ||”.

ப்ர— ப்ரவேச—h₂ (விபூதி ஸ்ரவணத்தாலே) ரீதாஸு த்ரமே—“நாந்தோஸ்தி மம திவ்யாந் விபூதிநா் பரந்தப। एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया || ४० || यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमद्वर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेर्जोशसम्भवम् || ४१ ||”

i, i₂ (விபூதிமாணவனைக் காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க) த்ரீகாடசே— “एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वर। द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम || ३ ||”

ஈ—அதுக்கு உறுப்பாக 1. “दिव्यं ददामि ते चक्षुः” (திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:) எனப்படியே திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஸ்வரூப்யத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னை அநுபூவிக்கைக்கிடான] விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை k அநுபூவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் l கோலி; m அதாவது - m₂ பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது மஹிஷிகளான n முறையாலே; திருவடியோடு பரிமாறுவது வாஹநமான n முறையாலே; திருவநந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது படுக்கையான n முறையாலே; இப்படி அவர்களோடு o ஓரோ முறையாலே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் o₂ இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறனாய், p அதுதன்னை, q குளப்படியிலே கடலை r மடுத்தாற்போலேயன்றிக்கே, s பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாற, இவரும் அவனை t ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும் u ஸர்வக்ஷாத்ரத்தாலும் யத்யாமநோரத்யம் அநுபூவித்து, அவ்வநுபூவஜநிதபரீதியாலே v அவனைப் பேசி அநுபூவிக்கிறார்.

அ—ஹ்ருத்யம். l, k (கோலி அநுபூவிப்பிக்கிறான்) என்று அந்வயம். l கோலி-நினைத்து. m...o₂ இந்த ஸர்வாங்குஸம்ஸ்லேஷம் பிராட்டிமார் முதலானார் பக்கலிலின்றிக்கே இவர்க்கே அதிசயித்திருக்கிறது என்கிறார் (அதாவது என்று தொடங்கி, இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறனாய் என்னுமளவும்) m, m₂ (அதாவது பிராட்டிமாரோடு) இத்யாதே: “ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன் என்கோடுடனே” (3) இத்யத்ர ஹ்ருத்யம். n முறை-ப்ராப்தி-கிஞ்ச, “என் நெஞ்சினுளானே” (5) இத்யதேத - ஈஸ்வரஸ்ய லக்ஷம்யா அதந்தேத ச ஸஹ யத் க்ருத்யமஸ்தி, ததுச்ச்யதே: “தோளிணையான்” (6) இத்யதேத - வைநதேயேந யத் க்ருத்யமஸ்தி, ததுச்ச்யதே—இத்யேவம் த்ரஷ்டவ்யம். A “மலரான் தனத்துள்ளான்” இதி ஹ்யுச்ச்யதே. o “பொருசிறைப் புள்ளுவந் தேறும்” (3) இத்யாதியைக் கடைக்கித்து (ஓரோ முறையாலே) என்றது. p ஸர்வாங்குஸம்ஸ்லேஷத்தை ஒருகாலே செய்யாதே க்ரமத்திலே செய்கிறதுக்கு ஹேது (அதுதன்னை இத்யாதி) q குளப்படி-கோஷ்பத்யம். r மடுத்தாற்போலே-ஸங்குச்சய ப்ரக்ஷேபணவத். s “சூழலுளான்” (1) என்று தொடங்கி, “உச்சியுளான்” (10) என்றது முடிவாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே (பொறுக்கப் பொறுக்க) என்கிறது; ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க என்றபடி. t (ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும்) என்றது. “நெஞ்சினுளான்” (5) “நாவினுளான்” (7) “கண்ணினுளான்” (8) இத்யாதியைப்பற்ற. u (ஸர்வக்ஷாத்ரத்தாலும்) என்றது. “ஒக்கலையான்” (4) “தோளிணையான்” (6) “நெற்றியுளான்” (9) “உச்சியுளான்” (10) இத்யாதியைப்பற்ற. v (அவனைப் பேசி) அவனுடைய குணங்களைப் பேசி.

ஜீ—] (விடாயைப் பிறப்பித்து) பூக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை விஸத்யமாக்கி. l (கோலி) “அநுபூவிப்பிக்கிறான்” இதி பூர்வேனாந்வய: . m₂ “அருகலிலான்” (2) என்கிற பாட்டைக் கடைக்கித்து (பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி) t (ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும்) என்றது - “நெஞ்சினுளான்” (5) “கண்ணினுளான்” (8) இத்யாதியைப்பற்ற. u (ஸர்வக்ஷாத்ரத்தாலும்) என்றது - “ஒக்கலையான்” (4) “நெற்றியுளான்” (9) “உச்சியுளான்” (10) இத்யாதியைப்பற்ற. s “சூழலுளான்” (1) என்று தொடங்கிச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (பொறுக்கப் பொறுக்க இத்யாதி) v (அவனைப் பேசி) அவன் குணங்களைப் பேசி.

ப்ர—1. (திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து) (११)—“न तु मां शृण्वसे द्रष्टुमनेनैव खचक्षुषा । दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥”

1. இவையு மவையு முவையு மிவரு மவரு முவரும்
யவையு மயவரும் தன் னுள்ளே யாகியு மாக்கியும் காக்கும்
அவையுன் தனிமுத ஸெம்மான் கண்ண பிரானென் னமுதம்
கவையன் திருவின் மனா னென்னுடைச் சூழலு ளானே.

ஆ— 1. வ்யா:— ஸ்வஸங்கல்பக்ருத நிக், லஜக, து, த, யவிப, வலயலீலனாய், ஸர்வ
ஜக, த, ராத்மபூ, தனானவன், என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபி, நிவேசத்தானே
என்னை வரீகரிக்கைக்காக என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக, த்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி, ஹேதுவாய், ஸர்வாந்த
ராத்மதயா நின்று அவற்றுக்கு த, ரகனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், எனக்கு
பே, ரக்யபூ, தனாய், எனக்கு நாத, னாயுள்ள க்ருஷ்ணனானவன், எந்தனக்குத்
தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தைத் தந்தருளுகைக்காக என்னுடைய பர்யந்தம்
களிலே வந்து வர்த்தியாநின்றான் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

வ்யா:— (இவையும் அவையும்) சேதநாசேதநங்களை எல்லாவற்றையும். (தன்
னுள்ளே ஆகியும் ஆக்கியும் காக்கும்) ஸம்ஹரித்துத் தன்னுடைய த, யையாலே
அவற்றை உண்டாக்கி, அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுமவன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தாலே
ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய் ஸர்வஸூலப, னான ஸ்ரிய:பதி, என்னுடைய பரிஸரத்திலே
அதூ, ரவர்த்தியாகாநின்றான் என்கிறார்.

இவையும் அவையும் உவையும் — அந்திகஸ்த்மாயும் தூ, ரஸ்த்மாயும்
அதூ, ரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள அசேதநங்களும், இவரும் அவரும் உவரும்—
ஏவம்வித, சேதநமும், யவையும் யவரும் — எல்லாம், (ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே)
தன்னுள்ளே — தன்னுள்ளே, ஆகியும் — ஆம்படியாயும், ஆக்கியும் — (ஸ்ருஷ்டி
ஸமயத்திலே) உண்டாக்கியும், காக்கும்—(ஸ்ருஷ்டமானவற்றுக்கு ஆபத்துக்களைப்
போக்கி அபி, மதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிக்குமவனுமாய், அவையுள்—அவற்றி
னுள்ளே அந்தராத்மாவாயுமுள்ள, தனி முதல் — ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ
காரணமுமாய், அம்மான் — ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரான் — க்ருஷ்ணனான
ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி, என் அமுதம்—எனக்கு பே, ரக்யபூ, தனாய், கவையன்—
(அத்தாலே தானும்) ரஸிகனானவன், திருவின் மனா னன்—லக்ஷ்மிடோடே கூட,
என்னுடை—என்னுடைய, சூழல் உளான்—சூழலிலேயானான். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக, த்காரணபூ, தனாய், ஸர்வாந்தராத்மாவாய்,
ஸ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனானவன், என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டும்
போகமாட்டாதபடியானான் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (இவையும் அவையும் உவையும் இத்யாதி) முதல் திருவாய்மொழியில், A “நாம் அவன்” என்கிற பாட்டிற்சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்று வகையாலே சொல்லுகிறார். முதல் திருவாய்மொழிக்குப் பின்பு, தமக்குப் பிறந்த வைஸ்த்யத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிறார். (இவையும் அவையும் உவையும் இத்யாதி) பார்ஸ்வஸ்த்யமாயும் தூரஸ்த்யமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. (யவையும் யவரும்) இப்படிகளாலே திரட்டப்பட்ட சேதநாசேதநங்களையும். (தன்னுள்ளேயாகியும்) 1. “சுதேவ” (ஸதேவ) என்கிறபடியே “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தும். (ஆக்கியும்) தன்னுடைய தயையாலே அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும். (காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமான அவற்றை ரக்ஷித்தருளும். (அவையுள் தனிமுதல்) அவற்றின்பக்கலிலே அந்தராத்மாவாய், தான் ஒருவனுமே நிர்வாஹகனாய் நிற்கும். (எம்மான்) தன் விபூதிவிஷயமாக உண்டான ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அந்நியார்ஹனாக்கினவன். (கண்ணபிரான்) இப்படிப்பட்டவன் முகம் தோற்றுதபடி மறையநிற்கையன்றிக்கே, கண்ணுக்கு விஷயமாய் வந்து நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (என்னமுதம்) தேவர்கள் அதிகாரிகளான அம்ருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. (சுவையன்) ரஸிகன். அவ்வம்ருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; அதுக்கு பேராக்த்ருத்வமில்லையே. (திருவின் மனாள்) இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிதூநமாயிற்று. (என்னுடைச் சூழலுள்ளானே) பிராட்டி B “அகல கில்லேன்” என்னுமவன் என் பர்யந்தத்திலே வர்த்திக்குமது தன் பேருக இராகின்றான். (திருவின் மனாள்) ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமஞ்செய்தவிடம் என்னுதல். ரஸிகத்வத்துக்கு விஷயம் அவள் என்னுதல். (என்னுடைச் சூழலுள்ளானே) என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வர்த்திக்கைக்கு அடி பிராட்டி என்னவாமாம். 1. “यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः। स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते॥” (யஸ்ய ப்ரஸாதே, ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா:। ஸ ராமோ வானரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே॥” என்கிறபடியே. 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டு. உ ஸ்ருஷ்ட்யாதி, ஹேதுபூதனுமாய், ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணானவன் என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானான்

அ— முதற்பாட்டு. (இவையும் இத்யாதி) உ “அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச் சூழலுள்ளான்” என்கிற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை (ஸ்ருஷ்ட்யாதீத்யாதி) b ஸாத்ம்யபேராக்ரதத்வரூப சூனாநுபவம் பண்ணுகிற இவர், விபூத்யநுபவம் பண்ணு

ஜ— முதற்பாட்டு. (இவையும் இத்யாதி) உ “அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச் சூழலுள்ளான்” என்கிற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை (ஸ்ருஷ்ட்யாதீத்யாதி) b ஸாத்ம்யபேராக்ரதத்வரூப சூனாநுபவம் பண்ணுகிற இவர், விபூத்யநுபவம் பண்ணு

ஈ-என்கிறார். b அவனுடைய குணநுபுவத்தோடு விபூத்யநுபுவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு. c முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபுவித்த இத்தை விஸத்யமா யிருக்கையாலே c₂ திரள் அநுபுவிக்கிறார்.

வ்யா:—(d இவையும் அவையும் இத்யாதி) d₂ சித்வர்க்குத்தையும் அசித்வர்க் குத்தையும் e திரளச் சொல்லுகிறது. (f தன்னுள்ளேயாகியும்) “இவையும் அவையும்” என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவஹரிக்கவொண்ணாதபடி 1. “சுதேவ” (ஸதேவ) என்கிற படியே - g தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி தன்மேலே ஏற்றிட்டுக்கொண்டு துரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (h ஆக்கியும்) 2. “வஹு ஸ்யாம்” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிற படியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரித்து, நாமருப விபூக்யார்ஹமாம்படி பண்ணியும். (i காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமான பதூர்த்துங்களை j ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும்படி.

அ—கிறதென்? என்ன, (அவனுடைய இத்யாதி) குணநுபுவ ப்ரகரணத்திலே, ஹேயமான விபூதியைச் சொல்லுகிறது.— ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி அநுபூவ்ய மாகையாலே. “தன்னுள்ளேயாகியும்” இத்யாதிநா - ஸம்ஹர்த்தருத்வ ஸ்ரஷ்டருத்வ ரக்ஷ கத்வ அந்தராத்மத்வ ஸௌலப்ய உபகாரகத்வ பேராக்யத்வ ரஸிகத்வ ஸ்ரிய:பதித்வாதி கல்யாணகுணபிதூநாவஸரே, விபூதேர் விவிசய பேராக்யதயா அநுஸந்தூநமிதி பூவா: c ஆனால், A “நாமவன்” என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபுவிதொழிவானென்? என்ன (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) புநருக்திக்குப் பரிஹாரமாதல்.

d, d₂ இவையும் இத்யாதிநா. ஸமீபஸ்தூநி, தூரஸ்தூநி, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டாநி, ஸமீப ஸ்தூநி, தூரஸ்தூநி, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டாநி இத்யேவமாகாரேண பிந்நசேதநாசேதநஸம்ருதி: இத்யர்த்தா: “இவையும் அவையும்” இத்யாதி - A “அது இது” இத்யாதிக்கு ஸங்க்யஹம்; “இவரும் அவரும்” இத்யாதி - A “நாமவன்” இத்யாதிக்கு ஸங்க்யஹம். உக்தாநுவாதும் - “யவையும் யவரும்” என்று. e திரள் - ஸமுதூரயமாக, f “தன்னுள்ளேயாகியும்” என்றது - தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும் என்றபடி; “ஆகியும்” என்று - ஸம்ஹாரத்தை முற்படச் சொன்னது, ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே. g (தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி) தான் என்கிற சொல்லாவது - விகாரங்களைச் சொல்லாமல் தன்னைச் சொல்லுகிற ஸப்பத்யங்கள்; அவையாவன - ஸுக்ஷ்மசித்யசித்யவிபரிஷ்டப்ரஹ்ம வாசகமான ஸதூதிஸப்பத்யங்கள், தன் னுள்ளேயாகியும் - தன்னுள்ளேயாக்கியும் என்றபடி. h ஆக்கியும் - ஸ்ருஷ்டித்தும். i “காக்கும்”

ஜீ—கிறதென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி) குணங்களோபாதி, ததீயத்வாகாரத்தாலே விபூதியும்அநுபூவ்யமாகையாலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. c ஆனால் A “நாமவன்” என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபுவிதொழிவானென்? என்ன (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) புநருக்தி பரிஹாரமாதல். c₂ (திரள்) ஸமுதூரயமாக.

d (இவையும் இத்யாதி) ஸமீபஸ்தூங்களாயும், தூரஸ்தூங்களாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டங் களாயும், ஸமீபஸ்தூராயும், தூரஸ்தூராயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ள, d₂ (யவையும் யவரும்) சேதநாசேதநங்களெல்லாம். f (தன்னுள்ளேயாகியும்) ஸம்ஹருதிஸமயத்திலே தன் னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும், h (ஆக்கியும்) ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும், i (காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமானவற்றை ரக்ஷிக்கும்வனாய், k (அவையும் தனிமுதல்) அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மா

நீ— (k அவையுள் தனிமுதல்) k₂ ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே, இவை ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயாதிசுக்கு யோக்யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. 1 இது பின்னை, “ஆக்கியும்” என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே l₂ சொல்லிற்றுகாதோ? என்னில்; m 1. “तदनुप्रविश्य” (ததநுப்ரவிஸ்ய) என்று

அ—இத்யதேந-அபேக்ஷிதப₂லப்ரதாரநருபரக்ஷணம் உச்யதே. 1 (சரக்கையாலே தடவி) என்றது-இளைத்தாரை ஸ்ரமம் ஆறுப்படி ஆர்த்ரஹஸ்தத்தாலே ஸ்பர்ஸிக்கும் லோகமர்யாதையைப்பற்ற.

k, k₂ ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிற்பாடு அத்விதீயகாரணமாவது ஸர்வாந்தராத்மா என்னுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி₂) 1 பூர்வவாக்யத்தை ஸங்காமுகே₂த விவரிக்கிறார் (இதுபின்னை இத்யாதி₂யாலே) இது - அநுப்ரவேஸம். 2. “அநே ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி” என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஸபூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்த மாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னபோதே அநுப்ரவேஸம் ஸித்த₂த₂மாகாதோ? என்று ஸங்கா தாத்பர்யம். m 1. “ததநுப்ரவிஸ்ய” இதி ஸ்ருதி:—1. “ததஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ரவிஸத், ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சாப₂வத்” இதி வாக்யப்ரதிபாத்யாநுப்ரவேஸஸ்ய ஸ்ருஷ்ட்யநந்தா ப₂வதிவாத், 1. “அநுப்ரவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சாப₂வத்” இத்யதேந - ஸத்த்யச்ச₂ப₂த₂வாச்சயதா ஹேதுத்வஸ்பூரணச்ச ஸ்ருஷ்டாநாம் பதார்த்த₂நாம் ஸத்தாநிர்வஹணர்த்த₂நுப்ரவேஸபரா; தஸ்மாத், “அவையுள்” இத்யுச்சயமாநாநுப்ரவேஸபராம் ஸ்ருதிம் (“ததநுப்ரவிஸ்ய” என்று) இத்யுபாதாராய, ஸங்ககாஸங்கிதாத் அநுப்ரவேஸாத் அத்ரோச்சயமாநாநுப்ரவேஸஸ்ய வ்யாவ்ருத்திஞ்ச த₂ர்ஸயந், அத்ர விவக்ஷிதமநுப்ரவேஸமாஹ (ததநுப்ரவிஸ்ய-என்று இத்யாதி₂நா) ஏதது₂க்தம் ப₂வதி—“ஆக்கியும்” இத்யத்ர - 2. “அநே ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி” இத்யுச்சயமாந ஸ்ருஷ்ட்யர்த்த₂நுப்ரவேஸ ஏவ ஸித்த₂த₂யேத்; காரணேந விதா கார்யாநுப பத்தே; ஸ்ருஷ்டாநாம் பதார்த்த₂நாம் ஸத்தாநிர்வஹணர்த்த₂நுப்ரவேஸஸ்து - அநேந ஸித்த₂த₂யேத்; தஸ்மாத் ஸோ₂நுப்ரவேஸோ₂த்ரோச்சயத்—இதி. n (அங்கு) “ஆக்கியும்” என்கிற விடத்திலே. o (இங்கு) “அவையுள் தனிமுதல்” என்கிறவிடத்திலே.

ஜீ—வாயுமுள்ள அத்விதீயகாரணமுமாய்—என்று ஸப்₂த₂ர்த்த₂ம். உக்தாநுவாத₂ம்—“யவையும யவரும்” என்று. “ஆகியும்” என்று ஸம்ஹாரத்தை முந்துறச் சொல்லிற்று - ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே.

k, k₂ ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிற்பாடு அத்விதீயகாரணமாவது ஸர்வாந்தராத்மா என்னுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி₂) 1 பூர்வவாக்யத்தை ஸங்காமுகே₂த விவரிக்கிறார் (இதுபின்னை இத்யாதி₂) இது - அநுப்ரவேஸம். 2 “அநே ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமருபே வ்யாகரவாணி” என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஸ பூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்த மாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே அநுப்ரவேஸம் ஸித்த₂த₂மாகாதோ? என்று ஸங்கா தாத்பர்யம். அந்த அநுப்ரவேஸத்திற்காட்டில் இங்கு சொல்லுகிறதுக்கு வ்யாவ்ருத் தியை த₂ர்ஸிப்பியாதின்றுகொண்டு, இங்கு விவக்ஷிதமான அநுப்ரவேஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் 1 (அநேந ஜீவேந இத்யாதி₂) ஆக, “ஆக்கியும்” என்கிறவிடத்திலே. 2. “அநே ஜீவேந” இத்யாதி₂வாக்யோக்தமான ஸ்ருஷ்ட்யர்த்த₂நுப்ரவேஸம் சொல்லுகிறது; “அவையுள் தனிமுதல்” என்கிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்த₂ங்களுடைய ஸத்தாநிர்வஹணர்த்த₂ மான ஸ்தி₂த்யர்த்த₂நுப்ரவேஸம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

இவ்வாக்யம் இப்போது கிடைக்கும் ஈட்டு ஸ்ரீ கோஸங்களில் இல்லை.

ஈ—இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபுராக்தவங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது n அங்கு. o இங்கு, இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஸப்தும் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது.

அ— வ்யாகரணவாக்யத்திலே - அநுப்ரவேஸத்துக்கு நாமரூப வ்யாகரணார்த்தத்தை வாசகஸப்தத்தினுடைய ஸ்வபர்யந்ததா நிமித்தமாயிற்றதேயாகிலும், ரூபவ்யாகரணார்த்ததாபாதாதாபர்யத்தாலும் அநுப்ரவேஸோக்தி ஸார்த்தகமாகையாலே அங்கு வாசகஸப்தம் ஸ்வபர்யந்ததாஸித்தி, ஸ்பஷ்டமல்லாமையாலும், ஸத்த்யத்யபுவவாக்யத்திலே - அநுப்ரவேஸத்துக்கு வ்யாகரணவாக்யத்திற்போலே ஸ்ருஷ்ட்யார்த்தத்தை தோன்றுமையாலே அந்யதாஸித்தி, ஸங்கை இதில் வாராமையாலும், இந்த வாக்யம் ஸப்தம் ஸ்வபர்யந்ததாதாபர்யகம் என்று நிகழ்வித்ததென்று தாற்பர்யம். நநு, 1. "ய: ப்ருஷ்ட்வயாம் திஷ்டம்" இத்யாரப்ய, 1. "யஸ்யாவ்யக்தம் ஸரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஸரீரம்" இத்யாதிநா அவிபுத்ததம:பர்யந்தஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய பரமாத்ம ஸரீரத்வாபித்யநாத், கார்யாவஸ்தாயாம் காரணாவஸ்தாயாஞ்ச ஸர்வத்யா சித்யசித்யநுப்ரவிஷ்டஸ்ய பரமாத்மந: ஸ்ருஷ்ட்யார்த்ததாநுப்ரவேஸோ நாம க: ? ஸ்தித்யார்த்ததாநுப்ரவேஸோ நாம க: ? இதி சேத், "தத்தத்கார்யாநுருண ஸந்நிதி, விஸேஷ: " இதி ஸம்ப்ரத்யாய: சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே "அநேந ஜீவேந" என்கிற வாக்யம் இல்லை. அப்படித்தில் இப்படி யோஜனை: - 2. "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ரவிஸத்" என்றதுக்கு 3. "அக்ஷுரிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" 4. "யவாக்ஷம் பசதி" என்கிறுப்போலே பாட்க்ரமத்தை அநாதாரித்து, "அநுப்ரவேஸித்து ஸ்ருஷ்டித்தான்" என்று அர்த்தக்ரமமென்று கண்டுகொள்வது. அத்வா, A "அநுப்ரவிஸ்யேதி-அனுக்ஷலதயா ப்ரவேஸ உச்யதே" இதி தத்வத்ரயவ்யாக்யாதே வ்யாக்யாதம். 2. "ததநுப்ரவிஸ்ய" என்றது - 2. "ஸச்ச த்யச்சாபுவத்" என்கிற ஸ்தித்யார்த்தமான அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது.

இ— ஸ்ருஷ்ட்யார்த்ததாநுப்ரவேஸமென்றும், ஸ்தித்யார்த்ததாநுப்ரவேஸமென்றும், அநுப்ரவேஸம் த்விவிதம், காரணாவஸ்தையோடு, கார்யாவஸ்தையோடு வாசியற ஸர்வத்யா சித்யசித்யநுப்ரவிஷ்டான பரமாத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யார்த்ததாநுப்ரவேஸமாவது ஏது? ஸ்தித்யார்த்ததாநுப்ரவேஸமாவது ஏது? என்னில்; "தத்தத்கார்யாநுருண ஸந்நிதி, விஸேஷம்" என்று ஸம்ப்ரத்யாயம். சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே, "அநேந ஜீவேந" இத்யாதிவாக்யம் இல்லை; "இதுபின்னை" இத்யாதி, ஸங்காவாக்யாதந்தரம் ["ததநுப்ரவிஸ்ய" என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபுராக்தவங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு; இங்கு, இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஸப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது] என்று பரிஹார வாக்யாவளி சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே இருக்கிறது. 1. அந்தப் பக்ஷத்திலே—(சொல்லிற்றுகாதோ என்னில்) என்ற அநந்தரம், 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய என்று' என்று கூட்டிக்கொள்வது; n (ததநுப்ரவிஸ்ய என்று) என்கிறத்தை 'இங்கு' என்ற அநந்தரம் கூட்டிக்கொள்வது என்று வாக்யத்தைத் திருத்துவர்கள். * 2. "தத் ஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதி, வாக்யத்துக்கு - 3. "அக்ஷுரிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" 4. "யவாக்ஷம் பசதி" என்ற விடத்திற்போலே, பாட்க்ரமத்தை அநாதாரித்து அர்த்தக்ரமத்தை ஸ்லீகரித்து "ததேவாநுப்ரவிஸத், தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததநுப்ரவிஸ்ய, ஸச்ச த்யச்சாபுவத்" இத்யந்வய: கர்த்தவ்ய: n அங்கு — "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே. o இங்கு — "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே.

ஈ— (எம்மான்) p தன் விபூதிவிஷயமாகத் தனக்கு உண்டான q ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். (r கண்ணபிரான்) s இப்படியிருக்கிறவன்தானே t க்ருஷ்ணன் என்கையும், அவன்தான் u கண்ணுக்குத் தோற்றிநின்று உபகரிக்கும் என்கையும். (என் அமுதம்) v தேவர்கள் அதிகாரிகளாம் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (சுவையன்) w அவ்வம்ருதத்துக்கு பேராக்ருத்வமில்லையே. சுவையன் - பரமரஸிகள். x இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது — (திருவின் மணுளன்) y இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிதுநமாயிற்று.

(என்னுடைச் சூழலுளானே) z பெரியபிராட்டியார் a A “அகலகில்லேனிறையும்” என்னப்பிறந்தவன், என் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கை b தன்பேறுக வர்த்தியாநின்றான்.

அ— p “இவையும் அவையும்” இத்யாதி₃கம். “எம்மான்” இத்யஸ்ய ததூநந்தர்யஞ்ச ஹ்ருதி₃ நிதூயாஹ (தன் விபூதிவிஷயமாக இதி) q ஓரம் - பஷபாதம். r “கண்ணபிரான்” என்றதுக்கு - க்ருஷ்ணனாய் உபகரிக்குமவன்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல். s இவ்வர்த்த₃ த்வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃) t (க்ருஷ்ணன் என்கையும்) க்ருஷ்ணனாய் அவதரிக்குமவன் என்கையும் என்றபடி. u (கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று) என்றது - கண்ணனாய்ப் பிரானுனன் என்று அந்வயதாத்தர்யத்தாலே. v “என் அமுதம்” இதி விஸேஷணஸ்ய வ்யாவர்த்தயம் தூர்ஸயதி (தேவர்கள் இதி) w கீழ்த்துருஷ்டியாலே தாத்தர்யம் (அவ்வம்ருதத்துக்கு இதி) x “சுவையன் திருவின் மணுளன்” இதி பதூஸங்குதிம் ஹ்ருதி₃ நிதூயாஹ (இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு இதி) y “என்னமுதம் திருவின் மணுளன்” என்று கூட்டித் தாத்தர்யாந்தரம் (இவருடைய அம்ருதம் இத்யாதி₃) “இந்தத் தாத்தர்ய த்வயத்தாலும் - வாக்க்யத்வயோக்தமான புருஷகாரத்வோபேயத்வங்கள் ஸூசிதங்கள்” என்று அருளிசெய்வர்.

z “திருவின் மணுளன் என்னுடைச் சூழலுளானே” என்று கூட்டி அவதூரணத்துக்குத் தாத்தர்யம் (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி₃) a (அகலகில்லேனிறையும்) கூணகாலமும்

ஜீ— p “இவையும் அவையும்” இத்யாதி₃க்கு அநந்தரம். “எம்மான்” என்றதுக்கு பூரவம் (தன் விபூதி இத்யாதி₃) q ஓரம் - பஷபாதம். r “கண்ணபிரான்” என்றதுக்கு - க்ருஷ்ணனாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல். s இவ்வர்த்த₃ த்வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) t (க்ருஷ்ணன் என்கையும்) க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரிக்குமவன் என்கையும். v “என்” என்றதுக்கு பூரவம் (தேவர்கள் இத்யாதி₃) w கீழையுங்கூட்டி பூரவம் (அவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி₃) x “சுவையன் திருவின் மணுளன்” என்கிற பதூச்சேர்த்திக்கு பூரவம் (இந்த இத்யாதி₃) y “என்னமுதம் திருவின் மணுளன்” என்று கூட்டி பூரவாந்தரம் (இவருடைய இத்யாதி₃) “இந்தத் தாத்தர்ய த்வயத்தாலும் - வாக்க்யத்வயோக்தமான புருஷகாரத்வோபேயத்வங்கள் ஸூசிதங்கள்” என்று ஸம்ப்ரதூயம்.

z “திருவின் மணுளன் என்னுடைச் சூழல் உளானே” என்று கூட்டி அவதூரணத்துக்கு பூரவம் (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி₃) c “இவையும் அவையும்” இத்யாதி₃யாலே -

2. தூழல் பல்பல வல்லான் தொல்பையங் காலைத் துலகை
கேழலென் ருக் கிடந்த கேசவ னென்னுடை யம்மான்
வேழ மருப்பை யொசித்தான் விண்ணவர்க் கெண்ண லரியான்
ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தா ளவனென் னருகலி லானே.

ஈ—c 1. “यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमसिकाङ्क्षते ॥” (யஸ்ய ப்ரஸாதே₃ ஸததம் ப்ரஸீதே₃யுரிமா: ப்ரஜா: | ஸ ராமோ வானரேந்த்₃ரஸ்ய ப்ரஸாத₃-மபிகாங்க்ஷதே ||) என்கிறபடியே ; c₂ 2. “लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति” (லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாத₃மிச்ச₃தி) தம்மையொழிந்தார்க்கெல்லாம் நாத₃ரானவர் ஸுக்ரீவனை நாத₃னாக இச்சி₃யாநின்றார். d கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது, தாம் முந்துற முன்னம் இச்சி₃யாநின்றார். 1.

அ—விஸ்வலிங்கமாட்டேன். b “குழலுளானே” இதி தக்கர்த்ருகத்வேநாபி₃த₃நாத₃வத₃ாரணச்ச₃புலிதமாஹ (தன்பேருக இதி) “குழலிலே வந்து உள்ளானே” என்று அந்வயத்திலே தாத்தர்யம்; இல்லையாகில், குழலிலே வந்தான் என்னவிறையடுப்பது. c “இவையும்” என்று தொடங்கி, “திருவின் மனை” என்னுமளவும் - அவனுடைய பாத்வத்தை அநுஸந்தி₃த்து. “என்னுடைச் குழல் உள்ளானே” என்று - அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தி₃க்கிறது எதுபோலேயிருக்கிறது? என்ன (யஸ்ய ப்ரஸாதே₃ என்று தொடங்கி) d லோகநாத₃ஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஸுக்ரீவநாத₃கத்வம் ஸம்பவதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கிடைப்பது இதி) “இச்ச₃தி” என்கையாலே தெள்ளல்ப்யம் ஸித்த₃த₃ம். c யத்₃வா. “குழல் உள்ளானே” என்றதுக்குத் தாத்தர்யாத்நாம் அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்ய இத்யாதி₃) உத்தரோத்தரபர்வங்களுக்குப் பூர்வபூர்வபர்வங்கள் அவஸரப்ரதீக்ஷையிருக்கிறபடி என்று க்ரமவிஸேஷத்தாலே தோன்றுகிறதிறே. d வர்த்த மாநத்துக்கு பாவம் (கிடைப்பது இத்யாதி₃) “இவையும் அவையும் உவையும் இவரும் அவரும் உவரும் யவையும் யவரும் தன்னுள்ளே என்று தொடங்கி என்னுடைச் குழல் உள்ளானே” என்று உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—மேன்மையைச்சொல்லி, “அவன் குழல் உள்ளான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (யஸ்ய இத்யாதி₃) c₂ கிஷ்கிந்த₃ாகாண்டே₃ சதுர்த்தே₃—2. “एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥” தம்ம் யஸ: | லோகநாத: புரா பூத்வா” இத்யாதி₃. d வர்த்தமாதார்த்த₃ம். (கிடைப்பது இத்யாதி₃) “இச்ச₃தி” என்கையாலே - தெள்ளல்ப்யம் ஸித்த₃த₃ம். க்ரமேணாத்வய: 1.

ப்ர—c1. (குழலுளானே) किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थे (२१) “यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमसिकाङ्क्षते ॥”

c₂ 2. तत्रैव (१८) “एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥”

ஆ— 2. வ்யா:—(சூழல் பலபல) இப்படி என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்து, தன்னுடைய திவ்யசேஷிதங்களையும், ப்ரஹ்மாதிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையும் எனக்குக் காட்டி என்னை வஸீகரித்து, பின்னை என் அருகே எழுந்தருளினான் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ப்ரஹ்மேஸாநாதிசுருதைய வாங்மநஸ்ஸுக் களுக்கும் அபூமியாயிருந்துவைத்து, அவர்களுக்காக க்ஷீரார்ணவஸாயியாய், தன் னுடைய திருவவதாரங்களாலும் குணசேஷிதங்களாலும் வஸீகரித்து, என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டவன், எனக்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷரஸம் தருகைக்காக என் அருகே வந்துநின்றான் என்று த்ருப்தராகிறார்.

வ்யா:— (சூழல் என்று தொடங்கி) சேதநரையெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனாய், வராஹ கல்பத்துக்கு முதலாய், தான் திருவவதரிக்கக் கடவனாகையாலே அழகிதான காலத் திலே, ப்ரளயார்ணவ மக்ஷுநமான பூலோகத்தை அதிவிலக்ஷணமான அழகையுடைய ஸ்ரீவராஹமாய் அநாயாஸேந எடுத்தருளி, ஆர்த்ரமாய், அதிஸுந்த்ரமான கேஸ பாஸத்தையுடையவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தான்) குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அவதாரமுகுத்தாலே ஆஸ்ரிதோபகாரகனானவன், என் அருகேயானான் என்கிறார்.

சூழல்—(ஆஸ்ரிதரை வஸீகரிக்கைக்கீடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங் களை, பல பல — பலவும், வல்லான் — (தன் இச்சையாலே) பண்ணவல்லனாய், தொல்லை — பழையதாய், அம் — (அவதாரோபயுக்தமாகையாலே) அழகியதான, காலத்து — வராஹகல்பத்தின் முதலிலே, உலகை — (ப்ரளயார்ணவமக்ஷுநமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றாக — அத்விதீய வராஹமாய்க்கொண்டு, இடந்த — இடந்தெடுத்து, கேசவன் — (ப்ரளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிரழகையுடைய, என்னுடை அம்மான்—என் ஸ்வாமியாய், (க்ருஷ்ணனாய் வந்தவரித்து,) வேழம்— (ப்ரதிபுந்த்ரமான) குவலயாபீடத்தை, மருப்பை ஒசித்தான் — ஸ்ருங்குபுங்கும் பண்ணினவனாய், (இவ்வுபகாரம்) விண்ணவர்க்கு — (அதிஸயிதஜ்ஞாநரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் — நினைக்க, அரியான் — அரியனாய், (பின்னையும் ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காக) ஆழம்—அக்ஷாத்மாய், நெடும்—பெருத்த, கடல்— க்ஷீரார்ணவத்திலே, சேர்ந்தான் அவன் — கண்வளர்ந்தருளினவன், என் அருக லிலான் — என்னருகான இடத்திலே ஆனான். அருகலில் என்று - ஏழாம் வேற்றுமை. 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பர்யந்தத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாத் மித்தவாறே, என் அருகே வந்துநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (சூழல் பல பல வல்லான்) சூழலென்று அவதாரம்; அத்தைச் சூழலென்கிறது,— சேதநரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே. (பல பல) ஜாதிபேதமும் அவாந்தரபேதமும். (வல்லான்) அஹேதுகமாகப் பிறக்கவல்லான். (தொல்லை இத்யாதி) தாம் அகப்பட்டிருப்பதொரு சூழலைச் சொல்லுகிறார். தொல்லை - பழமை; வாராஹகல்பாதி,யிலே. (அங்காலம்) தன் வடினுவக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலம். (உலகை) விமுகமான ஜகத்தைப் பற்றக்கிடர் தன்னை அழியமாறிற்று. (கேழல் ஒன்றாகி) அத்விதீயமான வராஹமாய். பின்பு தானே இவ்வடிவு கொள்ளவேணும் என்றாலும் கொள்ள வொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை. (இடந்த) ஜாத்யுசிதமான செருக்கு. பூர்வாவஸ்தையும் ஸ்ரீய:பதியேயிறே. (கேசவன்) தத்காலத்திலே நனைந்த உளையிருந்தானுமாயிருந்தபடி; அதிஸுந்தரமான கேஸபாஸத்தை உடையனு யிருக்கை. (என்னுடை அம்மான்) லோகமடங்க ரக்ஷணதூர்மத்துக்குக் கர்ம ப்வித்ததித்தனை; இவரொருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுத்துவாங்கினார். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தான்) குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினபடி. இப்படித் தனியே குவலயாபீடத்தின் கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன்தான் ஆரென்னில்: (விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்) ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வாங்மநஸ்ஸுகளுக்கு எட்டாதவன். (ஆழ நெடும் கடல் சேர்ந்தான்) ப்ரஹ்மாதிகள் ஆபந்நிவ்ருத்திக் காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தவன். ஆழம் உறுத்தாமைக்கு; நெடுமை— A“தாளும் தோளும் முடிகளும்” என்கிறபடியே கண்வளர இடம்போந்திருக்கைக்கு. (அவன் என் அருகலிலானே) அத் தேவர்களுக்குப்போலே அதுரவிப்ரக்ருஷ்ட னன்றிக்கே, என் அருகே வந்துநின்றான்.

2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a என் பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாத் மித்தவாறே, என் அருகே வந்துநின்றான் என்கிறார்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (சூழல் இத்யாதி) a “ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கப் பரிமாறும்” என்றத்தை இங்கேயும் ஸூசிப்பியாதின்றுகொண்டு. “என் அருகலிலான்” என்ற பதத்தைக் கடைசித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (என் பரிஸரத்திலே இத்யாதி).

இ— இரண்டாம் பாட்டு. (சூழல் இத்யாதி) a “என் அருகலிலான்” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (என் பரிஸரத்திலே இத்யாதி).

ஈ— வ்யா:— (b சூழல் பலபல வல்லான்) c இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை. அவதாரத்தை “சூழல்” என்பானென்? என்னில்; சேதநரை d அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. e ஜாதிபேதத்தையும், f அவாந்தரபேதத்தையும்பற்ற (பல பல) என்கிறது. (வல்லான்) g கர்மநிபுந்தநமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்கவல்லான். g கர்மம் செய்யவல்லதன்றிறே. அநுகூரஹம் செய்ய வல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார்,— (தொல்லை) வாராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே. (அங்காலத்து) h தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே; அதைப்பற்ற அம் காலம் என்கிறார். (உலகை) ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக் காகத்தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ? ஸங்கல்பத்துக்கும் i பாத்தம் போராத பூமிக் காகக் கிடர்! (கேழல் ஒன்றாகி) j தன் மேன்மையோடு k அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத்தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? (ஒன்றாகி) l பின்பு ஸர்வஸக்தியான தானே

அ— b சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமவை சூழல் என்றபடி. c கீழ்போலே. “சூழல்” என்கிறது பரிஸரவாசியன்று. “கேழல் ஒன்றாகி” என்று அவதாரத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே அவதாரவாசகம் என்னுமிடம் தோற்ற (இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை) என்கிறார். இப்போது நிர்வேதத்தையாகிலிறே. 1. “மம மாயா துரத்யயா” A “பாவினேயைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” B “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” இத்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது; இப்போது ஹர்ஷத்தையுமிறே; ஆகையாலே, இப்போது தம்மைச் சூழ்ந்துகொள்ளுகிற இதுக்கு உபபாதுகமாகவும் அவதாரங்களையேமிறே சொல்ல அடுப்பது. d (அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலே) சூழ்ச்சியாலே அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலே இதி யாவத். e, f விபிஸைக்குத் தாத் பர்யம் (ஜாதிபேதத்தை இத்யாதி) f அவாந்தரபேதம்-ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம். g “பல பல வுடையன்” என்னுதே, “வல்லான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கர்மநிபுந்தநமாக இத்யாதி) வல்லானென்று. புத்திபூர்வகரணஸாமர்த்த்யமிறே தோற்றுகிறது. அதுபின்னை கர்மநிபுந்தநமாயிராதிறே; இச்சூத்ரிபுந்தநமாயிருக்குமிறே; கர்மநிபுந்தநமாகிலிறே கர்மம் தொலையத் தொலையது; அநுகூரஹம் ஒருகாலும் மாறுமையாலே தத்கார்யமான இச்சையும் மாருதிறே; ஆகையாலே, இவன் ஜந்மத்துக்குப் பரிச்சேதமுண்டு; அவன் ஜந்மத்துக்குப் பரிச்சேதமில்லை. h காலத்துக்கு அழகு ஏதென்ன (தன் வடிவை இத்யாதி) i பாத்தம்-தரம், j “கேழல்” இத்யஸ்ய பூரவமாஹ (தன் மேன்மையோடு இதி) k அணைந்து - ஸம்பந்தித்து என்றபடி. l “ஒன்று”

ஜீ— b, c “சூழல்” என்கிறது - கீழ்போலே பரிஸரவாசியன்று. அவதாரவாசி என்கிறார் (இப்போது இத்யாதி) b சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமது சூழல் என்றபடி; சூழ்ந்துகொள்ளுகைவளைத்துக்கொள்ளுகை. e, f விபிஸைக்கு பூரவம் (ஜாதிபேத இத்யாதி) f அவாந்தரபேதம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம். g “பலவுடையான்” என்னுதே, “வல்லான்” என்றதுக்கு பூரவம் (கர்மநிபுந்தந இத்யாதி) g கர்மவஸ்யனுக்கொழிய. அகர்மவஸ்யனுக்கு அநேகஜந்மம் கூடுமோ? என்ன (கர்மம் செய்யவல்லது இத்யாதி) அநுகூரஹம் நித்யமாகையாலே, பரார்த்தமாக அநேக அவதாரங்கள் உண்டு என்று கருத்து. h காலத்துக்கு அழகு ஏதென்ன (தன் வடிவை இத்யாதி) i பாத்தம் - தரம், j “கேழல்” என்றதுக்கு பூரவம் (தன் மேன்மையோடு இத்யாதி)

ஈ—m / “இவ்வடிவைக் கொள்ள” என்னிலும் n ஒண்ணாதபடி அத்விதியமாயிருக்கிறபடி. o பூமி ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வடிவைக் கொண்டவித்தனை அவன்தான்; அது அவன்கொண்ட வடிவாகையாலே p அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே q ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கும்; r A பன்றியாம் தேசிறே.

(இடந்த) s அஜ்ஜாதிக்காகவுள்ளதொரு குணமாயிற்றுச் s₂ செருக்கு; t ஸ்ரிய:பதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் u சொல்லவேண்டாவிதே. அண்டப்பித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினான். (கேசவன்) v ப்ரஸ்ஸதகேஸன். அப்போதைத்

அ—என்றதுக்கு பாவம் (பின்பு ஸர்வஸக்தியான இத்யாதி) / m கொள்ளவென்னிலும்-ஸ்வீகரிக்க வேணுமென்றாலும். n ஒண்ணாத-கூடாத. o விவரணம் (பூமி ப்ரளயத்திலே இத்யாதி) அத்வர. அத்விதியவேஷபரிக்ரஹம் ப்ரணயித்வவிருத்தமன்றோ? என்கிற ஸங்கையிலேயாகவுமாம். அவன் தோற்றிற்றென்றை அநாயாஸேத கொண்டாலும், அவன் கொண்டதாகையாலே அத்விதியமென்று கருத்து. p (அழிவுக்கிட்ட வடிவு) 1. “மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வர்த்தமான் வடிவுமன்றிக்கே, வெச்சத்துக்காக ஸம்பாதித்த வடிவு என்றபடி. q ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க. r அது அப்படியிருக்குமோ? என்ன ப்ரமாணம் (பன்றியாம் இத்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி: ஆபிரிதார்த்தமாகத் தன்னை அழியமாறுகையாலே வந்த தேஜஸ்ஸு. B “தனக்கு ஷேண்டுருக்கொண்டு” என்கிறபடியே இச்சூக்ருஹீதமான வடிவாகையாலே எறித்திருக்குமிதே ரக்ஷகத்வம்; * முத்தக்காசையும் அமுதுசெய்யப் பண்ணும்படியிறே தாழவிட்டபடி.

s ‘எடுத்த’ என்னுதே “இடந்த” என்கிறது செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஜாதிக்காக என்று தொடங்கி) t ஸ்ரிய:பதித்வமே செருக்குக்கு ஹேது; அதுக்குமேலே இவ்வடிவும். u (சொல்ல வேண்டாவிதே) “செருக்குக்கு” என்று ஷேஷம். v (ப்ரஸ்ஸதகேஸன்) 2. “கேஸாத், வோ஽ந்யதரஸ்யாம்” என்று மத்வர்த்தத்திலே ப்ரத்யயமாகையாலே சொல்லுகிறது. “கேழலாயிடந்தவன்” என்றபோது - ஈஸ்வரன் என்று ஸித்தமாயிருக்க, “கேசவன்” என்றது - வராஹத்தினுடைய கேஸஸௌந்த்யர்யாநுபூவநிபூந்த்யம்

ஜீ-k அணைந்து-கடி. l “ஒன்று” என்றதுக்கு பாவம் (பின்பு ஸர்வஸக்தி இத்யாதி) / m கொள்ள வென்னிலும்-பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்றாலும். n ஒண்ணாத-கூடாத. o விவரணம் (பூமி ப்ரளயத்திலே இத்யாதி) p (அழிவுக்கிட்ட வடிவு) வ்யயத்துக்காக ஸம்பாதித்த வடிவு; அதாவது - ரஜாக்கள் ஸ்வர்த்தமாக நல்ல பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்யாநிதிகச்செய்தே, புறச்செலவுக்காகவும் சில ஸம்பாதிக்குமாபோலே, ஆபிரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்ட வடிவு என்றபடி. q ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க. r அப்படியிருக்குமோ? என்ன ப்ரமாணம் (பன்றியாம் இத்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. வராஹமான தேஜஸ்ஸையுடைய தேவர என்றபடி.

s ‘எடுத்த’ என்னுதே “இடந்த” என்கிறது செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஜாதிக்காக இத்யாதி) u (சொல்ல வேண்டாவிதே) செருக்குக்கு என்று ஷேஷம். s₂ செருக்கு-கார்வம். w உகைமயிர்-கேஸரங்கள். x “உலகையிடந்த கேசவன்”

A நாச்-திரு 11-8. / “இவ்வடிவைக் கொள்ள என்னிலும்” என்று பாடப்படுக்கலாம்.
B 6-4-7.

* முத்தக்காக - கோரைக்கிழங்கு.

ஈ—திருமேனியும் w உடையிருமாய் நின்ற நிலை. (என்னுடை அம்மான்) x ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தான்) குவலயா பீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன். y அப்படியே என்னுடைய z A மதக்களிறு ஐந்தினையும் சேரி திரியாமல் பண்ணினவன்; a விரோதி, நிரஸநஸீலன் என்றபடி. (b விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்) c தனியே குவலயாபீடத்தோடே பொருதவன், ப்ரஹ்மருத்ராதி,கள் மநோரதத்துக்கும் அவ்வருகானவன். (d ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்) e அந்த ப்ரஹ்மாதி,கள் f கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற் கடலிலே சாய்ந்தருளினவன். g ஆழம் உறுத்தாமைக்கு. h நெடுமை—i B தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு. (அவன் என் j அருகலிலானே) k அவர்களைப்போலே எனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்ட மாகவும் நிற்கிறிலன். 2.

அ—என்று தாத்பர்யம். w உடையிரு-கேஸரங்கள். x "உலகையிடந்த கேசவன் என்னுடை அம்மான்" இதி பத,ஸங்க,திரித்த,மத்த,மாஹ (ஸம்ஸார ப்ரளயேதி) y "வேழ மருப்பை ஒசித்தான் என்னுடை அம்மான்" இதி ஸமுச்சித்ய ப்ராவமாஹ (அப்படியே என்னுடைய இதி) z முதல்திருவந்தாதி (மதக்களிறு இத்யாதி,) களித்துக் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே காடு பாய்ந்து திரிகிற ஸ்ரோத்ராதி,களாகிற மத்தக,ஜங்கள் ஐந்தையும். விஷயங்களாகிற குடியிருப்பு களில் பண்டுபோலே கயிறுருவிவிட்டு ஸஞ்சரியாதபடியாக. a "மதக்களிறைத்தினையும்" என்கிற அத்தமும் எரித்தி,க்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (விரோதி, இத்யாதி,) b "விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்" என்கிற பத,த்தைக் கீழும் மேலும் கூட்டி யோஜிப்பது. கீழில் பத, மாவது. "வேழ மருப்பை ஒசித்தான்" என்றது. மேலில் பத,மாவது. "ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான்" என்றது. c தனியே-அஸஹாயேந. d ஆழம்-அக,ரத,தை. f கூக்குரல்-ஆக்ரோஸம். e (அந்த ப்ரஹ்மாதி,கள் இதி) "விண்ணவர்க்கு" என்கிற பத,ஸமபி,வ்யாஹார தாத்பர்யம். g, h விஸேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (ஆழம் இத்யாதி,) h நெடுமை-தை,ர்க்யம். i (தாளும் தோளும் இத்யாதி,) ஒப்பினிறியிலே இருப்பதான திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடிகளையும் ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம்படி பலவாகப் பரப்பி. k அவர்களைப்போலே - ப்ரஹ்மாதி, களுக்குப்போலே என்றபடி. j அருகல் - அத்திகம்; அருகலிலான் - அருகேயானவன். குழல் என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 2.

அ—என்னுடை அம்மான்" என்று கூட்டி ப்ராவம் (ஸம்ஸார இத்யாதி,) y "வேழ மருப்பை ஒசித்தான் என்னுடை அம்மான்" என்று கூட்டி ப்ராவம் (அப்படியே இத்யாதி,) z முதல் திருவந்தாதி (மதக்களிறு இத்யாதி,) ஸ்ரோத்ராதி,களாகிற மத்தக,ஜங்கள் ஐந்தையும் விஷயங் ளாகிற குடியிருப்புகளிலே ஸஞ்சரியாதபடியாக என்றபடி. a ப்ரஸிதம் (விரோதி, இத்யாதி,) b "விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்" என்கிற பத,த்தைக் கீழும் மேலும் கூட்டி யோஜிப்பது. c தனியே-அஸஹாயேந. g, h விஸேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (ஆழம் இத்யாதி,) h நெடுமை-தை,ர்க்யம். i (தாளும் இத்யாதி,) ஒப்பில்லாத பல திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திரு முடிகளையும் பரப்பி என்றபடி. k அவர்களைப்போலே - ப்ரஹ்மருத்ராதி,களுக்குப்போலே. j அருகலிலான்-அருகாளவிடத்திலேயானான்; ஸமீபஸ்த,ஞானன் என்றபடி; அருகல் - அத்திகம்; "அருகலில்" என்று - ஸப்தமி. க்ரமேணாத்வயம். 2.

3. அருகலி லாய பெருஞ்சீ தமரர்க ளாதி முதல்வன்
கருகிய நீநென் மேனி வண்ணன்செந் தாமரைக் கண்ணன்
பொருசிறைப் புன்னுவந் தேறும் பூமக னார்தனிக் கேள்வன்
ஒருகதி யின்கவை தத்திட் டொழிவில னென்னோ டுடனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (அருகலில்) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணாவதி, காஸங்க்யேய குண விஸிஷ்டனாய், அயர்வஹம் அமரர்களதிபதியாய், நிரதிஸ்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், பெரிய திருவடியை தீவ்ய வாஹநமாக உடையனாய், ஸ்ரீய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் என் அருகேவந்து பின்னையொருபடியால் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து கிட்டிலன்; ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷியாரின்றான் என்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—மஹிஷீப்ரபுருதிகள், ஓரோ வகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷரஸம் பெறுமாபோலேயன்றிக்கே, எல்லா வகைகளாலும் உள்ள ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தை எனக்குத் தந்து, என்னை ஒருகாலும் விடாதபடியானான் என்கிறார்.

வ்யா:— (அருகலில் என்று தொடங்கி) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணமஹா குணனாய், அயர்வஹம் அமரர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்த்யாதி, களுக்கும் போஷணாதி, களுக்கும் காரணமாய், கறுத்து நெய்த்து விலகுகணமான திருவுடம்பில் நிறத்தை யுடையான். (பொருசிறை என்று தொடங்கி) தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே / பற்றி நின்றுள்ள திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடி மேலே பரிதனாய்க்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செய்து பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகன் என்னும் வைலகுகுணயத்தையுடையான். அருகல் - கடியிக்கை. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், என்னோடே கூடிநின்று பூஹுமுகமாக ரஸிப்பியா நின்றான் என்கிறார்.

அருகல் இல்-அபக்ஷயாதி, தேரூஷரஹிதமாய், ஆய-ஸத்யாஸ்தித்வத்தாலே நித்யமாய், பெரும்—அபரிச்சிந்நமான, சீர்—குணங்களை யுடையனாய், அமரர்கள்— நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி—ஸத்தாதி, ஹேதுபூதனான, முதல்வன்—ப்ரத்யானாய், கருகிய—(மிகவும்) கருகின, நீலம்—நீல ரத்நம் போலே, நல்—நன்றான, மேனி வண்ணன்—திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், செம்—(அவ்வடிவுக்குப் பரபாக, மாம்படி) சிவந்த, தாமரை—தாமரை போன்ற, கண்ணன்—திருக்கண்களை யுடையனாய், பொரு—செறிந்த, சிறை—சிறகையுடையனான, புள்—பெரிய திருவடியை, உவந்து—மிகவும் விரும்பி, ஏறும்—மேற்கொள்ளக்கடவனாய்

இருபத்துநாலாயிரத்திற்போலே, 'பதருதின்றுள்ள' என்று இருக்கலாம்.

ப—பூமகளார் — பூவில் மணம் வடிவுகொண்டாற்போலே பேராக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு, தனிக் கேள்வன்—அத்விதீய பேராக்தாவானவன், என்னோடு உடனே— என்னோடு கூடி நின்று, ஒரு கதியின்—ஒரு வழியாலுள்ள, சுவை—இனிமையை தந்திட்டு—தந்து, ஒழிவிலன்—தவிருகிறிலன்.

ஹேய ப்ரத்யக்மாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான ஸ்வருட வைலக்ஷண்யமும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வ ரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷண விக்ரஹயோக்யமும், புண்டரீகாக்ஷத்வமும், க்ருட்வாஹகத்வமும், ஸ்ரீய:பதித்வமு மாகிற பரத்வசிஹ்நங்களாயுள்ள அறுசுவையும் தாராநின்றான் என்று கருத்து. அருகல் என்று - குறையாய், க்ஷயம் என்றபடி. 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — மஹிஷீப்ரபுருதிகளோடு ஒரு வகையாலே யிறே பரிமாறுவது. அங்ஙன் ஓரளவில் தலைக்கட்டுகிறிலன் என்பக்கல் என்கிறார்.

வ்யா:— (அருகலில் ஆய பெரும் சீர்) ஹேயப்ரத்யக் கல்யாண மஹா குணன். அருகல் - க்ஷயம் ; அதாகிறது - குற்றம் ; அதாகிறது - ஹேயம்; இல் - இல்லாத. அருகல் - கேடு ; துர்பி,க்ஷம் என்னவுமாம். ஆய - ஆன. அருகலிலான - நன்றான. பெரும் சீர் - நிஸ்ஸம்மாய், நிஸ்ஸங்க்யமாயிருக்கை. (அமரர்கள் ஆதி முதல்வன்) அக்குணநுபுவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிக ளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தூரகாதிகளுக்கும் ஹேதுவானவன். (கருகிய நீல நன் மேனி வண்ணன்) அவர்கள் ஸதூதூர்ஸநம் பண்ணுகிற வடிவிருக்கிறபடி. கருகி நெய்த்து நன்றான திருமேனியின் நிறத்தையுடையவன். (செந்தாமரைக் கண்ணன்) அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்கும் திருக்கண்களை யுடையவன். (பொருசிறைப் புள்) ஸ்வவிஷயீகாரத்தாற்பிறந்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத் தாலே பதருகின்றதுள்ள திருச்சிறகை உடையவன். (உவந்து ஏறும்) ஒரு வினைக் காக அன்றியிலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருக்கை. (உவந்து ஏறும்) அவனுக்குள்ள ப்ரியமன்று ஈஸ்வரனுக்கு உள்ளது. (பூமகளார்) பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கும்படியான பேராக்யதையை உடையவள். (தனிக் கேள்வன்) “அத்விதீயநாயகன்” என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன். (ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்) ஒருவகைப்பட்ட ரஸத்தை அநுபவிப்பித்து விடு கிறிலன். நித்யஸூரிகள் எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ஓரத்தை என் பக்க லிலே பண்ணாநின்றான். (என்னோடு உடனே) “நித்யவிபூதி நிர்வஹணமும் இங்கே யிருந்து” என்னும்படி என்கை விடுகிறிலன். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டு. ௩ திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், பிராட்டிமார் தொடக்கமானாரோடு ஒரோ வகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஒரோ வகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறான் என்கிறார்.

வ்யா:—b அருகல்-குறைகை; b₂கேடு. இல்லென்பது-இல்லாமை; குறைவின்றிக்கே. ஆய - ஆன; நன்றான. c ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய், கல்யாணைகதாநமுமான d நிரவதி, குணங்களை யுடையனுமாய், d₂ அக்குணங்களை நித்யஸூரிகளை e ஸத்யாநுபவம் பண்ணுவிக்குமவனுமாய், அவர்கள் f ஸத்தாதிகள் தன் அதிநமாம்படியிருக்கிறவன். (g கருகிய நீல g₂ நன்மேனி வண்ணன்) h கறுத்து i நெய்த்துப் j பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி

அ— மூன்றாம் பாட்டு. (அருகில் ஆய இத்யாதி) ௩ (திருவடி திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி) “பொரு சிறைப்புள் உவந்து ஏறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன்” இத்யேதத் உபலக்ஷணம் இதி பாவ:.. யத்வா, “அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் பொருசிறைப் புள் உவந்து ஏறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுளே வந்திருந்து ஒரு கதியின் கவை தத்திட்டு ஒழிவிலன்” இத்யந்வயே ஹ்ருத்யம்.

b, b₂ “அருகல்” என்பது குறைகையாய், அத்தாலே ஹேயம் என்னுதல்; அன்றிக்கே, “அருகல்” என்பது கேடாய், அத்தாலே அதித்யம் என்னுதல். ஏகார்த்தமாவதாய். அதாவது—“அருகல்” என்று குறைகையாய், அதாவது கேடாய், அத்தாலே ஹேயம் என்கிறது—என்று. இப்பக்ஷத்தில், குறைகை என்றதுக்கு விவரணம் (கேடு) என்று. c குணத்துக்குக் குறையாவது - ஒரு குணத்தை அநுபவியாதிற்க, த்ருப்தி பிறக்கையாதல்; குணத்தாத்திலே ஸ்ப்ருஹையைப் பண்ணுதலாகிற குறையாதல். d “பெரும் சீர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிரவதி, குணங்களை) என்றது. e “ஆதி” என்றது - “ஆதீயத இத்யாதி:” என்றும், அமரர்களாலே குணவிஸிஷ்டத்வேத ஸ்னீகரிக்கப்படுமவன் என்று, அத்தாலே (ஸத்யாநுபவம் பண்ணுவிக்குமவனுமாய்) என்கிறார். f ஆதி - ஸத்தாதிர்வாஹகன்; e முதல்வன்-பேராக்நிர்வாஹகன் என்றுமாம். ஆதி, ஸப், தத்தாலே - ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. “தாரகாதிகள்” என்கிறவிடத்தில் ஆதி, ஸப், தத்தாலே - பேரக்ஷபேராக், யங்களைச் சொல்லுகிறது. “தாரகாதிகளும்” என்று பாட, ரத்தாம் கண்டுகொள்வது. g₂ நல் + விலக்ஷணமான. h...j “...நல்” என்றது நிறத்துக்கு விஸேஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (கறுத்து நெய்த்து இத்யாதி)

ஈ— மூன்றாம் பாட்டு. (அருகில் ஆய இத்யாதி) ௩ “பொரு சிறைப்புள் உவந்து ஏறும்” இத்யாதிகளைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை (திருவடி இத்யாதி) இவர்களைச் சொன்னது - திருவநந்தாழ்வானுக்கும் உபலக்ஷணம்.

b, b₂ கேடு என்றது விவரணம். c குறைவாலே ஹேயத்தைச் சொன்னபடி. d “பெரும் சீர்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிரவதி, குணங்களை) என்று. d₂, e “ஆதி” என்றதுக்கு அர்த்தம் (அக்குணங்களை இத்யாதி) e “ஆதீயத இத்யாதி:” என்றும், அமரர்களாலே குணவிஸிஷ்டத்வேத ஸ்னீகரிக்கப்படுமவன் என்றும், அத்தாலே - ஸத்யாநுபவம் என்றபடி. f “முதல்வன்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்தாதிகள் இத்யாதி) ஆதி, ஸப், தத்தாலே - ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணபூதன் என்றபடி. g, g₂...j “கருகிய, நீலம், நல்” என்ற மூன்றையும் நிறத்துக்கு விஸேஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (கறுத்து இத்யாதி)

j (பா) தாரகாதிகள்

ஈ-விலக்ஷணமான திருமேனியில் j_2 நிறத்தையுடையவன்; k விலக்ஷணமான திருமேனியில் கறுத்து நெய்த்த j_2 நிறத்தையுடையவன்; l அவர்களை ஸத்யாநுபவம் பண்ணிவைக்கும் போது m படிவிடும்படி. (n செந்தாமரைக் கண்ணன்) o அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகங்களான திருக்கண்களையுடையவன். (p பொருசிறைப் புள் q உவந்தேறும்) r ஸர்வேஸ்வரன் பெரியதிருவடியை r_2 மேற்கொள்ளுவதாக நினைத்து “வா” என்று அழைத்தால், அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே பெருக்காறு சுழித்தாற்போலே சுழித்துத் தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள சிறகையுடையனாய்க் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. s அவனும் “நாம் இவனை மேற்கொள்ளப்பெற்றோமே” என்று திருவுள்ளத்தில் ப்ரீதியோடேயாயிற்று மேற்கொள்ளுவது. (பூமகளார் தனிக் கேள்வன்) t புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், பேராக்ய தைகவேஷையான பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன் என்றால், இப்படிப்பட்ட ஸர்வார்யத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கிறவன்.

அ—| நெய்த்து ஸநிக்₂த₂மாய். | (பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான) என்றது-வைலக்ஷண் யாதியயத்தாலே, “இன்னபடி” என்று சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. g_2, k “நல்” என்றது-மேனிக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமான இத்யாதி₂) $g_2 \dots j_2$ ப்ரத்யமவாக்யம் மூன்றையும் வர்ணவிசேஷணமாக யோஜிக்கிறது; g_2, g_2, k, j_2 த்₂வீதீயவாக்யம், இரண்டை வர்ண விசேஷணமாகவும், சரமத்தை மேனிவிசேஷணமாகவும் யோஜிக்கிறது. j_2 வண்ணம் - நிறம். l “அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் கருகிய நீல நன்மேனிவண்ணன்” இதி பத₂ஸங்க₂தி ஸித்₂த₂ மர்த்த₂மாஹ (அவர்களை இதி) n படி-ஜீவநம். g_2, g_2, n, o “கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன் செந் தாமரைக்கண்ணன்” இதி பத₂ஸங்க₂தில் ஹருதி₂ நித₂மாய், “கருகிய நீலநன் மேனி வண்ணன்” இத்யதேந விக்₂ரஹகு₂ண உக்தா:; அதேந ஸ்வரூபகு₂ண உச்யந்த இத்யபி₂ப்ராயேணஹ (அகவாயில் இதி) இது கண்ணில் சிவப்புச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம். p, r “பொருசிறை” என்கையாலே திருவடியுடைய ப்ரீதி சொல்லுகிறது. q, s “உவந்து ஏறும்” என்கையாலே - ஈஸ்வரனுடைய உகப்புச்சொல்லுகிறது. r_2 மேற்கொள்ளுவதாக-ஆரோஹணர்த்த₂மாக. t நாமாந் தரான்யநபி₂த₂மாய் “பூமகளார்” இதி வக்தூர் ப₂ாவமாஹ (புஷ்பத்தில் இதி) காரணகு₂ண: கார்யே₂ப்யநுவர்த்தந்த இதி ப₂ாவ:.

ஜீ—| நெய்த்து-ஸநிக்₂த₂மாய். g_2 நல்-விலக்ஷணமான. | (பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷண மான) என்றது - வைலக்ஷண்யாதியயத்தாலே, “இன்னபடி” என்று சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. g_2, k “நல்” என்றத்தை மேனிக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமான இத்யாதி₂) j_2 வண்ணம்-நிறம். l “அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன்” என்று கூட்டி ப₂ாவம் (அவர்களை இத்யாதி₂) n படி-ஜீவநமும், திருமேனியும். p, q, r, s “பொரு சிறை, உவந்து ஏறும்” என்ற பத₂ங்களுக்கு ப₂ாவம் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி₂ வாக்யத்₂வயமும்) p, r “பொருசிறை” என்கையாலே - திருவடியுடைய ப்ரீதி சொல்லுகிறது. q, s “உவந்து ஏறும்” என்கையாலே-ஈஸ்வரனுடைய உகப்புச் சொல்லுகிறது. r_2 மேற்கொள்ளுவதாக-ஆரோஹணர்த்த₂மாக. t நாமாந்தரங்களைச் சொல்லாமல் “பூமகளார்” என்றவர்க்கு ப₂ாவம் (புஷ்பத்தில் இத்யாதி₂).

4. உடனம் காதல் மகளிர் திருமகன் மண்மக னாயர்
மடமகன் என்றிவர் மூவ ராளு முகையும் முன்றே
உடனவை யொக்க விழுங்கி யாலிசைச் சேர்ந்தவ னெம்மான்
கடல்மலி மாயப் பெருமான் கண்ணனென் னெுக்கலை யானே.

ஆ— 4. அவ:— (உடன் அமர்) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும், நப்பின்னைப் பிராட்டியும் அவனுக்கு திவ்யமஹிஷிகள்; ப்ருதிவ்யந்தரிஷாதி, ஸர்வலோகங்களும் அவனுக்கு லீலோபகரணம்; இந்த லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகள் அவனுக்கு லீலை; இன்னம் அபர்யந்தமாய், ஆர்ச்சர்யமான கல்யாண குணங்களை யுடையனாயிருந்த கண்ணன், யசோதைப் பிராட்டி ஒக்கலையிலேயிருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய ஒக்கலையிலே ஏறியருளினான் என்கிறார். 4.

(u ஒரு கதியின் இத்யாதி) v அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைத் தந்துவிடுகிறிலன் என்னளவில்; நித்யஸூரிகள் எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ஆத்யரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணாநின்றான். (w உடனே) x “இவன் ஒரு விபூதிமான், அந்யபரன்” என்று தோற்ற இருக்கிறிலன்; y நித்யவிபூதியில் கேள்வியும் இங்கேயிருந்தேயாமித்தனை. zA “தண்டாமம் செய்து” என்று-நித்யவிபூதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினான் என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; இதில், அவ் விபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறும்படியை என்னொருவனோடு பரிமாறினான் என்கிறார். 3.

u, v “அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன் பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுடனே வந்திருந்து ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (அவர்களோடு இத்யாதி) u கதி-வழி; சுவை-ரஸம். w “உடனே” இத்யநேத-“அருகலிலான்” இத்யதஸ் ஸஹிதத்வமுச்சயதே. x அவதாரணார்த்தமாஹ (இவன் ஒரு விபூதி மானிதி) y அவதாரணார்த்தஸ்ய சரமகாஷ்டாமாஹ (நித்யவிபூதியில் இதி) z பெளநருக்த்யம் பரிஹரதி வா, பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்தர்யம் வா (தண்டாமம் இத்யாதி) “அருகலிலாய் பெருஞ்சீர் அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன், மேனியில் கருகிய நீலநல் வண்ணன், நன்மேனியில் கருகிய நீலவண்ணன் என்னவுமாம், செந்தாமரைக்கண்ணன் பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன், என்னோடு ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன், உடனே” இத்யந்வய:.. “அருகலிலாய் என்று தொடங்கி, பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுடன் ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்” என்று உரை அந்வயம். 3.

u, v “அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன், பொருசிறை” இத்யாதிகளைக்கூட்டி பூரவம் (அவர்களோடு இத்யாதி) u கதி-வழி; சுவை-ரஸம். x அவதாரணார்த்தம் (இவன் ஒரு இத்யாதி) y அவதாரணார்த்த சரமகாஷ்டாமாஹ (நித்யவிபூதியில் இத்யாதி) z பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்தர்யம் (தண்டாமம் இத்யாதி) “அருகலிலாய் இத்யாரப்ய, தனிக்கேள்வன் என்னோடுடன் ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்” இத்யந்வய:.. 3.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—ஸர்வேஸ்வரனாய், அத்யாஸ்சர்யபூதனாய், எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன் என் ஒக்கலையிலே வந்திருந்தான் என்று ப்ரீதராஜரூர்.

வ்யா:— (உடன் அமர் காதல் மகளிர்) அவனோடு நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷாதி ரஸத்தையுடைய பிராட்டிமார். (ஆளும் உலகமும் மூன்றே) கீழும் மேலும் நடுவு முள்ள லோகங்களாதல், த்ரிவித்சேதநராதல். (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) தன் விபூதியில் ப்ரளயாபத்யுதமானவற்றைத் தரம் பாராதே ஒருகாலே விழுங்கி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல் மலி மாயப் பெருமான்) கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆஸ்சர்யங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், பூர்ணனாய் ஸர்வரக்ஷகனானவன் என் மருங்கிலே இராநின்றான் என்கிறார்.

உடன்—கூடியிருந்து, அமர்—தூரிக்கும்படியான, காதல்—காதலையுடைய, மகளிர்—பிராட்டிமார், திருமகள்—(அதிஸயித ஸம்பத்யுருபையான) லக்ஷ்மி, மண்மகள்—(க்ஷமாதத்வமான) பூமி, ஆயர்மடமகள்—(அநுருபமான) ஆபிஜாத்யந் தன்னையும், ஆத்ம குணத்தையுமுடைய நப்பின்னை, என்று—என்று ப்ரத்யாக தயா ப்ரஸித்தைகளான, இவர்—இவர்கள், மூவர்—மூவர்; ஆளும்—ரக்ஷணீய மான, உலகமும்—ஜகத்தும், மூன்றே—(ஸ்வர்க்குலோக பர்யந்தமான க்ருதக லோகமும், ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யருபமான அக்ருதகலோகமும், மஹர்லோகமாகிற க்ருதகாக்ருதகலோகமுமாகிற) மூன்றாயிருக்கும்; (ப்ரளயகாலத்திலே) அவை— அவற்றை, உடன்—தாரதம்ய விபாகூரஹிதமாக, ஒக்க—ஏகோத்யோகத்திலே, விழுங்கி—விழுங்கி, ஆலிலை—ஆலிலையிலே, சேர்ந்தவன்—கண்வளர்ந்து, எம் மான்—(இவ்வபத்யாநத்தாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய், கடல்— க்ஷீரார்ணவத்திலே, மலி—கண்வளரும் அபிவ்ருத்தியையுடையனாய், மாயம்— ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களாலே, பெருமான்—அநவதிக ஸ்வபாவனான, கண்ணன்—க்ருஷ்ணனானவன், என் ஒக்கலையான்—(யசோதைபக்கல்போலே) என் ஒக்கலையிலேயானான். “கடலின் மிகுத்த மாயம்” என்றுமாம். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்— ஸர்வாதிகனாய், அகூடிகூடநாஸமர்த்தனாய் யிருக்கிற க்ருஷ்ணன், என் மருங்கிலேயிருக்கை தன் பேருக நினைத்திரா நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (உடன் அமர் காதல் மகளிர்) உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலையுடைய பிராட்டிமார். A“அகலகில்லேன் இறையும்” என்றிறேயிருப்பது. அவர்கள் ஆரென்னில், (திருமகள்) ப்ரத்யாக மஹிஷியான 1. “न कश्चिन्नापराध्यति”

(ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமவன்; (மண்மகள்) முதலிலே “குற்றங்காணக் கடவதோ?” என்று அவன் பொறை விளையும் துரை. (ஆயர்மடமகள்) தன் வடிவாலே துவக்கி, அவன் திருவுள்ளத்திலே குற்றம் படாதபடியிருக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டி. (என்று இவர் மூவர்) மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கை. (ஆளும் உலகமும் முன்றே) த்ரிவித, சேதநவர்க்குமாதல், மேலும் கீழும் நடுவுமாதல். கீழோடே சேர, “படுக்கைப்பற்று” என்பர் பட்டர். (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) ஒருகாலே எல்லாவற்றையும் விழுங்கி. உபய விபூதியையும் சொன்னபோது, ஸம்ஹாரம் சேரும்படியென்? என்னில்; ரக்ஷணத்தில் ஒத்திருக்கையாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு, “அவை” என்று யோக்யத்திலே ஆகக்கடவது. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) லோகத்தை அடங்க விழுங்கி, ஒரு புவனான ஆலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம். (எம்மான்) அதுக்குமேலே ஒரு அகடிதகடநமிறே இது; 1. “ந நமேய” (ந நமேயம்) என்றிருந்தவனை, அநந்யார்ஹனாக்கினபடி. பத்ராலம்பநம் பண்ணிக்கிடர் என்னை எழுதிக்கொண்டது! (கடல் மலி மாயப்பெருமான்) கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆஸ்சர்யமான குணசேஷிதங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். க்ஷீராபூதியிலே வந்து குறைவற வர்த்திக்குமவனாய், ஆஸ்சர்ய சேஷிதங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் என்றுமாம். (கண்ணன்) இவ்வாஸ்சர்யங்களை யெல்லாம் தன் பக்கலிலே காணலாம்படியிருக்கிற க்ருஷ்ணன். (என் ஒக்கலையானே) யசோதைப்பிராட்டி ஒக்கலையிலே இருக்குமாபோலே என் ஒக்கலையிலே இருந்தான்.

4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a மேன்மை அது; அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம் அது; இப்படி இருக்கிறவன், b யசோதைப் பிராட்டி c மருங்கிலே இருக்குமா போலே என் மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக்குப் d பெருப்பேறுக நினைத்திராநின்றான் என்கிறார்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (உடன் அமர் இத்யாதி) a பெருமையையும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும் சொல்லி “என் ஒக்கலையான்” என்றது - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணனாயிருக்கிறவன் என் ஒக்கலையான் என்னும் பூரவத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மை இத்யாதி) b...d “கண்ணன் என் ஒக்கலையானே” இதி க்ருஷ்ணபீத்யநம், தத்கர்த்ருக த்வாபீத்யநம், அவதாரணஞ்ச ஹ்ருதி, நித்யாஹ (யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி) c மருங்கிலே - ஒக்கலையிலே. d பெருப்பேறுக - அலப்யலாபமாக.

இ— நாலாம் பாட்டு. (உடன் அமர் இத்யாதி) a “உடன் அமர்” இத்யாரப்ய, “ஆலிலைச் சேர்ந்தவன் என் ஒக்கலையான்” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (மேன்மை அது இத்யாதி) d “ஒக்கலையானே” என்ற ஏகாரத்தைப்பற்ற (தனக்குப் பெருப்பேறுக இத்யாதி) பெருப்பேறுக - அலப்யலாபமாக.

ந— வ்யா:—(e உடனமர் காதல் மகளிர்) உடனே e₂ அமரவேண்டும்படியான காதலை யுடைய பிராட்டிமார்; f A “அகலகில்லேன் இறையும்” என்றயிற்று இவர்களிருப்பது. அவர்கள் ஆரென்னில்,—(திருமகள்) g ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியாய், h பட்டத்துக்கு உரியளாய், i 1. “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியார்; (மண்மகள்) j முதலிலே “குற்றம் பார்க்கக்கடவதோ?” என்று அவனுக்குப் பொறைக்கு k உவாத்தாய், பொறை விளையும்படியான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி; (ஆயர் மடமகள்) l அநுபுவஸுகூம்தானாய், தன் வடிவழகாலே துவக்கித் திருவுள்ளத் தில் குற்றம் படாதபடி இருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி. m திருமகள்-அவன் ஐஸ்வர்யம்;

அ— e உடன் அமர் காதல் - ஸர்வரனோடே ஒரு கூணமும் பிரியாதே அணையவேண்டும்படியான காதல் என்றபடி. அமர் - அவ்விஷயமான காதல் என்றபடி. மகளிர் என்றது - பூமுவசநம். f (அகலகில்லேன் இதி) இதும் அந்யாஸாஞ்ச உபலக்ஷணமிதி பாவா: g, h, l பெரியபிராட்டியாரோட டைச் சேர்த்தி. மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் உபயுக்தம் என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய் கிருர் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி; விஸேஷணத்ரயத்தாலே) h மேன்மைக்கு உபயுக்தம் என்னு மிடம் சொல்லுகிறாராகில், “ப்ரதாநமஹிஷியாய்” என்ன அமைந்திருக்க, “பட்டத்துக்குரியளாய்” என்பானென்? என்னில்; 2. “க்ருதாபிஷேகா மஹிஷி” என்று, மஹிஷிஸப்தம்-ஸ்த்ரீவாசியன் றிக்கே க்ருதாபிஷேகையாளவனைச் சொல்லுகிறது என்னுமிடந்தோன்ற (பட்டத்துக்குரியளாய்) என்கிருர். j (முதலிலே இத்யாதி; க்ஷமைவிதே இவள்தான். k உவாத்தாய் - உபாத்யாயை யாய். l நப்பின்னைப்பிராட்டியோடடைச் சேர்த்தி புருஷகாரபாவத்துக்கு உபயுக்தமாம் ப்ர காரத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அநுபுவஸுகூம்தானாய் இத்யாதி;) இவ்வர்த்தங்களை நினைத் திதே. 3. “ஸமஸ்தஜநநீம் வந்தே, சைதந்யஸ்தந்யத்யாயிநீம் | ப்ரேயஸீம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய கருணாமிவ ரூபிணீம் || வந்தே, வ்ருஷகிருர்ஸஸ்ய மஹிஷிம் விஸ்வத்யாரிணீம் | தத்க்ருபாப்ரதி க்யாதாநாம் க்ஷமயா வாரணம் யயா || நிஸாமயது மாம் நீனா மத்யுபேக்யபடலைர் த்யருவம் | ய்யாவிதம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய புக்ததேஜாஷேஷவத்யுர்ஸநம் ||” என்று அருளிச்செய்தது. g ப்ரதாநே தாத்யுர்த்யத்தை (ப்ரேயஸீம்) என்கிறது. h (பட்டத்துக்குரியளாய்) என்கிறத்தை-பூர்வார்த்தம் சொல்லுகிறது. (சைதந்யஸ்தந்யத்யாயிநீம்) என்கிறது வித்யாதிதேவதை ஆகையாலே. i ந கஸ்சிதித்யாத்யுயர்த்தத்தை (கருணாமிவ ரூபிணீம்) என்கிறது. k (பொறைக்கு உவாத்து) என்ற அர்த்தம் (க்ஷமயா வாரணம் யயா) என்று சொல்லுகிறது. (அநுபுவஸுகூம்தானாய்) இத்யா த்யுயர்த்தத்தை (யத்யுபேக்ய) இத்யாதித்யாலே சொல்லிற்று. இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று— யத்யுபராத்யம் ஸிக்ஷிக்க உத்யுக்தனாயிருக்கிறவனை ஸிக்ஷையில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்; ஸிக்ஷாத்யுயோக்யமே வாராதபடி க்ஷமிப்பிக்கும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியார்; ஸிக்ஷா த்யுயோக்யதேவதுக்களான அபராதங்களைக் காணாதபடி பண்ணும் நீனை—என்று. m “உடனமர்” என்கிறத்துக்கு - பரஸ்பரம் அகலகில்லேன் என்கிற அர்த்தநாதரத்தை விவகித்து அருளிச் செய்கிருர் (திருமகள் இத்யாதி;) e உடனமர்ந்து-பரஸ்பரம் ஸநிக்யத்யுராய், ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல்

ஜீ— e₂ (அமரவேண்டும்படியான) கூணமும் பிரியாதே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேண்டும்படியான. e மகளிர் - பிராட்டிமார். g புருஷகாரத்துக்கு உடலாக பாவம் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி;) k உவாத்தாய்-உபாத்யாயையாய். m மேன்மைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன் ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி;) இந்த யோஜநாத்யவயத்தாலும் - பூர்வோத்தர வாக்யார்த்தம் ஸுசிதம்.

ஈ-மண்மகள்-அது விளையும் பூமி; ஆயர் மடமகள்-அத்தை புலிக்கிற n பேராக்தாவானவள் என்றுமாம். (இவர் மூவர்) மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கிற இவர்கள் மூவர். (ஆளும் o உலகமும் o₂ மூன்றே) அவர்களுடைய p படுக்கைப்பற்று இருக்கிறபடி. q த்ரிவித₂சேதநரையும் சொல்லுதல்; r கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்.

(8 உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) t அவற்றில் ஒன்றும் u பிரிகதிர்ப்படாதபடி ஏக காலத்திலே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து; v விபூதித்வயமும் ரக்ஷயவர்க்குமென்றால்,

அ-காதலுடையவர்கள் என்றபடி. n (பேராக்தா) என்றது-அவனோட்டை அபேதே₂பசாரத்தாலே. n யத்வா, இம்மூவரோட்டைச்சேர்த்தி. மேன்மைக்கு உபயுக்தமாம் ப்ரகாரத்தை ரஸோக்தி யாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி₂) இந்த யோஜநாத்₂வயத்தாலும் பூர்வோத்தர வாக்யார்த்தம் ஸூசிதம்.

p (படுக்கைப்பற்று) அந்த:புரஸேஷபூதோ தே₂ஸ: o₂ "மூன்றே" இத்யத்ர அவதாரணம் - அயோக்யவ்யவச்₂தே₂பரம். p அத்வா, படுக்கையென்று ஸ்த்ரீகளைச்சொல்லி, அவர்களுடைய பற்று-படுக்கைப்பற்று என்றபடி; அதாவது ஸ்த்ரீத₂நம் என்றபடி. o, q 1. "லோகஸ்து புவனே ஜநே" என்கிற ந்யாயத்தாலே த்ரிவித₂சேதநரையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - விபூதித்வயத் தையும் சொல்லுகிறது. r (கீழும் மேலும் நடுவும் என்கிறது) கீழாவது - 2. "த்ரைலோக்ய மேதத் க்ருதகம்" என்கிறபடியே க்ருதகமான த்ரைலோக்யத்தையும்; அதாவது - பாதாள லோகங்களோடே கூட பூமியுமாக ஒன்றும், புவர்லோகம், ஸ்வர்லோகம், ஆக - த்ரைலோக்ய மும்; மேலாவது - 2. "ஜநஸ் தபஸ் ததா ஸத்யம்" என்கிற மூன்று லோகத்தையும்; நடுவாவது - 2. "க்ருதகாக்ருதகோ லோகோ மஹர்லோக இதி ஸ்ம்ருத:" என்கிற மஹர் லோகத்தையும்; ஆக, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்கிற மூன்று லோகத்தையும் சொல்லுகிறது. யத்வா, (கீழும் மேலும் நடுவும்) பூர்புவஸஸுவ: இந்த அர்த்தத்தில் "அவை" என்கிற பத₂ஸ்வாரஸ்யமுண்டு.

s "உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி" என்றது - அவாந்தர ப்ரளயவிஷயம். s, t, u "அவை, உடன், ஒக்க, விழுங்கி" இதி பத₂த்ரயஸ்ய ச அர்த்தம் க்ரமேணாஹ (அவற்றில் ஒன்றும்

ஜீ- p படுக்கைப்பற்று-ஸ்த்ரீகளுடைய ஸீமை. o, q முந்தின யோஜனையில், லோகாப்ய₂த₂ம்-சேதந வாசி. இத்தால் - விபூதித்வயத்தையும் சொல்லுகிறது. r (கீழும் மேலும் நடுவுமான இத்யாதி₂) கீழாவது - 2. "த்ரைலோக்யமேதத் க்ருதகம்" என்கிறபடியே க்ருதகமான த்ரைலோக்யம். அதாவது - பாதாளலோகங்களோடே கூட பூமியுமாக ஒன்றும், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகமு மாக த்ரைலோக்யமும். மேலாவது - 2. "ஜநஸ் தபஸ் ததா ஸத்யம்" என்கிற மூன்று லோகமும்; இந்த மூன்றும் அக்ருதகம். நடுவாவது - 2. "க்ருதகாக்ருதகோ லோகோ மஹர் லோக இதி ஸ்ம்ருத:" என்கிற மஹர்லோகம். ஆக - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்கிற மூன்று லோகத்தையும் சொல்லுகிறது என்றபடி.

ப்ர- o (உடன் அமர் இத்யாதி₂) (உலகமும் மூன்றே) வீணவே புராணே द्वितीयेशे सप्तमे—“त्रैलोक्यमेतत्कृतकं मैत्रेय परिपश्यते। जनस्तपस्तथा सत्यमिति चाकृतकत्रयम्॥ कृतकाकृतको मध्ये महलोक इति स्मृतः। शून्यो भवति कल्पान्ते योऽत्यन्तं न विनश्यति॥”

ஈ-திருவயிற்றிலே வைக்குமது, ப்ரளயத்துக்குக் w கர்மீபுவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு x புவனான y ஆலந்தளிரிலே சாய்ந்தருளினவன். z அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவன். (எம்மான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். a பத்ராலம்புநம் பண்ணிக் கிடர் அடிமைகொண்டது! a₂ கீழில் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமர்த்யமாயிற்று இது. b 1. "ந நமேயம்" (ந நமேயம்) என்றிருந்த

அ-இதி) s உடன்-கார்த்ஸ்ந்யபரம். ஒக்க-காலபரம். u பிரிகதிர்ப்படாதபடி-கதிர்பிரியாதபடி. o, o₂, s, v "ஆளும் உலகமும் முன்றே" என்று த்ரிவித்சேதநரை ரக்ஷயமாகச்சொன்ன பக்ஷத்தில், 2. "இதும் ஜ்ஞாநமபாஸித்ய" இத்யாதி₃. 2. "ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச" என்றிருக்கிற நித்யமுக்தர்களை, "அவை" என்று - தச்சுபூதத்தாலே பராமர்ஸிக்கும்போது அவற்றையும் விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன (விபூதித்வயமும் இத்யாதி₃) w "3. 'ஸர்வம் கல்விதும் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஸாந்த உபாஸித' என்றவிடத்தில் தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களைச் சொல்லுகிறபோது தச்சுபூதும் ஸுக்ஷ்மசித்சித்விஸிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும், 'ரக்ஷணம் ஸ்வேந ரூபேண ஆகவேணும்' என்கிற ஒளசித்யத்தைப்பற்ற, ததந்நத்வம் என்ற விடத்தில் தச்சுபூதும் நிஷ்க்ருஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் ஸ்ருதப்ரகாஸிகா காரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினாற்போலே, இங்கும் (கர்மீபுவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது) என்று ஒதுக்குகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர். பூதத்தாத்ம விஷயம் என்றபடி. x (புவனான) புவதீதி புவ: ததநாநீமுத்பத்யமாநத்யஸேதி யாவத். அத்வா, முகிழ்விரியாதபடி என்றபடி. y ஆலந்தளிரிலே - வடத்யுளே. z பூலிதம் (அகடித இத்யாதி₃) a பத்ராலம்புநமாவது - ஆலிலையை அவலம்பிடுக்கை ஸ்வபூவார்த்தம். ப்ரதிஜ்ஞாபத்ரமும், ஆவணவோலையும் இவை இரண்டும் சாடு. b இது அகடிதகடநாஸாமர்த்யமோ? என்ன (ந நமேயம் என்று தொடங்கி)

ஜீ- s "உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி" என்றது - அவாந்தர ப்ரளயவிஷயம். s, t, u "அவை, உடன், ஒக்க, விழுங்கி" என்கிற பத்யத்ரயத்துக்கும் க்ரமேணார்த்தம் (அவற்றில் ஒன்றும் இத்யாதி₃) உடன் - கார்த்ஸ்ந்யபரம். ஒக்க - காலபரம். u பிரிகதிர்ப்படாதபடி - கதிர்பிரியாதபடி; ஒன்றும் தப்பாதபடி இத்யர்த்தம். o, o₂, s, v "உலகமும் முன்று" என்று த்ரிவித்சேதநரையும் சொன்ன பக்ஷத்தில், 2. "இதும் ஜ்ஞாநமபாஸித்ய மம ஸாதூர்மயமாக்யதா: | ஸர்க்கே₂டி₂ நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச ||" என்ற நித்யமுக்தரை "அவை" என்று-தச்சுபூதத்தாலே பராமர்ஸிக்கும்போது, அவர்களையும் விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன (விபூதித்வயமும் இத்யாதி₃) w (ப்ரளயத்துக்குக் கர்மீபுவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது) பூதத்தாத்மவிஷயம் என்றபடி. " 'ஸர்வம் கல்விதும் ப்ரஹ்ம, தஜ்ஜலாநிதி' என்கிறவிடத்திலே, 'தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களைச் சொல்லும்போது தச்சுபூதும் - ஸுக்ஷ்மசித்சித்விஸிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது; ததந்நத்வத்தைச் சொல்லும்போது 'ரக்ஷணம் ஸ்வேந ரூபேண ஆகவேணும்' என்கிற ஒளசித்யத்தைப்பற்ற, தச்சுபூதும் - நிஷ்க்ருஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது' என்று ஒதுக்கி ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினாற்போலே, இங்கும் கர்மீபுவிக்கும் எல்லையிலே ஒதுக்குகிறார்" என்று ஸம்ப்ரத்யாயம். x (புவனான) புவதீதி - புவ:, என்றும், உத்பூவியாதிற்கிற என்றபடி. y தளிர் - பல்லவம். z பூலிதம் (அகடித இத்யாதி₃) a பத்ராலம்புநமாவது - ஆலிலையை அவலம்பிடுக்கை ஸ்வபூவார்த்தம். ஆவணவோலை சாடுவுக்கு அர்த்தம்; அடிமையோலை என்றபடி. a₂ "எம்மான்" என்றதுக்கு பூவாந்தரம் (கீழில் அகடித இத்யாதி₃)

5. ஒக்கலை வைத்து முலைப்பா வுண்ணென்று தந்திட வாங்கி
செக்கஞ் செகவன் நவன்பா வுயிர்செக வுண்ட பெருமான்
நக்க பிரவே டயனு மீந்திர னும்முத லாக
ஒக்கவும் தோற்றிய வீசன் மாயனென் னெஞ்சினு ளானே.

ஆ— 5. வ்யா:— (ஒக்கலை) ப்ரஹ்மாதிஸ்தாவராந்தமான ஸர்வஜக்துக்கும்
ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸர்வஜகந்ரியந்தாவாய், ஆஸ்சர்யபூதனுமாய், விரோதி, நிரஸநஸ்வ
பாவனுமாயிருந்தவன், என் ஒக்கலையிலே தானிருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாதே,
என் மார்னிலே வந்து இருந்தருளினான் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குங்கூட ஜநகனான ஈஸ்வரன்
என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போக்கி என் நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான்
என்கிறார்.

வ்யா:— (தந்திட) கொடுக்க. (செக்கஞ்செக அன்று என்று தொடங்கி)
தாய்முகம் பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே திருப்பவளத்தில் சிவப்பு மிகவும்
தோற்றும்படி பூதனை முகத்தைப் பார்த்து, அத்தஸையிலே அவள்பக்கல்நின்றும்
ப்ராணன் போம்படியாக முலையையுண்ட இவ்வுபகாரத்தாலே எல்லாரையும் அடிமை
கொண்டவன். (செக்கம் செக) அவள் கருதின திங்கு வெல்லும்படி என்றுமாம்.
(தோற்றிய) தோற்றுவித்த. (மாயன்) இப்படியாலே மஹாஸ்சர்யபூதன். 5.

ஈ—என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினபடி. (c கடல் இத்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே குறைவற
வந்து வர்த்திப்பானாய், ஆஸ்சர்யமான சேஷிதங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்.
அன்றிக்கே, கடலிற்காட்டில் மிக்க ஆஸ்சர்யத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் என்று
மாம். (c₂ கண்ணன்) அந்த ஆஸ்சர்யங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே காணலாம்படி
யிருக்கிற க்ருஷ்ணன். (என் d ஒக்கலையானே) e யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே
இருக்குமாபோலே என் மருங்கிலே இராநின்றான். 4.

அ—அத்ர A “இரும்பனன்றுண்ட தீரும் போதருங்கொள்க என்றனரும்பிணி பாவமெல்லாம்
அகன்றன என்னை விட்டு” இத்யேதத் த்ரஷ்டவ்யம். c கடல் - கடலில் என்னுதல்; கடலிற்
காட்டில் என்னுதல்; மலிகை - வர்த்திக்கைக்கும் பேர். c₂, e (யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே)
என்றது-“கண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற. d ஒக்கலை - மருங்கு. உடன் அமர் என்று தொடங்கி
அடைவே உரை அந்வயம். 4.

ஜீ—b விவரணம் (ந நமேயம் இத்யாதி) c கடல்மலி-கடலிலே வர்த்திக்கிற என்னுதல்; கடலிற்
காட்டில் மிக்க என்னுதல். மலிதல் - வர்த்திக்கையும், மிகுதியும். c₂, e யசோதைப்பிராட்டி
மருங்கிலே என்றது, “கண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற. க்ரமேணந்வய: 4.

A திருக்குறு-13.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வாதிகளாய், விரோதிநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், என் ஹ்ருத்யப்ரதேஸத்திலே அடங்கியிருந்தான் என்கிறார்.

நக்கபிரானோடு — திகழும்புரளாய், ஈஸ்வரனாக ப்ரஸித்தானான ருத்ரனும், அயனும்—யோநிஜந்மமில்லாமையாலே அஜனென்று ப்ரஸித்தானான ப்ரஹ்மாவும், இந்திரனும்—பரமைஸ்வரயவிஸிஷ்டனாக பூவித்திருக்கிற இந்த்ரனும், முதலாகவும்—முதலான ஸமஸ்த பதூர்த்தங்களுக்கும், ஒக்க—ஏகோத்யோகேந, தோற்றிய—உத்பாதித்த, ஈசன்—ஸ்ர்வேஸ்வரளாய் வைத்து, (அவதாரதேஸயிலே) ஒக்கலை வைத்து—(யசோதையைப்போலே) எடுத்துவைத்து, (ப்ரேமபூவநையாலே) முலைப்பால் உண்ணென்று—முலைப்பாலை உண் என்று, தந்திட—(ஸத்வரமாகத்)தர, வாங்கி—(அத்தை அஸங்கிதமாக) ஸ்வீகரித்து, செக்கம்—(அந்தப் பூதனையானவள்) “முடிக்க வேணும்” என்று வந்த நினைவு, செக—(அவள் தன்னோடே) முடியும்படி, அன்று—(அவள் நலிவதாக வந்த) அன்று, அவள்பால்—அவளிடத்து, உயிர்—ப்ராணனை, செக—முடியும்படி, உண்ட—(அவள் தந்த பாலை) அமுதுசெய்து, பெருமான்—(ஜகத்துக்கு ஈஸ்வரனை உண்டாக்கின) ஸர்வாதிகளான, மாயன்—ஆஸ்சர்ய பூதன், என்—என்னுடைய (அவயவைகதேஸமான) நெஞ்சினுளான்—ஹ்ருத்யப்ரதேஸத்துக்குள்ளே அடங்கினான். செக்கம்—செகுத்தல்; முடிதல். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஜநகனானவன், என் ப்ரதிபுந்தகங்களைப் போக்கி என் நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒக்கலை வைத்து) தாய்மார் பிள்ளைகளை / ஓசழக்காக எடுக்குமா போலே, பூதனை ப்ராப்தி தோற்ற எடுத்து ஒக்கலையிலே வைத்து, ‘முலைப்பால் உண்’ என்று பரிவுதோற்ற * உறுக்கிக் கொடுத்தபடி. (தந்திட) கொடுக்க. அன்றிக்கே, அந்நஞ்சு தமக்குத் தந்ததாக நினைத்திருக்கும் புத்தியாலேயாகவுமாம்; 1. “मसान् हन्तुम्” என்னுமாபோலே. (வாங்கி) அவளுடைய ஆத்மம் தனக்கு உண்டாயிருக்கை. (செக்கம் செக) செக்கம் என்று மரணமாய், அவள் நினைத்த மரணம் அவளோடே போம்படி என்னுதல்; செக்கம் என்று சிவப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தை நினைத்ததாய், அவள் சீற்றம் அவளோடே முடியும்படியென்னுதல்; A “இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து” என்று சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே. செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக்கும்படி; அதாகிறது - தாய் முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச் சிவக்கும்படி பூதனையப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி. (அன்று அவள்பால் உயிர் செக உண்ட) அவள் பக்கல் ப்ராணன் முடியும்படி உண்டான். (பெருமான்) 2. “सन्धं तद्विषसंमिश्रं रसमासीजगद्गुरोः” (ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ரம் ரஸ்யமாவஜ்ஜகத்குரோ:) என்கிற

இ—படியே, அவளை முடித்து ஜகத்துக்கு ஒரு ஸேஷியைத் தந்தான். (பெருமான்) என்று - ஸர்வாதி, கத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. நக்கன்-நக்நன். 'பிரான்' என்று - ஸ்வகே, ஷ்டி, ப்ரஸித்தி. (அயனும்) அஜனும்; அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும். (இந்திரனும்) கேஷத்ரஜ்ஞனாக ஸம்ப்ரதிபந்நனானவனை ஒக்கச் சொல்லிற்று—ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளும் அவனோபாதி என்கைக்காக. (ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன்) ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேஸ்வரன். "தோற்றிய" என்றது - 1. "ஐயு ஸ்யம்" (புஹு ஸ்யாம்) என்றற்போலே. (மாயன்) ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் அநுப்ரவேசம் முதலான ஆஸ்சர்யத்தையுடையவன். (என் நெஞ்சினுளானே) என் ஸரீரத்தில் ஏகதேயஸத்திலே வர்த்தியானின்றான். நெஞ்சு என்று - ஹ்ருத்யமாதல். மார்வாதல். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a விரோதி, நிரஸநஸீலனாய், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவானவன் வந்து என்னுடைய ஹ்ருத்யஸ்த, னானன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒக்கலை வைத்து) b பரிவுடைய யஸோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கி எடுத்து மருங்கிலே வைத்து. (முலைப்பாலுண்ணென்று) c "முலைக்கண் நெறித்து க்லேஸப்படாநின்றேன்; உண்" என்று d உறுக்கிக் கொடுக்க. (தந்திட) e 2. "ஐஸ்யாந் ஹ்ரும்" (அஸ்மாந் ஹந்தும்) என்னுமாபோலே, e, அந்நஞ்சு தமக்குக்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (ஒக்கலை இத்யாதி) a "உயிர் செகவுண்ட பெருமான், ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன், என் நெஞ்சினுளானே" என்ற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை (விரோதி, நிரஸநஸீலனாய் இத்யாதி).

b முலைகொடுத்தால் ஒக்கலையிலே வைத்துக் கொடுக்கையாலே அதுக்தஸித்த, மாயிருக்க, "ஒக்கலை வைத்து" என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (பரிவுடைய இத்யாதி) c "முலை கொடுத்தான்" என்னுதே "முலைப்பாலுண்" என்று விஸேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (முலைக் கண் இத்யாதி) d உறுக்கி-அதட்டி. e 'கொடுத்திட' என்னுதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன (அஸ்மாந் ஹந்தும் இத்யாதி) தனக்குக் கொடுக்கிறத்தை. தந்திட என்னக்கடவதிறே.

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (ஒக்கலை இத்யாதி) a "உயிர் செகவுண்ட பெருமான், ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன், என் நெஞ்சினுளான்" என்கிற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை (விரோதி, இத்யாதி).

b "ஒக்கலை வைத்து" என்று விஸேஷித்ததுக்கு பூரவம் (பரிவுடைய இத்யாதி) c 'முலை கொடுத்து' என்னுதே, "முலைப்பாலுண்" என்று விஸேஷித்ததுக்கு பூரவம் (முலைக்கண் இத்யாதி) d உறுக்கி - அதட்டி. e 'கொடுத்து' என்னுதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன (அஸ்மாந் ஹந்தும் இத்யாதி) யுத்த, காண்டே, ஸப்தத்யஸே—1. "ஏஷ ஸர்வாயுதே, ராபேத: சதுர்ப்பி, ஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: | ராக்ஷஸோட்யேதி பர்யத்யமஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஸய: ||"

ப்ர— e 2. (ஒக்கலை இத்யாதி) (தந்திட) யுத்தகாண்டே சமதஸே— "एष सर्वायुधोपेतः चतुर्भिस्सह राक्षसैः। राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान् हन्तुं न संशयः || ५ ||"

ஈ—கொடுத்தாற்போலேயிருக்கையாலே “தந்திட” என்கிறாராதல்; i தருகை-கொடுக்கையாய் i₂ வழங்குகையாலே, “தந்திட” என்கிறாராதல். (வாங்கி) g அவள் முலைகொடாவிடில் த₂ரியாதாளாய்க் கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் த₂ரியாதானாய் உண்டபடி. (g₂ செக்கம் செக) g₂ “செக்கம்” என்று-மரணமாய், அவள் கோலின மரணம் அவள்தன்னோடே போம்படி என்னுதல்; g₂ அன்றிக்கே; “செக்கம்” என்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய், அவள் h சீறின சீற்றம் அவள்தன்பக்கலிலே ப₂லிக்கும்படி என்னுதல்; iA “இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து” என்று - j சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததினே. k அன்றியே, செக்கஞ் செக என்றது - செக்கஞ்சிவக்க என்றாய், முலைகொடுத்த உபகாரஸம்ருதியாலே திருவதாரத்தில் l பழுப்புத்தோற்ற ஸமிதம் பண்ணினபடியாதல்.

அ—“ராமம் ஹந்தும்” என்னவேண்டின ஸ்த₂நத்திலே, அவரை ஹிம்ஸிக்கை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாகையாலே எப்படி. 1. “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்றது, அப்படியே கொடுக்க என்னுதே, “தந்திட” என்கையாலே, தமக்குத் தந்தாற்போலே இருக்கிறது என்றபடி. i (தருகை கொடுக்கையாய்) “அவள் தர வாங்கினான்” இத்யாதி₂ ப்ரயோக₂ங்களுண்டாகையாலும், இங்கே, “வாங்கி” என்றிருக்கையாலும், “தந்திட” என்கிற பத₂ஸ்வாஸ்யத்தில் குறையில்லை என்றபடி. g (அவள் முலைகொடாவிடில்) “தந்திடவுண்ட” என்ன அமைந்திருக்க, “வாங்கி” என்றதுக்கு-ஆத₂ராதிஸயோத்₂போத₂நமேயினே ப₂லம். g₂ g₂ g₂ முந்தின இரண்டர்த் த₂த்துக்கு, “தந்திட வாங்கி அவள்பாலுயிர் செகவுண்ணுமிடத்தில் செக்கம் செகும்படியாக உண்ட பெருமான்” என்று கண்டு கொள்வது. இப்படி ஆகாவிட்டால் “உயிர்செக” என்றத்தோடே புநருத்தமாம். h சீற்றம் சீறுகையாவது—2. “ப்ரத்யகே₂ஸமபி₂சாரஸ்த்ருணுதே” என்கையாலே, அவள்தன்னிடத்திலே ப₂லிக்கை. l பெரியதிருமொழி (இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து) லங்காபுரம் த₂க்₂த₂மரம்படி சீற்றம் பண்ணி. j (சிவப்பை இத்யாதி₂) சிவப்புக்கு வாசகமான ஸப்₂த₂த்தை சீற்ற ப்ரதிபாதுகமாக ப்ரயோகித்ததினே என்றபடி. k, l B [மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே]—வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே முலை சுரக்கும்படியாக என் முகத்திலே இடையிடையே மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரியா—என்கிறபடியே சொல்லுகிறார் (அன்றியே இத்யாதி₂) g₂ இந்த மூன்றும் யோஜனையில் “செக்கஞ்செக” என்று முழுச்சொல்லு. l பழுப்பு-ரக்திமை.

ஜி—“ராமம் ஹந்தும்” என்னவேண்டும் ஸ்த₂நத்திலே, அவரை ஹிம்ஸிக்கை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாக நினைத்து, 1. “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்று சொன்னாற்போலே என்றபடி. e₂ அத்நஞ்சு - அவனுக்குக் கொடுத்த நஞ்சு. i₂ வழங்குகையாலே - ப்ரயோக₂முண்டாகையாலே. g “தந்திட உண்ட” என்ன அமைந்திருக்க, “வாங்கி” என்றதுக்கு ப₂லம் (அவள் இத்யாதி₂) ஆத₂ராதிஸயம் தோற்றுகிறது என்றபடி. g₂ g₂ g₂ முந்தின அர்த்த₂வயத்துக்கும், செக-போக என்றபடி. g₂ k மூன்றும் அர்த்த₂த்துக்கு, “செக்கம்” என்றும், “செக” என்றும் சிவப்பாய். மிகவும் சிவக்க என்றபடி. l திருமொழி (இலங்கை இத்யாதி₂) லங்கை த₂க்₂த₂மரம்படி கோபித்து என்றபடி. j (சிவப்பை இத்யாதி₂) சிவப்புக்கு வாசகமான ஸப்₂த₂த்தை, சீற்றத்துக்கு ப்ரதிபாதுகமாக ப்ரயோகித்ததினே என்றபடி. k, l B [மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே]—வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலை சுரக்கும்படியாக என் முகத்திலே நடுவே நடுவே மழலைச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டு என்றபடி. l பழுப்பு-சிவப்பு.

A பெரியதிருமொழி 8-6-6. B பெருமாஸ்திருமொழி 7-7.

ஈ— (அன்று) m ஜக்துபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புக்க அன்று. n தனி இடத்திலே இவள் நலியவந்த அன்று. (அவள்பாலுயிர்) அவள்பால் என்றது - அவளிடத்து என்றபடி. அவளுடைய ஹேயஸரீரத்தைப்பற்றி நிற்கிற உயிர். (செக) முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள் பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்றுமாம். oA “முலையு டுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்” என்னக்கடவதினே. p முலையால் நினைக்கிறது பாலையினே அங்கு. q “முலையுண்டான்” என்றால் - முலைப்பால் உண்டான் என்றபடி யினே. (உண்ட பெருமான்) r அவள்முலை உண்டு அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு ஒரு ஸேஷியைத் தந்தவன்; s 1. “स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीजगद्गुरोः” (ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிஸ்ச்ரம் ரஸ்யமாவஜ்ஜகத்ஞரோ:) என்கிறபடியே. (t நக்கபிரான்

அ— m.n “அன்று” என்றதுக்கு, தாற்பர்யஸித்த்யமான அர்த்தத்தை முத்துற அருளிச்செய்து. ஸப்ஜஸித்த்யமான அர்த்தத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜக்துபஸம்ஹாரம் இத்யாதி; வாக்யத்வயத்தாலே) n ஜக்துபஸம்ஹாரம் பிறக்கைக்கு ஹேது (தனியிடத்திலே இத்யாதி;) என்னவுமாம்; B கூர்வேல் கொடுத்தொழிலனிருந்தானாகில் அபாயம் வாராதினே. o பாலையும் உயிரையும் ஒக்க உண்டதுக்கு ப்ரமானம் (முலையுடு இத்யாதி;) பெரியதிருமொழி—பூதனையுடைய பெரிய முலைவழியே ப்ரானனும் பாலோடு ஒக்க வற்றும்படியாக புஜிக்குமவனுடைய; அன்றிக்கே, பேய்வற்றும்படி முலையுடு உயிரை உண்ட வாயான் என்னவுமாம். p “பாலை உயிரை உண்ட” என்றதுக்கு. “முலையுடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட” என்றது ப்ரமானமாமோ? என்ன (முலையால் இத்யாதி;) q உக்தார்த்தத்துக்கு லௌகிகப்ரயோகமும் ஸம்வாதும் என்கிறார் (முலையுண்டான் இத்யாதி;) r “உண்ட” என்ற அநந்தரம். “பெருமான்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யம் (அவள்முலை இத்யாதி;) s உக்தேர்த்தே ஸம்மதிமாஹ (ஸ்தந்யம் இதி) “ரஸ்ய மாஸீத்” இத்யபித்யாநாதந்தரம். “ஜகத்ஞரோ:” இத்யபித்யாநாத - விரோதிநீம் திரஸ்ய ஜகதஸ் ஸேஷினம் ஸம்பூரவயாமாஸேதி பூவ: . ஜகத்ஞருத்வாத் ரஸ்யமாஸீத் - அம்ருதவத்ஜகதஞ்ச விஷம் பூரதகஞ்ச பூவதி யத்ஸங்கல்பாத், தத்யாவித்யஸ்ய தஸ்ய ரஸ்ய மாஸீதித்யபி பூரவாத்ரமஸ்தி; ததிஹ ந விவக்ஷிதம். “உண்ட” என்றதின் தாற்பர்யம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி;) என்னவுமாம். t நக்கன் - நக்த: p (அவனுக்கும் ஜநகனா) “நக்க

ஜ— m ‘அன்று’ என்றதுக்குத் தாற்பர்ய ஸித்த்யார்த்தம் (ஜக்தித்யாதி;) n ஸப்ஜ ஸித்த்யார்த்தம் (தனியிடத்தில் இத்யாதி;) o பாலையும் உயிரையும் ஒக்க உண்டதுக்கு ப்ரமானம் (முலையுடு இத்யாதி;) திருமொழி - பூதனையுடைய முலைவழியே ப்ரானனும் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக வாங்கி புஜித்த வரைய உடையவன் என்கை. p “அவள் பால்” என்றதுக்கு - “முலையுடு” என்றது ப்ரமானமாமோ? என்ன (முலையால் இத்யாதி;) q உக்தார்த்தத்துக்கு லௌகிக ப்ரயோகமுண்டு என்கிறார் (முலையுண்டான் இத்யாதி;) r “உண்ட” என்ற அநந்தரம். “பெருமான்” என்றதுக்கு பூவம் (அவள் முலை இத்யாதி;) s உக்தார்த்தே ஸம்மதிமாஹ (ஸ்தந்யம் இத்யாதி;) “ரஸ்யமாஸீத்” என்ற அநந்தரம். “ஜகத்ஞரோ:” என்கையாலே - விரோதியைப்போக்கி. ஜகத்துக்கு ஸேஷியைத் தந்தான்

6. மாயனென் னெஞ்சி னுன்னான் மற்றும் யவர்க்கு § மதுவே
காயமும் சீவனும் தானே காணு மெரியு மவனே
சேய னணியன் யவர்க்கும் சித்தைக்கும் கோசர மல்லை
துயன் துயக்கன் மயக்க னென்னுடைத் தோளின யானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (மாயன்) தேவாதி, ஸரீராதி, களுக்கும், தத, ந்தர்வர்த்திகளான
நீவர்களுக்கும், ப்ருதி, வ்யாதி, பூ, தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய், ஆபுரிதஸுலப, னாய்,
அநாபுரிதர்க்கு அபூ, மியாய், அபூ, மியாமிடத்து, அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரே

ஈ-இத்யாதி,) ஸ்வகே, ஷ்டி, க்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்த, னாயிருக்கிற ருத், ரனேடேகூட,
v அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முக, னும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த, ரனும்
தொடக்கமாக இவ்வருகுள்ளார் எல்லாரையும், v அத்திக்காயில் அறுமான்போலே
w ஒன்றாக x அரும்பிக்கும்படி பண்ணின ஸர்வேஸ்வரன். (x, மாயன்) y ஸ்ருஷ்டமான
ஜக, த்திலே அநுப்ரவேஸம் முதலான ஆஸ்ரயத்தையுடையவன். / (ஸர்வஸரீரியா
யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.) (என் நெஞ்சினுள்ளானே) z என் ஸரீரத்தில் ஏகதே, ஸத்தைப்
பற்றிநின்றான். 5.

அ-பிரானேடு" என்கிற ப்ரத, ஶத்யத்தாலே-ஜநகத்வம் எரித்தி, க்கிறது. v அத்திக்காயில் அறுமான்-
உதும்ப, ரமாக:. w ஒன்றாக-ஏககாலே. x தோற்றிய-தோற்றுவித்த; ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த
என்றபடி. v...x அத்திக்காய்க்குள்ளே கொகக்கன் ஏககாலத்திலே உத்பத்தமாம். x அரும்பிக்கும்படி-
பல்லவிக்கும்படி. x, y ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸக்தமாகையாலே, தத்ஸமபி, வ்யாஹ்ருதமான அநுப்ரவேஸ
பஞ்சீகரணத்தினை, மாயாஸப், த, ஶர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி,)
z "மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்" என்று கூட்டி (என் ஸரீரத்தில் ஏகதே, ஸத்தை) என்றது.
x, மாயன் - ஸர்வஸரீரி. z (ஏகதே, ஸத்தைப்பற்றி) என்றது - என் மார்வைப்பற்றி என்னுதல்;
அவதாரிகைக்குச் சேர, ஹ்ருத, யத்தைப்பற்றி என்னுதல். A "நெஞ்சிடந்தான்" என்னக்
கடவதிறே. இது சதுர்விம்ஸதி ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்பூடம். "நக்கபிரானேடு அயனும்
என்று தொடங்கி, தோற்றிய ஈசன், ஒக்கலைவைத்து என்று தொடங்கி, உண்ட பெருமான்
மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளானே" என்று உரை அத்வயம். 5.

இ-என்று ப, ரவம். c நக்கன்-நக், ந: v அத்திக்காயில் அறுமான்-அத்திக்காயிற்கொகரு. w ஒன்றாக-
ஏககாலத்திலே. x தோற்றிய-தோற்றுவித்த; ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த என்றபடி. x அரும்பிக்கும்
படி-தளிர்வெடிக்கும்படி. x, y ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸக்தமாகையாலே, தத்ஸமபி, வ்யாஹ்ருதமான அநு
ப்ரவேஸ பஞ்சீகரணத்தினை மாயாஸப், த, ஶர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்
யாதி,) z "மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்" என்று கூட்டி (என் ஸரீரத்தில் ஏகதே, ஸத்தை)
என்றது. x, மாயன் - ஸர்வஸரீரி. z (ஏகதே, ஸத்தைப்பற்றி) என்றது. என் மார்வைப்பற்றி
என்னுதல்; அவதாரிகைக்குச்சேர, ஹ்ருத, யத்தைப்பற்றி என்னுதல். A "நெஞ்சிடந்தான்"
என்னக் கடவதிறே. இது சதுர்விம்ஸதி ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்பூடம். 5.

/ () இவ்வடைப்பிணுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே. § (பா) மஃதே. A பெரியதிரு 2-4-7,

ஆ—யாகிலும், அவர்கள் மனஸ்ஸுக்குங்கூட அபூமியாயிருந்தவன்தான் என் மார்விலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ஸாத்தித்தவாதே, ஸம்ஸ்க்லேஷைப் ப்ரயோஜனமாய், தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து என்னை அறிவழித்துக்கொண்டு, பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே இருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய தோளிலே ஏறியிருந்தருளினான்; இப்படி மற்றும் ஆரேனுமொருவருக்குச் செய்தருளினானே? இவனுக்கு என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசமிருக்கும்படியே ஈது! என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ஸர்வாந்தராத்மாவாய், அநாபுரிதர்க்கு தூர்ஸபுராய், ஆபுரிதர்க்கு ஸுலபுரான எம்பெருமான் வந்து தோளிணையானானது என்னொருவன் பக்கலிலே பண்ணும் ப்ரஸாதாதிசயம் என்கிறார்.

வ்யா:— (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) நான் பெற்ற பேறு மற்றும் ஆரேனும் பெற்றருண்டோ? (காயம் என்று தொடங்கி) தேவாதி, ஸாரீரபேதங்களுக்கும், ததூந் தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும், ஜகதூரம்புகமான ப்ருதி, வ்யாதி, பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா தான்; காலும் எரியும் என்று-பூதபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (சேயன் என்று தொடங்கி) அநாபுரிதர்க்கு அத்யந்த தூர்ஸபுராய், ஆபுரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபுராய், எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அநாபுரிதர்க்கு மனோரதூத் துக்கும் விஷயமன்றிக்கே, ஆபுரிதர்க்கு அறிய எளியனாய், அநாபுரிதர்க்குத் தன்னை அறியவொண்ணாதபடி ஸம்ஸய விபர்யயஜ்ஞாநங்களைப்பிறப்பித்து மதிக்கெடுக்குமவன். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநுகூலர்க்கு எளியனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அரிய னானவன், என்னுடைய தோள்களை விடுகிறிலன் என்கிறார்.

என்—என்னுடைய, நெஞ்சினுள்ளான்—நெஞ்சிலே வர்த்திக்கிற, மாயன்— ஆஸ்சர்யபூதனானவன், மற்றும் யவர்க்கும்—மற்றும் எல்லார்க்கும், அதுவே— அப்படி செய்யுமோ? (இப்படி என்னளவிலே எளியனாய், ஸர்வாத்மபூதனாய்க் கொண்டு) காயமும்-ஸாரீரமும், சீவனும்-ஆத்மாவும், தானே—தான் என்னலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய், காலும்—வாயுவும், எரியும்—அக்ஷியும், அவனே— அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய், சேயன்—(இந்நிலை அநாபுரிதர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி) தூர்ஸதூராய், அணியன்—(ஆபுரிதர்க்கு அறியலாம்படி) ஆஸந்நனாய், யவர்க்கும்—எத்தனையேனும் அதிகர்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தாற்காணுமளவில்) சிந்தைக்கும்- நினைக்கவும், கோசரமல்லன்—விஷயமல்லாதவனாய், தூயன்—(ஆபுரிதர்க்கு அணிய னாகைக்கீடான) பரிஸுத்தி, யையுடையனாய், துயக்கன் மயக்கன்—(அநாபுரிதர்க்கு தூர்ஸதூராய்ப்படி) ஸம்ஸய விபர்யய ஜ்ஞாநஜநகனானவன், (பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமாபோலே) என்னுடை—என்னுடைய, தோளிணையான்—இரண்டு தோளிலும் இராரின்றான். “மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே” என்று அந்வயமுமாம், துயக்கு - விபரீதஜ்ஞாநம், மயக்கு - ஸம்ஸயஜ்ஞாநம். 6.

இ— அவ:—ஆறும் பாட்டில்—ஸர்வாந்தராத்மாவாய், அநாஸ்ரிதர்க்கு அரியனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு எளியனானவன் என் தோனைப்பற்றி விடுகிறிலன் என்கிறார்.

வ்யா:— (மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்) இதென்ன பெருப்பேறு! ஆஸ்சர்யபூதனானவன் என் நெஞ்சைப்பற்றி வர்த்திக்கையாகிற இது என்ன சேராச்சேர்த்தி! (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) புறம்பு ஆரேனும் இது பெற்றரு ருண்டோ? நீர் பெற்ற பேறு என்? என்னில்—(காயமும் சீவனும் தானே) தேவாதி, ஸரீரபேதமும், ததந்ந்வர்த்தியான ஆத்மாவும் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. (காலும் எரியும் அவனே) ஸரீரத்துக்கு அடியான பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு. காலும் எரியும் என்று - மற்ற மூன்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (சேயன் அனரியன்) அநாஸ்ரிதர்க்கு துர்லபன். ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபன். (யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்) அநாஸ்ரிதர்க்கு தூரஸ்துமதுக்கு எல்லை சொல்லுகிறது; அதிகஜ்ஞாநரேயாகிலும் மனோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். (தூயன்) யஸோத்யாதிகளுக்கும் தன்னைப் பரிச்சேய்திக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கும். (துயக்கன் மயக்கன்) துயக்கு - மனந்திரிவு. மயக்கு - கூடலும், கலத்தலும். அநாஸ்ரிதர்க்கு அகேசரமளவன்றிக்கே, ஸம்ஸய விபர்யய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். (என்னுடைத் தோளினையானே) ஸம்ஸய விபர்யய ரஹிதமாக என் தோளிலே வர்த்தியாநின்றான். பெரிய திருவடி தோளிலிருப்பை மாறி என் தோளிலே இராநின்றான்.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என் தோனைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்) b இதென்ன பெருப்பேறு! c ஆஸ்சர்யமான குணசேஷத்தங்களை உடையவன் என்னுடைய ஹ்ருத்யஸ்துனான்;

அ— ஆறும் பாட்டு. (மாயன் இத்யாதி) a''காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளினையானே'' என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி).

b பூர்வோத்தரகூதநாதம் ஆதிஷு அநுவாதநாதம், அத்ர அநுவாதநாதம், அஸக்ருதுக்தேராதநாதம் கர்யத்வாச்ச அநுபாஷணஸ்ய பாவமாஹ (இதென்ன பெருப்பேறு இதி)''அநேதைவ வாக்யேத, 'மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே' இத்யேதத்-பூர்வத்ர, 'தோளினையான்'

ஈ— ஆறும் பாட்டு. (மாயன் இத்யாதி) a''காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளினையானே'' என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி).

b பூர்வோத்தரகூதநாதம் ஆதிஷு அநுவாதநாதம், அத்ர அநுவாதநாதம், அஸக்ருதுக்தேராதநாதம் கர்யத்வாச்ச அநுபாஷணஸ்ய பாவமாஹ (இதென்ன பெருப்பேறு இதி)''அநேதைவ வாக்யேத, 'மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே' இத்யேதத் - பூர்வத்ர, 'தோளினையான்'

ஈ—d இதென்ன சேராச்சேர்த்தி! (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) e மற்றும் ஆரேனும் நான் பெற்ற பேறு பெற்றருண்டோ?

நீர்பெற்ற பேறுதான் f என்னென்னில் (காயம் இத்யாதி) g இது என்கிறார் h மேல். (காயமும் சீவனும் தானே) i தேவமநுஷ்யாதி, ஸரீரங்களும், அவ்வவ ஸரீரஸ்துமான ஆத்மாக்களும் அவனிட்ட வழக்கு. (காலும் எரியும் அவனே) காற்றும், தேஜஸ்தத்வமும் j இரண்டும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு.

(k சேயன்) ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கு தூரஸ்துனாயிருக்கும். (k₂ அணியன்) அவனாலே அவனைக் காண்பார்க்குக் கைப்புகுந்து அணியனாயிருக்கும். (l யவர்க்கும் l₂ சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்) தூரஸ்துனும்படிக்கு எல்லை சொல்லுகிறது. m எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களுக்கும் n கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே, மநோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். (o தூயன்)

அ—இத்யுத்தரத்ர ச ஸம்புத்யத இதி ஸுச்சயதே'' இதி வதந்தி. c ''மாயன், என்'' இதி பத்யுத்யயம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (ஆஸ்சர்யமான இதி) b (இதென்ன பெருப்பேறு) புநருக்தி தாத்பர்யம். d (இதென்ன சேராச்சேர்த்தி) என்னின் தாத்பர்யம். e பெருப்பேறுனமைக்கு உபபாதகம் (மற்றுமாரேனும் இதி) * அஃது மற்றும் யவர்க்குமே - யவர்க்குமோ? என்றபடி.

f என்னென்னில் - இனி என்னென்னில் என்றபடி. g (இது) இத்யநேந - ''என்னுடைத் தோளிணையான்'' இத்யேதத் பராம்ருஸ்யதே. h (மேல்) என்றது - ''தோளிணையான்'' என்றத் தைப்பற்ற. i ''காயமும் சீவனும்'' என்று ஜாத்யேகவசநமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேவ மநுஷ்ய இத்யாதி) j இவ்விரண்டு மாத்ரமேயோ தத்யூநம்? என்ன (இரண்டும் இத்யாதி).

k, l ''சேயன்'' என்றதின் சரமாவதி, ''யவர்க்கும்'' இத்யாதி. l, m ''யவர்க்கும்'' என்ற சஸ்ப்யதார்த்தம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி) l₂, n ''சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்'' என்கிற சஸ்ப்யதார்த்தம் (கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது) o (தூயன்) பரத்வகூந்த.

ஜீ—யான் இத்யுத்தரத்ர ச ஸம்புத்யத இதி ஸுச்சயதே'' இதி வதந்தி. c ''மாயன், என்'' இதி பத்யுத்யயம் ஹ்ருதி, நித்யாயாஹ (ஆஸ்சர்யமான இதி) b (இதென்ன பெருப்பேறு) புநருக்தி தாத்பர்யம். d (இதென்ன சேராச்சேர்த்தி) என்னின் தாத்பர்யம். e பெருப்பேறுனமைக்கு உபபாதகம் (மற்றுமாரேனும் என்று) * அஃது மற்றும் யவர்க்குமே - யவர்க்குமோ? என்றபடி.

f என்னென்னில் - இனி என்னென்னில் என்றபடி. g (இது) இத்யநேந - ''என்னுடைத் தோளிணையான்'' இத்யேதத் பராம்ருஸ்யதே. h (மேல்) என்றது - ''தோளிணையான்'' என்றத்தைப் பற்ற. i ''காயமும் சீவனும்'' என்று ஜாத்யேகவசநமாக அருளிச்செய்கிறார் (தேவமநுஷ்ய இத்யாதி) j இவ்விரண்டு மாத்ரமேயோ தத்யூநம்? என்ன (இரண்டும் இத்யாதி).

k, l ''சேயன்'' என்றதின் சரமாவதி, ''யவர்க்கும்'' இத்யாதி. l, m ''யவர்க்கும்'' என்ற சஸ்ப்யதார்த்தம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி) l₂, n ''சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்'' என்கிற சஸ்ப்யதார்த்தம் (கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது) o தூயன் - பரத்வகூந்த.

* ''அஃதே'' என்றும் பாடூரந்தரம் பாசுரத்தில் உள்ளது.

ஈ—p இப்படியிருக்கிறவன், யஸோதாதிடிகளுக்கு 1. “यदि शक्नोषि” (யதி, ஸக்நோஷி) என்னலாம்படி இருக்கும்.

(துயக்கன் மயக்கன்) q உகவாதார்க்கு ஸம்ஸய விபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும். (துயக்கன் மயக்கன்) r துயக்கு - மனந்திரிவு. A “அருவினையேன்” என்று அகன்ற

அ—ரஹிதநிஷ்க்ருஷ்டஸௌலப்யகுணஸஹித இத்யர்த்த₂:. p (இப்படியிருக்கிறவன்) k₂,o “தூயன்” என்று - “அணியன்” என்றதுக்கு எல்லையைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

q (உகவாதார்க்கு ஸம்ஸயவிபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும்) என்கிறவிடத்திலே ஓரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்—புட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஸாஸ்த்ரியாயிருப்பானொரு பூராஹ் மணன் சென்றாடியிருப்பானாய். அவனைக் கண்டால் புட்டரும் “வந்தாயோ போனாயோ” என்று ஸாமாந்யேந வ்யவஹரித்து அருளிச்செய்வர்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேனிக்க எழுந்தருளுவர்; அவரைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபை பண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பர்; இத்தைப் பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவர் புட்டரை வந்து ஸேனித்து, “ஸ்வாமீ, தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஸாஸ்த்ரி ப்ரஸித்₂த₂னாயிருக்கிறவன்; அவன் வந்தால் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒரு ஸாது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தார் என்றால், அவரை மிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணியருளுகிறது; இது இரண்டையும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “ஆனால், அவர்கள் இரண்டுபேரும் எப்போதும் போலே நானையும் வருவார்கள், அப்போது நீயும் எப்போதும்போலே பார்த்திரு; இரண்டும் சொல்லுகிறேன்” என்ன, அவரும் அப்படியே பார்த்

ஐ—ரஹிதன்; நிஷ்க்ருஷ்ட ஸௌலப்யகுண ஸஹித இத்யர்த்த₂:. p (இப்படியிருக்கிறவன்) k₂,o “தூயன்” என்று - “அணியன்” என்றதுக்கு எல்லையைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

q (உகவாதார்க்கு ஸம்ஸயவிபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும்) என்கிறவிடத்திலே ஓரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்—புட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஸாஸ்த்ரியாயிருப்பானொரு பூராஹ் மணன் சென்றாடியிருப்பானாய் அவனைக் கண்டால் புட்டரும் “வந்தாயோ போனாயோ” என்று ஸாமாந்யேந வ்யவஹரித்து அருளிச்செய்வர்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேனிக்க எழுந்தருளுவர்; அவரைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபைபண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பர்; இத்தைப் பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவர் புட்டரை வந்து ஸேனித்து, “ஸ்வாமீ, தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஸாஸ்த்ரி ப்ரஸித்₂த₂னாயிருக்கிறவன்; அவன் வந்தால் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒரு ஸாது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தார் என்றால், அவரை மிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணியருளுகிறது; இது இரண்டையும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “ஆனால், எப்போதும்போலே அவர்கள் இரண்டு பேரும் நானையும் வருவார்கள்; அப்போது நீயும் எப்போதையும்போலே பார்த்திரு; இரண்டும் சொல்லுகிறேன்” என்ன, அவரும் அப்படியே

ப்ர— 1. (மாயன் இத்யாதி:) (தூயன்) पञ्चमैऽशौ षष्ठेऽध्याये—“दासा चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यवधादुलूखले । कृष्णमक्लिष्टकर्माणमाह चेदममर्षिता ॥ १४ ॥ यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चल-चेष्टित । इत्युक्त्वाऽथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी ॥ १५ ॥

ஈ—என் மநஸ்ஸைத் திரியவிட்டு; eA “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு” என்னும்படி. t திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன். மயக்கம் - கலத்தலும், கூடலும்.

அ—திருக்க, மற்றைநாள் விடிவோறே அந்த பூராஹ்மணன் ப்ரதமம் வந்து ஸேவிக்க, அவனை எப்போதும்போலே வினவியருளி, “நீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்று நினைத்திருக்கிறது?” என்ன, “சிறிது ப்ரமாணங்கள் பூராஹ்மாவைப் பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவைப் பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் ருத்ரனே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிம்சயிக்கப்போமோ?” என்ன, “நல்லது” என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபைசெய்தருளி, “தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்றிருப்பீர்?” என்ன, “தேவரீர் ‘ஸ்ரீய:பதி நாராயணனே பரதத்வம்’ என்று அருளிச்செய்யுமே; அதொழிய அடியேன் வேறொன்று அறியேன்” என்ன, “இன்னம் உமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது ஏது?” என்ன, “‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்’ என்று ப்ரஸாதித்தருளுமே. அத்நையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேன்” என்ன, திருவுள்ளமுகந்து, “அபசாரத்தை ஊமித் தருள, திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள” என்று அருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப் பார்த்து, “கண்டரே இருவர்க்கும் உண்டான தாரதம்யம்! ஆகையாலே இவரை வணங்கவோ? அவனை வணங்கவோ? இப்படியன்றோ ஸ்வரூபஸ்திதி இருந்தது” என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்தபூராய்ப்போனார்—என்று. /r “அணியன்” என்றத்தோடே சேர அருளிச்செய்கிருர் (துயக்கு மனந்திரிவு இத்யாதி) s திரியவிடுகையாவதென்? என்ன (உன் தேனே மலரும் இத்யாதி) t கீழே துயக்கு மயக்குகளுக்கு - ஸம்ஸய விபர்யய பரத்வம் சொல்லி, துயக்கு - மனந்திரிவு,

ஜீ-பார்த்திருக்க, மற்றைநாள் விடிவோறே அந்த பூராஹ்மணன் ப்ரதமம் வந்து ஸேவிக்க, அவனை எப்போதையும்போலே வினவியருளி, நீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்று நினைத்திருக்கிறது?” என்ன, “சிறிது ப்ரமாணங்கள் பூராஹ்மாவே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ருத்ரனே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிம்சயிக்கப்போமோ?” என்ன, “நல்லது” என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபைசெய்தருளி, “தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்றிருப்பீர்?” என்ன, “தேவரீர் ‘ஸ்ரீய:பதி நாராயணனே பரதத்வம்’ என்று அருளிச்செய்யுமே, அதொழிய அடியேன் வேறொன்று அறியேன்” என்ன, “இன்னம் உமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென்?” என்ன, “‘எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்’ என்று ப்ரஸாதித்தருளுமே. அத்நையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேன்” என்ன, திருவுள்ளமுகந்து, “அபசாரத்தை ஊமித்தருள, திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள” என்று அருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப்பார்த்து, “கண்டரே இருவர்க்கும் உண்டான தாரதம்யம்! ஆகையாலே இவரை வணங்கவோ? அவனை வணங்கவோ? இப்படியன்றோ ஸ்வரூபஸ்திதி இருந்தது” என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்தபூராய்ப்போனார்—என்று. /r “அணியன்” என்றத்தோடே சேர அருளிச்செய்கிருர் (துயக்கு மனந்திரிவு இத்யாதி) s திரியவிடுகையாவதென்? என்ன (உன் தேனே மலரும் இத்யாதி) t கீழே துயக்கு மயக்குகளுக்கு ஸம்ஸய விபர்யய பரத்வம் சொல்லி, துயக்கு - மனந்திரிவு, மயக்கம் - கலவியாகவும் அருளிச்செய்கிருர் (திரிய

7. தோளினை மேலும்நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும்
தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணத் துழாயுடை யம்மான்
கேளினை யொன்றுமி லாதான் கிளரும் சுடரொளி மூர்த்தி
நாளினைத் தொன்று மகலா னென்னுடை நாளினு ளானே

ஆ— 7. வ்யா:— (தோளினை) தம்மோடு கலந்தருளுகக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய், நிருபமமாய், ஸ்வபுராணிகமான அழகுக்குமேலே, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காகத் தண்ணத்துழாய்கொண்டு அணிந்து, ஒரு க்ஷண மாத்ரம் என்னை விடில் துரிக்கமாட்டாத ஸ்வபுராவனாய்க்கொண்டு என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தருளினான் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காகத் திருத்துழாயாலே திருமேனியெல்லாம் அலங்கரித்துக்கொண்டு, எம்பெருமான் என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார். எனக்கு ஸ்துதிவிஷயமானான் என்றுமாம்.

வ்யா:— (கேள் இனை ஒன்றும் இலாதான்) தன்னுடைய ஸ்வரூப குணதிகைக்குத் திரளவும் தனியும் ஒப்பில்லாதான்; பூர்ணமான ஒப்பில்லாதான் என்றுமாம். (கிளரும் சுடர் ஒளிமூர்த்தி) கிளராநின்றுள்ள ஒளஜ்வல்யத்தையுடைய ஒளியே வடிவாக உடையவன். (நாள் அனைந்து ஒன்றும் அகலான்) நாள்தோறும் அனைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், நிரதிஸயபேடாக்யபூதனானவன் நிரந்தரமாக என் நாவினுள்ளேயானான் என்கிறார்.

ஈ— (என்னுடைத் பதோளிணையானே) v என்னளவில் w அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாடி திருத்தோளிலே இருக்குமாபோலே இராநின்றான். 6.

அ— மயக்கம்-கலவியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (திரியவிட்டு இத்யாதி) v, w (என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது - "துயக்கன் மயக்கன்" என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து. ப த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "மயக்கன்" என்றதின் சரமாவதி - "தோளிணையான்" என்றது என்று கண்டுகொள்வது. w அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கை மாத்ரமன்றிக்கே. "காயமும் சீவனும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவர்க்குமே" என்று அந்வயம். "என் நெஞ்சினுள்ளான் மாயன் யவர்க்கும்" என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 6.

இ— விட்டு இத்யாதி) v, w (என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது - "துயக்கன் மயக்கன்" என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து. ப த்விதீயார்த்தத்துக்கு "மயக்கு" என்றதின் சரமாவதி, "தோளிணையான்" என்றது என்று கண்டுகொள்வது. w அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கை மாத்ரமன்றிக்கே. "காயமும் சீவனும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவர்க்குமே" என்று அந்வயம். 6.

ப— தோளிணை மேலும்—(ரக்ஷகமான) திருத்தோள்களிலும், நல்—அபிமதவிஷய மிருக்கும், மார்பின் மேலும்—திருமார்பிலும், சுடர்—சேஷித்வௌஜ்வல்யத்தை யுடைய, முடி மேலும்—திருமுடியிலும், தாளிணை மேலும்—சேஷபூதர் பற்றும் திருவடிகளிலும், புனைந்த—அணியப்பட்ட, தண்ணந்துழாயுடை—செவ்வித் திருத் துழாயையுடைய, அம்மான்—ஸ்வாமியாய், கேள்—(இவ்வொப்பனை யழகுக்குப்) பொருந்தின, இணை—உபமை, ஒன்றும்—ஒருபடியாலும், இலாதான்—இல்லாத வனாய், கிளரும் சுடர்—(ஸ்வாபாவிக தேஜஸஸோடே திருத்துழாயின் ஒளியும் கலந்து) அபிவ்ருத்தமான சுடர் விடுகிற, ஒளி மூர்த்தி—தேஜோமய திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனவன், நாள்—நாடோறும், அணைந்து—கிட்டி, ஒன்றும்— சிறிதும், அகலான்—அகலாதவனாய்க்கொண்டு, என்னுடை நாவினுளான்—என் னிஹ்வாஸ்தாநத்திலேயானான். கேள் - பொருத்தம். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்— நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு, என் நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— (தோளிணை இத்யாதி) அபிமதவிஷயத்தையணைவார் புழுகு நெய் யொட்டிக்கொண்டு போமாபோலே, தாமுகந்தபடியே திருத்துழாயாலே திரு மேனியையெல்லாம் அலங்கரித்து வந்தபடி. (தோளிணைமேலும்) 1. “**सुगन्धं परिष्वजे**” (ஸுகுடும் பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே அணைக்கும் தோள்களிலும். (நன் மார்பின்மேலும்) அவன் அப்படி அணைக்கைக்குப் பற்றாசான பிராட்டி யிருக்கிற திருமார்விலும். (சுடர்முடி மேலும்) இவ்வணைக்கைதான் வகுத்த விஷயமாகிலிறே புருஷார்த்தமாவது; அந்த சேஷித்வ ப்ரகாஸகமான ஸர்வாதிகத்வ லக்ஷணமான திருவபிஷேகத்திலும். (தாளிணை மேலும்) அந்த சேஷித்வத்துக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளிலும். (புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்) சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். இதுதான் ஸர்வாதிகத்வ லக்ஷணமிதே. (கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) “கேழென்று - அழகும், நிறமும், / ஒளியும்; கேளென்றத்தை - தேழாக்கி, அத்தாலும் ஒப்பாய், இணை யென்றும் ஒப்பைச் சொல்லுகிறதாய், திரளவும் ஒப்பில்லை; ஒரு வகையாலும் ஒப்பைச் சொல்லப்போகாது” என்பார்கள். “கேளென்று உறவாய், இணை யென்று சேர்த்தியாய், ஸர்வதூ ஸாத்ருஸ்யம் சொல்லலாவதொன்றில்லை” என்பர் பட்டர். (கிளரும் சுடர் ஒளிமூர்த்தி) சுடரென்றும், ஒளியென்றும் பர்யாயம். மிக்க ஒளி என்றபடி. ஒப்பனை மிகையான வடிவையுடையவன். (நாள் அணைந்து ஒன்றும் அகலான்) நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலு கிறிலன். (என்னுடை நாவினுளானே) எனக்கு ஸ்துதிவிஷயம் என்னுதல், என்னுடைய நாக்கினுள்ளே நின்றான் என்னுதல். 7.

/ “ஒப்பும்” என்று இருந்தால் மேல் வாக்யத்தோடு பொருந்தும்.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:—(தோளிணை இத்யாதி) b அபிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்துக்குப்போவார், அவர்கள் உகந்தபடியே c பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வார் உகந்தபடியே திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதனாய் வந்தானாயிற்று. d இவர் உகப்பதும் அதுவே, d₂ அவன் கொடுப்பதும் அதுவேயிறே. eA புள்ளூர்தி கள்ளாரும் துழாய்க் கொயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை உடையராயிருப்பர். திருத்தாயார் சொல்லும் போதும் fB “வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடர்” என்னும். f₂ இவர்தாம்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (தோளிணை மேலும் இத்யாதி) a இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தமாவது—(நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்) என்று.

b இவர் உகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (அபிமத இத்யாதி) இவரும் அபிமதராகையாலே என்றபடி. c (பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்து இதி) அத்ர த்ருஷ்டாந்தத்வேந 1. “வராஹருத்ராபேண” 2. “ஸ்திதயா பார்ஸ்வதர்ஸாபி” 3. “தம் வைஸ்ரவண ஸங்காஸம்” இதி ஸ்லோகதர்யஞ்ச த்ருஷ்டவ்யம். ப₄க₃வத₃பி₄மதவிஷய: பராங்குஸார்ய இத்யத்ர ப்ரமாணத்வேந C “என்னதுன்னதாவியும் உன்னதென்னதாவியும் இன்ன வண்ணமே தின்ருய்—என்னதாவி மேலையாய்” இத்யாதி₃கம் த்ருஷ்டவ்யம். d, d₂ துளஸீத₃ாமாலங்கருதத்வேந ஆக₃மதம் பராங்குஸார்யஸ்ய அத்யந்தமிஷ்டம் கிம்? ப₄க₃வாநபி ததே₃வ த₃த₃ாதி கிம்? இத்யத்ர ராஹ (இவர் உகப்பதும் இதி) e...|இதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (புள்ளூர்தி இத்யாதி) e திருவிருத்தம்—பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபூரவண க்ருஷ்ணனுடைய மதுஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்த வாயையுடைத்தான மலரிலே அபி₄நிவிஷ்டமான நெஞ்சோடே கூட. f (வண்டு திவளும் இத்யாதி) வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணி, ரஸாயநஸேவை பண்ணினாற்போலே

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (தோளிணை இத்யாதி) a இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தமாவது—(நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்) என்று.

b இவர் உகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (அபிமத இத்யாதி) இவர் அபிமதராகையாலே என்றபடி. c (பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்து இதி) அத்ர த்ருஷ்டாந்தத்வேந 1. “வராஹருத்ராபேண” 2. “ஸ்திதயா பார்ஸ்வதர்ஸாபி” 3. “தம் வைஸ்ரவண ஸங்காஸம்” இதி ஸ்லோகதர்யஞ்ச த்ருஷ்டவ்யம். ப₄க₃வத₃பி₄மதவிஷய: பராங்குஸார்ய இத்யத்ர ப்ரமாணத்வேந C “என்னதுன்னதாவியும் உன்னதென்னதாவியும் இன்னவண்ணமே தின்ருய்—என்னதாவி மேலையாய்” இத்யாதி₃கம் த்ருஷ்டவ்யம். d, d₂ துளஸீத₃ாமாலங்கருதத்வேந ஆக₃மதம் பராங்குஸார்யஸ்ய அத்யந்தமிஷ்டம் கிம்? ப₄க₃வாநபி ததே₃வ த₃த₃ாதி கிம்? இத்யத்ர ராஹ (இவருகப்பது இதி) e...| இதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (புள்ளூர்தி இத்யாதி) e திருவிருத்தம்—பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபூரவண க்ருஷ்ணனுடைய மதுஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்த வாயையுடைத்தான மலரிலே அபி₄நிவிஷ்டமான நெஞ்சோடே கூட. f (வண்டு திவளும் இத்யாதி) வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணி, ரஸாயநஸேவை பண்ணினாற்போலே ஒளிவிடும்படியான திருத்

ஈ-gA 'விரைமட்டலர் தண்டுழாய்' என்னும்; hB கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய்பூண் மென் முலைக்கு என்று மெலியும்; i அவனும் jC "தன் மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கல்லது கொடான். (தோளிணை மேலும்) k 1. "சுராட் பரிபுஷஜே" (ஸுகூடம் பரிபுஷஜே) என்கிறபடியே l அணைக்கக் கணிசிக்கிற திருத்தே ஸ்களிலும்.

(நன் மார்பின்மேலும்) m அணைப்பிக்குமவளிருக்கிற திருமார்பிலும். (சுடர் முடிமேலும்) n அணைத்துக்கொண்டுநின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தவாறே, தன்னுடைய

அ—ஒளியிடும்படியான திருத்துழாயைக் கொடுக்கிறீர். g (விரைமட்டலர் இத்யாதி) பரிமளமும் மதுவும் பரம்பின செவ்வித்திருத்துழாய் என்னுநிற்கும். i இதுவும் திருத்தாயார் வார்த்தையாகிலும். "என்னும்" என்று - மகள் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே; "இவர்தாம்" என்னக் குறையிலேயே. h (கண்ணன் கழல் இத்யாதி) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ண்யமாகிற பொன்னுலே செய்யப்பட்ட ஆபரணஸோபையை உடைய, வில்லேஷாஸஹமான துவண்ட முலைக்கு அலங்காரமாகவேவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே க்ருஸ்ஸரீரையாகாநின்றான். l, j "அவன் கொடுப்பதும் அதுவே" (d) என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவனும் இத்யாதி) j (தன் மன்னுநீள் இத்யாதி) தன்னுடையதாய். ஆஸ்ரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின் மேலே மன்னின ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி உகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான். k "தோளிணைமேலும்" இத்யாதி, க்ரமநியாமகம் த்வேதா வததி (ஸுகூடம் இத்யாதி) l (அணைக்கக் கணிசிக்கிற இதி) அத்ர கர்த்தா பராங்குஸார்ய:.

m (அணைப்பிக்குமவள்) புருஷகாரபூதையாகையாலே. n (அணைத்துக்கொண்டு நின்று இதி) 2. "ஆதிராஜ்யமதி, கம் பு, வநாநாமீஸ! தே பிஸுநயந் கில மௌளி: l குளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசே:

இ—துழாயைக் கொடுக்கிறீர். g (விரைமட்டலர் இத்யாதி) பரிமளமும், மதுவும் விரவின செவ்வித்திருத்துழாய் என்னுநிற்கும். i இதுவும் திருத்தாயார் வார்த்தையாகிலும். "என்னும்" என்று - மகள் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே, "இவர்தாம்" என்னக் குறையிலேயே. h (கண்ணன் கழல் இத்யாதி) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ண்யமாகிற பொன்னுலே செய்யப்பட்ட ஆபரணஸோபையுடைய, வில்லேஷாஸஹமான துவண்ட முலைக்கு அலங்காரமாகவேவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே க்ருஸ்ஸரீரையாகாநின்றான். l, j "அவன் கொடுப்பதும் அதுவே" (d) என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவனும் இத்யாதி) j (தன் மன்னுநீள் இத்யாதி) தன்னுடையதாய், ஆஸ்ரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின் மேலே மன்னின ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி உகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான். k "தோளிணை மேலும்" இத்யாதி, க்ரமநியாமகம் த்வேதா வததி (ஸுகூடம் இத்யாதி) l (அணைக்கக் கணிசிக்கிற இதி) அத்ர கர்த்தா பராங்குஸார்ய:.

m அணைப்பிக்குமவள்) புருஷகார பூதையாகையாலே. n (அணைத்துக்கொண்டுநின்று இதி) 2. "ஆதிராஜ்யமதி, கம் பு, வநாநாமீஸ! தே பிஸுநயந் கில மௌளி: l குளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசே:

ப்ர— k1. (தோளிணை) श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेशे (८)—“सोऽप्येनं वज्रवज्राजकृतचिह्नेन पाणिना। संस्पृश्याकृष्य च प्रीत्या सुगाढं परिपुष्यजे ॥ २ ॥”

ஈ-ஸேஷித்வ ப்ரகாஸகமாயிருக்கிற c திருவபிஷேகத்திலும். (தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்) p தன்னுடைய ஸேஷித்வத்தை ஸ்திதிப்பிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். q தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர்—“வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இடுவர்கள்; r அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு இட்டான்; ப்ரணயிகளாயிருப்பார் அநந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்கு இடுவர்கள். அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற s கோயில்கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான்; ஆயுதத்துக்கும் அபிமதவிஷயத்துக்கும் இட்டால், பின்னைத் தாந்தாம் விநியோகம் கொள்ளுமித்தனையிறே; ஆகையாலே தான் குடினான்; t ஸேஷம் பின்னை அடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார்; ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான்; u ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே. v A தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசரர் உடல் வேறுப் பிளந்து வியப்பொருவார் அடியாரிறே; w நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்குத்

அ-ஹஸ்திபூஷண! புவத்யுத்யாத்ரி: ||” என்றது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம். o (திருவபிஷேகத்திலும்) கிரீடத்திலும். p (தன்னுடைய ஸேஷித்வத்தை இதி) B “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்” C “வடிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க” இதி-பேராக்யதாதிஸயேந ப்ராப்தத்வேந ச ஸ்வயம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பூந்திநெள பூத்வா ஸேஷித்வம் ஸ்திதிக்குருத: சரணௌ இதி பாவ: . q “தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர்” இத்யாதியாக்யம் ரஸோக்தியாயிருக்கச்செய்தே. தாத்பர்யாந்தரமாயும் இருக்கிறது. r (அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு) ஸங்கு சக்ராத்யாயுத்யுரங்களாகையாலே. s கோயில் கட்டணம்-அந்த:புரம்; 1. “மலயஜஸஸிலிப்தம் மாலதித்யாமதல்பம் ஸுமணிஸரவிதாநம் கௌஸ்துபுஸ்வஸ்திதிபம் | த்ருஜவ்ருஷவிஷாணோல்லேகசித்ரம் ச லக்ஷ்மீலலிதக்ருஹமுபாஸே ரங்குஸர்வம்ஸஹோர: ||” t (ஸேஷம்பின்னை இதி) ரஸோக்தி: . u சரணௌ த்யாஸா: கிம், த்யாஸா வா சரணௌ ஸ்யாதாம்? த்யாஸாநாம் ஸ்வபேரகேரபகரணபூதம் மால்யாதிகம் த்யாதவ்யம் கிம்? இதி ஸங்காத்யவயஞ்ச பரிஹரந்நாஹ (ஆபத்துக்கு இதி) v அப்படி எங்கே உதவிற்று? என்ன (தளர்ந்தும் இத்யாதி) ஸகடாஸுரனுடைய உடலானது—கோப்புக் குலைந்து நடுவே

யி-ஹஸ்திபூஷண! புவத்யுத்யாத்ரி: ||” என்றது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம். o திருவபிஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும். p (தன்னுடைய ஸேஷித்வத்தை இதி) B “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்” C “வடிவினையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க” இதி - பேராக்யதாதிஸயேந ப்ராப்தத்வேந ச ஸ்வயம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பூந்திநெள பூத்வா ஸேஷித்வம் ஸ்திதிக்குருத: சரணௌ இதி பாவ: . q “தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர்” இத்யாதியாக்யம் ரஸோக்தியாயிருக்கச்செய்தே. தாத்பர்யாந்தரமாயும் இருக்கிறது. r (அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு) ஸங்கு சக்ராத்யாயுத்யுரங்களாகையாலே. s கோயில் கட்டணம் - அந்த:புரம்; 1. “மலயஜஸஸிலிப்தம் மாலதித்யாமதல்பம் ஸுமணிஸரவிதாநம் கௌஸ்துபுஸ்வஸ்திதிபம் | த்ருஜவ்ருஷவிஷாணோல்லேகசித்ரம் ச லக்ஷ்மீலலிதக்ருஹமுபாஸே ரங்குஸர்வம்ஸஹோர: ||” t (ஸேஷம்பின்னை இத்யாதி) ரஸோக்தி: . u சரணௌ த்யாஸா: கிம், த்யாஸா வா சரணௌ ஸ்யாதாம்? த்யாஸாநாம் ஸ்வபேரகேரபகரணபூதமால்யாதிகம் த்யாதவ்யம் கிம்? இதி ஸங்காத்யவயஞ்ச பரிஹரந்நாஹ (ஆபத்துக்கு இதி) v அப்படி எங்கே உதவினது? என்ன (தளர்ந்தும் இத்யாதி) ஸகடாஸுரனுடைய உடலானது கோப்புக் குலைந்து நடுவே

ஈ—திருவடிகளே துணையானாற்போலேகாணும் அவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே x துணையானபடி” என்று அருளிச்செய்வர்.

(y கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) z “கேள்” என்ற இத்தைக் கேழென்றுக்கி, அதாவது ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதான் என்னுதல்; a அன்றிக்கே, “கேள்” என்று b உறவாய், சேர்ந்த ஒப்பில்லாதான் என்னுதல். (கிளரும்) c ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேல்மேலெனக் கிளராநிற்பதாய், d நிரவதிக தேஜோருபமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை உடையவன். e “சுடர்” என்றும், “ஒளி” என்றும் - பர்யாயம். இரண்டாலும் - மிக்க ஒளி என்றபடி. f ஒளி-பேரழகு. (மூர்த்தி) g கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பினை மிகையாம்படியான வடிவையுடையவன். (நாள் அணைந்து) நாள்தோறும் வந்து கிட்டுமத்தனையல்லது h கால்வாங்கமாட்டு கிறிலன். (என்னுடை இதயாதி) என்னுடைய i ஸ்துதிவிஷயமானான் என்னுதல்;

அ—முறிந்தும் வேரும்படி பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் கார்யங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே! w நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய, அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? என்ன (நம்முடைய இதயாதி) x “துணையானபடி என்று புட்டர் அருளிச்செய்வர்” என்று அந்வயம்.

y,z,a (கேளிணை ஒன்றும் இலாதான்) ஸாம்யம் த்விவிதம்-ஸர்வாகாஸாம்யம், ஏகாகாஸாம்யம் சேதி; தஸ்மிந் உபாயவிதே, ஸாம்யே கிஞ்சித்யபி ஸாம்யமஸ்ய நாஸ்தீதி ப்ரதமார்த்தம்; அநுருபத்ருஷ்டாந்தபூத: கஸ்சந பதார்த்தே, ஸ்ய நாஸ்தீதி த்விதீய: . b உறவு-ஸத்ருஸம். c ஆற்றுப்பெருக்கு-நதீப்ரவாஹம். d,e “நிரவதிக தேஜோருபமான” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (சுடரென்றும் இதயாதி) f (பேரழகு) என்று அர்த்தாந்தரம்; ஸமுதாயஸோபேதி யாவத், g “புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” இதி - அலங்காரமபிதாய, ததுபரி விக்ரஹ வைலக்ஷண்யாபிதாய நபுலிதமாஹ (கீழ்ச்சொன்ன இதி) h ஒன்றும்கலான்-ஏகதேஸமும் அகலான்; ஷணமபீதி வா. i முந்தின அர்த்தத்துக்கு நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷயமானான் என்றபடி. j ஸ்வாவயவ ஸம்ஸ்லேஷாபிதாய ந ப்ரகாணநௌசித்யாத் அபரிதோஷாத் பக்ஷாந்தரமாஹ (அன்றிக்கே வாசி திஷ்டம்) இதி. k வாசிந்த்ரியத்துக்கு விஷயம்-ஆதேயம்; j1. “யோ வாசி திஷ்டம்” என்கிறது த்ருஷ்டாந்தம். திவ்யாத்மஸ்வரூபம் வாசிந்த்ரியத்திலேயிருக்குமாபோலே இவருடைய வாசிந்த்ரியத்திலே விக்ரஹவிரிஷ்ட ஸ்வரூபம் இருக்கிறது என்றபடி; இது ப்ரகாணத்தோடே சேர்ந்த அர்த்தம். j,k யத்யவா : “வாசி திஷ்டம்-என்கிறபடியே என் நானிலே வந்து

ஜீ—முறிந்தும் வேரும்படி பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் கார்யங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே! w நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய, அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? என்ன (நம்முடைய இதயாதி) x “துணையானபடி என்று-புட்டர் அருளிச்செய்வர்” என்று அந்வயம்.

y,z,a (கேளிணை ஒன்றும் இலாதான்) ஸாம்யம் த்விவிதம்-ஸர்வாகாஸாம்யம், ஏகாகாஸாம்யஞ்சேதி; தஸ்மிந் உபாயவிதே, ஸாம்யே கிஞ்சித்யபி ஸாம்யமஸ்ய நாஸ்தீதி ப்ரதமார்த்தம்; அநுருபத்ருஷ்டாந்தபூத: கஸ்சந பதார்த்தே, ஸ்ய நாஸ்தீதி த்விதீய: . b உறவு-ஸத்ருஸம். d,e “நிரவதிக தேஜோருபமான” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (சுடரென்றும் இதயாதி) f அர்த்தாந்தரம் (ஒளி-பேரழகு) என்று; அதாவது-ஸமுதாயஸௌந்தர்யம். g “புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்ற அநந்தரம் வடிவைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (கீழ்ச்சொன்ன இதயாதி) h ஒன்றும்கலான் - ஏகதேஸமும் அகலான். i (ஸ்துதிவிஷயமானான்) நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷய

8. நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக் கலைகளுக் கெல்லாம்
ஆவியு மாக்கையும் தானே அழிப்போ டளிப்பவன் தானே
பூவியல் நால்தடத் தோளன் பொருபடை யாழிசங் கேத்தும்
காவிநன் மேனிக் கமலக் கண்ணென் கண்ணினு ளானே.

ஆ— 8. வ்யா:—(நாவினுள்) ஸாங்குஸகலவேத,ப்ரதிபாத்த்யனாய், தத்ஸ்வருபஸ்திதி
ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூதனாய், நிக்ஷிபஜக்துத்த்ய விபவ லய லீலனாய், புஷ்பஹாஸ
ஸுகுமாரனாய், சதுர்புஜனாய், ஸங்குசக்ர கத்தாத்ரனாய், இந்தீவரதௌ ஸ்யாமனாய்,
கமலபத்ராஷுனாயிருந்தவன், என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—ஸர்வவித்யாஸ்துலங்களுக்கும் ஸம்புத்யார்த்த ஸம்
பந்தநியமங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணும் ஸ்வ
பாவனா எம்பெருமான், என் கண்ணுள்ளே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்; என்
கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்றுமாம்.

வ்யா:— (நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்) ஜிஹ்வாக்,
ரத்திலே விகலியாநின்றுள்ள வித்யாஸ்துலங்களுக்கெல்லாம். ஆவியாகிறது -
அர்த்தம். ஆக்கையாகிறது - ஸம்புத்யம். அழிப்போடளிப்பாவது - வித்யையகள் கெடாமே
காக்கையும், லேகுகதேஷாஷாதிசுளாலே ஸ்வருபம் அந்யத்யாபவித்தால் அதை
ஸம்ஹரிக்கையும். (பூவியல் நால்தடந்தோளன்) திருமலைகளாலே அலங்க்ருதமான
நாலு திருத்தோள்களையும் உடையான். (பொருபடை என்று தொடங்கி) யுத்தஸாதந
மான திருவாழியையும் ஸீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தும் ஸ்வபாவனாய், ஒரு சாயல்
நெய்தலோடு ஒத்து அதிற்காட்டில் அத்யந்தவிலக்ஷணமான திருமேனியும், தாமரைப்
பூப்போலே இருந்துள்ள திருக்கண்களையும் உடையான். 8.

ஈ—அன்றிக்கே, j1.“वाचि तिष्ठन्” (வாசி திஷ்டந்) என்கிறபடியே என்னுடைய k வாகிந்
த்யூரியத்துக்கு விஷயமானான் என்னுதல். 7.

அ—புகுந்து நில்லாநின்றனென்னுதல்” என்று அத்யாஹருத்ய வாக்யம் பூரயித்வா, புந: ப்ராத
மிகார்த்தவிவரணம் - “என்னுடைய வாகிந்த்யூரியத்துக்கு” இதி வாக்யம் இதி ச யோஜயந்தி.
“தோளிணை” என்று தொடங்கி அடைவே உரை அந்வயம். 7.

ஜி—மானான். k வாகிந்த்யூரியத்துக்கு விஷயமானான் என்றது. அந்தர்யாமியானான் என்றபடி.
jபுருஹத்யாரண்யகே அந்தர்யாமி ப்ரூரஹ்மணே — “யோ வாசி திஷ்டந் வாசோऽந்தர:”
இத்யாதி. க்ரமேணாந்வயா. 7.

ப்ர— j1. (நாவினுள்ளானே) बृहदारण्यके अन्तर्यामिब्राह्मणे (५-७)—“यो वाचि तिष्ठन्
वाचोऽन्तरो यं वाक्न् वेद यस्य वाक् शरीरं यो वाचमन्तरो यमयति, एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृत:”

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், தர்ஸநீய விக்ரஹத்தோடே 1. “चञ्चुवि तिष्ठन्” (சஞ்ஞவி திஷ்டந்) என்கிறபடியே என் கண்ணுக்குள்ளேயானான் என்கிறார்.

நாவினுள் நின்று—நாவிடத்தில் நின்றும், மலரும்—பரவும், ஞானம்—ஜ்ஞானஸாதநமான, கலைகளுக்கெல்லாம்—வித்யாஸ்தாநங்களடைய, ஆவியும்—உயிரான அர்த்தமும், ஆக்கையும்—உடம்பான ஸப்தமும், தானே—தானிட்ட வழக்காய், அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே—அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாஸங்களும் தானிட்டவழக்கானவனாய், பூவியல்—பூமாருத, நால் தடந்தோளன்—நாலு பெரிய தோள்களை உடையனாய், (தோள்களிலே) பொரு—ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு, படை—ஆயுதமான, ஆழி—திருவாழியையும், சங்கு—திருச்சங்கையும, ஏந்தும்—ஏந்துமவனாய், காவி—நெய்தல்போலே, நல்—நன்றான, மேனி—திருநிறத்தையும், கமலம்—கமலம்போன்ற, கண்ணன்—கண்களையும் உடையவன், என் கண்ணினுளான்—(இவ்வழகோடே) என் கண்ணுக்குள்ளே ஆனான். பூவியல் என்று - பூவின் ஸ்வபாவமான மார்துவத்தைச் சொல்லவுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அது ஸாத்மித்தவாறே என் கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாவினுள் நின்று இத்யாதி) ஜிஹ்வாக்ரத்தில் விகஸியாநின் றுள்ள ஜ்ஞானஸாதநமான வித்யாஸ்தாநங்களுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) ஆவியென்று - ஆத்மா; ஆக்கையென்று - ஸரீரம்; அர்த்தத்தையும் ஸப்தத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக, ஸப்தார்த்த ஸம்பந்தநியமம் அவ னிட்ட வழக்கு என்றது. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) வித்யையைகளைப் ப்ரவர்த்திப் பித்து அழியாமே காக்கை - அளிக்கையாகிறது. அழிக்கையாகிறது - லேக்ய தேஷாஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அந்யதாபவித்தால், அவற்றை ஸம்ஹரிக்கை. / (பூவியல் நால்தடந்தோளன்) பூவை இயல்வாக உடைத்தாய், நாலாய், சுற் றுடைத்தான தோளையுடையவன். (பூவியல்) பூவாலே அலங்கருதமான தோள் என்னுதல், பூவையொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுதல். (பொரு படை ஆழிசங்கேந்தும்) பணைத்த கல்பகதரு பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலே யாயிற்று திவ்யாயுதங்களிருப்பது. பொரு படை - யுத்தஸாதநங்களானவை. (காவி நன்மேனி) காவி - நெய்தல். காவி உபமானமாகப் போராதபடியான நன்றான திருமேனி. (கமலக்கண்ணன்) புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன். (என் கண்ணினுளானே) என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தான் என்னுதல்; கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்னுதல். 8.

/ க்ரமாவிக்ஷயா வா. “அழிப்போடு” இதி த்ருதீயார்த்தம் அப்ராதாந்யமவலம்ப்ய வா. “அளிப்போடு அளிப்பவன்” இதி பாட்டாந்தரேண வா வ்யுத்க்ரம வ்யாக்யாநம் — என்பர்.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. உஸகலவித்யாவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன், உப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாவினுள் இத்யாதி) ஹிஹ்வாக்யரத்திலே விகலியாநின்றுள்ள ஹ்ருநஸாதநமான வித்யாவிசேஷங்களுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) ஆவியென்கிறது - அர்த்தத்தை. ஆக்கையென்கிறது - ஸப்யத்தை. c “இவ்வர்த்தத்தை இஸ்ஸப்யதம் காட்டக்கடவது” என்று நியமித்துவிட்டான் அவனாயிற்று. d ஆக, ஸப்யதார்த்தஸம்பந்தம் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) மந்தமதிகளான சேதநருடைய ப்ரதிபத்தி தேஷங்களாலும், லேக்யதேஷங்களாலும், பாடபேதங்களாலும் e இவை உருமாயுமளவிலே f ஸம்ஹரித்தும், அபேக்ஷித

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நாவினுள் இத்யாதி) உஸகலவித்யாவேத்யனான என்றது - “கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” என்றதைப்பற்ற. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தனம் ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாத்யகபாவம். ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினாலே ப்ரதிபாத்யன் என்றபடி. b (ப்ரமாணங்களாலே) 1. “ஆதித்யவர்ணம்” 2. “கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” இத்யாதிகளாலே.

c நிர்வாஹகத்வேந ஸாமாநாதிகரணயம் இத்யபிப்ராயேணஹ (இவ்வர்த்தத்தை இதி) இதம் வாக்யம். தத்தச்சப்யதவிசேஷ அர்த்தவிசேஷபரம். ஆக, ஸப்யதார்த்த ஸம்பந்தம் இதி வாக்யம் - ஸப்யதவாவச்சிந்த ஸப்யதார்த்தவாவச்சிந்தபரம். பதார்த்தாபித்யாத வேளாயாம் ஸப்யதார்த்த ஸம்பந்த நிர்வாஹகத்வாபித்யாதாத், அவதாரிகாயாம் ஸகல வித்யாவேத்யத்வாபித்யாதாச்ச. “ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” இத்யஸ்ய அர்த்தத்வயம் இதி த்யவ்ஷயம். த்யவீத்ய பக்ஷத்திலே, ஞானக்கலைகளுக்கு அபேக்ஷிதமான ஆவியும் ஆக்கையும் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி. ஏகார்த்தமாகவுமாம். d ஞானக்கலைகளை அழிப்பானென்? என்ன (மந்தமதிகளான இத்யாதி) இப்படி இத்தேஷங்களாலே உருமாய்ந்த இவற்றை யதாவாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ஸம்ஹரிக்கும் என்றபடி. ஆக, “ஞானக்கலைகள்” என்கிறதுக்கு - “அழிப்போடு” என்கிறத்தோடு அந்வயம் கூடுமிதே. e (இவை) என்றது - வித்யாவிசேஷங்களை. f ஸம்ஹரிக்கிறது கலியுகாந்தத்திலே;

ஐ— எட்டாம் பாட்டு. (நாவினுள் இத்யாதி) உஸகலவித்யாவேத்யனான என்றது - “கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” என்றதைப்பற்ற. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தனம் ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாத்யகபாவம். ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினாலே ப்ரதிபாத்யன் என்றபடி. b (ப்ரமாணங்களாலே) 1. “ஆதித்யவர்ணம்” 2. “யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” இத்யாதிகளாலே.

c “ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” என்ற ஸாமாநாதிகரணயம் நிர்வாஹய நிர்வாஹக பாவ நிபந்தனமாக அர்த்தாந்தரம் (இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி) இந்தப்பக்ஷத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கு அபேக்ஷிதமான ஆவியும் ஆக்கையும் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி. c ப்ரஸிதம் (ஆக இத்யாதி) ஏகார்த்தமாகல். d ஞானக்கலைகளை அழிப்பானென்? என்ன (மந்தமதிகளான இத்யாதி) இத்தேஷாதிங்களாலே உருமாய்ந்த இவற்றை யதாவாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ஸம்ஹரிக்கும் என்றபடி. e (இவை) என்றது, வித்யாவிசேஷங்களை.

நீ-ஸமயத்திலே த்ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறான் தானே. h “அல்லாத த்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரம் களைச் சொல்லுகிறது” என்பாரும் உண்டு.

i (பூவியல் இத்யாதி,) j பூவாலல்லது செல்லாதபடி ஸுகுமாரமாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே, நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களை உடையவன். k பூவியல் - பூவாலே அலங்கருதமான தோள் என்னுதல் ; l பூவையொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவன் என்னுதல். (பொரு படை) m பணைத்துப் பூத்த கல்பக தருபோலேயாயிற்று — யுத்த, துத்துக்குப் பரிகரமான திவ்யாயுதங்களை துரித்தால் இருக்கும்படி: n பொரு படை - யுத்த, ஸாத, நங்களானவை. (o காவி நன்மேனி) p அவ்

அ-தூஸ்குஷ்டிக்கிறது க்ருதாதிமிலே என்றபடி. h (அல்லாத ஸ்குஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை) என்றது-
பரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்குஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை என்றபடி.

1. "பூனியல் நால்தடம்" இதி பு,ஜவிசேஷணம்; J,k தத்ர ச அர்த்தத்வயம் - இயற்றப்படுவதாய் - நடத்தப்படுவதாய் - தூரிக்கப்படுவதாய் இதி ப்ரதமம்; பூவாலே இயற்றப்பட்ட இதி த்விதீயம்; 1பு,குவத்விசேஷணம் இதி த்ருதீயம். தடம் - பெருமை. Jயத்வா, (பூவாலல்லது) பூவாலே இயலாநின்ற என்றபடி; இயலுகை - செல்லுகை. k(பூவாலே அலங்க்ருதமான) பூவானது இயலாநின்ற என்றபடி. 1(பூவையொழிய) இந்தப் பக்ஷத்தில், "பூனியல்" என்கிறது - கமலக்கண்ணனுக்கு விசேஷணம். யத்வா, முந்தின அர்த்தவிவரணம் (பூவையொழிய இத்யாதி) n "ஏந்தும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பணைத்துப் பூத்த இத்யாதி) யத்வா. பூனியல், பொருபடை ஆழிசங்கேத்தும், நால்தடந்தோள் இத்யந்வயம்; ஸர்வேஸ்வரன் திருக் கைகளிலே இருக்கும்போது பூவினுடைய ஸ்வபூவத்தை உடையவைகளாய், யத்வா, ஸமயத் திலே தத்பரிகரமாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை தூரிக்குமவைகளாய், நாலாய், பெரியவைகளா யிருக்கிற தோள்களையுடையவன் இத்யர்த்தஞ்ச ஹ்ருதி, தித்யாஹ (பணைத்து இதி) 1. "திவ்யாஸ்த்ரபுஷ்பிதசதுர்பு,ஜமத்யுதாரம் ரங்கூஸ்பதம் மம ஸுபூரயமாஸ்ரயாணி||" A "கற்பகக்காவன நற்பல தோளற்கு" இத்யாதி,கம் அநுஸந்தேயம். n "பொருபடை" என்றதுக்கு அர்த்தம் (யத்வா, ஸாத்ருங்களைஎனவை) என்று. p ஆயுதங்களைச்சொன்ன அதத்தாம் திருமேனியைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்வாயுதங்களாலே இத்யாதி) o காவி-நெய்தல்; நீலோத்பலமித்யர்த்தம். q நீலோத்பலஸத்ருஸனிக்ரஹ இதி வக்துமுத்யம்ய த்ருஷ்டாந்த த்யாஸ்டாந்திகயோ: ஸ்வரூபம் பராமுஸ்ய, புதர்த்யாஸ்டாந்திகமேவ விசேஷயதீத்யபி,பா

ஜீ—f ஸம்ஹரிக்கிறது கலியுகாத்தத்திலே; g ஸ்ருஷ்டிக்கிறது க்ருதயுகாதி,யிலே என்றபடி.
h (அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை) ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை.

1 (பூவியல்) இயல்வு - ஸ்வபுராவம். 1 பூவின் ஸ்வபுராவமான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய என்று முந்தின அர்த்தம்; பூவாலல்லது செல்லாத என்றது - ஸௌகுமார்ய உபபாதம்; செல்லாத - துரியாத. k துவிதீயார்த்தத்தில், இயல்வு - அலங்காரமாய், பூவாலே அலங்கருத மான தோன் என்றபடி. 1 ப்ரதமார்த்தவிவரணம் (பூவையொழிய இத்யாதி) n "ஏத்தும்" என்றதுக்கு புராவம் (பணைத்து இத்யாதி) தடம் - பெருமை. n "பொருபடை" என்றதுக்கு அர்த்தம் (யுத்தஸாதநங்களானவை) என்று. p ஆயுதாதந்தரம் திருமேனியைச் சொன்னதுக்கு புராவம் (அவ்வாயுத இத்யாதி) o காவி - நெய்தல். q "நல்" என்கிற விசேஷணத்துக்கு

9. கமலக்கண் ணனென்கண்ணி னுள்ளான் காண்ப னவன்கண்க ளாலே
அமலங்க ளாக விழிக்கும் ஐம்புல னுமவன் ழுர்த்தி
கமலத் தயன்நம்பி தன்னைக் கண்ணுத லானெனும் தோற்றி
அமலத் தெய்வத்தோ டுகை மாக்கியென் நெற்றியு ளானே.

ஈ—வாயுத,ங்களாலே விரோதி,யைப்போக்கி அநுப,விக்கும் வடிவழகு. (நன்மேனி)
௧காவி - வடிவழகுக்கு உபமாநமாக நேர்நில்லாமையாலே, “நன்மேனி” என்கிறார்.
(கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளானே) r இவர் கண்வட்டமொழியப் புறம்பே
போனால் s கண்வட்டக்கள்ளனாமே. t பெருவெள்ளத்திலே ஒரு u சுழிபோலே திருக்கண்
கள். (v என் கண்ணினுள்ளானே) w ப்ராக்குத விஷயங்களை அநுப,வித்துப்போந்த என்
கண்ணுக்குத் தன்னை விஷயமாக்கினான். 8.

அ—யேனாறு (காவி வடிவழகுக்கு இதி) 1. “சந்த்ரகாந்தாநாம்” இதிவத். r,s “கண்ணினுள்ளானே”
இத்யவத,ரணாம் ஹருதி, நித,ரய, அந்யத்ர ந க,ச்சு,தித்யத்ர ஹேதும் சாடுக்த்யா த,ர்யயதி
(இவர் கண்வட்டமொழிய இத்யாதி,) கண்வட்டம் - சக்ஷுர்விஷயதே,ஸம். இத,ரநீமக,ச்சு,த்
சேத் ப,ர்சாத் பராங்குஸார்ய சக்ஷுர்விஷயதே,ஸே ஸமாச,மதாவஸரே 2. “ஹீரேஷா ஹி
மமாதூலா” இதி சோரவத் அதிலஜ்ஜிதோ ப,வேதி,தி ஸ்வப,ரவார்த்த,;. s கண்வட்டக் கள்ள
னாவது - ஸ்தேஹித்தவன் சொல்லை மறுத்தால் அவன் கண்முன்னே வர ப,யப்படுமவன்.
சாடுவுக்கு - டங்கஸாலைலிலே க்ருத்ரிமப்பணம் போட்டவன். t விக்,ரஹஸௌத்த,ர்யமபி,த,ரய,
தது,பரி லோசதஸௌத்த,ர்யபி,த,ரப,லிதமாஹ (பெருவெள்ளத்திலே இதி) u சுழி-ஆவர்த்தம்.
விக்,ரஹஸௌத்த,ர்யமேவ ஸ்வஸ்யித் திமக,தாத் கரோதி; தச்ச அபரம்; தத்ர க,ர்சித்
ஆவர்த்த,ர்சேத் கிமுதேதி ப,ரவ;. 3. “ராம: கமலபத்ராக்ஷ:” இதிவத். ராம: - ஸர்வாங்க,
ஸுத்த,ர இத்யர்த்த,;. v,w என்னின் தாத்பர்யம் (ப்ராக்குத இத்யாதி,) * பொருபடையாழி
சங்கேத்தும் பூவியல் நால்தடந்தோளன்” என்று அந்வயம். “நாவினுள்” என்று தொடங்கி,
அடைவே உரை அந்வயம். 8.

ஜீ—ப,ரவம் (காவி வடிவழகு இத்யாதி,) காவியில் விலக்ஷணமான மேனி என்றபடி. 1. சந்த்ர
காந்தாநாம்” இதிவத். சந்த்ராத் காந்தாதநம். r,s “கண்ணினுள்ளானே” என்கிற அவத,ர
ணார்த்தம் (இவர் கண்வட்டம் இத்யாதி,) கண்வட்டம்-சக்ஷுர்விஷய ப்ரதே,ஸம். s கண்வட்டக்
கள்ளனாவது - ஸ்தேஹித்தவனுக்கு ஒன்று வேண்டியிருக்க, செய்யாவிட்டால் அவன் கண்முன்னே
வர ப,யப்படுமாபோலே. 2. “ஹீரேஷா ஹி மமாதூலா” என்கிறபடியே த்,ருஷ்டிவிஷயமாக
ப,யப்படுகையென்று ஸ்வப,ரவார்த்த,ம். சாடுவுக்கு, கண்வட்டக்கள்ளன் - டங்கஸாலைலிலே
க்ருத்ரிமப்பணம் அடிக்கிறவன். கண்வட்டம் - டங்கஸாலை. t திருமேனியைச்சொன்ன அநந்தரம்
திருக்கண்களைச் சொன்னதுக்கு ப,ரவம் (பெருவெள்ளத்திலே இத்யாதி,) v,w “என்” என்றதுக்கு
ப,ரவம் (ப்ராக்குத இத்யாதி,) “நாவினுள் தின்று மலரும்” என்று தொடங்கி, “அளிப்பவன்
தானே, பொருபடையாழி சங்கேத்தும் பூவியல் நால்தடந்தோளன் காவிறன்மேனி” இத்யாரப்ய
அந்வயம். 8.

* வால்மீகி ப,க,வான் 1. ‘சந்த்ரகாந்தாநாம்’ என்று ‘சந்த்ரனைப்போலே இனிய முக,த்தை
யுடையவன்’ என்று சொன்னபிறகு, அதைத் தானே அழித்து 1. ‘அதிவ ப்ரியத,ர்யநாம்’ என்று
சொன்னதிலே நோக்கு.

ஆ— 9. வ்யா:— (கமலக்கண்ணன்) ப்ரஹ்மாதி, ஸ்தாவராரந்தமான ஸகல ஜகத் தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன், என் கண்ணினுள்ளே புருந்தருளினான்; நானும் அவனை என் கண்களால் காணப்பெற்றேன்; அவனும் தன்னுடைய ஸீதளமான அழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருளாநின்றான்; இப்படி மற்றுமுள்ள ஸ்ரோத்ராதி, ஸகல கரணங்களாலும் அவனையே புஜிக்கப்பெற்றேன். நிரவதிகமான நிரவ்ருதி எனக்கு ஸாத்தித்தவாறே, பின்னை என் நெற்றியுள் நின்றருளினான் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான எம்பெருமான், என் நெற்றியிலே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (காண்பன் என்று தொடங்கி) நானும் அவனைக் காணுநின்றேன்; தன்னைக் காணவல்லேனும்படி நிர்த்தேஜாக எனனை நோக்கியருளாநின்றான்; அவனுடைய திருவழகைக்கண்டு, என் இந்த்ரியங்களும் அவனுக்கு ஸரீரவத், விதேய மாயிற்றன. (கமலத்தயன் என்று தொடங்கி) கமலாஸநனாய், ப்ரதாநனாய் ப்ரஹ்மாவை லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடுங்கூடத் தோன்றுவித்து, ஸத்வப்ரகரரான தேவர்களோடுங்கூட லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குமவன். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், என்கண்களிலே நின்று ப்ரகாஸியாநிற்கச்செய்தே, ஸகலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடமத்யத்திலே ஆனான் என்கிறார்.

கமலக்கண்ணன் — கமலக்கண்ணனானவன், என் கண்ணினுள்ளான் — என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாநிற்கும்; (அத்தாலே 1. "न चक्षुषा पश्यति" (ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி) என்கிற நிலை தவிர்ந்து) காண்பன் — நானும் அவனைக் காணுநின்றேன்; (அதுக்கடி—) அவன் — அக்கமலக்கண்ணன், கண்களாலே — தன் கண்களாலே, அமலங்களாக — அஜ்ஞாநாதி, மலம் போம்படி, விழிக்கும் — பார்த்தருளாநிற்கும். (அத்தாலே—) ஐம்புலனும்—சக்ஷுரிந்த்ரியமும் இந்த்ரியாரந்தரங்களோடு வாசியற, அவன் மூர்த்தி—அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாயிற்று; (இப்படிச் செய்தவன் ஆரென்னில்;) கமலத்து — கமலஸம்பவனாகையாலே, அவன் — அஜனென்று பேராய், நம்பி தன்னை-ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபயுக்த ஜ்ஞாநாதி, பூர்ணனான ப்ரஹ்மாவை, கண்ணுதலானொடும்—லலாடநேத்ரத்வத்தாலே வ்யக்தஸக்திகளுள் ருத்ரனோடே, தோற்றி—தோற்றுவித்து, (அவர்கள் முதலாக) அமலம்—ஸத்வோத்தரைகளான, தெய்வத்தோடு—தேவதைகளோடே, உலகம்—லோகங்களையும், ஆகக்—ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், (இந்நிலை குலையாதே) என்—என் அவயவைகதேஸமான, நெற்றியுள்ளான்—நெற்றியிலே ஆனான்.

உலகமாக்கி என்று - பேர். கண்ணுதலானொடும் என்று - ருத்ரனுடைய அப்ரதாநத்வம் தோற்றுகிறது. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—ஸ்வஸங்கல்பைகதேஸுத்திலே ஸர்வத்தையும் உண்டாக்கினவன், என்னுடைய ஸரீரைகதேஸுத்தைப்பற்றித் தான் உளனாக நிகையாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) புண்டூரீகாக்கூனான ஸர்வேஸ்வரன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான்; 1. “न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम्” (ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்) 2. “न चक्षुषा पश्यति” (ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி) என்கிற மர்யாதை, குலைந்தது. (காண்பன்) நானும் அவனைக் காணுநின்றேன். காண்பன் என்கிறவிடம் வர்த்தமானம். நீர் காணவல்லீராயிற்று எத்தாலே? என்னில் (அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்) அவன் திருக்கண்களாலே, நிர்த்தேயாஷனும்படியும், காணவல்லேனும்படியும் விஸேஷகடாக்கூத்ததைப் பண்ணினான். விஷயப்ரவணமான இந்தூரியங்கள் செய்ததென்? என்னில்; (ஐம்புலனும் இத்யாதி;) அவையும் அவனழகைக் கண்டு அவனுக்கு ஸரீரவத் விதேயம் ஆயிற்றின. அவனைக் காண்பதற்குமுன்பு அவிதேயமானவை, அவனைக் கண்டவாறே விதேயம் ஆயிற்றின. (கமலத்து அயன் இத்யாதி;) கமலோத்பந்நனாகையாலே அஜனம், ஜ்ஞாநாதி, பரிபூர்ணனாய், ப்ரதூநனவனை, லலாடநேத்ரனோடே கூடத் தோற்றுவித்து. (அமலத்தெய்வத்தோடு உலகம் ஆக்கி) ஸத்வப்ரசுரரான தேவர்களோடே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவன். (என் நெற்றியுளானே) தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களும் தன்னைப் பற்றி உண்டாம்படியிருக்கிறவன், என் ஸரீரத்தில் ஏகதேஸுத்தைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். 9.

ஈ— ஒன்பதாம் பாட்டு. கண்ணில் நின்ற நிலை ஸாத்மித்தவாறே, என் ௨ நெற்றியிலே வந்து நிலலாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(b கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) புண்டூரீகாக்கூனவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான். ௦ 3. “न चक्षुषा पश्यति” (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற மர்யாதை, குலைந்தது. அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷய

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கமலக்கண்ணன் இத்யாதி;) ௨ நெற்றியிலே - லலாடத்திலே. b,c இத்தால் தாத்பர்யம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி;) d (அமலங்களாக) தத்யத்ய தத்யபாவ தத்யவிரோதி;ந: - நஞர்த்தா: : அத்ர தத்யபாவார்த்தா: நஞ்; e அமலங்களாலே - மலாபாவங்களாலே, ஆக - காணவல்லேனும்படி இதி ஸப்ஸுதார்த்தம் ஹ்ருதி; நித்யாயாஹ (என் தேயாஷமெல்லாம் கழிந்து தான் காணவல்லேனும்படி) இதி. ப்ரதியோகி, ப்ரஹு

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கமலக்கண்ணன்) இத்யாதி;. b,c இத்தால் பூலித்த தாத்பர்யம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி;) b அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்—அக்கமலக்கண்ணன் தன் கண்களாலே அஜ்ஞாநாதி, தேயாஷங்களெல்லாம் போம்படியாகக் கடாஷியாநிற்கும் இதி

ஈ—மாக்கிஞாக்கில், நீர் பின்னைச்செய்ததென்? என்னில் (o காண்பன்) நானும் கண்டு அநுபுஷியாநின்றேன். இவ்விலகாண விஷயத்தை நீர் கண்டு அநுபுஷிக்கவல்லீரானபடி எங்ஙனே? என்ன (d அவன் இதயாதி) அவன் தன் திருக்கண்களாலே, e என் தோஷமெல்லாம் கழிந்து நான் காணவல்லேனும்படி குளிரக் f கடாசுதியா நின்றான்; ஆனாலும் இந்தூரியங்கள் என்று சில உண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிபுந்தகங்கள், அவை செய்ததென்? என்ன (ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி) காட்சிக்கு g ப்ரதிபுந்தகங்களான ஸ்ரோத்ராதிடங்களும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு ஸ்ரீரவத்விதேயமாய் அங்கே h படையற்றன.

i (கமலத்தயன் இதயாதி) திருநாபீகமலத்திலே அவ்யவதானேந பிறந்து, j எல்லாரிலும் விஸஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனாய், k தனக்கு இவ்வருகுள்ள

அ—தவாத் அபாவபுஹுத்வம். 1. "பீதாம்புரம் வரத ஸீதனத்ருஷ்டிபாதம்" இதயாதி. "இவர்க்கும் தன்னை அநுபுஷிக்கக்கூடான விடையைப் பிறப்பித்து" (ப 908) இதி வாக்யஸ்ய இத்யம் பீஜமித்யுத்தம். f, c₂ (கடாசுதியாநின்றான்) ஆகையாலே, "காண்பன்" என்று அந்வயம். "அமலங்களாக விழிக்கும் அவன் கண்களாலே காண்பன்" என்றுமாம். g (ப்ரதிபுந்தகங்கள்) விஷயாகர்ஷண முகூத்தாலே. h (படையற்றன) படையறுகையாவது - யுத்தம் ஸமாப்தமாகை. அநுகூலவிஷயத்தில் போகாதபடி ப்ரதிகூல விஷயங்களிலே கொண்டுபோம் இந்தூரியங்கள், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிடங்களைக் கண்டவாறே வரீக்குதங்களாயிற்று என்றபடி. யத்வா, (படையற்றன) பரிகரமாயிற்றது என்றபடி. படை - பரிகரம். யத்வா, ஒருவனோடே கூடி எதிர்த்து, அவன் கிட்டினவாறே எதிரியோடே கூடுகை - படையறுகை; படையற்றன - அங்கே ஸம்ஸ்லேஷித்தது என்றபடி.

i இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக் கூடுமோ? என்ன; ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணக்கூடவ ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கூடாதது உண்டோ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதிடனாயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே இருக்கிறான் என்று அருளிச்செய்கிறார் "கமலத்தயன்" என்று தொடங்கி. கமலத்திலே பிறக்கையாலே - "அஜன்" என்று பேராகிறது. j அஜ ஸப்ரதார்த்தமாஹ (எல்லாரிலும் விஸஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனாய்) இதி. k "நம்பி"

ஜீ—ஸப்ரதார்த்தம். f, c₂ (கடாசுதியாநின்றான்) ஆகையாலே "காண்பன்" என்று அந்வயம். g விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவாகையாலே இந்தூரியங்களை ப்ரதிபுந்தகங்கள் என்கிறது. h படையற்றன - பரிகரமாயிற்றின. படை - பரிகரம். அவனுக்கு ஸேஷமாயிற்றன என்றபடி.

i இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக்கூடுமோ? என்ன; ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கூடாதது உண்டோ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதிடனாயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே இருக்கிறான் என்கிறார் "கமலத்தயன்" என்று தொடங்கி என்று மேலுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. j அஜஸப்ரதார்த்தம் (எல்லாரிலும்) இதயாதி. கமலத்திலே பிறக்கையாலே அஜனென்று பேராகிறது என்றபடி. k "நம்பி" என்றதின்

10. நெற்றியுள் நின்றென்னை யானும் நிறைமலர்ப் பாதங்கள் துடி
கற்றைத் துழாய்முடிக்கோலக் கண்ண பிரானைத் தொழுவார்
ஒற்றைப் பிறையணிந் தானும் நான்முக னும்இந் திரனும்
மற்றை யமரரு மெல்லாம் வந்தென துச்சியு ளானே.

ஆ— 10. வ்யா:—(நெற்றியுள்) ப்,ரஹ்மேஸாநாதி, ஸகலதேவதைகளும், நெற்றியுள்
நின்று என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இந்தத் திருவடிமலர்களைச் சூடிக்கொண்டு,
கற்றைத் துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார்; அவனே ஸர்வேஸ்வரனாய்,
அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான எம்பெருமான்; என் நெற்றியுள் நின்றருளின நிலை எனக்கு
ஸாத்மித்தவாதே, பின்னை என் உச்சியுள்ளே வந்து புகுந்தருளினான் என்கிறார். 10.

நீ—வற்றை உண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேஸ்வரனைக் 1 கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி நிர
பேகஷனான சதுர்முகனை மலலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே 2 உண்டாக்கி, அவ்வளவில்
பர்யவஸியாதே, ஸத்வப்ரகரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை உண்டாக்கினவன்.
3 “நெய்யுண்ணி” என்னுமாபோலே, “ஆக்கி” என்றது - ஆக்கும் ஸ்வபூாவ
னென்றபடி. (p என் நெற்றியுள்ளானே) q கர்மாநுகுணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து
விட்டான்; r ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே புகுந்து நின்றான். 9.

அ—என்றதின் தாத்பர்யம் (தனக்கு இத்யாதி) 1 கேள்விகொள்ள-வினவிக்கொள்ள. 2 “கண்ணுத
லானொடும் - துதற்கண்ணனொடும்” என்று அந்வயித்து (லலாடநேத்ரன்) இத்யாதி.
3 தோற்றி-தோற்றுவித்து என்று விவக்ஷித்து (உண்டாக்கி என்றது) 4 (நெய்யுண்ணி இதி)
“ஆக்கி” இதி - கருத்வேதிவத் த புவதி; “லோககாரி” இதிவத், ப்ரத்யமைகவசநாந்த
ஸப்,தம் இத்யர்த்தம். 1, p, q “கமலத்தயன்” இத்யாதி, ஸ்ருஜ்யதாரதம்யம், “என்” இதி ஸ்வஸ்வ
ரூப பராமர்ஸம், அஸ்மச்சப்,தம் ஸ்ருதி, நித்யாயாஹ (கர்மாநுகுணமாக இதி) விஷமஸ்ருஷ்டி
சொல்லுகையாலே - கர்ம நிபுந்த, நத்வம் ஸித்தம், மென்று கருத்து. r (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக)
“என்” என்று-தேவாஷ்பாஹுன்யமும், ஆகிஞ்சந்யமும் ஸித்தம், மாணகயாலே, நிர்ஹேதுகத்வம்
ஸித்தம்; ஆகிலும், அவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாகில் விஷயீகரிக்கலாயிற்றிறே;
அதுவுமில்லை, ப்ரயோஜநம் சொல்லாமையாலே என்று கருத்து; அங்கு ஸநிபுந்த, நமாகச்
செய்தான். இங்கு நிர்நிபுந்த, நமாகச் செய்தான் என்றபடி. p, r யத், வா, அவதாரணத்துக்கு
அர்த்தம் (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக இத்யாதி) அதாவது - ப்ரயோஜநார்த்தமாகில், அது
கைப்புருந்தவாதே அவ்வருகே போகவேண்டியிருக்கும்; இங்கு அதில்லாமையாலே அவ்வருகே
போக்கில்லை என்கை. கமலக்கண்ணன் என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 9.

ஜீ—தாத்பர்யம் (தனக்கு) இத்யாதி. 1 கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி - கேட்கவேண்டாதபடி.
2 “துதற்கண்ணனொடும்” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (லலாடநேத்ர இத்யாதி) 3
4 தோற்றி-தோற்றுவித்து என்று விவக்ஷித்து (உண்டாக்கி) என்றது. 5 (நெய்யுண்ணி இத்யாதி)
“ஆக்கி” என்கிறது. ஸ்வப்பன்று, ப்ரத்யமைகவசநாந்த ஸப்,தம் என்றபடி. p, q, r அவதாரணார்த்தம்
(கர்மாநுகுணமாக இத்யாதி) விஷமஸ்ருஷ்டி சொல்லுகையாலே - கர்ம நிபுந்த, நத்வம்
ஸித்தம், மென்று கருத்து. r (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக) அவ்வருகே போக்கில்லாமையாலே,
ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷத்வம் ஸித்தம் என்றபடி. க்ரமேணத்வய: 9.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ப்ரஹ்மருத்ராதிடிகளுக்கு அற அரியனாயுள்ள எம்பெருமான், தன் திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி ஏத்தாநிற்கச்செய்தே அதை அநாத்ரித்து, தான் வந்து என் உச்சியுள்ளே புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நெற்றியுள் நின்று என்று தொடங்கி) நெற்றியுள்ளே நிற்கிற, என்னை ஆளுகிற, ஒழுங்கான மலர்கள்போலே இருக்கிற திருவடிகளை ஆத்ரித்துத் திருக்குழலில் செவ்வியாலே சாத்தியருளின திருத்துழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய க்ருஷ்ணனைத் தொழுவார். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனானவன் என்னுடைய உத்தமாங்குத்திலே ஆனான் என்கிறார்.

நெற்றியுள் நின்று — அபிமுகுமாய் நின்று, என்னை — என்னை, ஆளும் — அடிமைகொள்வதாய், நீரை மலர் — ஆழிதரிட்ட பூநிரையை உடைத்தான, பாதங்கள்—திருவடிகளை, சூடி — (தங்கள் தலையிலே) சூடி, கற்றை — செறிந்த துழாய்—திருத்துழாயாகிற, முடிக்கோலம்—திருமுடி அலங்காரத்தையுடையனாய், கண்ணபிரானை — (ஆழிதபவ்யனாய்) உபகரிக்கும் க்ருஷ்ணனை, தொழுவார் — (அஞ்ஜலிபூந்த்ராதிமுகுத்தாலே) ஆஸ்ரயிப்பார், ஒற்றைப் பிறை—ஏககலாருபமான பிறையை, அணிந்தானும்—ஸ்ரீரோபுஷணமாகவுடைய ருத்ரனும், நான்முகனும்—சதுர்முகனும், இந்திரனும் — இந்த்ரனும், மற்றை — மற்றுமுள்ள, அமரரும் எல்லாம் — தேவர்கள் எல்லாரும், (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்,) வந்து—(அந்த நெற்றியுள் நின்றும்) வந்து, என் உச்சியுள்ளான்—என் தலையின்மேலே ஆனான். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ப்ரஹ்மாதிகள் தன் பக்கலிலே மேல்விழா நிற்க, அவர்களை அநாத்ரித்து என்பக்கலிலே தான் மேல்விழாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நெற்றியுள் நின்று என்னை ஆளும்) என் நெற்றியிலே நின்று என்னை ஆளுகிற. (நீரைமலர்ப்பாதங்கள்) மலரொழுங்குபோலே இருக்கிற திருவடிகளை. (சூடி) ஸ்ரீரஸா வஹித்து. (கற்றைத்துழாய்) திருக்குழலின் ஸ்பர்ஸத்தாலே தழையாநிற்கிற திருத்துழாய். (முடிக்கோலம்) கோலம்-அழகு. ஒப்பனை யழகையுடைய திருமுடி. (கண்ணபிரானை) உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனை. (தொழுவார்) ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரையல்லது அறியானாயிருக்கையாலே, நெற்றியுள்நின்று திருமுடிக்குப் போம்போது நடுவேயாயிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் தொழுவது. ராஜாக்கள் அந்த:புரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் ஒருகட்டுக்குப் போம்போது, நடுவே வந்து கார்யத்துக்குக் கடவார் முகங்காட்டுமாபோலே, (ஒற்றை இதயாதி) ஒருகலாமாத்ரமான சந்த்ரனை ஒப்பனையாகவுடைய ருத்ரனும்.

இ—சதுர்முக்யனும், இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான ஸர்வதேவதைகளும். அவர்கள் தங்கள் செல்லாமையாலே தொழாநிற்க, அவர்களை அநாத்ரித்து, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என் உச்சியிலே புகுந்தான். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. உ ப்ரஹ்மாதிசுகள் தன்னைப் பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதிசுராய்த் உ தடுமாறும்படி இருக்கிறவன் தான் உ என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து உ வந்து என் உச்சியுளானான் என்கிறார்.

வ்யா:—(நெற்றி இத்யாதி) நெற்றியுள்நின்று என்னை அடிமைகொள்ளுகிற. (நிரை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி) மலரை b நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற திருவடிகளை ஸிரஸா வணித்து. (c கற்றைத்துழாய் இத்யாதி) d ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டு வந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும். e A “தழைக்கும் துழாய்” என்னுமாபோலே. f செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், துர்ஸநீயமான வடிவையுமுடைய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனை— g நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித்தொழுவார். (h ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும்) i ஒரு கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே த்ரித்து ஸுகுப்ரதானாயிருக்கிற சூத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முக்யனும்,

அ— பத்தாம் பாட்டு. (நெற்றியுள் இத்யாதி) a “ப்ரஹ்மாதிசுகள் தொழும்படியிருக்கும்வன் உச்சியுளான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிசுகள் இத்யாதி) b (நிரைத்தாற்போலே) அடைவபட நிறுத்தினாற்போலே என்றபடி. c, d (ஒரு வாடல் மாலையை) கற்றையாகாநிற்கிற துழாய் என்ற படி; கற்றை - தழைக்கிற. பறிக்கப்பட்ட துழாயாகிலும், ஸ்பர்ஸவிசேஷத்தாலே தழையா நிற்கக் குறையில்லையிறே. e ஸம்வாதம் (தழைக்கும்) இத்யாதி. f ஸப்ரதார்த்தம் (செவ்வி பெற்று இத்யாதி) g த்விதீயாயா அந்வயம் துர்ஸயதி (நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார் இதி) h, i ஒற்றைப்பிறை-ஏககலாமாத்ர சந்த்ரன். j, k (மெய்க்காட்டுக்கொண்டிருக்கிற) “இதி-பரமைஸ்வரீயே”. மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கை.

ஐ— பத்தாம் பாட்டு. (நெற்றியுள் இத்யாதி) a “ப்ரஹ்மாதிசுகள் தொழும்படியிருக்கும்வன் உச்சியுளான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்க்யதி (ப்ரஹ்மாதிசுகள் இத்யாதி) a “வந்து” என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து) என்றது. a “தொழுவார்” என்று - அவர்கள் தடுமாற்றம். a “வந்து” என்று - இவன் தடுமாற்றம். b (நிரைத்தாற்போலே) அடைவபட நிறுத்தினாற்போலே. c (கற்றைத்துழாய்) கற்றை-தழைக்கிற. பறிக்கப்பட்ட துழாயாகிலும், ஸ்பர்ஸவிசேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையில்லையிறே. e ஸம்வாதம் (தழைக்கும் இத்யாதி) f ஸப்ரதார்த்தம் (செவ்விபெற்று இத்யாதி) g “கண்ணிரானே” என்கிற த்விதீயாநிபுத்திக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் (நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார்) என்று. h, i ஒற்றைப்பிறை-ஏககலாமாத்ர சந்த்ரன். j மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கை.

11. உச்சியுள் ளேநிற்கும் தேவ தேவற்குக் கண்ண பிரற்கு
இச்சையுள் செல்ல வுணர்த்தி வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்
இச்சொன்ன வாயிரத் துள்ளி வையுமோர் பத்துஎம்பி ராற்கு
நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய நீன்கழல் சென்னி பொருமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:—(உச்சியுள்ளே) இப்படி உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனான வனுக்கு இப்படிச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீன் கழல் சென்னி பொரும என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை, எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பெருமான் திருவடிகள் அவன்தலையிலே நாடோறும் சேரும் என்கிறார்.

ஈ-தேவர்களை j மெய்க்காட்டுக் கொண்டிருக்கிற k இந்த்யுரனும், மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். l இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க m தன்னைப்பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப்பெறுகைக்குப் பட்டு வந்து, என் உச்சியுளானாகாநிற்கிறான். n ராஜாக்கள் அந்த:புரத்தில், o ஒருகட்டில் நின்றும மற்றைக்கட்டேறப்போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கூர் முகங்காட்டித் தம் காரியங்கொண்டு போமாபோலே இவர் திருநெற்றியில் நின்றும திருமுடியேறப் போகாநின்றால், ப்யுரஹ்மாதிடிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங்கொண்டு போமித்தனை. 10.

அ— l “நெற்றியுள் நின்று என்னை ஆனும் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானே, ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும் நாள்முகனும் இந்திரனும் மற்றை அமரரும் எல்லாம், நிரைமலர்ப்பாதங்கள் குடித் தொழுவாராய் - தொழக்கடவர்களாய் நிற்க, தான் அவர்களுக்கு முகங் கொடாமல் மதேகபரனாய் வந்து எனது உச்சியுளான் ஆனான்” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி, நித்யாவ பாவமாஹ (இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க இதி) l, n “தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க” என்று அந்வயிப்பது. n உக்த ஏவாந்வயே, தொழுவார் - தொழுகிறார்கள்; அந்தத் தொழுகிற ஸமயத்திலே வந்து எனது உச்சியுளான் ஆனான் இத்யாக்யமதக்ரியாயா; , ப்யுரஹ்மாதி,நாம் புகுவத் ஸந்த்யூர்ஸநஸ்ய ச ஏககாலீநத்வம் ஹ்ருதி, நித்யாவ பாவாத்ரமாஹ (ராஜாக்கள் இதி) o ஒரு கட்டு - ஒரு கக்டியை. “என்னையானும் நிரைமலர் என்று தொடங்கி, மற்றை அமரரும் எல்லாம் நெற்றியுள்நின்று வந்து எனது உச்சியுளான்” என்று அந்வயம். 10.

ஜீ— l “நெற்றியுள் நின்று என்னையானும் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானே, ஒற்றைப்பிறை தொடங்கி, அமரருமெல்லாம் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் குடித் தொழாநிற்கச்செய்தே, வந்தெனது உச்சியுளான்” என்று அந்வயித்து பாவம் (இப்படி இவர்கள் இத்யாதி) l, n “தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க” என்று அந்வயிப்பது. n ஸத்யுருஷ்டாந்த விவரணம் (ராஜாக்கள் இத்யாதி) கீழ்ச்சொன்னதே அந்வயம். 10.

ஒ— வ்யா:—(உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு) தேவதேவனாய் வைத்து என் உச்சியுள்ளே நின்றவனுக்கு; என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானான் என்றுமாம். (கண்ணபிராற்கு) உள்ளத்திலே படும்படி அமைத்து. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பூலமாக நித்யமான புகழ்வத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உச்சியுள்ளே நிற்கும் — (இப்படியே) உச்சியிலே நிற்குமவனாய், தேவ தேவற்கு — தேவதேவனுமாய், கண்ணபிராற்கு — கண்ணபிரானுமான பரத்வ னௌலப்யங்களை உடையவனுக்கு, இச்சை — (தம்பக்கல் அவன்பண்ணின) அபிநிவேசம், உள் — (தம்முடைய) உள்ளே, செல்ல — நடக்க, உணர்த்தி — (அத்தை அவனுக்கு) அறிவித்து, வண்குருகூர்ச் சடகோபன் — ஆழ்வார், இச் சொன்ன ஆயிரத்துள் — அருளிச்செய்த இந்த ஆயிரத்துள் (அவனுடைய ஸம் ஸ்லேஷ க்ரமஸூசகமான), இவை — இந்த, ஓர் — அத்விதீயமாயுள்ள, பத்து — பத்தையும், எம்பிராற்கு — எம்பெருமானுக்கு, விண்ணப்பஞ்செய்ய, விண்ணப்பஞ் செய்ய, நீள் — ஆழிதரிருந்தவிடத்தளவும் வருவதான, கழல் — அவன் திருவடிகள், சென்னி — இவர்கள் தலையிலே, நிச்சலும் — நிச்சலும், பொரும் — பொருந்தும். 11.

வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள் தோறும் திருவடிகள் தலையிலே சேரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு) A “அமரர் சென்னிப்பூவினை” என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு ஸ்ரோபூஷணமாய் வைத்து, “இனி ஒரு கந்தவ்ய பூமியில்லை” என்று என் உச்சியுள்ளே வர்த்தியானின்றான். என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானான் என்றுமாம். (கண்ணபிராற்கு) எனக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்து உபகரித்தவனுக்கு. (இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) தன்பக்கலிலே அவன் பண்ணின அபிநிவேசத்தைத் தாமறிந்த படியைத் திருவுள்ளத்திலே பட அறிவித்து. (இச்சொன்ன ஆயிரம்) இப்பாவ வருத்தியோடே சொன்ன ஆயிரம். (எம்பிராற்கு) இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், இழவு மறக்கவும் அநுபவிப்பித்த உபகாரகற்கு. (விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும்) ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, என்றுமொக்கத் திருவடிகள் தலையிலே சேரும். நீள்கழல் - ஆஸாலேஸமுடையார் இருந்தவிடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள். பொரு என்று - ஒப்பாய், சேரும் என்றபடி. “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்று இவர் பெற்றதுவே பேருகக்கடவது. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழத்தில்—a இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேரும் என்கிறார்.

வ்யா:— b இனி எங்கே போவதாக இருந்தான்? என்னில் (உச்சியுள்ளே நிற்கும்) c அமரர் சென்னிப்பூவான தான், என் சென்னிக்கு அவ்வருகு கந்தவ்ய பூமியில்லை என்று என் உச்சியுள்ளே வர்த்தியாநின்றான்; d என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவனான என்றுமாம். (உள்ளே நிற்கும்) e இனி அவ்வருகு போக்கில்லை. (தேவதேவற்கு) f அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன். (e கண்ணபிராற்கு) உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு, (f இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) ஐஸ்வேர்வரனுக்குத் தம் பக்கலுண்டான h இச்சையைத்

அ— நிகழம் (உச்சியுள்ளே நிற்கும் இத்யாதி) a “ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும்” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி)

b “உச்சியுள்ளே” என்கிற அவதாரணத்தையும், “நிற்கும்” என்கிற வர்த்தமாநத்தையும் கடாஷித்துக் கீழோடு இதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார். (இனி எங்கே இத்யாதி) c, c₂ “தேவதேவன்” என்றத்தைப் பூர்வபூனியாகவும், அபரபூனியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (அமரர் இத்யாதி) A “மூவரில் முதல்வனாய் ஒருவனை” இத்யாதி. d அவதாரணர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (இனி அவ்வருகு இத்யாதி) e “அமரர் சென்னிப்பூவான” என்ற வாக்யவிவரணம் (அயர்வறும் இத்யாதி) யத்யவா. அபரபூனியாகத் சொன்னத்தைவிவரிக்கிறார் (அயர்வறும் இத்யாதி) மூன்றாம் தாத்பர்யமாதல். முத்தின யோஜனையாலே, தேவதேவனானிருக்க உச்சியுள்ளேயானான். தேவதேவனாகையாலே அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுக்க வேண்டியிருக்க, அவர்களை ஒரு சரக்காக்காமல் இங்கேதானே ப்ரதிஷ்டித்தனாகநின்றான் என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனையில், நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே தேவதேவனானானான் நினைத்திருக்கிறிலன், அது இவர் உச்சியுள்ளானாகையாலே என்று நினைத்திருக்கிறான். e₂, l₂ “கண்ணபிராற்கு” இத்யத்ர-ஸர்வ விஷயோபகார உச்சயதே; “எம்பிராற்கு” இத்யத்ர ஸ்வவிஷயோபகார உச்சயதே; அதோந் பெளநருக்த்யம். f, g (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி) உள் - தம்முடைய அறிவு; செல்லுகை - அவன் திருவுள்ளத்திலே செல்லுகை. யத்யவா (இச்சை உள் செல்ல) புகுவதிச்சூர புகுவதித்ருத்யகதா யத்யா புகுவதி, ததேதி ஸப்ரதார்த்தம். h (இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடி) என்றது.

ஜ— நிகழம் (உச்சியுள்ளே இத்யாதி) a “விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும்” என்று அந்வயித்து அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி)

b “உச்சியுள்ளே” என்கிற அவதாரணத்தையும், “நிற்கும்” என்கிற வர்த்தமாநத்தையும் கடாஷித்து பூவாம் (இனி எங்கே இத்யாதி) c, c₂ “தேவதேவன்” என்றத்தைப் பூர்வபூனியாகவும், அபரபூனியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (அமரர் சென்னி இத்யாதி வாக்யத்யவயத்தாலே) d அவதாரணர்த்தம் விவரணம் (இனி அவ்வருகு போக்கில்லை) என்று. e “அமரர் சென்னி” இத்யாதியின் விவரணம் (அயர்வறும் இத்யாதி) மூன்றாம் தாத்பர்யமாதல். h (இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடியை) தாம் க்ருதஜ்ஞரானபடியை. f உள்செல்ல-அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி; இச்சை - அபிநிவேஸம். யத்யவா, உள் - தம்முடைய அறிவு, செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே

ஈ—தாம் அறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி. (i வண்குருகார்ச் சடகோபன்) j ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அறிவித்தவளவேயன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் அறியும்படி பண்ணின உதாரரான ஆழ்வார். (k இச்சொன்ன) l இப்பாவவ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையும் ஓர் பத்து. (l₂ எம்பிராற்கு இத்யாதி₂) எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும் - m தனக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆஸாலேஸ முடையார் இருந்தவிடத்திலே செல்ல வளரும் திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும். எம்பிரான் என்றது - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், n இழவு மறக்கவும், அநுபவிப்பித்த உபகாரகன் என்றபடி. o ஆழ்வார் க்ரமத்திலே “உச்சியுள்ளே” என்ற பேறு, இது கற்றார்க்கு முதலடியிலே உண்டாம். p “பொரு” என்று - ஒப்பாய், ஒப்பாவது - சேருகையாய், சேரும் என்றபடி. q “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்று - இவர் பெற்றதுவே பேருகக் கடவது.

அ—தாம் க்ருதஜ்ஞரானபடியை என்றபடி. l₁ வண்மை ஏதென்ன (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி₁) k.l இச்சொன்ன-இப்படிச் சொன்ன இதி ஸப்₂தூர்த்த₂ம் ஹ்ருதி₂ நித்யாஹ (இப்பாவவ்ருத்தியாலே சொன்ன இதி) (இப்பாவவ்ருத்தியாலே இதி) “என்னுடைச் சூழலுள்ளே” இத்யா ரப்₂ய உக்தயா தூர்ஸநஸமாநாகாரயா பாவவ்ருத்த்யா இத்யுர்த்த₂ஃ. n (தனக்கு இத்யாதி₂) “நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய” என்றால், கழல் சென்னி சேருகைக்குக் காலமின்றிக்கே யொழியுமென்று கருத்து. n (இழவு மறக்கவும்) இழந்த நாளையில் இழவை அநுஸந்தித்து அநுஸோகிக்கில், துல்பாயவ்யயமாகையால் உபகாரமின்றிக்கேயொழியுமே; அத்ர. A “பழுதே பல பகலும் போயின என்றஞ்சி அழுதேன்” இதிப்ரகாரேண பூர்வாவஸ்தூ ஸ்மரணஜது₃:க்க₃தூரஹிதம் இதி வா; B “அஞ்சிறைய மடநாராய்” இத்யாதி₃ தூஸகோக்த வில்லேஷஸ்மரணஜது₃:க்க₃தூரஹிதம் இதி வா. o (ஆழ்வார் க்ரமத்திலே) ப₄குவத்₄விஷயீ காராத்யப்ய₄சார்யாபி₄மாநஸ்யாதி₄க்யம் ஸ₄ஞ்சயதே. p “பொரும்” என்றால் - “சேரும்” என்னலாமோ? என்ன (பொரு என்று இத்யாதி₄) q ஸிஷ்யாசார்யயோ; ப₅லபே₅தூரஹிதம் ஏகமேவ

ஜீ—செல்ல; அவனுடைய இச்சூவிஷயமான தம்முடைய அறிவு என்றாய், இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி அறிவித்த என்றபடி. j வண்மை ஏதென்ன (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அறிவித்த இத்யாதி₁) k இச்சொன்ன-இப்படிச்சொன்ன. n (தனக்கு இத்யாதி₂) “நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய” என்றால், “கழல் சென்னி பொரும்” என்கைக்குக் காலமின்றிக்கேயொழியுமென்று கருத்து. n (இழவு மறக்கவும்) பூர்வாவஸ்தூ ஸ்மரணஜ து₃:க்க₃தூரஹிதமாகவும். e₂l₂ “கண்ணபிரான்” என்கிறவிடத்திலே - ஸர்வவிஷய உபகாரஞ்சொல்லுகிறது; “எம்பிராற்கு” என்கிறவிடத்தில்-தம்முடைய விஷயமான உபகாரஞ்சொல்லுகிறது; அதோ ந பௌநருக்த்யம். o இத்தால் இது கற்றவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி (ஆழ்வார் இத்யாதி₃) ப₄குவத்₄விஷயீகாரத்திலும் ஆசார்யாபி₄மாநத்துக்கு ஆதி₄க்யமுண்டு என்றபடி. p “பொரும்” என்றால் - “சேரும்” என்னலாமோ? என்ன (பொரு என்று இத்யாதி₄) q இது கற்றார்க்குப் ப₅லபே₅தூரஹிதம், இவர்க்குள்ள ப₅லமே ப₅லம் என்கிறார் (உச்சியுள்ளே இத்யாதி₅) r நிக்ரமத்தில், திரியவும்

ஈ— முதற்பாட்டில், என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்றான் என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில், அது ஸாத்மித்தவாறே அருகே நின்றான் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், தம்முடனே கூட நின்றான் என்றார்; நாலாம் பாட்டில், ஒக்கலையிலே வந்திருந்தான் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில், நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், தோளிலே வந்திருந்தான் என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்றான் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், நெற்றியிலே நின்றான் என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், திருமுடியிலே நின்றான் என்றார்; நிகழத்தில், 1 ஆக, இத்தால் - தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே, அவனை ஸிரஸா வஹித்தார்; பூலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—பூலம் ஜாதமித்யபிப்ராயேணஹ (உச்சியுள்ளே இதி) 1 (ஆக இத்தால்) இதி வாக்யஸ்ய, “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” இத்யநுவாதே; ஹ்ருத்யம், ரஸோக்திம்ச. “உச்சியுள்ளே நிற்கும் என்று தொடங்கி, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீன்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொரும்” இத்யந்வய:.. 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீ—“உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் (ஆக இத்தால் தம்முடனே இத்யாதி); “உச்சியுள்ளே இத்யாரப்ய, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீன்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொரும்” இத்யந்வய:.. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபநிஷத் ஸங்க்ரதி - இவையும

१. आत्मजिवानुभवकौतुकिनोऽस्य शौरिरात्मोपभोगरुचिमभ्यधिकं ददानः।

देव्यादिवद्रसयिता क्रमतोऽखिलाङ्गान्याशिश्रयत्तदवदन्वमे शठारिः॥ ९॥

1. ஆத்மார்ஜவாநுபவகௌதுகினோஸ்ய ஸௌரளி:

ஆத்மோபபே,கருசிமப்யதி,காம் துதநாந:

தேவ்யாதி,வத்ரஸயிதா க்ரமதோட்கிலாங்காந-

யாஸிஸ்ரயத் ததுவதுநநவமே ஸடாரி: || 9 ||

அழகிய மனவாநச் சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பாபநிஷத் தாத்பர்யார்த்நாவளி - இவையும

२. पर्यन्तेऽङ्गे च दृष्टं स्वविरहविमुखं डिम्भवत्पाश्वलीनं

चित्ते क्लृप्तप्रवेशं भुजशिखरगतं तालुसिंहासनस्थम्।

चक्षुर्मन्ये निविष्टं स्थितमलिकतटे मस्तके तस्थिवांसम्

प्रत्याहारोक्तरीत्या विभुमनुबुभुजे सात्म्यभोगप्रदानात्॥ ९॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

9. இவையறிந்தோர் தம்மளவி லீசனுவந் தாற்ற
அவயவங்கள் தோறு மணையும்—சுவையதனைப்
பெற்றுஆர்வத் தாஸமாறன் பேசினசொல் பேசமால்
பொற்றூண்நம் சென்னி பொரும்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (இவை அறிந்தோர் தம்மளவில்) இதில் —
எம்பெருமானுடைய ஸாத்மயபேடாகப் ப்ரத்யுவத்தை அருளிச்செய்த பாசுரத்தை
அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்: இத்தலையில் செவ்வைக்
கேடு தனக்குச் செவ்வையாம்படி இவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னை அமைத்துப்
பரிமாறும் ஆர்ஜவகுணயுக்தனையாகிலும், தன் நினைவறிந்து செவ்வியராய்ப்
பரிமாறும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமான நித்யாபூதிதரோடே உகப்
போடே கலக்குமாபோலே இன்று ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களோடு உகப்புடனே கலந்து
பரிமாறக்கூடுமோ? என்னில்; அவர்கள் எல்லாரோடும் ஓரோ ப்ரகாரத்தாலே
பரிமாறுகிறவன், அவர்கள் எல்லாரோடும் பரிமாறுகிற பரிமாற்றம் எல்லா
வற்றையும் இவர் ஒருவருடனே ஸர்வேந்த்ரியங்களாகலும் ஸர்வகூடாந்ரங்களாலும்
பொறுக்கப்பொறுக்கப் பரிமாறும் என்கிற “இவையும் அவையும்”யில் அர்த்தத்தை
“இவை அறிந்தோர் தம்மளவில்” இத்யாதி்யாலே அருளிச்செய்கிறார்.

பர்யந்தேந்கே ச த்ருஷ்டம் ஸ்வவிரஹவிமுக்யம் டிம்புவத் பார்ஸ்வலீநம்
சித்தே க்லுப்தப்ரவேஸம் புஜஸிக்ரக்யதம் தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்தம் |
சக்ஷார்மத்யே நிவிஷ்டம் ஸ்திதமலிகதடே மஸ்தகே தஸ்திவாம்ஸம்
ப்ரத்யாஹாரோக்தரீத்யா விபுமநுபுபுஜே ஸாத்மயபேடாகப்ரத்யாநாத் || 9 ||

வ்யா:— (1) (பர்யந்தே த்ருஷ்டம்) என்னுடைச் குழலுளானே - சுற்றடிகொண்டு
தோற்றியும்; (2) (அங்கே ச த்ருஷ்டம்) அவன் என் அருகிலானே - ஸமீபத்திலே வந்து
தோற்றியும்; (3) (ஸ்வவிரஹ விமுக்யம்) ஒழிவிலன் என்றோடுடனே-விட்டுப்பிரியமாட்டாதேயும்;
(4) (டிம்புவத் பார்ஸ்வலீநம்) கண்ணன் என் ஒக்கலையானே - குழந்தையைப்போலே ஒக்கலை
யிலே வந்திருந்தும்; (5) (சித்தே க்லுப்த ப்ரவேஸம்) மாயன் என் நெஞ்சினுளானே -
மதஸ்ஸிலே வந்து ப்ரவேசித்தும்; (6) (புஜஸிக்ரக்யதம்) என்னுடைத் தோளினையானே -
தோளினையே ஏறியும்; (7) (தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்தம்) என்னுடை நாவினுளானே -
ஜிஹ்வாஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்தும்; (8) (சக்ஷார்மத்யே நிவிஷ்டம்) கமலக்கண்ணன் என்
கண்ணினுளானே - கண்ணினுள்ளேயிருந்தும்; (9) (ஸ்திதமலிகதடே) என் நெற்றியுளானே -
நெற்றியிலே நின்றும்; (10) (மஸ்தகே தஸ்திவாம்ஸம்) எனது உச்சியுளானே - ஸிரஸ்ஸிலே
யிருந்தும் இப்படி அநுபூதிப்பிக்கிற எம்பெருமானை “இவையும் அவையும்” என்கிற துஸகத்
திலே ஆழ்வார், புகத்தயங்குமான ப்ரத்யாஹாரத்தில் உக்தக்ரமத்தாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க
அநுபூதித்தருளிஞர் என்கிறார்.

வேதாரந்த தேஸிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி பொருமானீள் ப்ரவேசம்

ஆ— (பொருமானீள் படை) இப்படி எம்பெருமான் தம்மோடே கலந்த கலவியால் தமக்குப் பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வருதியாலே அக்கலவியைப் பேசுகிறார்.

ஒ— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — புத்தூத்யாதி பதூர்த்தங்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாகையாலே, ஜ்ஞாந விசேஷாத்வேஷமென்ன, க்ஷணையென்ன, நிரதிசய புக்தியென்ன, இவற்றையெல்லாம் நிரதிசயமாக எம்பெருமான் தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணினபடியைக் கண்டு “அத்வேஷாதிகளுடையாரோடு, தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்” என்றும், “தான் நினைத்தார்க்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் தானே” என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிறார்.

தி.நா— வ்யா:— (இவை அறிந்தோர்தம்மளவில்) இந்த ஆர்ஜவகுணத்தை அறிந்தவர்கள் விஷயத்திலே. (ஈசன் உவந்து ஆற்ற அவயவங்கள்தோறும் அணையும் சுவையதனைப் பெற்று) ஸர்வேஸ்வரன் ஹ்ருஷ்டனாய் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ரஸந்தனைப் பெற்று; பொறுக்கப்பொறுக்க உறுப்புத்தோறும் செறிப்புத் தீரக் கலக்குமதான பெருப்பேற்றைப் பெற்று; அதாவது—1. “ஸ ராமோ வநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத்மபிகாங்க்ஷதே” என்னும்படியான, “என்னுடைச் சூழலுளானே” (1) “அருகலிலானே” (2) “ஒழிவிலன் என்னோடுடனே” (3) “கண்ணன் என் ஒக்கலையானே” (4) “மாயன் என் நெஞ்சினுளானே” (5) “என்னுடைத் தோளிணையானே” (6) “என்னுடை நாவினுளானே” (7) “கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே” (8) “என் நெற்றியுளானே” (9) “என் உச்சியுளானே” (10) என்று தலைக்கு மேலே ஏறினபடியை அடியொற்றினபடி. அணையும் சுவையாவது - அருகலில் அறு சுவை*. “பிராட்டி, திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமானாரோட்டைக் கலவியில் ரஸங்களெல்லாம் ஏக விஷயத்தில் உண்டாம்படி கலந்து” என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஆர்வத்தால் மாறன் பேசின சொல் பேச) இப்படி பெரும் பேறு பெற்று, அத்தால் உண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்த திவ்யஸூக்தியை, கேவலம் வாக்காலே வசிக்க. (மால் பொற்றாள் நம் சென்னி பொரும்) ஆஸ்ரித வ்யாமுக்தான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான சரணங்கள் நம்முடைய சென்னித்திடரிலே சேரும். பொரும் என்று ஒப்பாய், அத்தால் - சேரும் என்றபடி. A “நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள் கழல் சென்னி பொரும்” என்றத்தை அருளிச்செய்தபடி.

பின்னாலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

* அருகலில் அறுசுவை—“அருகலில்” (8) பாகரத்தின் பன்னிராயிரப்படியுரையில்

ப— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — “இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு அடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிதே” என்று அநுஸந்தித்து, அதுக்கு உபபாதகமாக, அவன் தன் வடிவைத் தம்முடைய கண்ணுக்கு இலக்காக்கினபடியையும், கண்ணாமாத்ரத்திலும் ஸுலபுனென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய அநுபூவ்ய ஸ்வபூவத்வத்தையும், நிரந்தராநு பூவ்யதையையும், அர்த்தித்வமும் வேண்டாத அதிஸயிதோபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான பூந்த, விசேஷத்தையும், இதுக்குப் படிமாவான ஸூரிபேபூக் யதையையும், உபகாரகத்வோபயுக்தமான பூர்ணதையையும், இவ்வுபகார க்ரமம் மறக்க அரிது என்னுமிடத்தையும், மறவாமைக்கு அவன் பண்ணின யத்ந விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை அநுபூவித்துக் களிக்கிறார்.

இ— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து, “இக் கனத்த பேறு நமக்கு எத்தாலே வந்தது” என்று இதுக்கு அடியை ஆராய்ந்த வாறே, 1. “बुद्धिर्ज्ञानमसम्भोदः क्षमा सत्यं दमश्चमः। सुखं दुःखं भवोऽभावो भयञ्चाभयमेव च॥ अदिसा समता बुद्धिरूपो दानं यशोऽयशः। भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः॥” (புத்தி, ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தமஸ்சம: | ஸுகம் து:க்ஷம் புவோபாவோ ப்யஞ்சாதப்யமேவ ச || அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தூநம் யஸோதயஸ: | பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்ஷவிதா: ||) என்கிற படியே புத்தியாதி, ஸகல பதூர்த்தங்களுக்கும் தானே காரணமாகையாலே, அத்வேஷமென்ன, பரிசுண்ணையென்ன, பரமபுக்தியென்ன இவ்வளவுகளை நிர்ஹேதுக க்ருபைபாலே தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடு கலந்தபடியைக் கண்டு, அத்வேஷாதிகளுடையாரோடும், தம்மோடு கலந்தாற்போலே கலக்கும் ஸ்வபூவனென்றும், அவர்களுக்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் அவனே என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிறார். முன்புள்ளார், “கீழ் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிறார்” என்னுமளவேயாயிற்று நிர்வஹிப்பது; பட்டர், தம்முடைய வைபவமெல்லாம் காட்டும் திருவாய்மொழியாயிற்று இது.

ந— அவ:— a “கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க, ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து b நிர்வருதராகிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி.

அ— பொருமாநீன் ப்ரவேஸம். a “கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே” என்ற பதத்தை நிதூநமாக விவக்ஷித்துக் கீழ்த் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி)

ஜ— பொருமாநீன் படை ப்ரவேஸே—b “கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே” என்ற பதத்தை நிதூநமாக விவக்ஷித்துக் கீழோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி (நிர்வருதராகிறார் என்று

ஈ—/(அதாவது) நிர்வருதி என்று ஸுகுமாய், ஸுகிஃக்கிரர் என்றபடி. c கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை c₂ அநுஸந்தித்து d₂ பட்டர் அருளிச்செய்வதோர் d₂ ஏற்றமுண்டு. அதாவது—“உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்றிறே கீழ் நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கு அவ்வருகு ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; e இனி இதினுடைய அவிச்சேதுத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கையே உள்ளது; e₂ ‘பேறு கனத்திருந்தது; இது வந்த வழி என்ன’ என்று ஆராய்ந்தார், f இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பதொரு நன்மை தம்தலையில் இன்றிக்கேயிருந்தது; g இத்தலையிலும் ஏதேனும் உண்டாகப் பார்த்து

அ— c நிர்வாஹந்தரத்தில் விசேஷம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ப்பிறந்த இத்யாதி) c₂ அநுஸந்தித்து - ஆராய்ந்து பார்த்து என்றபடி. அதாவது—“இவ்வாழ்வார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுபுஷிக்கும்போது, அதுக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அது காணாமையாலே பட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தார் என்று கருத்து. a, b, c, c₂ “கீழில் திருவாய்மொழியில்” என்று தொடங்கி, “அநுஸந்தித்து” என்னுமளவும் பாடியில்லாதபோது, “அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிரூர்” என்று கீழோடே யோஜிக்கவுமாம். d₂ (ஒரேற்றமுண்டு) அதாவது - நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தாத பூர்வகமாக நிர்வருதராகிரூர் என்று. e அஸ்தி ஹி பரமபத்யுபராபணமித்யத்ராஹ (இனி இதினுடைய இதி) இதினுடைய-ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய. f “இப்பேற்றின் கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு” இதி வாக்யஸ்ய - “நித்யஸ-லிரிகள் பேற்றை” (ப 970 t) இதி வாக்யேத ஸங்கதி; மத்யக்யதம் ஸர்வம் வாக்யம் ப்ரஸக்தாஸங்காபரிஹாரபரம்.

தத்யாஹி-ஐ நநு, த்யுருஷ்டம் கார்யம் காரணகல்பநாயாலம்; அகாரணனார்யோத்பத்தம் ப்ரவாத்; தஸ்மாத்த்யுமாநுமானவத் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க்யுருபதர்க்கஸஹக்ருத ஏதாத்யுருஸாநு புவ ஏவ ஸாத்யநஸத்யுபாவே ப்ரமானமித்யாஸங்காம் ப்ரத்யமம் அப்யுபக்யமேந பரிஹாதி

ஐ—இத்யாதி) c (கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து) என்ற வாக்யம்-ப்ரவேசத்தின் ஆதியிலே அநுஸந்தேயம். d, d₂ பட்டர் அருளிச்செய்வதோரேற்றமாவது - நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தாத பூர்வகமாக நிர்வருதராகிரூர் என்று. c, b “கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிரூர்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. நிர்வருதி என்று - ஸுகுமாய், ஸுகிஃக்கிரர் என்றபடி. c, d, d₂ “கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்து பட்டர் அருளிச்செய்வதோரேற்ற முண்டு” என்று இங்ஙனே பாடியேயுண்டு. இப்போது யத்யாக்ரமமே அநுஸந்தேயம். முன்பின்னாக வாக்யம் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை. c₂ அநுஸந்தித்து - ஆராய்ந்து பார்த்து. அதாவது—“கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்து. காணாமையாலே பட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தார் என்று கருத்து; e இல்லை என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலே கொண்டுபோய் அநுபுஷிப்பிக்கிறது ஏற்றமன்றோ? என்ன; அன்று என்கிறார் (இனி இதினுடைய இத்யாதி) e₂ ஆகையாலே பேறு கனத்திருந்தது என்று கூட்டுவது. e இதினுடைய - ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷத்தினுடைய. f (இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பது) இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - “நித்யஸ-லிரிகள் பேற்றை” (ப 970 t) இத்யாதி வாக்யத்தோடே ஸங்கதி. நடுவுள்ளதெல்லாம் ப்ரஸக்தாஸங்காபரிஹாரபரம்.

(1) இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில பிரதிகளிலேயே. இதற்கு முன்னுள்ள வாக்யத்தில் “கீழில் திருவாய்மொழியில்... அநுஸந்தித்து” என்னும் பகுதியும், “நிர்வருதி என்று ஸுகுமாய், ஸுகிஃக்கிரர் என்றபடி” என்னும் மேல் வாக்யமும் ஜீயர் அரும்பதவுரைக்குப் பாடியில்லை.

ஈ—தாலும், அத்வேஷமாதல், ஆபி, முக்யமாதலிறே உள்ளது; h அத்தை ஸாத, நமாகச் சொல்லப் போராதே; i இத்தலையிலே பரமபுக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின் கனத்துக்கு இத்தை ஒரு ஸாத, நமாகச் சொல்லப் போராதே; j ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம் பழம்கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் அது k விலையாயிராதே; l ஸர்வேஸ்வரன் அடியாக வரும் பேற்றுக்கு m இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே; nA “வரவாரென்றில்லை o யால் வாழ்வினிதால்” என்னும்படியிறேயிருப்பது.

p இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது “இவன் q தீய வழியைத் தப்பி நல்ல வழி போகவேணும்” என்று உபகரணங்களைக் கொடுத்துவிடுகையாலே, இவன்தலையால்

அ—(இத்தலையிலும் ஏதேனும் இதி) h அஸ்து; கோ தேஷாஷ இத்யத்ராஹ (அத்தை ஸாத, நமாக இதி) i அத்வேஷாபி, முக்யே ஸாத, நத்வேந வக்தும் ந யஜ்யேதே இத்யேதத் கைமுத்ய ந்யாயேநோபபாத்யதி (இத்தலையிலே இதி) B நலம் அருளிஞானே என்ன (இத்தலையிலே இத்யாதி) என்னவுமாம். j உக்தமர்த்தம் த்ருஷ்டாந்தேநோபபாத்யதி (ஒருவன் இதி) k விலை-ஸத்ருஸம் என்றபடி. l, m அத் பரோக்தாநுமானஸ்ய பூர்த்தி, தவிஷயத்வம் வதூந் அநப்யுபக்யமேந பரிஹரதி (ஸர்வேஸ்வரன் அடியாக இதி) n (இத்தலையால் ஓரடி இதி) சேதநேநாநுஷ்டிதம் ஸாத, நமித்யர்த்தம். l, m யத்வா, ஹேத்வந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வேஸ்வரன் என்று) இது - ஸாவதாரணம்; கர்மமடியாக அன்றிக்கே என்றபடி—அத்வா, கார்யத்தைக்கொண்டு ஏதத்ஸத்ருஸமான காரணத்தைக் கல்பித்தாலோ? என்ன (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) அன்றிக்கே, கீழ் ஸத்ருஸஸாத, நமில்லை என்று அருளிச்செய்து, பூலத்தினுடைய அநந்ய ஸாத்யத்வத்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) என்னுதல். n அவன் செய்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஆர்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே இவனுக்கு உள்ளதென்கிருர் (வரவாறு இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி. C “வெறிதேயருள்செய்வர்” இத்யேதச்சாத்ர விவஷிதம். o ஆல் - ஆர்சர்யத்திலே.

p ஸத்ருஸஸாத, நமில்லாவிட்டாலும் எலுமிச்சம்பழம்போலேதான் ஸ்வதந்த்ரமாக இவை ப்ரஸாதூந ஹேதுவானாலோ? என்ன (இவனை இத்யாதி) யத்வா, கர்மநிபூந்த, நதாப்யுபக்யமேந அருளிச்செய்கிருர் (இவனை இத்யாதி) q (தீய வழியைத்தப்பி) ஸம்ஸாரத்தில் தப்பி. r கரணகளேபூர ப்ரதூநமாத்ரமன்றிக்கே, உபரிதநகார்யங்களும் அவனே செய்வான் என்கிருர்

ஈ— g ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக இவனிடத்திலும் சில உண்டாகவேண்டாவோ? என்ன (இத்தலையிலும் இத்யாதி) h அஸ்து; கோ தேஷாஷ இத்யத்ராஹ (அத்தை ஸாத, நமாக இத்யாதி) i அத்வேஷாபி, முக்யங்களுக்கு ஸாத, நத்வராஹித்யத்தை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிருர் (இத்தலையிலே பரமபுக்தி இத்யாதி) j பரமபுக்த்யாதிகள் ஸாத, நமன்று என்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவன் இத்யாதி) k விலை-ஸத்ருஸம். l, m கார்யத்தைக்கொண்டு ஏதத்ஸத்ருஸகாரணத்தைக் கல்பித்தாலோ? என்ன (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி) n (இத்தலையால் ஓரடி) சேதநனால் அநுஷ்டிதமான ஸாத, நம். n நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (வரவாறு இத்யாதி) o ஆல் - ஆர்சர்யத்திலே.

p கீழ், ஸாத, நத்வத்தை அநப்யுபக்யம்ய அருளிச்செய்து, அப்யுபக்யம்ய அருளிச்செய்கிருர் (இவனை முதலிலே இத்யாதி) r பரிஹாராந்தரம் (இனி பூத்யாதிக் இத்யாதி) இனி - கிருச.

A பெரியதிருவ. 53. B 1.1.1. C 8-7-8.

ஈ-பிறந்த நன்மைக்கும் அடி அவனாயிருக்குமே; r இனி புத்தியாதி, ஸகலபதார்த்தங்
களுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, அத்வேஷம் தொடக்கமாக, s பரிக்ஷணை நடுவாக,

அ—(இனி இத்யாதி) அன்றிக்கே—கீழே. இவ்விடத்திலுண்டான நன்மைக்கு ஹேது-கரணங்களே பூரத்யவாரா ஈஸ்வரனே என்றார்; கிஞ்ச 1. "யோ புத்திமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய புத்திமந்தரம்" என்றும், 2. "புத்திர் ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ:" என்றும் இத்யாதியைப்போலே புத்த்யாதிகளெல்லாம் அவ்விட வழுக்காகையாலும் ஈஸ்வரனே ஹேது என்கிறார் (இனி இத்யாதியாலே)என்னுதல். 3."ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூதநாம"இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 3 பரிசுண்ணையென்றது - "எண்ணிலும் வரும்" (2) என்றத்தைப்பற்ற. p.r யத்யவா. சேதநகர ஸர்வாதிஸய ஹேதுபூதகரணங்களேபூரப்ரத்யாத்ருத்வாத். அநந்தரம் சேதநாந்தர்யாமித்யா புத்த்யாதிய ஸகல பத்யார்த்த நிர்வாஹகத்வாச்ச ஸர்வேஸ்வர ஏவ ஹேதுரிதி உபாத்தப்ரமாணதுக்ரஹகம் உபபத்தித்வயமாஹ (இவனை முதலிலே இத்யாதி வாக்யத்வயேந) A "நாடாத மலர் நாடி" இத்யாதி. 4. "விசெத்ரா தேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதி. r (இனி இதி) கிஞ்ச இத்யார்த்தம்.

ஸ்ரீ—1. “யோ புத்திமந்தரே ஸஞ்சரந்” 3. “நல்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கீதாஸு துஸமே — 2. “புத்திர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: ஷமா ஸத்யம் துமஸ்ரம: | ஸாக்யம் து:க்க்யம் புவோத்யபாவோ ப்யஞ்சாப்யமேவ ச || அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ துநாம் யரோத்யஸ: | பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ம்ருத்யுக்விதா: ||” 5 பரிசுண்ணையென்றது. “எண்ணிலும் வரும்” (2) என்றதைப்பற்ற.

ॐ—१ प्रवेशे, भगवद्गीतासु दशमे—“बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमश्चमः । सुखं दुःखं भवोऽभावो भयञ्चाभयमेव च ॥ ४ ॥ अहिंसा समता तुष्टिः तपो दानं यशोऽयशः । भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥” “बुद्धिः—मनसो निरूपणसामर्थ्यम् । ज्ञानम्—चिद-चिद्वस्तुविशेषविषयो निश्चयः । असम्मोहः—पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्तिकादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः । क्षमा—मनोदिकारहेतौ सत्यपि अधिकृतमनरक्तत्वम् । सत्यं—यथादृष्टविषयं भूतहितरूपं वचनम् । तदनुगुणमनोवृत्तिरिहामिप्रेता ; मनोवृत्तिप्रकरणात् । दमः—बाह्यकरणानां अनर्थेभ्यो विषयेभ्यो नियमनम् । शमः—अन्तःकरणस्य तथा नियमनम् । सुखम्—आत्मानुकूलानुभवः । दुःखम्—प्रतिकूलानुभवः । भवः—भवनम् ; अनुकूलानुभवहेतुकं मनसो भवनम् । अभावः—प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः । भयम्—आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम् । तन्निवृत्तिः अभयम् । अहिंसा—परदुःखाहेतुत्वम् । समता—आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्थानर्थयोस्सममतित्वम् । तुष्टिः—सर्वेष्व्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम् । तपः—शास्त्रीयसम्भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः । दानं—स्वकीयभोग्यानां परस्मै प्रतिपादनम् । यशः—गुणवत्ताप्रथा । अयशः—नैर्गुण्यप्रथा । कीर्त्यकीर्त्यनुगुणमनोवृत्तिविशेषो तथोक्तौ, मनोवृत्तिप्रकरणात् । तपोदाने च तथा । एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः—प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मनोवृत्तयः, मत्त एव—मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति”इति अस्य भाष्यम् ॥

A 1-4-9. †“एतच्चोभयं तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यं; तत्प्रकरणात्” इति गीताभाष्यकोशेषु पाठः दृश्यते।

1. பொருமா நீன்படை யாழிசங் கத்தொடு
திருமா நீங்கழ னேமுல கும்தொழ
ஒருமா ணிக்குற ளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமா ணிக்கமென் கண்ணுள தாகுமே.

ஆ— 1. வ்யா:— விரோதி, சிரஸநஸமபத்தில் அவர்களுக்குத் தக்கபடியன்றியே, அதிகமாகக் கிளர்ந்துகொண்டு செல்லும் ஸ்வப, ரவமான திருவாழி திருச்சங்கு முதலான தி, வ்யாயுத,ங்களை ஏந்தின அவ்வழகையும், அளவிறந்த அழகையுடைத் தான தன் திருவடியையும் ஸர்வாத்மாக்களும் கண்டு தொழும்படியாக ஒரு மாணிக் குறளாகி நிமிர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என் கண்ணுள்ளே இருந்தது என்கிறார்.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ரீலாதி, களைக் காட்டி வரீகரித்துத் தம்மை அநந்யார்ஹமாக்கித் தம்மோடு உந்மஸ்தகரஸமாக முன்பு கலந்த கலவியை அநுப, ராஷிக்கிறார்.

வ்யா:— (பொருமா என்று தொடங்கி) எம்பெருமான்பக்கல் பரிவாலே ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே விழாநிற்பதுஞ்செய்து, எம்பெருமான் வளர்த்திக்குத் தக்கபடி

ஈ—பரமப,க்தி பர்யந்தமாகத் தானே பிறப்பிப்பானொருவன்; t “நித்யஸூரிகள் பேற்றை u அநாதி,காலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்குத் v தந்தான்; ஒரு விஷயீகாரமிருக்கும்படி யென்!” என்று, கீழில் திருவாய்மொழியில் உந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தை அநுஸந்தி,த்து w நிர்வ்ருதராகிறார் என்று.

அ— t, u, v, w திகுமிக்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி,) u “ஒரெண்டானுமின்றியே” (5) இத்யாதி,யைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி,காலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்கு இத்யாதி,) v தந்தான்-நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தான் என்றபடி. w “என் கண்ணுளதாகும்” (1) “கண்டாயே நெஞ்சே” (5) இத்யாதி,யைப்பற்ற (நிர்வ்ருதராகிறார்) என்றது. “ஒரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு” (5) என்றத்தைப்பற்ற ப,ட்டருடைய நிருபணங்கள். “ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷாநுஸந்த,ராதத்தாலே நிர்வ்ருதராகிறார்” என்று முந்தின நிர்வாஹம்; “நிர்ஹேதுக த்வாநுஸந்த,ராதமும் நிர்வ்ருதிக்கு ஹேது” என்கிறது - ப,ட்டர் யோஜனைக்கு விசேஷம்.

இ— t, u, v, w திகுமிக்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி,) u “ஒரெண்டானுமின்றியே” (5) இத்யாதி,யைப்பற்ற (அநாதி,காலம் இத்யாதி,) w “என் கண்ணுளதாகும்” (1) “கண்டாயே நெஞ்சே” (5) இத்யாதி,யைப்பற்ற (நிர்வ்ருதராகிறார்) என்றது. “ஒரெண்டானுமின்றியே” (5) என்றத்தைப்பற்ற ப,ட்டர் நிர்வாஹம். “ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷாநுஸந்த,ராதத்தாலே நிர் வ்ருதராகிறார்” என்று முந்தின நிர்வாஹம். “நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்த,ராதமும் நிர்வ்ருதிக்கு ஹேது” என்று ப,ட்டர் யோஜனைக்கு விசேஷம்.

ஒ—மிகவும் வளராநின்றுள்ள திவ்யாயுதமான திருவாழியோடும், ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத் தோடும், அழகியதாய், பூஜ்யமாய் வளராநின்றுள்ள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டு தொழும்படி. (ஒரு மாணிக்ககுறளாகி என்று தொடங்கி) அர்த்திதைக்கு ஈடாய், அழகாலே ஆகர்ஷகமான குறள் வடிவாய், தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற பரித்யதிஸயத்தாலே மிகவும் வளருவதுஞ்செய்து விலகடினமான அழகையுடைய எம்பெருமான் அப்படியே எனக்கு வந்து ஸுலபஞ்ஞன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — தரைவிக்ரமாபத்யாநத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற்போலே, அவ்வடிவை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான் என்கிறார்.

பொரு — விரோதி, நிரஸநஸீலமாய், மா — (அத்தாலே) அதிஸயிதோத் க்ருஷ்டமாய், நீள்—(வடிவோடு ஒக்க) வளரக்கடவதாயுள்ள, படை—ஆயுதமான, ஆழி சங்கத்தொடு—ஸங்கச்சக்ரங்களோடே கூட, திரு—ஸ்ரீய:பதித்வ சிஹ்நங்களை யுடைத்தான, மா — உத்கர்ஷயுக்தமாய், நீள் — (ஆழிதரளவும்) செல்வதான, கழல் — திருவடிகளை, ஏழலகும்—(ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகமற) ஸகலலோகமும், தொழ — ஸேஷத்வா நுரூப வருத்தியைப்பண்ணி அநுபவிக்கும்படியாக, ஒரு — அத்விதீயமான, மாணிக் குறளாய்—(அர்த்தித்வா நுரூப) ப்ரஹ்மசாரி வாழ்கத்வத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த—(கார்யஸித்தி, ஸமநந்தரம்) வளர்ந்தருளின, அ — அந்த வைபவத்தையுடைய, கருமானிக்கம் — நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீய விக்ரஹஞ்ஞனவன், என் கண்ணுளது—என் கண்ணுக்கு விஷயம், ஆகும்—ஆகாநிற்கும்.

என்கண் என்று—என்னிடத்து என்றுமாம். உளதாகும் என்ற அஃறிணை-மாணிக்கம் என்கையாலே. 1.

இ— அவ:—முதற்பாட்டில் — தன்னுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளைக் காட்டித் தம்மை அந்நியார்ஹராக்கி உந்மஸ்தகரஸமாகக் கலந்த கலவியை அநுபூஷிக் கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹம் முதற்பாட்டு என்னவுமாம்.

வ்யா:— (பொரு) விரோதிகளான நமுசிப்ரப்ருதிகள்மேலே விழாநிற்கை.

1. "भरतस्य वधे शिवं माह पद्मसि राज" (பரதஸ்ய வதே, தேஷாம் நானும் பஸ்யாமி ராகவ)—தன்னிலே பொருகை என்றுமாம். (மா) ஆழிதவிஷயத்தில் ஈஸ்வரன் நெகிழநின்றாலும் விடாத ஓரத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. (நீள்படை) ஈஸ்வரன் வளருகிறபோது ஒக்க வளராநின்றுள்ள திவ்யாயுதமான ஆழிசங்கத் தோடே கூட. 2. "निविक्रमक्रमास्तनैलौक्यसुरदायुधः" (நிரவிக்ரமக்ரமாக்ரந்ததரை லோக்யஸ்பூரத்யாயுத:) A "இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப". (மா நீள் படை) என்று மிக்க வளர்த்தியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (திரு மா நீள், கழல்) திரு - 3. "शु-

இ—**रथाङ्कणक** (ஸங்குரதூங்குகல்பக) என்கிற ஐஸ்வர்யஸூசகமான சிஹ்நங்களை யுடைத்தாகை. மா - அவன்தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருக்கை. நீள்கழல் - ஆஸா லேஸமுடையாரளவும் வளரும் திருவடிகள். (ஏழலகும் தொழ) அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறத் தொழும்படி திருவடிகள் தலையிலே வந்திருக்கை யாலே தொழுதார்களாமததனையிறே. (ஒரு) அத்விதீயமாயிருக்கை. "இன்னமும் தானே அவ்வடிவைக்கொள்ளவேணும்" என்னிலும் அப்படி வாயாதிருக்கை. (மாணி) அர்த்தித்வத்திலே தகணேறினபடி. மாண் - அழகு. (குறளாகி) சேர்ப்பால் போலே சுருங்கினதனையும் பேராக்யமாயிருக்கை. (நிமிர்ந்த) அபேக்ஷிதம பெற்ற ப்ரீதியாலே வளர்ந்தபடி. (அக்கருமானிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே) குளிர்ந்து பெருவிலையான ரத்நம்போலே அவ்வழகை நிர்ஹேதுகமாக என் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேத்யுதிக்கவொண்ணாமையாலே "அக்கருமானிக்கம்" என்கிறார். கண் என்று - இடமாய், எனக்கு ஸுலப்யானான் என்னவுமாம். 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டு. a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைத் b திரள அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டில். c "மஹாபுலி, தன் வரவை நினைவாதேயிருக்க அவன்பக்கலிலே தானே இரப்பாளாய்ச் சென்று d தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாற் போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வந்து e தன் வடிவழகை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான்" என்று அவன்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

வ்யா:— (பொரு) திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள் நமசி ப்ரப்ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல்; திவ்யாயுதங்கள்தான் ஒரு வரையொருவர் அதிஸங்கைபண்ணிப் பொருகிறபடியைச் சொல்லுதல். f நமசிப்ரப்ருதி

அ— முதற்பாட்டு. (பொருமாநீன் இத்யாதி) a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த மாவது - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். b திரள - ஸங்குரஹமாக. c திரள அருளிச்செய்யும்படி யைக் காட்டுகிறார் (மஹாபுலி இத்யாதி) d (தன்னுடைமையை) தன்னுடைய ஸ்வம்மான பூமியை. e "அக்கருமானிக்கம்" என்கையாலே (தன் வடிவழகை) என்றது.

f இதும் கதும் ஸங்குச்சுத இத்யந்தர. த்விதீயபக்ஷம் பர்சாத் ப்ரதிபாத்யிஷ்யாம்: ப்ரத்யமபக்ஷஸ் ஸங்குச்சுதே க்விதீயாஹ: (நமசி ப்ரப்ருதிகளோடே இதி) g (சேருமிதே) என்றது

ஜ— முதற்பாட்டு. (பொருமா இத்யாதி) a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தமாவது - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். b திரள - ஸங்குரஹேன. c விவரணம் (மஹாபுலி இத்யாதி) d (தன் உடைமையை) தன்னுடைய ஸ்வம்மான பூமியை. e "அக்கருமானிக்கம்" என்கையாலே (தன் வடிவழகை) என்றது.

f இது எப்படி கூடுமென்கிற ஸங்கையிலே, த்விதீய பக்ஷத்தைப் பர்சாத் ப்ரதிபாதிக்கிற வராய்க்கொண்டு ப்ரத்யம பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நமசி இத்யாதி) g (சேருமிதே)

A இர-திருவ-71. B நான்-திருவ-10. C பெரியாழ் 1-9-8.
பு-128

நீ—என்னில் qA [அரவணைமேல் r தோன்றல்] திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் காடுமோடையும் அளக்கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடி களை நிமிர்த்தபோது. s எல்லாம் படவேண்டாவோ? அவன் t இப்படி வ்யாபரியாநின்றால் u தன்னில் தான் பொருது என்றபோது- u_2 அஸ்தாநே p, y ஸங்கையாலே ஒருவரையொரு வர் அதிஸங்கை பண்ணிப் பொருகை. v 1. “राघवं शरणं गतः” (ராகவம் ஸரணம் க₃த:) என்றவனையிதே 2. “वध्यताम्” (வத்யதாம்) என்றது; w 3. “भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि” (ப₃ரதஸ்ய வதே, தோஷம் நாஹம் பஸ்யாமி) என்றாரிதே இளையபெருமாள்.

(மா) அவற்றின் வடிவின் பெருமையைச் சொல்லவுமாம். x அன்றியே, ஆழித விஷயத்தில் x_2 அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்கு உண்டான பகஷபாதத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அ— q “விடங்காலும் தீவாயரவு, அரவணைமேல் தோன்றல்” என்று, “அரவு” என்று-இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது r தோன்றல் - ராஜா. தோன்றல் என்றது ஸௌகுமார்ய ஸூசகம். s (எல்லாம் படவேண்டாவோ) இதிவாக்யம் ரஸோக்தி: . t இப்படி-அஸ்யாம் பூ₃மாவீதி ஸ்வ பூ₃வார்த்த₃: u த்₃விதீயம் பகஷமாஹ (தன்னில் தான் இதி) 4. “ஸ்நேஹா த்₃ஸ்த்₃நாநரக்ஷாவ்யஸநிபி₃:” இத்யாதி₃. v, w அஸ்தாநே p, y ஸங்கையா அதிஸங்காகரணே ப்ரமாணத்₃வயமாஹ (ராகவம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) x 5. “புரா பூ₃த்வா ம்ருதுர்த்₃நந்த:” இத்யாதி₃கஞ்ச (அன்றியே ஆழிதவிஷயத்தில்) இதிவாக்யே ப்ரமாணதயா வத₃ந்தி. y அவர்களுக்கு ஆழிதவிஷயத்தில்

ஜீ—ராஜா: தோன்றல் என்றது ஸௌகுமார்யஸூசகம். t (இப்படி வ்யாபரியாநின்றால்) என்றது சாடு: இப்படி-இந்த பூ₃மியில் என்று ஸ்வபூ₃வார்த்த₃ம். u த்₃விதீயபகஷத்தை அருளிச்செய் கிருர் (தன்னில் தான் இத்யாதி₃) 4. “ஸ்நேஹா த்₃ஸ்த்₃நாநரக்ஷாவ்யஸநிபி₃:” இத்யாதி₃. v, w அஸ்தாநே p, y ஸங்கை பண்ணினதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தத்₃வயம் (ராகவம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) v யத்₃த₃காண்டே₃ ஸப்தத்₃ஸே—1. “ஸோ₃ஹம் பருஷிதஸ்தோ₃ த்₃ஸவச்சாவமாநித: | த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச த்₃நாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணம் க₃த: ||” w அயோத்₃யாகாண்டே₃ சித்ரகூடே லக்ஷமண:—3. “ப₃ரதஸ்ய வதே, தோஷம் நாஹம் பஸ்யாமி ராகவ! பூ₃ர்வாபகாரிணாம் த்யாகோ₃ ந ஹ்யத்₃ந்மோ விதி₃யதே ||” x_2, y அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்குப் பகஷபாதமுண்டு

ப்ர— u_2 (அஸ்தாநே p, y ஸங்கை) श्रीगुणरत्नकोशे — “तस्याश्च त्वत्कृपावभिरवधिजनता-विश्रमार्हावकाशं सक्तीणं दास्यदृष्णाकलितपरिकरैः पुम्भिरानन्दनिम्नैः। स्नेहादस्थानरक्षाव्यसनिमि-रभयं शार्ङ्गचक्रासिमुखैः आनन्दैर्कार्णवं श्रीर्भगवति युवयोराहुरास्थानरत्नम् ॥ २४ ॥”

v 1. युद्धकाण्डे सप्तदशे—“सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः। त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणङ्गतः ॥ ३२ ॥”

w 3. अयोध्याकाण्डे (६७) चित्रकूटे भरतागमनं निरीक्ष्य लक्ष्मणवचनम्—“यन्निमित्तं भवान् राज्याच्च्युतो राघवः शाश्वतात्। स प्राप्तोऽयमरिर्वीर भरतो वध्य एव मे ॥ २२ ॥ भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि राघव। पूर्वापकारिणां त्यागो न ह्यधर्मो विधीयते ॥ २३ ॥”

¶—y1. “अव्याहतानि कृणस्य चक्रादीन्यायुधानि तम्। रक्षन्ति सकलापद्भ्यो येन विष्णुरुपासितः॥”
(அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதிந்யாயுதாநி தம்। ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ய்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:॥) என்கிறபடியே 2 ஸர்வேஸ்வரன் எதிரியானாலும் அவன் கையில் காட்டிக்கொடாதே நோக்கும் மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது. (நீள் படை)
2 “ஆயிரக்காதம் b பறப்பதின் குட்டி ஐந்நூறு காதம் c நெகடிக்கொள்ளும்” என்னுமா போலே, c ஸர்வேஸ்வரன் அதிகரித்த கார்யத்திலே அவன்தன்னிலும் முற்பட்டி

அ—பக்ஷபாதமுண்டோ? என்ன (அவ்யாஹதாநி இத்யாதி) 2 1. “ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ய்ய:” என்கிறத்தின் ஸகலாபத்ய தாத்தபர்யம் (ஸர்வேஸ்வரன் எதிரியானாலும் இதி) ஆகையிலே திருவாழியாழ்வானும் இஷிகாஸ்தரமும் துர்வாஸாவையும் காகத்தையும் மெள்ள மெள்ளப் பின்தொடர்ந்தது; அத்தாலேயிறே அவர்களுக்கு ஸரணாகுதிக்கு அவகாசம் கிடைத்தது. “ஸரணாகுதராவாரோ” என்னும் நசைமாத்ரத்தாலே காத்தால், ஸரணாகுதரானவர்களை ரக்ஷிக்கை கிம்புநர்நயாயஸித்திமிறே, அவனுடைய அந்தரங்குபரிகரமெல்லாம் இப்படியேயிறே இருப்பது. 2 “புரேவ மே சாருத்யமநிந்திதாம் திஸ்ரந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைத்ரீலீம்। ஸதேவ கந்தூர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜகத் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்॥” என்று பெருமாள் அப்பு தொடுத்தபோது, 3. “புரா பூத்வா ம்ருதூர்தூர்தஸ் ஸர்வபூதஹிதே ரத:। ந க்ரோத்யவஸ மாபந்ந: ப்ரக்ருதம் ஹாதுமர்ஹஸி॥” என்று தணியப்பண்ணினாரிறே இளையபெருமாள்.

2 “மா” இத்யத்ர-விக்குரஹாதி,க்ய விவக்ஷாயாம், “நீள்” இதி ச தஸ்யைவாபி,த்யாதாத் த்விருக்திபுலிதமாஹ (ஆயிரக்காதம் இதி) “மா” இத்யஸ்ய ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதருபமாஹாதம்ஹ பரத்வே “கஸ்மாத்தீர்க்க:” இத்யபேக்ஷாம் பூரயந்நாஹ (ஆயிரக்காதம் இதி) காதம் - யோஜதம். b பறப்பது-பறக்கிற பக்ஷி. c அடிக்கொள்ளும்-அடித்துக்கொள்ளும். c உக்தார்த்த

¶—என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவ்யாஹதாநி இத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே—1. “அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதிந்யாயுதாநி தம்। ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ய்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:॥” 2 ஸகலாபத்யத்துக்கு அர்த்தம் (ஸர்வேஸ்வரன் எதிரி இத்யாதி) ஆகையாலிறே திருவாழியாழ்வானும் இஷிகாஸ்தரமும் துர்வாஸாவையும் காகத்தையும் மெள்ள மெள்ளப் பின் தொடர்ந்தது; அத்தாலேயிறே அவர்களுக்கு ஸரணாகுதிக்கு அவகாசம் கிடைத்தது. அவனுடைய அந்தரங்கு பரிகரமெல்லாம் இப்படியேயிருப்பது. 2. “புரேவ மே சாருத்யமநிந்திதாம் திஸ்ரந்தி ஸீதாம் யதி நாத்ய மைத்ரீலீம்। ஸதேவ கந்தூர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜகத் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்॥” என்று பெருமாள் அப்பு தொடுத்தபோது, 3. “புரா பூத்வா ம்ருதூர்தூர்தஸ் ஸர்வபூத ஹிதே ரத:। ந க்ரோத்யவஸமாபந்ந: ப்ரக்ருதம் ஹாதுமர்ஹஸி॥” என்று தணியப்பண்ணினாரிறே இளையபெருமாள்.

2 “மா” என்று-வடிவிற்பெருமையானபோது, மா என்றும், நீள் என்றும்-மீமிசையால். அதுக்கு பூரவம் (ஆயிரக்காதம் இத்யாதி) “மா” என்றது-ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதருபமாஹாதம்ஹ ப்ரமாணபோது “கஸ்மாத்தீர்க்க:” இத்யபேக்ஷாம் பூரயந்நாஹ (ஆயிரக்காதம் இத்யாதி) b பறப்பதின்-பறக்கிற பக்ஷியின். c அடிக்கொள்ளும்-அடித்துக்கொள்ளும். c உக்தார்த்தவ்யாது

ப்ர—y1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टसप्ततितमाध्याये—“अव्याहतानि कृणस्य चक्रादीन्यायुधानि तम्। रक्षन्ति सकलापद्भ्यो येन विष्णुरुपासितः॥”

ஈ-ருக்கை. நீள்படையான ஆழிசங்கத்தோடே கூட. (திரு மா நீள் கழல் ஏழுலகும் தொழ) d 1. "கதா புந:" (கதா புந:) என்று e நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் திருவடிகளைக் கொண்டுமீர் ஆசையில்லாதார் தலையிலே வைத்தது. (திரு) ஐஸ்வர்யஸூசகமான துவஜாரவிந்த்யாதிகளையுடைத்தாயிருக்கை. (மா) பரமபூஜ்யமாயிருக்கை. (நீள்கழல்) f ஆஸாலேஸமுடையார் இருந்தவிடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள். (ஏழுலகும் தொழ) g ஒரு ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுதாரும் தொழ. (ஒரு) இவன்தானே "இவ்வடிவை இன்னமொருகால் h கொள்ளவேணும்" என்னிலும் i வாயாதபடி அந்நித்யமாயிருக்கை. (j மாணி) ஸ்ரீய:பதி என்று தோற்றதபடி k இரப்பிலே l தழும்பேறுகை. (m குறளாகி) கோடியைக் காணியாக்கிஞற்போலே, பெரிய வடிவைக் கண்ணாலே n முகக்கலாம்படி o சுருக்கினபடி. (நிமிர்ந்த) p அடியிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்தவாறே

அ—தவயாநுத்யண்யேந ஸர்வேஸ்வரன் அதிகரித்த கார்யம்-வர்த்தநம். ஜகத்யக்ஷணஞ்சேதி த்யக்ஷணம். d "உலகு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கதா புந: இத்யாதி:) அர்த்தே தாத்பர்யம். d, e யத்யவா, — "கதா புந:" என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்பட்டாற்போலே, A "நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று நான் ஆசைப்பட்டுக்கிடக்கும் திருவடிகளைக்கொண்டு — என்று அடைவே அதுஸந்திப்பது. f "ஆஸாலேஸமுடையார்" இத்யாதிக்கு ப்ரமாணமாக — 2. "நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்க்யளம் | நாராயணஸ்தமந்வாஸ்தே வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா ||" 3. "குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாத்யாதிபதம் ப்ரியம்" 4. "ஸோப்யக்ச்சம்மஹாதேஜாஸ்ப்யரீம் ஸத்ருஸூதந:" இத்யாதி அதுஸந்தேயம். g "உலகு" என்றதுக்குப் பூலிதம் (ஒரு ஸாதநாதுஷ்டாநம் இத்யாதி:) h (கொள்ளவேணும் என்னிலும்) ஸ்லீகரிக்கவேணும் என்றலும். i வாயாதபடி - கிடையாதபடி என்றபடி. j மாணி - ப்ரஹ்மசாரி. m குறள் - வாமதன். k இரப்பிலே - யாச்சுனயிலே. l தழும்பு-தகண். n முகக்கலாம்படி-மொண்டுகொள்ளலாம்படி. o சுருக்கினபடி - ஸங்கோசித்தபடி. p (அடியிலே நீர்வார்த்துக்கொடுத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி) என்றது - 5. "கரே நிபதிதே தோயே வாமனோ வ்ருதே க்ஷணாத்" என்றத்தைப்பற்றி; q இது சாடுவுமாயிருக்கிறது (வாஸுதேவ தருவிதே).

ஜீ—குண்யேந ஸர்வேஸ்வரன் அதிகரித்த கார்யம்-வர்த்தநமும். ஜகத்யக்ஷணமும் என்று கண்டு கொள்வது. d "உலகு" என்றதுக்குப் பூவம் (கதா புந: இத்யாதி:) ஸ்தோத்தரே. d, e (கதா புந:) என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்பட்டாற்போலே A "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் என்றபடி. f "ஆஸாலேஸமுடையார்" இத்யாதிக்கு ப்ரமாணமாக - 2. "நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்க்யளம் | நாராயணஸ்தமந்வாஸ்தே வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா ||" 3. "குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா" 4. "ஸோப்யக்ச்சம்மஹாதேஜாஸ்ப்யரீம் ஸத்ருஸூதந:" இத்யாதி அதுஸந்தேயம். g "ஏழுலகும் தொழ" என்றதுக்குப் பூலிதம் (ஒரு ஸாதநாதுஷ்டாநம் இத்யாதி:) h கொள்ளவேணும் - பரிக்ஷாநிதிக்ஷணம். j மாணி - ப்ரஹ்மசாரி. m குறள் - வாமதன். n முகக்கலாம்படி-த்யக்ஷணிக்கலாம்படி. o சுருக்கினபடி - ஸங்கோசித்தபடி. p, q 6. "கரே நிபதிதே தோயே வாமனோ வ்ருதே க்ஷணாத்" என்றத்தைப் பற்றி சாடு (அடியிலே இத்யாதி—வாஸுதேவ தருவிதே)

ப்ர—d1.(திருமா) स्तोत्रम् - "कदा पुनश्छ" इत्यादि.

2. கண்ணுள் ளேநிற்கும் காதன்மை யால்தொழில்
எண்ணி லும்வரு மென்னிளி வேண்டுவம்
மண்ணும் நீரு மெரியும்தல் வாயுவும்
விண்ணு மாய்விரி யும்தம் பிரானையே.

ஈ—நிமிர்ந்தபடி ; q வாஸுதேவதருவிநே. r நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாஸாவகாஸமடையத் தன் வடிவழகாலே s பாரித்தபடி. (அக் t கருமாணிக்கம்) u மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சேதிக்கப் போகிறதில்லை காணும் ! (என் v கண்ணுளதாருமே) w ஏழுலகத்துள்ளார் வாசியறிந்திலர்களிறே ; அவ்வாசியறியுமவராகையாலே “என் கண்ணுளதாருமே” என்கிறார். கண்ணென்று-இடமாய், x என்னிடத்து ஆகும் என்னவுமாம். y “கருமாணிக்கம்” என்கையாலே கண்ணுளதாகும் என்கிறது. 1.

அ— r “நிமிர்ந்த, கருமாணிக்கம்” இதி பத்யூவயம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (நெய்தற்காடு இதி) நெய்தல்காடு-நிலோத்பலவநம். s பாரித்தபடி-பரப்பினபடி என்றபடி. u விஸிஷ்யாதபித்யாய, அக்கருமாணிக்கம் - அப்படிப்பட்ட கருமாணிக்கம் இத்யபித்யாத பூலிதமாஹ (மயர்வற இதி) w ஸாப்தலௌகிகாந் ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய, பராங்குஸார்யசக்ஷுர்விஷயபூதத்வே ஹேத்வா காங்க்ஷாயாமாஹ (ஏழுலகத்துள்ளார் இதி) ஏவஞ்சேத் 1. “ஸங்கக்ஷஸ்ஸுராணாம்” இத்யநேத விரோத்யஸ் ஸ்யாதிதி சேந்ந; 2. “அவஸா: ப்ரதிபேதி, ரே” இதிவத் தஸ்ய விஷயவைலக்ஷண்ய பூலாத்கார ப்ரயுக்தத்வாத். v கண்ணென்று-திருநயனமாதல், இடமாதல். x என்னிடத்து ஆகும்-எனக்கு பேராக்யமாயிருக்கும் என்றபடி. y என்கண்ணுளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே. கண்ணுளதாகும் என்று அஃறிணையாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கருமாணிக்கம் என்கையாலே இத்யாதி) உயர்திணை - தேவமநுஷ்யாதி, சேதநவாசிஸப்யத்யம். அஃறிணை - திர்யக்ஸ்த்யாவரங்களான அசேதநவாசி ஸப்யத்யம். த்ரினிக்ரமனேயாகிலும், “கருமாணிக்கம்” என்று நிர்தேயூரிக்கையாலே, “உளதாகும்” என்கிறார் என்றபடி. t (கருமாணிக்கம்) கருவான மாணிக்கம். கருவென்று - கருவிழி, கருவிழியானால், கண்ணுளதாகவேணுமிநே; இப்படி சாடு விலே நோக்காகவும் ப்ரஸாதித்தருளுவர். முந்தின யோஜனையில் ப்ரயோஜநம் மந்த்யம். பொருமாநீன் படை என்று தொடங்கி, அடைவே அந்வயம். 1.

இ— r “நிமிர்ந்த கருமாணிக்கம்” என்ற பத்யூசேர்த்திக்கு பூவம் (நெய்தற்காடு இத்யாதி) s பாரித்தபடி-பரப்பினபடி. u “அக்கருமாணிக்கம்” என்ற தச்சுப்யத்யத்துக்கு பூவம் (மயர்வற இத்யாதி) w “என்” என்றதுக்கு பூவம் (ஏழுலகத்து இத்யாதி) x என்னிடத்து ஆகும்-எனக்கு பேராக்யமாயிருக்கும். முந்தின அர்த்தம் - என் கண்ணுக்கு விஷயமாகும் என்று. y என் கண்ணுளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே அஃறிணையாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கருமாணிக்கம் என்கையாலே இத்யாதி) உயர்திணை - தேவமநுஷ்யாதி, சேதநவாசி ஸப்யத்யம். அஃறிணை-திர்யக்ஸ்த்யாவரங்களான அசேதநவாசிஸப்யத்யம். த்ரினிக்ரமனேயாகிலும், “கருமாணிக்கம்” என்று நிர்தேயூரிக்கையாலே “உளதாகும்” என்கிறார் என்றபடி. க்ரமேணாவய: 1.

ஆ— 2. வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும்) ஸர்வஜக்யதீஸ்வரனான எம்பெருமான், தன்னுடைய அபிநிவேஸத்தாலே, என்னுடைய மனோரதத்தை விஞ்சும்படி என்னுடைய கண்கள் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வகரணங்களுக்கும் பேராக்யமாக, இனி நமக்கு வேண்டுவதுண்டோ? என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — எம்பெருமான், தன்பக்கல் நிரதிஸயபுக்த ரானவர்களுக்கும், “தான் ஒருவன் உளன்” என்று பரிக்ஷித்தார்க்கும் அத்யந்த ஸுலப்யமும் என்ற குணத்தாலே தாம் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:— (என் இனி வேண்டுவம்) இங்ஙனே ஆனபின்பு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. (மண்ணும் நீருமென்று மேலுக்கு) இப்படி ஆபிரீதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கார்யபூத ப்ருதிவ்யாதி, ஸகலபத்யார்த்த ரூபேண அத்யந்த விஸ்த்ருதனாயுள்ளவன்; ஸர்வேஸ்வரன் என்றுமாம். (நல்வாயுவும்) என்கிறது - தூரகத்வத்தைப் பற்ற. 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரன், ஸர்வாத்மக பஜநத்தோடு ஸத்யபாவ அபிஸந்தியோடு வாசியற ஸந்நிஹிதனும் என்கிறார்.

மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் விண்ணுமாம்-ப்ருதிவ்யாதி, பூதங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையனாய்க்கொண்டு, விரியும்—ஜகதூகாரேண விஸ்த்ருதனாகிற, எம்பிரானை — என்னுடைய ஸ்வாமியை, காதன்மையால் — அபிநிவேஸாத்மக புக்தியாலே, தொழில் — ப்ரணாமார்ச்சநாதிகளைப் பண்ணில், கண்ணுள்ளே — [1. “तांस्तैव भजाम्यहम्” (தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்) என்று] அவர்கள் கண் வட்டத்தை விடாமல், நிற்கும்—நித்யஸந்நிதிபண்ணும்; எண்ணிலும்—[2. “अस्ति भवेति चेद्ध” (அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத) என்று] ஸத்யபாவசிந்தாமாத்ரத்திலும், வரும் — (அவன் வஸத்திலே) வரும்படியாயிருக்கும்; இனி — இப்படி துஷ்கர ஸுகரங்களான உபாயத்வயத்திலும் ஸுலப்யனாபின்பு, என் வேண்டுவம் — (அநந்யகூதிகளான நமக்குச்) செய்யவேண்டுவதுண்டோ?.

காரணத்வம் - உபயோபாய ஸாதாரணம். எண் - சிந்திப்பு. A“சிந்திப்பே அமையும்” என்கிற ப்ரபதந ஸௌகர்யம். எண்ணிலும் வரும் என்று - நிக்ஷிஹித காட்டில் மிகவும் கைவரும் என்றுமாம். நல்வாயு-தூரகத்வ வைலக்ஷண்யம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பரிக்ஷணையோடு பரமபுக்தியோடு வாசியற முகங்கொடுக்கும் என்று அக்குணத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

இ— வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்) அவனைப் பெரு விடில் தூரியாதானும்படியான பரமபுக்தியையுடையனாய்க்கொண்டு தொழில் கண்வட்டத்தே விடாதே நிற்கும். (நிற்கும்) இத்தலைக்காக நிற்கையன்றிக்கே, தன் செல்லாமையோடே ஸ்தூராவரப்ரதிஷ்டையாய் நிற்கும். (எண்ணிலும் வரும்) கட்டபடாதிசுருடைய அஸ்திபூவத்தை இசையும்; ஈஸ்வரனுடைய அஸ்திபூவத்தை இசையான்; பஞ்சவிம்ஸாதி தத்வத்தை இசையும்; ஷட், விம்ஸகளை இசையான்; “நம்முடைய உண்மையை இசைந்தானிறே” என்று அப்போதே வந்து முகங்காட்டும். இவன் எண்ணின அளவுக்கு அவ்வருகே வரும் என்னவுமாம். (என் இனி வேண்டுவம்) ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வபூவம் இது வான பின்பு, ஹிதாம்ஸத்தில் நமக்கு ஒரு குறையில்லை. வேல்வெட்டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம். (மண்ணும் நீர் இத்யாதி) “நல்வாயுவும்” என்கிறது - தூரகத்வத் தைப்பற்ற. (ஆய்) அந்தராத்மாவாய். (விரியும்) 1. “**बहु आयुः**” (புஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். (எம்பிரானையே) ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்த மான உபகாரத்தை நினைத்தல்; ஸர்வேஸ்வரன் என்னுதல். “எம்பிரானே” என்கிற த்விதீயையைப் ப்ரக்யமையாக்கி, “எம்பிரான் - கண்ணுள்ளே நிற்கும்” என்னுதல். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. உ பரமபுக்திக்கும் பரிக்ஷணநைக்கும் ஒக்க முகங் காட்டும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும் b காதன்மையால் தொழில்) c பரமபுக்தி யுத்தராய்க்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதே நிற்கும். d தன்னையொழியச் செல்லாமையை உடையராய்க்கொண்டு தொழில், e தானும்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (கண்ணுள்ளே இத்யாதி) a (பரமபுக்திக்கும் இத்யாதி) “காதன் மையால், எண்ணிலும் வரும்” என்கிற பத்யங்களிலே நோக்கு.

b (காதன்மை) 2. “**नमस्यन्तर्ह मां पृक्त्या**” என்ற புக்தி. c, d (பரமபுக்தியுத்தராய்) இத்யாதிவாக்யத்வயம் ஸாத்யபுக்திருபேண ஸாத்யபுக்திருபேண ச த்விநித்யபுக்திபரம். 3. “**ये पृष्ठन्ति तु मां पृक्त्या मयि ते तेष्वा साप्यहम्**” 4. “**ज्ज्ञातृ त्वात्तमेव मे मतम्**” இதி ப்ரமாணத்வயஞ்ச த்ரஷ்டவ்யம். c, d ஸத்வா, பரமபுக்தி ஸப்ரகதாலே விவக்ஷிதமான ஹேதுவை விவரிக்கிறார் (தன்னையொழிய இத்யாதி) b, c “கண்ணுள்ளே நிற்கும்” என்கையாலே, “காதன்மை” என்று - பரமபுக்தியே விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம். e (தானும்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (கண்ணுள்ளே இத்யாதி) a “காதன்மையால், எண்ணிலும் வரும்” என்ற பத்யங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை (பரமபுக்தி இத்யாதி).

b காதன்மையாவது—2 “**नमस्यन्तर्ह मां पृक्त्या**” என்கிற புக்தி. c, d ஸ்வரணம் (தன்னையொழிய இத்யாதி) b, c “கண்ணுள்ளே நிற்கும்” என்கையாலே, “காதன்மை” என்று-பரமபுக்தியே விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. e (தானும் அவர்களையொழியச் செல்லாமையை

ஈ—அவர்களையொழியச் செல்லாமையை உடையனும், அவர்கள் [கண்வட்டத்தில்நின்றும் கால்வாங்கமாட்டதே நிற்கும். (g எண்ணிலும் வரும்) h “கடம், படம், ஈஸ்வரன்” என்றால், “நம்மை, i ‘இல்லை’ என்னுதே, இவற்றோடொக்கப் பரிக்ஷித்தானிறே” என்று வரும். j “சதுர்விம்ஸதி தத்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்ஸகன் ஆத்மா, ஷட்விம்ஸகன் ஈஸ்வரன்” என்றால், “நம்முடைய உண்மையையும் இவற்றோபாதி இசைந்தானிறே” என்று வந்து முகங்காட்டும். (வரும்) k நிற்குமதில்லை. l இவன் “போ” என்ற m போதும் n அதுக்கும் உடலாக வருமித்தனை. அன்றியே (எண்ணிலும் வரும்) o நம்முடைய p எண்ணை / மிஞ்சி வரும் என்றுமாம். (எண்ணிலும் வரும்) q “இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்துமூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு” என்று எண்ணினால், “இருபத்தாறு நானே” என்று வரும் என்றுமாம்.

அ—அவர்களையொழிய) அவதாரண தாத்பர்யம். i (கண்வட்டம்) சக்ஷுர்க்ரஹ்யதேயம், g “எண்ணிலும்” என்றது-மநோரதமாதல், ஸங்க்யையாதல்; h,j,q ஸங்க்யையான பக்ஷத்திலே மூன்று வகையாலே அருளிச்செய்கிறார். h அதில் வாதுப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (கடம் படம் இத்யாதி) i (இல்லை என்னுதே) என்றவிடத்தில் - 1. “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்ய வேத” 2. “தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ புவதி” என்று அருளிச்செய்வார். j வேதாந்திகள் ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (சதுர்விம்ஸதி தத்வமாய் இத்யாதி) q லௌகிகப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இருபத்தொன்று இத்யாதி) “சதுர்விம்ஸதி தத்வமாயிருக்கும் அசித்து” என்ற வாக்கியத்தாரம் இவ்வாக்கியம் அநுஸந்தேயம். k (நிற்குமதில்லை) “வரும்” என்கிறத்தில் விவக்ஷிதமான அவதாரண தாத்பர்யம். l ஆக்யமநப்ரகார சரமாவதி, மாஹ (இவன் போவென்றபோது இதி) n அதுக்கும் - போகைக்கும். ஏதேந அத்யந்தபாரதந்தர்யம் ஸுசிச்யதே; m அபிநா - A “குமலாது போயிருந்தே” இத்யத்தேவ “கச்ச” இத்யுத்தி: ப்ரத்யாஸத்தேர் யதா ஹேதுஸ்ஸயாத், ததா ஆகச்சுதீத்யபி ஸுசிச்யதே. o,p “எண்” என்று மநோரதமென்ற பக்ஷத்தில் அருளிச்செய்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி) p எண்ணை மிஞ்சி வருகையாவது - எண்ணின்றிக்கேயிருக்க வருகை என்றபடி.

r ஏவம் தர்ஹி ஸங்க்யாயதாம் ஸர்வேஷாமபி மோக்ஷப்ரஸங்க இத்யத்ர, ஹார்த்தபூவ மாஹ (அவன் இவன்பக்கல் இதி) s ஏவம் தர்ஹி ஆசார்யோபஸத்தி வித்யாயகாநாம் ப்ரபத்யந

ஜீ—உடையன்) என்றது அவதாரண தாத்பர்யம். g,h,j q எண்ணென்று-ஸங்க்யையாய், இத்தை வாதிக்குடையவும், வேதாந்திகளுடையவும், லௌகிகருடையவும் ப்ரக்ரியையாலே த்ரிவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடம்) இத்யாதியாலும், (சதுர்விம்ஸதி தத்வம்) இத்யாதியாலும், (இருபத்தொன்று) இத்யாதியாலும். l வரும்படியின் சரமாவதி, (இவன் போவென்ற இத்யாதி) n அதுக்கும் - போகைக்கும். n (அதுக்கும் உடலாக வரும்) போவென்ற உக்தியை வருகைக்கு ஹேதுவாகக் கொண்டு வரும். o,p “எண்” என்று மநோரதப்ரமாக அர்த்தாந்தரம் (நம்முடைய இத்யாதி) p எண்ணை மிஞ்ச வருகையாவது-எண்ணின்றிக்கேயிருக்க வருகை.

r விவரணம் (அவன் இவன்பக்கல் இத்யாதி) s அதுவென், ப்ரபத்திபண்ணவேண்டாவோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) t பூலிதம் (அவன் தன் இத்யாதி) 1. “ஏதம்

ஈ— (என் இனி வேண்டுவம்) பரமபுக்திக்கும் பரிக்ஷணநைக்கும் ஒக்க முகங் காட்டுவானபின்பு எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? r அவன் இவன்பக்கல் அப்ரதி ஷேதத்துக்கு அவஸரம் பார்த்திருந்து முகங்காட்டுவானபின்பு, இவனுக்கு ஹிதாம்ஸத்தில் செய்யவேண்டுவதுண்டோ? s இப்படியிருக்கிற புகுவத்ஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே — இவன் ப்ரபந்நனாகையாவது. t அவன் தன் ஸ்வரூபோப தேஸத்தைப்பண்ணி, “உன்னால் வரும் இழவுக்கு அஞ்சவேண்டா — 1. ‘மா ஸுச:’ (மா ஸுச:)” என்றற்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, “என் இனி வேண்டுவம்” என்கிறார். u அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது. v அதுக்கும் புறம்பான v₂ யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம். w வேல்வெட்டி நம்பியார் x நம்பிள்ளையை, “பெருமாள் கடலை ஸரணம் புகுகிறவிடத்தில் y ப்ராங்முகத்தவாதி,

அ—வித்யாகாநாஞ்ச ஸாஸ்த்ராணம் வையர்த்த்யம் ப்ரஸஜ்யேதேத்யத்ராஹ (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி). 2. “த்யாஸிந்தே, பூந்தே” இத்யாதி; தாத்ருஸஜ்ஞாந ஜநயித்ருத்வமேவ ஆசார்ஸ க்ருத்யமிதி பாவ: . t பூலிதம் (அவன் தன் ஸ்வரூபோபதேஸத்தை இதி) ந்யாஸனித்யா ப்ரகரணத்தாநி 3. “ஏதம் ஹவாவ ந தபதி | கிமஹம் ஸாது, நாகரவம் | கிமஹம் பாபமகரவம்” இத்யாதி வாக்க்யந்யநுஸந்தேயாநி. அஹம் கிமர்த்தம் ஸாது, நாகரவம், கிமர்த்தம் பாபமகரவமிதி ஏதத் ந தபதி-தபியாது. அகரவம்-பண்ணினேன் என்றபடி. u “காதன்மையால் தொழில்” என்று அத்யந்த சூருவான ஸாத்நத்தைச்சொல்லி, பூல்கூவான இத்தால் தத் ஸாத்யஸித்தி, அரிதாகையாலே “அவனே ஸாத்நம்” என்று பர்யவஸிக்கை / கட்டி புக்திஸ்த்ராநாபத்தி ஸித்தி,மாகையாலே, தாத்ருஸபூத்தி,ரூபமாய், அதிகாரி விஸேஷணமான ப்ரபத்தி ஸித்தி,மானாலும், “என் இனி வேண்டுவம்” என்று சொல்லக்கூடுமோ?, வர்ணஸ்ரமா சாராதி, யோக்யதை வேண்டாவோ? என்ன (அப்ரதிஷேதம் இத்யாதி) v அதுக்கு-அப்ரதி ஷேதத்துக்கு; v₂ யோக்யதையாவது-ப்ரகாரநியதி என்றபடி; அங்குநியதியும். அயோக்யதா யதா கிஞ்சித்காரிணி ந புவதி தத்வத்யோக்யதாபீதி த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் அயோக்யதா ஸப்தோபாத்நம். w யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (வேல்வெட்டி இத்யாதி) x, a (நம்பிள்ளையை) என்றதுக்கு “கேட்க” என்றத்தோடே அந்வயம். y (ப்ராங்முகத்தவாதி, நியமங்களோடே இதி) 4. “பூஹும் புஜக்யபோக்யாயம்” இத்யாதி.

ஐ—ஹவாவ ந தபதி | கிமஹம் ஸாது, நாகரவம் | கிமஹம் பாபமகரவமிதி ||” என்னக்கடவதிறே. அஹம் கிமர்த்தம் பாபமகரவம், ஸாது, நாகரவம் கிமர்த்தம் இத்யேதத் ந தபதி-தபியாது. அகரவம்-பண்ணினேன். u அப்ரதிஷேதமே அமையுமோ? என்ன (அப்ரதிஷேதமே இத்யாதி) v அதுக்கு-அப்ரதிஷேதத்துக்கு. v₂ யோக்யதை-ப்ரகாரநியமாதிகள்; அயோக்யதை என்றது- த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். w ப்ரகாரநியமம் வேண்டா என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (வேல்வெட்டி இத்யாதி) x, a “நம்பிள்ளையை” என்றதுக்கு-“கேட்க” என்றத்தோடே அந்வயம். z இதர ஸாத்நங்கள்.

ப்ர—y (கண்ணுள்ளே) (ப்ராங்முகத்தவாதி, நியமங்கள்) யுட்காண்டே एकविंशे—“ततः सागरवेलायां दर्शनास्तीर्थं राघवः। अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः॥१॥ बाहुं भुजगभोगाभमुपघायारिखदनः॥”

ஈ—நியமங்களோடே ஸரணம் புக்காராயிருந்தது; இவ்வுபாயம் Z இதர ஸாதநங்கள் போலே சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ? என்று a கேட்க—“b பெருமாள்தமக்கு, c1. ‘समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति’ (ஸமுத்ரம் ராகுவோ ராஜா ஸரணம் க்ருந்துமர்ஹதி) என்று உபதேசரித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணனுழ்வான்; அவன்தான் பெருமானை ஸரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்வேந்தான் என்றில்லை; ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இக்ஷவாகு வம்ஸ்யராய், ஆசார ப்ரத்யாநராகையாலே சில நியமங்களோடே ஸரணம் புக்கார்; ராகுஸஜாதீயனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே ஸரணம் புக்கான்; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்” என்று அருளிச்செய்தார். d பகுவத்ப்ரபாவ ஜ்ஞாநமுடையார்க்கு “இதுவே d, அர்த்தம்” என்று தோற்றியிருக்கும்;

அ—Z (இதர ஸாதநங்கள்) ஜ்யோதிஷ்டோமாதிய தர்மங்கள். c (ஸமுத்ரம் ராகுவோ ராஜேதி) அதர்—“எருது கெடுத்தாற்கும் ஏழே கடுக்காய். ஈனப்பெண்ணுக்கும் ஏழே கடுக்காய். படை யெடுத்த மன்னற்கும் ஏழே கடுக்காய். பானியேன் குன்றி அகப்பட்டுக்கொண்டேனே”; ஈனப் பெண் - வந்தியை. a, b, c வேல்வெட்டி நம்பியார் பஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ர நிஷ்ணதராகையாலே, 2. “ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: | ந தேஸகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே ||” என்று - “ப்ரபத்தி ஒன்றையும் அபேக்ஷியாதிருக்கும்” என்னுமத்தை அறிந்தவராகையாலே, அவர் ஸ்ரீ ராமாயணம் அநுஸந்தியாநிற்க. அதிலே “பெருமாள் கடலை ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்களோடே ஸரணம்புக்கார்” என்றிருந்ததாய். அதைக்கண்டு “ப்ரபத்திக்கும் ஏதேனும் நியமங்கள் வேண்டியிருந்ததோ?” என்று ஸந்தேஹித்து, “ஆரைக்கேட்புதோம்?” என்று கூசியிருக்க, பிள்ளையும் ஜீயரும் யாத்ருச்சிக மாக ஸ்ரீ கார்யார்த்தமாக அந்த வேல்வெட்டியிலே எழுந்தருள, அவரை ஸேவித்துத் தொழுது. “அடியேனுக்கு இத்தை ப்ரஸாதித்தருளவேணும்” என்ன; (பெருமாள்தமக்கு இத்யாதி) என்று சற்றுக்கூட்டுவது. d உபாயபுல்குத்வ உபேயமஹத்த்வ ஸ்வதேஸாஷ்ப்யாஹுஸ்ய நிமித்த ஸங்காத்ரயக்ருஸ்தாந் ப்ரத்யாஹ (பகுவத்ப்ரபாவஜ்ஞாந இதி) 3. “ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:” அயம் ஸ்லோக: கேஷுசிச்ச்ரீகோஸேஷு உபர்தீயதே ச. e (கேவலக்ரியாமாத்ரத்துக்கே இதி) 4. “கத்யந்தி குணந் விஷ்ணு: குர்வந்த்யபி ச ஸத்க்ரியாம் | மந்தபுண்யா ந விர்த்யந்தி

ஜீ—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். a வேல்வெட்டி நம்பியார் பஞ்சராத்ர ஸாஸ்த்ர நிஷ்ணதராகையாலே, 2. “ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: | ந தேஸகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே ||” என்று-ப்ரபத்தி ஒன்றையும் அபேக்ஷியாதது என்னுமத்தை அறிந்த வராகையாலே கேட்டார் என்றபடி. லிங்கம் - க்ருஷ்ணகேஸத்வாதிகள். க்ரியைகள் - ஸத்யநுஷ்ட ட்யாநங்கள். அவஸ்தை-ஸுத்த்யஸுத்த்யவஸ்தைகள். d இப்படி எல்லாருக்கும் தோற்றுதோ? என்ன (பகுவத்ப்ரபாவ இத்யாதி) 4. “கத்யந்தி குணந் விஷ்ணு: குர்வந்த்யபி ச ஸத்க்ரியா: |

ப்ர— c1. (பெருமாளுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணனுழ்வானுடைய உபதேஸம்) तत्रैकोनविंशे—
“एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः॥३०॥ समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति॥
खानितस्सगरेणायं अप्रमेयो महोदधिः॥३१॥”

ஈ—e “கேவல க்ரியாமாத்ரத்துக்கே ப்ரத்யாந ஸக்தியுள்ளது” என்றிருப்பார்க்கு “i இவ்வர்த்தம் அநுபபந்தம்” என்று தோற்றியிருக்கும்.

(மண்ணும் இத்யாதி) g காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் h உள்ளிடாய், i1. “வது ஸ்யம்” (பூஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன் விகாஸமேயாம்படியிருக்கிற j உபகாரகன்— k கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும் வரும், என் இனி வேண்டுவம்? l தன்னையொழிந்த ஸகல பத்யார்த்தங்களும் m தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற n ஸர்வேஸ்வரன், தன்பக்கல் o ஆஸாலேஸமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனும்படி இருப்பானானபின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு p ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார். “நல்வாயுவு” என்றது-தூரகத்வத்தைப்பற்றி. விண்ணு மாய் - இவற்றுக்கு q அந்தராத்மாவாய் என்றபடி. விரியும் - 1. “வது ஸ்யம்” (பூஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். j எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன். r ப்ரத்யமையை த்விதீயையாக்கி, “எம்பிரானே” என்று கிடக்கிறது. 2.

அ—பாரமைகார்த்த்யஸம்பத்யம் ||” d₂ அர்த்தமென்றது - பரமார்த்தம் என்றபடி. அத்ர— “காதன்மையால் தொழில்” (979 b) இத்யநேத - 2. “நமஸ்யந்தர்ச மாய் புக்த்யா” இத்யாதி, வத் நமஸ்காராங்கிகா புக்திரபி, ஹிதா; “எண்ணிலும் வரும்” (980 g) இத்யநேத - ப்ரபத்திர் விவக்ஷிதா - இதி ப்ரலிதம்.

g உத்தரார்த்த, ஸ்யார்த்தம் வத்யத் தஸ்ய யோஜநாஞ்ச த்யர்ஸயந் பூவமாஹ (காரணமான இத்யாதி, நா) h (உள்ளிடாய்) அந்தராத்மாவாய். l “விரியும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பூஹு ஸ்யாம் இத்யாதி) விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும் என்றபடி. j “பிரான்” என்றதுக்கு-உபகாரகன் என்றது ஓரார்த்தம். k (கண்ணுள்ளே நிற்கும்) இத்யாதி, அந்வயப்ரகாரம். l பஞ்சபூதங்களைச் சொன்னது உபலக்ஷணம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இத்யாதி) n “ஆய்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி இத்யாதி) n “பிரான்” என்றதுக்கு அர்த்த த்யர்ஸயம் (ஸர்வேஸ்வரன் இதி) o “எண்ணிலும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆஸாலேஸம் இதி) p “என் இனி வேண்டுவம்” என்றதின் தாத்பர்யம் (ஒரு குறை இத்யாதி) q ஸ்வருபைக்யம் வ்யாவர்த்தயதி (அந்தராத்மாவாய் இதி) r “எம்பிரானே” என்கிற த்விதீயை சேரும்படி எங்ஙனே? என்ன (ப்ரத்யமையை இத்யாதி) “மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவு” விண்ணு

ஜீ—மந்த்யுண்யா ந விந்த்யந்தி பாரமைகார்த்த்யஸம்பத்யம் ||” 3. “ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:” என்னக்கடவதிறே. d₂ இதுவே அர்த்தமென்று - பரமார்த்தமென்று.

g உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் (காரணமான இத்யாதி) h உள்ளிடாய்-அந்தராத்மாவாய். l “விரியும்” என்றதுக்கு பூவம் (பூஹு ஸ்யாம் இத்யாதி) விரியும் - விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். k அந்வயம் காட்டுகிறார் (கண்ணுள்ளே இத்யாதி) l பஞ்ச பூதங்களைச் சொன்னது உபலக்ஷணம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இத்யாதி) n “பிரான்” என்றதுக்கு அர்த்த த்யர்ஸயம் (ஸர்வேஸ்வரன் என்று) o “எண்ணிலும்” என்றதின் அர்த்தம் (ஆஸாலேஸம் என்று) p “என் இனி வேண்டுவம்” என்றதின் பூவம் (ஒரு குறையுண்டோ என்று) q ஸ்வருபைக்யம் வ்யாவர்த்தயதி (அந்தராத்மாவாய் என்று) r “எம்பிரானே” என்கிற த்விதீயை சேரும்படி எங்ஙனே? என்ன (ப்ரத்யமையை இத்யாதி) “காதன்மையால்” (979 b) என்றத்தாலே-புக்தி

3. எம்பி ராணயெந் தைதந்தை தந்தைக்கும்
தம்பி ராணத்தன் டாமரைக் கண்ணை
கொம்ப ராவுநுண் னேரிடை மார்பனை
எம்பி ராணத் தொழாய்மட நெஞ்சமே.

ஆ— 3. வ்யா:— (எம்பிராணை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான், பிராட்டியும் தானுமாக எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப் பார்த்தருளுகிறபடியையும் கண்டு ப்ரீதராய், “எம்பிரான்” என்றும், “எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரான்” என்றும் அவனை ஏத்திக்கொண்டு தமக்குத் துணையாக எம்பெருமானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே! என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுக்கு ஆழிதவிஷயத்தில் வந்த நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷமீஸம்புந்தத்தை அநுஸந்தித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, “அவனைத் தொழாய் புவ்யமான நெஞ்சே” என்கிறார்.

வ்யா:— (எம்பிராணை என்று தொடங்கி) என் நாயனை, என்குடி நாயனை என்று ப்ரீதயதிஸயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) வஞ்சிக்கொம்புபோலவும் அரவுபோலவும் நுண்ணிதாய் நேரிதான இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவன். கொம்பை லக்ஷகரியா நின்றுள்ள இடை என்றுமாம். (எம்பிராணை) பிராட்டியோட்டை ஸம்புந்தத்தை அநுஸந்தித்து, ப்ரீதயா மீளவும் ‘என் நாயனை’ என்கிறார். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், ‘ஸ்ரீய:பதித்வாதிகளான அநுபுவ்யஸ்வபுவங்களை உடையவனை அநுபுவி’ என்று நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

மடம்—சொல்வழி வரும் புவ்யதைதையையுடைய, நெஞ்சமே—நெஞ்சே! எம்— எமக்கு, பிராணை—(தன் பக்கலிலே அத்வேஷாபிமுக்யாதிகளைத் தரும்) உபகாரகனாய், எந்தை தந்தை தந்தைக்கும்—(நம்மளவில் நில்லாதே) நம் குலத்துக் கெல்லாம், தம்பிராணை — நாதுனாய், தண் — (இஸ்ஸம்புந்தமடியாகக்) குளிர

அ—மாய் விரியும் எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; என் இனி வேண்டுவம்? ” என்று அத்வயம். “மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் எண்ணுமாய் விரியும் எம்பிராணைக் காதன்மையாலே தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; இனி என் வேண்டுவம்” என்று உரை அத்வயம். 2.

ஸீ—சொல்லிற்று. “எண்ணிலும் வரும்” (980 g) என்றத்தால் - ப்ரபத்தி விவக்ஷிதம் என்று ப்ரஸிதம். “மண்ணும் நீருமித்யாரப்ய, எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; என் இனி வேண்டுவம்” இத்யந்தவய: 2.

11-நோக்கும், தாமரைக் கண்ணனை—புண்டரீகா க்ஷத்வத்தையுடையனாய், கொம்பு—
வஞ்சிக்கொம்பிலும், அராவு — அரவிலும், நுண் — நுண்ணிதான், நேர்—
நேர்மையையுடைய, இடை—இடையையுடையளான லக்ஷ்மியை, மார்பனை—
மார்பிலேயுடையான, எம்பிராணை—ஸ்வாமியை, தொழாய்—தொழும்படிபார்.

ஸ்ரீய:பதித்வம்—இதிற்சொன்ன ஸ்வபூவங்களுக்கெல்லாம் மூலம் என்று
கருத்து. அராவு - அரவு. அராவுதல் - குறைத்தலாய், கொம்பை இழைத்த
தாகவுமாம். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—அவனுடைய இந்நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீ
ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, 'இவ்விஷயத்தை அநுபுவிக்கப்பாராய்' என்று
திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (எம்பிராணை) கீழ்ப்பாட்டில் அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என்
நாயன் என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) தம்மளவேயாய் அடியற்றிருக்கை
யன்றிக்கே, என்குடி நாயன் என்கிறார். 1. "समाश्रित्य जगन्नाथं मम पूर्वं पितामहः।
विपश्चादहं राज्यमवापुः पुरुषोत्तमम्॥" (ஸமாஸ்ரீத்ய ஜகந்நாதம் மம பூர்வே பிதாமஹா:।
விபக்ஷாபஹ்ருதம் ராஜ்யமவாபு: புருஷோத்தமம்॥) (தண் தாமரைக் கண்ணனை)
"ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் புகழுகிறார்" என்று A உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய்
அளிக்கின்ற தண்தாமரைக் கண்ணனாலே குளிர நோக்கினான். இந்நோக்குக்கு
அடி சொல்லுகிறது மேஸ் (கொம்பு இத்யாதி) வஞ்சிக்கொம்புபோலேயும், அரவு
போலேயும், நுண்ணிகாய். நேரியதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பிராட்டி
யைத் திருமார்விலே உடையவனை. "அரவு" என்கிறத்தை - "அராவு" என்று
நீட்டிக் கிடக்கிறது. B "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. பூணம்போலே
நிதம்புப்ரதேஸம். கொம்பை லக்ஷுகரியாநின்றுள்ள இடை என்னவுமாம்.
(எம்பிராணை) இச்சேர்த்தியழகைக்கண்டு "எம்பிராணை" என்கிறார். (தொழாய்)
இவர் தொழும் வஸ்து மிதுநமாயிறேயிருப்பது. (மடநெஞ்சமே) C "தொழுதெழு"
என்னலாம்படி புவ்யமான நெஞ்சே! 3.

12— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a "கண்டாயே b அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி; நீயும் c உன்
ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் நெஞ்சே!" என்கிறார்.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (பிரான் இத்யாதி) a அவன் குணதிக்கயத்தைச் சொன்ன அநந்தரம்,
"எம்பிராணைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே" என்றத்தாலே பூலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஆ— மூன்றும் பாட்டு. (எம்பிராணை இத்யாதி) a அவன் குணதிக்கயத்தைச் சொன்ன அநந்தரம்,
"எம்பிராணைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே" என்றத்தால் / பூலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

A பெரியதிரு. 7-1-9. B திருச்சந்த 85. C 1-1-1. / (பா) பூலிதத்தை.

ஈ— வ்யா:— (d எம்பிராணை) e கீழிற்பாட்டில் அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, f என் நாயனானவனை என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) தம்மளவிலேயாய் g அடியற்றிருக்கையன்றிக்கே, என் h குடிக்கு நாயகனானவனை என்கிறார். இவர் இப்படி ஏத்தினவாறே, ப்ரயோஜநாத்ரபரருடைய பாசுரத்துக்கும், அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்துக்கும் வாசியறியுமவனாகையாலே “இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர்?” என்று குளிரக் கடாக்கித்தான்; (தண் தாமரைக் கண்ணை) i 1. “தானம் டிபத: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந்! க்ஷிபாமி” (தானஹம் த்விஷத: க்ரூரான் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந்! க்ஷிபாமி) என்னுமவன் இப்படி கடாக்கிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்று பார்த்தார்; அருகே கடாக்கிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது; (j கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) k கொம்புபோலவும், அரவுபோலவும் இருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணிதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய

அ—(கண்டாயே இத்யாதி) b அவன்-ஸ்வாமி; (அவன் ஸ்வரூபம்) பரமபுக்திக்கும் பரிசுணைதக்கும் ஒக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வரூபம் என்றபடி. c (உன் ஸ்வரூபம்) “மடநெஞ்சமே” என்கையாலே - எனக்கு புவ்யமாகையன்றோ உனக்கு ஸ்வரூபம்; ஆகையாலே உன்னுடைய பாரதந்தர்யத்துக்கீடாக என்றபடி.

d, n, e “எம்பிராணை” இதி பத, த்வயஸ்ய வர்த்த மாதத்வாத் விஷயவிபாக்யம் த்ர்ஸயதி (கீழிற்பாட்டில் இதி) d, f எம்பிராணை - என் நாயனானவனை-என் ஸ்வாமியை. g (அடியற்று) மூலமற்று. h (குடிக்கு நாயகனானவனை) என்கிறவிடத்திலே. 2. “ஸமாஸீத்ய ஜகந்நாதம் மம பூர்வே பிதாமஹா: | விபக்ஷாபஹ்ருதம் ராஜ்யமவாபு: புருஷோத்தமம் ||” என்றது அநுஸந்தேயம். i 1. “த்விஷத: க்ரூரான் நராத்மாந் அஸுபூர்தான் ஸம்ஸாரேஷ்வாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி” என்று அந்வயம். j கொம்பு-வஞ்சிக்கொம்பு; வேதஸஸாக்யா. j, k (கொம்பு போலவும் இத்யாதி) “கொம்பு அராவு நேர் நுண்” என்று அந்வயம். “நேர்” என்கிறது ஸாத்ருஸ்யபரம். இய்கு. ஒசிவு ஸாத்ருஸ்யம். யத்வா, நுண்மை-ஸ்வக்ஷணத்தை. நேர்மை-ஸௌக்ஷம்யம். l “அராவு” என்றால் - அரவைச் சொல்லுமோ? என்ன (அராவு என்கிற

ஜீ—(கண்டாயே இத்யாதி) b (அவன் ஸ்வரூபம்) பரமபுக்திக்கும் பரிசுணைதக்கும் ஒக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வரூபம். c (உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர) “மடநெஞ்சமே” என்று - எனக்கு புவ்யமாகையன்றோ உனக்கு ஸ்வரூபம்; ஆகையால், உன்னுடைய பாரதந்தர்யத்துக்கீடாக என்றபடி.

d, e “எம்பிரான்” என்றதுக்கு பூரவம் (கீழிற்பாட்டில் இத்யாதி) f நாயன் - ஸ்வாமி. g (அடியற்று) முதலற்று. i கீதாஸு வேடாடஸே. 1. “தானஹம் த்விஷத: க்ரூரான்” இத்யாதி. 1. “த்விஷத: க்ரூரான் நராத்மாந் அஸுபூர்தான் ஸம்ஸாரேஷ்வாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி” இத்யந்வய: j, k கொம்பு - நீர்வஞ்சிக்கொம்பு; (கொம்புபோலவும் இதி) “கொம்பு அராவு-நேர் நுண்ணிடை” இத்யந்வய: நேர் - ஸாத்ருஸ்யம்; நுண்மை -

ப்ர—i 1. भगवद्गीतासु षोडशे—“तानहं द्विषतः क्रूरां संसारेषु नराधमान्। शिषाम्यजस्र-मशुमानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १६ ॥

4. நெஞ்ச மேநலை நல்கை உன் கைப்பெற்றால்
என்செய் யோம்இனி யென்ன குறைவினம்
மைந்த கைமல ரான்மண வானகைத்
துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்

ஆ— 4. வ்யா:—(நெஞ்சமே) இப்படி தாம் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தபடியைக் கண்டு உகந்து, “நல்லை நல்லை; உன்னைப்பெற்றால் நமக்கு முடியாததென்? இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு?” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, “இனி ஒரு துரையிலும் அவனை விடாதேகிடாய்” என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி, ‘விஸ்வேஷத்தாலே முடியவேண்டும் துரைய வந்ததேயாகிலும் அவனை விடாதே பற்று’ என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஈ— பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையவனை. 1 “அரவு” என்கிற இத்தை— “அரவு” என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது; mA “நச்சராவனை” என்னக்கடவதிறே. n அன்றியே, கொம்பை லக்ஷுக்கிற இடை என்றுமாம். (n, எம்பிரானை) o அச்சேர்த்திக்கு ஒருகால் “எம்பிரானை” என்கிறார். (தொழாய்) p தொழப்படும் விஷயம் ஒரு மிது, நமாயாயிற்று இருப்பது. (q மடநெஞ்சமே) rB “தொழுதெழு” என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ. 3.

அ—இத்யாதி, n ப்ரயோகமும் உண்டென்கிறார் (நச்சராவு இத்யாதி,) திருச்சந்தனிருத்தம். நச்சராவு-விஷம் உமிழ்கிற ஸர்ப்பம் என்றபடி. n (அன்றியே இதி) அராவுகை-லக்ஷுக்கிகை. அராவுகை-அரத்தைக்கொண்டு அராக்கை. தத்வத் லக்ஷுக்கிரோதி இத்யர்த்தம். 1 (நுண்ணோர் இதி) மீமிசையாலே அதிஸுலக்ஷமமான இடை என்று இப்படித்திலே பொருள். n, o பின்னையும் “எம்பிரானை” என்கிறதென்? என்ன (அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி,) p (தொழப்படும் விஷயம் இதி) “கொம்பராவு நுண்ணோரிடை மார்பனை-தொழாய்” இதி பத்யஸங்க்யதென ஹ்ருத்யம். q மடப்பம்-புவ்யதா. r ஸா கீத்ருஸீ இத்யத்ராஹ (தொழுதெழு இதி) “மடநெஞ்சமே! எம்பிரானை என்று தொடங்கி, தொழாய்” என்று உரை அத்வயம். 3.

இ—ஸௌக்ஷ்மம். 1 “அரவு” என்றால்-அரவைச் சொல்லுமே என (அரவு என்கிற இத்யாதி,) n திருச்சந்தனிருத்தம் (நச்சராவு என்று) விஷமுடைய ஸர்ப்பம் என்றபடி. n (அன்றியே இத்யாதி,) அராவுகை - லக்ஷுக்கிகை. இப்படித்தில், “நுண் தேர்” என்கிற புநருத்தியாலே - அதிஸுலக்ஷமமான இடை என்று அர்த்தம். “நுண்” என்றும். “தேர்” என்றும் - ஸௌக்ஷ்மம் வாசி. n, o பின்னையும் “எம்பிரானை” என்கிறதென்? என்ன (அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி,) p “கொம்பராவு” இத்யாதியோடே கூட்டி பாவம் (தொழப்படும் இத்யாதி,) r “மடம்” என்றதுக்கு பாவம் (தொழுதெழு இத்யாதி,) “மடநெஞ்சமே! எம்பிரானை” இத்யாசர்ப்ய அத்வயம். 3.

ஒ— வ்யா:— (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) 'அத்யந்த விலக்ஷணமாயிருந்தது உன்படி' என்று தம்முடைய நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். (உன்னை என்று தொடங்கி) புகுவத்விஷயம் என்னில் ப்ரதிகூலியாதே பாங்காயிருக்கிற உன்னைப் பெற்றால், இனி நமக்கு ஸாதிக்கமுடியாததுண்டோ? நமக்கு இனி என்ன குறையுண்டு? (மைந்தனை என்று தொடங்கி) நித்யமான யௌவநத்தை உடையனாய். (மலரால் மணவாளனை) நிரதிசயபேடாக்யமான பெரியபிராட்டியாருக்கு பேடாக்தாவாயுள்ளவனை. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், தம்முடைய நியோகத்துக்கு ஈடாக நெஞ்ச இசைந்தவாறே உகந்து, 'இனி ஒருகாலும் விடாதே அநுபவிக்கப்பார்' என்கிறார்.

நெஞ்சமே — (அறிவுக்கு ஆஸ்ரயமான) நெஞ்சே! நல்லை நல்லை — (நீ செய்தபடி) நன்று நன்று, உன்னைப் பெற்றால்—உன்னைப் பெற்றால், என்செய்யோம்—எக்காரியம் செய்து தலைக்கட்டோம்? இனி—உன் இசைவு பெற்றபின்பு, என்ன குறைவினம் — அஸாத்யமாய், குறைகிடப்பதொன்றை உடையோமோ? (ஆனபின்பு) மைந்தனை — நித்யயௌவந ஸ்வபாவனாய், மலரால் — நிரதிசய பேடாக்யபூதையான லக்ஷிக்கு, மணவாளனை — பேடாக்தாவானவனை, 'துஞ்சம் போதும்—நாம் முடியுமளவிலும், விடாது—விடாதே, தொடர்கண்டாய்—நிரந்தராநு வருத்தி பண்ணப்பார்.

துஞ்சதலாவது - நிகர்ஷா நுஸந்தாநத்தாலே வந்த விஸ்லேஷம் என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—தாம் சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே திருவுள்ளத்தைச் சொண்டாடி, 'நிகர்ஷா நுஸந்தாநம் பண்ணி நான் விஸ்லேஷிக்கும் ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள்' என்கிறார்.

வ்யா:—(நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) சொன்ன காரியத்தை உகந்து செய்து ஸத்புத்ரர்களை உகக்குமாபோலே உகக்கிறார். என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்? என்னில்; (உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம்) புலம் தருகைக்கு ஈஸ்வரனுண்டு; விலக்காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ? (இனி என்ன குறைவினம்) "உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்" என்று - ஸாத்யாம்ஸ முண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்; உன்பக்கல் விலக்காதவளவே பற்றாசாக அவன் காரியம் செய்வானாயிருந்தால், இனி ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ? அவன் உபாயபூவம் நித்யநிரபேக்ஷமானால் ஸாத்யாம்ஸமுண்டோ? எனக்குக்ருத்யாம்ஸமென்? என்ன, 'எனக்கு A வளவேமுலகு பின்னாட்டுவது ஒரு போதுண்டு, அப்போதும் நீ விடாதே கொள்' என்கிறார்—(மைந்தனை) நித்யநவ யௌவந ஸ்வபாவனை. (மலரால் மணவாளனை) நிரதிசயபேடாக்யையாயிருக்கிற

இ—பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவளை. (துஞ்சம்போதும்) “அயோக்யன்” என்று அகலும்போதும்; விஸ்லேஷம் விநாஸபர்யாயம் என்கை; 1. “न च सीता खया हीना” (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா), 2. “यस्त्वया सह” (யஸ்த்வயா ஸஹ). (விடாது தொடர்) நான் விடிலும் நீ விடாதே மேலவிழுந்து அநுபுவிக்கப்பார். அவன் விடிலும் நீ தொடரப்பார். (கண்டாய்) இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிககச் சொல்லுகிறது! பிராட்டி A “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் அநுபுவிக்கச் சொல்லுகிறது. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. தாம் சொன்னபோதே மேலவிழுந்து தொழுதவாறே உ நெஞ்சைக் கொண்டாடி, ‘b நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணி நான் விஸ்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள்’ என்கிறார்.

வ்யா:—(நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) c சொன்ன காரியத்தைச் d சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை e மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதாபிதாக்களைப்போலே, இவரும் f மார்விலே அணைத்துக் கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை. (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) g நல்லை என்ன அமையாதோ? “நல்லை நல்லை” என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில்; இவர்தாம் அவன்பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே h தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர்தமமை விட்டு அவன் பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே; iB “என்

அ— நாலாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி) a (நெஞ்சைக் கொண்டாடி) “நல்லை நல்லை”யின் தாத்பர்யம். b (நிகர்ஷேத்யாதி) “துஞ்சம்போது” இத்யாதிக்குக் கருத்து.

c...f “நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை” என்ற பத்யமாத்ரத்துக்கு ஸங்க்யதி அருளிச்செய்கிறார் (சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி) d சடக்கென-ஸீக்ரமாக. e மடியிலே-அங்கத்திலே. f (மார்விலே அணைத்து) இதி ரஸோக்தி: . நெஞ்சிருப்பது மார்விலேயாகையாலே என்று ஸ்வபுரவார்த்த: . g தடஸ்த்யஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நல்லை என்ன இத்யாதி) h தனக்கு-நெஞ்சுக்கு. i தூதுவிடவேண்டும்படி அவன் பக்கலிலே இருக்குமோ? என்ன (என் நெஞ்சினாரை இத்யாதி) திருவிருத்தம். எனக்குக் கரணமாகையாலே பரதந்த்ரமாய்ப் போத்த நெஞ்சைக் கண்டால், என்னைச் சொல்லி-என்றோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தையும், ஆர்த்தியையும், தனிமையையும் தோன்றச் சொல்லி, அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ-நீர் போகிறபோதே

ஜ— நாலாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி) a (நெஞ்சைக் கொண்டாடி) என்றது—“நல்லை நல்லை” என்றதின் தாத்பர்யம். b (நிகர்ஷேத்யாதி) “துஞ்சம்போதும்” இத்யாதியின் தாத்பர்யம்.

c...f “நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை” என்கிற பத்யமாத்ரத்துக்கு ஸங்க்யதி (சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி) d சடக்கென-ஸீக்ரமாக. f நெஞ்சிருப்பது மார்விலேயாகையாலே (அணைத்து) என்றது- g தடஸ்த்யஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நல்லை என்ன இத்யாதி) h தனக்கு-நெஞ்சுக்கு. i விவரணம் (என் நெஞ்சினாரை இத்யாதி) திருவிருத்தம். என் நெஞ்சைக் கண்டால்

ஈ—நெஞ்சினுரைக் கண்டால் என்னைச்சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ ”
என்னும்படி jA முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே “நல்லே நல்லே” என்கிற k மீமிசை.

என்னை இப்படி ஸ்லாகிக்கிறதென்? என்ன l (உன்னைப் l₂ பெற்றால் என் செய்
யோம்) m நீ என்னோடு m₂ ஒருமிடமுனபின்பு, எனக்குச் n செய்யமுடியாததுண்டோ?
o நெஞ்சு ஒத்தபின்பு முடியாததுண்டோ? p பூலம் தருகைக்கு ஈஸ்வரனுண்டு; விலக்
காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ? q (இனி என்ன குறைவினம்)
“உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்” என்று ஸாத்யாம்ஸமுண்டாகச் சொன்னவிடம்
தப்பச்சொன்னோம்; r உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றுகாக அவன் கார்யம் செய்வானா
யிருந்தால், ஸாத்யாம்ஸந்தான் உண்டோ? s அவன் உபாயபூவம் நித்யநிரபேக்ஷ

அ—ஆபத்து விஞ்சியிருக்கிறவர்கன்பக்கல், அவர்க்கு கரணபூதரான நீர், எங்கனையுமகப்பட
வரவிடும்படி இன்னமும் போகாதொழிவதே! j பெரியதிருவந்தாதி (முந்துற்ற நெஞ்சு) என்னி
லும் முற்பட்டப் பதறுகிற நெஞ்சே! k (மீமிசை) வீபஸை.

m, m₂ (நீ என்னோடு இத்யாதி) m₂ ஒருமிடமு - ஏககண்டம்; ஏகஹ்ருத்யம் என்றபடி.
l₂ பூர்வஸித்தமான கரணகரணி ஸம்பந்தமானதாயின்கே, ஆகத்துகத்வமும் அலப்யத்வமும்
தோன்றுகையாலே அதுகூலஸம்பந்தம். “பெற்றால்” என்கிற பதத்திலே விவக்ஷிதம் என்று
திருவுள்ளம். n செய்யமுடியாதது - அதுஷ்டாநயோக்யமான ஸாத்யம். o பூர்வவாக்யம்
விவ்ருணோதி (நெஞ்சு ஒத்தபின்பு இதி) 1. “மாந ஏவ மறுஷ்யாணாம்” இத்யாதி. யத்வா,
நெஞ்சுக்கு நெஞ்சுண்டோ? என்ன, பூர்வவாக்ய தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சு
ஒத்தபின்பு என்று) ஒத்திருக்கையாவது - ஹிதப்ரவணமாயிருக்கை. p ஆனால், பூலம் கைப்
புருந்ததோ? என்ன (பூலம் தருகைக்கு இத்யாதி) யத்வா, “செய்யோம்” என்கிற இத்தை-
புருஷார்த்தபரமாகி, அர்த்தநாதம் அருளிச்செய்கிறார் (பூலம் தருகைக்கு இத்யாதி)
l, q “உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்” என்கிறது - உபாஸகருடைய வார்த்தைபோலே
இருக்கிறது; “இனி என்ன குறைவினம்” என்றது-கீழ்ச்சொன்னதைத் தள்ளி, ப்ரபந்த
ருடைய வார்த்தையாயிருக்கிறது; ப்ரபந்தனுக்குக் கர்த்தவ்யாம்ஸமில்லையே. r “இனி”
என்றதுக்கு அர்த்தம் (உன் பக்கல் இத்யாதி) s ப்ரத்யமயோஜநாநுஸாரேண, ப்ரத்யமவாக்யத்
தில் த்விதீயயோஜனையிலும், த்விதீயவாக்யத்தில் இப்போது சொன்ன அர்த்தத்திலும்,
இது கூடுமோ? இவனும் எவ்வளவிலும் சில செய்ய வேண்டாவோ? என்ற ஸங்கை வர
அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி) ப்ரத்யம வாக்யத்தில் த்விதீயயோஜநாபக்ஷத்தில்,
“இனி என்ன குறைவினம்” என்கிறதுக்கு - உபாயபூவத்தின் நித்யநிரபேக்ஷயம் அர்த்தம்

ஐ—ஆர்த்தையாயிருக்கிற என்னைச்சொல்லி, இப்படி ஆர்த்தையாயிருக்கிற அவள்பக்கல் இன்னமும்
போகாதொழிவதே! என்கை. j முந்துற்ற நெஞ்சு - முற்பட்ட நெஞ்சு. k (மீமிசை) வீபஸை.

m₂ ஒருமிடமு-ஏகஹ்ருத்யம். o விவரணம் (நெஞ்சு ஒத்த இத்யாதி) p ஆனால் பூலம் கைப்
புருந்ததோ? என்ன (பூலம் தருகைக்கு இத்யாதி) l, q “உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்”
என்றவிடம் - உபாஸகர் பாகரத்தைப் பற்ற; “இனி என்ன குறைவினம்” என்றது-ப்ரபந்தர்
பாகரமாயிருக்கிறது; ப்ரபந்தனுக்குக் கர்த்தவ்யாம்ஸமில்லையே. r “இனி” என்றதுக்கு
அர்த்தம் (உன் பக்கல் இத்யாதி) s விவரணம் (அவன் உபாயபூவம் இத்யாதி) u மேலுக்குத்

A பெரியதிருவ-1.

5. கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கன் வாய்க்கின்றோர்
என்டானு மின்றியே வந்தியனு மாறு
உண்டா னாயுள கேழுமோர் மூவடி
கொண்டா னைக்கண்டு கொண்டனை நயுமே.

நீ—மானால் ஸாத்யாம்ஸம் உண்டோ? t ஆனால் பின்னை, க்ருத்யாம்ஸமென் என்ன; ஸாத்யாம்ஸமுண்டுடைய! என்கிறார்—(மைந்தனை இத்யாதி) u நான் அவனைக் கிட்டக் கொள்ள, A வளவேமுலகு தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; நீ அப்போது அவனை விடாதே கிடாய். (v மைந்தனை) இவ்விஷயத்தை—கெடுவாய்! சிலராலே விடப் போமோ? § (மைந்து-இனிமை, அழகு, மிடுக்கு). (மலரான் w மணவாளனை) பெரிய பிராட்டியார் B “அகலகில்லேன் இறையும்” என்னும் விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை “விடாதே கிடாய்” என்கிறது. (துஞ்சும்போதும்) “அயோக்யன்” என்று அகலும் போதும். x விஸ்வேஷம் விநாஸபர்யாயம் என்கை. y1. “सुहृन्मपि जीवायः” (முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:) என்னுமதினே - இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது. z நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடர்பார்கிடாய்! a இவ்வேப்பங்குடி நீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது! b பிராட்டி B “அகலகில்லேன் இறையும்” என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் உன்னை அநுபூவிக்கச் சொல்லுகிறது. 4.

அ—என்று கார்ப்பிதம். t (ஆனால் பின்னை க்ருத்யாம்ஸமென்) என்கிறது-ப்ரஸ்தமன்று. கேட்பம். u மேலுக்குத் தாத்தர்யம் (நான் அவனை இத்யாதி) v மைந்து என்று-அழகுக்கும். நாயகத்வத் துக்கும், யௌவநத்துக்கும் பேர். இவ்விடத்திலே அழகு யௌவநமாதல். w மணவாளன்-பதி. x அகலும்போதும் என்னுதே. “துஞ்சும்போதும்” என்கிறதென்? என்ன (விஸ்வேஷம் விநாஸ இத்யாதி) y (முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:) 1. “सुहृन्मपि जीवायः” தாத்தர்யம். பூர்வார்த்தத்துக்கு யத்யா ஸ்ருதத்திலே தாத்தர்ய ஸ்த்யாபகமாகையாலே உத்தரார்த்தத்தை எடுத்தது. z ஸப்ஸ்தார்த்தம் (நான் அவனை இத்யாதி) a “மைந்தனை” என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வேப்பங்குடிநீரை இத்யாதி) வேப்பங்குடிநீரை - நிம்புத்தின் ரஸத்தை என்றபடி. b “மலரான் மணவாளன்” என்றத்தைப் பற்ற (பிராட்டி இத்யாதி) அன்றிக்கே கீழ் வாக்யஸேஷமாதல். நெஞ்சமே! என்று தொடங்கி அடைவே அந்வயம். 4.

ஜீ-தாத்தர்யம் (நான் அவனை இத்யாதி) v மைந்தனை-தித்யயௌவநஸ்வபூவனை; மைந்து என்று-அழகுக்கும், யௌவநத்துக்கும், மிடுக்குக்கும், நாயகத்வத்துக்கும் பேர். x அகலும்போது என்னுதே “துஞ்சும்போதும்” என்கிறதென்? என்ன (விஸ்வேஷம் இத்யாதி) z ஸப்ஸ்தார்த்தம் (நான் அவனை இத்யாதி) a “மைந்தனை” என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வேப்பங்குடிநீரை இத்யாதி) வேப்பங்குடிநீர்-வேப்பஞ்சாறு. b “மலரான் மணவாளன்” என்றத்தைப்பற்ற (பிராட்டி இத்யாதி) w மணவாளன்-பதி. g “நல்லை” என்று-ஸம்பூத்தி; நெஞ்சுக்கு விசேஷணம். க்ரமேனந்வய: 4.

ப்ர-y1. (நெஞ்சமே இத்யாதி)(துஞ்சும்போதும்) (रा-अ ५३) “न च सीता” इत्यादि ॥३१॥

A 1-5. § () இவ்வடைப்பிணுள் உன்னது சில பிரதிகளிலேயே. B 6-10-10.

ஆ— 5. வ்யா:— (கண்டாயே) “உண்டாணை உலகேழும் ஓர் மூவடி கொண்டாணை நீயும் நானும் காணப்பெற்றோம்; நெஞ்சமே! நமக்கு அசிந்திதமாக வந்து ஸம்ருத்திகள் விளைகிறபடி கண்டாயே!” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார். 5.

ஓ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன் திறத்தில் எண்ணுகைதானுமின்றியே இருக்கச்செய்தே, எம்பெருமான் தம்மை ஆகஸ்மிகமாக விஷயிகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) ஓரோ ப்ரயோஜனங்கள் நேர்படப் புக்கால். இயலுதல் - பூலிக்கை. (உண்டாணை உலகேழும் ஓர் மூவடி கொண்டாணை) இவையிரண்டும் ரக்ஷணத்திலே அபேக்ஷையில்லாதாரையும் ரக்ஷிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். (கண்டுகொண்டனை நீயுமே) வேறே சில த்ருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேக்ஷாகூந்த, ரஹிதமான நீயுமன்றோ கண்டுகொண்டாய். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ‘நம் நினைவுற நமக்குக் கார்யம் பூலிக்கிறபடி, நீயும் அவனைக் கிட்டும்படியாயிற்றிறே’ என்கிறார்.

நெஞ்சே—மநஸ்ஸே! கருமங்கள்—(அத்வேஷம், ஆபிமுக்யம், ஆஸ்ரயணம், அறிவு, நலம் தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று—பூலிக்கிறவை, ஓர்— ஒரு, எண்தானுமின்றியே — நினைவுதானுமின்றியிலே, வந்தியலும் — நமக்குக் கைவந்து நடக்கிற, ஆறு — ப்ரகாரம், கண்டாயே — கண்டாயே; (எங்ஙனே? என்னில்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) உலகேழும் — லோகமெல்லாவற்றையும், உண்டாணை—(ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்து, ஓர்—அத்விதீயமான, மூவடி கொண்டாணை — த்ரிவிக்ரமாபதூநத்தாலே (அந்யார்ஹமாக்கிக்) கொண்டவனை, நீயும் — (ஆபிமுக்ய ப்ரஸங்க்யமில்லாத) நீயும், கண்டுகொண்டனை — லபிக்கப் பெற்றாயிறே. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — “எண்ணிலும் வரும்” என்கிறதுதானும் மிகையானபடி கண்டாயே! என்று அவன்படியை முதலிக்கிறார்.

வ்யா:— (கண்டாயே நெஞ்சே) சைதந்யத்துக்கு ப்ரஸரணத்வாரமான உனக்குத் தெரியாமையுண்டோ? (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) ப்ரயோஜனங்கள் நேர்படப்புக்கால். (ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு) “எண்ணிலும் வரும்” என்ற இது மிகையாம்படி வந்து பூலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே! இயலுகை - பூலிக்கை. இப்படி பூலிக்க வேறெங்கே கண்டோம்? என்னில் (உண்டாணை உலகேழும்) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, ஆபததையே பற்றத் திருவயிற்றில் லோகங்களை வைத்து ரக்ஷித்தபடி. (ஓர் மூவடி கொண்டாணை)

இ—“மஹாபுலியால் வந்த இடரைப் போக்கவேணும்” என்ற அத்தனைபோக்கி, திருவடிகளைத் தலையிலே வந்திருக்க எண்ணினாருண்டோ? “உலகேழும்” என்கிற விடம் - இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. (கண்டு கொண்டன நீயுமே) பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? நீ அவனைக் காண எங்கே எண்ணினாய்? ப்ரளயாபத்தில் ப்ரதிகுலிக்கைக்குப் பரிகரமில்லை; ப்ரதிகுலிக்கைக்கும் பரிகர முடைய நீயன்றோ பெற்றாய்.

5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a கீழ் “எண்ணிலும் வரும்” என்ற எண்தானும் மிகையானபடி கண்டாயே! என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்.

வ்யா:— (கண்டாயே நெஞ்சே) b நான் சொன்னபடியே c புலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே! (நெஞ்சே) ஜ்ஞாநப்ரஸரத்,வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. (கருமங்கள் வாய்க்கின்ற) d கார்யங்கள் e புலிக்குமிடத்தில். (ஓர் எண்தானுமின்றியே f வந்தியலுமாறு கண்டாயே) g “எண்ணிலும் வரும்”

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்டாயே இத்யாதி) a ‘பரிகுணனைக்கு வரும்’ என்றார் கீழ்; தம் பக்கலிலே பார்த்தவாதே, அந்தப் பரிகுணனைதானும் இன்றிக்கேயிருந்தது; ஆகையாலே, “எண்ணிலும் வரும்” என்ற எண்தான் மிகையென்கிறது (கீழ் எண்ணிலும் வரும் இத்யாதி)

b, c “எண்ணிலும் வரும்” என்றதுக்கு, எண்ணை மிஞ்சிவரும்-எண்ணின்றிக்கே வரும் என்று ஒரு யோஜனை உண்டாகையாலே, தத்யுருணமாக ஸங்க்யந்தரம் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) இதுக்கு நியாமகம். “கீழ் எண்ணிலும் வருமென்றது புலத்தோடே வ்யாப்தமான படியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார்” என்று நிகுமத்திலே இருக்கை. யத்யவா, “நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்ற ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே” என்று அவ்வய முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) அதாவது - “எண்தானு மின்றியே வரும்” என்று நான் சொன்னபடியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே!” என்றபடி. “நான் சொன்னபடியே என்றது-ஸாமாந்யேந நான் ‘ஸுலபுன்’ என்று கீழ்ச்சொன்னபடியே” என்றும் ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வார். c (புலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி) புருஷார்த்தமானது ஸித்தியோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே என்றபடி. d (கார்யங்கள்) புலங்கள். e (புலிக்கு மிடத்தில்) ஸித்திக்குமிடத்தில். g அவதாரிகாவாக்யவிவரணம் (எண்ணிலும் வரும் என்றதுதான் இத்யாதி) f இயலுகை - ஸித்திக்குகை என்றபடி. h எண்தான் மிகையாம்படி வரக்கூடுமோ?

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்டாயே இத்யாதி) a எண்ணென்று-ஸங்க்யாபரமான பக்ஷத்தைப் பற்ற அவதாரிகை (கீழ் எண்ணிலும் வரும் இத்யாதி)

b, c “எண்ணை மிஞ்சி வரும்” என்ற பக்ஷத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யம் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) இது. “புலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை” இத்யாதி, நிகுமந வாக்யத்திலே வ்யக்தம். “நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்ற ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே!” இத்யந்வய: d (கார்யங்கள்) புலங்கள். e (புலிக்குமிடத்தில்) ஸித்திக்குமிடத்தில். g அவதாரிகாவாக்யவிவரணம் (எண்ணிலும் வரும் என்றதுதான் இத்யாதி) f இயலுகை -

ஈ—என்றதுதான் மிகையாம்படி வந்து பூலித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே! / (இயலுகை - பூலிக்கை) h பூகூவத்ப்ரபூவம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்ல காண்!

i இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கேயிருக்கப் பூலிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு உதூ ஹரணங்காட்டுகிறார் மேல்—(உண்டாணை இத்யாதி) j ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு “அவன் நம்மை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்” என்னும் நினைவுண்டோ? “k உலகேழும்” என்கிறவிடம்—l இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. m அவன் ஜகத்தையடைய அளக்கிறபோது “நம் தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாநின்றான்” என்னும் நினைவுண்டோ? n இதுக்கு உதூஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ ஒன்று?—(o கண்டுகொண்டனை நீயுமே) p விலக்குகைக்குப் பூ பரிகரமுடைய நீயுமன்றோ கண்டு கொண்டாய். q ப்ரளயாபத்தில் r அவற்றுக்கு ப்ரதிகூலிக்கப் பரிகரமில்லையே! s இங்கு

அ—என்ன (பூகூவத்ப்ரபூவம் இத்யாதி) 1. “ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: க்ருஷ்ண: ப்ரோச்யதே யதி, பண்டிதை: | ததூபி ஸ்வல்பமேவோக்தம் பூதார்த்தே, கதமா ஸ்துதி: ||” என்னக்கடவதிறே.

l எண்ணைப் பரிகூணநாபரமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணி, பூவிகார்யபராமர்ஸபரமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணுகிறார் (இத்தலையிலே எண்ணின்றிக்கே) என்று. j, k “உலகு” என்ற அசேதந ஸமாதிக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி) l (இரண்டிடத்திலும்) என்றது-கீழும் மேலும் என்றபடி. m “உண்டாணை உலகேழும்” என்று கீழோடே கூட்டி, “உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டாணை” என்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஜகத்தை இத்யாதி) n (இதுக்கு) என்று தொடங்கி அவதாரிகை. p, r விலக்குகைக்குப் பரிகரமாவது - விஷயப்ராவண்யம். அன்றிக்கே, பரிகரமாவது - ஸ்வரூபயோக்யதையாதல்; 2. “காரணம் பூந்தாமோஷ்யோ:” என்னக்கடவதிறே. o கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாயே என்றபடி. கண்டுகொண்டாய் என்றது-“என் கண்ணுளதாரும்”(1) என்றத்தைப்பற்ற. q, r “நீயும்” என்ற சூப்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி) r அவற்றுக்கு - ஜகத்துக்கு. s பரிகர

ஜீ-ஸித்தி, திகை. h எண்தான் மிகையாம்படி வரக்கூடுமோ? என்ன (பூகூவத்ப்ரபூவம் இத்யாதி) 1. “ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: க்ருஷ்ண: ப்ரோச்யதே யதி, பண்டிதை: | ததூபி ஸ்வல்பமேவோக்தம் பூதார்த்தே, கதமா ஸ்துதி: ||” என்னக்கடவதிறே.

l எண்ணைப் பரிகூணநாபரமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணி, பூவிகார்யபராமர்ஸபரமாக வ்யாக்யாதம் பண்ணுகிறார் (இத்தலையில் இத்யாதி) j, k “உலகு” என்ற அசேதந ஸமாதிக்கு பூவம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி) l இரண்டிடத்திலும் - கீழும் மேலும். m “உண்டாணை உலகேழும்” என்று கீழோடே கூட்டி அருளிச்செய்து, “உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டாணை” என்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஜகத்தை இத்யாதி) n மேலுக்கு அவதாரிகை (இதுக்கு இத்யாதி) p, r பரிகரம் - யோக்யதை. 2. “காரணம் பூந்தாமோஷ்யோ:” என்னக் கடவதிறே. o கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாய்; கண்டுகொண்டாய் என்றது - “கண்ணுள தாரும்”(1) என்றத்தைப்பற்ற. q, r “நீயும்” என்ற சூப்யத்துக்கு பூவம் (ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி) r அவற்றுக்கு - ஜகத்துக்கு. s இங்கு - அளக்கிறவிடத்தில்; ஸைக்யாதிஸயத்தாலே

l () இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளுக்கு பாட்யமில்லை.

6. நீயும் நானும் நீர்நிற்கில் மேல்மற்றேர்
நோயும் சர்க்கொடின் நெஞ்சமே! சொன்னேன்
தாயும் தந்தையு மாயிவ் வுலகினில்
உய மீசன் மணிவண்ண னெந்தையே.

ஆ— 6. வ்யா:— (நீயும்) “இப்படி இருவரும் ஒருவண்ணம் எம்பெருமானைக் காணப் பெற்றோம்; இனி அவன் நம்மை விடில் செய்வதென்?” என்னில்; “நீயும் நானும் இப்படி அவனை விடாதே நிற்கில், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் தாயும் தந்தையுமாய், ஸர்வஸ்வாமியாய், ஆஸ்ரிதஸுலபனாய், இப்படி ஸம்ஸ்லேஷ்டனாயிருந்தவன் ஒருநாளும் நம்மை விடான்; நெஞ்சமே! என்னை விஸ்வஸித்திரு” என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — “இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மை விடானிறே” என்னில்; “நீயும் நானும் நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து ‘அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்போமல்லோம்’ என்னாதே இப்படி இசைந்திருக்கில், நம்மை ஒரு நாளும் விடான்” என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (மேல் என்று தொடங்கி) மேலுள்ள காலம் ஸ்வஸம்ஸ்லேஷி விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி, நம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும்; நெஞ்சே! இவ்வர்த்தத்துக்கு என்னை விஸ்வஸித்திரு. (தாயும் என்று தொடங்கி) தாயும் தமப்பனும்போலே பரிவுடையனாய், இவ்வுலகத்திலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் தன் வடிவழகைக் காட்டித் தானிட்ட வழக்காக்கி அடிமைகொள்ளுகிறவன். ‘புகுவல் லாபத்துக்குச் சேதநர்பக்கல் வேண்டுவது ப்ராதிசூல்ய நிவ்ருத்தியே’ என்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்து. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஏககண்டூராய் நிற்கில், அஸாதாரண பூந்த, விஸ்லிஷ்டனானவன் ஒரு க்லேஸப்படக் கொடான் என்கிறார்.

ஈ—அவஸரமில்லை; அறியில் விலக்குவர்களிறே; அஸங்கிதமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை. 5.

அ—முண்டாயிருக்க, இங்கு விலக்காமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (இங்கு இத்யாதி) ஸைக்ரயாதி ஸயாத் அவஸரமில்லை என்றபடி. “நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே; உலகேழும் உண்டானே, உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானே நீயும் கண்டுகொண்டனே” இத்யந்வய: 5.

ஜீ—அவஸரமில்லை என்றபடி. “நெஞ்சே! கருமங்கள் இத்யாரப்ய, இயலுமாறு கண்டாயே; உலகேழும் உண்டானே, உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானே நீயும் கண்டுகொண்டனே” இத்யந்வய: 5.

ப— தாயாயும்—மாத்ருவத் ப்ரியபரனாயும், தந்தையாயும்—பித்ருவத் ஹிதபரனாயும், இவ்வுலகினில்—(தன் வரிசையறியாத) இந்த லோகத்திலே, வாயும்—அவதரித்து வந்து, ஈசன்—தன் நிருபாதி, ஸ்வாமித்வமேயடியாக, மணிவண்ணன்—நீல ரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை எனக்கு உபகரித்து, எந்தை—(அவ்வழியாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சமே—நெஞ்சமே! நீயும்— (“தொழு” என்று நியமிக்கலாம்படி புவ்யமான) நீயும், நானும்—(உன்னைக் கரணமாகவுடைய) நானும், இ—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே, நேர்—விமுகுவ்யாவ்ருத்தியையுடையோமாய், நிற்கில்—நிற்கில், மேல்—மேலுள்ள காலமெல்லாம், மற்று—(ஸ்வாநுபுவத்தையொழிய) மற்றும், ஓர் நோயும்—நோயாயிருப்பதொன்றையும், சார்கொடான்—அணுகக்கொடான்; சொன்னேன்—(இப்பரமார்த்தத்தை உனக்குச்) சொன்னேன்.

‘நோய்’ என்று - அஹங்காரார்த்தகாமங்கள், அதுக்கு அடியான ஸரீர ஸம்பந்தம், கர்மஸம்பந்தம் தொடக்கமானவை. ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநமடியான விஸ்வேஷமுமாம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ‘நான் விடாதொழுகிறேன், அவன் விடில் செய்வதென்?’ என்னில்; “நாம் அயோக்யதை பார்த்து விடாதொழியுமத்தனை வேண்டுவது; நம் இசைவையே பற்றி அவன் ஒருகாலும் விடான்” என்கிறார்.

வ்யா:— (நீயும் இத்யாதி) “தொழு” என்று சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும், தொழ்ச்சொல்லுகிற நானும். ப்ரதிகூலித்துப்பேர்ந்த நீயும், உன்னைப் பின்சென்ற நானும். (இந்நேர் நிற்கில்) ஓரெண்தானுமின்றியே நிற்கில். 1. “न नमेयम्” (ந நமேயம்) என்கிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிரப்பெறில். இப்படி நின்றால் அவன் செய்வதென்? என்னில் (மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்) மேலுள்ள காலம் ஒரு நோயும் சார விட்டுக்கொடான்; நிஷித்தாநுஷ்டானம் பண்ண விட்டுக்கொடான்; முன்பு பண்ணின பாபபுலாநுபுவம் பண்ண விட்டுக் கொடான்; விஷயப்ரவணாக விடான்; ப்ரயோஜநாந்தரங்களைகொண்டு அகல விடான்; “அயோக்யன்” என்று அகலவிடான்; உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி அகலவிடான். (நெஞ்சமே சொன்னேன்) நான் உன்னை ஆராயாதே உன் அநர்த்தத்தைப் பார்த்து உனக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுகின்றேன். புகுவத்விஷயம் பிறர் அறியலாகாதென்றிருக்கைக்கு ஒரு திருக்கோட்டியூர் நம்பியோடு ஒப்பர்; சொல்லிச் சமநந்து “பதண் பதண்” என்கைக்கு ஒரு கீதாசார்யனோடு ஒப்பர்; 2. “इदं ते नापश्याय” (இதம் தே நாதபஸ்காய). (சொன்னேன்) உபதேஸத்தில் குறையில்லை; ப்ரதிபத்தி பண்ணுதொழியில் இழக்கு மத்தனை. இப்படி விட்டுக்கொடாதொழிவது ஸாஸ்த்ரமுகூத்தாலேயோ, தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேயோ? என்னில் (தாயும் இத்யாதி) ப்ரியகாமனுமாய்,

இ—ஹிதகாமனுமாய். அப்படியாவதும் தன் நிலைகுலையாதே நின்றே? என்னில் (இவ்வுலகினில் வாயும் ஈசன்) தன் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அழியமாறி வந்து அவதரித்து. (ஈசன்) இப்படி வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது ப்ராப்தனாகை. இங்கே வந்து அவதரித்து ஈரசு தவிர்க்கையாலே ஈசனான என்னவுமாய். (மணிவண்ணன் எந்தையே) வடிவைக் காட்டி விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தன் சேஷித்வத்தைக் காட்டி என் சேஷித்வத்தை நிலைநிறுத்தினவன். தாயும் தந்தையுமாய், இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனாய், எந்தையான் ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில், மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன்னேன் - 1. "सत्यं सत्यम्" (ஸத்யம் ஸத்யம்) என்கிறபடியே இது மெய்.

ஈ— அவ:— ஆறாம் பாட்டு. a 'இப்படி ஸுலபனுவன் நம்மை விடானிறே!' என்ன, 'நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து b அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடான்' என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (நீயும் நானும் c இந்நேர்நிற்கில்) d A அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாகவுடைய நானும். e பூலாநுபுவம் பண்ணவிருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில்; f 2. "न नमेयम्" (ந நமேயம்) என்னும் ப்ராதிசூல்ய மநோரத மின்றிக்கேயொழியில். (மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்) g நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜனத்தைக்கொண்டு அகல

அ— ஆறாம் பாட்டு. (நீயும் நானும் இத்யாதி) a "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்றதுக்கீடாக அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸுலபனுவன் என்று தொடங்கி) b (அகலாதொழியில்) நாம் அகன்று முடியில் முடியுமித்தனைபோக்கி, அவன் நம்மை விடான் என்று தாத்பர்யம்.

d திருவிருத்தம் (அப்புள்ளின்பின்போன இதி) அந்தப் பெரியதிருவடியின் பின்போன. c இந்நேர்-இப்படி. f அவதாரிகையில் அர்த்தமொழிய அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ந நமேயம் என்று) e, f (பூலாநுபுவம் இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) என்னவுமாய். g h "ஓர் நோயும்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (நிஷித்தாநுஷ்டாநம் இத்யாதி) திருமந்திர பத்யந்தரயார்த்த விரோதிகளை வரவெட்டான் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. அதர் - 3. "எங்கே ப்ருணம்

ஜீ— ஆறாம் பாட்டு. (நீயும் இத்யாதி) a "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்றதுக்கீடாக அவதாரிகை (இப்படி ஸுலபனுவன் இத்யாதி) b (அகலாதொழியில் இதி) நாம் அகன்று முடியில் முடியுமித்தனைபோக்கி, அவன் நம்மை விடான் என்று தாத்பர்யம்.

d (அப்புள்ளின்பின்போன) அந்தப் பெரியதிருவடியின் பின்னே போன. c, e, f "இந்நேர்நிற்கில்" என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய அர்த்தாந்தரம் (பூலாநுபுவம் இத்யாதி, வாக்யத்யவயத்தாலே) g, h "ஓர் நோயும்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (நிஷித்தேத்யாதி)

ஈ—விடுதல், அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், h முன்பு பண்ணின பாபபுலாநுபவம் பண்ணி அகலவிடுதல் செய்ய விட்டுக்கொடான். (i நெஞ்சமே சொன்னேன்) j திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, “பிறரறியலாகாது புகுவதீஷயம்” என்றுபோலேகாணும் இவ்விருப்பது! k உபதேஸித்துவைத்து, l 1. “इदं ते नातपस्काय” (இதும் தே நாதபஸ்காய) என்றவனைப்போலே படுகிறார் (சொன்னேன்) என்று. m த்ரௌபதி, n குழல்விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணாமல் சொல்லிக்கொடு நின்றான்; o அர்த்தத்தின்

அ—புர ஹ்மவிதோ஽வமானாத் 2. “த்ரஸ்ய புர ஹ்மவிதா கஸ:” இத்யாத்யுக்த பாகுவதாபசார: நிஷித் தாநுஷ்டாநத்வேந விவக்ஷித:; 3. “ஏவம் முக்திபுலாநியமஸ் ததவஸ்தா வத்ருதே:” இதி ஸுதித்ரே தஸ்யைவ, புகுவதஸமாஸ்யிதூர் மோக்ஷப்ரதிபுந்தாகத்வேதாபிதாநாத்; h (முன்பு பண்ணின பாபபுலாநுபவம்) இதிவாக்யேந கர்மஸ்யாவ்ருத்திருச்யதே — இதி வத்யந்தி. l. j “நெஞ்சமே சொன்னேன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் — “சொல்லவொண்ணாதத்தையும் சொன்னேன்” என்று அநுதாபபரமாக முந்தினது “நெஞ்சமே” என்கிறத்திலே நோக்காக (திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி) l. i “சொன்னேன்” என்கிறத்திலே நோக்காக (இதும் தே இத்யாதி) தாத்பர்யத்யயமும் வைகல்பிகம். (இதும் தே இத்யாதி) இதம் - இந்த மந்த்ரமானது, தே - த்வயா என்றபடி; அதபஸ்காய ந வாச்யம்; அபுக்தாய ந வாச்யம்; அஸுஸ்ருஷவே ந வாச்யம்; யோ மாம் அப்யஸூயதி தஸமை கதாசந ந வாச்யம் இத்யந்வய:; ய: பரமம் குஹ்யம் இமம்-இந்த மந்த்ரத்தை, மத்யுக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி ஸ: மயி பராம் புக்திம் க்ருத்வா அஸம்ஸயம் மாமேவைஷயதீத்யந்வய:; k. l யத்யவா. ஏதத்விவரணம் (உபதேஸித்து வைத்து இத்யாதி) m...p பூரீக்ருஷ்ணபுகுவான் அதிகாரிஸோதாநபூர்விகம் அநுபதிஸ்ய, உபதேஸா நந்தாம் கிமர்த்தமநுதபதீத்யத்ராஹ (த்ரௌபதி இத்யாதி) n குழல்விரித்து - கேஸபுந்தாநம் அக்ருத்வா, o அர்த்தத்தின்-உபதேஸித்த பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தின், p பதண் பதண்-தபிக்கை, அத்வா, ‘பதறினேன் பதறினேன்’ என்றான் என்றபடி. இவ்விடத்திலே 4. “ப்ரசக்ஷாளநாத்வி, பங்கஸ்ய தூராத்ஸ்பர்ஸநம் வரம்” என்று அருளிச்செய்வர். q இப்படி “பதண்பதண்” என்றால், உபதேஸிப்பாரில்லாமையாலே ஆத்மாக்கள் புவமிழக்குமித்தனையோ? என்ன (இனி இத்யாதி)

ஜீ—1. “சொன்னேன்” என்றதுக்கு முன்று தாத்பர்யம்; | அநுதாபபரமாக முந்தினது (திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி) k விவரணம் (உபதேஸித்து இத்யாதி) l கீதாஸ்வஷ்டாத்யஸே—1. “இதும் தே நாதபஸ்காய நாபுக்தாய கதாசந | ந சாஸுஸ்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோ஽ப்யஸூயதி ||” இதும் - இந்த ரஹஸ்யமானது, தே - த்வயா என்றபடி. m, n அநுதபிக்கிறதென்? முதலிலே அதிகாரி ஸோதாநம் பண்ணி உபதேஸிக்கவொண்ணாதோ? என்ன (த்ரௌபதி இத்யாதி) p பதண்பதண்-பரிதபிக்கை, யத்யவா, ‘பதறினேன் பதறினேன்’ என்றபடி. l, q த்விதீய தாத்பர்யம்.

ப்ர— (நீயும் இத்யாதி) (சொன்னேன்) भगवद्गीताखण्डादशे—“इदं ते नातपस्काय नामक्ताय कदाचन। न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥ ६७ ॥ य इमं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति। भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥ ६८ ॥”

1 () இவ்வகைப்பிணுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே.

7. எந்தை யேயென்று மெம்பெரு மாணென்றும்
சிந்தை யுன்வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்
எந்தை யெம்பெரு மாணென்று வானவர்
சிந்தை யுன்வைத்துச் சொல்லும்சொல் வனையே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எந்தையே) இப்படித் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம் பெருமானை அநுபவிக்கிற ஆழ்வார்—அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும், தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, 'A அயர்வதும் அமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமானை, நான் தரித்,ரனாக்கினேனித்தனை; என்ன நிக்ருஷ்டனோ!' என்று தம்மை கீர்த்திக்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — 'அத்யந்தவிலக்ஷணான எம்பெருமானை, அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் வாங்கமநஸங்களாலே நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தேன்' என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (எந்தையே என்று தொடங்கி) எந்தனைக்குப் பரிவன் என்றும், ஸ்வாமி என்றும். (எந்தை என்று தொடங்கி) எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்யராயுள்ள A அயர்வதும் அமரர்கள், ஸ்நேஹயுக்தராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து, அது உள்ளடங்காமையாலே 'எந்தை எம்பெருமான்' என்று சொல்ல, அத்தாலே மதிப்பானவனை. 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்விதனுடைய ஸூரிபேராக்யத்வ வைலக்ஷண் யத்தை அநுஸந்தித்து, ஸ்வநிகர்ஷமடியாக அகலத்தேடுகிறார்.

வானவர்—பரமபதவாஸிகளானவர்கள், எந்தை—எங்கள் ஸத்தாதி, ஹேது பூதனான, எம்பெருமான் என்று—எங்களுக்குப் பரமஸேஷி என்று, சிந்தையுள் வைத்து—அநுஸந்த,ராமபண்ணி, சொல்லும்—சொல்லும்படியான, செல்வனை—ஜஸ்வர்யத்தையுடையவனை, பாவியேன் — பாபிஷ்டனான நான், எந்தையே என்றும்—எனக்கு ஹிதபரனே! என்றும், எம்பெருமான் என்றும்—என்னுடைய சேஷியானவனே! என்றும், சிந்தையுள் — நெஞ்சுக்குள்ளேயும், வைப்பன்— வைத்து, சொல்லுவன்—சொல்லுவதும் செய்யாநின்றேன். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—'மணியண்ணன் எந்தை' என்று, அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலுகிறார். "துஞ்சம் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்" (4) என்றதுவே வந்து பூலித்தபடி.

இ— வ்யா:— (எந்தையே என்றும்) எனக்குப் பரிவனானவனே! என்றும், பரிவனானவனேயன்றிக்கே—(எம்பெருமான் என்றும்) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியே! என்றும். (சிந்தையுள் வைப்பன்) விஷயாந்தர ப்ரவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன். நெஞ்சிலே நினைத்து, ரஹஸ்ய ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணிவிடுமளவன்றிக்கே—(சொல்லுவன்) “இவன் பேசுமளவோ இவ்விஷயம்?” என்று கைவிடும்படி பிறர் கேட்கச் சொல்லாநின்றேன். (பாவியேன்) விலக்ஷண பேராக்யமான இவ்விஷயத்தை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகர்மா உண்டாவதே! தமோ஽பிபூதி யாலே அகத்திலே அக்ஷிப்ரக்ஷேபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே “பாவியேன்” என்கிறார். ‘நீர் இங்ஙன் சொல்லுவானென்? புகுவத்விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபூலமோ?’ என்னில்; புரோட்யாஸத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே, விலக்ஷணருடைய பேராக்யத்தை அழிக்கை பாபபூலமன்றே! (எந்தை இத்யாதி) நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தூரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து, அவ்வநுபவம் வழிந்து “எந்தை எம்பெருமான்” என்று சொல்ல, அத்தாலே ஸ்ரீமானாய் மதிப்பனானவனை நான் நினைத்தும் பேசியும், ரித்தனுமாக்கி மதிப்பையும் கெடுத்தேன். 7.

நி— அவு— ஏழாம் பாட்டு. a கீழ் இவர் அஞ்சினாற்போலே b விடிந்தது. “அயோக்யன்” என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (எந்தையேயென்றும்) எனக்குப் பரிவனானவனே! என்றும், (எம்பெருமான் என்றும்) எனக்கு o வகுத்த ஸ்வாமி என்றும். (சிந்தையுள் வைப்பன்) d எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது! நான் அறிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்தவளவேயோ? —(சொல்லுவன்) பிறர் அறியும்படி தூஷித்தேன். (e பாவியேன்) i விலக்ஷணபேராக்யமான இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகர்மா உண்டாவதே! (பாவியேன்) g ஸாத்விகஸூயிருப்பானெருவன் தமோகுஹ்யபூதனாய் ஒரு க்ருஹத்திலே நெருப்பைவைத்து, ஸத்வம் தலையெடுத்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (எந்தையே என்றும் இத்யாதி) a “துஞ்சும்போதும் விடாது” என்றத்தைப்பற்றி (இவர் அஞ்சினாற்போலே என்றது) b விடிந்தது-புலித்தது; புலித்தது என்றபடி. c வகுத்த-ப்ராப்தமான. d, e (எத்தனை இத்யாதி) “பாவியேன்” என்கையாலே, இது விலக்ஷிதமாகவேணுமிதே; புக்தியைப் பாலம் என்கிறார் அதிஷ்டாவதறமாகையாலே. f “எந்தை எம்பெருமான் என்று வானவர் சிந்தையுள் வைத்து” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணபேராக்யமான என்று தொடங்கி) g சொல்லிவிட்டு “பாவியேன்”

இ— ஏழாம் பாட்டு. (எந்தையே இத்யாதி) a “துஞ்சும்போதும் விடாது” என்றத்தைப்பற்றி (இவர் அஞ்சினாற்போலே என்றது) b விடிந்தது-புலித்தது. c வகுத்த-ப்ராப்தமான. f “வானவர் சிந்தையுள் வைத்து” இத்யாதியைக் கடாஷித்து பூரவம் (விலக்ஷணேத்யாதி) g சொன்ன பின் “பாவியேன்” என்றதுக்கு பூரவம் (ஸாத்விகஸூய் இத்யாதி) h... “எந்தை எம்பெருமான்”

ஈ--வாறே அநுதபிக்குமாபோலே "பாவியேன்" என்கிறார். ௨, நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? ௩ புகுவதவிஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபுலமோ? என்கில்; ௧ புரோடாஸத்தை நாய் திண்டிஞற்போலே, ௨ விலகுகுணருடைய பேராக்ய வஸ்துவை அழிக்கை பாபபுலமன்றோ—(எந்தை இத்யாதி,) ௩ நினையாவிடில் அரை கடினம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்த அவ்வநுபவம் ௧வழிந்து "எங்களுக்குப் று பரிவளுனவனே! ஸ்வாமியானவனே!" என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லும்படியான ஜஸ்வர்யத்தையுடையவனே நான் என் சொன்னேன்! ௪ இவ்வஸ்துவை ஒருவர் நம்பாதபடி அழித்தேன் - என்கிறார். 7.

அ-என்பானென்? என்ன (ஸாத்விக்கு இத்யாதி,) ௧, ௨ (புகுவதவிஷயத்தை இத்யாதி,) "எந்தை" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை. ௨, 1. "நாதர்ய: கேஸவம் ஸ்தெனதி நாதர்யோடர்ச்சயதி ப்ரபும் | ஸமத்யதந்யோ ந ஹரீம் நாதர்யோ வேத்தி மாதவம் ||". 1 (புரோடாஸத்தை நாய் திண்டிஞற் போலே) என்றவிடத்திலே - 2. "கூர்ப்பு ஜம் ஜரா ம்ருதி க்லேஸ கர்ம ஷடூர்யிக்ய: | ஸ்வேவ தேவ வஷ்ட்க்ருதம் த்வாம் ஸ்ரியோடர்ஹமகாமயே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். க்லேஸா: - அவித்யாட ஸமிதாசாக்யத்யேஷாபிதிவேஸா: கர்ம - குஸலமகுஸலஞ்ச. 3. "அஸநாயாபிபாஸே ச ரோக மோஹௌ ஜராம்ருதி" இதி - ஷடூர்யய: நா: கூச்சதீதி - ஷடூர்யிக்ய: தேவவஷ்ட்க்ருதம் - தேவாதுத்தியூர்ய வஷ்ட்காசமத்தரேண ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹவி: ஸ்வேவ - ஸுதக இவ: ஸ்ரியோர் ஹம் த்வாம் அகாமயே இத்யந்தவய: 1 (விலகுகுணருடைய) "வானவர்" என்ற பதத்திலே தோக்கு. ௧ அங்கே "எந்தை" இத்யாதியாலே ஏத்துகை ஸத்தைக்காகவானால், ஏத்தாவிடில் அரை கடினம் தரியாமைமைய ஸித்ததவத்க்ருத்ய அருளிச்செய்கிறார் (நினையாவிடில் இத்யாதி) 1வழிந்து - ப்ரவஹித்து. ௩ (பரிவளுனவனே இத்யாதி) "எந்தை எம்பெருமான்" என்றதின் அர்த்தம். ௪ (இவ்வஸ்துவை இத்யாதி) இனி வானவர்கள்தானும் அபேஷியார்கள் என்று "வானவர்" இத்யாதிஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம். "வானவர், எந்தை எம்பெருமான் என்று சித்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை, எந்தையே என்றும், எம்பெருமான் என்றும் சித்தையுள் வைப்பன்; சொல்லுவன்; பாவியேன்" இத்யந்தவய: இந்தப் பாட்டு அநுஸந்தியா திற்ச: முதலிகள் "இப்படி இவர் அகலவது ஸமாதாநமாகிறதுக்குக் கருத்தென்?" என்று கேட்க. "இத்தால் - இவனுக்கு அவளிடத்திலே சிறிது ஸ்தேஹமுண்டானதாகக்கொண்டு தன் தேரஷ்டிகள் ஒன்றும் பாராமல் மேல்விழவுமொண்ணாது; தன் தேரஷ்டத்தை அநுஸந்தித்து அயோக்யதாநுஸத்தரதம்பண்ணி அகன்றுபோகவுமொண்ணாது; அவனுடைய வாத்ஸல்ய ஸௌரீக்யாதிக்கையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய நீசதையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு கிட்டவேணுமென்று கருத்து" என்று அருளிச்செய்தார். 7.

ஈ. இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (புகுவதவிஷயத்தை இத்யாதி) ௨, (நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்?) என்றது - 1. "நாதர்ய: கேஸவம் ஸ்தெனதி" என்றத்தைப்பற்ற. 1 (புரோடாஸத்தை நாய் திண்டிஞற்போலே) என்றவிடத்திலே - 2. "கூர்ப்பு ஜம் ஜரா ம்ருதி க்லேஸ கர்ம ஷடூர்யிக்ய: | ஸ்வேவ தேவ வஷ்ட்க்ருதம் த்வாம் ஸ்ரியோடர்ஹமகாமயே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். தேவ வஷ்ட்க்ருதம் - தேவாதுத்தியூர்ய வஷ்ட்காசமத்தரேண ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹவி: 1 (விலகுகுணருடைய) என்றது - "வானவர்" என்றத்தைப்பற்ற. ௩ "எந்தை எம்பெருமான்" என்றதின் அர்த்தம் (பரிவளுனவனே இத்யாதி) "வானவர் எந்தை எம்பெருமான் என்று சித்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை எந்தையேயென்றும் இத்யாசம் சொல்லுவன் பாவியேன்" இத்யந்தவய: 7.

8. / செல்வ(ன்) நாரண னென்றசொல் கேட்டலும்
மல்கும் கண்பனி நாடுவன் மாயமே
அல்லு நன்பக லும்இடை வீடிநி
நல்கி என்னை விடாநம்பி நம்பியே.

ஆ— 8. வ்யா:—(/ செல்வன் நாரணன் என்ற) இப்படி என்னுடைய அயோக்யதை யைப் பார்த்து “அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன்” என்று இருக்கச்செய்தேயும், செல்வ(ன்) நாரணன் என்ற சொல்லைக் கேட்குமளவில் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் என் வஸமன்றியே இழுத்துக்கொண்டு அவன்பக்கலிலே விழாநின்றன; நானும் அதிசயலனாய், A “எங்குற்றாய் எம்பெருமான்” என்று அவனை நாடுவன்; இதென்ன ஆச்சர்யம்! இப்படி நான் அதிசயலனாய்த் தன்னை விடமாட்டாதொழிந்தால், அவன் என்னை விடலாமிதே. அவன் என்னிற்காட்டிலும் அபிநிவிஷ்டனாய், என்பக்கலிலே அதிபஹுமாநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு என்னை விடுகிறிலன்; நான் என்செய்வன்?—என்று நோகிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அநர்ஹன் என்று அகன்ற நான், யாத்ருச்சிக புகுவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே அபுலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன்; எம்பெருமானும் என்னை விரும்பி விடுகிறிலன்; இதொரு விஸ்மயம்! என்கிறார்.

வ்யா:— (/ செல்வன் நாரணன் என்று) ஸ்ரீமானான நாராயணன். (நாடுவன் மாயமே) “அல்லேன்” என்ற நான், என்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே A “எங்குற்றாய்” என்று தேடாநின்றேன்; இதொரு ஆச்சர்யமிருந்தபடியென்! (அல்லும் நன்பகலும் என்று மேலுக்கு) என்னைப் பெறுகையாலே பரிபூர்ணான எம்பெருமான், தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே நன்றான இரவும் பகலும் இடைவிடாதே என்னை ஸ்நேஹித்து விடுகிறிலன். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், இப்படி அகல நினைத்திருக்கச்செய்தேயும், திருநாம ஸ்ரவணத்தாலே மேல்விழும்படி என்னைப் பரிபூர்ணான அவன் விடுகிறிலன் என்கிறார்.

/ செல்வ(ன்) நாரணன் என்ற—ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்கிற, சொல்— திருநாமத்தை, கேட்டலும் — கேட்டவளவிலே, கண் — கண்ணானது, பனி.— நீர், மல்கும் — மல்காநின்றது; நாடுவன்— (“எங்ஙனே?” என்று) தேடாநின்றேன்; மாயமே—இதொரு ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே! நம்பி—பரிபூர்ணான நம்பியானவன், நல்—(தன்னைக் கிட்டுகைக்கு அடியான) நன்மையையுடைய, அல்லும்—இரவும், பகலும் — பகலும், இடைவீடின்றி — விச்சேதூரஹிதமாக, நல்கி — ஸ்நேஹித்து, என்னை—என்னை, நம்பி — ஸ்வகீயத்வப்ரதிபத்திபண்ணி, விடான் — விடுகிறிலன். நம்புதல் - தன்னுடையவனாக விஸ்வஸித்தல். 8.

A திருநெடு-9. / இரு பாடங்களும் வ்யாக்யானங்களில் விரனிக் காண்கின்றன.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — “அநர்ஹன்” என்று அகன்ற நான், யாத்ருச்சிக புகுவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே ஸித்திலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன்; அவனும் என்னை விடமாட்டுகிறிலன்; இதொரு விஸ்மயமென்! என்கிருர்.

வ்யா:— (செல்வன் நாரணன்) ஆழ்வார் பரிஸரத்தில், லக்ஷ்மீஸம்பந்த, மொழிய ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றுவாரில்லாமையாலே, “ஸ்ரீமந் நாராயணன்” என்று யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னார்கள். (என்ற சொல் கேட்டலும்) இஸ்ஸப்ரதும் செவிப்பட்டவளவிலே. அர்த்தா நுஸந்தாநம் பண்ணிற் றிலேன்; பூவித்திலேன்; விஷஹரணமந்த்ரம்போலே அர்த்தா நுஸந்தாந மொழியவே பூலித்தது. (மல்கும் கண் பனி) என்னையொழியவே கண்ணானது நீர்மல்கத் தொடங்கிற்று. (நாடுவன்) நெஞ்சானது A “எங்குற்றாய் எம்பெருமான்” என்று தேடத் தொடங்கிற்று. (மாயமே) “அல்லேன்” என்கைக்கு நான் வேண்டிற்று; “ஆவன்” என்கைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லை; இதொரு ஆஸ்சர்யமென்! என்கிருர். அவன் செய்கிறதென்? என்னில் (அல்லும் இத்யாதி) தம்முடைய அபிஸந்தி, யொழிய அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே, நன்றான இரவும் நன்றான பகலும். (இடைவீடின்றி நல்கி) நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன்; அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) அபூர்ணான என்னைப் பூர்ணான தான் நம்பி விடுகிறிலன். நம்பி - ஒருத்தனாக நினைத்து. [நம்பி- அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான் மாயமே] ஆழ்வான் — “நம்பியே” என்று ஸ்வரத: “இவனையே பூர்ணனென்பது?” என்பர். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a “நாம் இதுக்குமுன்பு b நினைத்தும் பேசியும் தப்பச் செய்தோம்; இனித் தவிருமித்தனை” என்று “அவன் குணங்கள் நடையாடாததோர் இடத்திலே கிடக்கவேணும்” என்று போய், ஒரு c குட்டிச்சுவரிலே d முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு கிடந்தார்; அங்கே வழிபோகிறான் ஒருவன், e சுமை கனத்து “ஸ்ரீமந் நாராயணன்” என்றான்; அச்சொல்லுக்கேட்டுத் தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிற படியைக் கண்டு f விஸ்மிதராகிருர்.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (செல்வன் நாரணன் இத்யாதி) a...f “செல்வன் நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும்” இத்யாதி, தாநத். அஸம்பூவிதஸ்தலே ஸ்திதி: ஸித்த்யேதி, த்யபிராயேணஹ (நாம் இதுக்குமுன்பு இத்யாதி) b “சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்” என்றதிலே நோக்காக (நினைத்தும் பேசியும் இத்யாதி) c (குட்டிச்சுவர்) ஏகாந்தமாக என்றபடி. அத்வா. ப்ரஹ்மேந்த்ரிய வ்யாபாரமில்லாத துஸையிலே என்றபடி; “ஸ்வாபதேயே—c குட்டிச்சுவர்- கைவல்யம்; d முட்டாக்கு-புகுவத்பர்யந்தாயா: அந்தரிந்த்ரியகூதேர் திரோதநம்; e சுமை- ஸம்ஸாரபார:” இதி வதந்தி. f (விஸ்மிதராகிருர்) “மாயம்” என்கையாலே விஸ்மயம்.

ஜ— எட்டாம் பாட்டு. (செல்வன் நாரணன் இத்யாதி) a...f “கேட்டலும்” என்கையாலே-அஸம் பூவித ஸ்தலத்திலிருப்பு ஸித்த்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (நாம் இதுக்குமுன்பு இத் யாதி) c குட்டிச்சுவர்-ஏகாந்தஸ்தலம். f “மாயமே” என்றத்தைப்பற்ற (விஸ்மிதராகிருர்) என்றது A திருநெடு 9.

ஈ— வ்யா:— (g செல்வன்) நாரணன் என்ற சொல்கேட்டலும்) h ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் i பூரஹ்மசாரி எம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை; j அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டாவாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு; என்போல? என்னில்; k விஷஹரணமந்தரம்போலே. அச்சொல் செவிப்பட்டவளவிலே, l கண்ணானது m என்னை யொழியவே நீர் n₁ மல்கப்படுக்கது. n நெஞ்சம் அவ்வளவிலே, o* A “எங்குற்றாய்” என்று தேடப்படுக்கது. (p மாயமே) q “அல்லேன்” என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று; “ஆவேன்” என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையே!; ஈதோர் ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்! q₁ அவன் பின்னைச் செய்கிறதென்? என்னில் (அல்லும்

அ—இப்படி அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலுகையிலே அத்யவஸித்திருக்கவும், சாப லாதியஸத்தாலே கரணங்கள் ப₁k₃வத்விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகிறன என்று கருத்து.

g செல்வன்) நாரணன்-ஸ்ரீய:பதியான நாராயணன். h,l வாஹக: பாந்தே₉A5பி “ஸ்ரீய:பதி:” இதி வத₃தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் இதி) B “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல்” இத்யாதி₃. i பூரஹ்மசாரி எம்பெருமான்-நிஸ்ஸரீக நாராயணன். j “செல்வன் நாரண னென்று கேட்டலும்” என்றலும் “கேட்டலும்” என்றபோதே - சொல் என்று ஸித்த₃த₃மா யிருக்க. “சொல்” என்பானென்? என்ன (அதில் இத்யாதி₃) k (விஷஹரண மந்தரம்போலே) அதாவது-விஷஹரணம் பண்ணுகிறபோது அர்த்துத்தோடே கூடச் சொல்லவில்லையே; வெறுமனே சொல்லுகிறப்போலே என்றபடி. l,m,n₁ “கண்-பனிமல்கும்” என்று அந்வயித்து (கண்ணானது இத்யாதி₃) n,n₂ (என்னையொழியவே) “மல்கும்” என்று கர்த்தருத்வம் தோற்றுகிறதிறே: மல்குகையாவது - நிஸ்ஸரீக்கை; ஸம்ருத்த₃த₃மாகையாகவுமாம். n,o (நெஞ்சம் இத்யாதி₃) கீழ்ப்பாட்டிலே பூரஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும் சொல்லுகையாலே, இங்கு பூரஹ்ய கரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது உசிதமென்று தாத் பர்யம்; பூரஹ்யகரணத்துக்குக் கர்த்தருத்வம் சொல்லுகையாலே - நெஞ்சக்கே நாடுகையில் கர்த்தருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபே₉தே₉பசாரத்தாலே - “நாடுவன்” என்கிறது என்றபடி. o (எங்குற்றாய் என்று இதி) o C “வாழ்த்தி அவனடியை” இத்யாதி₃. p மாயம் - ஆஸ்சர்யம். q என்னையொழியவும் கண் பனிமல்கும், நெஞ்ச தேடும் என்கையாலே ஆஸ்சர்ய ஹேது என்கிறார் (அல்லேன் என்று அகலுகைக்கு என்று தொடங்கி) / அவன்படி - ஸ்ரீமத்

ஜீ— g செல்வன்) நாரணன்-ஸ்ரீமத் நாராயணன். h,l வழி போகிறவன் ஸ்ரீமத் நாராயணன் என்பனோ? என்ன (ஆழ்வார் இத்யாதி₃) B “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்” இத்யாதி₃. j “சொல்” என்றதுக்கு பூரவம் (அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் இத்யாதி₃) n₁ மல்கும் - ப்ர வஹிக்கும். n,o (நெஞ்சம் இத்யாதி₃) கீழிற்பாட்டிலே பூரஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும் சொல்லுகையாலே, இங்கும் பூரஹ்யகரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகை உசிதமென்று தாத்பர்யம். “மல்கும் கண் பனி” என்று - பூரஹ்யகரணத்துக்குக் கர்த்தருத்வம் கீழே சொல்லுகையாலே, நெஞ்சக்கே நாடுகையிலே கர்த்தருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபே₉தே₉பசாரத்தாலே “நாடுவன்” என்கிறது என்றபடி. p மாயம்-ஆஸ்சர்யம். q என்னை யொழியவும் கண் பனிமல்கும், நெஞ்ச தேடும் என்கையாலே ஆஸ்சர்ய ஹேது என்கிறார்

A திருநெடு 9. B 6-7-2. C பெரியதிருவ 84. oA “எங்குற்றாய் எம்பெருமான்” என்னும் திருநெடுந்தாண்டகப் பாசரமே இங்கு விவக்ஷிதம் என்பது இருபத்துநாலாயிரத்தில் தெளிவு. ப—127 / “அவன்படி” என்னும் தொடர் இப்போதுள்ள ஈட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை.

ஈ—இத்யாதி₃) r தம் அபி₁ஸந்தி₁யொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு ப₁க₁வத₁நு₁ ப₁வமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விமுகிற காலமாகையாலே, “நல்ல அல்லும், நல்ல பகலும்” என்கிறார்.

ஈ தி₃வாராத்ர விப₁ாக₁மற t எனக்கு ஸ்நேஹித்து, பரிபூர்ணானுவன் t என்னை u ஸ்லீகரித்து, t என்னை விட க்ஷமனாகிறிலன்; v அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவள விலே, என் கண்ணானது பனிமல்காநின்றது; நெஞ்சானது தேடாநின்றது; இது ஓர் w ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்! என்கிறார்.

(x இடைவீடின்றி) நான் ஒருகால் x₂ தேடி விடாநின்றேன்; அவன் y இடை விடாதே z ஸ்நேஹியாநின்றான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) a அபூர்ணானு

அ—நாராயணனுடைய ஸ்வபுரவம். rA “வெந்நான்” என்று சொல்லுமவர் “நல் அல்லும் நன் பகலும்” என்கிறதென்? என்ன (தம் அபி₁ஸந்தி₁ இத்யாதி₃).

s...w “அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னை நம்பி விடான்; செல்வன் நாரணன் என்று தொடங்கி மாயமே” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (தி₃வாராத்ர விப₁ாக₁ மற இத்யாதி₃) இந்தப் பக்ஷத்திலே, நம்பி என்னை நம்பி விடான்-பூர்ணானுவன் என்னை ஸ்லீகரித்து விடான் என்றபடி. t “எனக்கு ஸ்நேஹித்து, என்னை ஸ்லீகரித்து, என்னை விட க்ஷமனாகிறிலன்” என்று-“என்னை” என்றதுக்கு தீரிராவுருத்தி. u ஸ்லீகரித்து - தன்னுடையவனாக விரிவளித்து. v, w “மாயம்” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்பேர்மாத்ரத்தை இத்யாதி₃) w அர்த்த₃ாநுஸந்த₃ாநமின்றிக்கே ஸப்₃த₃மாத்ரமே பனிமல்குக்கைக்கு நிமித்தமாக ஆஸ்சர்ய நிமித்தம். q “அல்லேன்” என்று தொடங்கி - ஓர் ஆஸ்சர்யநிமித்தம் முன்பு சொன்னது.

x, y, z உத்தரார்த்த₃பூர்வகம் பூர்வார்த்த₃ாந்வயமுத்த்வா, பூர்வார்த்த₃பூர்வகம் “நம்பி என்னை நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி விடான்” இத்யந்வயாந்தரம் ஹ்ருதி₃ நித்யாஹ (இடைவீடின்றி இத்யாதி₃) y இடைவிடாதே - விச்சே₃தி₃யாதே. z “நல்கி” என்றதுக்கு அர்த்த₃ம் (ஸ்நேஹியாநின்றான் என்று) a ப்ரதிகோடியாக “என்னை” என்றதுக்கு (அபூர்ணானு என்னை என்றது) b நம்பி - விரிவளித்து. s...w முந்தின அந்வயத்தில் - முந்துற ஸாத்₃நத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஸாத்₃யத்தைச் சொல்லுகிறது; x, y, z இரண்டாம் அந்வயத்தில்-ஸாத்₃யத்தை

ஜீ—(அல்லேன் என்று இத்யாதி₃) rA “வெந்நான்” என்கிறவர், “நல் அல்லும் நன்பகலும்” என்கிறதென்? என்ன (தம் அபி₁ஸந்தி₁ இத்யாதி₃).

s...w “அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை நம்பி விடான்” என்று அந்வயித்து அர்த்த₃ம் (தி₃வாராத்ர இத்யாதி₃) t “என்னை” என்றதுக்கு - தீரிராவுருத்தி. u ஸ்லீகரித்து-தன்னுடையவனாக விரிவளித்து. v, w “மாயம்” என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்பேர் இத்யாதி₃) w அர்த்த₃ாநுஸந்த₃ாநமின்றிக்கே ஸப்₃த₃மாத்ரமே பனிமல்குக்கைக்கு நிமித்தமாக ஆஸ்சர்யஹேது என்றபடி.

x, y, z கீழே, தி₃வாராத்ரேத்யாதி₃யாலே - உத்தரார்த்த₃பூர்வகமாகப் பூர்வார்த்த₃ாந்வயம் சொல்லி, பூர்வார்த்த₃பூர்வகமாக, “நம்பி என்னை நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடை வீடின்றி நல்கி விடான்” என்று அந்வயாந்தரம் திருவுள்ளப்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இடை வீடின்றி இத்யாதி₃) y இடைவிடாதே - விச்சே₃தி₃யாதே. z “நல்கி” என்றதுக்கு அர்த்த₃ம் (ஸ்நேஹியாநின்றான் என்று) x₂ நாடுவன்-தேடுவன். c, c₂ “நம்பி” என்றதுக்கு அர்த்த₃ாந்தரம்

9. நம்பி யைத்தென் குறுங்குடி நின்றவச்
செம்பொ னேதிக மும்திரு ழுத்தியை
உம்பர் வானவ ராதியஞ் சேதியை
எம்பி ரானையென் சொல்லி மறப்பனே ?

ஆ— 9 வ்யா:— (நம்பியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நம்மை விடாதொழிந்தால், அவனுடைய குணஸ்ரவணாதிகளைப் பண்ணாதே அந்யபரனாய் அவனை மறந்திருந்தாலோ? என்னில், தத், குணஸ்ரவணமாத்ரத்தாலே சபலனாய்த் தன்பக்கலிலே விழாநிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே அயர்வறும் அமரர்களோடே கூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான்; இனி எங்ஙனே நான் அவனை மறக்கும்படி? என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவன் விடாதொழிந்தால், நீர் அந்யபரராய் அவனை மறந்தாலோ? என்னில்; திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியைக் கண்டுவைத்து மறக்க உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஈ—என்னைப் பூர்ணான தான் b நம்பி விடுகிறிலன். (நம்பி) c என்னை ஒரு c, மதிப்பனாக நினைத்து. d நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி e என்னைவிடான்; மாயமே! (நம்பியே) இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது? ஸம்ஸாரி சேதனைப்பெற்று, பெறுப்பேறு பெற்றானையிருக்கிற இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது லோகத்தார்? 8.

அ—முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஸாத, நத்தைச் சொல்லுகிறது. “அவன் பின்னைச்செய்கிறதென்? என்னில்” (1005q) இதி வாக்கியம்-அஸ்மிந் த், விதீயே ந்வயே ஸங்க்யச்சுதே; அத்ர ஹேது: க இதி உத்தரார்த்த, ஸ்ய ஸங்க்யதி: . c, c, d, e “நம்பி” என்றதுக்கு அர்த்தநாதரம் விவக்ஷித்து, “செல்வன் நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும் மல்கும் கண் பனி; நாடுவன்; நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை விடான், மாயமே” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஒரு மதிப்பனாக இத்யாதி) c, மதிப்பன்-பெரியவன்; ஜ்ஞாநாதிகள் என்றபடி. e “மாயமே” என்கிறதுக்கு யோஜநாந்தரம் (என்னை விடான் மாயமே என்று) ஆக, “மாயமே” என்றதுக்கு— (n...q) நெஞ்சத்திலே நோக்காகவும், (v, w) “சொற்கேட்டலும்” என்றதிலே நோக்காகவும், (c...e) “ஒரு மதிப்பன்” என்கிற அர்த்தத்திலே, நம்பி என்ற பதத்திலே நோக்காகவும் மூன்று தாத்பர்யம். “கேட்டலும்” (g, i) இத்யத்ர-1. “பாடாநே, வ ப்ராமிததமோக்ரந்த்யோ யஸ்ய க்யாதா: ஸர்வாந் பேக்யாந் பரமபி பதம் ப்ராணிந: ப்ராபயந்தி | ஆபிப், ராணோ வகுளகுஸுமைராத்மமஸேந மால்யம் த்ரஷ்டவ்யோ மே ஸ க்யஜ பக்யவாந் த்ராமிட்யப்ரஹ்மத்யுரீ ||” என்றது அநுஸந்தேயம். “செல்வன் நாரணன் என்ற சொற்கேட்டலும் கண் பனிமல்கும், நாடுவன் மாயமே; நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி என்னை நம்பி விடான்” என்று உரையந்வயம். 8.

ஜீ—(என்னை ஒரு மதிப்பன் இத்யாதி) d, e இந்தப் படித்துக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் (நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இத்யாதி) c, மதிப்பன்-பெரியவன், “செல்வன் நாரணன் என்று தொடங்கி, நாடுவன்; நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை விடான்; மாயமே” இத்யந்வய: . 8.

9— வ்யா:— (அச்செம்பொன் என்று தொடங்கி) ஓடவைத்த செம்பொன்னின் ஒளிபோலே திகழாநிற்பதுஞ்செய்து ஒருவருடைய வாங்மநஸாதிகளாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடியான திருமேனியையுடையவனை. (உம்பர் என்று தொடங்கி) ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளிற்காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவந ஹேதுவாய், அதிமநோஹரமான தேஜஸ்ஸையுடையனுமாய், அயர்வறும் அமரர்களைப் போலே தானே தூரகமாம்படி என்னைப் பண்ணிவைவனை. 9.

10— 9. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய உபகாரகத்வம் மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

தென்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலே, நின்ற—நிற்கையாலே, நம்பியை—ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ணனாய், (பரமபத்யத்தில் வடிவிலுங்காட்டில்,) அ—ஒ ப ப மி ட்ட, செம்பொன்—செம்பொன்போலே, திகழும்—உஜ்ஜ்வலமான, திருமுர்த்தியை—திருமேனியையுடையனாய், உம்பர்—மேலான, வானவர்—நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி—ஸத்தாதிக்ஷேதுபூதனாய், அம்—ஸத்யாதர்ஸநீயமான, சோதியை—பரஞ்ஜயோதிஸ்ஸப்யத்யவாச்யனாய், எம் பிரானை—(தாத்ருஸமான வடிவை) என்னை அநுபூவிப்பித்து அடிமைகொண்டவனை, என்சொல்லி—எத்தைச்சொல்லி, மறப்பன்—மறப்பது?

அபூர்ணனென்று மறக்கவோ, அஸுலபு, நென்று மறக்கவோ, அநுஜ்ஜ்வல விக்ரஹனென்று மறக்கவோ, அவிலக்ஷண பேராக்யனென்று மறக்கவோ, ஸுஸீலனல்லனென்று மறக்கவோ? என்று கருத்து. 9.

11— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—அவன் விடாதொழிந்தால், நீர் அந்யபர ராய் அவனை மறந்தாலாகாதோ? என்னில்; அவன் படிகளைக் கண்டுவைத்து மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (நம்பியை) கல்யாணகுண பரிபூர்ணனை; பரமபத்யத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்யபூவமே உள்ளது; இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி. (தென்குறுங்குடி நின்ற) A கலங்காப்பெருநகரத்தைக் / கலவிருக்கையாக உடையவன், அதைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு ஸத்யாவர ப்ரதிஷ்டையாய் நின்றவனை. (அச்செம்பொனே திகழும் திருமுர்த்தியை) ஓட வைத்த செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், எல்லாருடைய வாங்மநஸஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை யுடையவனை. (உம்பர் இத்யாதி) ஆக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றிக்கே அவ்வரு கான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவுமாய், அவர்களுக்கு அதிமநோஹரமு மான தேஜஸ்ஸையுமுடையவனை. அவ்விடத்துக்கு பேராக்யத்தாக்ளிறே அவர்கள்.

A மூன்-திருவ-51. / கலவிருக்கை-கலந்து இருக்குமிடம்; பேராக்யஸ்தானம்.

இ—(எம்பிரான்) நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே தானே தூரகமாம்படி எனக்கு உபகரித்தவனே. (என்சொல்லி மறப்பனே) குணவீரனென்று மறக்கவோ, அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ, வடிவிற்பசையில்லையென்று மறக்கவோ, மதிப்பனல்லென்று மறக்கவோ, எனக்கு உபகாரகனல்லென்று மறக்கவோ? 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி b உண்டுடுத்துத் திரியமாட்டீரோ? என்ன; நான் எத்தைச் சொல்லி அவனை மறப்பது? என்கிறார்.

வ்யா:—(b₉ நம்பியை) கல்யாணகுண பரிபூர்ணனை. c பரமபத₉த்தில், குணங்களுக்கு ஸத்₉பூவமேயிறே உள்ளது; இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி. (c₉ தென்குறுங்குடி நின்ற) dA கலங்காப்பெருநகரத்தைக் e / கலவிருக்கையாக உடையவன், அதை விட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே f அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு ஸத்₉பூவரப்ரதிஷ்டையாக நின்றவன். (நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற) g குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்தன் என்னுதல் செய்து நான் மறக்கவேணுமே. (அச்செம்பொனே திகழும் g₉ திருமூர்த்தியை) g₉ வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? (h அச்ச₉செம்பொன்) h₉ உபமாநரஹிதமாய், i ஒட்டற்ற செம்பொன்போலே

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நம்பியை இத்யாதி₉) a "என்சொல்லி மறப்பனே?" என்ற பத₉த்தைக் கடைசித்து. ஸங்காபரிஹாரமுகே₉ந ஸங்க₉தி அருளிச்செய்கிறார் (நீர்தாம் இத்யாதி₉) b உண்டு உடுத்து - புஜித்து வஸ்தரம் த₉ரித்து. c குணபூர்த்தியுள்ளது பரமபத₉த்திலேயன்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமபத₉த்தில் என்று தொடங்கி) b₉, c, c₉ யத்₉வா, "தென்குறுங்குடி நின்ற" என்ற பத₉த்தோடே கூட்டித் தாத்தப்ரியம் (பரமபத₉த்தில் இத்யாதி₉) d, e (கலங்காப்பெருநகரத்தை இத்யாதி₉) "எம்பிரான்" (o) என்கிற பத₉ஸம்ம₉வ்யாஹார நிபந்த₉நமான தாத்தப்ரியம். e / கலவிருக்கையாக - ஸபையாக. யத்₉வா, நித்யவாஸஸ்தூநம்; B "இறைப்பொழுதில் பாதாளம் / கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த எம்மான்" இதி ஹ்யுச்சயதே. f "நின்ற" என்கிற தின் ஸ்வாஸ்யம் (அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் இத்யாதி₉) g குணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமும் சொன்னதுக்குத் தாத்தப்ரியம் (குணத்திலே இத்யாதி₉) h... | "அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி" இதி தச்ச₉பூத₉ம் உப₉யத்ர ச(h, h₉; h, g₉) ஸம்யோஜ்யாஹ(உபமாநரஹிதமாய் இத்யாதி₉) h, g₉, h₉ யத்₉வா, உபமாநரஹிதமாய் இத்யேதத்-ப₉க₉வத்₉விக்₉ரஹஸ்யைவ விஸேஷணம்; | "திகழும்" என்ற வர்த்த

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நம்பியை இத்யாதி₉) a "என்சொல்லி மறப்பனே" என்ற பத₉த்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை (நீர்தாம் இத்யாதி₉) b₉, c, c₉ "தென்குறுங்குடி நின்ற-நம்பியை" என்று கூட்டி பூவம் (பரமபத₉த்தில் இத்யாதி₉) d, e, k "நம்பி-உம்பர் வானவராதி" என்கிற பத₉ஸம்ம₉வ்யாஹார தாத்தப்ரியம் (கலங்கா இத்யாதி₉) e / கலவிருக்கை - வாஸஸ்தூநம். f "நின்ற" என்றதின் பூவம் (அவஸர இத்யாதி₉) g குணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமும் சொன்னதுக்கு பூவம் (குணத்திலே இத்யாதி₉) g₉, g₉ வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பூவம் (வடிவழகிலே இத்யாதி₉) h... | "செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை" என்று அந்வயித்து ஸப்₉தூர்த்த₉ம் (உபமாந இத்யாதி₉) h₉, | உபமாநரஹிதமாய் என்றதின் விவரணம் (வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும்

A முன்-திருவ 51. 8 பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-7. / கலவிருக்கை-கலந்து இருக்குமிடம்.

ஈ—நிரவதி,க தேஜோருபமாய், j வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையுடையவனே.

(k உம்பர் இத்யாதி) k₂ அவ்வடிவழகை அநுபுவிக்க இட்பெப்பிறந்த நித்ய ஸிரிகளைச் சொல்லுகிறது. l ஆக்கரான இவ்வருகில் வானவரைப்போலேயன்றியே, m மேலான நித்யஸிரிகளுடைய n ஸத்தாதிக்களுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபுபாயமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையுடையவனே. (o எம்பிரானே) o₂ அவர்கள் அநுபுவிக்கும் p படியை எனக்கு உபகரித்தவனே. (என்சொல்லி மறப்பனே) q அபூர்ணனென்று மறக்கவோ, அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ, வடிவழகில்லையென்று மறக்கவோ, மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ, எனக்கு உபகாரகனென்று என்று மறக்கவோ? எத்தைச்சொல்லி மறப்பன்? என்கிறார். 9.

அ—மாநத்தரலே (வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத) என்கிறார். i ஒட்டறுகை-இனிமேல் ஓடவைக்கத்தக்க மலாம்ஸமில்லாமே; ஒட்டு - கல்மஷம். h₂ வஸ்துத: உபமாநா பாவாத் (உபமாநாஹிதமாய்) இத்யுத்தம்; h₂ தத்யாபி மஹாப்ரவாஹாவதாரணைச்சு: யத்யா ஸ்வதாரகவஸ்துபூர்வகமவதாதி. தத்யவதுபமாநாபித்யாநம்.

k, k₂ பத்யஸங்குதிஸித்தமர்த்தமாஹ (அவ்வடிவழகை இதி) யத்யவா. “வானவர்” என்ன அமையாதோ? “உம்பர் வானவர்” என்பானென்? என்ன (அவ்வடிவழகை இத்யாதி) k, l, m, n ஸப்த்யார்த்தம் (ஆக்கரான இத்யாதி) ஸுக்ருதாநுஞ்ஞமாக ஸ்ருஷ்டரான என்றபடி. m (மேலான நித்யஸிரிகள் இதி) A “உம்பர் மேலிடம் அமரர்க்கும் உரித்தே” இதி நிக்ஷண்டு. g₂, k “திருமூர்த்தி” என்றதுக்கு வடிவழகிலும், “ஆதியஞ்சோதி” என்றதுக்கு மேன்மையிலும் நோக்கு. இது, நிக்ஷமத்திலேயும், சாற்றுப்பாட்டிலேயும் வ்யக்தம்; யத்யவா—“திருமூர்த்தி” இத்யத்ர - ஸௌந்தர்யே ஹ்ருத்யம்; “அஞ்சோதியை” இத்யத்ர - அநுபுபாயவிக்ரஹே ஹ்ருத்யம்; பூர்வோக்தவிக்ரஹஸ் ஸுரீணாமநுபுபாய இதி ப்ரகாஸநாய - புநர் விக்ரஹா பித்யாநம்—இதி ச வத்யந்தி. n “ஆதி” என்கிறதிலே நோக்காக (ஸத்தாதிக்களுக்கும் தானே கடவனாய் இதி) o, o₂, p உபகாரமாஹ (அவர்கள் இத்யாதி) p படி-திருமேனியும், ப்ரகாரமும். q “என்சொல்லி” என்றதுக்கு - பூர்வோக்த விஸேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அபூர்ணனென்று இத்யாதி) “தென்குறுங்குடி நின்ற நம்பியை அச்செம்பொனே திகழும் என்று தொடங்கி என்சொல்லி மறப்பனே?” என்று உரை அந்வயம். 9.

ஜ—பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத) என்றது. i ஒட்டற்ற-கல்மஷமற்ற. இனிமேல் ஓடவைக்கத்தக்க மலாம்ஸமில்லாத என்றபடி.

k, k₂ பத்யச்சேர்த்திக்கு பாவம்(அவ்வடிவழகை இத்யாதி) k, l, m, n ஸப்த்யார்த்தம்(ஆக்கரான இத்யாதி) ஆக்கரான-ஸுக்ருதாநுஞ்ஞமாக ஸ்ருஷ்டரான. m உம்பர்-மேல். g₂, k “திருமூர்த்தி” என்றதுக்கு-வடிவழகிலும், “ஆதியஞ்சோதி” என்றதுக்கு-மேன்மையிலும் நோக்கு. இது, நிக்ஷமத்திலும், சாற்றுப்பாட்டிலும் வ்யக்தம். n “ஆதி” என்றதின் அர்த்தம் (ஸத்தாதிக்களுக்கும் இத்யாதி) o, o₂, p உபகாரமாஹ (அவர்கள் இத்யாதி) p படி-திருமேனியும், ப்ரகாரமும். q “என்சொல்லி” என்றதுக்குப் பூர்வோக்தமான விஸேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அபூர்ணனென்று இத்யாதி) “தென்குறுங்குடி நின்ற நம்பியை, அச்செம்பொனே” இத்யாரப்ய அந்வயம். 9.

A தமிழ்திகண்டு.

10. மறப்பும் ஞானமும் நானென் றுணர்ந்திலன்
மறக்கு மென்றுசெந் தாமரைக் கண்ணெடு
மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினுன் றனை
மறப்ப னேவினி யானென் மணியையே?

ஆ— 10. வ்யா:— (மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவன்பக்கலில்நின்றும் நெஞ்சை
நிவர்த்திப்பித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ? என்னில்; இப்படி தன் அழகை எனக்குக்
காட்டியருளி “ஒருநாள் தன்னைக் காட்டிப்போகில், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கும்
ஆஸ்ரயமல்லாமையாலே அசித்தகல்பனான இவன் நம்மை மறக்கும்”. என்று பார்த்
தருளி, தன்னை நான் மறவாமைக்காக, அசேதநத்தைச் சேதநமாக்கவல்ல தன்னுடைய
அழகிய திருக்கண்களோடேகூட என்னுள்ளே புகுந்து, எனக்குப் பரமஸூலபுனாய்க்
கொண்டு, “இனிப் பேரேன்” என்று இருந்தருளினான்; இவனை நான் “மறப்பேன்”
என்று வருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ? என்கிறார். 10.

ஓ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — வருந்தியாகிலும் அவனை மறந்தாலோ? என்னில்,
அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி
என்னுள்ளே நிரந்தரமாக வர்த்திக்கிறவனை, நான் மறக்கும்படி எங்கனே? என்கிறார்.

வ்யா:— (மறப்பும் ஞானமும் நானென்று உணர்ந்திலன்) ஜ்ஞாநமென்று
ஒன்றென்றும், மறப்பென்று ஒன்றென்றும் அறிந்திலேன்; அஸத்தகல்பன். (மறக்கு
மென்று தொடங்கி) ஏவம்விதமுன எனக்கு அறிவைப் பிறப்பித்து, “இவன்
நம்மை மறக்கும்” என்று பார்த்து. (என் மணியை) தன்னுடைய திருவழகை
எனக்கு பேராக்யமாம்படி தந்தவனை. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், மறவாதபடி அவனை யத்நம் பண்ணாநிற்க, மறக்க
விரகுண்டோ? என்கிறார்.

மறப்பும் — மறப்பென்றும், ஞானமும் — அறிவென்றும், ஒன்று — ஒன்றை,
உணர்ந்திலன் — அறிந்திலேனாயிருக்க, (தன் விஷயத்தில் அறிவை உண்டாக்கி)
மறக்கும் — “இத்தை இவன் மறக்கும்”, என்று — என்று நினைத்து, (கடாக்ஷிக்
கைக்கு அடியான) செம்—சிவந்த, தாமரை — தாமரைபோன்ற, கண்ணெடு —
கண்ணோடே, மறப்பற—மறப்புப் புகுராதபடி, என்னுள்ளே—என் நெஞ்சுக்குள்ளே,
மன்னினுன்தன்னை — நிரந்தரவாஸம் பண்ணி, என் மணியை — நீலரத்நம்போலே
முடிந்தாளலாம்படி எனக்கு ஸூலபுனானவனை, இனி — இனி, யான் — நான்,
மறப்பேனே — மறக்கும்படியென்? 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — அவன் மறவாமைக்கு க்ருஷி பண்ணாநிற்க,
என்னாலே மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் ஒன்றும் அறிந்திலேன் நான். ஒரு சேதநனாய், நினைத்தேனோ மறக்கைக்கு? நினைவு நான் அடியாக வரிலன்றோ மறப்பும் நான் அடியாக வருவது; அசித்தகல்பன். (மறக்குமென்று) அறிவுக்கு அடைவின் நிக்கேயிருக்கிற என் பக்கலிலே அறிவைப் பிறப்பித்து, “மறக்கக்கூடும்” என்று பார்த்து, அழகிய திருத்தண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு, ஒரு நாளும் மறக்க வொண்ணாதபடி என்னுள்ளே ஸ்தூவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்தவனை. புறம்பொரு அந்யபரதை தோற்ற இருக்கிறிலன். (மறப்பனோ, இனி) மறவாமைக்குப் பரிஹாரம் அவன் கையிலே உண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? கீழ் அநாதிக் காலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே, மேலுள்ள காலம் மறக்க விரகில் லாதபடியும். (யான்) அநாதிக் காலம் விஸ்மரித்துப்போந்த நான். (என் மனியையே) பெருவிலையனாய், முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து, புகரையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற தன்னை, எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணி வைத்தபின்பு, நான் அவனை அநாதூரிப்பனோ? 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ? என்ன; நெஞ்சில் இருளை அறுத்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(b மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) b₂ நான் சேதநனாய் நினைத்தேனாகிலன்றோ மறப்பது? c நினைத்தேன் நானானவன்றிறே மறக்க இடமுள்ளது. d ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஸ்ரயமாமதினே அஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆஸ்ரயமாவது; e அசித்தகல்பனாய்க் கிடர் நானிருந்தது! (மறக்கும் இத்யாதி) f இப்படியிருக்கிற நான் நினைத்தேனாகவும்

அ— பத்தாம் பாட்டு. (மறப்பும் இத்யாதி) a புநஸ்ச “இனி மறப்பனோ” இத்யபித்யாநாநு குணம் அவதாரிகாமாஹ (ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் இதி) b “எனக்கு மறப்புண்டாகிலும், ஜ்ஞாநமுண்டாகிலும் நான் உணர்ந்தவனல்லேன்” என்று ஸப்தார்த்தம். b₂, d இதுக்கு இரண்டு படியாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நான் இத்யாதி) c பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (நினைத்தேன் இத்யாதி) d தாத்பர்யாதாரம் (ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி) e அதை விவரிக்கிறார் (அசித்தகல்பனாய்) என்று. b₂, c முந்தின தாத்பர்யத்தில்—நினைக்கையில் ஸ்வாதந்தர்யமில்லாமையாலே மறக்கையிலும் ஸ்வாதந்தர்யமில்லை என்றபடி. d, e இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில்—அசித்தகல்பனாய்க்கிடந்த என்னை இப்படி விஷயீகரித்தபின்பு நான் மறப்பனோ? என்று தாத்பர்யம். d இங்கு ஜ்ஞானமென்கிறது. 1. “ஸா வித்யா” இதி ந்யாயத்தாலே புகுவதவிஷயத்தை. b₂, c அதில் ஸ்வாதந்தர்யமில்லை என்றது-முந்துற. d, e பின்பு அந்த ஜ்ஞாநந்தானே இல்லையென்கிறது.

இ— பத்தாம் பாட்டு. (மறப்பும் இத்யாதி) a புநஸ்ச “மறப்பனோ இனி” என்றதுக்கு அநுகுணமாக அவதாரிகை (ஆனாலும் இத்யாதி) b மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன் - “மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் நானொன்றை அறிந்திலன்” என்று ஸப்தார்த்தம். “நான் மறப்பென்றும் ஒன்றை அறியேன்; ஞானமென்றும் ஒன்றை அறியேன்” என்று

ஈ—g நினைவையும் எந்தலையிலே ஏறிட்டு, “பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதும் வர
வொண்ணாது” என்று பார்த்து, h அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு,
தன்னைப்பற்றி எனக்கு வரும் விஸ்மருதி போம்படி என் ஹ்ருத்யத்திலே நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிறவனே. (மன்னினான்) i “புறம்பே அந்யபரதையுண்டு” என்று
தோற்ற இருக்கிறிலன். j (மறப்பனோ இனி யான் என் மணியையே) k பெருவிலையான

அ—b, b₂ அசுவா, “ஞானம் நானொன்று உணர்ந்திலன்” என்றால் அமையாதோ? “மறப்பும்
ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன்” என்கிறதென்? என்ன (நான் சேதநாய் இத்யாதி₃)
அதாவது - இப்போது ப₄க₅வத்₃விஷய ஜ்ஞானமில்லாவிட்டாலும், காலம் அதாதி₃யாகையாலே,
முன்பொரு காலத்திலே காதாசித்கஸம்ருதியுண்டாய், மறக்கவும் கூடுமிதே; அதுவுமில்லை
என்றபடி. c ஆனால் காதாசித்கஸம்ருதியில்லை என்னுதே, “மறப்பில்லை” என்கிறதென்?
என்ன (நினைத்தேன் நானானவன்றிறே இத்யாதி₃) அதாவது - “மறப்பில்லை” என்றபோதே,
தத்பூர்வபு₄னியான ஸம்ருதியுமில்லை என்று கருத்து. 1. “ஸம்ருதேஸ்து பூர்வபு₄னியா
விரதே₃ விஸ்மருதி: குத: | ந ஹி பிண்டாதி₃விரதே ஜாயதே கலராதி₃கம் ||” என்னக்
கடவதிறே. c, d கீழ் வாக்கியவிவரணம் (ஜ்ஞானத்துக்கு ஆஸ்ரயமாமதிறே இத்யாதி₃) ஜ்ஞானமாவது -
ஸம்ருதி. அஜ்ஞானமாவது-விஸ்மருதி. e எல்லாவற்றாலும் ப₄லிதம் (அசித்கல்பனாய் இத்யாதி₃)

f, g, h “ஜ்ஞானத்திலும் மறப்பிலும் ஸ்வாதந்தர்யமில்லை” என்றாரே; ஆனபின்பு “மறக்கும்”
என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) g (நினைவையும்) என்னையாலே-மறப்பை
யும் என்றபடி. இந்த வாக்கியம் பூர்வதாத்பர்யஸேஷம். h செம்-அழகு. i மன்னுகையாவதேது?
என்ன (புறம்பு இத்யாதி₃) j...t “மறப்பனோ இனி” என்று தொடங்கி வ்யாக்யாநமெல்லாம்
த₃விதீய தாத்பர்யஸேஷம். j, k தாத்பர்யார்த்தம் (பெருவிலையான இத்யாதி₃) பெருவிலையான-

ஜீ—நிஷக்ருஷ்டார்த்தம். b, b₂ “ஞானம் நானொன்று உணர்ந்திலன்” என்றபோதே - விஸ்மருதி
ராஹித்யமும் ஸித்த₃மாயிருக்க, “மறப்பும் நானொன்று உணர்ந்திலன்” என்கிறதென்? என்ன
(நான் சேதநாய் இத்யாதி₃) அதாவது - இப்போது ப₄க₅வத்₃விஷய ஜ்ஞானமில்லையாகிலும்,
காலம் அதாதி₃யாகையாலே முன்பு காதாசித்கஸம்ருதியுண்டாய், தத்பூர்வம் வரக்கூடு
மிதே; அது இல்லை என்னக்கா₃க விசேஷிக்கிறது என்றபடி. c ஆனால், காதாசித்க
ஸம்ருதியுமில்லையென்னுதே, “மறப்பில்லை” என்கிறதென்? என்ன (நினைத்தேன் இத்யாதி₃)
அதாவது - “மறப்பில்லை” என்றபோதே - தத்பூர்வபு₄னியான ஸம்ருதியுமில்லை என்று
கருத்து. 1. “ஸம்ருதேஸ்து பூர்வபு₄னியா விரதே₃ விஸ்மருதி: குத: | ந ஹி பிண்டாதி₃
விரதே ஜாயதே கலராதி₃கம் ||” என்னக்கடவதிறே. c, d கீழ் வாக்கியவிவரணம் (ஜ்ஞானத்துக்கு
ஆஸ்ரயமாமதிறே இத்யாதி₃) ஜ்ஞானமாவது - ஸம்ருதி. அஜ்ஞானமாவது-விஸ்மருதி. e எல்லா
வற்றாலும் ப₄லிதம் (அசித்கல்பனாய் இத்யாதி₃)

f, g, h “ஜ்ஞானத்திலும் மறப்பிலும் ஸ்வாதந்தர்யமில்லை” என்றாரே; ஆனபின்பு “மறக்கும்”
என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) g (நினைவையும்) என்னையாலே-
மறப்பையும் என்றபடி. இந்த வாக்கியம் / பூர்வதாத்பர்யஸேஷம். h செம்-அழகு. i மன்னுகை
யாவதேது? என்ன (புறம்பு இத்யாதி₃) j...t “மறப்பனோ இனி” என்று தொடங்கி வ்யாக்யாந
மெல்லாம் / த₃விதீய தாத்பர்யஸேஷம். j, k தாத்பர்யார்த்தம் (பெருவிலையான இத்யாதி₃)

11. மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோ
ரணியைத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
பணிசெ யாயிரத் துள்ளிவை பத்துடன்
தணிவி ல்கற்ப ரேககலி வாயுமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே மரணம்.

ஈ-ரத்நம் கைப்புருந்தால் அதை முடிந்து அநுபவியாதே உதறுவர்களோ? (மறப்பனே இனி) 1 மறவாமைக்குப் n பரிகரம் அவன் கையிலே உண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? n கீழ் அநாதிகாலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ள காலமும் மறக்க விரகில்லாதபடியும். (o யான்) p அநாதிகாலம் q A "மறந்தேன் உன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப் போந்த நான். (r என் மணியையே) s பெரு விலையனாய் முடிந்தாளலாம்படி கைப்புருந்து புகரையுடைத்தான நீலமணிபோலே யிருக்கிற தன்னை t எனக்கு அநுபவயோக்யமாய்ப்படி பண்ணிவைத்த பின்பு, நான் அவனை அநாதிரிப்பனே?

10.

அ-அநார்க்குமான. 1.n "இனி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (மறவாமைக்கு இத்யாதி) n பரிகரம் - செந்தாமரைக்கண். "பரிஹாரம்" என்று பாடும்பொழுது - "மணி" என்கிற பதத்தில் சாடுவிலே தாத்தபர்யம்; "மணிமந்திரௌஷ்டாதிதிகள்" என்னக்கடவதிறே. n கீழ்வாக்ய விவரணம் (கீழ் அநாதிகாலம் இத்யாதி) o.p "யான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அநாதிகாலம் இத்யாதி) ப்ரதம தாத்தபர்யத்தில் - "யான்" - பரதந்த்ரண நான். "மறப்பனே" - மறக்க ஸ்வதந்த்ரனே? என்றபடி. q பெரியதிருமொழி (மறந்தேன் உன்னை முன்னம்) யாதொரு விஷயம் விடாதே நினைக்கவடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதிகாலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல்; முத்துற முன்னம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். r,s ஸப்,தூர்த்தம் (பெருவிலையனாய் இத்யாதி) மணிக்கு ஸ்லாக்யதையும், முடிந்தாளலாம்படியான ஸௌலப்யமுமுண்டிறே. t "என் மணி" என்கையாலே (எனக்கு அநுபவயோக்யமாய்ப்படி) என்றது. "மறப்பும் ஞானமும் என்று தொடங்கி, மன்னிஞன்தன்னை என் மணியை, இனி யான் மறப்பனே?" என்று உரை அந்வயம்.

10.

ஐ-பெருவிலையனான-அநார்க்குமான. 1.n "இனி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (மறவாமைக்கு இத்யாதி) n பரிகரம் - செந்தாமரைக்கண். "பரிஹாரம்" என்று பாடும்பொழுது - "மணி" என்கிற பதத்தில் சாடுவிலே தாத்தபர்யம்; "மணிமந்திரௌஷ்டாதிதிகள்" என்னக்கடவதிறே. n கீழ்வாக்ய விவரணம் (கீழ் அநாதிகாலம் இத்யாதி) o.p "யான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அநாதிகாலம் இத்யாதி) ப்ரதம தாத்தபர்யத்தில் - "யான்" - பரதந்த்ரண நான். "மறப்பனே" - மறக்க ஸ்வதந்த்ரனே? என்றபடி. q (மறந்தேன் உன்னை முன்னம்) யாதொரு விஷயம் விடாதே நினைக்கவடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதிகாலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல்; முத்துற முன்னம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். r,s ஸப்,தூர்த்தம் (பெருவிலையனாய் இத்யாதி) மணிக்கு ஸ்லாக்யதையும், முடிந்தாளலாம்படியான ஸௌலப்யமுமுண்டிறே. t "என் மணி" என்கையாலே (எனக்கு அநுபவயோக்யமாய்ப்படி) என்றது.

10.

A பெரியதிருமொழி 6-2-2.

ஆ— 11. வ்யா:— (மணியை) வானவர் கண்ணனாயிருந்துவைத்து எனக்கு எளியனாய், தனக்குத் தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஸேஷவ்ருத்திருபமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கற்று ஆராதிருக்குமவர்களுக்கு அக்கல்விதானே வாயும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ— அவ:— நிகழத்தில் — இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிஸயபுருஷார்த்தமான புகழ்வத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார். இக்கல்விதானே அமையும் என்றுமாம்.

வ்யா:— (மணியை என்று தொடங்கி) தனக்குத் தானே பூஷணமாய் அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளியனாயிருந்துள்ளவனே. (தென்குருகூர் என்று தொடங்கி) ஆழ்வார்க்கு அத்யந்த விதேயமாய்ச் சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரத்து இப்பத்தையும்; எம்பெருமானுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வார் பணிசெய்த ஆயிரம் என்றுமாம். (உடன் என்று தொடங்கி) ஸாபி,ப்ராயமாக ஸ்ரத்த,த,நாய்க் கற்பாராகில் கல்வி வாய்க்கும். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப— 11. அவ:— இத்திருவாய்மொழிக்குப் புலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்யம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

மணியை—(உஜ்ஜ்வலமான) மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனாய், (அந்த வடிவாலே) வானவர் — பரமபத,வாஸிகளுக்கு, கண்ணனை—நிர்வாஹகனாய், (அவ் வழகுக்கு ஒப்பில்லாமையாலே) தன்னதோர் அணியை—தனக்குத் தான் அலங்கார மாப்படி அத்,விதீயனானவனை, தென் — கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் — திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் — ஆழ்வார், சொல் — சொல்லாலே, பணிசெய் — பணிசெய்த, ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள், இவை பத்து—இவை பத்தையும், உடன்— அபி,ப்ராயத்தோடே உடன்பட்டு, தனிவிலர்—ஆறுதலற்று, கற்பரேல்—(அபி,நி வேஸத்தோடே ஓர் ஆசார்யமுகூத்தாலே) அப்யஸிப்பார்களாகில், கல்வி — அந்தக் கல்வி, வாயும்—கைங்கர்யரூப புலத்தோடே சேரும்.

“சொற்பணிசெய்” என்றது - சொல் எடுத்துக் கைநீட்டின என்றுமாம்; அன்றியே, “சடகோபன் சொல்” என்று கூட்டி, “பணிசெய் ஆயிரம்” என்றது— கைங்கர்ய ரூபமான ஆயிரம் என்றுமாம். இது கலிவிருத்தம். 11.

வாதி,கேஸரி அழகியமணவாளச்சியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ— அவ:— நிகழத்தில் — இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிஸய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (மணியை) தமக்கு முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபுனாபடியைச் சொல்லுகிறார். (வானவர் கண்ணனை) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையையுடையவனை. (தன்னதோரணியை) தனக்குத் தானே ஆபரணமான அழகையுடையவனை. “தென்குறுங்குடிநின்ற” (9) என்கிறவிடம் ஸௌலப்யம். “உம்பர் வானவராதியஞ்சோதியை” (9) என்கிறவிடம் மேன்மை. “செம் பொனே திகழும் திருமூர்த்தி” (9) என்கிறவிடம் அழகு. ஸௌலப்யமும் மதிப்பும் அழகும் கூடின பசங்கூட்டு புகுவத்தத்வம். (சொற்பணிசெய் ஆயிரம்) A “மிடைந்த சொல்” என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரம் என்னுதல்; சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று-வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல். (உடன் கற்பரேல்) ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில். (தணிவில் கற்பரேல்) தணிவாகிறது - ஆறுதல். ஸ்ரத்தூதாநராய்க் கற்பராகில். (கல்வி வாயுமே) கல்வி தானே ப்ரயோஜனம் என்னுதல்; கல்வியின் பூலமான கைங்கர்யஸித்தியுண்டாம் என்னுதல். ஸர்வஸ்மாத்த்பரன் என்றார்; பஜநீயன் என்றார்; அவன்தான் ஸுலபுன் என்றார்; ஸுலபுனான அவன் அபராதஸஹன் என்றார்; அவன் ஸீலவான் என்றார்; ஸ்வாராதன் என்றார்; நிரதிஸயபேக்யன் என்றார்; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார்; ஸாத்மயபேக்யப்ரதன் என்றார்; இப்படி — ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானெருவன் என்றார். “ஆகையாலே B ‘அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே’” என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். 11.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஈ— அவ:— நிகழத்தில் — a இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிஸய புருஷார்த்தமான புகுவத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (b மணியை) ‘முந்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்கும்’ என்று ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. c “தென்குறுங்குடி நின்ற” (9) என்கிறவிடத்தில்

அ— திகழம் (மணியை இத்யாதி) a “கல்வி” என்றதுக்குக் கைங்கர்யத்தை விவகித்து அவதாரிகை (இப்பத்தை இத்யாதி).

b, c “மணி” என்கிற பதத்தாலே ஸௌலப்யம் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டாதின்று கொண்டு “தென்குறுங்குடி நின்ற” என்ற பதத்தை நிகழிக்கிறது என்கிறார் (முந்தானையிலே

ஜ— திகழம் (மணியை இத்யாதி) a “கல்வி” என்றதுக்குக் கைங்கர்யத்தை விவகித்து அவதாரிகை (இப்பத்தை இத்யாதி).

b, c “மணி” என்கிற பதத்தாலே - ஸௌலப்யம் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டாதின்று கொண்டு “தென்குறுங்குடிநின்ற” என்ற பதத்தை நிகழிக்கிறது என்கிறார் (முந்தானையிலே

ஈ—ஸௌலப்யம். (வானவர் கண்ணை) d “உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி” (9) என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (e தன்னதோரணியை) f “அச்செம்பொனே திகழும் திருமுர்த்தி” (9) என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது. g இம்முன்றும் கூடின h பசங்கூட்டாயிற்று பரதத்வமாகிறது. (தென்குருகார்ச் சடகோபன்) i ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததாய், “நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்” என்று, சொற்கள் தான் “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று jA “மிடைந்த சொல்” என்கிறபடியே சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரம் என்னுதல்; சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல். (உடன் தணிவிலர் கற்பரேல்) ஸாபி, ப்ராயமாகக் கற்பராகில். தணிவாகிறது-k மெத்தென்கை. l “வரில் பொகடேன், கெடில்

அ—மிலே இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே) முந்தானையிலே முடிந்து - தலைப்பிலே முடிந்து. c,d,f “மணியை” இத்யாதி, விசேஷணங்களுக்கு விஸிஷ்டத்திலே தாத்தப்ரியம் என்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தென்குறுங்குடி நின்ற இத்யாதி) e தன்னதோரணி - தனக்குத் தானே அத்விதீயமான பூஷணம். g,h (இம்முன்றும்) “தணிவிலர் கற்பரேல் கல்வி வாயும்” என்கிறதுக்கு ஒளசித்யம் உபபாதித்தபடி. யத்வா, B “பரத்வ - காரணத்வ - வ்யாபகத்வ - நியந்த்ருத்வ - காருணிகத்வ - ஸரண்யத்வ - ஸக்திமத்த்வ - ஸத்யகாமத்வ - ஆபத்ஸக்த்வ - ஆர்த்திஹரத்வ - விஸிஷ்டன் மயர்வை அறுக்க” இதி வாக்யோக்தப்ரக்ரியயா ப்ரத்யமஸதகஸ்ய பரத்வ பரத்வாத். 1. “உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்,யாலோ஽பூர்வதா பூலம் | அர்த்தவாதோபபத்தி ச லிங்கம் தாத்தப்ரியநிர்ணயே ||” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (இம்முன்றும் கூடின இதி) நம்பியிடத்திலே இம்முன்றும் பூர்ணம் என்று கருத்து. h பசங்கூட்டு - கர்ப்பூரசந்தநகுங்குமங்கள் கூட்டியது; இது அப்பனது. மாஷபிஷ்டகுடூதலமிஸ்ரம் வா. l,j (ஆழ்வார் இத்யாதி) | மிடைந்த - நிபிடிமான. முந்தின அர்த்தத்தில், சடகோபன் சொன்னதாய், சொற்பணிசெய் ஆயிரம் என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. k மெத்து - மாந்த்யம்; அதாவது-அஸ்ரத்தத்தாநராயிருக்கை. l இத்தை உபபாதிக்கிறார் (வரில்பொகடேன் இத்யாதி)

ஈ—இத்யாதி, வாக்க்யத்வயத்தாலே) முந்தானையிலே முடிந்து-தலைப்பிலே முடிந்து. c,d,f “மணியை” இத்யாதி, விசேஷணங்களுக்கு விஸிஷ்டத்திலே தாத்தப்ரியம் என்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தென்குறுங்குடி நின்ற இத்யாதி) e தன்னதோரணி - தனக்குத் தானே அத்விதீயமான பூஷணம். g,h (இம்முன்றும்) “தணிவிலர் கற்பரேல் கல்விவாயும்” என்கிற துக்கு ஒளசித்யம் உபபாதித்தபடி. யத்வா, B “பரத்வ-காரணத்வ-வ்யாபகத்வ-நியந்த்ருத்வ-காருணிகத்வ-ஸரண்யத்வ-ஸக்திமத்த்வ-ஸத்யகாமத்வ-ஆபத்ஸக்த்வ-ஆர்த்திஹரத்வ விஸிஷ்டன் மயர்வை அறுக்க” இதி வாக்யோக்தப்ரக்ரியயா ப்ரத்யமஸதகஸ்ய பரத்வபரத்வாத். 1. “உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்,யாலோ஽பூர்வதா பூலம் | அர்த்தவாதோபபத்தி ச லிங்கம் தாத்தப்ரியநிர்ணயே ||” இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி, நித்யாஹ (இம்முன்றும் கூடின இதி) நம்பியிடத்திலே இம்முன்றும் பூர்ணம் என்று கருத்து. h பசங்கூட்டு - கர்ப்பூரசந்தநகுங்குமங்கள் கூட்டினது; மாஷபிஷ்டகுடூதலமிஸ்ரம் வா. l,j (ஆழ்வார் இத்யாதி) | மிடைந்த-நிபிடிமான. முந்தின அர்த்தத்தில் “சடகோபன் சொன்னதாய், சொற்பணிசெய் ஆயிரம்” என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. k மெத்து-மாந்த்யம்; அதாவது-அஸ்ரத்தத்தாநராயிருக்கை. l இத்தை உபபாதிக்கிறார் (வரில் பொகடேன் இத்யாதி) m “கல்வி வாயும்” என்றவிடத்திலே.

ஈ—தேடேன்” என்று இருக்கையன்றியே ஸ்ரத்தை, மாறாதே கற்பராகில். (n கல்வி n வாயுமே) oA “ஒண்டாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமாகில் புகுவத்விஷயத்தைப்பற்றியல்லதிராமையாலே, இத்தை அப்யஸிக்க, p இதுக்குப் பூலமாகக் கைங்கர்யத்தை q இதுதானே தரும். (கல்வி வாயும்) r கல்விதானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம்.

s இத்திருவாய்மொழியில், மேல் பரக்க அருளிச்செய்யப்புகுகிற அர்த்தத்தை ஸங்குரஹேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், பரம புகுதிக்கும் பரிசுணைநக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர நிற்கப் பாராய்! என்றார்; நாலாம் பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினார்; அஞ்சாம் பாட்டில், கீழ் “எண்ணிலும்” என்றது பூலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார்; ஆறாம் பாட்டில், நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்தமும் வாராது என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னார்; எட்டாம் பாட்டில், திருநாம ஸ்ரவணத்தாலே தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், விக்ருதராகாதே மறந்தாலோ? என்ன, மறக்கவொண்ணாது என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ? என்ன, என் ஹ்ருத்யத்திலே இருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றார்; நிகுமத்தில், கற்றார்க்குப் பூலஞ்சொன்னார்.

அ—n “கல்வி வாயும்” என்றவிடத்திலே கல்வியென்று ஜ்ஞாநமாய். அத்தாலே - ஜ்ஞாநபூலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல். n வாய்கை - கிட்டுகை. அன்றியே, ஜ்ஞாநந்தானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம். o “உடன்” என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் என்று தொடங்கி) புகுவத்விஷயமானதே ஜ்ஞாநமாகையாலும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்கவே புகுவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும் என்றபடி. p இதுக்கு-ஜ்ஞாநத்துக்கு. q இதுதானே-கல்விதானே. r (கல்விதானே) “கற்பரேல் கல்வி வாயும்” என்று-கற்கைக்குக் கல்வியைப் பூலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

ஜீ—கல்வியென்று - ஜ்ஞாநமாய். அத்தாலே - ஜ்ஞாநபூலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல். n வாய்கை - கிட்டுகை; அன்றியே ஜ்ஞாநந்தானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம். o “உடன்” என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி) புகுவத்விஷயமானதே ஜ்ஞாநமாகையாலும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்தமாக அப்யஸிக்கவே புகுவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும் என்றபடி. p இதுக்கு-ஜ்ஞாநத்துக்கு. q இதுதானே - கல்விதானே. r (கல்விதானே) “கற்பரேல் கல்வி வாயும்” என்று கற்கைக்குக் கல்வியைப் பூலமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

ஈ— ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார்; ப, ஐநீயனென்றார்; அவன்தான் ஸுலப, னென்றார்; ஸுலப, னானவன் அபராத, ஸஹனென்றார்; அவன் ஸீலவானென்றார்; ஸ்வாராத, னென்றார்; நிரதிஸ்யபே, டாக்யனென்றார்; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார்; ஸாதம்யபே, டாக்யப்ரத, னென்றார்; இப்படி — ஏவம்பூ, தனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானெருவன் என்றார்; u “ஆகையாலே, A ‘அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே’” என்று தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

v முதற்பத்தால்—ப, க, வத் w கைங்கர்யம் புருஷார்த்த, மென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம் பத்தால் — அந்தக் கைங்கர்யத்தில் x களையறுத்தார்; மூன்றாம் பத்தால்— விரோதி, கழிந்த கைங்கர்யவேஷம் — y ப, டாக்யவதஸேஷத்வபர்யந்தமான ப, க, வத் கைங்கர்யம் என்றார்; நாலாம் பத்தால் — இப்படிப்பட்ட z கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி, ஐஸ்வர்ய கைவல்யம் என்றார்; அஞ்சாம் பத்தால்—a அந்த விரோதி, யைப் போக்குவானும் அவனே என்றார்; ஆறாம் பத்தால் — விரோதி, நிரஸநஸீல, னானவன் திருவடிகளிலே b ஸரணம் புக்கார்; ஏழாம் பத்தால் — இப்படிப் பெரியபிராட்டியார்

அ— s, t இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்த, த்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்த, த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார் இத்யாதி,) u 1. “அர்த்த, த்தகத்வாதே, கம் வாக்க்யம்” இதி ந்யாயேந ஸதகைகார்த்த, யமாஹ (ஆகையாலே அவன் துயரறு சுடரடி இதி)

v...z, a...j இப்ரஸங்க, த்திலே பத்துக்களுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பத்தால் இத்யாதி,) w (கைங்கர்யம் புருஷார்த்த, த்தம்) என்றது—A “தொழுதெழு” என்று உபக்ரமித்து, “கல்வி வாயும்” என்று உபஸம்ஹரிக் கையாலே, x களையறுத்தது - B “தனக்கேயாக” என்ற விடத்திலே, y (ப, டாக்யவதஸேஷத்வபர்யந்தம்) என்றது-C பயிலும் சுடரொளியிலே, z (கைங்கர்யத் துக்கு விரோதி, ஐஸ்வர்ய கைவல்யம்) என்றது-D ஒரு நாயகத்திலே, a (அந்த விரோதி, யைப் போக்குவானும் அவனே) என்றது-E “களைகண்மற்றிலேன்” என்கிறவிடத்திலே; F “உழலையென் பிற்பேய்ச்சி” இத்யாதி, யைப் பற்றவுமாம், b (ஸரணம் புக்கார்) என்றது—G “அடிக்கீழமர்ந்து

ஐ— s, t இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்த, த்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்த, த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார் இத்யாதி,) u 1. “அர்த்த, த்தகத்வாதே, கம் வாக்க்யம்” இதி ந்யாயேந ஸதகைகார்த்த, யமாஹ (ஆகையாலே அவன் துயரறு சுடரடி இதி)

v...z a...j இப்ரஸங்க, த்திலே பத்துக்களுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பத்தால் இத்யாதி,) w (கைங்கர்யம் புருஷார்த்த, த்தம்) என்றது—A “அடிதொழுதெழு” என்று உபக்ரமித்து, “கல்வி வாயும்” என்று உபஸம்ஹரிக் கையாலே, x களையறுத்தது-B “தனக்கேயாக” என்கிற விடத்திலே, y (ப, டாக்யவதஸேஷத்வபர்யந்தம்) என்கிறது-C பயிலும் சுடரொளியிலே, z (கைங்கர்யத் துக்கு விரோதி, ஐஸ்வர்ய கைவல்யம்) என்றது-D ஒரு நாயகத்திலே, a (அந்த விரோதி, யைப் போக்குவானும் அவனே) என்றது-E “களைகண்மற்றிலேன்” என்கிறவிடத்திலே; F “உழலையென் பிற்பேய்ச்சி” இத்யாதி, யைப்பற்ற என்னவுமாம், b (ஸரணம் புக்கார்) என்றது—G “அடிக்கீழமர்ந்து

ஈ—c முன்னிலையாக ஸரணம் புக்கவிடத்திலும், த₃க₃த₃பட ந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக்கண்டு d விஷண்ணராகிருர்; எட்டாம் பத்தால் — “இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் த₃க₃த₃பட ந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு e நசையில்லை என்கிருர்; ஒன்பதாம் பத்தால் — “இப்படி நசையற்ற பின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?” என்று f அதிஸங்கைபண்ண, “நான் நாராயணன், ஸர்வஸக்தியுத்தன்; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய g ஸீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிருர்; பத்தாம் பத்தால் — ஆழ்வாருடைய h பதற்றத்தைக்கண்டு, திருமோகூரிலே i தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதி₃க₃தியையும் காட்டி, இவருடைய j அபேக்ஷித ஸம்வித₃ரநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அ—புகுந்தேன்” என்கிறவிடத்திலே. c முன்னிலையாக-புருஷகாரமாக. d (விஷண்ணராகிருர்) என்றது - A உண்ணிலாவியிலே B “விண்ணுளார் பெருமானேயோ” என்றத்தைப்பற்ற. e (நசையில்லை என்கிருர்) என்கிறது - C நங்கள் வரிவளையிலே. D “உங்களோடெங்களிடையிலை” என்றத்தைப்பற்ற. f (அதிஸங்கைப்பண்ண) என்றது-E “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்றத்தைப்பற்ற. g (ஸீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிருர்) F மாலையுண்ணியிலே என்றபடி. h பதற்றம் - தவரா. i (தங்கு வேட்டையாக வந்து) என்று தொடங்கி, j (அபேக்ஷித ஸம்வித₃ரநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்) என்றது - G “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்கையாலே. [“முதற்பத்தால்” என்று தொடங்கி, இந்த நிக்₃மதப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாகச் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே, இரண்டாம் பத்தினுடைய ஈட்டினாதி₃யிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அரும்பத₃மும் என்று கண்டுகொள்வது.] “மணியை” என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அவயம்.

11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐ—புகுந்தேன்” என்கிறவிடத்திலே. c முன்னிலையாக-புருஷகாரமாக. d (விஷண்ணராகிருர்) என்றது - A உண்ணிலாவியிலே B “விண்ணுளார் பெருமானேயோ” என்றத்தைப்பற்ற. e (நசையில்லை என்கிருர்) என்றது - C நங்கள் வரிவளையிலே. D “உங்களோடெங்களிடையிலை” என்றத்தைப்பற்ற. f (அதிஸங்கைப்பண்ண) என்றது - E “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்றத்தைப்பற்ற. g (ஸீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிருர்) F மாலையுண்ணியிலே என்றபடி. h பதற்றம் - தவரை. i (தங்குவேட்டையாக வந்து) என்று தொடங்கி, j (அபேக்ஷித ஸம்வித₃ரநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்) என்றது - G “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்கையாலே. [“முதற்பத்தால்” என்று தொடங்கி, இந்த நிக்₃மதப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாகச் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே, இரண்டாம் பத்தினுடைய ஈட்டின் அடியிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அரும்பத₃மும் என்று கண்டுகொள்வது.]

11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பபிஷத் ஸங்கதி - பொருமானீள்

१. इत्थं त्रियःपतिकृतस्वसमस्तदेहसंश्लेषलक्षणफलस्य सुदुर्लभस्य ।
भक्त्यादिवत्स्वगणनेऽपि च तत्प्रसादाभिर्हेतुकत्वमवददशमे शठारिः ॥ १० ॥

1. இத்தம் ஸ்ரீய:பதிக்ருதஸ்வஸமஸ்ததேஹ-
ஸம்ஸ்லேஷலக்ஷணப,லஸ்ய ஸுது,ர்லப,ஸ்ய ।
ப,க்த்யாதி,வத் ஸ்வக,ணநேடபி ச தத்ப்ரஸாத,ரத்
நிர்ஹேதுகத்வமவத,த,த,ஸமே ஸட,ாரி: ॥ 10 ॥

அழகிய மணவானச் சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்ரமிடே,பபிஷத் தாத்த்பர்யரத்நாவளி - பொருமானீள்

२. विष्वक्विक्रान्तिदृश्यं विगणनसुलभं व्यक्तपूर्वोपकारम्
स्वान्तस्यैकाग्र्यहेतुं स्वयमुदयजुषं बन्धस्यातोपयातम् ।
चिन्तास्तुत्यादिलक्ष्यं नतजनसततश्लेषिणं दर्शितार्चम्
स्मृत्यै चित्ते मिषन्तं स्ववितरणमहौदार्युष्टोऽभ्यचष्ट ॥ १० ॥

2. விஷ்வக்,விக்ராந்தித்,ருஸ்யம் விக,ணநஸு,லப,ம் வ்யக்தபூர்வோபகாரம்
ஸ்வாந்தஸ்யைகாக்,ர்யஹேதும் ஸ்வயமுத,யஜுஷம் ப,ந்த,மாத்ரோபயாதம் ।
சிந்தாஸ்துத்யாதி,லக்ஷ்யம் நதஜநஸததஸ்லேஷிணம் து,ர்ஸிதார்ச்சம்
ஸம்ருத்யை சித்தே மிஷந்தம் ஸ்வவிதரணமஹௌத,ார்யதுஷ்டோட்ப,யசஷ்ட ॥ 10 ॥

३. आदावित्थं परत्वादखिलसमतया मत्तसौलभ्यभूम्ना
निशेषागस्सहत्वात्कृपणसुघटनाच्छक्यसंराधनत्वात् ।
स्वादुस्वोपासनत्वात्प्रकृतिश्रुतया सात्म्यभोगमदत्त्वात्
अव्याजोदारभावादमनुत शतके माधवं सेवनीयम् ॥ ११ ॥

3. ஆதாவித்தம் பரதவாத,கி,லஸமதயா ப,க்தஸௌலப,யபூ,ம்நா
நிஸ்ஸேஷாக,ஸ்ஸஹத்வாத் க்ருபணஸு,டநாச்ச,க்யஸம்ராத,நத்வாத் ।
ஸ்வாது,ஸ்வோபாஸநத்வாத் ப்ரக்ருதிருஜு,தயா ஸாத்ம்யபே,ாக,ப்ரத,த்வாத்
அவ்யாஜோத,ாரப,ாவாத,மநுத ஸதகே மாத,வம் ஸேவநீயம் ॥ 11 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

10. பொருமாழி சங்குடையோன் பூதகத்தே வந்து
தருமாரு ரேதுவறத் தன்னைத்—திரமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி
வாழ்த்திகு வென்னுடைய வாய்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

வ்யா:— (1) (விஷ்வக்ஷிக்ரந்தித்ருஸ்யம்) ஒரு மாணிக்குறளாகி திமிர்ந்த அக்கரு மாணிக்கம் - த்ரினிக்ரமாவதாரம்பண்ணித் திருவுலகளந்தருளினபோது அத்யாஸ்சர்யமாக எல்லா ராலும் காணப்படாமெவனாய்; (2) (விக்ஷணநஸுலபம்) எண்ணிலும் வரும் - "ஒன்று இரண்டு தொடங்கி, இருபத்தஞ்ச இருபத்தாறு" என்று சொன்னால், "இருபத்தாருவான் நான்" என்று தன்னைச்சொன்னதாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபூவனுமாய்; (3) (வ்யக்தபூர்வோபகாரம்) எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை - இன்று உபகரிக்கையன்றிக்கே, பூர்வ பூர்வர்களுக்கும் உபகாரகனாய்; (4) (ஸ்வாந்தஸ்யைகாக்யூர்யதேஹதும்) நெஞ்சமே! மலரான் மனவானனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய் - மதஸ்ஸு தன்னிடத்திலேதானே ஐகாக்யூர்யத்தை பூஜிக்கைக்கு ஹேதுபூதனுமாய்; (5) (ஸ்வயமுத்யஜுஷம்) ஒரெண்டானு யின்றியே வந்தியலுமாறு - எண்ணிக்கையின்றிக்கே தானே வருவானுமாய்; (6) (பூந்த் மாத்ரோபயாதம்) தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் ஈசன் - மாதாபிதாக்களைப் போலே ஸம்பூந்த்மாத்ரத்தாலே வந்து உதவுமவனாய்; (7) (சிந்தாஸ்துத்யாதிலக்ஷயம்) சித்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் சிந்தா ஸ்துதி ப்ரணாமங்களுக்கு லக்ஷயமுமாய்; (8) (நதஜதஸததஸ்லேஷினம்) இடைவிடின்றி நல்கி என்னை விடான் - ஆஸ்ரிதரை ஒரு க்ஷண மும் விட்டுப்பிரியில் தூரிக்கமாட்டாதவனாய்; (9) (தூர்ஸிதார்க்சம்) நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற - அதுக்கு உதூஹரணமாக, தான் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டு மவனாய்; (10) (ஸ்மருத்யை சித்தே மிஷந்தம்) மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினுன்தன்னை - மறவாதபடி மதஸ்ஸிலே ஜாக்ருகனுமாயிருக்கிற பொருமானை அநுஸந்தித்து, A "தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்கிறபடியே தன்னை அநுபூவிக்க விதரணம் பண்ணுகிற அவனுடைய மஹௌத்யூர்யத்தினாலே "பொருமாநீள்படை" என்கிற துஸகத்திலே ஆழ்வார் அதிஸந் துஷ்டரானார் என்கிறார்.

10.

இப்படி ப்ரதம ஸதகத்திலே பத்து துஸகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான அர்த்தங்களை ப்ரகாஸிப்பித்தருளுகிறார். ஸர்வஸ்மாத்ப்ரணுகையாலும், ஸர்வஸமனுகையாலும், ஆஸ்ரித ஸுலபனுகையாலும், ஸர்வாபராத்ஸஹனுகையாலும், ஸுரீலனுகையாலும், ஸ்வாராத் னுகையாலும், ஸுக்ருபோபாஸநனுகையாலும், ருஜுப்ரக்ருதியாகையாலும், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபூவிப்பிக்கையாலும், / நிர்ஹேதுகேதூரனுகையாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்ய னென்று ப்ரதமஸதகத்திலே ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளினார் என்கிறார்.

11.

வேதூந்த தேஸிகர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அவ:— பத்தாம் பாட்டு. (பொருமாழி) ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு ஹேத்வந்தரங்காணாமல், “நிர்ஹேதுகமாகாதே!” என்று நிர்வருத ராகிறபடியைப் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; “இப்படி உகப்புடனே பண்ணும் ஸர்வாங்கு ஸம்ஸ்லேஷமாகிற இந்தப் பேற்றுக்குத் தகுதியாக இவனால் நேர்ந்து செய்யத்தக்கதுண்டோ? என்னில்; புத்தியாதி, ஸகல பதூர்த்தங்களுக்கும் நியாமகனாகையாலே, அத்வேஷம் தொடங்கிப் பரிகுணனை நடுவாகப் பரமபுக்திபர்யந்தமாகத் தானே விளைவித்து வந்து நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவன்” என்று அவ னுடைய நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தை அநுஸந்தித்து நிர்வருதராகிற பொருமா நீள்படையில் அர்த்தத்தை “பொருமாழி சங்குடையோன்” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து) ஸத்ருக்கள் மேலே பொராநிற்கிற திருவாழி † ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், எதிரம்பு கோக்கிற இந்த பூதலத்திலே சக்ஷர்விஷயமாம்படி வந்து; “பொருமா நீள் படை” (1) என்று தொடங்கி, “கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகும்” (1) என்றதைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்தபடி. (தருமாறேரேதுவறத் தன்னை) நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை உபகரிக்கிற உபாயத்தை; ஒரேதுவறத் தன்னைத் தருமாறு - ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக, பூலஸ்வருபனான தன்னையே தருகிற ப்ரகாரத்தை. (திரமாகப் பார்த்துரை செய் மாறன்) அதாவது - “கண் ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால், தொழில் எண்ணிலும் வரும்” (2) என்கிற- புக்திக்கும் பரிகுணனைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும்படிக்கு மேலே, “ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே” (5) என்று - 1. “சஹித:” (ஸஹித:) 2. “சஹத:” (ஸங்குத:) என்று கரைசேர்ந்த நிர்ஹேதுக க்ருபையை அல்பஜ்ஞராலே அவிசால்ய மாம்படி ஸ்திரமாக தூர்ஸித்து, அந்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வார். (பதம் பணிக என் சென்னி வாழ்த்திகே என்னுடைய வாய்) இப்படி நிர்ஹேதுக வைபவத்திலே நிர்வருதராகிறபடியை வெளியிட்ட ஆழ்வார் திருவடிகளை, 3. “மூர் ஶ்ரணமாசி” (மூர்த்நா ப்ரணமாமி) என்னும்படி என் ஸ்ரீரஸ்ஸானது பஜித்திடுக; A “திருக்குருகைப்பெருமா ள்தன் திருத்தாள்கள் வாழியே” என்று என் வாக்கானது மங்குளாஸாஸநம் பண்ணியிடுக. இப்படி உபகார ஸ்ம்ருத்யதி ஸயத்தாலே தாம் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆழங்காற்பட்டபடியை அருளிச் செய்தருளினார்.

10.

பிள்ளைலோகம் ஶ்ரீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

1. ஸ்ரீநிவாஸமுநேர் லப்துவேதாந்தத்வயஸம்பத்யம் |
ஸ்ரீஸால ஸ்ரீநிவாஸார்யம் வந்தே வாதஸல்யவாரித்யம் ||

ஸ்ரீஸால ஸ்ரீநிவாஸதேஸிகன் அருளிச்செய்த
த்ரமிடேபநிஷத்ஸார வ்யாக்யாநம்
ஸாராவளி

2. ப்ரணம்ய நிகுமாந்தார்யபத்யபங்கேருஹத்வயம் |
த்ரமிடேபநிஷத்ஸாரம் விவ்ருணோமி யத்யாமதி ||
அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய், அகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வேஸ்வரான திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவலதாரமாகவும், தத்வதிவ்யகூண்டாவதாரமாகவும் ஸுப்ரஸித்தராய், A'' ஒன்றே புகலென்று உணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளாலன்றே அடைக்கலங்கொண்ட நம் அத்திகிரித்திருமால் '' என்கிறபடியே பேரருளான அருள்பெற்று, B 'காவலரெங்கள் கிடாம்பிக்குலபதியப்புளார்தம் தேமலர்ச்சேவடி சேர்ந்து பணிந்தவர் தம் அருளால் நாவலரும் தென்வடமொழி நற்பொருள்'பெற்று, 3. ''விம்ஸத்யப்தே விவ்ருதநானவித்ய வித்ய: த்ரிம்ஸத்யவாரம் ஸ்ராவிதஸாரீரகப்யாய: '' என்கிறபடியே இருபது திருநஷத்ரத்திலே அதிகூதஸகலவித்யர் என்றும், முப்பதுதரம் ஸ்ரீ ப்யாயத்தை ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு உபதேஸித்தருளினார் என்றும் ஸர்வஜநங்களாலே ஸ்லாக்யராய், ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞாலப்துவேதாந்தாசார்யபத்யராய், ஸ்ரீரங்கநாயகியாராலே ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரென்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றவராய், கவிகத்குஞ்ஜாகண்டரவரென்று ப்ரதிதிஸம் ப்ரக்யாதவைப்யவரான C சீராருந்தாப்புல் திருவேங்கடமுடையான்—D உயர்வற உயர்நலமுடையனாய் அயர்வறும் அமரர்களதிபதியான ஸ்ரீய:பதியால் D மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததாய், ஸர்வாதிகாசமாய், ஸர்வஸாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹரூபமாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு அவஸ்யோபாதேயமான த்ரமிடேபநிஷத்தான திருவாய்மொழியின் தாத்பர்யங்களை மந்த்யமதிகளும் எளிதில் அறிந்து அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு, எம்பெருமானார் ஸம்ஸாராக்யதிவிதீபநவ்யபக்யத்ப்ராணாத்மஸஞ்ஜீவநமான பரமாசார்யவசோம்குதத்தை பெளமஸுமதோபேக்யமமாகச் செய்தருளினாப்போலே, அழகியமணவாளன் - ஆழ்வார் - எம்பெருமானார் தியமதப்படிக்கு ஸஹ்ருத்யஹ்ருத்யங்க்யமங்களான பத்யங்களாலே '' த்ரமிடேபநிஷத்ஸாரம் '' என்று ஒரு ப்ரபந்த்ரத்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

இதில் ஸதகஸங்க்யதிகளும் ஸதககுணங்களும் ததுபபாத்யகங்களான த்யஸககுணங்களும் மற்றுமுள்ள விஸேஷார்த்தங்களும் ஸம்ஷிப்தமாயிருக்கும். இதுதான்—மஹாரத்தக்யர்ப்ப்யமான மாணிக்கச்செப்புபோலும், மஹார்த்தக்யர்ப்பிதமான திருமந்த்ரம்போலும் க்யம்பீரமதுரமாய் 4. '' நானுஸங்கேஷபவிஸ்தரம் '' என்கிறபடியே அநபேஷிதவிஸ்தரம், அபேஷிதஸங்கேசம் முதலிய தேஷாஷமின்றிக்கே ஸாரபூதமாயிருக்கையாலே '' ஸாரம் '' என்று பெரியோர்கள் கொண்டாடும்படியானதொன்றாய்த்து.

1. அவ:—அதில் முதல் ஸ்லோகத்தால் வஸ்துநிர்தேஸரூபமங்க்யளாசரணம் செய்தருளா தின்றுகொண்டு திருவாய்மொழியின் ஸதககுணங்களை ப்ரகாஸிப்பித்தருள்கிருர் (ஸேவாயோக்ய இத்யாதித்யால்)

A ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம்-4. B பிள்ளையந்தாதி-17.

C ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் — திருநாமப்பாட்டு. D 1.1.1.

திருவாய்மொழியின் ஒரே ஸதகார்த்த, ஸங்க்ரஹமாகப் பரமகருணிகரான
வேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்த
த்ரமிடே, பநிஷத் ஸாரம்

१. सेवायोग्योऽतिभोग्यश्शुभसुभगतनुस्सर्वभोग्यातिशायी
श्रेयस्तद्धेतुदाता प्रपदनसुलभोऽनिष्टविष्वंसशीलः ।
भक्तच्छन्दानुवर्ती निरुपधिकसुहृत्सत्पदव्यां सहायः
श्रीमान् सर्वोचितायामुपनिषदि मिषत्येष गाथाशतैः ॥ १ ॥

1. சேவாயோக்யோததிபே, டாக்யஸர் ஸர்வபே, டாக்யாதிஸாயீ
ஸ்ரேயஸ்தத், தேதுதாதா ப்ரபத, நஸுலபே, டாநிஷ்டவித், வம்ஸஸீல: ।
புக்தச்சுந்த, டாநுவர்த்தீ நிருபதி, கஸுஹ்ருத் ஸத்பத, வ்யாம் ஸஹாய:
ஸ்ரீமாந் ஸர்வோசிதாயாமுபநிஷதி, மிஷத்யேஷ க்ராத, ஸதைர் ந: ॥ 1 ॥

२. आद्ये पश्यन्नुपायं प्रभुमिह परमप्राप्यभूतं द्वितीये
कल्याणोदारमूर्तेर्द्वितयमिदमिति प्रेक्षमाणस्तृतीये ।
ऐश्वर्यादिशतुर्थे विषमधुतुलयाऽनन्वभोग्यत्वमिच्छन्
षड्मिस्स्वां पञ्चमाधैरनितरगतितामाचक्षुः सुनीन्द्रः ॥ २ ॥

2. ஆத்யே பஸ்யந்நுபாயம் ப்ரபு, மிஹ பரமப்ராப்யபூ, தம் த்விதீயே
கல்யாணோதா, ரமூர்த்தேர் த்விதயமீ, த்மிதி ப்ரேக்ஷமாணஸ் த்ருதீயே ।
ஐஸ்வர்யாதே, ஸ்சதுர்த்தே, விஷமது, துலயாநந்யபே, டாக்யத்வமிச்ச, ந
ஷட், பி, ஸ் ஸ்வாம் பஞ்சமா த்யையரநிதரக, திதாமாசசகேஷ முநீந்த், ர: ॥ 2 ॥

வ்யா:— முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் அதிபே, டாக்யத்வத்தையும், மூன்றாம் பத்தில் ஸுப, டாஸ்ரயதி, வ்யமங்குளவிக், ரஹவத்த்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் ஸர்வபுருஷார்த்த, டாதிஸயிதத்வத்தையும், ஐந்தாம் பத்தில் புருஷார்த்த, ததுபாய த்ராத்ருத்வத்தையும், ஆறாம் பத்தில் ப்ரபத, நஸுலப, த்வத்தையும், ஏழாம் பத்தில் அநிஷ்டநிரஸநஸீலத்வத்தையும், எட்டாம் பத்தில் ஆஸ்ரிதச்சுந்த, டாநுவர்த்தித்வத்தையும், ஒன்பதாம் பத்தில் நிருபாதி, கஸுஹ்ருத்த்வத்தையும், பத்தாம் பத்தில் ஸத்பத, வீஸஹாயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தையாலே, ஸர்வாதி, காரமான உபநிஷத்தான திருவாய்மொழியில் ஸ்ரீமானான நாராயணன் பத்து ஸதகங்களாலும் ஸேவ்யத்வாதி, குணத, ஸகவிரிஷ்டனாக ப்ரதிபாதி, தனான என்கிறார்.

2. அவ:— இரண்டாம் ஸ்லோகத்தில் ஸதகார்த்த, ங்களுக்கு ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ய இத்யாதி)

வ்யா:—முதற்பத்தில் எம்பெருமான் மோக்ஷோபாயம் என்று அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பத்தில் பரம்புலமும் அவனே என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்வப்ராப்யத்வங்களிரண்டும் ஸுப, டாஸ்ரயதி, வ்யமங்குளவிக், ரஹவிரிஷ்டனாக்கே என்று மூன்றாம் பத்தில் அருளிச்செய்தார். நாலாம் பத்தில் எம்பெருமானையொழிய ப்ராப்யாந்தரமில்லை என்றும், ஐஸ்வர்யாதி, கள் விஷமது, துலயங்களாகையால் தமக்கு ப்ராப்யமாகாதென்றும் அருளிச்செய்யாதின்கொண்டு தம்முடைய

१. परं निर्वैक्यं सुलभमपराधप्रसहनम्
 सुशीलं स्वाराधं सरसमजनं स्वार्जवगुणम् ।
 सुसात्म्यस्वानन्दप्रदमनघविश्राणनपरम्
 सुकुन्दं निध्यायन् मुनिरधिजगावाधशतके ॥ ३ ॥

1. பரம் நிர்வைஷம்யம் ஸுலபமபராதப்ரஸஹநம்
 ஸுஸீலம் ஸ்வாராதம் ஸரஸபஜநம் ஸ்வார்ஜவகுணம் ।
 ஸுஸாத்ம்யஸ்வாநந்தப்ரதமநகவிஸ்ரானநபரம்
 முகுந்தம் நித்யாயந் முநிரதிஜகாவாத்யஸதகே ॥ 3 ॥

அதந்யப்ராப்யதையை வெளியிட்டருளினார். ஐந்தாம் பத்து முதலாக மேல் ஆறு பத்துக்களாலே அதந்யோபாயத்வத்தை அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

ஆக இப்படிந்தத்திற்கு ப்ரதிபாத்யன் உபாயத்வோபேயத்வவிஸிஷ்டஞான ஸ்ரீய:பதி. அதில் முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வாத்யுபாயத்வமும், இரண்டாம் பத்தில் பேக்யத்வாத்யுபேயத்வமும், மூன்றாம் பத்தில் இவ்வுபாயத்வோபேயத்வோபயுக்த தீவ்யமங்குளவிக்ரஹயோக்யமும் சொல்லப்படுகிறது. நாலாம் பத்தில் உபேயத்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறது. மேல் ஆறு பத்துக்களும் உபாயத்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறன என்றதாய்த்து. 2.

3. அவ:— இஸ்லோகத்தில்—ஸேவ்யத்வஸ்தூபகங்களாக முதற்பத்தில் பத்துத் திருவாய் மொழிகளாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான பத்து குணங்களையும் அடைவே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் (பரம் இத்யாதி)

வ்யா:— முதல் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் ஸ்வரூப ரூப குண விபுவாதிதகளாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகையாலே ஸர்வஸ்மாத்த்பரனென்றார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—புகுவதேக பேக்யத்வோபாயமான புக்தியோக்யத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேஸிக்கையாலே ஸர்வஸமனென்று அருளிச்செய்தார். மூன்றாம் திருவாய்மொழியில்—அவன்தான் புக்த ஜநங்களால் கட்டுண்ணும்படி எளியனாயிருப்பானொருவனாகையாலே ஸுலபனென்கிறார். நாலாம் திருவாய்மொழியில்—2. “ஸர்வத்ரஷ்டா ந க்ஷணயதி தேஷாமபக்ருதிம்” என்கிறபடியே அவன்தான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்துவைத்தும் ஆஸ்திபராத்யங்களைக் கணிசியாதானொருவனென்று கொண்டு அபராதஸஹனென்றார். ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில்—A அயர்வதும் அமரர்கள் அதிபதியான தன்னை ஸம்ஸாரிகளும் B “களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா” என்னிலும், அதுகொண்டு ஆபிமுக்யம்பண்ணி 3. “நிஷாதூநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபிஸ்புரீ குசேல: குப்யஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதி: | அமீஷாம் நிம்நத்வம் வ்ருஷிக்ரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூதைஸ் ஸ்ரோதோபி: ப்ரஸபமநுகம்பே ஸமயஸி ||” என்கிறபடியே தன் அபாரகாருண்யத்தாலே தன் மேன்மை பாராதே அவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலக்கும் ஸ்வபூவனாயிருப்பானொருவனென்று கொண்டு “நிரதிஸய ஸௌரீல்ய ஜலதி:” என்று அருளிச்செய்தார். ஆறாம் திருவாய்மொழியில்—அவனாராத்யநத்திற்கென்று த்ரவ்யவ்யயம் தேஹஸ்ரமம் முதலியவை வேண்டாதபடி ஸுலபமான குஸுமஸலிலாதித்களைக்கொண்டு பூஜிக்கிலும் 4. “மாதங்குமாறுஷபிதூ ந விஸேஷதேஹது:” என்கிறபடியே அதிகாரி நியமம் பாராதே, இது யோக்யம் இது அயோக்யமென்று பாராதே, 5. “அண்வப்யுபஹ்ருதம்

१. द्विकाभ्यां द्व्यष्टाङ्गिर्दुरधिगमनीतिस्थपुटिता

यदन्त्या मीमांसा श्रुतिशिखरतत्त्वं व्यवणुत।

तदादौ गायामिर्मुनिरधिकविंशामिरिह नः

कृती सारमाह व्यतरदिह सङ्गृह्य कृपया ॥ ४ ॥

1. த்ரவிகாப்யாம் த்ரவ்யஸ்டாங்க்ரீர் த்ரதி,கம்நீதிஸ்த,புடிதா
யத்யந்த்யா மீமாம்ஸா ஸ்ருதிஸிக்ரதத்த்வம் வ்யவ்ருணுத।
தத்யாதௌ க்யாத்யாபி,ர் முநிரதி,கவிம்ஸாபி,ரிஹ ந:
க்ருதி ஸாரக்,ராஹம் வ்யதரதி,ஹ ஸங்க்ருஹ்ய க்ருபயா ॥ 4 ॥

புக்தை: ப்ரேம்ண பூர்யேவ மே புவேத்" என்று உகப்பானொருவனாகையாலே ஸ்வாராத்
என்று அருளிச்செய்தார். ஏழாம் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் A "வைப்பாம் மருந்தாம்"
என்று ஆழிதர்க்குச் சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே தன்னை இஷ்டநிநியோக்யார்ஹனாக்கி
வைப்பானொருவனாகையாலே அவனுடைய பூஜநம் அம்ருதபாதம்போலே ஸரஸமாயிருக்கும்
என்றுகொண்டு ஸரஸபூஜநென்று அருளிச்செய்தார். எட்டாம் திருவாய்மொழியில்—எம்
பெருமான் ஆழிதர் அபேக்ஷித்தபடி அடிமைகொண்டு அநுபூவ்யனாவானொருவனென்று
கொண்டு ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்தார். ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான்
லக்ஷ்மீயஸோத்யா க்ருட்யாதி,களில் பண்ணும் ஸம்ஸ்லேஷ ப்ரகாரங்கள் எல்லாவற்றையும் பண்ணி,
பூர்வபூர்வாநுபூவம் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க மேன்மேலன அநுபூவிப்பிப்பானொருவனென்று
கொண்டு ஸாத்மயபூக்யப்ரத்யென்று அருளிச்செய்தார். பத்தாம் திருவாய்மொழியில்—
அவன்தான் உபாயலாகுவமும் உபேயகௌரவமும் பாத்ராபகர்ஷமும் பாராதே ஸ்வாத்ம
ப்ரத்யாத்மபண்ணும் ஸ்வபூவனென்றுகொண்டு மஹோத்யாரென்று அருளிச்செய்தார்.
இப்படி ஸர்வஸ்மாத்த்ரத்வாதி,களாலே எம்பெருமான் ஸேவ்யன்; அத ஏவ மோக்ஷோபாயம்
என்று முதற்பத்தில் அருளிச்செய்தாராய்த்து.

4. அவ:— இனி, 2. "காரணத்வமபூத்யத்வமுபாயத்வமுபேயதா" என்று சொன்ன
ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரார்த்தத்வத்தை, ப்ரத்யமத்வநீதீய த்யஸகங்களாலே ப்ரதிபாதி,த்தருளினார் என்கிறார்.
(த்ரவிகாப்யாம் இத்யாதி)

வ்யா:— ஜகத்காரணத்வமும், தத்யபூத்யத்வமும், முமுக்ஷுஓபாஸ்யத்வமும், முக்தப்ரா
ப்யத்வமுமிதே ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரார்த்தத்வமே பூர்வோத்தரத்விகங்களாலே ப்ரதிபாதி,த்த
மாய்த்து. இங்கும் முதல் திருவாய்மொழியில்—முதல் ஆறு பாட்டுக்களாலே ப்ரத்யமாத்யாயார்த்
த்யமும், மேல் ஐந்து பாட்டுக்களாலே த்ரவீத்யாத்யாயார்த்தத்யமும் ஸங்க்ருஹீதமாயிருக்கிறது.
இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—ஒன்பது பாட்டுக்கள் த்ருதீயாத்யாயார்த்தத்தையும், மேல்
இரண்டு பாட்டுக்கள் சதுர்த்த்யாத்யாயார்த்தத்தையும் ஸங்க்ருஹிக்கின்றன. ஆக, இப்படி
இரண்டு திருவாய்மொழியாலும் நிக்ரமநமுள்ளாக இருபத்திரண்டு பாட்டுக்களாலே ஷோட்யஸ
பாத்யமாய் அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமாய் த்ரதி,கம்நீதிநிபந்த,ந ருபம:ன உத்தரமீமாம்ஸா
ஸாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரதிபாதி,தமான அர்த்தவிஸேஷங்களை ஸாரோத்யாத்யாரம்பண்ணி ஆழ்வார்
அருளிச்செய்தருளினார் என்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, முதல் திருவாய்மொழியால் பூர்வத்ரவி
கார்த்தத்யமும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் முதல் ஒன்பது பாட்டுக்களாலே த்ருதீயாத்யா
யார்த்தத்யமும், மேல்பாட்டாலும், மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் B "வணக்குடைத் தவநெறி"

१. परत्वाद्यैरित्यं परिचरणसक्तो गुणगणैः

प्रभुं सेवायोग्यं प्रथमशतके वीक्ष्य वरदम्।

तमेव स्वात्यर्थप्रियमथ च भोक्तुं व्यवसितो

चरेण्यत्वं तस्य प्रथमवरणीयं प्रथयति ॥ ५ ॥

பரத்வாத்யையரித்ததும் பரிசரணஸக்தோ குணகூணை:
ப்ரபு,ம் ஸேவாயோக்யம் ப்ரத்யமஸாதகே வீக்ஷ்ய வரத்யம்।
தமேவ ஸ்வாத்யர்த்தப்ரியமத, ச பே,க்தும் வ்யவஸிதோ
வரேணயத்வம் தஸ்ய ப்ரத்யமவரணியம் ப்ரத்யயதி ॥ 5 ॥

ஸ்ரீமதே வேத்யாந்தசூரவே நம:

என்கிற பாட்டாலுமாக சதுர்த்த்யாத்யாயார்த்தத்யும் ஸங்க்யுருஹீதமாய், அத்தாலேயாக, இருபத்தொரு பாட்டுக்களாலே ஸாரீரகஸாஸ்த்ரார்த்தத்ய ஸாரஸங்க்யுரஹம் பண்ணிற்றாய்த்து என்னுதல். அத்வா, மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் A''வணக்குடைத் தவதெறி'' என்கிற பாட்டளவாகவுள்ள ஐந்து பாட்டாலுமாக சதுர்த்த்யாத்யாயார்த்தத்யும் ஸங்க்யுருஹீதமாய், இப்படி இருபத்தைந்து பாட்டுக்களாலே ஸாரீரகஸாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமான வேத்யாந்தார்த்தத்யத்வம் ஸாரோத்த்யாரேண ஸங்க்யுருஹீதமாய்த்து என்னுதல். ரத்நாவளியிலும், 2. ''ஆதெள ஸாரீரகார்த்தத்யக்ரமமிஹ விஸத்யம் விம்ஸதிர் வக்தி ஸாக்யரா'' என்றிறே அருளிச்செய்தது. 4.

5. அவ:— இஸ்லோகத்தில் முதற்பத்துக்கும் இரண்டாம் பத்துக்கும் ஸங்க்யதி அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வாத்யையரித்த்யாதி)

இப்படி முதற்பத்தில் ஸர்வஸ்மாத்த்பரத்வாதி, குணத்யஸகத்தாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்ய னென்று உபபாதித்தருளி, ''அவனே மோகேஷாபராயம், D அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே'' என்று நம் திருவுள்ளத்தை அநுஸாஸித்து தின்றாராயிருந்தது; மேல்— இப்படி ஸேவ்யத்வாத்யுபாயபூதனான எம்பெருமான் உபேயனுமாயிருக்கும் என்கொண்டு தமக்கு திரதியாய்ப்ரியனான அவனை அநுபூஷிக்கக்கடவராய், அதற்கு உறுப்பாக அவனுடைய அதிபே,க்யத்வத்தை இரண்டாம் பத்தில் ப்ரகாஸிப்பித்தருளினார் என்கிறார்.

இங்கு '' வரத்யம் '' என்று அருளிச்செய்தது—B '' வாரணவெற்பில் மழைமுகில்போல் தின்ற '' என்றும், 2. ''காலே ந: கரிணைலக்குஷ்ணஜலத்ய:'' என்றும் அருளிச்செய்தபடியே C கரிகிரிமேல் தின்று அனைத்தும் காக்கின்ற பேரருளாளனை. இதன் கருத்து என்னென்னில்: உடையவர் ஸ்ரீ பாத்யத்து முதலிகள் திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்து '' ஆழ்வார், எம் பெருமான்களெல்லாரையும் பாடினாராய் அருளிச்செய்தது; நம் பேரருளாளனைப் பாடிற்றிலையே'' என்ன, உடையவரும் '' முதற்பத்து முழுவதும் நம் பேரருளாளனையிறே பாடிற்று '' என்ன, ''இதெங்கனே அறியலாய்த்து?'' என்ன, ''முதலடியிலே D'அயர்வறும் அமரர்களதிபதி' என்கையாலும், மேல் பலவிடங்களிலும் இந்த தித்யஸுலிரி நாயகத்வத்தையே அருளிச்செய்கையாலும், நம் பேரருளாளனே தேவபிரானுகையாலும் அறியலாய்த்து'' என்ன, E''தண்ணூர் வேங்கட விண்ணூர் வெற்பன்'' என்றும், F ''தென் குறுங்குடி தின்ற'' என்றும் அருளிச்செய்ததில்லையோ? என்ன, ''ஆகிலென்? நம் பேரருளாளனுக்கே வேங்கடாசலவாஸித்வம் திருக்குறுங்குடி வாஸித்வமாகிற ஸம்பத்தைச் சொல்லுகிறது'' என்ன, ''அதென்? அவர்களுக்கே தித்யஸுலிரிநாயகத்வம் சொல்லவடுக்காதோ? பேரருளாளனென்றதல் அத்திகிரிப்பெருமாளென்றதல் சொல்லவில்லையே''

என்ன "நம் பேரருளாளன் ஸந்திதியில் ஆழ்வார் திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தாலே முதற்பத்து பேரருளாளனைப் பாடிற்று என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமன்றே; A'அயர்வறும் அமர்கள் அதிபதி யவன் அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே' என்று அருளிச்செய்தபடி வ்யக்தமா யன்றே இருப்பது; தம் திருவுள்ளத்தை அநுஸாஸித்தபடி தோற்றவிறே திருமார்பில் ஜ்ஞாந முத்ரையைவைத்து எழுந்தருளியிருக்கிறது; முன்பு கலியன், பேரருளாளன் ஸந்திதியில் ஆழ்வார் திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தைப் ப்ரதிஷ்டை செய்திக்கைக்காக மற்றை திவ்யதேசங்களைப்போலே இடதுதிருக்கை திருமடியிலும் வலதுதிருக்கை ஜ்ஞாநமுத்ரையுமாக ஆழ்வார் திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தை உகந்தருளப்பண்ணிவைக்க, அதுதானும் இவர்கள் செய்தபடியன்றியே வலது திருக்கை திருமார்பிலேயாயிருக்க, மறுபடியும் முன்போலே உகந்தருளப்பண்ண, அதுவும் அங்ஙனேயாயிருக்க, இப்படி மூன்றுதடவையாயும் அப்படியே இருக்கையாலே எல்லோரும் விஸ்மிதராயிருக்கிறவளவிலே, ஆழ்வார் அங்கு ஒருவரிடத்திலே ஆவேசித்து "என்னே உங்கள் அஜ்ஞாநமிருந்தபடி! நீங்கள் செய்தாற்போலன்றியே அர்ச்சை வேருயிருந்தவாறே அறிந்துகொள்ள வல்லவரல்லிகோளோ? இரண்டு மூன்று தடவை செய்வதே! இதை இங்ஙனே நம் பேரருளாளன் ஸந்திதியில் ப்ரதிஷ்டைசெய்க" என்ன; அவர்களும் திருவடிதொழுது தேவரீ! திருவுள்ளக்கருத்தை அடியோங்களுக்கு வெளியிடவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, ஆழ்வாரும், "கேளிகோள்; நம் பேரருளாளனையேயாயிற்று நாம் திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் பாடிற்று, 'தேவபிரான்' என்னும் திருநாமம் நம் பேரருளாளனுக்கு அஸாதாரணமாய்க்காணு மிருப்பது, நாமும் முதலிலே A'அயர்வறும் அமர்களதிபதி' என்றயிற்றுப்பேசிற்று, A'அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே' என்று நாம் மனதை அநுஸாஸநம் பண்ணினதும் பேரருள ளனைப்பற்றும்படியிறே, ஆக இவ்வர்த்தும் மேலுள்ளாகும் அறியலாம்படி நாம் மனதிற்கு அநு ஸாஸநம்பண்ணினபடி தோற்ற மார்பில் உபதேசமுத்ரையைவைத்து வீற்றிருக்க தினைத்தோம்" என்று அருளிச்செய்ய, கலியனுள்ளிட்டாரும் போர விஸ்மிதர்களாய் அந்த திவ்யமங்குளவிக்ர ஹத்தையே ஆழ்வார் நியமநப்படி பேரருளாளன் ஸந்திதியில் திரு ப்ரதிஷ்டை செய்து வைத் தார்களென்று ப்ரஸித்தமென்று திருமாளையாண்டானும் அருளிச்செய்தார்" என்றருளிச்செய்ய; முதலிகளும் போர விஸ்மிதரானார்களென்று ப்ரஸித்தமிறே, அதைப்பற்ற முதற்பத்து பேரருள ளனைப் பேசிற்றென்று திருவுள்ளம்.

1. "யஸ்யா நுபுராவமதி, க்ருந்துமஸக்ருவந்தோ முஹ்யந்த்யபுங்குரதி, யோ முநிஸார்வ பெளமா:" என்று அருளிச்செய்ததில்லையோ? என்னில்; அது நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றில்லை; மற்றையாழ்வார்களைச் சொல்லிற்று. அது நம்மாழ்வாரையும் சொல்லிற்றாயினும் விரோதமில்லை; B "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடந்தாற்போலே மோஹித்தபடியைச் சொல்லிற்றாயிருக்கும். 2. "நிரந்தரம் நிர்விஸதஸ் த்வதீயமஸ்ப்ருஷ்டசிந்தாபத்யுமாபி, ருப்யம் | ஸத்யம் ஸபே வாரண ஸைவநாத் வைகுண்டவாஸேடபி ந மேடபி, லாஷ: ||" என்னும்படியிறே நம் பேரருளாளன் திவ்யமங்குளவிக்ரஹவைலக்ஷணயமிருப்பது. ஆக இப்படி A "அயர்வறும் அமர்களதிபதி" என்று தொடங்கி, C "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்னுமளவாக உபக்ரமோபஸம்ஹாராதி, களாலே முதற்பத்து நம் பேரருளாளனையே பேசிற்று என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். 5.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீஸைல ஸ்ரீதிவாஸார்ய மஹாதேயரிகாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து வ்யாக்யானங்கள் முற்றிற்று.